This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

N
48 [redacted]
RBS

1763

THOMAS CHERRY B.D.

Merchant Taylors School.

APOLLONII SOPHISTÆ
LEXICON HOMERICUM,
GRÆCE ET LATINE.

TOMUS SECUNDUS.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTÆ LEXICON GRÆCUM ILIADIS ET ODYSSEÆ.

Primus ex Codice Manuſcripto Sangermanenſi in lucem vindicavit, innumeris repurgavit mendis, allegata Homeri, & aliorum Poetarum, loca diſtinxit, indicavit, notis atque animadverſionibus perpetuis illuſtravit, & Verſionem Latinam adjecit, JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis Socius.

Cum Prolegomenis, Indicibus auctorum & vocum Homericarum, ac novem Tabulis æneis, in quibus omnes Codicis Manuſcripti litterarum formæ & compendia, atque amplum hujuſce ſcripturæ Specimen, repræſentantur.

Accedit, præter multa, huc uſque inedita, *PHILEMONIS GRAMMATICI* fragmenta, *TERTII ILIADIS LIBRI PROSAICA METAPHRASIS GRÆCA*, e duobus Codicibus Regiis ab eodem nunc primum eruta, cum notulis, & Variantibus Lectionibus Metaphraſiſque & tertii Iliadis Libri.

TOMUS SECUNDUS.

LUTETIÆ PARISIORUM.
Sumptibus J. C. MOLINI, Bibliopolæ, apud quem proſtat, viâ dictâ *de la Harpe*, ſub Inſigni *Italiæ Litteratæ*.

M. DCC. LXXIII.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

ASHMOLEAN MUSEUM
MARGOLIOUTH
BEQUEST
1940
OXFORD

MONITUM BIBLIOPOLÆ AD LECTOREM.

Cum in nimiam molem, ob Indices ſubjectos, & ſuperadditam tertii Iliadis Libri Proſaicam Metaphraſin Græcam, excreſceret jam ſpiſſum Apollonii Lexicon, illud in duas partes adæquatas ita ſeparandum curavimus, ut non diſruptâ notarum arithmeticarum ſerie continuâ, pro vario compingentium nutu atque arbitrio, in duos pariter dividi tomos, aut in unum volumen poſſit coaleſcere & conjungi.

K

Κατχαλόωσα. Χαίρουσα· ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἐστιν, ἐν ἀνέσει.

Καδδέθορε. Κατέθορεν δὲ, ὅπερ ἴσον ἐστὶν τὸ [1] κατεπήδησεν.

Καδδραθέτην. Καταδραθέτην, ἐκαθέδισαν. [2] οἱ δὲ Ἀττικοὶ, καταδαρθεῖν ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι.

Κάειρα. Καρική·

Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. [3] ——

Καίνυσθαι. Νικᾶν· [4]

Οἷος [5] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ·

Καιροσέων. Εὖ κεκερωμένων. [6] κέρατα [7] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται τὰ διαχωρητικὰ τῶν στημόνων πλέγματα.

Καὶ ἄλλο. [8] Καὶ ἄλλοτε.

Κακός. Δειλός·

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ [9] τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ· καί·

—— Κακὸς δ' ἐς [10] μέσσον ἔλασσεν.

---

[1] Τό. Mallem τῷ. Occurrit Il. Δ. 79. ubi legitur :

Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. —

Ad marginem Mſ. Codicis legitur: Καθόρμισεν. Κατέταξεν, καθείκισεν, κατώκισεν.

[2] Ἐκαθίσθισαν. Lege ἐκαθίσθησαν. Vide Od. O. 493.

[3] Μηονὶς, ἠέ. Il. Δ. 142.

[4] Νικᾶν. Sic in quarto verſu Scuti Herculis apud Heſiod. legitur :

Ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων.

K

Καγχαλόωσα. Gaudens ; ſic dicitur quod animus ſit in χαλάσματι, *id eſt*, gaudio remittatur.

Καδδέθορε. Idem quod κατέθορε δὲ, *id eſt*, deſiluit autem.

Καδδραθέτην. Sederunt. Attici autem τὸ καταδαρθεῖν uſurpant pro dormire.

Κάειρα. Ex Cariâ :

Mæonia, vel ex Cariâ. ———

Καίνυσθαι. Vincere :

Solus duntaxat me Philoctetes vincebat arcu.

Καιροσέων. Quorum ſtamen bene contextum eſt : καίρωτα enim etiam nunc dicuntur contextus qui ſtamina dividunt.

Καὶ ἄλλο. Aliunde.

Κακός. Ignavus :

Nam ignavi mutatur color aliter alias.

Et :

——— *Ignavos autem in medium intruſit.*

---

[5] Οἷος δή με. Od. Θ. 219.

[6] Καιροσέων. Mallem, ut habetur apud Heſ. & Schol. κεκαιρωμένων.

[7] Κίρατα. Hic quoque mallem καιρώματα. Od. H. 107 :

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

[8] Καὶ ἄλλο. Lege καὶ ἄλλως, ut apud Hom. Il. I. 695. & Heſ. qui interpretatur, καὶ ἀπὸ τούτων.

[9] Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ. Il. N. 279.

[10] Κακοὺς δ' ἐς. Il. Δ. 299. Male legit Montfauconius κακοὺς ἱμέσον ; & pejus corrigit, ἐν μέσον.

Κακκεῖαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ καταχαῦσαι·[1]

Ἀλλά μοι κακκείαι[2] σὺν τεύχεσιν. ——

σημαίνει καὶ τὸ κατακοιμηθῆναι.

Κάκ' ὀσσόμενος.[3] Κακῶς ὑποβλεψάμενος.

Κακά. Ἐπὶ τοῦ ὀνοματικοῦ·

Αἰεί τοι[4] τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσί. ——

ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ·[5]

—— Οὐδέν σε[6] ῥέξω κακόν. ——

Καλά. Ἐπὶ μὲν τοῦ καλῶς·

Τηλέμαχ', οὐ μὲν[7] καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνοματικὸν δέ·

Τεύχεα[8] καλὰ φέρουσα. ——

Καλλίσφυρος.[9] Ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὴν ὅλην καλὴν βούλεται δηλοῦν.

Καλαύροπα.[10] Ξύλον ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσιν.

Κάλυκας.[11] Κόσμου γένος·

—— Κάλυκάς[12] τε καὶ ὅρμους.

---

[1] Καταχαῦσαι. Male Montfauconius edidit καταχαῦσθαι. Græcum autem καίω derivatur ex Hebraico כוה *cavah*, urere.

[2] Ἀλλά μοι κακκεῖαι. Lege με; & pro κακκεῖαι, quod in Heſ. quoque reperitur, hodie legere eſt κακκῆαι Od. Λ. 74. Sæpe apud Hom. reperitur κακκείοντες, *id eſt*, cubaturi. Merito elegantiſſimus Pierſonius ad Mœrin Atticiſtam, voce ἀπαλλαξείοντες, eos non audiendos cenſet, qui verbum κακκείειν ad claſſem verborum deſiderativorum in είω referre volunt.

[3] Κάκ' ὀσσόμενος. Alii unâ voce cum Heſych. legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. Α. 105. Quidam, cum Porphyrio & Anonymo Schol. Græco ab Alberti laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν. Agamemnon enim iratus Chalcanta ſic alloquitur verſu ſequenti:

Κακκεῖαι. Pro comburere:

Sed me combure cum armis. ———

Significat & cubare.

Κάκ' ὀσσόμενος. Torve aſpiciens.

Κακά. Quum eſt nomen:

Semper tibi mala animo arrident. ———

Et pro adverbio *male*:

——— *Nihil tibi male faciam.* ———

Καλά. Pro adverbio *bene*:

Telemache, non bene a domo procul vagaris.

Et pro nomine:

Arma pulchra ferens. ———

Καλλίσφυρος. Ex unâ parte totam pulchram vult ſignificare.

Καλαύροπα. Lignum quod paſtores habent.

Κάλυκας. Speciem ornamenti:

——— *Et κάλυκας & torques.*

Μάντι κακῶν, ὀ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, quod ſatis conveniret.

4 Λίίι τοι. Il. Α. 107.

5 Κακῶ. Lege κακῶς. Prius enim nomen eſſe ſtatuit, poſterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν τ̃ καλῶς; deinde vero, ὀνομαςικὸν δὲ. Quidam τὸ κακὸς deducere voluerunt ex Hebraico כחש *menziri, deficere*.

6 Ὀυδὲν σε. Il. Ω. 370.

7 Τηλέμαχ', ὀ μὲν. Od. Ο. 10. Pro ὀ μὲν hodie legitur in verſu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τηλ'.

8 Τεύχεα. Il. Σ. 137.

9 Καλλίσφυρος. Eleganter Anacreon dixit χλιδανόσφυρος. Heſiodus in Theogonià, verſu 526. habet:

Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός.

10 Καλαύροπα. Vide Pollucem, 10, 131.

11 Κάλυκας. Vide Pollucem, 5, 96. & Etymol.

12 Κάλυκάς τε. Il. Σ. 401.

ΚΆΛΛΕΪ. Ἔστι μὲν τοῦ μύρου τῆς Ἀφροδίτης·

Κάλλεϊ μέν [1] οἱ πρῶτα πρόσωπά τε [2] καλὰ κάθηρεν.

ἔστι δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν κάλλους·

Κάλλεϊ καὶ [3] χάριτι στίλβων. ———

ΚΑΛΉΤΟΡΑ. Ἐπιθετικῶς. [4] κήρυκα τοῦ Ἰδαίου ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου.

ΚΑΜΜΟΝΊΗΝ. Τὴν ἐκ καταμονῆς δίκην. [5] δὶς δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

ΚΑΛΆΜΗΝ. Ἔστι τῆς τοῦ Ξ ῥαψῳδίας τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀλλ' [6] ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν. ———

ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι· μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμητοῦ, τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐγένειαν ἔστιν ἐπιγνῶναι ὅσος καὶ οἷος ἦν ὁ καρπός. καὶ νῦν οὕτος [7] λέγει· ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λεῖψαν [8] σε ὁρῶντα τοῦ σώματος οἴομαι ἐπιγινώσκειν οἷος ἤμην ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν.

---

1 Κάλλεϊ μέν. Od. Σ. 191.

2 Τε. Pro τε in Manuſcripto habetur τώ. Homerus addit:

Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.

3 Κάλλεϊ καί. Od. Ζ. 237. ubi χάρισι pro χάριτι.

4 Ἐπιθετικῶς. Lege ἐπίθετον κήρυκος, vel ut habet Schol. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα; & ſequentia in accuſativo. Il. Ω. 577:

Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος.

Vel ſcribendum eſt ἐπιθετικὸν, ſcilicet ὄνομα; & deinde, ἐπὶ τὸ καλεῖν πεμπομένου, pro ἀπὸ τοῦ καλεῖν πεμπομένου. Quidam τὸ καλεῖν deducunt ex Hebraico קול *vox*, aut קהל *congregare*.

5 Δίκην. Lege νίκην. Il. Χ. 257:

— Αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, —

ait Hector Achilli. Et Il. Ψ. 661. Achilles

ΚΆΛΛΕΪ.

Κάλλεϊ. Pro unguento Veneris :

Unguento quidem ei primum faciem pulchram abſterſit.

Et pro pulchritudine, quo ſenſu apud nos ponitur :

Pulchritudine & gratiis ſplendens. ———

Καλήτορα. Epithetum præconis Idæi, qui mittebatur ut vocaret & arceſſeret.

Καμμονίην. Victoriam quæ conſtantiâ & perſeverantiâ paratur. Bis utitur hâc dictione.

Καλάμην. In decimo quarto Odyſſeæ libro :

Sed tamen ſtipulam ſaltem te arbitror intuentem
Cognoſcere. ———

Ariſtarchus dicit eum metaphorice ſtipulâ uſum fuiſſe; etenim & in meſſe qui ſtipularum multitudinem & optimam naturam inſpicit, inde conjecturâ aſſequi poteſt quantæ & quales fuerint fruges. Et nunc ſic dicit : ſed tamen arbitror te reliquias corporis inſpicientem, hinc cognoſcere qualis ego fuerim in flore ætatis vigens.

---

præmia proponens duobus viris, ſic loquitur :

—[7] Ὦ δὴ κ' Ἀπόλλων
Δῴη καμμονίην. —

Heſ. interpretatur : τὴν ἐκ κατὰ μόνας μάχης νίκην ; ubi alii cum Euſtathio, favente Apollonio & Schol. legunt, τὴν ἐν καταμονῆς νίκην, vel κατὰ μόνας μάχην, vel unicâ dictione καταμόνας. Et ſic quidem derivaretur ex κατὰ & μόνος *ſolus*. Sed aliam rationem affert Plutarchus in libello de audiendis Poetis : ἐκεῖνο μὲν γὰρ φιλολόγον καὶ οὐκ ἀηδὲς, ὅτι καμμονίην νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας καλοῦσι. Sic καμμένειν pro καταμένειν dicunt Lacones, teſte Heſychio.

6 Ἀλλ' ἔμπης. Od. Ξ. 214.

7 Οὖλος. Fortaſſe οὕτως.

8 Λοίψαν. Lege λοίψανον.

Καμμινοίη. [1] Καμινεύτριαν·

Γρηῒ καμμινοῖ ἴσος. ———

ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖα τὰς ἶνας.

Κάμμορε. Κακόμορε.

Κάπετος. Τάφρος. καὶ ἔστιν οἷον σκάπετος, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι.

Κάρκαιρε. Ἰδίωμα ἤχου·

——— Κάρκαιρε [2] δὲ γαῖα. ———

Καρχαρόδοντες. [3] Τραχυόδοντες.

Κάρτος. Κράτος καὶ ἰσχύς.

Καρτερός. Ἰσχυρός.

Κάρψω. Ξηρανῶ·

Κάρψω μὲν [4] χρόα καλόν. ———

Καρχαλέοι. [5] Κατάξηροι·

Δίψῃ [6] καρχαλέοι. ———

Κάρη. Ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν, τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ Α, τοῦτο Ἰακῶς Ὅμηρος κάρη λέγει. ἰδιάζον δέ ἐστιν τὸ κάρα. μόνον γὰρ οὐδέτερον εἰς τὸ Α ἐκτεταμένον λήγει, καὶ τὴν γενικὴν ἔχει μόνον κατ' αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ τοῦ κάρα, τὴν δὲ δοτικὴν ὁμόφωνον τῷ κάρα, τῇ γραφῇ διαφέρουσαν τῆς τοῦ. Ι προ-

[1] Καμμινοίη. Locus valde corruptus quem ſic reſtituo: Καμινοῖ. Καμινεύτρια. Od. Σ. 27:

Γρηῒ καμινοῖ ἴσος. —

ἐπιφέρουσι δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖαν, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖαν. Ut habet Heſ. κεκμηκυῖα, τὰς ἶνας ἀποβεβληκυῖα.

[2] Κάρκαιρε. Il. Υ. 157.

[3] Καρχαρόδοντες. Il. Ν. 198:

— Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων.

Sic in Heſiodi Operibus verſu 602:

Καμμινοῖη. Camini fuligine oppletæ:

Vetulæ camini fuligine oppletæ ſimilis. ———

Quidam addunt intelligi poſſe defeſſam, viribus exhauſtam.

Κάμμορε. Infelix, malo fato nate.

Κάπετος. Foſſa. Dicitur tanquam σκάπετος, quod fodiatur.

Κάρκαιρε. Proprius quidam ſonitus:

——— *Sonitum autem dedit terra.* ———

Καρχαρόδοντες. Dentes aſperos habentes.

Κάρτος. Robur & vis.

Καρτερός. Fortis.

Κάρψω. Deſiccabo:

Areſaciam quidem cutem pulchram. ———

Καρχαλέοι. Aridi:

Siti aridi. ———

Κάρη. Quod Attici κάρα vocant, *id eſt*, caput, hoc Homerus Ionice dicit κάρη. Singularis autem eſt hæc vox: ſolum enim hoc neutrum in *alpha* longum deſinit, & genitivum eumdem habet ac nominativum κάρα; & dativum ejuſdem ſoni, ſed ſolâ differentem ſcripturâ per addi-

---

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. —

4 Κάρψω μέν. Od. N. 398. Male in Mſ. κάρψομαι. In Heſiodi Operibus verſu ſeptimo:

Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει.

5 Καρχαλέοι. Alii in verſu Hom. legunt καρφαλέοι. Heſychius habet καρχαλέοι, & Apollon. Rhod. III, 1057. καρχαλέοι κύνες. Pro quo, obſervante Alberti, Etymologus Magnus, καρχαρέοι κύνες. Et Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe: Καρφαλέον. Ξηρόν· καὶ καρχαλέον, κατάξηρον; ubi vides utraque conjungi.

6 Δίψῃ. Il. Φ. 541.

θέσεως. [1] καὶ πληθυντικῶς τὰ κάρα, ὅπερ Ὅμηρος διὰ τοῦ Ν λέγων δῆλον ἡμῖν ποιεῖ·

——— Νεκύων [2] ἀμενηνὰ κάρηνα.

ἀπὸ ἑνικοῦ σχηματίζει τὸ [3] κάρηνον. καὶ μεταφορικῶς τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν σημαίνει, τὴν γενικὴν οὕτως ἐκφέρων·

Βῆ δὲ κατ' [4] Οὐλύμποιο καρήνων. ———

Καρρέζουσα. Καταψῶσα, κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταρέζουσαν· [5] ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥῆμα, τὸ κατέρεξε. [6] τὴν μὲν γὰρ μετοχὴν οὕτως ἐκφέρει·

Τῶν τινα καρρέζουσα [7] Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων.

Κακόρροον. [8] Παραπλησία συγκοπὴ, ἀντὶ τοῦ καταρρόον.

Κασίγνητος. Ἀδελφός. λέγει δὲ κασιγνήτους ποτὲ τοὺς συγγενεῖς, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀνεψιούς. φησὶ γάρ·

——— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. [9]

ὁ γὰρ Ἱκετάων ἀδελφὸς Πριάμου. πάντως οὖν ὁ Μελάνιππος ἀνεψιὸς Ἕκτορος· καὶ ὅμως ἐν τοῖς λεγομένοις κασιγνήτοις ἠρίθμηται.

Καστορνῦσα. [10] Κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταστόρνυσα.

Κάσχεθε. [11] Κατέσχε· συγκοπὴ, ἀπὸ τοῦ κατέχειν.

Κατέστυγε. [12] Κατεστύγησε, κατεστύγνασεν.

---

[1] Τῆς τοῦ Ι προθέσεως. Lege διὰ τῆς τοῦ Ι προσθέσεως, ſcilicet, per additionem τοῦ *iota* ſubſcripti. Sic Euripid. in Medeâ, ἐπὶ κάρᾳ μιάστορες.

[2] Νεκύων. Od. Κ. 521.

[3] Τῆς. Lege τοῦ vel τό.

[4] Βῆ δὲ κατ'. Il. Α. 44.

[5] Καταρέζουσαν. Lege καταρέζουσα. Hinc Gallicum *careſſer*, ut animadvertit Clariſſima Anna Fabri ad Callimachum.

[6] Κατέρεξε. Il. Α. 361:

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

[7] Τῶν τινα καρρέζουσα. Il. Ε. 424.

[8] Κακόρροον. Lege καρρόον ſeu κὰρ ῥόον, ut apud Heſ. & Il. Μ. 33:

Καρρόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.

tionem τῦ *iota*. Et in plurali τὰ κάρα, quod Homerus cum *nu* efferri nobis demonſtrat:

——— *Mortuorum infirma* κάρηνα, id eſt, *capita*.

Et hoc format a ſingulari κάρηνον. Et metaphorice montium ſummitates indicat, ſic efferens genitivum:

Deſcendit verò ab Olympi ſummitatibus.———

Καῤῥέζουσα. Manu demulcens, per ſyncopen pro καταρέζουσα: unde & verbum κατέρεξε. Participium enim ſic effert:

Earum aliquam demulcens Achivarum pulchris peplis indutarum.

Κακόῤῥοον. Similis præcedenti ſyncope; dicitur pro κατὰ ῥόον, *id eſt*, per fluminis decurſum.

Κασίγνητος. Frater. Vocat autem fratres & conſanguineos, ut patrueles; dicit enim:

——— *Hector autem omnes fratres adhortabatur.*

Icetaon autem pater Menalippi erat frater Priami. Omnino igitur Menalippus erat patruelis Hectoris; & tamen recenſetur inter eos ui di cuntur illius fratres.

Καστορνῦσα. Syncope pro καταστόρνυσα, *id eſt*, ſternens.

Κάσχεθε. Detinuit. Syncope pro κατέσχε.

Κατέστυγε. Averſatus fuit, triſtitiâ affectus fuit.

---

9 Ἕκτωρ δέ. Il. O. 545. Homerus addit quod neceſſarium eſt ad ſenſum hujuſce loci percipiendum:

—Ἕκτωρ δ' κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. —

Sic in Theogonià, verſu 756, conſanguineum ſignificat:

Ἡ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον θανάτοιο,

ut Virgilius dixit:

Et conſanguineus lethi ſopor. —

10 Καστορνῦσα. Od. P. 32.

11 Κάσχεθε. Il. Λ. 701.

12 Κατέστυγε. H. P. 694.

Κατακλῶθες. Αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν.

Καταβρόξειε. [1] Πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν, καταπίοι·

[2] Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπήν. ———

Κατάνεται. [3] Κατανύεται, καταναλοῦται.

Καταπέψη. [4] Ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν καταπεσσομένων σιτίων. ὃν γὰρ τρόπον ἐν ἡμῖν ταῦτα παρακατέχεται, οὕτως καὶ ὁ χόλος παρακατασχεθεὶς, κότος γίνεται.

Κατείβετο. Διεφθείρετο. κυρίως δὲ, τὸ κατερρεῖτο. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Κατείβετο [5] δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ———

κατ' ἴσον τὸ, ἐφθείρετο.

Κατά. Τὸ μὲν σύνηθες·

Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς. [6] ———

ἀντὶ δὲ τῆς διά·

Εἰ δέ τις ἀθανάτων [7] γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας.

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

Χθιζὸς [8] ἔβη κατὰ δαῖτα. ———

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

Νύξε [9] δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. ———

---

[1] Καταβρόξεις. Lege καταβρόξειεν.

[2] Ὃς τὸ καταβρόξειεν. Sic̀ totus legitur verſus Od. Δ. 222.

Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

[3] Κατανύεται. De Ulyſſis bonis Od. Β. 58:

— Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. —

[4] Καταπέψῃ. Il. Α. 81:

Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ.

ΚΑΤΑΚΛΩ͂ΘΕΣ. Fatalia Parcarum ſtamina.

ΚΑΤΑΒΡΌΞΕΙΣ. Biberit. Ficta hæc vox :

Qui illud biberit poſtquam. ———

ΚΑΤΆΝΕΤΑΙ. Abſumuntur, impenduntur.

ΚΑΤΑΠΈΨΗ. In ſe contineat. Sic dicitur metaphorice a cibis qui in nobis concoquuntur. Quemadmodum enim alimenta intra nos continentur ; ſic & ira in nobis retenta fit κότος, *id eſt*, ira vetus, diu in mente repoſita.

ΚΑΤΕΊΒΕΤΟ. Corrumpebatur. Proprie autem, defluebat. Cum vero dicit :

——— *Conſumebaturque dulcis ætas*
Reditum flenti, ———

κατείβετο hîc idem eſt quod conſumebatur, corrumpebatur.

ΚΑΤΆ. In ſenſu communiter apud nos recepto :

Sed per ſtabula. ———

Et pro præpoſitione ἐξ :

At ſi quis Immortalium e cœlo veniſti.

Et pro ἐπί :

Heri abiit ad epulum. ———

Et pro εἰς :

Percuſſitque ipſum ad manum mediam. ———

Sic metaphorice Pindarus dixit in primâ Olympiacâ : Ἀλλὰ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. De Tantalo loquitur.

[5] Κατείβετο. Od. Ε. 152.

[6] Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς. Il. Ε. 140.

[7] Εἰ δέ τις ἀθανάτων. Il. Ζ. 128.

[8] Χθιζὸς.... κατὰ δαῖτα. Il. Α. 424. In vulgatis Hom. Editionibus legitur μετά.

[9] Νύξε δέ μιν. Il. Λ. 252. Male in MſS. νὺξ pro νύξε.

ἀντὶ δὲ τῆς ἀπό·

Τὸν δὲ καταθνήσκων. [1] ———

Κατηρεφέας. [2] Κατεστέγους.

Κατηφείη. [3] Αἰσχύνη καὶ συγνότης καὶ ὄνειδος. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, κατωπίη, ἀντὶ τοῦ κάτω τοὺς ὦπας ἔχειν τοὺς ἐπί τισιν αἰσχροῖς κατηφεῖς γινομένους.

Καταῖτυξ. Εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, [4] καὶ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

Ταυρείην, [5] ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

Κατωμαδόν. Κατὰ τῶν ὤμων.

Κατηφόνες. Κατηφείας ἄξια πράττοντες· παρὰ τὸ φῶ [6] τοῦ παραγωγὸν φάω.

Κατὰ δ' οὖν [7] ἕτερόν γε πέδησεν.

οἷον, εἰ καὶ μὴ πολλοὺς, ἕνα γε ἔβλαψεν. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος.

Καταζήνασκε. Κατεξήραινεν.

Κατάντιστην. [8] Καταντίον. [9]

Κατάγει. [10] Ἐπὶ τὸ ναύσταθμον ἀπάγει.

---

[1] Τὸν δὲ καταθνήσκων. Il. Χ. 355.

[2] Κατηρεφέας. Il. Σ. 589:

Σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας. —

Sic in Theogoniâ verſu 778:

— Κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'. —

[3] Κατηφείη. Plutarchus in libello de vitioſo pudore: ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν.

[4] Ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι. Etym. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua.

[5] Ταυρείην. Il. Κ. 258.

[6] Παρὰ τὸ φῶ. Ex κατὰ *infra*, & φῶ *luceo*, pro φάω. Mallem ex φάος *oculus*,

Et

Et pro λάι:

Hunc autem moriens. ——

Κατηρεφέας. Coopertos.

Κατηφείη. Pudor, triſtitia & probrum. Et eſt ſecundum etymologiam, κατωπίη; quod oculos demiſſos & humi dejectos habeant qui ob turpe aliquod facinus pudore afficiuntur.

Καταῖτυξ. Species galeæ; ſic dicitur quod infra efformetur, nec habeat criſtam; dicit enim:

Taurinam, nec cono inſignem nec criſtâ, quæ καταῖτυξ
Vocatur; tuetur autem caput ferventium juvenum.

Κατωμαδόν. Per humeros.

Κατηφόνες. Qui pudore & mœrore digna faciunt; ex φῶ, *id eſt,* luceo, a quo derivatur φάω.

Κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν.

Hic eſt ſenſus: ſi non multos, ſaltem unum detrimento affecit. Etenim de Deâ Ate ſermo habetur.

Καταζήνασκε. Areſcere faciebat.

Κατάντιστην. E regione.

Κατάγει. Ad navium ſtationem adducit.

λάι ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν, ut aiunt Grammatici.

[7] Κατὰ δ' ὖν. Il. Τ. 94.

[8] Κατάντιστην. Saltem lege, ut Od. Υ. 387. in quibuſdam Editionibus habetur, κατάντηστιν; quam veram puto Apollonii Lectionem. Alii quidem κατάντησιν; alii vero κατ' ἄντησιν cum Heſ. legunt, qui tamen habet quoque κάταντήσειν corrupte, pro κατάντησιν unà voce; cum ſupra diviſis vocabulis poſuiſſet, κατ' ἄντησιν.

[9] Καταντίον. Mallem κατεναντίον. Sed citatur ex Epigrammate, καταντίον ὄμμα βαλόντες.

[10] Κατάγει. Mallem κατάγειν, ut habetur in Heſ. & ex Apollonio, quamvis contra fidem Mſ. Codicis, affert Alberti. Nuſquam enim in Homero κατάγει, ſed Il. Ε. 26:

Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Idem occurrit Il. Φ. 32.

Καταείμενον. [1] Περικείμενον καὶ περιεχόμενον·

——— Καταειμένον ὀξέϊ χαλκῷ.

Καταθύμιος. Καταψύχειν, [2] οἷον ἐνθύμιος.

Κατακαίριον. [3] Εἰς καίριον τόπον.

Κατοίσεται. Κατάξειεν. [4]

Καταείνυον. Κατεκάλυπτον·

Θριξὶ δὲ [5] πάντα νέκυν καταείνυον. ———

Κατεμήσατο. Κατηντλήσατο.

Κατ' ἀμαξιτόν. Κατὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

Κατστειρῆς. Θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.

Καυλός. Τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Κατάστησον. Ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] κατάστησον, ἵνα νωΐτερην ὄπ' ἀκούσῃς,

ἀντὶ τοῦ στῆσον.

Καρὸς αἴσῃ. Καρὸς [7] μοίρᾳ, οἷον θανάτου μοίρᾳ.

---

[1] Καταειμένον. Non inveni in Hom. καταειμένον ὀξέϊ χαλκῷ. Sed fortaſſe ita legebant Veteres in aliquo ex iis locis ubi occurrit, βεβολημένον, ſeu potius δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. Similiter legitur Il. Γ. 57:

— Ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

[2] Καταψύχειν. Lege κατὰ ψύχην. Il. K. 383:

Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

[3] Κατακαίριον. Sic in Heſ. conjunctim legitur. Reſpexerunt Il. Λ. 439:

Γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.

Nam καίριον, ut optime explicat Schol. ad Il. Θ. 84. eſt εὔκαιρον πρὸς θάνατον.

[4] Κατάξειεν. Lege κατάξει, ut apud Heſ. Occurrit Il. X. 425:

Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω.

[5] Θριξὶ δέ. Il. Ψ. 135.

[6] Νῆα κατάστησον. Od. M. 185.

[7] Καρός. In gloſsà pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. I. 378:

Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

Laudat Doctiſſimus Ruhnkenius in ſuâ ad ſecundum Heſychii volumen præfatione ſcholion Codicis Voſſiani quod protulit

ΚΑΤΑΕΙ΄ΜΕΝΟΝ. Indutum & circumfuſum:

——— *Indutum acuto ferro.*

ΚΑΤΑΘΥ΄ΜΙΟΣ. In animo obverſans; quaſi ἐνθύμιος, *id eſt*, in animo præſens.

ΚΑΤΑΚΑ΄ΙΡΙΟΝ. In locum opportunum cadens.

ΚΑΤΟΙ΄ΣΕΤΑΙ. Abducet.

ΚΑΤΑΕ΄ΙΝΥΟΝ. Tegebant:

Capillis autem totum mortuum tegebant. ———

ΚΑΤΕΜΗ΄ΣΑΤΟ. Superjecerat, ſuperfuderat.

ΚΑΤ' ἈΜΑΞΙΤΟ΄Ν. Per viam curribus calcatam.

ΚΑΥΣΤΕΙΡΗ͂Σ. Ardentis & igneæ pugnæ.

ΚΑΥΛΟ΄Σ. Summitas haſtæ.

ΚΑΤΑ΄ΣΤΗΣΟΝ. In hoc verſu:

Navem ſiſte, ut noſtram vocem audias,

κατάστησον ſignificat *ſiſte*.

ΚΑΡΟ`Σ Α΄ΙΣῌ. Mortis ſorte; ad inſtar mortis.

---

eruditiſſimus Valckenærius, ubi ſic habetur: Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν. Ἀρχίλοχος δὲ, τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀρίσταρχος, ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν Ποιητὴν, Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ Η εἰς Α. Deindeque idem clariſſimus Criticus ſubjicit autoritatem Scholiaſtis Platonici, qui allato Archilochi verſu ſuam hujuſce Homerici loci interpretationem, ſic confirmat: Κᾶρες, inquit, δοκοῦσι πρῶτοι μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ εἰς πόλεμον αὐτοὺς προέταττον. Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τοὺς μικροὺς στρατιώτας τινὲς καρίωνας προσηγόρευον. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐν καρὸς αἴσῃ, ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. μέμνηται δὲ αὐτῶν Ἀρχίλοχος, λέγων·

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι,

qui ſenſus veriſimilior videtur. Nam ſic Achilles iratus oſtenderet ſe habere Agamemnonem, qui erat rex regum & dux exercitûs, pro gregario, immo pro mercenario milite, qui φιλοκτεανώτατος πάντων, ut alibi ait, vili pretio ſanguinem ſuum turpiter venderet, & ultimum inter copias locum obtineret. In voce καρὸς pro κηρὸς dictâ, *alpha* Doricum producitur; eademque oritur difficultas ſi Carem intelligas: nam *alpha* in Κᾶρες longum eſt, ut Il. K. 228:

Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι.

Κατὰ στεφάνης. Ὁ μὲν Ποιητὴς καὶ εἶδος περικεφαλαίας στεφάνην λέγει·

> Αὐχέν'[1] ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου. ———

καί·

> ——— Οὐδὲ στεφάνη[2] δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους·

> Ὅν τε κατὰ[3] στεφάνης ποταμός. ———

λέγει δὲ στεφάνας τὰ τῶν οἰκίων ἄκρα. ἔστι δὲ καὶ στεφάνη, κόσμος κεφαλῆς.

Κεάσαι. Σχίσαι·

> ——— Διὰ δὲ ξύλα[4] κεάσαι.

σημαίνει καὶ τὸ καῦσαι.[5]

Κεδνή. Σώφρων, φροντιστική.

Κειμήλια. Ἀπόθετα χρήματα.

Κεκαδών. Χωρήσας[6] καὶ στερήσας. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.

Κεκορυθμένος. Καθωπλισμένος.[7] μέρους τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ τῆς κόρυθος.

Κεκριμένον.[8] Διακεχωρισμένον.

---

[1] Αὐχέν'. Il. H. 12.

[2] Οὐδὲ στεφάνη. Il. Λ. 96.

[3] Ὅν τε κατά. Il. N. 138.

[4] Διὰ δὲ ξύλα. Lege ut apud Homerum Od. O. 32:

> Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι.

[5] Καῦσαι. Sic in Heſychio, ubi male legendum κλάσαι cenſet Trillerus. Nam Od. M. 388:

> Τάων δ' κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
> Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Κατὰ στεφάνης. Poeta & ſpeciem galeæ vocat στεφάνην:

Ad cervicem ſub galeâ ex bono ferro factâ. ———

Et:

——— *Nec galea haſtam ejus repreſſit ære gravis.*

Ariſtarchus intelligit *a ſummitate montis:*

Quem a ſummitate montis fluvius. ———

Vocat autem domorum faſtigia στεφάνας. Eſt quoque ornamentum capitis.

Κεάσαι. Findere:

——— *Siccaque ligna diffindere.*

Significat & urere ac incendere.

Κεδνή. Sapiens, prudens.

Κειμήλια. Divitiæ repoſitæ.

Κεκαδών. Cum ſeparaſſet, cum privaſſet. Derivatur autem ex κεδάσαι, *id eſt*, diſſipare, & κεδασθῆναι, *id eſt*, diſſipari.

Κεκορυθμένος. Armatus; ſic dicitur ab unâ parte armaturæ, ſcilicet ex galeâ.

Κεκριμένον. Separatum & diſtinctum.

κεάσσαιμι a quibuſdam explicatur *incendam*, quamvis per *findam* commode verti poſſit.

[6] Χωρήσας. Lege χωρίσας, cum Schol. Il. Λ. 334:

Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

[7] Καθωπλισμένος. Poſt καθωπλισμένος, adde λόγοι, quod erat omiſſum.

[8] Κεκριμένον. Il Ε. 19:

Πρίν τινα κεκριμένον καταδήμεναι ἐκ Διὸς ὄρον.

Heſiodus in Theogoniâ vocat Herculem & Iphiclum, κεκριμένην γενεήν. At κεκριμένοι, Od: Π. 248 & Ω. 107. ſignificat electos, ut & κεκριμένους, Od. Ν. 182.

Κελσάσησι. Ὁρμηθείσαις·

Κελσάσῃσι [1] δὲ νηυσὶ καθείλκομεν ἱστία πάντα.

Κελαινόν. [2] Μέλαν· τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς, ἀπαραγώγως ἴσον τούτῳ.

Κελαρύζει. [3] Ἰδίωμα ψόφου.

Κελαδινή. [4] Ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ τὴν [5] κυνηγόν. μετὰ γὰρ κελάδου ὅπερ ἐστὶ κραυγῆς κυνηγεῖ·

—— Κελαδεινὴ [6]

Ἄρτεμις ἀγροτέρη. [7] ——

Κεμάς. [8] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν, ἐλάφου γένος· οἱ δὲ, δορκάδος.

Κεντρηνεκέας. Τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους. [9]

Κερδαλέον. Πανοῦργον, περιποιοῦντα [10] καὶ ὠφέλειαν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Ἔνθα [11] δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

---

[1] Κελσάσησι. Od. I. 149.

[2] Κελαινόν. In Heſiodi Scuto Herculis, ut apud Homerum, eſt ſanguinis epithetum, verſu 173:

— Κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. —

& κελαινεφὴς, verſu 53:

Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίωνι.

Ubi tamen κελαινεφὴς potius compoſita quam derivativa vox eſſe apparet.

[3] Κελαρύζει. Explicat Heſ. ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Il. Φ. 261:

— Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει.

pro quo eleganter Anacreon, Ὠδ. 22: Ἐριθίζει πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς. Ubi τιριτίζει legit Caſaubon. ad Athen.

[4] Κελαδινή. Lege κελαδεινή.

[5] Τόν. Lege τήν. Dianam apud Orpheum

Κελσάσησι. Appulſis:

Appulſis autem navibus, collegimus vela omnia.

Κελαινόν. Nigrum: quidquid enim totum album eſſe non dicebatur, habebatur nigrum. Κελαινεφὴς vero eſt vox ab hâc derivata quæ idem ſignificat.

Κελαρύζει. Proprius quidam ſonitus.

Κελαδεινή. Epithetum Dianæ: ſignificat venatricem. Cum enim κελάδῳ, *id eſt*, clamore venatur:

— *Venatrix*
Diana in agris verſans. —

Κεμάς. Hæc vox ſemel occurrit. Alii cervi, alii capræ ſilveſtris quoddam genus intelligunt.

Κεντρηνεκέας. Perpetuo ſtimulis agitatos.

Κερδαλέον. Vafrum & ſibi comparantem lucrum ac commoda. Cum vero dicit:

Ibi autem erat Siſyphus, qui fuit aſtutiſſimus hominum,

κέρδιστος hic ſignificat ſolertiſſimum & verſutum.

---

in Argonaut. vocari κελαδοδρόμον annotavit Sopingius ad Heſychium.

6 Κελαδεινή. Il. Υ. 70.

7 Ἀγροτέρη. Pro ἀγροτέρη, Il. Υ. 70. legitur ἰοχέαιρα; & Φ. 511. ἐϋστέφανος κελαδεινή. At ἀγροτέρη occurrit Il. Φ. 471:

— Πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη. —

8 Κεμάς. Il. Κ. 361:

Ἠ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί.

Heſychius interpretatur νέβρος ἐλάφου.

9 Κεντριζομένους. Merito Heſ. addit: ἐ τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους, ut Pindarus dixit in ſecundâ Pythiacâ, ἅρματα πεισιχάλινα; contra Virgilius:

— *Non audit currus habenas.*

10 Περιπνείοντα. Poſt hoc vocabulum aliquid omiſſum puto, ob καὶ ſequens. Lego περιποιοῦντα κέρδη καὶ ὠφέλειαν.

11 Ἔνθα δὲ... ὅς. Il. Ζ. 153. Pro ὅς lege ὃ.

Κεράμῳ. [1] Οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [2] δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

Κεράϊζε. Διέφθειρε, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας·

Ἐν ποταμῷ. [3] ———

τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπορθουμένου, οἷον·

——— Θαλάμους [4] κεραϊζομένους. ———

Κερτομίοις. Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς, [5] οἱονεὶ κερατομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.

Κέρ' ἀγλαέ. [6] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τὴν θριξὶν ἀγαλλόμενε· κέρα γὰρ, τὴν τρίχα λέγεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεράτιον, συρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸν ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ περιτίθεσθαι τοῦτο· τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας, τὴν τρίχα. ὅθεν ἐπὶ τοῦ κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε.

Κεστός. Οὐκ ὀνομαστικῶς [7] ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ὑπέλαβον ἔνιοι· ἀλλ' ἐξ ἐπιθέτου, διακεκεντημένος καὶ περιπεποικιλμένος.

---

[1] Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes ſumitur pro carcere:
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
& ſic explicant Theon Sophiſta & Euſtathius. Annotavit Etymol. Magnus κέραμον apud Cyprios, ut ἀνάκαιον apud Bœotios, ſumi pro carcere.

[2] Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολλόν,

[3] Ἐν ποταμῷ. Initium eſt verſûs Homerici, Il. B. 861:
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

ΚΕΡΑΜΩ.

ΚΕΡΆΜῼ. Non, ut apud Cyprios dicitur, in carcere. Etenim ſic habet alio loco:

Multis autem ex doliis vinum bibebatur illius ſenis.

ΚΕΡΑΪ́ΖΕ. Corrumpebat, perdebat; per metaphoram ductam ab animalibus quæ cornibus propulſant invadentes:

In fluvio. ———

Sumitur & pro rebus devaſtatis, quale hoc:

——— *Thalamos everſos.* ———

ΚΕΡΤΟΜΊΟΙΣ. Seductoribus, deriſoribus; quaſi κεαρτομίοις, *id eſt*, animum ſcindentibus.

ΚΈΡ᾽ ἈΓΛΑΈ. Lexicographi quidem explicant crinibus ſuperbiens; κέρας enim crines ſignificat. Ariſtarchus vero proprie intelligit bovis cornu, quaſi diceretur κεράτιον, συρίγγιον. Olim enim veteres, ne hamum corroderet piſcis, ei circumponebant cornu; ſed Homerus nunquam vocavit crines κέρα. Unde κέρ᾽ ἀγλαὲ arcu ſuperbum interpretatur.

ΚΕΣΤΌΣ. Non ſubſtantive Veneris cingulum, ut quidam exiſtimaverunt; ſed epithetum eſt quod ſignificat acu-pictum & variis coloribus diſtinctum.

Sic in vigeſimo quinto Idyllio Theocritus dixit, verſu 202:

Αἶς ἄμοτον κεραΐζε. —

4 Θαλάμους. Il. Χ. 63.

5 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς παραλογιστικοῖς; ut Heſychius κερτόμια interpretatur παραλογισμοί. Sic in octavâ Anacreontis Ὠδ. Ἐπικερτόμοισι δὲ παῖδες.... δακέθυμά μοι λέγοντες.

6 Κέρ᾽ ἀγλαέ. Il. Λ. 385.

7 Οὐκ ὀνομαστικῶς. Il. Ξ. 214:

— Ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα.

Κευθμῶνες. [1] Αἱ καταδύσεις, παρὰ τὸ κεύθειν ὅ ἐστι κρύπτειν. ὅτ᾽ ἂν οὖν λέγει·

Πάντοθεν [2] ἐκ κευθμῶν, ———

καὶ συγκοπὴν ἀπὸ τῶν κευθμώνων λέγει.

Κερδαλεόφρων. Ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, διὸ ἐ φιλοκτεανώτατον [3] εἶπεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, φρόνημα κέρδους ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος.

Κέσκετο. [4] Ἔκειτο.

Κήδεα. [5] Ἀνιάματα, λῦπαι.

Κήδετο. Ἠνιᾶτο. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν. καὶ κήδων, ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν·

——— Σέ τε κήδων [6] σά τε τέκνα.

καί·

Καλόν [7] τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδει.

Κηδείους. [8] Τοὺς πρὸς γένους·

Κηδείους, οἳ πάντες [9] ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

μή ποτ᾽ οὖν κήδει, [10] τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί.

Κήδεος. Ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπτωκός· [11]

Κήδεός [12] ἐστι νέκυς. ———

---

[1] Κευθμῶνες. In primo Euripidis Hecubæ verſu:

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών.

[2] Πάντοθεν. Il. N. 28.

[3] Φιλοκτεανώτατον. Il. A. 149:

— Ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.

& ſupra Il. A. 122:

Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων.

[4] Κέσκετο. Od. Φ. 41.

[5] Κήδεα. Sic in Heſiodi Operibus verſu 49:

Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

Quidam κῆδος deducunt ex Arabico כד *laboravit, moleſtiam pertulit*, & in ſecundâ conjugatione, *moleſtiâ affecit*. Alii deducunt ex Hebraico כיד *exitium, infortunium*.

[6] Σέ τε κήδων. Il. Ω. 542. Lege ut apud Homerum:

— Σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.

Κευθμῶνες. Latibula, receſſus; ex κεύθειν, quod eſt celare. Cum igitur dicit:

Undique ex latibulis, ——

κευθμῶν eſt ſyncope pro κευθμώνων.

Κερδαλεόφρων. Qui ex omni re lucrum quærit; idcirco eum avariſſimum dixit. Ariſtarchus vero intelligit, mentem κερδοῦς, *id eſt*, vulpis habentem.

Κέσκετο. Jacebat.

Κήδεα. Dolores, ægritudines.

Κήδετο. Triſtitiâ afficiebatur. Notat & curam agebat. Et κήδων eſt triſtitiâ afficiens:

—— *Teque affligens & tuos filios.*

Et:

Decet te mecum eum triſtitiâ afficere qui me triſtitiâ affecerit.

Κηδείους. Sanguine conjunctos:

Affines, qui omnes exitialem diem aſſequuti ſunt.

Fortaſſe κηδείους ſunt qui magnâ curâ digni habendi ſunt.

Κήδεος. Dignus cujus cura habeatur, & curæ obnoxius:

Curâ dignus eſt mortuus. ——

Legitur hoc ſenſu in Heſiodi Operibus, verſu 362:

Οὐδὲ τόγ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

At Od. Γ. 223. ſumitur pro curam agere:

Εἰ σ' οὕτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ.

Et in Pindari primâ Nemeorum: Ἀνδρῶν δικαίων ἀξικηδέμονες.

[7] Καλόν τοι. Il. I. 611.

[8] Κηδείους. Lex. Mſ. Sangermanenſe habet οἰκείους, προσφιλεῖς. In Æſchyli Choephoris legitur, verſu 85:

Τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,

quod Schol. explicat συγγενικάς. At Stanleyus vertit *ſepulchrales*.

[9] Κηδείους δὲ πάντες. Il. Τ. 294.

[10] Κήδων. Lege κηδείους. Ex κῆδος, *cura*, Apollonio derivatur.

[11] Πεπλωκός. Lege πεπλωκώς.

[12] Κήδεός ἐστι νέκυς. Il. Ψ. 160:

— Τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα Κήδεός ἐστι νέκυς. —

Κηληθμῷ. Τῇ τέρψει. καὶ κηλεῖν, τὸ τέρπειν.

Κῆλα. [1] Ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

—— Τάχ᾿ ἐπῴχετο [2] κῆλα θεοῖο·

ἐπὶ δὲ τοῦ Διός·

—— Πιφαυσκόμενος [3] τὰ ἃ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὰ ξύλα· ὅθεν καὶ καλόπους, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. [4]

Κηλείῳ. [5] Καυστικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ χωρὶς τοῦ Ι, κηλέῳ.

Κήξ. Ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [6] ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὅμηρος ταῦτα σημαίνει. οἱ δὲ [7] τὸν καὶ τὸ λάρον ἐν οἷς φησι·

—— Λάρῳ [8] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ᾿ οὖν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄντλῳ [9] δ᾿ ἐνδύπησε πεσοῦσ᾿ ὡς εἰναλίη κήξ.

Κῆρ. Εἰ μὲν περισπασμένως, ἡ ψυχὴ, κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως

---

[1] Κῆλα. Heſiodus in Theogoniâ verſu 708:

Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. —

At Pindarus in primâ Pythiacâ, 2ª. ἀντιστ. Κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας, ubi per ſyncopen dictum putatur a Schol. pro κηλήματα, & exponitur τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη, ſeu τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Euſtathius κῆλον interpretatur, τὸ βέλος, & proprie, τὴν τῆς βέλους ἄτρακτον, ex nomine κᾶλον, verſo *alpha* in *eta*.

[2] Τάχ᾿ ἐπῴχετο. Il. Α. 383. In Homeri Editionibus, pro τάχ᾿, minus bene legitur τὰ δ᾿. Annota variantem Lectionem.

[3] Πιφαυσκόμενος. Il. Μ. 280.

[4] Ἀντλητήρ. Ad marginem legitur: Κρ·

Κηληθμῷ. Oblectatione; & κηλεῖν, oblectare.

Κῆλα. Aliquando quidem lignea tela:

——— *Celeriter volabant tela hujus dei.*

Et de Jove:

——— *Oſtendens ſua* κῆλα;

alii quidem intelligunt ſigna, tonitrua, fulgura; Ariſtarchus vero dicit hæc eſſe quædam Jovis tela. Sic & vocantur ligna: unde κηλώνεια & κηλώνιον ſunt lignea hauſtra.

Κηλείῳ. Urenti. Idem ſignificat & abſque *iota* τὸ κηλέῳ.

Κήξ. Apion quidem intelligit larum: dicitur autem κάηξ. Incertum vero an hunc in animo habuerit Homerus. Lari enim nomen cognoſcit & uſurpat, quum dicit:

——— *Laro avi ſimilis.*

Ideoque haud ſcio an non ſit alia avis marina:

Sentinæ autem inſonuit illapſa ſicut marina κήξ.

Κῆρ. Cum accentu circumflexo animus eſt, & dicitur κέαρ pro κῆρ.

λώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. In Herodoti ſexto libro. c. 119 habetur: ἀντλέεται μὲν κηλωνηΐῳ. Et in Heſ. Κηλώνειον. Ξύλον, ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ.

5 Κηλείῳ. Il. O. 744. At κηλέῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλέῳ. Et in Heſiodi Theogonià verſu 865:

— Δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ.

6 Κάηξ. Heſyhcius habet καύηξ, ut & Etymologus, pro quo κάβηξ apud Suidam. At in alio Heſ. loco: Καύαξ. Λάρος.

7 Οἱ δή. Pro οἱ δή, lege conjunctim οἱδή; ut ſit hic ſenſus: incertum an per κὴξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoſcit & alibi uſurpat. Cur hîc vocaret κὴξ quod alio loco apud eum λάρος dicitur:

8 Λάρῳ. Od. E. 51.

9 Ἄντλῳ δ'. Od. O. 478.

ΚΗΛΗΘΜΩ͂. Τῇ τέρψει. καὶ κηλεῖν, τὸ τέρπειν.

ΚΗ͂ΛΑ. [1] Ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

—— Τάχ᾽ ἐπῴχετο [2] κῆλα θεοῖο·

ἐπὶ δὲ τοῦ Διός·

—— Πιφαυσκόμενος [3] τὰ ἃ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός. λέγεται δ᾽ οὕτως καὶ τὰ ξύλα· ὅθεν καὶ καλόπους, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. [4]

ΚΗΛΕΙΩ. [5] Καυστικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, καὶ χωρὶς τοῦ Ι, κηλέῳ.

ΚΗ͂Ξ. Ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [6] ἄδηλον δὲ εἰ καὶ Ὅμηρος ταῦτα σημαίνει. οἱ δὲ [7] ... καὶ τὸ λάρον ἐν οἷς φησι·

—— Λάρῳ [8] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ᾽ οὖν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄντλῳ [9] δ᾽ ἐνδούπησε πεσοῦσ᾽ ὡς εἰναλίη κήξ.

ΚΗ͂Ρ. Εἰ μὲν περισπασμένως, ἡ ψυχὴ, κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως

[1] Κῆλα. Heſiodus in Theogoniâ verſu 708:
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. —

At Pindarus in primâ Pythiacâ, 2ª. ἀντιστ.
Κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας,
ubi per ſyncopen dictum putatur a Schol. pro κηλήματα, & exponitur τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη, ſeu τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Euſtathius κῆλον interpretatur, τὸ βέλος, & proprie, τὸν τοῦ βέλους ἄτρακτον, ex nomine κᾶλον, verſo *alpha* in *eta*.

[2] Τάχ᾽ ἐπῴχετο. Il. Α. 383. In Homeri Editionibus, pro τάχ᾽, minus bene legitur τὰ δ᾽. Annota variantem Lectionem.

[3] Πιφαυσκόμενος. Il. Μ. 280.

[4] Ἀντλητήρ. Ad marginem legitur: Κη-

Κηληθμῷ. Oblectatione; & κηλεῖν, oblectare.

Κῆλα. Aliquando quidem lignea tela:

——— Celeriter volabant tela hujus dei.

Et de Jove:

——— Oſtendens ſua κῆλα;

alii quidem intelligunt ſigna, tonitrua, fulgura; Ariſtarchus vero dicit hæc eſſe quædam Jovis tela. Sic & vocantur ligna: unde καλόπους & καλώνιον ſunt lignea hauſtra.

Κηλέιῳ. Urenti. Idem ſignificat & abſque *iota* τὸ κηλέῳ.

Κήξ. Apion quidem intelligit larum: dicitur autem κάηξ. Incertum vero an hunc in animo habuerit Homerus. Lari enim nomen cognoſcit & uſurpat, quum dicit:

——— Laro avi ſimilis.

Ideoque haud ſcio an non ſit alia avis marina:

Sentinæ autem inſonuit illapſa ſicut marina κήξ.

Κῆρ. Cum accentu circumflexo animus eſt, & dicitur κέαρ pro κῆρ.

λώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. In Herodoti ſexto libro. c. 119 habetur: ἀντλέεται μὲν κηλωνηΐῳ. Et in Heſ. Κηλώνειον. Ξύλον, ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ.

5 Κηλείῳ. Il. O. 744. At κηλέῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλέῳ. Et in Heſiodi Theogonià verſu 865:

— Δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ.

6 Κάηξ. Heſyhcius habet καύηξ, ut & Etymologus, pro quo κάβηξ apud Suidam. At in alio Heſ. loco: Καύαξ. Λάρος.

7 Οἱ δή. Pro οἱ δὴ, lege conjunctim ὅιδη; ut ſit hic ſenſus: incertum an per κὴξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoſcit & alibi uſurpat. Cur hîc vocaret κὴξ quod alio loco apud eum λάρος dicitur;

8 Λάρῳ. Od. E. 51.

9 Ἄντλῳ δ'. Od. O. 478.

καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος Μοῖρα.[1]

ΚΗΡΥΚΕΣ.[2] Οἱ ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες χρείας.

ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΗΤΟΥΣ.[3] Τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνηνεγμένους.

ΚΗΤΩΕΣΣΑΝ. Τὴν Λακεδαίμονα. οὕτως δὲ ἐπιθέτου λέγεται·[4]

——— Λακεδαίμονα[5] κητώεσσαν.

τὸ μὲν ὑγιὲς[6] μέγα κύτος ἔχουσαν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νηός. τινὲς δὲ, ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσεται. τινὲς δὲ, καλαμινθώδη. καίτα[7] γὰρ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.

ΚΗΩΔΕΙ. Εὐώδει· ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. καὶ ὅτ' ἂν ἡμεῖς λέγωμεν ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ δυσῶδες.[8]

ΚΗΤΕΙΟ.[9] Γένος Μυσῶν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.[10]

---

[1] Μοῖρα. In Herculis Scuto, verſu 156:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

& verſu 249:

Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας.

At ſumitur pro corde verſu 435:

— Σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.

Clericus deducit hanc vocem ex קור *frigus*. Alii ex קרה *accidit*.

[2] Κήρυκες. Heſychius habet: οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, & generaliter omnes miniſtri. Appoſite ad rem Schrevelius laudat Athenæum l. x. qui coquos etiam κήρυκας dictos notat e Clidemo. Sic Od. Η. 178. Alcinous imperat præconi ut vinum diſtribuat; κήρυκα hîc potius ſignificat miniſtrum. Od. Θ. 399. κῆρυξ jubetur ut dona ferat; & 474. ut de tergo ſuis abſcindat fruſtum: quæ omnia famulorum ſunt miniſteria. Chaldaice כרוז eſt præco, ex radice כרז *proclamavit*, quod convenit cum Græco κηρύσσειν.

[3] Κηρεσσιφορήτους. De hâc voce omnino vide præſtantiſſimum Ruhnkenium in ſuâ ad Clar. Valckenærium Criticâ epiſtolâ, ubi, quâ eſt ſagacitate vir κριτικώτατος, primus ſubodoratus eſt etiam *poſt tot Ariſtarchi aliorumque obelos* hîc latere ſuppoſitium verſum, qui quamvis quaſi longi temporis præſcriptione poſſeſſionem obtinuiſſet, rurſus tamen ex hoc loco dejiciendus atque expellendus eſſet. Scilicet Il. Θ. verſibus 526, 527, 528:

Εὔχομαι ἐλπόμενος Διί τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

» Profecto, ait vir eruditiſſimus & nun-
» quam nimis laudandus, ſatis manifeſtis
» indiciis ſe prodit ingenium manuſque
» ſcioli, qui rariori voci κηρεσσιφορήτους

Cum acuto vero, in fœminino genere, lethalem Parcam ſignificat.

Κήρυκες. Qui ſervilia opera obeunt.

Κηρεσσιφορήτους. A Parcis invectos.

Κητώεσσαν. Hoc epithetum Spartæ attribuit. Significat multam humiditatem, multam latitudinem habentem, ut navem. Quidam intelligunt in quam cete æſtûs impetu ejiciuntur. Alii vero calaminthâ abundantem: calamintha enim a quibuſdam vocatur καίτα.

Κηώδει. Bene olenti, fragranti; ſic dicitur quod incendantur ſuffimenta; cujus contrarium dicimus δυσώδες, *id eſt*, fœtidum.

Κήτειο. Species Myſiorum. Hæc vox ſemel occurrit.

» adſcripſerat gloſſam, ὡς Κῆρες φορέουσι.
» Hanc deinde ſive ipſe ſive alius pedibus clauſam contextui intruſit. Recte tamen, is quiſquis fuerit, Homeri mentem cepit; a quâ nonnulli longe aberrarunt. Expendamus Euſtathii notam, quam verſui 527. ſubjecit p. 727. Ed. Rom. Ὅτι τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ Ἕκτωρ κύνας κηρεσσιφορήτους λέγει ἐν τῷ. Εὔχομαι &c. Εἶτα ἐτυμολογικῷ τρόπῳ τὴν πιλόστομον λέξιν ἀναπτύσσων, ἐπάγει, ὡς αἱ Κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν. Scilicet egregie decebat Hectora, dum magnificâ & concitatâ oratione Trojanorum animos rapit ac percellit, ad leves frivolaſque Grammaticorum Etymologias deſcendere. «

Hactenus ὁ πάνυ, cujus reliqua verba vide apud eum, pag. 29. Ep. Critic.

[4] Λέγεται. Fortaſſe λέγει, ſublato puncto quod poſt Λακεδαίμονα legitur.

[5] Λακεδαίμονα. Od. Δ. 1.

[6] Τὸ μὲν ὑγιές. Fortaſſe ſignificat *in vero ſenſu*. Vel lege τὸ μὲν ὑγρὸν καὶ μέγα, &c. ut Heſ. explicat Κητώεσσα, ὑγρά.

[7] Καιέτα. In Mſ. καιέτας. Quidam enim, ut Zenodotus, legebant καιετάεσσαν, ἤγουν καλαμινθώδη, ait Euſtathius: nam καιέτα a quibuſdam vocabatur καλαμίνθη. Habet Heſ. Καιέτα. Καλαμίνθη. Βοιωτοί. Vide Strabonem libro 8. & Euſtathium in Od. Δ.

[8] Δυσσῶδες. Lege per unum *ſigma*, δυσώδες. Deducit κηώδει ex καίω & ὄζω.

[9] Κήτειο. Lege Κήτειοι. Addit Heſ. ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κήτειος, ἢ μεγάλοι.

[10] Εἰρημένον. Od. Δ. 520.

Κίστη. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ βρώματα [1] κεῖται, παρ' ὃ καὶ εἴρηται κίστη·

Μήτηρ [2] δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Κίκυς. Ἰσχύς· παρὰ τὴν κίνησιν.

Κινυρή. Οἰκτρά·

Πρωτοτόκος, [3] κινυρή.——

Κίρκος. Ἱέραξ·

Κίρκος, [4] Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.——

Κισσύβιον. Ἐκ κισίνου [5] ξύλου ποτήριον.

Κιχείω. Καταλάβω. καὶ κιχεὶς, καταλαβών.

Κίχλαι. [6] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου.

Κλέψαι. Ἔστιν καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου, [7] ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι·

Κλέπτε [8] νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι.——

Κλήρους. Ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν λοχήν· [9]

Κλήρους [10] δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ βάλλον. [11] ——

---

[1] *Βρώματα.* Optime addit Heſ. καὶ ἱμάτια, & docet fuiſſe ἀγγεῖον πλεκτόν. Convenit cum Gallicâ voce *caſſette*; ut in Herculis Scuto κίβυσις, quod explicant per ſacculum ubi κεῖται βόσις, proxime accedit ad *gibeciere*. Extat in verſu 224:

— Ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι.

Quidam κίστη derivare voluerunt ex כיס; & κίβυσις ex קבץ; & κίρβα, quod apud Heſ. legitur pro perâ, ex Arabico קרבה ſeu חרב *pera*. De hâc voce & κίβωτος, vide Ammon. & Thomam Magiſtrum.

[2] Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ. Od. Z. 76.

[3] Πρωτοτόκος, κινυρή. Il. P. 5.

[4] Κίρκος. Od. O. 525.

[5] Κισίνου. Lege κισσίνου. Theocritus in primo Idyllio verſu 27:

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ κηρῷ.

Κίστη. Vas in quo cibi ponuntur; unde dicitur κίστη, ex κεῖσθαι, *jacere*:

Mater vero in ciſtâ collocabat deſiderio convenientem cibum.

Hæc vox ſemel occurrit.

Κίκυς. Vis; dicitur παρὰ τὴν κίνησιν, *id eſt*, ex motu.

Κινυρή. Querula:

Primogenita, querula. ———

Κίρκος. Accipiter:

Accipiter, Apollinis velox nuncius. ———

Κισσύβιον. Vas ex hederaceo ligno.

Κιχείω. Aſſecutus fuero; & κιχείς, aſſecutus.

Κίχλαι. Hæc vox ſemel occurrit. Eſt autem quædam volucrum ſpecies.

Κλέψαι. Uſurpatur & in ſenſu vulgari; & pro decipere:

Falle animo; nam non decipies me. ———

Κλήρους. Aliquando quidem ſignificat ſortes quæ jaciuntur:

Sortes autem in galeâ æratâ jecerunt. ———

Et Od. I. 346:

Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Nicander Colophonius tradit, referente Heinſio, in Jovis Didymæi ſacris antiquos foliis κισσοῦ, *id eſt*, hederæ libare conſueviſſe; unde vetuſta, inquit, pocula dicuntur κισσύβια.

[6] Κίχλαι. Od. X. 468. Docet Athenæus l. 11. eas a Syracuſanis dictas fuiſſe κιχήλας. Vocantur quoque apud Heſ. ἴχλαι & ἰχάλη.

[7] Ἐστι. Hic fortaſſe tollendum τὸ ἐστι ſuperfluum.

[8] Κλέπτε νόῳ. Il. A. 132.

[9] Εἰς τὴν λοχήν. Fortaſſe εἰς τὸ λαχεῖν; ſeu λάχος; vel potius εἰς τὴν λόγχην. Nam λόγχη Ionice dicitur ſors, portio, teſte Heſychio & Etym.

[10] Κλήρους δ'.... βάλλον. Il. Ψ. 861. Pro βάλλον, in noſtro hodie Hom. legitur, πάλλον. ἐλόντες. Bochartus deducit κλῆρος ex גורל *ſors*.

ἐπὶ δὲ τῶν κτημάτων·

——— Ἀλλ' ἄλοχός τε [1] σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος. ———

Κλέος. [2] Φήμη·

Ἡμεῖς δὲ κλέος [3] οἶον ἀκούομεν. ———

σημαίνει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν.

Κλειτάς. Κλεισὰς, ἐνδόξους· καὶ ἀγακλειτὰς, ἄγαν κλεισάς.

Κλήδην. Τὸ καλέσαι·

Κλήδην [4] εἰς ἀγορήν. ———

Κλητούς. [5] Τοὺς ἐξ ὀνόματος καλουμένους.

Κληΐδας. Τὰ ξύλα ἐφ' οἷς οἱ ἐλαύνοντες κάθηνται·

Τύπτονται, [6] κληΐδεσσιν ἐφήμενοι. ———

ἔστι δὲ ὅτε ἡ κλείς·

——— Μία [7] δὲ κληῒς ἐπαρήρει.

καί·

——— Παρὰ κληῗδος [8] ἱμάντα.

καὶ κληῗδες, αἱ θύραι, παρὰ τὸ ἐπικλίνεσθαι. [9] καθό φησι·

——— Εὔκληῗς [10] ἀραρυῖαι.

---

[1] Ἀλλ' ἄλοχός τε. Il. O. 498.

[2] Κλέος. Sumitur pro famâ; ſeu quis bene, ſeu male audiat: unde, cum in bonam partem accipitur, Homerus & Heſiodus addunt ἐσθλόν. In Herculis Scuto verſu 107:

——— Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.

Lexicon Manuſcriptum Photii ab Alberti laudatum: Κλέος. Τὴν φαύλην δόξαν. Ἀριστοφάνης. Quidam derivant hanc vocem ex קול *vox.*

[3] Ἡμεῖς δὲ κλέος. Il. B. 486.

Et pro bonis :

——— *Sed uxor ſalva erit & liberi in poſterum,*
Et domus & patrimonium integrum. ———

Κλέος. Fama, rumor :

Nos autem famam ſolam audimus. ———

Significat & gloriam, quo ſenſu & nos accipimus.

Κλειτάς. Celebrandas, glorioſas. Et ἀγακλειτὰς, valde celebrandas.

Κλῆδην. Nominatim convocando :

Nominatim ad concionem vocare. ———

Κλητούς. Nominatim convocatos.

Κληῗδας. Tranſtra quibus inſident remiges :

Verberate, tranſtris inſidentes. ———

Eſt aliquando & clavis :

——— *Una autem clavis accommodata erat.*

Et :

——— *Clavis apud lorum.*

Et κληῗδες ſunt fores, ſic dictæ quod reclinentur, ſeu clauduntur; quemadmodum habet :

——— *Foribus affabre aptata.*

---

4 Κλήδην. Il. I. 11.

5 Κλητούς. Il. I. 165 :

Ἀλλ' ἄγεθ' κλητοὺς ὀτρύνομεν. —

Legatos hic vocat κλητοὺς, quod vulgo *electos* explicatur. Heſ. habet : Κλητός. Ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ἢ ὁ ἔνδοξος.

6 Τύπτετε. Od. M. 215. Lege τύπτετε.

7 Μία δέ. Il. M. 456.

8 Παρὰ κληῗδος. Od. Δ. 802.

9 Ἐπικλίνεσθαι. Melius habet Heſ. ἐπικλείεσθαι. Idem addit παρὰ τοῖς Ἐφεσίοις τὰ θεῶ τὰ σήμαντρα vocari κληῗδας.

10 Εὐκληῗς. Il. Ω. 318.

ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη. [1] ἔνιοι δὲ, κλεῖδα, ἢ τὸν μοχλόν.

ΚΛΗΘΡΗ. Δένδρου γένος·

Κλήθρη τ' [2] αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

ΚΛΙΣΜΟΣ. Θρόνος ἀνάκλιτον [3] ἔχων.

ΚΛΙΣΙΗΝ. Τὴν σκηνήν. λέγεται δὲ καὶ ἡ καθέδρα·

Τῇ παρὰ μὲν κλισίην [4] πυρὶ κάτθεσαν. ——

λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἔπαυλις, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι τὰ θρέμματα.

ΚΛΙΣΙΟΝ. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας·

—— Περὶ δὲ κλίσιον [5] θέε πάντη,

Ἐν τῷ σιτέσκοντο. ——

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, κυκλόθεν τοῦ οἴκου, οἷον ἐκ στιβάδων ᾠκοδομημένον, πρὸς οὗ καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε οὖν καὶ ἐπ' αὐτῷ καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν οὕτως· κλίσιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος:

—— Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,

ὅ ἐστι, δι' ὅλου τοῦ οἴκου.

ΚΛΟΝΟΣ. Ἡ ταραχή· καὶ κλονέοντο, [6] ἀντὶ τοῦ ἐταράσσοντο.

ΚΛΥΕΙΝ. Ἀκούειν, κυρίως. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπείθοντο, ἐν τῇ

---

[1] Ἡρμοσμέναι. Lege ἡρμοσμένη, ut ſupra ἀραρυῖα pro ἀραρυῖαι.

[2] Κλήθρη τ'. Od. Ε. 64.

[3] Ἀνάκλιτον. Lege ἀνάκλιντρον, quod dicitur apud Pollucem & Schol. in Il. Ι. 200. per ſyncopen pro ἀνακλιντήριον. Od. Α. 145:

Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Etymologus Magnus: Κλίσμοις. Θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις.

[4] Τῇ παρὰ μὲν κλισίην. Od. Τ. 55.

[5] Περὶ δὲ κλίσιον. Od. Ω. 207.

[6] Κλονέοντο. In Heſiodi Theogonia verſu 935:

Hoc enim ſignificat ἐϋκληΐς. Quidam per κληΐδα intelligunt vectem.

Κλήθρη. Species arboris:

> κλήθρη *que populuſque, & odorata Cypreſſus.*

Κλισμός. Solium recubitorium habens.

Κλισίην. Tentorium. Sic dicitur & ſedes:

> *Cui ſellam apud ignem deponebant.* ———

Sic vocatur quoque ſtabulum; quod ibi reclinatæ procumbant pecudes.

Κλίσιον. Vox quæ ſemel occurrit in ultimo Odyſſeæ libro:

> ——— *Circumque* κλίσιον *currebat undique*
> *In quo comedebant,* ———

pro, in domo. Heliodorus quidem intelligit externa & in orbem undique ducta diverſoria. Ariſtarchus vero, undique circa domum & veluti ex ſtramentis & frondibus teneris ædificatum aliquid, cui innixæ ſellæ ponebantur; ita ut in eo ſedentes poſſent cœnare & ſomnum capere. At Apion ſic interpretatur: κλίσιον eſt fundamentum cui innititur ſedes:

> ——— *Circum autem* κλίσιον *currebat undique;*

id eſt, per totam domum.

Κλόνος. Turbatio. Et κλονέοντο ſumitur pro turbabantur.

Κλύειν. Audire, in proprio ſenſu. Uſurpatur & pro ſen-

——Οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. In Æſchyli Perſis verſu 106. ἱππιοχάρμας τε κλόνους. Et in Agamemnone verſu 412:

> Κλόνους λογχίμους τε καὶ
> Ναυβάτας ὁπλισμούς.

Ζ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον [1] αὐτοί.

καί·

——— Οἱ δὲ πληγῆς [2] ἀΐοντες.

Κλυτόπωλος. Ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθούς. [3] ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ·

——— Ψυχὴν [4] δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ,

ἀκούει κλυτὴν ἐπιπόλησιν, διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐκκαλεῖσθαι, διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτούς.

Κλιτῦς. [5] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν, τὰ ἀποκλείσματα [6] τῶν ὀρῶν.

Κλοτοπεύειν. Στρατεύεσθαι· [7]

——— Οὐ γὰρ χρὴ [8] κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.

Κλωματόεσσαν. [9] Ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ὀρινήν. [10]

Κνῆστις. Σκεῦος ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν·

Κνήστι χαλκείῃ, [11] ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.

---

[1] Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον. Reſpicit locum Odyſſeæ Z. 185. ubi loquitur de concordiâ in matrimonio:

——— Οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Quod alii intelligunt: optime autem audiunt ipſi, *id eſt*, maximâ fruuntur famâ. Apollonius vero intelligit: ad eos primus concordiæ fructus redundat. Vide Schol. Sic Pindarus dixit in ſecundâ Nem. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν, *id eſt*, ſentivit, expertus eſt Ajacis vires Hector. Heſiodus in Operibus & Diebus τὸ κλύω & τὸ ἀΐω conjungit, verſu 9:

Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε. ——

[2] Οἱ δὲ πληγῆς. Il. Λ. 532. In Hom. τοὶ δέ.

[3] Ἀγαθούς. Adde ἔχοντι, cum Etym. & Schol. ſeu ἔχων; aut, ut habet Heſychius: ἱππικὸς ἀγαθός. Vide Etymologum Ma-

tiebant, in ſexto Odyſſeæ libro:

——— *Maxime autem ſentiunt ipſi.*

Et:

——— *Hi autem verbera ſentientes.*

Κλυτόπωλος. Apion quidem intelligit optimos equos habentem. Ariſtarchus vero in hoc verſu:

——— *Animam vero Plutoni* κλυτοπώλῳ,

intelligit, cujus adventus auditur, quod mortui accedentes audiantur, ob leſſos & complorationes quibus eos proſequuntur.

Κλιτύς. Apion intelligit proclivem aquæ lapſum. Sed præſtat explicare acclivitates montium.

Κλωτοπεύειν. Tergiverſari, moram trahere:

——— *Non enim oportet tergiverſari hîc exiſtentes.*

Κλωματόεσσαν. Apion intelligit aſperam & montanam.

Κνῆστις. Inſtrumentum quo abradunt caſeum:

Radulâ æreâ, & caprinum abraſit caſeum.

---

grum, & Schol. in Il. E. 654.

4 Ψυχήν. Il. E. 654.

5 Κλιτύς. Il. Π. 390:

Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Etym. ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τῶν ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι.

6 Ἀποκλείσματα. Melius ἀποκλίματα legitur apud Heſych. & Etym. Mag.

7 Στρατεύεσθαι. Idem, quod mireris, in Heſ. irrepſit mendum; ubi στρεύγεσθαι Joſephus Scaliger, at στραγγεύεσθαι Henricus Stephanus legendum cenſet.

8 Ὀυ γὰρ χρή. Il. T. 149.

9 Κλωματόεσσαν. Lege κλωμακόεσσαν. Il. B. 729:

Οἵ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

10 Ὀριτήν. Lege ὀρεστήν.

11 Κνήστι χαλκείῃ. Il. Λ. 639. Ex Hom. ſic reſtitue inverſum ordinem:

— Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. ἐστὶ δὲ [1] ἀντὶ τοῦ ἔκνα, ἔξμεν. ἄκνησις δέ ἐστι τὸ μέσον τοῦ νώτου, ἐφ' οὗ [2] ἐξικνεῖται τὰ ζῶα κνήσασθαι.

Κνώσσειν. [3] Καθεύδειν.

Κνῆμαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμετέρου·

——— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [4] ῥώοντο ἀραιαί.

ἐπὶ δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλου, καθό φησι·

Χάλκεα ὀκτάκνημα, [5] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

Κνημούς. [6] Μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

Κνυζηθμῷ. [7] Ἰδίωμα ἤχου.

Κνώδαλον. Ὁ Ἀπίων, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος, ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [8] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δέ,

---

1 Ἐστι δὲ ἀντί. Fortaſſe legendum: ἐστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔκνα, ſi referatur ad κνῆσις; ſin autem ad κνῶ, legendum eſt ut habetur.

2 Ἐφ' οὗ. Legendum ἐφ' ὃ οὐ. Vide ſupra in ἄκνησις, p. 92.

3 Κνώσσειν. Occurrit in primâ Pindari Pythiacâ: Ὁ δὲ κνώσσων ὑγρὸν νῶτον ἀωρεῖ, τεαῖς ῥιπαῖσι κατασχόμενος.

4 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411.

5 Χάλκεα ὀκτάκνημα. Il. E. 723. Sic Pindarus dixit in ſecundâ Pyth. 2ª. ἀντιστ. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν, ἑὸν ὄλεθρον. Et in quartâ Pyth. στροφ. 9ª. ποικίλαν ἴυγγα τετράκναμον ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ. Vide Etym. in ὀκτάκνημα.

6 Κνημούς. Il. B. 821:
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ ἀϊνηθεῖσα.
Et Il. Φ. 449:
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Interpretatur Heſ. δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους.

7 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. De canibus:
Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
Et in ſecundo Theocriti Idyllio, verſu 110:
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν πόθι ματέρα τέκνα.

8 Ἅπαξ. Scilicet Od. P. 317. de cane Ulyſſis feras in deſerto perſequente:
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.

Hæc

Hæc vox ſemel occurrit Κνῆ autem dicitur pro ἴκνα, *id eſt*; abraſit. Κνῆστις vero eſt medium dorſi, quod animalia non poſſunt abradere.

Κνώσσειν. Dormire.

Κνῆμαι. In ſenſu apud nos uſitato:

——— *Subtus autem ſuræ valide incedebant graciles.*

Et pro iis quæ ligni rotæ modiolum fulciunt; quemadmodum dicit:

Æreas, octo radiorum, ferreum axem circum.

Κνημούς. Metaphora e noſtris membris petita.

Κνυζηθμῷ. Species quædam ſonitûs.

Κνώδαλον. Apion quidem intelligit belluas marinas, ſic dictas quod in mari moveantur. Abuſive vero ſic dicunt & reliquas feras. Quæ Homerus intelligit animalia marina, ea Æoles vocant κνώδαλα. Homerus ſemel quodvis animal ſic nomi-

Et ſic accepiſſe videtur Æſchylus in Prometheo, verſu 461:

Κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
Ζεύγλαισι δουλεύοντα σώμασίν θ'. —

Quod belluis marinis non convenit. In Eumenidibus, verſu 647. Apollo eas ſic vocat:

Ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν.

Et in vigeſimo quinto Theocriti Idyllio Augiæ filius de leone loquens, verſu 183:

Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις.

Quin & in vigeſimo-quarto Idyllio verſu 83. ſerpentes vocaverat:

Κνώδαλα φωλεύοντα. —

Sic Pindarus in primâ Nemeor. loquens de Alcmenâ eoſdem ſerpentes propulſante: ἄμεινεν ὕβριν κνωδάλων. Et in Pythior. decimâ aſinos vocat, κνώδαλα. Scilicet 2ª. ἀντιστρ. Γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων. In Hymno in Mercurium qui Homero tributus fuit, de Apolline dicitur verſu 187:

— Γέροντα
Κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς.

Plato in Axiocho, ſi tamen illius eſt, jungit θῆρας καὶ κνώδαλα. Poſſem alia exempla congerere in quibus κνώδαλον pro quolibet animali ſimpliciter ſumitur: videlicet Sapient. 11. 16. & 17 Capit. ſumitur pro ſerpente; quo ſenſu modo

θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες [1] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις· ἑρπετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φαλλαίας [2] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν διαστέλλει λέγων οὕτως· „Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάλαγγες [3], πρώ-
„τον ἐστὶ [4] καὶ χαράδραι· φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα τρέφει μέ-
„λαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῷοι καὶ γένος μελισσῶν, καὶ κνώδαλα
„ἐν βένθεσι πορφυρῆς ἁλός. εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπ-
„τερύγων.

Κνίσης. [5] Σημαίνει Γ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ἀπὸ τῶν θυσιῶν·

Κνίση [6] δ' οὐρανὸν ἷκεν. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ λίπους·

——— Κνίσης τε καὶ [7] αἵματος ἐμπλήσαντες.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπίπλου·

——— Κατά τε κνίσῃ [8] ἐκάλυψαν.

Κοῖτος. Ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ·

Κοίτου τ' ἐμνήσαντο. [9] ———

---

vidimus apud Pindarum & Theocritum. Τὰ μικρὰ ζῶα hoc nomine intelliguntur apud Nicandr. in Ther. verſu 98. & inſecta noxia in eodem opere, verſu 719. Quin & Heſiodus aperte monſtrat animalia terreſtria, ut & marina, vocari κνώδαλα. Sic enim habet in Theogonià, verſu 582: Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.

[1] Λέγοντες. Lege λέγουσι.

[2] Φαλλαίας. Lege φαλαίνας.

[3] Φάλαγγες. Lege φάραγγες.

[4] Πρώτον ἐστί. Nullo ſenſu. Lege πρώονές τε. Infra legitur φῦλά τε ἑρπετά θ' pro φῦλά τε ἑρπετῶν. Aureum ſane fragmentum antiquiſſimi Poetæ, quod e fugâ quaſi retraxit noſter Apollonius, vel eo ſolo nomine pretioſiſſimus. Similiter habet Virgil. in quarto Æneidos libro:

Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem

nat. Quidam vero appellant θῆρας & θηρία leones, & pantheras, & lupos, & cætera id genus animalia: rurſus ἑρπετὰ, quamlibet ſerpentis ſpeciem; κνώδαλα autem, marina cete, balænas, & cætera his ſimilia. Quemadmodum & diſtinguit Alcman ſic loquens: *Dormiunt autem montium cacumina, & valles, & eminentiæ, & voragines, generaque, & ſerpentes quos nutrit terra nigra, & feræ in montibus latitantes, & ſpecies apum, & marinæ belluæ in profunditatibus fluctuantis pelagi. Dormiunt & avium genera alis extenſis præditarum.*

Κνίσσης. Significat tria. Sumitur pro vapore qui ex ſacrificiis exhalatur:

Nidor autem ad cælum pervenit. ———

Et pro pinguedine:

——— *Pinguedine & ſanguine quum impleviſſent.*

Et pro omento:

——— *Et omento operuerunt.*

Κοῖτος. Somnus in lecto:

De lecto & ſomno cogitaverunt. ———

Corpora per terras, ſilvæque & ſæva quierant
Æquora, cum medio volvuntur ſidera lapſu:
Cum tacet omnis ager, pecudes, pictæque volucres,
Quæque lacus late liquidos, quæque aſpera dumis
Rura tenent, ſomno poſitæ ſub nocte ſilenti
Lenibant curas, & corda oblita laborum.

5 Κνίσης. Alii legunt κνίσσης, ut Suidas. At Heſ. & Herodianus, teſte Euſtathio, κνίσης præferunt. Eleganter Pindarus dixit in quartà Iſthm. Φλὸξ ἀνατέλλοισα συνεχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ. Et in ſeptimâ Olymp. Μάλων κνισάεσσα πομπά.

6 Κνίση δ'. Il. Α. 317.

7 Κνίσης τε καί. Od. Σ. 45.

8 Κατά τε κνίσῃ. Od. Γ. 457.

9 Κοίτου τ' ἐμνήσαντο. Od. Η. 138:
—"Οτι μνησαίατο κοίτου.

Κοιμηθέντι. [1] Ου πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ κατακλιθέντι πρὸς τὸ ὑπνῶσαι.

Κολωός. [2] Θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν· θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

Κολωνός. Πᾶν ἀνάστημα τῆς γῆς·

Ἔστι δέ τις πόλιος [3] προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη.

ὁ δὲ Ἀπίων παρεὶς τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη, [4] πόλις Τρωϊκή.

Κόλλοπι. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

—— Περὶ κόλλοπι [5] χορδὴν

Ἄψας. ——

λέγει δὲ [6], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

Κόλπον ἀνιεμένη. Τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα. [7]

Κομιεῖν. [8] Ἐπιμελείας ἀξιοῦν. ὅθεν ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

Κόνις. [9] Ἡ πεδιὰς [10] λέγεται, ἢ ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ [11] τοῦ μὲν προτέρου·

Οὐδ' εἴ μοι τόσα [12] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

---

[1] Κοιμηθέντι. Od. Υ. 4:
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

[2] Κολωός. Dicitur teſte Heſ. κολῷον, κολώϊον & κολωός. Il. Α. 575:
Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. —
De graculis Pindarus dixit in tertiâ Nemeorum: Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.

[3] Ἔστι δέ τις πόλιος. Il. Β. 811.

[4] Κολώνη. Il. Λ. 710:
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

[5] Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. In Homero legitur:
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐΰστρεφὲς ἔντερον οἰός.
Vide Pollucem 4, 62. & Etym. Mag.

[6] Λέγει δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης.

Κοιμηθέντι. Non omnino dormienti, ſed jam ad ſomnum inclinanti.

Κολωός. Tumultus. Metaphora a graculis ducta. Obſtreperum enim hoc animal.

Κολωνός. Omnis terræ eminentia:

Eſt autem quædam ante civitatem terræ eminentia.

Apion vero cum ſignificationem prætermiſiſſet, ſic potius mavult exponere: κολώνη eſt urbs Trojana.

Κόλλοπι. Hæc vox ſemel occurrit:

——— Ad verticillum chordam
Cum adaptaviſſet. ———

Dicit autem κόλλοπι tanquam κολλάζω, ex glutine; coriaceis enim utebantur verticillis.

Κόλπον ἀνιεμένη. Partem pectoris denudans.

Κομιεῖν. Curare; unde vocatur ἱπποκόμος equiſo, equorum curator; & in morbo aliquem curare, dicitur νοσοκομεῖν.

Κόνις. Sic dicitur pulvis campeſtris & cinis. Et in priori quidem ſenſu:

Neque ſi mihi tantum opum daret quantum arenæque pulveriſque eſt.

Lege τῷ κόλλοπι, ὥσπερ τῷ κολλάδῃ, quæ ultima verba exciderant.

7 Ἀνιεμένη. Heſ. addit: ἵνα τὸν μαζὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

8 Κομιεῖν. Lege κομίειν ut reperitur Od. Z. 207. & Λ. 249. At Heſiodus in Operibus verſu 602:

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. —

9 Κόνις. Sic Heſiodus in Theogoniâ, verſu 706:

Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον.

Unde derivatur in Herculis Scuto κονίοντες, verſu 342:

Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.

10 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud Dioſcor. πεδιάσιμος σμύρνα. Pindarus habet in 9a Nemeor. ἐν κονίᾳ χέρσου.

11 Καὶ ἐπ. Lege καὶ ἐπὶ ἐπ.

12 Οὐδ' εἴ μοι τόσα. Il. I. 385.

τὸ δ' ὕστερον·

Ἀμφοτέρῃσι [1] δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν.

οἱονεὶ κίνις, ἀπὸ τῆς κινήσεως. λέγει δὲ τὴν αὐτὴν κονίην·

——— Ὑπὸ δὲ στέρνοισι [2] κονίη

Ἵστατ' ἀειρομένη. ———

ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.

Κόπρος. Ἡ τῶν κτηνῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν κόνιν. τὸ μὲν πρότερον·

——— Τέμενος μέγα κοπρίσαντες. [3]

τὸ δὲ δεύτερον·

——— Κυλινδόμενος [4] κατὰ κόπρον.

λέγει δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν·

Μυκηθμῷ [5] δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.

Κορώνη. Ἔστι μὲν τοῦ ζώου· [6]

Οἱ δὲ κορώνῃσιν [7] ἴκελοι. ———

εἶναι δέ φησι ὁ Ἀπίων τὴν αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίῃ. ἔστι δὲ τοῦ κρίκου [8] τῆς θύρας·

Ἀργύρεον [9] δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.

ἔστι δὲ τὸ τοῦ τόξου ἐκκοπῆς·

Πᾶν δ' εὖ λειήνας [10], χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.

---

1 Ἀμφοτέρῃσι. Il. Σ. 23.

2 Ὑπὸ δὲ στέρνοισι. Il. Ψ. 365.

3 Τέμενος μέγα κοπρίσαντες. Od. P. 299. Lege κοπρήσοντες, ut habet Homerus. Heſychius κοπρίσοντας poſuit.

4 Κυλινδόμενος. Il. X. 414.

5 Μυκηθμῷ. Il. Σ. 575.

6 Ζώου. Hinc derivatur Κορωνιάω in Her-

At vero in poſteriori :

Ambabus autem manibus capiens cinerem atrum.

Dicitur tanquam κόνις, ex κινήσεως, *id eſt*, motu. Hoc quoque vocat κονίην :

——— *Sub pectoribus vero pulvis*

Surgebat excitatus. ———

Apion vero de pugnâ intelligit.

Κόπρος. Hortorum ſtercus, ut & nos intelligimus. Sic vocat & pulverem. In priori quidem ſenſu :

——— *Nemus magnum ſtercoraturi.*

At in poſteriori :

——— *Volutatus in pulvere.*

Sic vocat & boum ſtabulum :

Cum mugitu autem ex ſtabulo ruebant ad paſcua.

Κορώνη. Pro animali :

Illi autem cornicibus ſimiles. ———

Apion vero idem eſſe contendit ac larum & mergum. Et pro januæ annulo :

Argenteum vero ſuperliminare, aureus autem annulus.

Et pro arcûs inciſurâ :

Totum autem quum levigaſſet, impoſuit auream inciſuram.

---

culis Scuto verſu 289 :

Αἰχμῆς ὀξείησι κορωνιόωντα πέτηλα.

7 Οἱ δὲ κορώνῃσιν. Od. M. 418.

8 Κρίκη. Vide Pollucem 7, 107. 10, 22.

9 Ἀργύρεον. Od. H. 90.

10 Πᾶν δ' εὖ λειήνας. Il. Δ. 111.

Κορωνίδες. Αἱ καμπυλόπρυμνοι. [1] λέγει γὰρ οὕτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ χαρανίδας, ἀπὸ τοῦ χάρα αὐταῖς ἐπιχεῖσθαι, τοῦτό ἐστι τὸ τέλος. παρ' ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται.

Κορυθαίολος. Ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ, τὸ κινεῖν.

Κορύνη. Ἑτερόῤῥοπον [2] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, κολλοβόρου [3] τι γλύος.

Κορύσσετο. [4] Ἀφ' ἑνὸς μέρους τῆς κόρυθος, τὸ καθοπλίζεσθαι.

Κορθύεται. [5] Διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται.

Κόρσην. Κεφαλήν.

Κόρακος πέτρη. Ὀνομαστικῶς, [6] τόπος ἐν Ἰθάκῃ.

Κορήσατε. Καλλύνατε.

Κοσμῆσαι. Διατάξαι. [7] ὅθεν καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς τάξεως ἧς ἔχει, ὠνόμασται. ὅτε διατάσσοντες βασιλεῖς, κοσμήτορες.

Κουρίζων. [8] Νέος ὑπάρχων.

---

1 Καμπυλόπρυμνοι. Heſ. addit: καὶ οἱ ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ βλαστήματα. Il. Β. 392:

Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν. —

Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στεφάνης, τὸ κεφάλαιον.

2 Ἑτερόῤῥοπον. Schol. habet ἑτερόῤῥεπτος, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος.

3 Κολλοβόρου. Heſ. habet κολόροβον, ubi καλαύροπον legendum ſuſpicantur Sopingius & Heinſius. Dicitur & καλάβροψ; & legitur καλάβροπα in Apollonii Rhodii Argon quarto Libro, verſu 974. ubi Schol. ex Homero citat Il. Ψ. 845:

— Καλάβροπα βουκόλος ἀνήρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα.

4 Κορύσσετο. Heſ. interpretatur quoque κορύσσει per αὔξει. Cui convenit hoc Heſiodi in Herculis Scuto, verſu 148:

Δεινὴ Ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,

& 198:

Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν.

Sic legitur μάχας ἔργον κορύσσοντα in octavâ Iſthm. Pindari.

5 Κορθύεται. Il. I. 7:

— Ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται. —

At κόρθυνεν occurrit in Heſiodi Theogoniâ verſu 853:

Κορωνίδες.

Κορωνίδες. Quarum puppis eſt recurva ; ſic enim vocat naves. Apion vero etymologiam quærens, dicit eas vocatas fuiſſe κορωνίδας quaſi κερανίδας ; quod his imponeretur κάρα, *id eſt*, finis : unde in calce librorum inſcribitur κορωνὶς, *id eſt*, linea in extremâ parte aliquantum incurvata, ſeu nota unci figuram referens & finem indicans.

Κορυθαίολος. Qui mobilem habet galeam ; αἰόλλειν enim eſt movere.

Κορύνη. In alteram partem vergens lignum. Apion intelligit quamdam ſpeciem pedi in ſummitate repandi.

Κορύσσετο. Ex unâ parte, *id eſt*, galeâ, totum armari.

Κορθύεται. Excitatur & in altum attollitur.

Κόρσην. Caput.

Κόρακος πέτρη. Coracis ſcopulus. Locus in Ithacâ ſic nominatus.

Κορήσατε. Verrite.

Κοσμῆσαι. Ordinare : unde & mundus dictus fuit κόσμος, ab ordine quo regitur. Et reges qni omnia moderantur & ordine diſponunt, κοσμήτορες vocantur.

Κουρίζων. Juvenis exiſtens.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἂν κέρθωσιν ἰὸν μένος. —
Vide Etym.

6 Ὀνομαστικῶς. Ex Heſ. & Euſtathio docemur hunc Coracem fuiſſe venatorem qui, cum leporem perſequeretur, de quadam rupe ab eo deinde cognominatâ imprudens præcipitem ſe dedit. Mater ejus Arethuſa dolore percita ſuſpendio vitam finivit, & ſuum fonti in Ithacâ fluenti dedit nomen. Od. N. 408.:

Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ.

7 Διατάξαι. Lege Διατάξαι. Apud Strabonem l. 10. & Ariſtotelem l. 2. Politicorum, legitur Cretenſium magiſtratus dictos fuiſſe κόσμους. Derivari poteſt ex Arabico קסם, *id eſt*, menſurâ ſuâ modoque debito definivit, ita expendit diſpoſuitque & inſtituit negocium.

1 Κουρίζων. Od. X. 185.:

— Ὁ κουρίζων φορέεσκε,

de ſcuto loquitur. At in Heſiodi Theogoniâ verſu 347. ſumitur pro juvenes a teneris educare :

Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσι. —

Κότος. Χόλος.

Κοτύλη. [1] Πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

Κουρίξ. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης [2] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κυρικῶς, οἷον νεανικῶς.

Κοῦρος. Νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος παῖς, ὅτ' ἂν λέγει·

Κούρων [3] παιζόντων. ———

Κουρῆτες. Προπερισπωμένως μὲν, σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κουρῆτές [4] τ' ἐμάχοντο. ———

προπαροξυνόμενον [5] δὲ, νεανίας·

——— Ἅμα [6] δ' ἄλλοι ἴσαν κούρητες Ἀχαιῶν.

Κόσμος. Ἔστι τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [7] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

ἔστι δὲ τοῦ διατάξαι·

Τοὺς δ' αὖτ' [8] ἐκόσμεον βασιλῆες ὑτάμενοί περ.

Κολλητὰς σανίδας. [9] Τὰ θυρώματα.

---

[1] Κοτύλη. Il. E. 306. Eam ſic definit Homerus ipſe:

Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. X. 494. pro cyatho ſeu potius concavitate manûs accipi poteſt:

Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.

Quin & κύπελλον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. O. 311. ac P. 12. Eſt & εἶδος μέτρου.

[2] Κόρης. Lege κόρσης. Od. X. 188:

Τὸν δ' ἄρ' ἐπαΐξασ' ἑλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἴσω
Κουρίξ. —

In hanc vocem vide Euſtachium, & emenda Etymol. qui ſic habet: Κοῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κοῦριξ, τῶν τριχῶν, ἢ νεανίσκος, ὑπὸ τῆς κόρου. Lego: Κουρίξ. (ſic pro κοῦριξ ex Euſtathio merito reponit Sylburg.) Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κουρά. (Hîc figo punctum.) ἐν ὑπομνήματι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (ſic optime emendat idem Sylburg. ſubnixus auctoritate Euſtathii qui Alexionem laudaverat in κουρῶσα. Deinde reliqua ſic proprio Marte reſtituo:) κουρίξ, ἐκ τῶν τριχῶν· ἢ νεανικῶς

Κότος. Vetus ira.

Κοτύλη. Omne concavum. Apion vero intelligit manûs concavitatem.

Κουρίξ. Hæc vox ſemel occurrit, ſcilicet in procorum cæde: ſignificat autem crines arripere. At quidam intelligunt quaſi κουρικῶς, *id eſt*, juveniliter.

Κοῦρος. Juvenis. Sic vocatur & infans, cum dicit:

Puerorum ludentium. ———

Κουρῆτες. Cum penultima accentu circumflexo notatur; Pleurona habitantes deſignat:

Curetesque pugnabant. ———

Cum vero antepenultima acuitur, juvenes ſignificat:

——— *Simul quoque alii aderant juvenes Græcorum.*

Κόσμος. In ſenſu proprio & communiter apud nos uſurpato:

Ordine: funemque ſolverunt a pertuſo lapide.

Et pro diſponere:

Hos autem ipſi reges componebant quamvis vulnerati.

Κολλητὰς σανίδας. Fores.

κῦς, παρὰ τὸ κόρον, ſeu κοῦρον quod pro eo Ionice dicitur.

[3] Κούρων παιζόντων. Od. Ψ. 147. Hodie habetur:

Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῷ γυναικῶν. Dicitur in comparativo κουρότερος in Heſiodi Operibus, verſu 445:

Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.

[4] Κουρῆτές τ' Il. I. 525.

[5] Προσπαρεξονόμενοι. Hîc lege προσπαρεξονομένους, aut ſupra προσπεριπατούμενον pro προσπεριπατουμένους.

[6] Ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν. Il. T. 248. In Homero legitur:

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.

Notat & ἔθνος Κρητῶν, teſte Heſ.

[7] Κόσμῳ. Od. N. 77.

[8] Τοὺς δ' αὐτ'. Il. Ξ. 379. Lege:

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ.

[9] Κολλητὰς σανίδας. Il. I. 579.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Κοτταλήρρυτον αἷμα. [1] Πολὺ, ὥστε κοτύλῃ [2] ἀρύσασθαι.

Κοτταληδονόφιν. [3] Ταῖς κοτυληδόσιν ἅπερ εἰσὶ αἱ τῶν πολύποδι ἔπουσαι. [4]

Κρατευτάων. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ Ἀρίσταρχος, τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ἀπὸ τοῦ διακρατεῖσθαι τοὺς ὀβελίσκους ἐπὶ τούτων κειμένους·

Πάσσε [5] δ' ἁλὸς θείοιο κραταιευτάων. ———

Κραταίπεδον. [6] Τὸ στερεὸν ἔδαφος καὶ λιθόστρωτον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Κραταιΐς. Κραταιός. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Κρᾶναι. [7] Ἐπιτελέσαι, οἷον κάρα, κεφαλὴν ἐπιθεῖναι.

Κραναή. Τραχεῖα.

Κραταιγύαλοι. Ὁ Ἀρίσταρχος, θώρηκος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. ὅτ' ἂν οὖν λέγει, κραταιγυάλους, τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς [8] θέλει δηλοῦν.

Κρεῖον. Βασιλεῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον·

Αὐτὰρ ὅγε μέγα [9] κρεῖον κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

---

[1] Κοτυλήρρυτον αἷμα. Il. Ψ. 34.

[2] Κοτύλῃ. In Codice Mſ. κοτύλην:

Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Ubi vides ſcribi τὸ κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit Athenæus, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν καὶ κοτυλήρρυτον αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον.

[3] Κοτυληδονόφιν. Od. E. 433:

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται.

[4] Ἔπουσαι. Poſt ἔπουσαι, omiſſa certe ſubſtantiva vox, κοιλότητες. In Manuſcripto Codice legitur ἕπουσαι cum ſpiritu aſpero, *ſequentes*, *adhærentes*.

[5] Πάσσε δ' ἁλός. Il. I. 214.

[6] Κραταίπεδον. Eſt epithetum, ut Od.

Κοτυλήρυτον αἷμα. Plurimus ſanguis; ita copioſus ut concavâ manu poſſit hauriri.

Κοτυληδονόφιν. Cavitatibus pedum quæ polypo inhærent.

Κρατευτάων. Hæc vox ſemel occurrit. Ariſtarchus explicat baſes quibus imponuntur verucula; ſic dicuntur quod his contineantur verucula ſuperimpoſita:

Inſperſit autem ſale ſacro à baſibus elevans.

Κραταίπεδον. Firmum ſolum & lapidibus ſtratum. Hæc vox ſemel occurrit.

Κρατύς. Fortis, vehemens. Apud Homerum dicitur de Mercurio.

Κράναι. Perficere; quaſi κάρα, *id eſt*, caput imponere.

Κραναή. Aſpera.

Κραταιγύαλοι. Ariſtarchus per thoracis γύαλα non intelligit concavitatem, ſed totam circumferentiam; & accipit pro toto ſcuto per periphraſin ſic dicto. Cum vero dicit κραταιγυάλους, ea deſignat ſuta quæ per totam circumferentiam firma ſunt.

Κρεῖον. O rex. Significat & vas ad recipiendas carnes factum:

Sed is vas magnum recipiendis carnibus idoneum poſuit ad ignis jubar.

Ψ. 46:

— Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες.

7 Κράναι. Legitur Il. I. 101. Κρηῆναι, quod & Apollon. ſcripſiſſe putaverim.

8 Τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρὸς. Lege τοῖς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς, vel τοὺς κατὰ τὸ, &c, ut habet Heſ. ςεῤῥοὶ κατὰ κύτος, ubi lege κύτος. Il. Τ. 361:

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

9 Αὐτὰρ ὅγε μέγα κρεῖον. Il. I. 206. Lege inverſo ordine, κρεῖον μέγα. At κρεῖον pro rege dicitur in vocativo Od. Δ. 2. & alibi paſſim.

Κρίνοντες. Διαχωρίζοντες·

Κρῖν᾽ ἄνδρας [1] κατὰ φῦλα. ——

ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κριτὴς, ὁ τὰ πράγματα διαχωρίζων ἀπὸ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα.

Κρήδεμνον. Τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ. [2] ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγει·

Ὄφρα Τροίης [3] ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,

μεταφορικῶς λέγει, οἷον τῶν τειχῶν τὰ ὑπάνω· [4] καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη.

Κρήτῃ ἐπίουρον. [5] Οἱ μὲν κατὰ ἀναστροφὴν ἀναγινώσκουσιν, καὶ περισπῶσι τὸ οὖρον, ἵν᾽ ᾖ, ἐπὶ τῇ Κρήτῃ φύλακα· οἱ δὲ περισπαστήν φασι εἶναι τὴν ἐπὶ, ὡς καί·

—— Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. [6]

ἡμεῖς δὲ, συνθέτως ἐπίουρος, οἷον ἐπιφύλαξ· ὃν τρόπον καὶ ὁ τεκτονικὸς [7] λέγεται δὲ ἐπίουρος, ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

Κροαίνων. [8] Ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν.

---

1 Κρῖν᾽ ἄνδρας. Il. B. 362.

2 Ἐπιβολαίῳ. Appoſite addit Heſ. ἢ τὰ κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Heſiodus habet in Herculis Scuto, verſu 105:

Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.

Simili metaphorâ Euripides dixit in Hecubâ Trojam vaſtatam alloquens: ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων. Idem in eâdem fabulâ hâc periphraſi exprimit hæc κρήδεμνα, ſeu capitis redimicula:

Ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
Μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
Χρυσέων ἐνόπτρων
Λεύσσουσ᾽ ἀτέρμονας εἰς αὐγάς.

Dicitur πίθου κρήδεμνον Od. Γ. 392:

Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ὤϊξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε.

Et κρήδεμνον Od. E. 346. 351. 373. ac 459. per vittam explicatur:

Τῷ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι.

3 Ὄφρα Τροίης. Il. K. 100. Sic lege verſum ut apud Homerum:

Ὄφρ᾽ οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.

4 Ὑπάνω. Lege ἐπάνω.

5 Κρήτῃ ἐπίουρον. Il. N. 450:

Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

Κρίνοντες. Separantes :

Secerne viros per gentes. ———

Unde & judex, ſcilicet is qui res juſtas ab injuſtis diſcernit, vocatur κριτής.

Κρήδεμνα. Quod capiti injicitur redimiculum. Cum vero dicit :

Ut ſoli Trojæ ſacra mœnia diruamus,

metaphorice ſic vocat murorum quaſi pinnas & ſumma faſtigia. Deinde ſignificat & ipſa mœnia.

Κρήτῃ ἐπίουρον. Alii per inverſionem legunt, & accentu circumflexo notant τὸ οὖρον ; ut ſignificet in Cretâ cuſtodem. Alii ſuperabundare putant præpoſitionem ἐπὶ ; ut in ἐπιβουκόλος, pro βουκόλος, *id eſt*, paſtor. Nos vero potius opinamur ἐπίουρον eſſe vocem compoſitam, tanquam ἐπιφύλαξ, *id eſt*, inſpector ; quemadmodum ligneus clavus quo utuntur fabri dicitur ἐπίουρος, quod retineat & coerceat ligna quæ coagmentantur.

Κροαίνων. Quidam interpretantur, *cupiens* ; alii ſic dictum putant, quod pedibus terram pulſet.

Legitur & hoc epithetum in ſextò verſu octavi Theocriti Idyllii :

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι.

[6] Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Od. Γ. 422 :

— Ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Sic dicitur Od. N. 222 :

— Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Et ἐπιείκελον Il. A. 265. ἐπίϊστορα Od. Φ. 26. ἐπιμάρτυροι Od. A. 273. ἐπιξύνῳ Il. M. 422. ubi pariter ἐπὶ ſuperabundans, ſeu potius intenſivum eſt.

[7] Ὁ τεκτονικός. hic omiſſum puto ξύλινος ἧλος, quemadmodum alibi definit.

[8] Κροαίνων. Heſ. & Sangermanenſe Lexicon Mſ. pariter habent : Κροαίνων. Τοῖς ποσὶ κρούων, ἢ ἐπιθυμῶν. Il. Z. 507 :

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

Mihi vero potius per *ferire* quam per *appetere* explicandum videtur. Nam in priori ſenſu ſumitur apud Anacreontem Ὠδ. 56 :

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Ubi κροαίνων eſt plectro ferire ; quod Pindarus vocat in quintâ Nemeor. φόρμιγγ' ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων.

Κρόσσας. Ἔνιοι μὲν, τὰς κλίμακας· ἔνιοι δὲ, τὰς κεφαλίδας· [1] ἔνιοι δὲ, τῶν πύργων τὰς στεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι. τινὲς δὲ, τὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, ἃς ἔνιοι προμαχόνας [2] λέγουσι. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀποκρηπιδώματα· [3] καὶ γὰρ κρόσσας λεγόμενα τὰ κάτω τῶν ἱματίων·

Κροκόπεπλος. Ἤτοι κροκοειδεῖς [4] διὰ τὴν χρόαν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἢ ὅτι ἡ θεὸς τοιαύτῃ κέχρηται ἐσθῆτι.

Κρυόεσσα. Φρικτή· κρύος γὰρ, τὸ ῥῖγος.

Κρῖ. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὸ αὐτὸ τὴν κριθὴν σημαίνει· εἴρηται δὲ οὐκ [5] ἀποκοπὴν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μετασχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρῖ. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος τι, οὐ πάντως κριθή.

Κτέρεα. Ἐντάφια.

Κτιδέη. Τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἴκτινος [6] δέρματος.

---

[1] Κεφαλίδας. Addit Heſ. τῶν τειχῶν. quod deinde ſequetur in Apoll.

[2] Προμαχόνας. Lege προμαχῶνας, ut habet Heſ.

[3] Ἀποκρηπιδώματα. Mallem ὑποκρηπιδώματα, ſeu ſimplex κρηπιδώματα. Poſt hunc ultimum ſenſum, quem præfert cæteris, Heſychius addit illa verba male hucuſque intellecta, & pejus emendata: Ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ οὐδέπω ἦν πολεμικὰ ὄργανα. Volunt ut interferatur οὐκ poſt κλίμακος: unde exurgit ſenſus quaſi fidiculis contortus; cum fateri cogantur vocem κλίμακος ab Homero cognitam, immo in quatuor Odyſſeæ locis ab eo adhibitam fuiſſe; ſcilicet legere eſt κλίμακα μακρὴν Od. Κ. 558. Λ. 63. & ὑψηλὴν Α. 330. ac Φ. 5. Ego ſic ſimpliciter locum Heſ. ut ſe habet, explico: κρόσσαι ſumendæ ſunt ſenſu τοῦ κρηπιδώματος. Non enim ſcalam ſignificant: nam Homerus vocem τοῦ κλίμακος noverat; & ſi ſcalas innuere voluiſſet, potius κλίμακας quam κρόσσας dixiſſet. Aliunde ne illi quidem in mentem venire poterat harum mentio ſcalarum; cum ejus tempore nulla adhuc eſſent belli inſtrumenta. Ergo κρηπιδώματα notat, non autem κλίμακας. Etymologum Magnum, in quo irrepſit negatio οὐ, ex Heſ. reſtituc; non vero Heſ. ex Etymologo. Il. Μ. 258:

Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις.

Et in eodem libro verſu 444:

Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.

Vide Etymologicum. Quidam κρόσσας

Κρόσσαι. Quidam intelligunt ſcalas : quidam faſtigia : alii vero turrium culmina, quod quis magis probaret. Alii, murorum capita, quæ & quibuſdam vocantur propugnacula : alii fundamenta ; etenim extremas veſtium oras vocamus *κρόσσας*.

Κροκόπεπλος. Aut croco ſimilis, ob colorem ſolis orientis ; aut quod Dea tali utatur veſte.

Κρυόεσσα. Frigida, horribilis : *κρύος* enim eſt frigus quo rigentes horremus.

Κρῖ. Ariſtarchus idem intelligit quod *κριθὴν*, *id eſt*, hordeum ; non eſſe autem apocopen contra aliorum opinionem aſſerit ; ſed transformari fœmininum genus in neutrum *κρῖ*. Apion vero non prorſus hordeum, ſed quamdam ſpeciem interpretatur.

Κτέρεα. Exequiæ.

Κτιδέη. Quidam errantes acceperunt quaſi pellem *ἴκτιδος*, *id eſt*,

---

deducunt ex קרס *qeres*, id eſt, anſula, uncinus ſic dictus a curvitate & formâ inflexâ, ex radice קרס, *qâras*, id eſt, *incurvus*, *inflexus fuit*.

4 Κροκοειδεῖς. Lege κροκοειδής. Eſt in Homero Auroræ epithetum Il. Θ. 1 :

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

In Heſiodi Theogoniâ ſic vocatur Tethidos & Oceani filia, verſu 358 :

— Τελεσθώ τε κροκόπεπλος.

Κρόκος autem eſt Hebraicum כרכם.

5 Κρυόεσσα. Il. E. 740 :

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Sic Heſiodus in Theogoniâ verſu 657 :

Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο,

& 936 :

Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ.

Sic & Pindarus in quartâ Pyth. στροφ. Δ.

Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν

Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ.

Et in primâ Iſthm. στροφ. Γ.

Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ

Δέξατο συντυχίᾳ. —

Κρύος autem quibuſdam derivatur ex Chald. Syr. & Arab. קרר *frigere*.

6 Οὐκ ἀποκοπήν. Mallem, οὐ κατ' ἀποκοπήν.

7 Ἴκτινος. Suidas habet : Κτιδέη. Ἡ περικεφαλαία, ἐξ ἴκτιδος δέρματος. ἰκτὶς δὲ, ζῶον γαλῇ παραπλήσιον. Ubi recte monet Kuſterus reſpici ad Hom. Il. K. 335 :

Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην. —

Et addit : *Ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt :*

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην. —

ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει ὅτι ἐστὶ κτιδέη. κτὶς γάρ ἐστι τὸ ζῶον ὅμοιον γαλῇ μικρῷ, [1] μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς. τὸ δὲ τούτου δέρμα εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας.

Κτίλος. [2] Ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἄκτιλος, [3] ὁ ἐπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῶν ἐπακολουθούντων προβάτων.

Κύδωνες. [4] Ἔθνος Κρητικόν.

Κυδεϊ γαίων. Τῷ καθ' αὐτὸν ἀξιώματι γαυριῶν.

Κυδοιμός. [5] Θόρυβος, τάραχος.

Κύκλα. Τροχοί.

Κύδηνε. [6] Κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισεν.

Κυκλήσομεν. [7] Ἔσω ἁμάξων ἄξομεν.

Κυκεῶ. Κατὰ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος [8] ἀναμεμιγμένον πόμα.

---

quod magis placet. Muſtela enim apud Græcos non vocatur κτὶς, *ſed* ἰκτίς: *unde & ἰκτιδέη dicendum videtur, non vero* κτιδέη. *Heſychius tamen* κτιδέη *etiam agnoſcit.* At Clariſſimo Alberti hæc verba laudanti κτὶς per aphæreſin dictum videtur pro ἰκτίς; & apposite ad rem affert ex Il. Κ. 458:

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,

ubi ἰκτιδέην admitti nequit. In Apollonio noſtro, pro ἴκτινος, lege ἴκτιδος.

[1] Μικρῷ. Lege γαλῇ μικρᾷ, μεγέθει διαφέρουσα, &c. ſeu γαλῇ, μικρὸν aut μικρῶς (adverbialiter) μεγέθει διαφέρουσα. Vide Schol. qui habet μεῖζον γαλῆς, καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον.

[2] Κτίλος. Heſ. explicat κτίλος per τιθασσὸς, πρᾶος, & κτίλον per συνήθη. Ut Pindarus in ſecunda Pyth. 1ª. ἐπῳδ. vocat Cinyram, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας; quod Schol. interpretatur συντεθραμμένον & συνήθη, & εἰθισμένον τῇ χειρί.

[3] Ἄκτιλος. Etymologus Magnus: παρὰ τὸ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω. ῥηματικὸν ὄνομα, ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Α, κτίλος.

[4] Κύδωνες. Od. Γ. 292:

— Τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ἧχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[5] Κυδοιμός. Il. Σ. 535. In Achillis ſcuto:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

muſtelæ. Homerus autem docet legendum eſſe κτιδέη, non vero ἰκτιδέη: κτὶς enim eſt animal ſimile muſtelæ parvæ, magnitudine differens. Hujus autem pellem ad conficiendas galeas aptiſſimam eſſe dicunt.

Κτίλος. Dux pecoris: & eſt, ſecundum etymologiam, quaſi ἄκτιλος, *id eſt*, qui adducit ſequentes alias pecudes.

Κύδωνες. Natio Cretenſium.

Κύδεϊ γαίων. Suâ dignitate tumens.

Κυδοιμός. Tumultus, perturbatio.

Κύκλα. Rotæ.

Κύδηνε. In animo extulit.

Κυκλήσομεν. Curribus advehemus.

Κυκεῶ. Apocope pro κυκεῶνα. Κυκεὼν autem eſt potus ex vino, melle, farinâ & aquâ commixtus.

Quod Heſiodus ad verbum ferme expreſſit in Herculis Scuto, ubi melius pro ὁμίλεον poſuit ἰθύνεον:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἰθύνεεν, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

6 Κύδηνε. Il. Ψ. 793:

Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

Sic Heſiodus in Operibus, verſu 38:

— Μέγα κυδαίνων βασιλῆας

Δωροφάγους. —

Unde & κυδιόω, in Hercul. Scuto, verſu 27:

— Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο

Κυδιόων λαοῖσιν. —

Pindarus dixit in IX[a]. Nemeor. ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν. Et in primâ Pyth. κλεινὰν οἰκιστὴρ ἐκύδανε πόλιν.

7 Κυκλήσομεν. Il. Η. 332:

— Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς

Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι. —

Ubi Schol. ἐπ' ἁμάξων οἴσομεν. κύκλα γὰρ, οἱ τροχοί.

8 Ὕδατος. Addit Schol. καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. Κ. 290:

Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ.

Ad quod alluſit certe Heſ. cum dixit: Κυκειῶ. Φαρμακεία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem eſſe quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. Κ. 316:

Τεῦχε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·

Ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. Λ. 640:

— Σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν

Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν

Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·

Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.

Mœris Atticiſta: Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. Thomas M. Κυκεῶ, Ἀττικοὶ, οὐ κυκεῶνα. Vide Interpretes.

Κύμβαχος. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας·

Κύμβαχον [1] ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος·

Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν [2] ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.

Κύμινδις. [3] Ὀρνέου γένος·

Χαλκίδα [4] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.

Κυλλήνιος. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. [5] ἔστιν δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

Κυνάμυια. [6] Ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα· καὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ. [7]

Κύντερον. Κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον.

Κυνοραϊστέων. Ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κυνὸς [8] ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τούτους δ' οἱ μὲν, τοὺς κρότωνας, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν· οἱ δὲ, τὰς λεγομένας κυνόμυιας. [9] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Κυνέη. Κυρίως ἡ περικεφαλαία, ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ ἄλλων. ὅτ' ἂν οὖν λέγει·

Κρατὶ [10] δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ——

ἰδίως μὲν κτιδέαν εἴρηκε· κυνέαν [11] δὲ, καταχρηστικώτερον. ὁ

---

[1] Κύμβαχον. Il. O. 536.

[2] Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. E. 586.

[3] Κύμινδις. Conjecit Iſaac Voſſius κύμινδιν idem eſſe quod avem Indicam. Κύμινδας enim eſſe ὄρνιθας.

[4] Χαλκίδα. Il. Ξ. 291.

[5] Εἰρημένων. Od. Ω. 1:
Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.
Occurrit præterea in Iliade O. 518. citante etiam Strabone l. 8. ſed non eſt Mercurii epithetum:
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε.
Et Pind. in ſextâ Olymp. Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος.... ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Ἑρμᾶν ὃς... Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ.
— *Quem candida Maia Cyllenes gelido conceptum in vertice fudit*; inquit Virgilius.

[6] Κυνάμυια. Alii legunt κυνόμυια. Il. Φ.

Κύμβαχος. Sumitur quidem pro ſummitate galeæ:

Galeæ ſummitatem percuſſit haſtâ acutâ.

Et pro caſu in caput:

Pronus in pulveribus in ſinciputque & humeros.

Κύμινδις. Avis ſpecies:

Chalcida nominant Dii, homines vero Cymindin.

Κυλλήνιος. Hæc vox ſemel occurrit: eſt autem epithetum Mercurii, ob quemdam Arcadiæ montem.

Κυνάμυια. Impudens & audax: canis enim eſt ſuâpte naturâ impudens, & muſca audax.

Κύντερον. Magis caninum, impudentius. Apion vero magis ferum intelligit.

Κυνοραϊστέων. In Odyſſeâ, de cane qui vocabatur Argus. Quidam intelligunt ricinos, & derivant ἀπὸ τοῦ ῥαίειν τὰς κύνας, *id eſt*, a perdendis canibus & affligendis; alii vero caninas muſcas explicant. Hæc vox ſemel occurrit.

Κυνέη. Proprie quidem galea ex caninis pellibus, abuſive vero ex aliis conflata. Cum autem dicit:

Capiti autem impoſuit muſtelinam galeam, ———

proprie quidem dixit κτιδέην, improprie vero κυνέην. Apion

394:
Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις.
Utrumque κυνάμυια & κυνόμυια in Heſ. legitur. Reperitur & μυιάκυνα, ἀναιδῆ, in eodem Lexicographo.

7 Ἐξ αὐτοῦ. Deeſt alterum membrum. Adde: καὶ μυῖαν θρασεῖαν συνάπτει; aut: περὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ, καὶ μυῖαν θρασεῖαν. Ut habet Heſ. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα.

8 Κυνός. Adde περὶ ante κυνός. Od. Ρ. 300:
Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

9 Κυνόμυιας. Lege κυνόμυιας, quod, obſervante Euſtathio, communius eſt quam κυνάμυιας.

10 Κρατὶ δ'. Il. Κ. 335.

11 Κυνίαν. Mallem κυνέην.

δὲ Ἀπίων, περικεφαλαίας γένος. ἔστι δὲ αὐτὴ τοῖς κατὰ μέτωπον καὶ μικρὸν τῆς ὄψεσιν ἐπισκοτοῦσα. ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν·

——— Κυνέης [1] διὰ χαλκοπαρήου,

ἀπὸ μέρους, τὴν ὅλην χαλκῆν.

Κύπελλον. [2] Ποτὲ μὲν ἀμφικύπελλον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν περικεκυφωμένον ποτήριον.

Κύρμα. Ἕνταγμα, συγκύρημα, οἷον·

——— Ἕλωρ [3] καὶ κύρμα γένωμαι.

Κύσε. Τῷ στόματι κατεφίλησε.

Κυφός. Ἐπίκυφος, [4] κεκυρτωμένος διὰ γῆρας.

Κύων. Ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζώου·

Ὡς δὲ κύων ἀμελῆσι [5] περὶ σκυλάκεσσιν. ———

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν·

——— Κύνας [6] κηρεσσιφορήτους.

ἐπὶ δὲ τῶν τορνευτῶν·

Χρύσειοι [7] δ᾽ ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἄστρου·

Ὅντε κύν᾽ Ὠρίωνος [8] ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ θαλασσίου·

Δελφῖνάς [9] τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλησι

Κῆτος. ———

---

[1] Κυνέης διὰ. Il. Μ. 183.

[2] Κύπελλον. Il. Α. 596:

— Παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

Et verſu 584:

Ὡς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον.

vero intelligit quamdam galeæ ſpeciem ; hæc autem fronti & aliquantulum oculis obumbrat. Cum vero dicit :

——— *Per galeam quæ æreas genas habet* ,

ex unâ parte , totam æream intelligit.

ΚΥ΄ΠΕΛΛΟΝ. Poculum. Aliquando dicit ἀμφικύπελλον, *id eſt*, poculum ex utrâque parte incurvum.

ΚΥ΄ΡΜΑ. Id in quod quis incidit, præda fortuito oblata; quale hoc :

——— *Captura & præda fiam.*

ΚΥ΄ΣΕ. Ore oſculatus eſt.

ΚΥΦΟ΄Σ. Incurvus, curvatus ob ſenectutem.

ΚΥ΄ΩΝ. Pro animali quod latrat :

Sicut autem canis teneros circum catulos. ———

Pro impudentibus :

——— *Impudentes a Parcis advectos.*

Et pro iis qui torno effinguntur :

Aurei autem utrinque & argentei canes erant.

Et pro aſtro :

Quem canem Orionis cognomine vocant.

Et pro marino cane :

Delphinaſque caneſque marinos, et ſicubi majus capere poſſit Cete. ———

---

3 Ἕλωρ. Od. Ε. 473.

4 Ἐπίκυφος. Od. Β. 16 :

Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.

5 Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι. Od. Υ. 14. Lege ἀμαλῇσι.

6 Κύνας. Il. Θ. 527.

7 Χρύσειοι. Od. Η. 91. Male in Mſ. χρύσεοι.

8 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος. Il. Χ. 29.

9 Δελφῖνάς τε. Od. Μ. 96.

Κύπρις. [1] Ἐπίθετον Ἀφροδίτης· οὐ μόνον ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ κύειν πορίσκειν, ὅ ἐστι ἐκ τῆς συνουσίας.

Κῶας. [2] Κώδιον.

Κώεσιν [3] μαλακοῖσιν. ——

Κώδειαν. Ἰδίως, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

—— Ὁ δὲ [4] φῆ κώδειαν ἀνασχὼν,

παρέλειπεν τὸ ὡς, [5] ἵν' ᾖ, τὴν τοῦ ἀνθρώπου κεφαλὴν, ὡς τὴν τῆς μήκωνος ἀνέχειν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Κωκυτός. Ὁ θρῆνος·

Κωκυτοῦ [6] δ' ἤκουσεν. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ κατ' Ἅδην ποταμοῦ·

Κωκυτός θ', ὃς [7] δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Κώληπα. [8] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. [9]

Κῶμα. Κώμημα, [10] ὕπνος.

Κωρύκῳ. [11] Θυλάκῳ.

---

1 Κύπρις. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 193:

—Ἔνθεν ἔπειτα περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον.

Deinde addit eam vocatam fuiſſe:

Κυπρογένειαν δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

Et Il. E. 422:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα.

Pindarus in quartâ Pyth. Venerem vocat Κυπρογένειαν. Vide Etymologum Magnum.

2 Κῶας. Sic in quartâ Pyth. Pindarus vocat vellus aureum, κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.

3 Κώεσιν. Od. Γ. 38. Lege κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν.

4 Ὁ δὲ φῆ. Il. Ξ. 499.

5 Τὸ ὡς. Melius Pollux: τὴν μέντοι κεφαλὴν οἱ Ποιηταὶ καὶ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ μήκωνος κεφαλῆς ὀνομάσαντες. Schol. ἐλλείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς κώδειαν ἀνατείνας.

6 Κωκυτοῦ δ'. Il. X. 447.

7 Κωκυτός θ', ὃς. Od. K. 514.

8 Κώληπα. Il. Ψ. 726:

Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

Κύπρις.

Κύπρις. Epithetum Veneris; ſic dicitur non ſolum ex inſulâ Cypro, ſed etiam, ἀπὸ τȣ̃ κύειν ποιέειν, *id eſt*, quod prægnantes reddat, ſcilicet ex coitu.

Κῶας. Ovis vellus:

In velleribus mollibus. ———

Κώδειαν. Proprie papaveris caput. Cum vero dicit:

——— *Ille vero dixit caput papaveris attollens,*

omiſit τὸ ὡς, *id eſt*, tanquam; ut ſenſus ſit: hominis, tanquam papaveris, caput ſuſtulit. Hæc vox ſemel occurrit.

Κωκυτός. Lamentatio:

Lamentationem vero audivit. ———

Et pro fluvio in Erebo fluenti:

Cocytuſque, qui ſcilicet aquæ Stygis eſt rivus.

Κώληπα. Poplitem. Hæc vox ſemel occurrit.

Κῶμα. Sopor, ſomnus.

Κωρύκῳ. Perâ, ſacco.

Sangermanenſe Lex. Mſ. habet: Κώληπα. Τὸ ὀπίσω τȣ̃ γονατίου μέρος. ἢ κόξα, ſcilicet *coxa*; nam voces Latinas Græcis intermiſcebant recentiores Lexicographi.

9 Ἰγνύην. Melius ἰγνύαν, ut habet Schol.

10 Κώμημα. Lege κοίμισμα, cum Heſ. vel potius κοίμημα, cum Schol. Od. Σ. 200:

Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

In primâ Pyth. Pindari: ἰάρει καρδίαν κάμαλι. Eleganterque Sapho: αἰθυσσομένων φύλλων κῶμα καταῤῥεῖ.

11 Κωρύκῳ. Od. I. 213:

Τȣ̃ (*id eſt* vini) φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦια

Κωρύκῳ. —

Heſ. interpretatur, θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ. οἱ δὲ, πλοῖον. οἱ δὲ, λόγχην, ubi pro λόγχην, κόγχην merito legunt viri doctiſſimi. Vide Pollucem 10, 172.

Κωφόν. Ὅτι μὲν ἐπὶ τοῦ κοίματος· [1]

——— Μέγα [2] κύματι κωφῷ,

μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθύνεσθαι. λέγει δὲ καὶ κωφὸν βέλος ἀνδρός. [3]

---

[1] Κοίματος. Lege κύματος.

[2] Μέγα. Sic lege verſum integrum, ut Il. Ξ. 16:

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

Hoc murmur fractum ſic exprimit Claudianus in Ruff.

— Ceu murmurat alti
Impacata quies pelagi, quùm flumine (alii legunt *flamine*) *fracto*
Durat adhuc, ſævitque tumor, dubiumque per æſtum
Laſſa recedentis fluitant veſtigia venti.

Κωφὸν quoque Heſ. explicat ἀναίσθητον; & reſpexit Il. Ω. 54. ubi agitur de Achille Hectoris corpus fœdante:

Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

In nonâ Pindari Pyth. κωφὸς explicatur

Κωφόν. De fluctu quidem:

——— *Pelagus magnum fluctu* κωφῷ.

Hic notat nondum reſonanti, ſed incipienti creſcere. Vocat & telum *ſurdum* hominis.

---

a Schol. per ἀπαίδευτος. Sic enim legitur:

> Κωφὸς ἀνήρ τις ὃς Ἡ-
> ρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει,
> Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
> Ἀεὶ μέμναται. —

Ubi per κωφὸν mallem ſimpliciter intelligi *mutum*; quod plus affirmaret: ſcilicet omnes homines, ſive doctos ſive indoctos, Herculis tamen nomen cognoſcere, ejuſque laudes prædicare; niſi ſint muti & a naturâ præpediti.

³ Βέλος ἀνδρός. Reſpicit Il. Λ. 390:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος ὐτιδανοῖο.

Λ

Λαβρεύεται. [1] Ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύει· [2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα καὶ τὴν βοράν· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς οὖν κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βουλομένου διὰ τὸν λόγον [3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ [4] πολυλογῆς [5] καὶ λάλος [6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, καὶ μεγαληγορεῖς.

Λαθεῖν. Ἑκόντα παραπέμψασθαι. ὅθεν κἀκεῖνο οὕτως εἴρηται·

Ἦ λάθετ', [7] ἢ οὐκ ἐνόησεν. ——

ἤτοι ἑκὼν θῦσαι παρεπέμψατο τῇ Ἀρτέμιδι, ἢ ὅλως ἐπὶ νοῦν οὐκ ἦλθεν.

Λαιψηρά. Ταχέως κινούμενα, ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς· [8] ὡς ταχεῖα, [9] ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ

—— Τότε μοι [10] χάνοι εὐρεῖα χθών.

Λαισήϊα. [11] Θυρεοῦ γένος, ἢ βέλη. πτερόεντα δὲ εἴρηται, ὅτι καὶ τὸ σχῆμα πτεροῖς ὅμοια εἶναι [12] κοῦφα.

---

[1] Λαβρεύεται. Lege cum Heſychio λαβρεύεαι. Il. Ψ. 474:

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; ——

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι. ——

[2] Προγλωσσεύει. Lege προγλωσσεύῃ.

[3] Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου.

[4] Πρὸ καιροῦ. Fortaſſe παρακαίρως.

[5] Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς.

[6] Λάλος. Male Montfauconius edidit λόγος.

[7] Ἦ λάθετ', Il. I. 533. Agitur de Œneo qui aliis Diis, præterquam Dianæ, ſacrificaverat:

—— Ἄλλοι δὲ Θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Ἦ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν. ——

Nota hanc ſignificationem τοῦ λανθάνομαι. Sic in Heſiodi Operibus, verſu 262:

—— Σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε.

Vertendum eſt λάθεσθε per *ſcientes & ultro omittite*; non vero per *obliviſcamini*, ut habet Latinus Interpres. Λαθεῖν derivatur ex Hebraico לוט, *abſcondere*.

[8] Λαιψηρῶς. Ut Il. K. 358:

Λ

ΛΑΒΡΕΤΈΤΑΙ. Apion intelligit, *loquax es:* λάβρω enim eſt proprie magnum in vorando; ΛΑ enim magnum indicat. Metaphorice dicitur de eo qui magna vult ſermone cum emphaſi declarare. Ante tempus effutis, ſis loquax, quaſi confertim & denſe loqueris, incondite verba profundis, & magna ac præclara jactas.

ΛΑΘΕΪΝ. Ultro prætermittere. Unde & hoc ſic dicitur:

Aut prudens omiſit, aut ei in mentem non venit, ——

id eſt, aut ſciens Dianæ ſacra facere omiſit; aut oblitus eſt & imprudens omiſit, cum hoc ei in mentem non veniſſet.

ΛΑΙΨΗΡΆ. Quæ celeriter moventur. Λαιψηρὰ ponitur pro λαιψηρῶς, ut ταχέα pro ταχέως. Et:

—— *Tunc mihi dehiſcat lata terra.*

Hîc *lata* dicitur pro *late*.

ΛΑΙΣΗΪΑ. Quoddam ſcuti genus, aut tela; dicuntur alata, quod alarum formam referant & levia ſint.

— Λαιψηρὰ ἢ γύνατ' ἐνώμα.
Idem legitur Ο. 269. & Χ. 24. ac 144. At Η. Τ. 276. & Od. Β. 257. pro λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, quidam legunt λαιψηρὴν, quod pariter pro λαιψηρῶς ſumitur.

9 Ταχέα. Il. Λ. 186:
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. —
Idem occurrit Il. Θ. 399. Ο. 158. & Ω. 144.

10 Τότε μοι. Il. Δ. 182. & Θ. 150.

11 Λαισήϊα. De hâc voce vide Thomam Magiſtrum in λαισήϊον, & Etymologum Magnum qui hoc docet eſſe βαρβαρικὸν ὅπλον. Legitur Il. Ε. 453. & Μ. 426:

Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

12 Πτεροῖς ὅμοια εἶναι κοῦφα. Lege πτεροῖς ὅμοιά εἰσι καὶ κοῦφα.

ΛΑῖΤΜΑ. [1] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, καὶ μίμησιν τοῦ ψόφου. ἔνιοι δὲ, παρὰ τὸ ΛΑ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου.

ΛΑΪΓΓΕΣ. [2] Χάλικες· παρὰ τὸ λᾶας, ὃ σημαίνει τὸν λίθον.

ΛΆΚΕ. [3] Ἐψόφησεν, ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἦχος.

ΛΑῖΦΟΣ. Τὸ ἱστίον, ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται, [4] οἱονεὶ μεγαλοῦφον.

ΛΑΜΠΤῆΡΕΣ. Ἐσχάραι. [5]

ΛᾺΞ ΠΟΔῚ ΚΙΝΉΣΑΣ. Τῷ πλατεῖ μέρει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. [6]

ΛΑΟΊ. Ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λάλους εἶναι· ἢ, ὡς ὁ μῦθος, ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. [7]

ΛΑΟΣΣΌΟΣ. [8] Ἡ τοὺς λαοὺς σοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

ΛΑΡΌΝ. [9] Προσηνὲς, ἡδύ. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἡδέως καὶ ἀπολαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας.

---

1 *Λαῖτμα*. Od. Δ. 504:

Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Heſiodus in Operibus verſu 163:

— Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Heſ. explicat *πέραμα, γέφυρα, κῦτος, τὸ διάστημα τοῦ πελάγους*, quo ultimo ſenſu ſumitur in Idyllio Theocriti decimo tertio, verſu 24:

Ἀλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα. —

2 *Λάϊγγες*. Od. Z. 95:

Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

3 *Λάκε*. Proprie *crepare*. Ut Heſiodus in Theogonia verſu 694:

— Λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

Et in Theocriti Pharmaceutria:

— Χ' ὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα.

4 *Ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται*. Male edidit Montfauconius: *ἐπὶ ἐξ ἱματίων γίνεσθαι*. *Λαίφεα* ſignificat & *ῥάκη*. Od. Υ. 206:

Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα. —

Quod Schol. explicat *ῥάκη, ἢ λεπτὰ ἱμάτια*.

5 *Ἐσχάραι*. Addit Heſ. poſt *ἐσχάραι, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν οἴκων, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρὰ ξύλα, καὶ δᾷδας*. Hæc vox legitur Od. Σ. 306. 342. & Τ. 63. & ad illos *λαμπτῆρας* ſtantes famuli ſeu effigies ta-

Λαῖτμα. Apion intelligit impetum maris, & formatum putat per imitationem ſoni. Quidam deducunt ex ΛΑ, quod ſumitur pro magno.

Λάϊγγες. Calculi; ex λᾶας, quod ſignificat lapidem.

Λάκε. Strepitum, ſonitum dedit. Quemdam peculiariter ſonitum, ſtrepitum deſignat.

Λαῖφος. Navis velum, ſic dictum quod ex veſtibus conficiatur, quaſi valde & late textum; ex ΛΑ intenſivo & ὑφαίνω *texo.*

Λαμπτῆρες. Foci.

Λὰξ ποδὶ κινήσας. Cum latâ pedis parte pupugiſſet & moviſſet, non vero contumelioſe calcitrando.

Λαοί. Populi, ſic dicti quod ſint loquaces; aut, ut fert fabula, ex Deucalionis diluvio.

Λαοσσόος. Populos σεύων, *id eſt*, inſtigans & excitans ad bellum. Apion vero intelligit populos ſervantem.

Λαρόν. Benignum, dulce. Derivatur autem ex ἀπολαυστικῶς ἔχειν, *id eſt*, liberaliter ſe gerere erga omnes.

---

das accenſas ferebant; ut cernitur in Odyſſeâ, & Lucretio:

Si non aurea ſunt juvenum ſimulachra per ædes
Lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
Lumina nocturnis epulis ut ſuppeditentur.

6 Ὑβριστικῶς. Reſpicit enim Il. K. 158. ubi Neſtor Diomedi non inſultat, quemadmodum ille juvenis qui, teſte Plutarcho, cum Socratem calce impetiviſſet, λακτιστὴς cognominatus fuit; ſed eum e ſomno excitat:

Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην.

Occurrit λὰξ in Æſchyli Choephoris, verſu 641. λὰξ πέδον πατούμενον.

7 Καθολικῶς. Pindarus in 9ª. Olymp.

Ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον κτησάσθαν λίθινον γόνον. λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.

8 Λαοσσόος. Il. N. 128:

Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. —

In Herculis Scuto, verſu 37:

— Ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως.

Pindarus in duodecimâ Nemeorum tibiam vocat, ἀκλέα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων, ut 5ª. Iſthm. dixit ἱπποσόας.

9 Λαρόν. Il. T. 316:

Αὐτὸς σοὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας.

Deducit Apollonius ex ἀπολαύω. Hinc λαρινὸς apud Suidam & Etymologum Magnum, *id eſt*, jucundus, ſuavis.

Λάρναξ. [1] Κιβωτός.

Λαυκανίη. Ὁ λαιμὸς, ὁ φάρυγξ.

Λαφύσσει. Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, οἷον μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει.

Λαχαίνειν. Σκάπτειν·

Ἤτοι ὁ μὲν [2] κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ὅθεν καὶ λάχαιον, τὸ ἐκ τοῦ περισκάπτεσθαι καὶ κουφίζεσθαι τὴν γῆν φυτευόμενον καὶ αὐξανόμενον. καὶ λάχεια [3] νῆσος, ἡ εὔσκαφος.

Λαχμῷ [4] στεινόμενος. [5] Τῷ δασεῖ τῶν μαλλῶν στενοχωρούμενος.

Λάων. [6] Λέγεται ἐπὶ τῆς ἐντετορνευμένης πόρπης τοῦ Ὀδυσσέως. σημαίνει δὲ, τὸ βλέπων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπολαυστικῶς ἔχων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. [7]

Λάπτοντες. [8] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν.

Λαθικηδέα. [9] Λανθάνειν ποιοῦν τὰς [10] ἀνίας. σημαίνει δὲ τὸν μαζόν.

---

[1] *Λάρναξ.* In ſeptimo Theocriti Idyllio, verſu 84:

Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα. —

Sic & arcam Noe vocaverunt etiam Ethnici ad quos Diluvii pervenit cognitio. Plutarchus *de ſolertiâ animalium*: Φασὶ περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην, δήλωμα γίνεσθαι, χειμῶνος μὲν, εἴσω πάλιν ἐνδυομένην, εὐδίας δὲ, ἀποπτᾶσαν. Vide Lucianum *de Deâ Syriâ*. Et in libro *de Saltatione*: λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους φυλάττουσαν.

[2] *Ἤτοι ὁ μέν.* Od. Ω. 241.

[3] *Λάχεια.* Sic habent Heſ. Suidas & Etymologus Magnus, ubi *ἐλάχεια* legendum cenſent viri docti. Reſpexerunt Lexicographi ad Odyſſeam I. 116. ubi legitur: Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. Ubi quidam ſumpſerunt *λάχεια* pro nomine proprio *Lachea*, quod minus probarem. Etym. Λάχεια νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι. οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὅ ἐστι σμικράν· ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐλέγχονται·

— Παρὲκ λιμένος τετάνυσται:

πᾶς γὰρ παρατέταται μικρὰ οὖσα; ſed hîc quoque legi poteſt: νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια. Heſychius explicat *λάχεια* per εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Vide Schol.

[4] *Λαχμῷ.* Od. I. 545.

[5] *Στεινόμενος.* Audacius dixit Theocritus in vigeſimo quinto Idyllio, verſu 97:

Λάρναξ. Arca.

Λαυκανίη. Guttur; fauces.

Λαφύσσει. Vox ficta. Cum dilaceratione comedit.

Λαχαίνειν. Fodere:

Et ille quidem demiſſo capite ſtirpem circumfodiebat. Unde & dicitur λάχανον; quod, ut plantetur & creſcat, fodienda ſit & ſublevanda terra. Et inſula λάχεια, idem eſt quod εὔγειος.

Λαχμῷ ϛεινόμενος. Ob denſitatem velleris coarctatus.

Λάων. Dicitur de cælatâ Ulyſſis fibulâ. Significat autem *videns*. Ariſtarchus vero intelligit *fruens*. Prior autem ſenſus potior.

Λάψοντες. Hæc vox ſemel occurrit. Eſt autem imitatio luporum & canum, & eorum in bibendo ſonitûs.

Λαθικηδέα. Quod facit ut mœror ex animo excidat. Indicat autem mammam.

— Στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ Μυκηθμῷ. —

6 Λάων. Od. Τ. 229. ubi deſcribit Ulyſſes ſuam fibulam:

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν Ἀσπαίροντα λάων. —

Ariſtarchus interpretatur ἀπολαυστικῶς ἔχων, *id eſt*, ἐσθίων, ut addit Heſ. Melius autem Apollon. interpretatur *videns*: nam ex λάω, *video*, formatur ἀλαὸς *cæcus*, ut derivat Crates apud Schol.

7 Τὸ πρῶτον. Sic in Manuſcripto Codice. Lege τὸ πρότερον.

8 Λάψοντες. Il. Π. 161:

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ.

9 Λαθικηδέα. Il. Χ. 83:

— Εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

In quibuſdam Heſychii Editionibus habebatur λανθάνειν ποιοῦντας, pro quo Alberti legit ποιοῦντα. Sed cujus tandem rei memoriam aufert ex animo? Scilicet omiſſum eſt vocabulum, & gloſſa τῶν κήδεα; nam ΛΑΘΙ primo explicatum fuit per λανθάνειν ποιοῦντας; & ſcribebatur, ut apud Apollonium, λανθάνειν ποιοῦν τὰς ἀνίας. At omiſit ἀνίας, & ex ποιοῦν τὰς unam vocem ποιοῦντας fecit Librarius. Etymol. Λαθικηδέα μαζόν. Τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν πάντων. Vide Schol.

Λελιημένοι. [1] Παρορμημένοι [2] ἔμπορσι· ὅθεν [*] ἄιμα λιαρὸν, τὸ θερμόν.

Λευγαλέως. Ὀλεθρίως.

Λειριόεντα. [3] Ἁπαλόν. λείριον γὰρ, τὸ ἄνθος· παρὰ τὴν λειότητα. [4] οἱ δὲ, τὴν προσηνῆ. Ἁπαλὸν δὲ, τὴν ἡδεῖαν. τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὴν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ Ι. καὶ Καλλίμαχος·

> Λῖρος [5] ἐγώ. ———

παρὰ τὸ λίαν. [6]

Λεγοίμεθα. Διαλεγοίμεθα. [7] τὸ λέξητε ἐν μέσσῃσιν, [8] ἀντὶ τοῦ καλακοιμηθήσεσθε. καί·

> Λέξον [9] νῦν με τάχιστα, ———

ἀντὶ τοῦ κοίμησόν με. καὶ τό·

> Ἠῶθεν δή τοι [10] λεύκ' ὀστέα λέγωμεν,

ἀντὶ τοῦ συλλέξωμεν. τὸ δέ·

> Αἱμασιάς τε λέγειν, [11] ———

ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶν. [12] σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰπεῖν.

---

[1] Λελιημένοι. Æſchylus in Sept. contra Thebas habet λελιμμένος, verſu 386:

Τυδεὺς δὲ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος.

Et verſu 361. ὔτι μεῖον, ὔτε ἴσον λελιμμένοι.

[2] Παρορμημένοι. Legendum παρωρμημένοι, ἔνθερμοι, ut ex Schol. emendat Alberti.

[*] Αἷμα λιαρὸν dicitur Il. Λ. 477:

Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.

Et λελιημένοι Il. M. 106. Π. 552. ac λελιημένος Il. Δ. 465. & E. 690.

[3] Λειριόεντα. Il. N. 830:

Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα Δάψει. —

Et λειριόεσσαν Il. Γ. 152:

Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Sic Pindarus in ſeptimâ Nemeor. λείριον ἄνθεμον ποντίας ἑέρσας. Apud Apollonium Rhod. l. 4. λείριος Ἀπόλλων, *ſuavis Apollo* dicitur; & Suidæ λειρόφθαλμος exponitur, ὁ προσηνεῖς ἔχων ὀφθαλμούς. Heſiodus in Theogon. verſu 41:

— Θεῶν ὀπὶ λειριοέσσῃ

Λελιημένοι. Incitati, fervidi; unde ſanguis dicitur λιαρὸς, *id eſt*, calidus.

Λευγαλέως. Pernicioſe.

Λειριόεντα. Tenerum, mollem; λείριον enim eſt flos ſic dictus ob λειότητα, *id eſt*, levitatem. Quidam intelligunt lenem; Apion vero, jucundum. Λῖρος autem quod ſignificat impudentem, per ſimplex *iota* ſcribitur. Et Callimachus:

Me impudentem. ———

Λῖρος deducitur ex λίαν & ὁρᾷν, *id eſt*, nimis aſpicere.

Λεγοίμεθα. Eligeremur. Et λέξεται ἐν μέσσοισι, *id eſt*, cubabit in medio. Et:

Dimitte cubitum nunc me quam primum. ———

Hîc λέξον dicitur pro κοίμησον. Et:

Mane ſcilicet tibi collegimus alba oſſa.

Hîc habes λεξόμεθα pro συλλεξόμεθα. Et ſepes λέγειν dicitur pro οἰκοδομεῖν, *id eſt*, ſtruere. Significat & dicere.

---

4 Λειότητα. Addit Heſychius: διὰ τοῦτο διὰ τοῦ Ε καὶ τοῦ Ι γραπτέον; ut diſtinguatur a λῖρος, *impudens*, quod per ſimplex *iota* ſcribitur.

5 Λῖρος ἐγώ. Totus Callimachi verſus corrupte in Heſychio allatus ſic egregie in Callimachi fragmentis, laudante Alberti, reſtituitur a Clariſſimo Bentleio:

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;

6 Παρὰ τὸ λίαν. Sic in Heſ. ubi verbum aliquod deeſſe animadverſum eſt. Lege cum Etymologo Magno, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾷν; & merito: οἱ γὰρ ἀναιδεῖς, λίαν ὁρῶσιν.

7 Διαλεγοίμεθα. Exemplum hujuſce ſignificationis attulit Heſ. ex Il. N. 276:

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα. —

8 Λέξεται ἐν μέσσησιν. Locus corruptus. Lege ut Od. Δ. 413:

Λέξεται ἐν μέσσοισι. —

9 Λέξον νῦν. Il. Ω. 635.

10 Ἦωθεν δή τοι. Lege ut apud Hom. Od. Ω. 72:

Ἦωθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ' Ἀχιλλεῦ.

11 Αἱμασιάς τε λέγειν. Lege, ut apud Homerum, λέγων pro λέγειν. Od. Σ. 358:

Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

12 Οἰκοδομεῖν. Ergo ſcribendum eſt ſupra λέγων, non vero λέγειν.

ΛΈΒΗΣ. Ἐστὶ μὲν τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου χερνίβου·

Χέρνιβα [1] δ' ἀμφίπολος. ——

ἐστὶ δὲ τῆς λεκάνης·

—— Γρηῦς [2] δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.

ἐστὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους·

Ὡς δὲ λέβης [3] ἔνδον ζεῖ. ——

ἐστὶ δὲ τῶν ἀναθεματικῶν·

Αἴθωνας [4] δὲ λέβητας ἐείκοσι. ——

ΛΕΥΚΆΣΠΙΔΑ. [5] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων, κυρίως·

Δηΐφοβον [6] δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. ——

ΛΕΊΒΕΙΝ. Ἐστὶ μὲν τοῦ ῥεῖν· [7]

—— Ὀδύρετο [8] δάκρυα λείβων.

ἐστὶ δὲ τοῦ σπένδειν·

Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτόν [9] ἔχον. ——

ΛΈΚΤΡΟΝ. Κοίτην.

ΛΕΧΕΠΟΊΗΝ. Εὐαξῆ [10] πόαν ἔχοντα, ὥστε λεάζεσθαι, [11] οἷον κλίνεσθαι.

ΛΈΚΤΟΝ [12] Τόπος τῆς Ἴδης.

---

[1] Χέρνιβα δ'. Od. Α. 136. Sic locus integer apud Homerum legitur:

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. —

[2] Γρηῦς δέ. Od. Τ. 386.

[3] Ὡς δὲ λέβης. Il. Φ. 362:

Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

[4] Αἴθωνας δέ. Il. Ι. 123.

[5] Λευκάσπιδα. Omiſſa gloſſa ex Heſ. reſtituenda, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον. Veluti nomine proprio Deiphobum deſignat ex colore ſcuti. Vel ſenſus eſt: proprie ſignificat albo clypeo utentem. In Æſchyli Septem contra Thebas, verſu 89:

Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής. —

ΛΈΒΗΣ. Sumitur pro eo quod vocamus χέρνιβον, *id eſt*, vas abluendis manibus aptum:

Aquam autem famula. ———

Et pro pelvi:

——— *Vetulâ autem pelvim accepit collucentem.*

Et in ſenſu apud nos uſitato:

Sicut autem lebes fervet intus. ———

Et pro iis qui ornamento inſerviunt:

Et fulgidos lebetas viginti. ———

ΛΕΥΚΆΣΠΙΔΑ. Hæc vox ſemel occurrit. Dicitur propriè:

Deiphobumque vocabat albo ſcuto utentem. ———

ΛΕΊΒΕΙΝ. Sumitur quidem pro fundere:

——— *Lamentabatur lachrymas fundens.*

Et pro libare:

Libabat, juvenes vero juxta eum tenebant. ———

ΛΈΚΤΡΟΝ. Lectum.

ΛΕΧΕΠΟΊΗΝ. Herbam habentem ſatis auctam ut quis in eâ poſſit λέξασθαι, *id eſt*, reclinari & cubare.

ΛΈΚΤΟΝ. Locus Idæ.

---

6 Δηΐφοβον δ'. Il. X. 294.

7 Ῥέω. Hîc dicitur pro χέω, *fundo*; ut apud Euripid. in Hecubâ, verſu 528:

— Ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χέων θανόντι πατρί. —

8 Ὀδύρετο. Il. Σ. 32. In Herculis Scuto; verſu 390:

— Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται —

9 Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ ἔχον. Od. Γ. 460. Hodie legitur αὐτὸν in Homero.

10 Ἐυαξῆ. Lege Αὐαξῆ. Occurrit Il. B. 697. Πτελεὸν λεχεποίην. Et Δ. 383:

Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην.

11 Λεάζεσθαι. Lege λέξασθαι.

12 Λέκτον. Il. Ξ. 284:

Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λέκτον, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. —

ΛΕΛΑΚΥΙΑ. Φωνοῦσα. παρὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποίηται ἡ λέξις. θέλει δ᾽ εἰπεῖν λεληκυῖα, ὡς μεμακυῖαι, [1] ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖαι.

ΛΕΛΕΓΕΣ. [2] Ἔθνος βαρβαρικόν.

ΛΕΠΑΔΝΑ. [3] Ἱμάντες στηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι, ϗ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι, ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα παρὰ τοῦ Μ, ϗ παρ᾽ ἄλλοις τῶν ποιητῶν.

ΛΕΥΡΩ. Πλατεῖ ϗ ὁμαλῷ·

—— Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. [4]

ΛΕΣΧΙΝ. [5] Ὁμιλίαν.

ΛΕΠΤΗ [6] ΔΕ ΤΕ ΜΗΤΙΣ. Ἀσθενὴς ἡ βουλὴ ϗ ἡ ἐπίνοια, μεταφορικῶς.

ΛΗΙΔΑΣ. [7] Τὰς ἀπὸ λείας εἰλημμένας καὶ αἰχμαλώτους.

ΛΗΙΔΑ. Τὴν λείαν, τὴν πραῖδα. [8]

ΛΗΙΟΝ. Τὸ σιτοφόρον χωρίον. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ [9] φησί· λεαίνει γὰρ τῇ τροφῇ. ἀγριοῦνται [10] γὰρ οἱ λιμώττοντες. βέλτιον δὲ παρὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατ᾽ ἴσον [11] λειότητα τῶν σταχύων.

---

[1] Μεμακυῖαι. Il. Δ. 435:
Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν:
Λελακυῖα autem occurrit Od. Μ. 85:
Ἔνθα δ᾽ ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα.

[2] Λέλεγες. Sic Cares ſuos dicebant ſervos, teſte Euſtathio.

[3] Λέπαδνα. Il. Ε. 730:
Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ᾽ ἔβαλε χρύσεια. —
Sangermanenſe Lex. Mſ. explicat: οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Vide Pollucem 1, 147.

[4] Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Od. Η. 123.

[5] Λέσχιν. Lege λέσχην. Addit Heſ. ϗ ἡ φλυαρία. ϗ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ ϗ διελέγοντο ἀλλήλοις. Unde apud Hom. Od. Σ. 327:
Οὐδ᾽ ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην. —
Et Heſiod. in Operibus, verſu 491:
Πὰρ δ᾽ ἴθι χάλκειον θῶκον ϗ ἐπ᾽ ἀλέα λέσχην.
Et 499:
Ἥμενον ἐν λέσχῃ. —
Perſequitur Heſ. σημαίνει δὲ ϗ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, ϗ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. ϗ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους, λέσχας καλοῦσιν. In verſu Heſiodi ſupra allato, pro ἐπ᾽ ἀλέα, ſeu ἐπ᾽ ἀλέα in neutro genere, uno verbo

ΛΕΛΑΚΥ͂ΙΑ. Reſonans. Per imitationem ſoni confiсta eſt hæc vox. Idem eſt quod λεληκῦια; ut μεμακῦιαι dicitur pro μεμηκῦιαι.

ΛΈΛΕΓΕΣ. Gens barbara.

ΛΈΠΑΔΝΑ. Lora pectoralia, lata, collo impoſita & jugo alligata; quæ hodie & apud cæteros Poetas vocantur λέπαμνα per *mu*.

ΛΕΥΡΩ͂. Lato & æquali:

——— *Æquali in loco.*

ΛΈΣΧΗΝ. Confabulationem.

ΛΕΠΤῊ ΔΈ ΤΕ ΜΗ͂ΤΙΣ. Debilis mens & cogitatio, metaphorice.

ΛΗΪ́ΔΑΣ. Ex prædâ captas, captivas.

ΛΗΪ́ΔΑ. Prædam, diviſionem, partem.

ΛΗΪ́ΟΝ. Ager frumenti ferax. Apion vero etymologiam deducit ex λιαίνειν, ſcilicet quod alimentis deliniat & demulceat: efferantur enim & exacerbantur famelici. Melius autem derivaretur ab æqualiter apparente ſpicarum levitate.

---

legit ἐπαλία Clariſſimus Canterus.

[6] Λεπτή. Il. K. 226. Heſ. Λεπτὴ, ἀσθενὴς, ἰσχνὴ, λεπτή. Ubi Pergerus: *quorſum inanis repetitio?* Sed certe hâc primâ voce deſignabat illud Homericum, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

[7] Ληΐδας. Lege ληϊάδας. Il. Y. 193: Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

[8] Πραῖδα. An vocabulum latinum *præda?* Vereor ut iſta profecta ſint ab eruditâ Apollonii manu. Hoc potius intruſit neſcio quis Librarius qui gloſſam ad marginem poſitam in ipſummet textum ingeſſit. At cum Heſychio legendum eſt ΜΕΡΊΔΑ pro ΠΡΑΙ͂ΔΑ. Plurimum accedit figura τ̃ Μ ad Π. Reſpexerunt Heſ. & Apoll. ad Il. I. 138 & 280:

——Ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ᾽ Ἀχαιοί.

Hic ληΐδα apprime per μερίδα explicatur. Sic Il. Σ. 327. & Od. E. 40. ληΐδος αἶσαν, *id eſt*, quod unicuique debetur ex parte ſuâ. Sangermanenſe Lex. Mſ. habet: Ληΐσατο. Ἐμερίσατο. ἐλαφυραγώγησεν; attamen video Etymol. habere: Λεία. Ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα.

[9] Ἐτυμολογεῖ. Lege ἐτυμολογεῖν.

[10] Ἀγριῶνται. Hinc illud proverbium in quinto decimo Theocriti Idyllio ſervatum, verſu 148:

— Πεινᾶντί γε μηδ᾽ ἔγγυς ἐνθῃς.

[11] Κατ᾽ ἴσον. Minus bene Heſ. κατὰ καιρόν.

Ληϊβοτείρης. Τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστιν σιτοφόρον χωρίον σπιδινὸν νεμομένη. [1]

Λίγδην. Ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους.

Λικριφής. [2] Ἐκ πλαγίων. ἐκ λέχριον, τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς.

Λιλαίεσθαι. Προθυμεῖσθαι.

Λίμνη. Ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης·

——— Βαθείη [3] δ᾽ ἔμπεσε λίμνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ·

——— Λιπὼν [4] περικαλλέα λίμνην.

σημαίνει καὶ τὴν συνήθως ἡμῖν νομιζομένην.

Λῖς. [5] Λέων

——— Ὥστε [6] λῖς ἠϋγένειος.

καὶ κατὰ τὴν αἰγιαλιτικήν·

——— Ἐπεί τε [7] λῖν ἤγαγε δαίμων.

σημαίνει καὶ τὴν λεῖαν πέτραν·

Πέτρη γὰρ λίς ἐστι [8] περιξ.... ———

Λιστρῷισι. [10] Ξυστῆρσι· καὶ λιστεύοντα, ἀντὶ τοῦ περιξύοντα.

---

[1] Σπιδινὸν νεμομένη. Pro σπιδινὸν νεμομένη, credo ſcriptum fuiſſe νεμομένης πεδινὸν, & inverſo ordine τὸ τοῦ νεμομένης *ſigma* τῷ πεδινὸν præfixum remanſiſſe. Od. Σ. 29:

— Συὸς ὡς ληϊβοτείρης.

Vel pro σπιδινὸν legendum eſt σπόριμον. Habet Schol. τῆς καλιεσθιούσης τὸ λήϊον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον. Ἐὰν γὰρ εὑρεθῇ σῦς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται.

[2] Λικριφής. Lege Λικριφίς. Od. Τ. 451.: Λικριφὶς ἀΐξας. —

[3] Βαθείη δ᾽ ἔμπεσε λίμνη. Od. Ζ. 116. Pro λίμνη, hodie legitur δίνη. Nota diſcrimen. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 365.:

Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης

Ληϊβοτείρης. Quæ λήϊον, *id eſt*, campum frumenti feracem depaſcit.

Λίγδην. Quaſi delibando ſuperficiem; non vero altius penetrando.

Λικριφίς. Ex obliquo; & λίχριον, obliquum. Apion vero interpretatur λοξῶς, *id eſt*, oblique.

Λιλαίεσθαι. Vehementer ardere.

Λίμνη. Pro mari:

——— *Profundum autem incidit in mare.*

Et pro Oceano:

——— *Linquens pulchrum Oceanum.*

Sumitur & in ſenſu communiter apud nos recepto.

Λῖς. Leo:

——— *Ut leo bene jubatus.*

Et in accuſativo:

——— *Leonem autem ſuperinduxit Deus.*

Significat & levem petram:

Petra enim levis eſt. ———

Λιστροῖς. Radulis. Et λιστρόεντα, ſignificat undique radentem.

Πάντη ὁμῶς ἰφέπουσι. —

4 Λιπών. Od. Γ. 1.

5 Λῖς. Optime ex Hebraico ליש *laiſch*, aut Chaldaico לים *leo*, hocce vocabulum deducit Martinius in Cadmo-Phœnice; ſed potuiſſet addere de penu Arabico אליש in plurali ליש *lis*, id eſt, intrepidus, ſtrenuus, fortis; & hinc leo. In eadem linguâ לית *Laits* per *ſe* eſt leo. *Ldiatſa* in tertiâ conjugatione eſt retulit leonem, vel leonis inſtar ſtrenue certavit, & gloriatus fuit. אללאית *allaits* cum articulo eſt leo.

6 Ὥστε λῖς. Il. Ρ. 109.

7 Ἐπί τε λῖν. Il. Λ. 480.

8 Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι περιξ.... Od. Μ. 79. Ultimam vocabuli partem non abſolvit, περιξεστῇ εἰκυῖα. In Herculis Scuto, verſu 172: Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς. —

9 Λιστροῖς. Heſ. explicat: ξυστήρ. σκάφιον.

Λιτί. [1] Λιτῷ περιβολαίῳ.

Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. [2] Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, τραχείᾳ.

Λοβοῖσι. [3] Τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων.

Λοῖσθος. Ἔσχατος·

Λοῖσθος [4] ἀνὴρ ὤριστος. ——

Λόφος. Ἐπὶ μὲν τοῦ τραχήλου·

—— Κνήμας [5] τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας·

Ἄκρον ὑπὸ [6] λόφον αὐτόν. ——

καὶ θηλυκῶς, λοφιὴν, [7] τὴν αὐχένα.

Λοφάδια. [8] Κατὰ τοῦ αὐχένος.

Λόχος. Ἐνέδρα, ἀπὸ τοῦ λέχους. οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν ἑαυτούς.

Λόχμη. Σύμφοιτος [9] τόπος·

Ἔνθα δ' ἄρ' [10] ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

Λυκάβας. Ὁ ἐνιαυτός· οἱονεὶ λυγάβας, ἀπὸ τοῦ λυγέως [11] βαίνειν, οἷον σκοτεινῶς καὶ λεληθῶς. [12]

πτύον σιδηροῦν. ὀμάλιστρον. ἔνιοι, ἐδαφιστήριον. Legitur Od. Χ. 455:

Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον. —

Et Od. Ω. 226:

Λιστρεύοντα φυτόν. —

Non vero λιςδεύοντα, ut hîc male ſcribitur. Vide Pollucem 1, 245. 10, 98. 129.

[1] Λιτί. Eſt adjectivum nomen. Il. Σ. 352. & Ψ. 254:

— Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.

Hoc velamine Patroclum mortuum texerunt. Ideoque interpretatur Heſychius, λεπτῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο.

[2] Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. Od. Ε. 415.

[3] Λοβοῖσι. Notat & ſiliquam; & derivatur ab Hebraico, Chaldaico & Syriaco לבב, quod conferendum eſt cum Arabico לב, *id eſt*, nucleo prædita fuit bacca; & לב cor, medulla arboris, purior meliorque pars rei cujuſque; & hinc cor, intellectus.

ΛΙΤΊ. Subtili velamine.

ΛΊΘΑΚΙ ΠΟΤῚ ΠΈΤΡῌ. Petrâ ob accidentia aſperâ.

ΛΟΒΟ͂ΙΣΙ. Imâ auris parte.

ΛΟ͂ΙΣΘΟΣ. Ultimus:

Ultimus vir optimus. ———

ΛΌΦΟΣ. Pro collo:

——— *Tibiaſque & collum, circaque femora.*

Et pro galeâ:

Summâ ſub galeâ ipsâ. ———

Et in fœminino genere λοφιὴν ſignificat cervicem.

ΛΟΦΆΔΙΑ. Per cervicem.

ΛΌΧΟΣ. Inſidiæ: ſic dicuntur ἀπὸ τοῦ λέχους, *id eſt*, ex lecto; qui enim inſidiantur reclinati procumbunt.

ΛΌΧΜΗ. Locus denſis arbuſtis conſitus:

Hîc in ſilvâ denſâ jacebat magnus aper.

ΛΥΚΆΒΑΣ. Annus; quaſi λυγάβας: ex λυγαίως βαίνειν, *id eſt*, obſcure gradi, quaſi ſenſim & fallente decurſu.

---

4 Λοῖσθος. Il. Ψ. 536. Hujus ſuperlativus legitur in Theogoniâ, verſu 921:

Λοισθοτάτην δ᾽ Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ᾽ ἄκοιτιν.

Quin & λοισθήϊον dicitur Il. Ψ. 785:

Ἀντίλοχος δ᾽ ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ᾽ ἄεθλον.

In Æſchyli Eumenid. verſu 737:

— Λοισθίαν κρῖναι δίκην.

5 Κνήμας τε. Il. K. 573.

6 Ἄκρον ὑπαί. Il. N. 615. Pro ὑπαί, in Codice Manuſcripto ὑπέρ.

7 Λοφιήν. Od. T. 446:

Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ᾽ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

8 Λοφάδιος. Od. K. 169:

Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

9 Σύμφυλος. Lege σύμφυτος.

10 Ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽. Od. T. 439.

11 Λυγέως. Lege λυγαίως cum Schol. qui habet: εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς πορεύεσθαι. λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος ἔρχεται.

12 Λεληθῶς. Lege λεληθότως. Od. Z. 161:

Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεύς.

Λύματα. [1] Ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ, τὰ περικαθάρματα.

Λυσιμελής. Ἐπιθετικῶς, ὁ Ὕπνος. [2]

Λύχνος. [3] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. ——

Λώπη. Τὸ ἱμάτιον. θηλυκῶς δὲ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ λῶπος· ὅθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

Λωτόν. [6] Οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων.

Λωτεῦντα. [7] Ἔνιοι μὲν ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἀπέδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἐστι λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα· ὥσπερ ἔλεγον πυροῦντα, πυρὸν ἔχοντα.

Λωφήσειε. [8] Παύσαιτο καὶ λήξειεν.

---

[1] *Λύματα.* Il. A. 314:

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Et Il. Ξ. 171:

— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν. —

[2] *Ὕπνος.* Addit explicationem Heſychius: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι τὰς μερίμνας. In Theogonià, verſu 911:

Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής. —

Oculorum palpebris amorem inſidentem exprimit Heſiodus, ut genis Sophocles in Antigon.

Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις.

Quod ſic ad verbum reddidit Horatius Libr. Carm. 4. Od. 13.

— *Ille* (Cupido) *virentis &*
Doctæ pſallere Chiæ
Pulchris excubat in genis.

Simili modo Pindarus in Nemeorum 8a:

Ὥρα πότνια ....
Ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοισα βλεφάροις. —

Dixit Euripides λυσιμελὴς de morte, in Suppl. verſu 46. θανάτῳ λυσιμελεῖ.

[3] *Λύχνος.* Omiſſa eſt gloſſa: ἡ λαμπὰς, ἡ δᾳς παρ' Ὁμήρῳ, inquit Heſ. Et Schol. in Od. T. 34: Λύχνον. Τὴν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένῳ λύχνῳ τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καὶ οὔτε Ἡσίοδος μέμνηται. Sed legitur in tertià Od. Anacreontis, ἀνὰ δ' αἰθὼ λύχνον ἅψας; & in Ariſtophanis Nubibus, ἅπτε παῖ λύχνον. Ubi λύχνος ſumitur pro lampade quâ veteres Græci ætate Homeri nondum utebantur.

Λύματα. Aliquando quidem corporis ſordes; aliquando vero expiationes, ablutiones.

Λυσιμελής. Epithetum Somni.

Λύχνος. Hæc vox ſemel occurrit:

Auream facem tenens. ———

Λώπη. Veſtis. In fœminino genere dixit pro λῶπος; unde & fur dicitur λωποδύτης.

Λωτόν. Sic vocatur omnis flos; & qui hoc proprio nomine peculiariter deſignatur, & fructus Lotophagorum.

Λωτεῦντα. Quidam unum pro altero ſumptum putant, & poſitum volunt pro ἀνθεῦντα, *id eſt*, florentem. Intelligendum vero eſt, *lotum habentem*; ut cum dicunt πυροῦντα, frumentum habentem deſignant.

Λωφήσειε. Ceſſaret & deſineret.

---

4 Χρύσειον. Od. Τ. 34.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat Catullus, horumque meminit Plautus Rud. act. 2. Sunt proprie ἀποδύοντας ἐν λουτροῖς κλέπτοντες, ut ait Heſ. Nam ſic legendum pro ἀποδύοντες. Vide Polluc. 7, 42.

6 Λωτόν. Il. Β. 776. de equis:

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —

Et Il. Ξ. 348. Terra ſub Jove & Junone λωτὸν ἐρσήεντα producit. Sic Il. Φ. 351:

Καίετο δὴ λωτός τ᾽, ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.

Ac Od. Δ. 603:

— Σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις

Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον.

At I. 97. ſumitur pro fructu Lotophagorum;

— Μετ᾽ ἀνδράσι Λωτοφάγοισι

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Explicat quoque Heſ. τράγημά τι, καὶ αὐλὸς, καὶ δένδρον. Hinc λώτισμα idem eſt quod ἄωτον in Pindaro tam frequens, & *florem* ſignificat. In Euripidis Helenâ, verſu 1609:

Τί μέλλετ᾽ ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα.

Et λωτίζειν in Heſ. eſt ἀπανθίζεσθαι; ut Æſchylus in Suppl. verſu 970:

Τούτων τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα

Λωτίσασθαι. —

7 Λωτεῦντα. Il. Μ. 283.

8 Λωφήσειε. Od. Ι. 460:

Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.

Λωφῆσαι autem, teſte Heſychio, proprie eſt, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸν ἄχθον ἀποθέσθαι.

M

ΜΆ. Τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς [1] ἔχοντα [2] τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως ἐπιῤῥήματι, ὁπότε τὶς κατόμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [3] τόδε σκῆπτρον. ———

ποτὲ δὲ, τῷ οὔτω· [4] κοινὸν γάρ ἐστι κατομόσεως, ὅ ἐστι συγκαταθέσεως, καὶ ἀπομόσεως, [5] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΆ. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, οὐ μὰ τό.

Μάιεσθαι. Ζητεῖν.

Μαιμόωσιν. [6] Ἐνθουσιῶσιν.

Μακών. Ὁ μὲν Ἀπίων, βοήσας· ἔστιν δὲ ἰδίωμα βοῆς.

Μάκελλαν. Δίκελλαν, κακῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [7]

Μακεδνῆς. Μηκεδανῆς, μακρᾶς.

Μαργαίνειν. [8] Ἐνθουσιᾶν καὶ οἱονεὶ μαίνεσθαι.

Μαρμαρυγάς. [9] Τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις.

Μάσταξ. Τὸ στόμα·

Μάσταχ' [10] ἐπεί κε λάβῃσι. ———

---

[1] Συλλαβῆς. Male Montfauconius edidit συλλαβήν.

[2] Ἔχοντα. Lege ἔχει.

[3] Ναὶ μά. Il. A. 234.

[4] Τῷ οὔτω. Pro τῷ οὔτω lege ſimpliciter τῷ οὐ, vel τῷ αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως ἐπιῤῥήματι; ut altero membro reſpondeat. Fortaſſe etiam pro οὔτω aliquis legeret ὤμοι.

[5] Ἀπομόσεως. Lege ἀπομόσεως, ut ſupra κατομόσεως.

[6] Μαιμόωσιν. Lege μαιμώωσι. Il. N. 76:

Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il O. 542:

Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα.

Æſchylus in Suppl. verſu 902: μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις.

[7] Σκαφεῖον. Juvenalis dixit *Scaphium*. Il. Φ. 259:

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλει.

Heſiodus in Operibus, verſu 468:

M

Mά. Hoc Homerus ut particulam expletivam jungit ipſi aſſenſionis & affirmationis adverbio, cum aliquis aliquid jurejurando affirmat; quale hoc :

Ita ſane per hoc ſceptrum. ———

Aliquando vero cum negationis adverbio conjungit; MA' enim eſt communis particula ejus qui jurejurando aſſeverat, & ejus qui jurejurando abnegat ; quale hoc : ita certe, non certe.

Μαίεσθαι. Quærere.

Μαιμώωσιν. Furore divino aguntur.

Μακών. Cum exclamaſſet. Eſt autem quidam peculiaris clamor.

Μάκελλαν. Bidentem. Sed male ſic vertitur : eſt enim latum rutrum.

Μακεδνῆς. Longæ. Dicitur pro μηκεδανῆς.

Μαργαίνειν. Fanatico furore corripi, & quaſi inſanire.

Μαρμαρυγάς. Continuos pedum emicantium motus.

Μάσταξ. Os :

Eſcam poſtquam ceperit. ———

Δμωὸς, ἔχων μακέλλην. —
Æſchylus in Agamemnone, verſu 535 :
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ. —
Vide Pollucem 1, 245. & 10, 146.

[8] Μαργαίνειν. Il. Ε. 882 :
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

[9] Μαρμαρυγάς. Od. Θ. 265 :
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν· θαύμαζε δὲ θυμῷ.

[10] Μάσταξ. Il. I. 324. In exemplo allato non eſt *os*, ſed *eſca*. Crediderim ergo aliquid omiſſum; & revera apud Heſ. μάσταξ duo ſignificat : τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι, ἢ τὸ μάσημα. Os autem ſignificat Od. Δ.

τὸ δὲ πλῆρες μάσακι.....

Μάστιν. Μάστιγα, Αἰολικῶς.

Μάσσασθαι. [1] Ἐφάψασθαι. μασᾶσθαι καὶ τὸ καθάραι σημαίνει.

Μᾶσσον. Τὸ πλεῖον, ἤτοι μεῖζον· οἷον μὴ ἆσσον, μὴ ἐγγὺς, οὗ οὐκ ἄν τις διὰ τὸ μέγεθος ἐγγὺς ἂν ἔλθῃ. [2]

Ματίῃ. Ματαιότητι· [3]

Ἡμετέρῃ [4] ματίῃ. ———

Μαχλοσύνη. Ἀκολασία. καταφέρεια. [5]

Μέγα. Ἔστι μὲν τοῦ ὀνοματικῶς· [6]

——— Μέγα μὲν [7] κλέος. ———

ἔστι δὲ τοῦ μεγάλως·

Ζεύς [8] με μέγα Κρονίδης. ———

Μεγαλίζομαι. Μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

Μέθυ. Οἶνος.

Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. [9] Μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λείπει. [10]

---

287. de Ulyſſe os Anticli comprimente:

— Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

— Ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν,

Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deeſt poſt τὸ δὲ πλῆρες μάσακι. Vel fortaſſe legendum: τὸ δὲ πλῆρες μάστακα, ut ſignificet in Homero, ubi μάστακ' per aphæreſin legitur, accuſativum μάστακα eſſe intelligendum. Euſtath. in Odiſ. Δ. Μάσταξ δὲ, οὐ μόνον ἡ τροφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα.... τινὲς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ μάστακες, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μάσταξ αἱ ἐπὶ τῶν ἄνω χείλους τρίχες. (Hinc Gallicum, *mouſtache*) μύστακος δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν κάτω. Sic Etymol. Βρῦκος, Εἶδος ἀκρίδος.... τὸ αὐτὸ δὲ καὶ μάσταξ καλεῖται, παρὰ τὸ μασᾶσθαι. Νίκανδρος·

Μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκιος. —

Κλείταρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσταξ καλεῖται ἡ ἀκρίς.

[1] Μάσσασθαι. In priore ſenſu legitur μάσσασθαι. Od. Λ. 590:

Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσσασθαι.

At in ſecundo Athen. libro μάσασθαι ἀμυγδάλας eſt *manducare*. Μᾶσαι autem explicat Heſ. καθαρίσαι, & μάσσει, καθαρίζει. Unde dixit Etymol. Magnus, ἀπονίπτεσθαι καὶ μᾶσθαι τὸ πρόσωπον; at σμᾶσθαι uſitatius eſſe recte docet Clar. Alberti.

[2] Ἔλθῃ. Male & nullo ſenſu apud Montfauconium legitur ἀνέλκῃ. Od. Θ. 203:

Ἥσειν ἢ τοσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

In Æſchyli Perſis, verſu 440:

Ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

Μάστιν. Scuticam, Æolice.

Μάσσασθαι. Attingere, manducare, & purgare ſignificat.

Μᾶσσον. Plus aut majus; dicitur quaſi μὴ ἆσσον, *id eſt*, non prope; ad quod aliquis ob magnitudinem non propius accedat.

Ματίῃ. Vanitate, imprudentiâ:

Noſtrâ vanitate. ———

Μαχλοσύνη. Laſcivia, intemperantia in libidines effuſa.

Μέγα. Pro nomine adjectivo:

——— *Magnam quidem gloriam.* ———

Et pro adverbio magnopere:

Jupiter me magnopere Saturnius. ———

Μεγαλίζομαι. Superbio, ſublimes ſpiritus gero.

Μέθυ. Vinum.

Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Metaphorice, perfuſam pinguedine.

Apud Heſ. quoque reperitur Μέτλον, Μεῖζον.

[3] Ματαιότητι. Per ματαιότητι quibuſdam non ſtultitiam notat, ſed irriti laboris vanitatem; nam ſic explicari poteſt verſus Homericus:

Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.

Inutilem vocat laborem, cum ſpes in patriam redeundi non afflaret; quod unum tot defatigationibus petebant. At Schol. melius explicat, Ματαιότητι, φρενοβλαβείᾳ.

[4] Ἡμετέρῃ. Od. K. 79.

[5] Καταφέρεια. Poſt καταφέρεια, merito addit Heſ. περὶ τὰ ἀφροδίσια; ut dixit Athenæus: καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. At μάχλος idem Heſ. ſimpliciter explicat per καταφερής; ut de Arceſilao dixit Laert. Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. Legitur Il. Ω. 30:

Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

Ubi Ariſtarchus μαχλοσύνην rejiciens, contendebat eſſe vocabulum novum, tempore Homeri incognitum, & quo primus uſus eſt Heſiodus in Operibus, verſu 584:

Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες,

quodque non de viris, ſed tantummodo de mulieribus dicitur. Ideoque legebat:

—Ἣ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε.

Vide Pollux. 6, 189.

[6] Ὀνοματικῶς. Lege ὀνοματικοῦ.

[7] Μέγα μὲν κλέος. Od. B. 125.

[8] Ζεύς με. Il. B. 111.

[9] Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. P. 390.

[10] Λείπει. Lege λίπει.

Μεθήμων. Μεθετικὸς, ἀμελής.

Μειλίχιον. [1] Προσηνὲς, ἢ προσηνῆ. εἴρηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῦ μέλιτος.

Μελιηδέος. Μελιτώδους, [2] προσηνοῦς.

Μείλια. Μειλίχματα, [3] χαρίσματα οἷς ὑπομειλίσσονται. λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν προῖκα·

——— Ἐγὼ [4] δ' ἐπὶ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ἐπὶ, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἐπιμείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

Μελάνυδρος. Ἤτοι κυρίως, ἢ πολύυδρος. χρὴ δὲ νοεῖν, τὸ κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ· ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος, μέλαν φαίνεται.

Μελίφρων. [5] Προσηνὴς, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

Μελόντων. [6] Μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

Μέλπηθρα. [7] Τὰ σπαράγματα τῶν κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κύνες οἷον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

Μέλλετε. Ἐοίκατε. καὶ καθόλου τὸ μέλλειν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν Ποιητὴν τιθέναι. [8]

Μελαθρόφιν. [9] Τῶν μελάθρων, οἷον τῶν δοκῶν.

[1] Μειλίχιον. Il. K. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogonià, verſu 406:

Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί.

[2] Μελιτώδους. In quinto decimo Theocriti Idyllio, verſu 94, Proſerpina vocatur Ὦ μελιτῶδες.

[3] Μειλίχματα. Lege μειλίγματα.

[4] Ἐγὼ δ'. Il. I. 147.

[5] Μελίφρων. Il. B. 34:

— Εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.

In Herculis Scuto, verſu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.

[6] Μελόντων. Paſſim in Homero. Od. Ω. 356:

Μεθήμων. Remiſſus, negligens.

Μειλίχιον. Dulcem aut dulce. Sic dicitur autem per metaphoram ex melle deſumptam.

Μελιηδέος. Dulcis inſtar mellis, mitis.

Μείλια. Delinitiones, munera quibus demulcentur. Sic vocat & dotem:

——— *Ego vero dotem inſuper addam.*

Ἐπὶ enim pertinet ad δώσω, & ei adjungendum eſt. Quidam compoſitâ voce legunt ἐπιμείλια, & pacta, conventiones interpretantur.

Μελάνυδρος. Aut nigra, in proprio ſenſu; aut quæ habet plurimum aquæ. Oportet autem intelligere eam quæ habet profundam aquam; nam quidquid eſt profundum, id nigrum videtur.

Μελίφρων. Dulcis; ſic dicitur quod dulcem reddat animum.

Μελόντων. Curæ ſint, aut curæ ſit.

Μέλπηθρα. Id quod canes dilacerant & trahunt: μολπὴ enim eſt ludibrium; & canes quaſi ludentes comedunt.

Μέλλετε. Videmini; & ubique Poeta τὸ μέλλειν uſurpat pro videri.

Μελαθρόφιν. Ex trabibus.

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Hæc forma Attica eſt. Vide doctiſſimum Pierſonium ad Mœrin Atticiſtam in vocem ἀγόντων.

7 Μέλπηθρα. Il. N. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Heſ. explicat, ἀποπαίγματα. παίγνια. ἑλκύσματα.

8 Τιθέναι. Poſt τιθέναι credo deeſſe φαίνεσθαι, aut aliquod verbum ſimile.

9 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque Heſ. Alludunt ad verſum Homeri Od. Θ. 279. ubi agitur de vinculis quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο.

In gloſsâ ante τῶν μελάθρων omiſſum eſt ἐκ.

Μέλδειν. [1] Τήκειν·

Κνίσῃ μελδόμενος, [2] ——

ὅ ἐστι τήκων.

Μελίγυρις. [3] Προσηνὴς, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

Μελεδήματα. [4] Μεριμνήματα· ἀπὸ τοῦ τὰ μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.

Μέλπεσθαι. Ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου·

Οἱ δὲ πανημέριοι [5] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς·

—— Ναυσικάα [6] λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

ἀπὸ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ ὁ Ἕκτωρ·

Οἶδα [7] δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

οἷον, τὴν ἐμπειρίαν τῆς συστάδην μάχης περιπεποίημαι εὐχερῶς, ὥσπερὶ [8] παιδιᾷ χρώμενος.

Μεμορυγμένα. [9] Μεμορυχμένα, μεμολυγμένα·

—— Μεμορυγμένα [10] καπνῷ.

---

[1] Μέλδειν. Hes. explicat: Μέλδειν. Τήκειν, ἐπιθυμεῖν, φθίνειν, καὶ τὰ ὅμοια. Schol. ἀντὶ τοῦ, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέλδων. Arabice מלך *emollivit.*

[2] Κνίσῃ μελδόμενος. Il. Φ. 363.

[3] Μελίγυρις. Lege μελίγηρυς. Od. Μ. 187:

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.

[4] Μελεδήματα. Il. Ψ. 62:

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ

Dicitur & μελεδῶναι Od. Τ. 517:

Ὀξεῖαι μελεδῶναι. —

Μέλδειν. Liqueſacere:

Adipem liqueſaciens. ——

Hîc μελδόμενος ponitur pro τήκων.

Μελίγηρυς. Jucundus, melliſonus in dicendo.

Μελεδήματα. Curæ; ſic dicuntur quod is qui curis jactatur quaſi membra devoret.

Μέλπεσθαι. Aut ludere, aut hymno celebrare; & μολπὴ utrumque ſignificat. Et pro hymno quidem:

Illi vero per totum diem cantu Deum placabant.

Et pro luſu:

—— *Nauſicaa pulchra ulnas incœpit luſum.*

Sic & Hector eodem ſenſu:

Scio & in ſtatariâ pugnâ ludum Martis ludere;

quaſi diceret: ita calleo ſtatariam pugnam, ut eam quaſi rem ludicram tractem.

Μεμορυγμένα. Fœdata, contaminata:

—— *Fœdata fumo.*

Et in vigeſimo primo Theocriti Idyllio, verſu 5:

Ἀφρίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμενοι μελεδῶναι.

Et μελεδῶνες in Heſiodi Operibus, verſu 66:

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.

5 Οἱ δὲ πανημέριοι. Il. A. 472.

6 Ναυσικάα..... μολπῆς. Od. Z. 101. Male Interpretes Latini *cantum* poſuerunt pro *ludum*. Sic Heſ. Μολπή, ᾠδή, παιδεία. (Lego παιδιά.) Et Μέλπει. Ἄδει, παίζει. Ac Μέλπεσθαι. Τέρπεσθαι, ᾄδειν.

7 Οἶδα δ' ἐνὶ. Il. H. 240.

8 Ὠαπερί. Lege ὡσπερεί.

9 Μεμορυγμένα. Dicitur μεμορυχμένα & μεμορυγμένα. Nam, ut ait Euſtathius, διχῶς φέρεται.

10 Μεμορυγμένα καπνῷ. Od. N. 435.

Μενοεικέα. Προσηνῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. καὶ θηλυκῶς·

—— Μενοεικέα [1] δαῖτα.

Μενεαίνειν. Ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι·

—— Οὐδέ τί με χρὴ [2]

Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ προθυμεῖσθαι· [3]

—— Μενέαινε [4] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμενος [5] μενέαινεν. ——

Μένος. Ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ·

—— Μένεος δὲ [6] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· [7]

Δῶκε μένος [8] καὶ θάρσος. ——

ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς· [9]

—— Μένος [10] Ἄρηος, ——

περιφραστικῶς, ὁ πόλεμος.

Μενοινῶα. Προθυμοῦμαι. τὸ δέ·

Ἔνθ' εἴλω [11] ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά,

---

1 Μενοεικέα. Il. I. 90.

2 Οὐδέ τί με. Il. T. 68.

3 Προθυμεῖσθαι. Hoc ſenſu ponitur in Herculis Scuto, verſu 361:
Αἴτλιος ἔστη ἱμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.

4 Μενέαινε δέ. Il. Φ. 543.

5 Κτεινόμενος. Il. Π. 491.

6 Μένεος δέ. Il. A. 103.

7 Ἰσχύος. In Heſiodi Operibus, verſu 412:

ΜΕΝΟΕΙΚΈΑ. Dulcem & animo arridentem. Et in fœminino genere :

——— *Gratum animo convivium.*

ΜΕΝΕΑΊΝΕΙΝ. Pro iraſci :

——— *Neque me oportet*
Indeſinenter ſemper iraſci. ———

Et pro vehementer appetere :

——— *Ardebat enim gloriam referre.*

Et pro animo deficere :

Dum trucidaretur animo deficiebat. ———

ΜΈΝΟΣ. Pro irâ :

——— *Irâ vero ſupramodum præcordia penitus nigra*
Implebantur. ———

Et pro viribus :

Dedit robur & audaciam. ———

Et pro animo :

——— Μένος *Martis*, ———

periphraſis pro bello.

ΜΕΝΟΙΝΌΩ. Cupio. At hoc :

Huc iveram vel illuc, cogitetque multa.

---

[7] Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο.
Et pro irà, in Herculis Scuto, verſu 235 :
— *Μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας.*
Hinc Latinum *mens.*

[8] Δῶκε μένος. Il. Ε. 2.

[9] Ψυχῆς. Hîc omiſſum puto exemplum hujuſce ſignificationis quæ paſſim occurrit; & deinde addendum καὶ, quod pertinet ad ſequens diverſæ ſignificationis exemplum.

[10] Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269.

[11] Ἔνθ' εἴην. Il. Ο. 8

ἀντὶ τοῦ μεριμνήσῃ.

Μέρμιθοι. Σπάρτῳ·

Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ[1] κατέδη μέρμιθι φαεινῇ.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Μερμήριζε. Ἀντὶ τοῦ ἐμερίμνα· ἀπὸ τοῦ περὶ τάδε καὶ τάδε διαμερίζεσθαι[2] τὴν ψυχὴν τοῦ μεριμνῶντος. ὅθεν καὶ μέρμηρας,[3] τὰς μερίμνας· ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ποιητῶν εἶπον.

Μερόπων. Τῶν ἀνθρώπων τῶν μεμερισμένην[4] τὴν ὄπα ἐχόντων ἔναρθρον παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

Μέσαυλος.[5] Ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς.

Μεσόδμη.[6] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ ᾧ δέδεται ὁ ἱστός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη.

Μεσοπαλές.[7] Ὅ,τι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται.

---

[1] Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Od. Κ. 23. Pro πρύμνῃ, in noſtris Editionibus legitur γλαφυρῇ. Interpretatur Heſ. σπυρτίον, λεπτὸν χοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν. In Apoll. pro πρύμνῃ *puppi*, quod ante ſe νηὸς poſtularet, legerem πρυμνῇ, *id eſt*, extremâ, ultimâ.

[2] Διαμερίζεσθαι. Sic ad verbum Virgilius:

Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc;
In parteſque rapit varias, perque omnia verſat.

[3] Μέρμηρας. In Heſ. Μερμῆραι. Φροντίδες. βουλαί. μέριμναι. Non eſt tam recens vocabulum; nam extat in Theogoniâ, verſu 55:

Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Quem quidem verſum ſi reſpexit Apollonius, hinc quis colligere poſſit, ex ejus ſententiâ, Homero poſteriorem eſſe Heſiodum. Hinc in eâdem Theogoniâ formatur adjectivum nomen, verſu 603:

Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν.

Videndus ὁ πάνυ Ruhnkenius ad Timæum,

Hîc

Hîc μερμηρίξειε idem eſt quod μερμηρίσῃ, animo volutaverit.

Μέρμιθι. Fune:

Navis in puppi alligavit fune ſplendido.

Hæc vox ſemel occurrit.

Μερμήριζε. Sumitur pro *ſollicite cogitabat.* Sic dicitur quod huc & illuc dividatur animus ſollicite cogitantis; unde & quidam recentiores poetæ curas vocaverunt μέρμηρας.

Μερόπων. Hominum qui diviſam habent vocem articulatam, præter cætera animalia.

Μέσαυλος. In agris manſio; & proprie, media caulæ janua.

Μεσόδμη. Apion intelligit lignum ex carinâ navis, cui alligatur malus: dicitur quaſi in medio navis conſtructum.

Μεσοπαλές. Quod ex medio πάλλεται, *id eſt*, vibratur.

---

voce μέρμηρος.

4 Μερμηρισμένων. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diverſilingues. In tertiâ Anacreontis Odâ: μερόπων δὲ φῦλα πάντα. Vide Etymologum qui ſenſum Apollonii paulo fuſius dilucidat.

5 Μέσαυλος. Lege μέσσαυλον, ut habet Heſ. qui explicat θυρωρὸν, ἢ ἡ τῆς αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. K. 435. & μεσσαύλοιο Il. Λ. 547. P. 112. & 657.

6 Μεσόδμη. Od. T. 37, ſignificat digita domorum:

"Εμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur Heſ. τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα. Apud Lacedæmonios quoque γύνη vocabatur μεσόδμα; idcirco, ut opinor, quod ſemper ἐν μέσῳ δόμῳ ſe contineret; unde illa Lacæna gloriabatur ſe optimam domûs cuſtodem eſſe. In μεσόδμη vide Polluc. 7, 123. & Schol. Od. B. 424. ubi in Edit. Schrevelii, operarum vitio, διδασκῆσθαι pro διδομῆσθαι irrepſit.

7 Μεσοπαλές. Lege μεσσοπαλές. Il. Φ. 172:

Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.

Quidam legunt μεσσοπαγές. Vide Schol.

Μετά. Ἀντὶ τοῦ ἐν. [1]

Ταῦτα [2] δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκύσεαι. ——

καί·

—— Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη. [3]

ἀντὶ δὲ τῆς ἐπί·

—— Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. [4]

συνήθως δὲ ἡμῖν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν [5] μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

ἀντὶ τῆς ἐξ·

Ἡμῖν δ' αὖ [6] μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο.

ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό·

Χαῖται [7] δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

—— Μετὰ ἔθνος [8] ἑταίρων.

Μεταδήμιον. Ἔνδημον. [9]

—— Μή κακόν τι [10] μεταδήμιον εἴη.

---

[1] Ἀντὶ τοῦ ἐν. Hinc emenda corruptiſſimum Suidæ locum qui ſic habet: Μετά. Ὁ τοῦ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος· πότε δηλοῖ φησιν· ἐνθάδε καὶ μετὰ πᾶσιν. Ubi Kuſterus: *Hæc verba delenda ſunt, quoniam non ſolum nihil ad rem faciunt, ſed etiam ſeriem orationis interrumpunt.* Tu meliora edoctus ab ipſomet fonte Apollonio, mecum lege: ἀντὶ τοῦ ἐν· Il. O. 96: Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκύσεαι. — Primo omiſſum fuerat ἀντὶ τοῦ; & ex ἐν quod eſt nomen præpoſitionis, & ταῦτα δὲ quod eſt initium exempli Homerici, natum eſt ἐνθάδε. Reliqua Suidæ verba cum noſtro Apollonio confer. Jam dudum hæc reſtitueram, cum didici Clar. Joannem Albertum eamdem antea emendationem attuliſſe in Miſcellaneis Criticis

Μετά. Pro inter:

Hæc & inter omnes audies. ——

Et:

—— *Inter eos veneranda Hebe.*

Et pro verſus:

—— *Verſus inculpatos Æthiopas.*

Et in eodem ſenſu quo apud nos ſumitur.

Aliorum Danaorum poſt inculpatum Pelidem.

Et pro ex:

Nobis autem ex poſteriori parte navis cæruleam proram habentis.

Et pro ab:

Crines vero movebantur a flatibus venti.

Et pro ad:

—— *Ad gentem ſociorum.*

Μεταδήμιον. Publicum:

—— *Ne quod malum publicum ſit.*

---

ad Suidam, ſubjectis Gloſſario in Novum Teſtamentum.

[2] Ταῦτα δέ. Il. O. 96.

[3] Μετὰ.... Ἥρη. Lege Ἥβη, ut habetur Il. Δ. 2. unde hæc deſumpta ſunt.

[4] Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. Il. A. 423. Lege Αἰθιοπῆας.

[5] Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Il. B. 674.

[6] Ἡμῖν δ'. Od. Λ. 6.

[7] Χαῖται δ'. Il. Ψ. 367.

[8] Μετὰ ἔθνος. Il. H. 115.

[9] Ἔνδημον. Frequentius Medici hoc ſenſu dicunt ἐπίδημον.

[10] Μή κακὸν τι. Od. N. 46. Legendum μή τι κακόν.

Μετανάστης. [1] Μέτοικος, φυγάς.

Μεταμώνια. [2] Μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων εἶναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

Μεταχρόνιον. [3] Μετέωρον.

Μέτασσαι. Αἱ μετὰ τοὺς προγόνους γινόμεναι μέσαι·

——— Χωρὶς [4] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ———

Μετετροπαλίζετο. Μετεστρέφετο.

Μετεκίαθον. [5] Μετ' αὐτοὺς ἦλθον.

Μετασπόμενος. [6] Ἐπακολουθήσας.

Μετώπιον. Τὸ μέσον [7] τῶν ὀφρύων· ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ὤπων εἶναι.

Μέταλλα. [8] Ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μετὰ ζητήσεως αἱ ὗλαι εὑρίσκονται.

Μήδεα. Βουλεύματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ αἰδοῖα·

Μήδεά τ' [9] ἐξερύσας. ———

Μήκιστα. Μέγιστα. [10]

---

[1] *Μετανάστης.* Il. I. 644:

— *Ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.*

Idem legitur Π. 59. Heſ. explicat quoque *μετάνασται* per *σύμμαχοι*.

[2] *Μεταμώνια.* Il. Δ. 363:

— *Τάδε πάντα Θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.*

Quod ad verbum expreſſit Theocritus εἰδ. ΚΒ. verſu 181:

Εἶπον τάδ' αὖθ' ἄρ' ὑμέας Θεοὺς μεταμώνια θεῖναι.

Et Pindarus in primâ ſtroph. XII. Olymp.

ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

[3] *Μεταχρόνιον.* Hæc vox in Homero non extat; at in Heſiodi Theogoniâ, verſu 269:

— *Μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.*
— *Altæ enim volabant.*

Ubi quidam explicant, in cœlum volabant: cœlum enim etiam *χρόνον* dici annotat Schol. Alii volunt *μεταχθόνιαι*, *id eſt*, relictâ terrà. De hàc voce videndus vir omni laude major, Clar. Ruhnkenius in ſuâ 2ª. Epiſtolâ Criticâ ad Clar. Erneſtum, pag. 57.

[4] *Χωρὶς μέν.* Od. I. 221.

[5] *Μετεκίαθον.* Heſ. *μετήρχοντο, ἀφηύρχοντο*:

Μετανάστης. Advena, fugitivus.

Μεταμώνια. Vana; ſic dicuntur quod irrita cum ventis abeant, quaſi vento ablata: ſic ſaltem Apion interpretatur. Quidam vero explicant *pœnitentiâ digna*.

Μεταχρόνιον. Altum.

Μέτασσαι. Quæ poſt primogenitas naſcuntur mediæ.

——— Seorſim & grandiores natu, ſeorſim etiam mediæ,
Separatimque recens natæ. ———

Μετετροπαλίζεο. Convertebaris.

Μετεκίαθον. Poſt illos iverunt.

Μετασπόμενος. Inſecutus.

Μετώπιον. Id quod ſpatii eſt inter duo ſupercilia; ſic dicitur quod ſit inter duos oculos.

Μετάλλα. Diligenter perſcrutare; ſic dicitur quod diligenti inquiſitione materiæ reperiantur.

Μήδεα. Conſilia. Significat autem & verenda:

Genitaliaque evellens. ———

Μήκιστα. Maxima.

το, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν.

[6] Μιλαιστόμενος. Il. N. 567:
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταισπόμενος βάλε δουρί.

[7] Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura qui in Heſ. pro τὸ μέρος τῶν ἀφρόνων, legebat τὸ μέσον.

[8] Μετάλλα. In ſextâ Pindari Olympiacâ, tertiâ Stroph. μετάλλασαν τε μιν. Apud Heſ. quædam formicarum ſpecies vocatur μεταλλεῖς. Μετάλλα pro *perſcrutare* occurrit Il. A. 550. Od. T. 115. & 190. at μεταλλᾶ *perſcrutatur* Od. Ξ. 128. & O. 23.

[9] Μήδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδεα habet μέζεα Heſiodus in Operibus, verſu 510:
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.
Uſurpat quoque Heſiodus μήδεα pro genitalia, in Theogoniâ, verſu 180:
— Φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε. —
At verſu 398:
— Φίλου διὰ μήδεα πατρὸς,
ſignificat, *chari per conſilia patris*. Ut in quartâ Pindari Pyth. μήδεσσιν ἐμοῖς, *id eſt*, meis conſiliis.

[10] Μέγιστα. Addit Heſ. ὑπερμεγέθη, ἔσχατα. Reſpiciunt ſcilicet Od. E. 299. & 465:
Ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Quod ad Heſ. annotari debuiſſet.

Μηκάδες αἶγες. [1] Ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

Μῆλα. Κοινῶς μὲν, τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτειαν δὲ, [2] πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, καὶ πάντων δὲ τῶν δένδρων ὁ καρπὸς, λέγεται μῆλα·

Αὐτῇσι [3] ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

Μήλοπα καρπῶν. [4] Τὸν πυρὸν τὸν μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός·

—— Μύλης [5] ἔπι μήλοπα καρπόν.

Μήνη. Σελήνη.

Μῆνις. Ὁ μὲν Ἀπίων, μάνης· [6] αἱ γὰρ ὀργιζόμεναι πῶς μαίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ, κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. [7] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς, καὶ οὐδέτερος μήνιμα.

Μηρία. Οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα. [8] ὁ δὲ Ἡσίοδος τὰ περὶ τὴν μερίδα τῶν ὀστέων μυθικῶς [9] διαπλάσσει.

---

1 Μηκάδες αἶγες. Sic Heſ. ἔνιοι δὲ, τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ, τὰ κέρατα. Ἀππίων δὲ, τοκάδας Pro Ἀππίων, legendum Ἀπίων; ut ſemper in Apollonio ſcribitur.

2 Ἐπικράτειαν. Lege ἐπικράτειαν. Dorice dicitur μάλα quod & poma ſignificat. Unde incertum quonam ſenſu accipiendum ſit in quarto Theocriti Idyllio, ubi de Athletâ dicitur verſu decimo:

Κ' ὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τυτόθε μάλα.

Quod quidam vertunt, *viginti poma*. Sed vide an hoc ſufficiat athletæ, quum in eodem carmine alter dicatur octoginta ſolus placentas voraviſſe:

Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.

Mallem ergo *oves* intelligi.

3 Αὐτῇσι. Il. I. 538.

4 Καρπῶν. Lege καρπόν.

5 Μύλης. Od. H. 104.

6 Μάνης. Sic Heſ. ubi Ἀππίωνι μανία Heinſius, & ἀπὸ τῆς μανίας Weſſelingius volebant; favente Etymol. ubi legitur: τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τις οὖσα. Unde & in Apollonio legerem μάνις.

7 Ἐγκεῖσθαι. Optime legit Alberti:

ΜΗΚΆΔΕΣ ΑἾΓΕΣ. Capræ ſic dictæ a proprio balatu.

ΜΗ͂ΛΑ. Communiter quidem, quadrupedes; unde & omnis pellis dicitur μηλωτή. Præſertim vero ſic vocantur oves & capræ. Fructus mali, & omnium aliarum arborum, nominatur quoque μῆλα:

Cum ipſis radicibus, & fructibus arborum.

ΜΗΛΟΠΑ ΚΑΡΠΟ͂Ν. Frumentum flavum cujus color ad pomi ſpeciem accedit. Tale enim eſt frumentum:

——— *Sub molâ pomo concolor frumentum.*

ΜΉΝΗ. Luna.

ΜΗ͂ΝΙΣ. Apion intelligit quaſi μάνις, *id eſt*, furor: irati enim quodammodo furunt. Ariſtarchus vero interpretatur iram diu permanentem, ſic dictam quod diu permaneat. Dicitur & in maſculino genere μηνιθμὸς, & in neutro μήνιμα.

ΜΗΡΊΑ. Non quemadmodum nos intelligimus; ſed oſſa e cruribus extracta & in ſacris oblata. Heſiodus vero ea quæ ad oſſium partitionem ſpectant, fabuloſe fingit.

λαὶ δὲ μῆλα, πατεῖν, ἐγκῶσθαι. Infra pro εὐδιεινῷ, lege εὐδιεινοὺς.

8 Ἱερόθυτα. Addit Heſ. ἐστὶ, quod ab Apollonii Librario omiſſum putem.

9 Μυθικῶς. Scilicet in Theogoniâ, verſu 535, narrat Prometheum, ut Jovis mentem falleret, magnum bovem diviſum propoſuiſſe; & hâc quidem parte carneſque & inteſtina cum adipe in pelle depoſuiſſe, poſtquam ea bovis ventre texiſſet; in alterâ rurſum oſſa bovis rite diſponentem recondidiſſe, & arvinâ involviſſe. Tamque, iniquâ diviſione ſic factâ, a Jove poſtulaſſe ut, quam vellet, eligeret partem; qui, cum ſuſtuliſſet adipem utrâque manu, vehementer iratus eſt ut vidit oſſa bovis ſibi obtigiſſe; & hominibus denegavit ignem quem deinde ſurripuit idem Prometheus. Et ex illo tempore, addit Heſiodus, Diis homines adolent oſſa:

Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.

Et hanc quidem fabulam reſpexit Apollonius. Vide Pollux. 1, 28.

Μήστωρα φόβοιο. [1] Ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι [2] γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. ἔμπειρον οὖν θέλει σημαίνειν τοῦ εἰς φυγὴν τρέπειν τοὺς ἐναντίους.

Μιλτοπάρῃοι. [3] Μιλτοπάρωροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσῆος [4] νεῶν.

Μίνυνθα. Ἐπ' ὀλίγον χρόνον.

Μίν. Ἐπὶ μὲν τοῦ αὐτόν·

Οὐδέ μιν [5] ἐξενάριξεν. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτήν·

Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ [6] τίεται ἄλλη.

ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτό·

—— Νῦν αὖτέ [7] μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι. ——

Μινύριζε. [8] Θρήνει ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος.

Μισγάγκεια. [9] Τόπος κοῖλος εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Μίστυλλον. Ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον. τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, διέχευαν λέγει.

Μίτρη. [10] Λεπὶς χαλκῆ ἣ ζώννυται. ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος.

---

1 Μήστωρα φόβοιο. Il. Θ. 108.

2 Μήσασθαι. Sic in Heſ. Μήσατο. Εἰργάσατο. ἐτεχνάσατο. Et in Heſiodi Theogoniâ, verſu 166:

— Πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.

3 Μιλτοπάρηοι. Heſ. ſic interpretatur: καὶ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρώρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο. Herodotus in Thaliâ. C. 58. τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλιφέες.

4 Τῶν Ὀδυσσῆος. Il. B. 637:

Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος.
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

5 Οὐδέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Z. 417.

Μήϛωρα φόβοιο. Artificem fugæ. Μήσασθαι enim eſt operari. Significat ergo eum qui ſciat hoſtes in fugam vertere.

Μιλτοπάρηοι. Rubras & minio illitas habentes proras. Hoc de ſolis Ulyſſis navibus dicitur.

Μίνυνθα. Parum diu.

Μίν. Pro illum:

Neque illum ſpoliavit. ———

Et pro illam:

Et illam honoravit ut nulla ſuper terram honoratur alia.

Et pro illud:

——— *Nunc vero illud filii Achivorum*
In manibus geſtant. ———

Μινύριζε. Lamentare parvâ & flebili voce utens.

Μισγάγκεια. Locus concavus in quem devolutæ miſcentur ex pluribus montibus aquæ. Hæc vox ſemel occurrit.

Μίστυλλον. Unamquamque victimæ partem in parva fruſta diſſecabant. At in magna dividere, dicitur διχάζειν.

Μίτρη. Lamina ærea quâ cinguntur: eſt autem intra loricam poſita.

---

6 Καί μιν ἔτισ... ἐπὶ χθονί. Od. Η. 67. Male in Manuſcripto Codice, ἐπιχθονίων. Heſ. Μίν. Τρία γένη δηλοῖ.

7 Νῦν αὖτέ μιν. Il. Α. 237.

8 Μινύριζε. Il. Ε. 889:

Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε.

9 Μισγάγκεια. Lege μισγάγκεια. Il. Δ. 453:

Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης.

10 Μίτρη. Heſ. ἡ χαλκῆ λεπὶς, διάδημα, ζώνη, θώραξ, ταινία. Et Schol. χαλκῆ λεπὶς ἣν ζώννυνται (quod mallem quam in Apollonio ἣ ζώννυται) περὶ τὸ κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ. Μνήμη. καὶ οὐδετέρως·

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,

ἀντὶ τοῦ μνημόσυνον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΙΡΑΙ. Ἐστὶ μὲν τῶν μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. ——

ἐστὶ δὲ τῆς εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐστὶ δὲ τοῦ καθήκοντος καὶ ἁρμόζοντος·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ΜΟΓΟΣΤΟΚΟΣ. [5] Ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους.

ΜΟΘΟΣ. [6] Ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

ΜΟΙΧΑΓΡΙΑ. [7] Τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ, ἐζημιοῦτο.

ΜΟΛΥΒΔΑΙΝΗ. Μολύβδη· [8]

Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. [9] ——

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

ΜΟΛΙΟΝΕ. [10] Μαχηταὶ, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γινομένης μολήσεως·

---

1 Μνῆμ' Ἑλένης. Od. O. 126.

2 Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470.

3 Μοῖραν δ'. Il. Z. 488.

4 Ναὶ δὴ ταῦτά γε. Il. A. 286.

5 Μογοστόκος. Il. Π. 187:
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια.

6 Μόθος. Idem habet Heſ. ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, στάσις, θόρυβος. Il. H. 117:
Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος.
Accipitur pro φρύαγμα Il. H. 241:
Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων.
In Herculis Scuto verſu 158. ſumitur pro pugnâ:

Μνημοσύνη. Memoria. Et in neutro μνῆμα:

Memoriam Helenæ manuum, optatarum in nuptiarum tempus.

Hîc dicitur pro μνημόσυνον *monimentum*, & ſemel occurrit.

Μοῖραι. Pro partibus:

Hi vero jam partes dividebant. ———

Et pro fato cuique aſſignato:

Fatum vero neminem dico effugiſſe hominum.

Et pro eo quod decet ac congruum eſt:

Certe hæc omnia ſenex convenienter dixiſti.

Μογοστόκος. Quæ circa partus laborat & occupatur.

Μόθος. Apion interpretatur laborem, pugnam, fremitum equorum.

Μοιχάγρια. Quod perſolvit qui in adulterio deprehenditur. Is enim mulctæ damnabatur.

Μολυβδαίνη. Maſſæ plumbeæ:

Illa autem maſſæ plumbeæ ſimilis. ———

Hæc vox ſemel occurrit.

Μολίονε. Bellatores. Ob conflictum qui fit in pugnâ ſic

Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.

7 Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenſo:

— Τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

8 Μολύβδῃ. Melius habet Heſ. μολυβίδι. At Schol. μολυβδίνῃ ὁρμιᾷ. μόλυβδος δὲ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω.

9 Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Il. Ω. 80.

10 Μολίονε. Il. Λ. 708:

— Μετὰ δέ σφι μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

Ex Il. Λ. 749:

Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.

Duo Moliones erant Eurytus & Cteatus,

ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην. ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ, ὡς Μολιόνης [1] υἱοὺς γεγονότας παραδίδωσι.

Μολοβρόν. [2] Τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, οἱονεὶ γαστρίμαργον· ἢ ἐπαίτην, ἢ ἀλήτην, ἢ τὸν πτωχὸν, ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα, ἢ ἁρπακτικόν.

Μορφνόν. [3] Μοροφόνον· τὸν διὰ τοῦ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἶδος ἀετοῦ· ἄλλοι, ἅρπαγα.

Μορόεντα. [4] Οἷον ἀθάνατα, μόρου μὴ μετέχοντα.

Μορμύρων. Φοβερῶν, [5] ἀπὸ τοῦ μορμύττεσθαι. [6]

Μόσχοισι. [7] Ἁπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτός ἐστιν ὁ ἁπαλὸς, [8] μόσχος ἐστί.

Μουνάξ. Καταμόνας.

---

filii Neptuni & Moliones quæ erat Moli filia. Heſ. Μολίονες. Μαχηταί. καὶ Μολιονίδες, γυναικός τινος υἱοί. Actoris quidem dicebantur; ſed revera Neptuni ſoboles erant. Uterque duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autem corpus habebant. Illos Hercules occidit ut eorum ope deſtitutus Augias facilius ſuperaretur; quodque exercitum ſibi ſuppetias venientem perdidiſſent. Pindarus in decimâ Olymp. de Hercule: ὡς καὶ Ποσειδάνιον πέφνε Κτέατον ἀμύμονα, πέφνε δ' Εὔρυτον. De eorum ſepulchro loquitur Pauſanias, lib. 2.

[1] Μολιόνης. Male in Codice Mſ. Μολίονος. Supra pro Ἡσίοδος legerem Ἡλιόδωρος.

[2] Μολοβρόν. Od. P. 219:

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει.

[3] Μορφνόν. Alii ſcribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μορφνὸν, θηρητῆρα. —

In Herculis Scuto, verſu 134:

Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.

Heſ. εἶδος ἀετοῦ, καὶ ξανθός. Et apud eumdem ξάνθοισι ſunt ὀρνέοις. Dicebatur quoque περκνός; ut ex verſu Homeri ſupra laudato diſcimus;

dicti; aut quod perpetuo ad pugnam procederent. Ex matre enim neminem nominat Homerus. Heliodorus vero quaſi Moliones filios intelligit.

Μολοβρόν. Qui vadit ad cœnam, quaſi belluo; aut mendicus, aut vagus, erro, aut pauper; aut vix & ægre procedens, aut rapax.

Μορφνόν. Quaſi μορφόνον, *id eſt*, per cædem mortem inferentem. Quidam intelligunt ſpeciem aquilæ. Alii vero rapacem interpretantur.

Μορόεντα. Quaſi immortalia, in quæ mors non cadit.

Μορμύρων. Terrorem incutiens fremitu & murmure; ex μορμύττεσθαι, *id eſt*, terrorem incutere.

Μόσχοισι. Teneris ac recentibus viminibus. Et tener bos vocatur μόσχος.

Μουνάξ. Singulatim.

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι.
Quidam *obſcurum* interpretantur. Vide Ariſtot. Hiſt. Animal. 9, 32. & Plin. 10, 3.

4 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι
Τρίγληνα, μορόεντα. —

At Heſ. interpretatur multo melius: μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα. Vide Etymologicum Magnum.

5 Φοβερῶν. Pro φοβερῶν, lege φοβερίζων, vel φοβερῶς ῥέων, vel cum Schol. φοβερῶς ζέων. Heſ. explicat ταράσσων, ἀφρὸν ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ ῥέβματα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403:

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. —

6 Μορμύττεσθαι. Alii melius per onomatopæiam effictum nomen arbitrantur. Sic dixit Virgilius Æneid. Libro 10, verſu 212. de Tritone:

Spumea ſemifero ſub pectore murmurat unda.

7 Μόσχοισι. Apud Hom. conſtruitur cum λύγοισι cujus eſt epithetum.

8 Ἀπαλός. Poſt ἀπαλὸς, adde βοῦς. Quin & μόσχος χελιδόνος accipitur pro pullo hirundinis apud Euſtathium, qui tradit quoque initium menſis vocatum fuiſſe μόσχον. Quo nomine veteres mihi videntur vocaviſſe quidquid recens ac tenerum eſt; ut ſunt & λύγοι, quæ definit Heſ. τὰ ἱμαντώδη φυτά. Il. Λ. 105:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι.

Μυδαλέον. [1] Δίυγρον.

Μυελός. Τροφή· καὶ ὀστέα μυελόεντα, [2] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυχοῦ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὀστέοις.

Μῦθος. Λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας, [3] τοὺς στασιώτας εἶπεν.

Μυών. Ὁ μῦς τῆς χειρός·

——— Ἔνθα πάχιστος [4]

Μυὼν ἀνθρώπου [5] πέλεται. ———

Μύκον. Ποιῶς ἐψόφησαν.

Μυλάκεσσι. Μυλοειδέσι λίθοις.

Μύλη. [6] Μύλος.

Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι [7] μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

τὸ δὲ ἀλετρεύουσι, τρίβουσι, λεαίνουσι.

Μυληφάτου. Ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ὀδυνήφατα, ὅτι τὴν ὀδύνην ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζει.

Μυρία. Πολλά· καὶ τὸ ἑνικὸν, μύριον. [8]

---

[1] Μυδαλέον. Il. Λ. 54:

— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας

Αἵματι μυδαλέας. —

In Heſiodi Operibus verſu 554. de pluviâ dicitur:

Χρῶτά τε μυδαλέον θείη. —

In Æſchyli Perſis, verſu 538: μυδαλέαις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.

[2] Μυελόεντα. Od. I. 293:

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Heſ. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν.

[3] Μυθιήτας. Etymologus Magnus in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν.... μυθίας (credo ſcriptum fuiſſe μυθιήτας; ſed mallem μυθητάς.) τοὺς στασιαστάς. ἐπεὶ τῶν ἁλιέων λόγοι. Anacreontis verſum ſervavit Euſtathius in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, Μυθιῆται δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ, στασιασταὶ ἐπίῤῥητοι; quia ſcilicet inter ſe

Μυδαλέον. Humidum.

Μυελός. Alimentum. Et oſſa μυελόεντα ſunt medullam & alimentum habentia. Sic dicitur μυελὸς, quod in oſſibus veluti in receſſu involvatur.

Μῦθος. Sermo. Anacreon vero ſeditioſos vocat μυθιήτας.

Μυών. Muſculus manûs:

—— Ubi pinguiſſimus
Muſculus hominis eſt. ——

Μύκον. Quemdam ſonitum ediderunt.

Μυλάκεσσι. Lapidibus molaribus.

Μύλη. Mola:

Aliæ quidem molunt ſub molâ flavas fruges.

ἀλετρεύουσι autem ſignificat terunt, ſubigunt.

Μυληφάτου. Quod molitur: hoc enim a molâ veluti aboletur. Unde & remedia vocantur ὀδυνήφατα, quod dolorem tollant & aboleant.

Μυρία. Multa, ſexcenta: & in ſingulari, μυρίον.

---

conſilia miſcent & concoquunt murmurantes ſeditioſi. Τῷ μυθῷ conſonat Latina vox *mutire*, & Gallica *mutin*.

4 Ἔνθα πάχιστος. Il. Π. 314.

5 Ἀνθρώπω. In Codice Mſ. ἀνθρώπων.

6 Μύλη. Heſ. ἐπιγουνατὶς, τὸ ἱστίον, τὰ ἐπὶ τῷ γόνατι. καὶ ἀργυρίου τάλαντον. Οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος· τὸ δὲ ἄνω, ὄνος. Cujus contrarium ab aliis affirmatur, ὄνος pro inferiori parte, & μύλη pro ſuperiori ponentibus.

7 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι. Od. Η. 104.

8 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immenſum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη.

Et Υ. 282:

—Ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.

Et Od. Ο. 451:

— Ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
Ἄλφοι.

Μύνησι. [1] Προφάσεσι. τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Ἀλλ' ἄγε, [2] μὴ μύνῃσι παρέλκετε. ——

ἐτυμολογοῦσιν δὲ ἀπὸ τοῦ μύσαντας τὰ ὄμματα σκέπτεσθαι ὅ, τι προφασίσονται. οἱ δὲ, παρὰ τὸ μένειν. καὶ γὰρ οἱ προφασιζόμενοι τούτου χάριν προφασίζονται, ἵν' ἐπιμένωσι.

Μύρεσθαι. Κλάειν.

Μυχοῦ. [3] Τοῦ ἐσωτάτου.

Μῶλος. Ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μώλυσις, ἢ παρὰ τὸ μολίσκειν εἰς τὴν μάχην. μῶλον γὰρ Ἄρηος [4] συνήθως λέγει.

Μώνυχας. Μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ὁπλὴ [5] τοῦ ἵππου ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν. οἱ γὰρ βόες χηλὰς [6] ἔχουσιν.

Μῶλυ. Φυτὸν ἀλεξιφάρμακον, οἱ μὲν γὰρ Γλωσσογράφοι, τὸ ἄκεσμα, καὶ οἷον τὸ ἕλκυσμα τῶν φαρμάκων. Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον δι' οὗ μωλύονται [7] καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη.

---

[1] Μύνησι. Etymologus Magnus docet prætextus vocari μύνας ab Æolibus.

[2] Ἀλλ' ἄγε, μή. Od. Φ. 111.

[3] Μυχοῦ. In Theogoniâ, verſu 119:

Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.

[4] Ἄρηος. Il. Β. 401:

Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.

Occurrit quoque Il. Η. 147. Π. 245. & Σ. 134.

[5] Ἡ ὁπλή. Anacreon Ὠδ. 2ª.

Φύσις κέρατα ταύροις
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις.

Μώνυχες πόδες apud Ariſtotelem ſunt pedes fiſſam & biſulcam ungulam non habentes. Μώνυχα ζῶα, in Suidâ, τὰ ὁπλὴν μὴ διεστῶσαν ἔχοντα.

[6] Χηλάς. Heſiodus tamen in Herculis Scuto, verſu 62. χηλὰς dixit de equis;

ΜΎΝΗΣΙ.

Μύνῃσι. Prætextibus. Hæc vox ſemel occurrit:

Sed agite, ne prætextibus rem differte. ——

Hinc deducunt etymologiam quod oculis conniventes conſiderent quam excuſationem afferant, Alii derivant, ἀπὸ τοῦ μένειν, *id eſt*, a manendo; etenim qui cauſantur, idcirco cauſantur ut maneant.

Μύρεσθαι. Flere.

Μυχοῦ. Interioris partis.

Μῶλος. Diu durans pugna. Sic dicitur, aut quaſi adventus; aut quod ad pugnam procedatur. Etenim μῶλον Ἄρηος perpetuo uſurpat.

Μώνυχας. Solidas ac ſimplices ungulas habentes. Nam equi ungula eſt veluti unguis. Boves autem ungulam biſulcam & bipartitam habent.

Μῶλυ. Planta, quo adverſus venena remedio utuntur. Lexicographi enim intelligunt remedium, & quaſi id quod ad ſe attrahit vim veneni. Cleanthes vero philoſophus allegorice dicit ſignificari rationem quæ impetus animi & cupiditates reprimit ac coercet; quaſi ex μωλύειν, *compeſcere*.

— Χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι. —

7 Μωλύονται. Legendum cenſet Clariſſimus Alberti μωλύνονται. At in] Mſ. Codice habetur μωλύονται, non vero μωλύνονται. Appoſite ad rem laudat Etymologum Magnum, ubi μωλύειν explicatur per πραΰνειν ἢ καταστέλλειν. Ergo legendum, ut in Codice Manuſcripto Apollonii & Etymologo ſcribitur, μωλύονται: non vero, quemadmodum emendavit, μωλύνονται. Τὰ μωλυόμενα ſunt paulatim emarceſcentia, apud Gal. in Lex. Hippocrat. Legitur Od. K. 305:

Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι Θεοί. —

Μωμήσονται. [1] Οἱονεὶ καταπαίξονται. [2] μῶμος [3] γὰρ, ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός·

Πᾶσαι μωμήσονται· [4] ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

---

[1] Μωμήσονται. Heſychius interpretatur μέμψονται; & Schol. ψέξουσι, μέμψονται.

[2] Καταπαίξονται. Lege καταπαίζονται.

[3] Μῶμος. Od. Β. 86:

— Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

Μωμήσονται. Quaſi deridebunt. Μῶμος enim eſt cum vituperatione deriſio :

Omnes irridebunt : habeo autem dolores immenſos animo.

Derivatur ex Hebraico מום & Chaldaico ac Syriaco מומא, *id eſt*, vitium, labes, macula. Arabice מום ſunt variolæ plumbei coloris ſic, ut opinor, dictæ quod maculas inſpergant.

4 Πᾶσαι. Il. Γ. 412.

Μυδαλέον. [1] Δίυγρον.

Μυελός. Τροφὴ καὶ ὀστέα μυελόεντα, [2] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυχοῦ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὀστέοις.

Μῦθος. Λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας, [3] τοὺς στασιώτας εἶπεν.

Μυών. Ὁ μῦς τοῦ χειρός·

——— Ἔνθα πάχιστος [4]

Μυὼν ἀνθρώπου [5] πέλεται. ———

Μύκον. Ποιῶς ἐψόφησαν.

Μυλάκεσσι. Μυλοειδέσι λίθοις.

Μύλη. [6] Μύλος.

Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι [7] μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

τὸ δὲ ἀλετρεύουσι, τρίβουσι, λεαίνουσι.

Μυληφάτου. Ἀληλεσμένου. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισται· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ὀδυνήφατα, ὅτι τὴν ὀδύνην ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζει.

Μυρία. Πολλά· καὶ τὸ ἑνικὸν, μύριον. [8]

---

[1] Μυδαλέον. Il. Λ. 54:

— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας. —

In Heſiodi Operibus verſu 554. de pluviâ dicitur:

Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ. —

In Æſchyli Perſis, verſu 538: μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.

[2] Μυελόεντα. Od. I. 293:

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Heſ. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν.

[3] Μυθιήτας. Etymologus Magnus in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν.... μυθίας (credo ſcriptum fuiſſe μυθιήτας; ſed mallem μυθητάς.) τοὺς στασιαστάς. ἐπεὶ τῶν ἁλιέων λόγοι. Anacreonti verſum ſervavit Euſtathius in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, Μυθιῆται δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ, στασιαστικοὶ ἐπίῤῥητοι; quia ſcilicet inter ſe

Μυαλέον. Humidum.

Μυελός. Alimentum. Et oſſa μυελόεντα ſunt medullam & alimentum habentia. Sic dicitur μυελὸς, quod in oſſibus veluti in receſſu involvatur.

Μῦθος. Sermo. Anacreon vero ſeditioſos vocat μυθιήτας.

Μυών. Muſculus manûs:

—— Ubi pinguiſſimus

Muſculus hominis eſt. ——

Μύκον. Quemdam ſonitum ediderunt.

Μυλάκεσσι. Lapidibus molaribus.

Μύλη. Mola:

Aliæ quidem molunt ſub molâ flavas fruges.

Ἀλετρεύουσι autem ſignificat terunt, ſubigunt.

Μυληφάτου. Quod molitur: hoc enim a molâ veluti abolƖetur. Unde & remedia vocantur ὀδυνήφατα, quod dolorem tollant & aboleant.

Μυρία. Multa, ſexcenta: & in ſingulari, μυρίον.

---

conſilia miſcent & concoquunt murmurantes ſeditioſi. Τῷ μυθῷ conſonat Latina vox *mutire*, & Gallica *mutin*.

4 Ἔνθα πάχιστος. Il. Π. 314.

5 Ἀνθρώπου. In Codice Mſ. ἀνθρώπων.

6 Μύλη. Heſ. ἐπιγουνατὶς, τὸ ὀστέον, τὸ ἐπὶ τῷ γόνατι. καὶ ἀργυρίου τάλαντον. Οὕτω λέγεται δὲ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος· τὸ δὲ ἄνω, ὄνος. Cujus contrarium ab aliis affirmatur; ὄνος pro inferiori parte, & μύλη pro ſuperiori ponentibus.

7 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι. Od. Η. 104.

8 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immenſum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη.

Et Υ. 282:

—Ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι.

Et Od. Ο. 452:

— Ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον

Ἄλφοι. ==

Νέεσθαι. [1] Πορεύεσθαι.

Νέον. [2] Νηχόμενος.

Νεῶν. [3] Ὑπὲρ ἄνω τῶν νεῶν·

——— Νεῶν ὕπερ, [4] ἀμφὶ δὲ τάφρον

Ἤλασαν. ———

Νεῖκος. [5] Ποτὲ μὲν, ἡ διὰ τῶν λόγων διαφορά· ποτὲ δὲ, τὴν ἔριν σημαίνει.

Νειαίρη. [6] Ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτη. προσεχέστερον δὲ, τὸ ἐσχάτη, καὶ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί

Νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ [7] ———

ἔστι τὸ νεάτη, ἐσχάτη. ἐπὶ μέν τοι τοῦ

Νειόθεν [8] ἐκ κραδίης, ———

κάτωθεν εἴτις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀπίων, συνάξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν· καθὸ ἔστιν ἡ καρδία. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

Νείατον ἐς κενεῶνα, [9] ———

τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ κενεῶνος σημαίνει.

---

[1] Νέεσθαι. Il. Β. 84. Significat exire:

Ὣς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Et in Heſiodi Operibus, verſu 552. pro redire ſumitur:

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκον δὲ νέεσθαι.

[2] Νέων. Od. Ε. 344:

— ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου.

Mœris Atticiſta: Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς. Ibi vide Clar. Pierſon.

[3] Νεῶν. Poſt νεῶν omiſſum eſt ὕπερ: Explicat enim νεῶν ὕπερ per ὑπὲρ ἄνω (mallem ὑπεράνω) τῶν νεῶν, ut habet Heſychius: Νεῶν ὕπερ. Ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας. Il. Η. 449:

Τεῖχος ἐτειχήσαντο (hodie legitur ἐτειχίσσαντο) νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον

Ἤλασαν. —

ΝΈΕΣΘΑΙ. Proficiſci.

ΝΈΩΝ. Natans.

ΝΕΩ͂Ν. Supra naves:

——— *Supra naves, & circum foſſam*
Foderunt. ———

ΝΕῖΚΟΣ. Aliquando quidem jurgium & verborum contentionem, aliquando vero diſcordiam ſignificat.

ΝΕΑΊΡΗ. Apion interpretatur *infimâ*. Magis autem convenit explicare, *ultimâ*, *in ultimâ parte*, cum dicit:

Ultimum autem in ventrem. ———

Et νειάτη eſt ultima. In hoc quidem loco:

Ex ultimo cordis receſſu. ———

Haud multum aberret qui cum Apione νειόθεν intelligat, ex imo corde. Non enim ex ſuperiori parte, ſed ex inferiori ſuſpiria erumpere; quemadmodum & cor infra ponitur. Et cum dicit:

Extremum in ventrem, ———

Ultimam ventris partem indicat.

---

4 Νεῶν ὕπερ. Il. H. 449.

5 Νεῖκος. In Heſiodi Operibus, verſu 33:

Τῶν κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Hinc verſu 714. dicit:

— Ἐσθλῶν νεικεστῆρα.

6 Νειαίρη. Lege νειαίρῃ.

7 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. Il. E. 539.

8 Νειόθεν ἐκ κραδίης. Il. K. 10.

Ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης. —

In Theogonia, verſu 567:

— Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην. —

9 Νείατον ἐς κενεῶνα, Il. E. 857.

Νέκυες. Νεκροί. νηκίκυες, οἱονεὶ ἐστερημένοι τῆς κίκυος, ὅ ἐστι τῆς ἰσχύος· ἢ νηκεροὶ, ἐστερημένοι τοῦ κέαρος, [1] τοῦτ' ἔστι τῆς ψυχῆς.

Νεῖος. Ἡ προτεταμένη γῆ· νέα γὰρ φαίνεται. καὶ εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν.

Νειῷ [2] ἐνὶ τριπόλῳ. Κατ' ἐπέκτασιν· νέος γὰρ λέγεται.

Νέκταρ. [3] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. οἷον νεόκταρ τι ὂν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς ἀεί· οἱ δὲ, νήκταρ τι ὂν, τὸ ἐστερημένον τοῦ κτανθῆναι.

Νέμος. [4] Ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων·

Ἐν νέμεϊ [5] σκιερῷ,———

σκιὰν μεγάλην ἔχοντα. [6]

Νέον. Ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίως λεγομένου·

———Ἦτοι [7] μέν σε νέον περ ἐόντα.———

ἐπὶ δὲ τοῦ νεωστί·

——— Αἰεὶ [8] νεῶν ἐρχομενάων.

ὅθεν τό·

Γῆρας [9] ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,

μεταφράζει Ἀρίσταρχος, νεωστὶ ἀκμάζοντα.

---

[1] Κέαρος. Lego κέατος. Olim κέαρ, καρδία, & ψυχὴ idem erant. In Platonis Sympoſio: τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅτι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. Et in ſeptimâ Anacreontis Odâ κραδίη ponitur pro ψυχῇ:

Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε. —

[2] Νειῷ. Hoc quoque protulit Heſ. deſumptum ex Od. E. 127:

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. —

Quod hemiſtichium habet Heſiod. in

Νέκυες.

Νέκτες. Mortui. Quaſi νηκίκυς, *id eſt*, privati viribus; aut νηκηροὶ, *id eſt*, privati κέαρος, quod eſt anima.

Νεῖος. Terra arata; recens enim videtur. Sic dicitur per epectaſin.

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. In novali ter proſciſſo. Per ſuperextenſionem. Nam & dicitur νεὸς pro novali.

Νέκταρ. Deorum potus: quaſi νεόκταρ, *id eſt*, eos ſemper in juventute retinens. Alii intelligunt quaſi νήκταρ, *id eſt*, privatum morte.

Νέμος. Locus arboribus conſitus & paſcua habens:

In nemore umbroſo, ———

id eſt, umbram magnam habenti.

Νέον. In ſenſu quidem proprio:

——— *Certe te quamvis juvenem exiſtentem.* ———

Et pro recens:

——— *Semper recens advenientium.*

Unde in hoc verſu:

Senectute abſterſâ, redditurum me recens pubeſcentem;

Ariſtarchus interpretatur νέον per *recens*.

Theogoniâ verſu 971. Legitur & νεὸς, *novale*, & νέος proporoxytonως, apud Theophr. *de Cauſ. Plant.* l. 4, c. 9. ſubaudito ſubſtantivo ἀγρός.

3 Νέκταρ. Hoc quidam derivant ex נקטר *nectar*, *nittar*, id eſt, ſuffitus.

4 Νέμος. Hinc Latinum *nemus*. Significat & νάπος, καὶ τὸ τῶν ὀφθαλμῶν κοῖλον, teſte Heſ.

5 Ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Il. Λ. 480.

6 Ἔχοντα. Lege ἔχοντι.

7 Ἤτοι. Il. Ψ. 306.

8 Αἰεὶ νεῶν. Il. B. 88. Lege νέον. Sic in Heſiodi Operibus, verſu 567:

— Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

9 Γῆρας.... νέον. Il. I. 446. Alii explicant νέον ἡβώοντα, per *juvenem pubeſcentem*.

ΝΕΟΓΙΛΛΗ͂Σ. [1] Νεογνῆς·

——— Φωνὴ [2] μὲν ὡσεὶ σκύλακος νεογιλλῆς.

ΝΕΟΊΗ. [3] Νεότης.

ΝΈΠΟΔΕΣ. Ἀπίων· ἄποδες, ἢ νηξίποδες, ἢ ἀπόγονοι. [4] τὸ μὲν οὖν ἄποδες, ψεῦδος· ἔχουσι [5] γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι, παράχυσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν.

ΝΕΥΣΤΆΖΩΝ. [6] Ἐπινεύων.

ΝΈΦΕΑ. Ἤτοι τὰ συνωνύμως λεγόμενα τῆς νεφέλαις. [7]

ΝΕΩ͂Ν Δ' ἈΛΆΠΑΞΕ ΦΆΛΑΓΓΑΣ. [8] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος φαίνων [9] περισπῶν, ἵν' ᾖ, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις· ἔνιοι δὲ βαρυτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαξε, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις.

ΝΕΟΤΕΥΧΈΕΣ. [10] Νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν δίφρων.

---

[1] Νεογιλλῆς. Heſ. & alii per unum Λ ſcribunt νεογιλῆς.

[2] Φωνὴ μέν. Sic verſus legitur in Homero Od. Μ. 86:

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

[3] Νεοίη. Il. Ψ. 604:

— Νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

[4] Ἀπόγονοι. Legitur Od. Δ. 404:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης.

Qui oriundos intelligunt, ii phocas pulchræ Haloſydnæ progeniem interpretantur.

[5] Ἔχουσι. In Codice Manuſcripto ἔχουσι. Bern. Martin. Var. Lect. 1, 24. ab Alberti laudatus, ſic habet: *Ita phocæ dicuntur, non quod non habent pedes, ſed quia, dum natant, & in aquis degunt, non videntur ullos habere.* Egregie in hanc vocem ſic habet Bochartus, lib. 1. cap. 7. *Hierozoicon*: » Anxie quærunt Interpretes cur in his Poetæ Od. 4:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης,

» phocæ dicantur νέποδες, *ſine pedibus*, » cum phocas eſſe quadrupedes nemo » neſciat. Neque Poetam id latuiſſe ar» guit verſus ſequens, quo deſcribuntur,

— Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

» *e cano mari egreſſæ* in proximum lit» tus, pedibus nempe inſiſtentes, qui» bus piſces qui carent, in terram haud » quaquam migrant. Proinde aliis νέποδες » in hoc loco ſunt νηξίποδες, *pedibus* » *nantes*, tanquam a νέω, *nato*. Aliis » νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης ſunt *nepotes*, » ſeu *liberi pulchræ Haloſydnæ*; quia » quàdam dialecto νέπους eſt ἀπόγονος, » unde Romanum, *nepos*. Rurſus aliis » νέποδες hic idem quod ἰχθύες, quomodo » piſces dici volunt, quia plerique ca-

Νεογιλλῆς. Recens natæ :

Cujus quidem vox quanta catuli nuper nati.

Νεότη. Juventus.

Νήποδες. Apion interpretatur, pedibus carentes, aut natatilibus pedibus præditos, aut oriundos. Primus ſenſus, ſcilicet pedibus carentes, falſus eſt ; habent enim pedes phocæ. Tertius, ſcilicet *oriundi*, eſt falſa recentiorum Poetarum interpretatio.

Νευστάζων. Nutans.

Νέφεα. Aut idem quod νέφελαι, *id eſt*, nubes : aut venatorum nebula linea.

Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. Ariſtarchus videtur accentu circumflexo notare νεῶν, ut ſenſus ſit :

——— *Phalangas ante naves poſitas vaſtabat.*

Quidam gravi tono efferunt νέων ; ut ſit :

——— *Juvenum phalangas vaſtabat.*

Νεοτευχέες. Recens facti. De curribus dicitur.

» rent uſu pedum. Mihi *phocæ* νήποδες » ideo vocari videntur, non quod nullos » omnino pedes, ſed quod valde exiguos habent. Ita in avibus cypſeli » ἄποδες dicti ſunt a brevitate pedum.

6 Νευστάζων. Il. Υ. 162 :

Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. —

7 Νεφέλαις. Alterum certe deeſt membrum quod ἤτοι disjunctivum ſequi debeat. Supple ex Heſ. ἢ λίνα θηρατικά. Quo ſenſu νέφεα veniunt apud Homerum Od. Χ. 304 :

Τὰ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

Quod Ariſtophan. in Avibus verſu 528. vecat νεφέλας, & Petronius nebulam lineam. Ἰστέον, inquit Euſtathius, ὡς ἔγνωσται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν θηρατικῶν νεφέλων χρῆσις πολλοῖς, παρ' οἷς καὶ νεφελοστάσια, ὁ τόπος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας λέγεται.

8 Φάλαγγας. Il. Λ. 503.

9 Φαίνων. Mallem φαίνεται. Heſ. videtur legiſſe νεῶν. At Schol. νέων. Prior explicat : τὰς πρὸ τῶν πλοίων τάξεις. Poſterior : τὰς τῶν νεανίσκων ὑπέρθεν τάξεις.

10 Νεοτευχέες. Il. Ε. 193 :

— Ἕνδεκα δίφροι

Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. —

Sic in primo Theocriti Idyllio, de poculo :

Ἀμφῶες, νεοτευχές. —

ΝΕΟΑΡΔΕ΄Α. [1] Νεωστὶ πεπολισμένην. ἔνιοι δὲ, νεοαλδέα διὰ τοῦ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ, τὸ αὐξαίνειν σημαίνει.

ΝΕΟ΄ΣΤΡΟΦΟΝ. [2] Νεωστὶ ἐστραμμένην, οἷον καινήν.

ΝΗΓΑ΄ΤΕΟΝ. [3] Ὁ Ἀπίων, νεωστὶ κατεσκευασμένον, ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ, παρὰ τὸ νεωστὶ γεγενῆσθαι, ὡς σύνθετον.

ΝΗ΄ΓΡΕΤΟΣ. Ἀνέγερτος, βαθύς·

Ἢ ἥδιστος [4] θανάτῳ ἔγχιστα. [5] ——

ΝΗ΄ΔΥΜΟΣ. [6] Βαθὺς, ἢ ἡδὺς, ἢ ἀδιέκδυτος, ὃν οὐκ ἔστι διεκδῦναι. ἔνιοι δὲ, τὸν βαθὺν, ἀπὸ τοῦ νηδύος.

ΝΗΑΤΟ΄ΙΣΙ. Τοῖς ἐντέροις.

ΝΗ΄ΣΑΣ. Σωρεύσας, ἀφ' οὗ καὶ [7] αἱ νῆες. ὅτ' ἂν γὰρ λέγῃ τὸν χρυσὸν νητὸν, [8] οἷον τὸν σεσωρευμένον.

ΝΗ͂ΙΣ. Τῆς προτέρας περισπωμένης, σημαίνει τὸν ἄπειρον, [9] κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστιν γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ προτέρα τοῦ νηῒς βαρυτονηθῇ, [10] σημαίνει εἶδος Νυμφῶν τῶν Ναΐδων λεγομένων παρὰ νάματα, ἅ ἐστιν ῥεύματα.

---

[1] Νεοαρδέα. Il. Φ. 346:
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν

[2] Νεόστροφον. Il. O. 469:
Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.

[3] Νηγάτεον. De tunicâ dicitur Il. B. 43:
— Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον. —

[4] Ἢ ἥδιστος. Tolle ἢ, & ejus loco repone νήγρετος. Verba ſunt Homeri Od. N. 80:
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Supra dixerat, verſu 74:
— Ἵνα νήγρετον εὕδοι.
Contra, ne ſomnus ille νήγρετος nimis continuaretur, cavens Alcmæna in vigeſimo quarto Theocriti Idyllio ſic parvulos alloquitur liberos:
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον.
Etym. Νήγρετος, ἥδιστος, ἢ ἀνέγερτος. δὲ ἡδὺν, βαθύς. Cave credas hîc τὸ ἥδιστος eſſe gloſſam τοῦ νήγρετος. Hæc duo epitheta ſimul conjungi vidimus Od. N. 80:
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
In Etymologo delendum putem τὸ ἢ quod ἀνέγερτος præcedit.

[5] Ἔγχιστα. Malo, ut apud Hom. ἄγχιστα, cujus gloſſa eſt τὸ ἔγχιστα.

[6] Νήδυμος. Il. B. 2:
— Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ΝΕΟΑΡΔΕΑ. Recens irrigatam. Quidam ſcribunt νεάλδεα per *lambda*, id eſt, recens auctam; ἀλδαίνειν enim ſignificat *augere*.

ΝΕΟΣΤΡΟΦΟΝ. Recens tortum, quaſi novum.

ΝΗΓΑΤΕΟΝ. Apion interpretatur recens factum, aut bene textum. Melius autem explicatur recens factum; ita ut compoſitum ſit hocce vocabulum ex νεωστὶ & γεγονέναι.

ΝΗΓΡΕΤΟΣ. Ex quo quis vix excitatur; profundus:

Profundus, dulciſſimus, morti proxime ſimilis.

ΝΗΔΥΜΟΣ. Profundus, aut dulcis, aut quem quis ægre excutit. Quidam intelligunt profundum, ἀπὸ τῆς νηδύος, *id eſt*, ex ventre.

ΝΗΔΥΙΟΙΣΙ. Inteſtinis.

ΝΗΗΣΑΣ. Cum coacervaviſſet; unde & naves ſic vocantur. Cum vero dicit aurum νητὸν, intelligit aurum coacervatum.

ΝΗΙΣ. Priori circumflexâ, ſignificat rudem & imperitum; ex *alpha* privativo, & ἴσαι quod eſt cognoſcere. Sin vero prior ſyllaba accentu gravi notetur, ſignificat quamdam ſpeciem Nympharum quæ Naiades dicuntur ob νάματα, *id eſt*, fluvios.

Il. Π. 454:

— Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον.

Quoſdam legiſſe ἥδυμον monet Heſ. Οἱ γὰρ inquit, ἀναγινώσκοντες, ἥδυμος ὕπνος.

7. Ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. Etym. Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι. Ἰλιάδος Ι. (verſu 137.)

Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω.

8. Νητόν. Od. Β. 338:

— Ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο.

Thomas Magiſter: Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδὲ συνθεῖναι.

9. Ἄπειρον. Hinc apud Heſ. Νήϊδα. Ἄπειρον, καὶ δούλην. νήϊδες. πληθυντικῶς, ὁμοίως καὶ νηϊδέστεροι, συγκριτικῶς.

10. Βαρυτονηθῇ. Hic accentum gravem *ſyllabicum*, non vero quem vocant *ſignatum*, deſignat.

Νήϊον. [1] Ναυπηγήσιμον ξύλον.

Νηκερδέσ. [2] Ἀκερδής.

Νηλεῖς. [3] Οἷον νηλεεῖς, ἀναμάρτητοι, παρὰ τὸ μὴ ἀλγεῖν, τὸ ΝΗ στερητικόν. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἁμαρτωλοί.

Νήποινοι. [4] Ἀνέκτιστοι, ἀνεκδίκητοι, περὶ ὧν ποινὴ οὐκ ἔστιν.

Νηπύτιοι. Ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἐκ τοῦ ΝΗ, καὶ τοῦ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ ..... [5]

Νηπιαχεύων. Καὶ τοῦτο παραγωγὸν, οἷον νηπιευόμενος·

——— Νηπιαχεύων. [6]

Νηπενθέες. [7] Ἀπενθεῖς.

Νιφάδεσσι. Ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιὲς, αἱ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροιαι. οἶδεν γὰρ τὰς ψεκάδας

---

[1] Νήϊον. Mœris Atticiſta: Νῆα. (mallem νήϊα) τὰ εἰς ναυπηγίαν πλοίων ξύλα. Ubi videſis elegantiſſimum Pierſonium.

[2] Νηκερδέσ. Od. Ξ. 509:

Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.

[3] Νηλεῖς. Hæc omnia confuſa ac corrupta ſunt. Sic perturbatum ordinem reſtitue: Νηλέϊ. Οἷον ἀνηλεεῖ, pro νηλεῖς, οἷον νηλεεῖς. Alludit enim ad illud Homeri Il. Γ. 292. νηλέϊ χαλκῷ, quod Heſ. explicat τῷ ἀνηλεεῖ χαλκῷ. Sic in Æſchyli Prometh. verſu 42. νηλὴς a Schol. exponitur ἀνηλεής. Deinde conſtitue alterum articulum, & lege, Νηλιτεῖς. Ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, (Sic lego pro ἀλγεῖν.) ἐπὶ τὸ ΝΗ στερητικόν. Cætera bene procedunt, nec emendatione opus habent. Legitur νηλιτεῖς Od. Π. 317. Τ. 498. & Χ. 418:

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάσκω ἅπαγε
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.

Quidam vertunt: *Quæ te contumeliâ afficiunt, quæ rurſus innoxiæ ſunt.* Ariſtarchus vero interpretatur, *quæque ſunt ſceleſtæ.* Miror, cum hæc vox ſæpius extet in Odyſſea, eam ab Apoll. dictam fuiſſe ſemel occurrere. Etym. Νηλίτεις. Σημαίνει τοὺς ἁμαρτωλούς. Schol. in Od. Π. 317. Νηλιτεῖς. Σημαίνει τοὺς ἁμαρτωλούς. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀσεβοῦς γίνεται ἀσεβεῖς ἀσεβεῖς· οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ νηλιτὴς ὁ νηλιτέες νηλιτεῖς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ΝΗ στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ ἀλιτεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἁμαρτάνειν καὶ διὰ τοῦτο ἀλιτεῖν διὰ τοῦ Ι. γράφομεν,

Νήϊον. Lignum conſtructioni navium inſerviens.

Νηκερδές. Infructuoſum.

Νηλεῖς. Quaſi nullâ miſericordiâ commoto. Et νηλιτεῖς, inculpatæ; ſic dictæ quod non peccent, ex NH privativo & ἀλιτεῖν *peccare*. Hæc vox ſemel occurrit. Ariſtarchus contra noxias interpretatur.

Νήποινοι. Inulti. Quorum nullus vindex, nullus ultor exoritur.

Νηπύτιοι. Apion interpretatur mutos, ſine voce, quaſi derivaretur ex NH negativo, & ἠπύειν, quod eſt vocem edere. Non eſt autem, ſed potius ſuperextenſio τοῦ νήπιοι.

Νηπιαχεύων. Et hoc quoque eſt derivativum nomen, quaſi νηπιεδόμενος, *id eſt*, pueriliter agens:

——— *Pueriliter agens.*

Νηπενθές. Quod dolorem eximit.

Νιφάδεσσι. Apion intelligit guttas. Melius autem & rectius explicarentur nivis paulatim labentis defluxus. Novit enim guttas proprio nomine vocare, ſcilicet

---

τὸ νηλιτεὶς γράφεται διὰ τοῦ Η., ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἔτρεπον τὸ I εἰς H. Idem interpretatur in Od. T. 498. λίαν ἀμαρτωλαί. ἄλλοι ἀπέδοσαν τοῦ NH ἐπιτατικοῦ ὄντος. ὡς ἐν τῷ, νήχυτος ὄρωρεν. ἄμεινον δὲ τὰς ἀναμαρτήτους, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ NH στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ἀλιταίνειν, ἵν᾽ ᾖ, ὅσαι ἁμαρτάνουσαι, καὶ ὅσαι οὔ.

4 Νήποινοι. Od. A. 380. & B. 145: Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε. Et νήποινον Od. A. 160:

— Ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

Legitur & apud Heſ. Νηποινεὶ ἄνευ τιμωρίας, quod vocabulum occurrit in Xenophonte *de Regno*.

5 Τοῦ... Poſt τοῦ, aliquid certe omiſſum, ſcilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, ſi inſeras YT. At νήπιοι formatur ex NH & ἔπος; ut Latinum *infans*.

6 Νηπιαχεύων. Il. X. 502:

Αὐτὰρ ὅθ᾽ ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.

Supra pro νηπιεδόμενος lego νηπιευόμενος.

7 Νηπενθές. Od. Δ. 221:

Νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

δηλῶσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱματοέσσας [1] δὲ ψιάδας.——

νιφετὸς [2] δέ ἐστιν, ὁ χιονισμός. διὰ τοῦτο καὶ Ὄλυμπον ὄρος ὄντα, ἀγάννιφον λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

Νόστος. Ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

Νόστιμον. Σωτήριον. [3]

Νύξεν. Ἐκ χειρὸς ἔπληξεν. [4]

Νῦν. Δή·

Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Νυός. Ἡ γεγαμημένη τοῖς τοῦ γαμήσαντος οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ τοῦ Ἄστεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ τοῦ Πριάμου.

Νύσσα. Ὁ καμπτήρ. καὶ εἴρηται, παρὰ τὸ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ [8] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

Νύξ. Ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς Θεᾶς·

Εἰ μὴ [9] Νὺξ δμήτειρα Θεῶν.——

---

[1] Αἱματοέσσας. Il. Π. 459.

[2] Νιφετός. In Heſ. ἡ τῆς χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός.

[3] Σωτήριον. Sic Heſ. Νόστιμον ἦμαρ. Τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Reſpexerunt Od. Α. 9:

— Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

[4] Ἔπληξεν. Heſ. habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Δ. 252:

Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην.——

[5] Μὴ νῦν μοι. Il. O. 115.

[6] Ἡ. Hand diſpliceret ἦν.

[7] Ἄστεως. Lege Ἀτρέως pro Ἄστεως. Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

— Γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet Heſ. νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. Νυὸς eſt proprie filii,

cum

cum dicit ψιάδας:

Sanguineas autem guttas. ———

Νιφετὸς autem eſt nivium effuſio. Idcirco & montem Olympum vocat ἀγάννιφον, *id eſt*, nivibus valde conſperſum.

Νόστος. In patriam reditus.

Νόστιμον. Salutare.

Νύξεν. Manu percuſſit.

Νῦν. Proinde:

Proinde ne mihi ſuccenſeatis cœleſtes domos incolentes.

Νυός. Sic vocatur uxor, quam neceſſitudo & affinitas conjungunt cum mariti ſui propinquis; ut erat Helena, prius quidem Atrei, deinde vero Priami gentis reſpectu.

Νύσσα. Meta. Sic dicitur; quod qui ad eam pervenerunt, non jam recta pergant; ſed oblique flectant.

Νύξ. Pro deâ ſub corporeâ ſpecie apparente:

Niſi Nox domitrix Deorum. ———

ſeu fratris, ſeu cujuſlibet propinqui uxor. Minus accurate Euripidis Schol. in Hecubam, verſu 321: Νύμφη. Ἡ ἄρτι εἰς γάμον ἐρχομένη, ἥτις ποιητικῶς νυὸς λέγεται. Non abſolute dicitur, ſed reſpectu mariti propinquorum quorum νυὸς λέγεται. Lex. Photii Manuſcriptum ab Alberti laudatum: Νυός. Καλεῖται μὲν ἐπίπαν, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω. 166:

Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

Et Il. X. 65:

Ἑλκομένας τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις.

[8] Ἀντὶ τοῦ. Hæc in Codice Mſ. addita ſunt recentiori manu.

[9] Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα.

ἐπὶ δὲ τοῦ συνήθως·

——— Καὶ [1] νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος. ———

ἐπὶ δὲ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ [2] νὺξ ὀλοὴ τέταται. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν [3] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

Νωθής. Ὁ νωθρός· καὶ στέρησιν τοῦ τρέχειν. [4]

Νῶϊ. Ἡμεῖς, ἢ [5] δύο.

Νώ. Ἐστὶ μὲν τοῦ ἡμᾶς μόνον Ὅμηρος·

Πρίν [6] γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ. [7]

Νῶϊν. Ἡμῶν τῶν δύο. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμῖν·

Νῶϊν δυοῖσιν [8] δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε.

Νωλεμέως. Συνεχῶς.

Νωμῆσαι. [9] Διανεῖμαι, καὶ διενέγκαι.

---

[1] Καὶ νύξ. Od. Λ. 329. In hoc verſu pro φθῖτ' alii legunt φθεῖτ'.

[2] Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Λ. 19.

[3] Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν. Il. Ε. 659: Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Λ. 241:
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.
Sic Latini dicunt *ferreum ſomnum*, & *noctem nimis continuandam*. Hinc explicatur locus Æſchyli in Septem contra Thebas, verſu 374. ubi Chorus, cum infelicium captivarum mala deploraviſſet, addit: ἐλπίς ἔτι νύκτερον τέλος μολεῖν, πανυγλαύνων ἀλγέων ἐπίῤῥοθον. Quod quidam Interpretes exponunt, quaſi ſolæ noctis ac Veneris voluptates tantorum ſolatia malorum afferrent; quod prorſus indecorum atque indignum puellis tam liberaliter inſtitutis, quæ heri cubile averſari debeant. Senſus eſt potius ſolam mortis noctem ab iis ſperari, ut tot malis finem afferat. Vel Chorus de ſe ipſo loquens, cum mala impendentia depinxiſſet, ſic ſe illâ ſpe lactaret: Sed ſpes eſt noctem diremptâ pugnâ tot malorum finem; vel potius depulſionem nobis victoribus

Et in ſenſu conſueto:

——— *Et nox perit divina.* ———

Et pro tenebris:

Sed tenebræ pernicioſæ ſuperextenduntur. ———

Et pro morte:

Hunc vero circa oculos obſcura mors cooperuit.

ΝΩΘΗ͂Σ. Piger; ſic dicitur ex *alpha* privativo, & θεῖν quod eſt currere.

Νῶϊ. Nos duo.

Νώ. Pro *nos* in accuſativo tantummodo Homerus uſurpat:

Quam nos in hunc virum cum equis & curribus.

Et in Odyſſeâ.

Νῶϊν. Noſtrûm duorum. Et pro nobis:

Nobis autem ſolis duos enſes & duas lanceas.

ΝΩΛΕΜΈΩΣ. Perpetuo, jugiter.

ΝΩΜΗ͂ΣΑΙ. Dividere, & ferre, movere.

---

allaturam, & irritum fore timorem noſtrum.

4 Τρέχειν. Lege τῷ θεῖν, ὅ ἐστι τρέχειν. Hæc certe verba erant omiſſa. Herodotus habet comparativum νωθέστερος, lib. 3, 53. ubi ſignificat hebetiorem.

5 Ἦ. Pro ἢ, lege οἱ. Mœris Atticiſta: Νῷ, δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς.

6 Πρίν γ᾽. Il. E. 219.

7 Ὀδυσσείᾳ. Hîc exemplum deeſt quod ex Odyſſeâ attulerat. Scilicet Od. O. 474:

Νὼ ἀναβασάμενοι. —

Et Π. 306:

Ἦ μὲν ὅπῃ τις νῶ τίει καὶ δείδιε θυμῷ.

8 Νῶϊν δυοῖσιν. Od. Π. 295. Lege cum Homero, δ᾽ οἴοισιν pro δυοῖσιν. Mœridi νῷν cum *iota* ſubſcripto placet præ νῶϊν. Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum.

9 Νωμῆσαι. In priore ſenſu dividendi, diſtribuendi, Il. I. 176:

Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Et in poſteriori, Il. H. 238:

Οἶδ᾽ ἐπὶ δεξιά, οἶδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Sic in Herculis Scuto, verſu 462:

Δούρατε νωμῶντας. —

Νωνύμνους. [1] Ἀνωνύμνȣς. [2]

Νώροπα. [1] Τὸν λαμπρόν· ὅιον ἄωπον, ἀμαυρωτικὸν τῶν ὠπῶν διὰ λαμπρότητα.

---

[1] Νωνύμνȣς. Lege νωνύμνȣς. Od. N. 239: Ὄφρα νώνυμνος ἔῃσι. — In Heſiodi Operibus, verſu 153: Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο Νώνυμνοι. — Sic Pindarus iu decimâ Olymp.

ΝΩΝΎΜΝΟΥΣ. Ignobiles.

ΝΏΡΟΠΑ. Fulgentem, quaſi cujus aſpectus ferri non poteſt; ſic dicitur quod aciem oculorum retundat ob fulgorem.

— Πρόσθε γδ.
Νάνυμνος, ὃς Οἰνόμαος ἄρχε,
Βρίχιλο πολλὰς νιφάδι, —

[2] Ἀνωνύμνους. Lege ἀνωνύμους.

[3] Νώροπα. Dicitur νώροπα χαλκὸν Il. Β. 578. Λ. 16. Ξ. 383. Od. Ω. 466, & 499.

Ξ

Ξεστήν. Τὸ αὐτὸ τὸ εὔξεστον φίλει λέγειν

——— Ἐυ ἐξεσμένην [1] νίψασθαι.

συνθέτως δέ·

——— Ἐϋξέστῃσ' [2] ἐλάτῃσι.

Ξεινοδόκος. Ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ [3] τε δαίμων,

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ·

Ξεινοδόκος [4] μὲν ἐγώ. ———

ἔδοξέ τισι λέγειν, [5] .... φησὶν οὖν Σιμωνίδης·

Ξεινοδόκων [6] δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι [7] λαμπρός,

ἀντὶ τοῦ, μαρτύρων.

---

[1] Ἐυ ἐξεσμένην νίψασθαι. Optime hunc locum ſic explicat Clariſſimus Alberti. Priora, inquit, ἐυ ἐξεσμένην, ſic corrigenda ſunt, ut εὖ ἐξεσμένην, ex Apollonii mente, ſit explicatio gloſſæ ξεστὴν, ubi punctum figo: illud νίψασθαι indicat Apollonium adtuliſſe initium verſûs Homeri qui legitur, Od. Η. 174:

Νίψασθαι· σφαγὴ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

[2] Ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι. Il. Η. 5.

[3] Ξεινοδόκησέ τε. Hoc Simonidi tribuit Etymologus Magnus, & pro τε δαίμων legit Τελάμων. At cum Apollonio facit Photius Manuſcriptus ab Alberti laudatus, qui habet τε δαίμων quod Pindaro adſignat. Vide Mœrin in ξενοδοκῶ quod Atticorum proprium eſſe docet, pro communi ξενοδοχῶ.

[4] Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ. Od. Σ. 63.

[5] Λέγειν. Hîc manifeſto aliquid deeſt. Exple hiatum ex Schol. ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. Vel fortaſſe Apollonius hîc quoque intelligit ξεινοδόκος per μάρτυς; quo ſenſu Pindarus uſurpavit τὸ ξεινοδόκησε. Nam Antinous hortatur Ulyſſem ut

Ξ

ΞΕΣΤΗ'Ν. Idem ſignificat quod εὔξεστον, *id eſt*, bene raſam; bene politam:

Lavandum: juxtaque bene politam explicuit menſam.

Cujus compoſita vox εὔξεστος:

——— *Bene politis abiegnis remis.*

ΞΕΙΝΟΔΌΚΟΣ. Hoſtes recipiens. Pindarus autem dixit:

Et Deus teſtatus eſt.

Ubi ξεινοδόκησε ſignificat *teſtatus eſt*; & in Odyſſeâ:

Ego ſum ξεινοδόκος, ———

quibuſdam viſus eſt dicere... Dicit autem Simonides:

Ex teſtibus autem optimus aurum in ære fulgens.

Ξεινοδόκαι hîc teſtes ſignificat.

ſecurus cum Iro pugnet; & addit, ut eum confirmet:

— Τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Δειδίτω. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. —

Quæ ultima verba vertunt: *ego hoſpitum ſum receptor*; quod de Antinoo dici vix poterat; cum in alienâ eſſet domo, ubi non majore, quam cæteri proci, polleret autoritate: niſi quis explicet τὸ ξεινοδόκος per hæc verba: ego ſum hoſpitum amans & defenſor. Aut Apoll. interpretaretur: nemo tibi injuriam inferet, me præſente & aſpiciente; nam ego teſtis adſum, ſi quis te laceſſat.

6 Ξεινοδόκαι δ'. Pro δ', lege δὲ ob metrum. Eſt enim verſus heroicus quem immerito Pindaro tribuit Etymologus Magnus qui ſupra Simonidi tribuerat, quod Pindari proprium eſſe docet Apollonius.

7 'Αθίρ. Male edidit Montfauconius ἐναίθρια. Deceptus fuit compendio litterarum.

Ξύνετο. Συνῆκεν.

Ξύνεσις. Συνάφεσις, [1] ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συμβολή.

Ξυνέηκεν. [2] Συνέβαλεν.

Ξύμβλητο. Συνήντησεν.

---

[1] Συνάφεσις. Reſpicit Od. κ. 515: Ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. Similiter explicant Schol. & Heſychius.

ΞΎΝΕΤΟ. Intellexit.

ΞΎΝΕΣΙΣ. Conjunctio duorum fluminum ſimul emiſſorum & confluentium in eumdem alveum.

ΞΥΝΈΗΚΕΝ. Commiſit.

ΞΎΜΒΛΗΤΟ. Obviam occurrit.

---

[a] Ξυνέηκεν. Il. A. 8:
Τίς τ' ἄρ σφῶε Θεῶν ἔριδι, ξυνέηκε μάχεσθαι;

Sic in Herculis Scuto, verſu 383:
— Οἱ δ' ἀλαλητῷ Θεσπεσίῳ σύνισαν. —

Ὄν. Χωρὶς τοῦ προτακτικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τοῦ οὗτοι·

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσίν. [1] ——

καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν· [2]

Οὓς ἑτάρους [3] στέλλοντα. ——

Ὀαρίζειν. Ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν· ὅθεν καὶ γυναῖκες ὄαροι, οἷον ὄαρες, παρὰ τὸ συνηρμόσθαι.

Ὀαριστύς. Πάρφασις, οἷον ὁμιλία παραλογιστική. [4] σημαίνει δὲ τὴν μάχην. [5]

Ὀβριμοπάτρη. [6] Ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.

Ὀβριμοεργός. [7] Ὄβριμα ἔργα ποιῶν.

Ὄγκιον. [8] Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ πελέκεις κεῖνται· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. ἢ παρὰ τὸ ὀγκώδη εἶναι.

Ὄγκους. [9] Τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.

---

1 Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσίν. Il. O. 367.

2 Ἀντωνυμίαν. Subauditur δηλοῖ. Heſ. καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικὴ τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Legitur Il. Z. 474:

Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱόν —

Sed pene me fugerat apud Apollonium pro ὃν legendum eſſe οἱ; quod comprobatur exemplis ab ipſo Autore allatis, quæ omnia ad οἱ, non vero ad ὃν, referuntur; ut Ὣς οἱ μὲν, & Οὓς ἑτάρους.

3 Οὓς ἑτάρους. Il. Δ. 294.

4 Παραλογιστική. Male edidit Montfauconius παραλογιστικῶς. Heſ. Ὀαρισμοί. Διάλογοι. ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι. Hinc ſextus Iliadis liber, ubi refertur Hectoris & Andromaches colloquium, vocatur ὀαριστύς. Et XXVII. Theocriti Idyllium ſic quoque inſcribitur, quod Daphnidis & puellæ ſermones amatorios contineat. Sic in Heſiodi Theogonià, verſu 205:

Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε.

Et Il. Ξ. 216:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,

Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Hic Apollonius conjungere videtur ὀαριστὺς cum πάρφασις, cum explicat ὁμιλία παραλογιστική. Et Etym. Ὀαριστὺς, πάρφασις, ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παρασκευαστική. At Schol. habet παραινετικὴ pro παρασκευαστική.

5 Μάχην. Reſpicit Il. P. 228:

Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω;

ὍΝ. Sine articulo præpoſitivo & poſtpoſitivo. Ponitur & pro relativo ἑτοι, *id eſt*, illi:

Sic illi apud naves. ———

Et pronomen articulo copulatum notat:

Suos ſocios ordinantem. ———

ὈΑΡΙΖΕΙΝ. Habere ſermones quos viri cum mulieribus miſcent. Unde & mulieres dicuntur ὄαροι, quaſi ὄαρες, quod viris apte cohæreant.

ὈΑΡΙΣΤΥΣ. Sermo blande ſeducens. Significat & pugnam.

ὈΒΡΙΜΟΠΆΤΡΗ. Quæ fortem habet patrem.

ὈΒΡΙΜΟΕΡΓΟΣ. Violenta facinora patrans.

ὌΓΚΙΟΝ. Vas in quo reponuntur ſecures. Sic dicitur ex vocabulo ἐγκεῖσθαι, quod eſt, *reponi*: aut quod ſit ἐγκάδης.

ὌΓΚΟΥΣ. Cuſpides telorum quibus utuntur ſagittarii.

Ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.

Hoc enim eſt belli commercium, ut quis pereat, aut ſalvus evadat.

6 Ὀβριμοπάτρη: Epithetum Minervæ, Il. Ε. 747. & Od. Α. 101:

Ἡρώων τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

7 Ὀβριμοεργός. Heſ. ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων. Eſt epithetum Herculis Plutonem arcu ferientis, Il. Ε. 403:

Σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.

Ubi alii volunt ὀμβριμοεργός; cujus lectionis falſitas probatur autoritate Heſychii, Apollonii, & Heſiodi qui in Theogonià habet, verſu 996:

Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.

Idem verſu 140. ὀβριμόθυμον ſcripſit, non vero ὀμβριμόθυμον. Et verſu 587:

Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

8 Ὄγκιον. Od. Φ. 61:

Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος

Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἄεθλια τοῖο ἄνακτος.

Heſ. Ὄγκιον. Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κιστοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις.

9 Ὄγκους. Il. Δ. 151:

Ὡς δ' ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας.

Et verſu 214:

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

Ὄγμους. [1] Τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους, καὶ τοὺς αὔλακας.

Ὄγχναι. Ἄπιοι·

Ὄγχναι [2] ἐπὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι. ———

Ὀδάξ. Τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότος [3] τῇ γῇ.

Ὀδαίων. Ἐπιμηνιῶν [4] τῶν εἰς ἐκδημίαν· παρ' ὅσον εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται.

Ὀδυνήφατα. Τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα.

Ὀδωδεν. Εὐῶδες [5] προσβάλλει, ὅ ἐστι πνεῖ καὶ ὄζει.

Ὄζος. Κλάδος. ὅταν δὲ λέγει·

——— Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος, [6]

μεταφορικῶς λέγει τὸν πολεμικὸν κλάδον τοῦ Ἄρεως, οἷον ἀπόσπασμα, καθάπερ τῶν δένδρων τοὺς κλάδους.

Ὀθόναι. Τὰ περιβόλαια, παρὰ τὸ ἔσασθαι, ἐσθόναι τινὲς οὖσαι. ὁ δὲ Ἀπίων, ὀθόνην τὴν ζώνην ἀποδέδωκεν.

Οἰήϊακα. [7] Τοὺς οἴακας, τὰ πηδάλια·

——— Ἐν οἰήκεσιν [8] ἀρηρὸς,

---

1 Ὄγμους. Il. Σ. 552:

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε.

Et in decimo Theocriti Idyllio, verſu ſecundo:

Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες.

2 Ὄγχναι. Od. Η. 115.

3 Ἐμβεβρυχότος. Lege ἐμβεβρυχότες. Hic figo punctum; & deinde poſt τῇ γῇ, addendum puto ἐμπεφυκότες. Prius ἐμβεβρυχότες reſpiceret Od. Α. 381:

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Quod Schol. explicat, ἐνδακόντες τὰ χείλη. Poſterius τῇ γῇ ἐμπεφυκότες, alludit ad Il. Β. 418:

— Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

4 Ἐπιμηνιῶν. Legerem τῶν ἐπιτηδείων vel ἐφοδίων cum Euſtath. vel ἐπὶ ὠνίων, *id eſt*, dicitur de rebus vendibilibus. Ut habet Heſ. Ὀδαίων. Ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ, τὸ ὠνήσασθαι. Sic in Euripidis Cyclope, verſu 98, βορὰν ὀδῆσαι, & 133. ὀδήσω σῖτον. Od. Θ. 163;

Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων.

5 Εὐῶδες. Poſt εὐῶδες, adderem τι.

ὌΓΜΟΥΣ. Meſſorum ordines & ſulcos.

ὌΓΧΝΑΙ. Piri:

Piri & malus Punica, & mali. ———

ὈΔΑΞ. Mordicus. Quaſi frendentes dentibus, & terræ affixi.

ὈΔΑΙΩΝ. Viatica ad diſceſſum neceſſaria; ſic dicuntur quod in viâ ferantur.

ὈΔΥΝΗΦΑΤΑ. Quæ dolores tollunt.

ὈΔΩΔΕΝ. Suavem odorem exhalat, *id eſt*, ſpirat & redolet.

ὌΖΟΣ. Ramus. Cum vero dicit:

——— *Podarces, ramus Martis*;

metaphorice eum vocat bellicoſum ramum Martis, quaſi ramum ab arbore evulſum.

ὈΘΌΝΑΙ. Velamina; ex verbo ἐνδύνειν, quod eſt *induere*: quaſi ἐνδῦναι, *id eſt*, veſtes quæ induuntur. Apion vero ὀθόνην interpretatur *zonam*.

ΟἸΗΪΑΚΑ. Gubernaculum, clavum:

——— *Bene loris aptatum*.

---

id eſt, aliquid ſuave. Semper pro jucundo odore apud Homerum accipitur. Od. I. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει.

Et Od. E. 60:

— Ὀδμὴ

Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.

Sed proprie ὀδώδει ſignificat exhalare odorem gratum ſeu ingratum. Unde Heſ. πονηρὰν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐώδης ἐστιν.

6 Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος, Il. B. 704. Sic in Herculis Scuto, verſu 181:

— Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

Simili metaphorâ Pindar. in ſecundâ Olymp. Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις. Vide Thomam M. in ὄζος.

7 Οἰηΐακα. Lege οἴηκα, vel οἰήϊα, quod Heſ. interpretatur πηδάλια. Il. T. 43:

Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν.

Quod Schol. interpretatur, οἴακας, πηδάλια. Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς.

8 Εὖ οἰήκεσσιν. Il. Ω. 269.

ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, [1] τῆς ἡνίαις τῶν ἵππων.

Ὄϊες. [2] Τὰ πρόβατα· ἀπὸ τοῦ οἴστικα εἶναι τοῦ ἐρίου.

Οἰέτεας. [3] Ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.

Ὀϊζυρός. [4] Ἐπίπονος. ἐκ οἰζὺς, ἡ κακοπάθεια.

Οἶος. Μόνος. καὶ οἰόθεν [5] οἶος, ἐκ μόνου μόνος· ὅπερ ἴσον μόνος πρὸς μόνον.

Οἴκοι. Ἐν οἴκῳ. τοῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ οἴκοθι.

Οἴκαδε. Εἰς τὸν οἶκον.

Οἰκίας. [6] Πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. λέγει δὲ οὕτως, καὶ τοὺς κατὰ τὸν οἶκον δούλους.

Οἰμωγή. Ὀδυρμός.

Οἴμης. Ὠδῆς. ὅθεν κυρίως προοίμιον, [7] τὸ πρὸ τῆς οἴμης.

Οἶμος. Ὁδός. ὅθεν καὶ τοὺς κύκλῳ [8] τῆς ἀσπίδος, παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ στείχειν τινὶ καὶ διαφέρειν ἀλλήλων, οἴμους εἶπεν

——— Δέκα οἶμοι [9] ἔσαν μέλανος κυάνοιο.

Οἴνοπα. [10] Μέλανα, οἰνώδη κατὰ τὴν χρόαν.

---

[1] Λώροις. Animadverte vocem Latinam quæ inter Græcas ſidenter irrepſit.

[2] Ὄϊες. Hanç vocem poeticam in Xenophontis Cyropædiâ occurrere adnotavit Sopingius ad Heſychium, qui tamen Apoll. ſecutus, Hom. potius reſpexit Il. Δ. 433. Ψ. 31. Od. I. 184. 425 & 431. Heſiodus in Theogoniâ, verſu 446;

Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' οἴων. —

Ut dixit Hom. Od. I. 426. οἴιες ἄρσενες ἔσαν. Hinc Latinum *ovis*. Hanc vocem Atticorum eſſe propriam docet Mœris, ubi vide politiſſimum Pierſonium.

[3] Οἰέτεας. De equis Il. B. 765;

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

[4] Ὀϊζυρός. Sic in Heſiodi Operibus, verſu 637;

— Ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ.

Et in Theogoniâ, verſu 214. Ærumnam veluti Deam ac Noctis filiam inducit:

— Καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.

[5] Οἰόθεν. Il. H. 39:

Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος.

Et 226;

— Νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἶος.

[6] Οἰκίας. Lege Οἰκῆας. Heſ. Οἰκεῖυς. Πάντας τοὺς κατὰ γένος προσήκοντας. Affert exemplum ex Od. Ξ. 4:

Κήδετο δ' οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

[7] Προοίμιον. Sumitur quoque pro hym-

Οἰήκεσσιν

Ὄρμους. Meſſorum ordines & ſulcos.

Ὄγχναι. Piri:

Piri & malus Punica, & mali. ———

Ὀδάξ. Mordicus. Quaſi frendentes dentibus, & terræ affixi.

Ὀδαίων. Viatica ad diſceſſum neceſſaria; ſic dicuntur quod in viâ ferantur.

Ὀδυνήφατα. Quæ dolores tollunt.

Ὀδωδεν. Suavem odorem exhalat, *id eſt*, ſpirat & redolet.

Ὄζος. Ramus. Cum vero dicit:

——— *Podarces, ramus Martis*,

metaphorice eum vocat bellicoſum ramum Martis, quaſi ramum ab arbore evulſum.

Ὀθόναι. Velamina; ex verbo ἕννυσθαι, quod eſt *induere*: quaſi ἐσθόναι, *id eſt*, veſtes quæ induuntur. Apion vero ὀθόνην interpretatur *zonam*.

Οἰήϊακα. Gubernaculum, clavum:

——— *Bene loris aptatum.*

---

id eſt, aliquid ſuave. Semper pro jucundo odore apud Homerum accipitur. Od. I. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει.

Et Od. E. 60:

— Ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.

Sed proprie ὀδώδει significat exhalare odorem gratum ſeu ingratum. Unde Heſ. πονηρὰν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐώδης ἐστιν.

6 Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος. Il. B. 704. Sic in Herculis Scuto, verſu 181:

— Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

Simili metaphorâ Pindar. in ſecundâ Olymp. Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις. Vide Thomam M. in ὄζος.

7 Οἰηΐακα. Lege οἴηκα, vel οἰήϊα, quod Heſ. interpretatur πηδάλια. Il. T. 43:

Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν.

Quod Schol. interpretatur, οἴακας, πηδάλια. Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς.

8 Εὖ οἰήκεσσιν. Il. Ω. 269.

Ὀιὸς ἀώτῳ. Τῷ τοῦ προβάτου ἄνθει, τοῦτ' ἔστι, ἐξ ἐρίου περιβόλαιον. [1]

Ὀισυΐνοισι. [2] Τοῖς ἐκ τῆς οἰσύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων, γένος χοινίου, ἢ λύγου.

Ὀϊόμενος. Ἀντὶ τοῦ ὑπονοῶν, νομίζων.

Ὀϊστοί. [3] Τὰ βέλη.

Ὀίχεσθαι. Πορεύεσθαι.

Ὀιδαίνειν. [4] Ὀιδάνειν ποιεῖ·

Ὀιδάνει [5] ἐν στήθεσφι νόον. ——

Ὀιοπόλῳ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται. [6]

Ὀιώθη. Ἐμονώθη.

Ὄιμησεν. Ὥρμησεν· καὶ οἰμήματα, ὁρμήματα. καί·

Ὄιμα [7] λέοντος ἔχων. ——

Ὀιωνοί. Πάντα τὰ ὄρνεα. κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴωθεν ἀπὸ τοῦ γενικοῦ τὸ ἰδικὸν δηλοῦν, τοὺς σαρκοφαγοῦντας, οἷον γῦπας. πάντα μέν τοι τὰ πτηνὰ, οἰωνοὶ, δι' ὧν οἴονται καὶ νοοῦσι τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντεως [8] εἶδός ἐστι·

——Ὀιωνοπόλων [9] οὐχ' ἄριστος,

---

[1] Περιβόλαιον. Lege ἀμφιβολαίῳ. Addit exemplum Heſ. ex Od. Α. 443:

Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ.

Verwejus in Heſ. pro ἐρίῳ ἀμφιβολαίῳ, merito quidem legebat ἐρίων; ſed præfigenda eſt præpoſitio, & ſcribendum cum Apollon. ἐξ ἐρίων, ſeu potius ἐξ ἐρίου ἀμφιβολαίῳ.

[2] Ὀισυΐνοισι. Reſpexit Od. Ε. 256. ubi legitur οἰσυΐνῃσι:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

Ex Polluce οἰσύαι ſunt λύγοι.

[3] Ὀϊστοί. Il. Ι. 550. Explicat Heſ. ἐλαφρὸς, κοῦφος, φορητὸς, τόξευμα. In Herculis Scuto, verſu 130. ὀϊστοὶ μυγηλοί. Vide doctiſſimam Pierſonii animadverſionem ad Mœrin, voce ὀϊστός.

[4] Ὀιδαίνειν. Lege Ὀιδάνει. Ὀιδάνειν ποιεῖ. Theocritus Id. I. verſu 43:

'Οἰὸς ἀώτῳ. Ovis flore, *id eſt*, amiculo ex lanâ facto.

'Οἰσυΐνοισι. Quæ ex ſalice flectuntur. Apion intelligit quamdam ſpeciem junci aut viminis.

'Οϊόμενος. Suſpicatus, putans.

'Οϊστοί. Sagittæ.

"Οἴχεσθαι. Proficiſci.

'Οἰδαίνειν. Tumentem reddit:

Tumentem reddit in pectoribus animum. ———

'Οἰοπόλῳ. Apollodorus interpretatur, in quo oves verſantur.

'Οἰώθη. Solus relictus eſt.

"Οἴμησεν. Irruit. Et οἴμημα, impetus. Et:

Impetum leonis habens. ———

'Οἰωνοί. Omnes volucres. Et per excellentiam ſolet per genus ſpeciem indicare; & carnivoros intelligit, ut vultures. Omnia tamen volatilia vocantur οἰωνοὶ, quod eorum ope homines provideant & intelligant futura: unde & ſpecies auguris eſt οἰωνοπόλος:

——— *Augurum longe præſtantiſſimus.*

Αἱ δέ οἱ φλύκταιναι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶσαν.

5 'Οἰδάνει. Il. I. 550. ubi ἐν στήθεσσι pro στήθεσφι.

6 Πολύσταμ. Heſ. addit: ἢ μόνος τοῖς πολεῖται, πατεῖται, ἐρήμῳ χωρίῳ. Mallem intelligere, *in quâ ſola oves verſantur.* Nam haud abſimiliter pro deſerto loco dicitur, μηλόβοτος χώρα.

7 "Οἶμα. Il. Π. 752. Dicitur per ſyncopen pro οἴμημα. Occurrit & Il. Φ. 252:

Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, —

ubi male ὁρμήματα legendum cenſebat Philetas.

8 Εἰδὼς ἦεν. Poſt ἦεν, fortaſſe addendum οἰωνοπόλος. Pro quo in Herculis Scuto legitur οἰωνιστὴς, verſu 185:

— Ἄσβολον οἰωνιστήν.

9 'Οἰωνοπόλων. Il. Α. 69.

ὁ περὶ τοὺς οἰωνοὺς πολούμενος καὶ ἀναστρεφόμενος.

Ὀκριόωντο. Μεταφορικῶς ἐμαρτύροντο, [1] ἐτραχύνοντο κατὰ τὴν ψυχήν·

Οὐδοῦ [2] ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

κυρίως δὲ λίθον ὀκριόωντα λέγει τὸν τραχὺν, οἷον ἀκριόεντα. ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλά.

Ὄλβιος. Εὐδαίμων καὶ μακάριος· οἷον ὀλόβιος, ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός.

Ὀλιγοδρανέων. Ὁ ὀλίγον ἰσχύων· τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύει. [3]

Ὀλιγηπελέων. [4] Οὐδὲν δυνάμενος.

Ὀλίζονες. [5] Ἐλάσσονες. ἥσσονες.

Ὀλοφώϊα. [6] Βουλεύματα ὀλέθρια, οἷον ὀλεθριοποιά.

Ὄλυμπος. [7] Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυδνόν. Ὀλοφυρτικόν.

Ὀλοοίτροχος. Ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρέχων ἐπεὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἢ ὀλοοίτροχος, [8] ὅλος τροχώδης καὶ περιφερής. βέλτιον δὲ, ὥς τινες, τὸν ὀλοὸν γινό-

---

[1] Ἐμαρτύροντο. Nullo ſenſu. Sed mecum lege ἐβαρύνοντο. Infra pro λίθον ὀκριόωντα, lege ὀκριόεντα; ut Il. Π. 735.

[2] Οὐδοῦ. Od. Σ. 33.

[3] Ἰσχύει. Lege ἰσχύειν. Enim vero δραίνειν ſumitur pro *poſſe* Il. Κ. 96.

Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει.

At Il. Ο. 246:

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.

[4] Ὀλιγηπελέων. Il. Ο. 24:

— Ὄφρ' ἂν ἵκηαι

Γῆν ὀλιγηπελέων. —

Et verſu 245:

Ἧσ' ὀλιγηπελέων. —

Dicitur & λιγηπελὴς apud Heſychium, neſcio an non vitioſe, pro ὀλιγηπελής.

[5] Ὀλίζονες. Non extat in noſtro qualis ad nos pervenit Homero. Occurrit ὀλίζονες apud Callimachum, Hymn. in Jovem, verſu 72. & ὀλίζονες in Nicandri Theriac. 123. Uſurpat ſuperlativum Heſiodus in Operibus, verſu 721:

— Πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Hîc οἰωνοπόλος ille eſt qui circa aves occupatur & verſatur.

Ὀκριόωντο. Metaphorice, ægre ferebant; animo exaſperabantur:

Limine in polito toto animo exaſperabantur.

Proprie autem lapidem aſperum vocat ὀκριόεντα; quaſi ἀκριόεντα. Quidquid enim eſt aſperum, id ſummitates habet plurimas.

Ὄλβιος. Felix, beatus. Dicitur quaſi ὁλόβιος, *id eſt*, beatus per totam vitam prædicandus.

Ὀλιγοδρανέων. Cui parvæ vires adſunt. Etenim δραίνειν ſignificat *viribus præditum eſſe.*

Ὀλιγηπελέων. Qui parum poteſt.

Ὀλίζονες. Breviores, minores.

Ὀλοφώϊα. Conſilia pernicioſa, quaſi perniciem afferentia.

Ὄλυμπος. Quidam intelligunt montem in Macedoniâ ſitum.

Ὀλοφυδνόν. Flebile.

Ὀλοοίτροχος. Comanus proprie reddit, *totus currens*; quoniam rotundus eſt, & ex omni parte terram contingit; quadratus vero, eam ex unâ tantum parte attingit. Aut ὁλοίτροχος, totus in modum rotæ volubilis ac teres. Melius quidam interpretantur, pernicioſum in currendo, ea per-

---

Heſ. quoque explicat ἥσσονες. ἐλάσσονες.

6 Ὀλοφώϊα. Sumitur potius pro aſtutiis. Od. Δ. 410:

Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.

Similiter & 460. & Κ. 289. at Ρ. 248:

— Οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,

accipi poteſt pro pernicioſis conſiliis. Nam male hîc Eumæo imprecabatur Melanthius. Unde Heſ. optime duos conjungit ſenſus, ὀλέθρια, & δεινὰ βουλεύματα, *id eſt*, aſtutias & pernicioſa conſilia; ubi reſpicit Od. Κ. 289:

— Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

7 Ὄλυμπος. Clericus deducit ex Hebraico עולמים בו, *quod in eo ſunt immortales*. Et hoc quidem longe arceſſitum nemini non videbitur.

8 Ὀλοοίτροχος. Clariſſimus Alberti con-

μένον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὀλοθρευτικὸν καθ' ὃ ἂν ἐπενεχθῇ.

Ὀλοόφρονος. Ὀλέθρια φρονοῦντος. δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς [1] τὰς φρένας ἔχων.

Ὅμαδος. [2] Θόρυβος· παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὁμαρτεῖν. [3] Συντυχεῖν.

Ὅμιλος. Μάχη, [4] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτήν. καὶ ὁμιλαδὸν, [5] τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι.

Ὁμήν. Ὁμαίαν·

——— Ὁμὴν [6] δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.

Ὁμηγυρίσασθαι. Ὁμοῦ συναγαγεῖν.

Ὁμίχλη. [7] Ἀχλὺς καὶ σκοτία. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀμμάτων ἀχλύς.

Ὁμόσε. Εἰς ταυτόν. [8] καὶ τὸ ὁμόθεν, [9] ἐκ τόπου·

Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες. [10] ———

---

jicit legendum ὁλότροχος; ut habet Heſ. Legitur Il. N. 137:

Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος, ὡς ἀπὸ πέτρης.

Etym. Πτολεμαῖος καὶ Ἀριστόνικος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλεόν. (Lego ὁλοόν) ἐπένθεσις γὰρ τοῦ I ποιητική. οἱ δὲ, δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ.

[1] Ὑγιής. Lege ὑγιεῖς. Euſtathius Cleanthem ſequutus interpretatur: ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντα, ἤγουν τῶν ὅλων φροντιστικὸν, quum dicitur de Atlante quem laudare potius quam vituperare videtur Poeta. Od. A. 52:

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης Πάσης βένθεα οἶδεν. —

Idem de eodem Atlante uſurpatur, Od. K. 137. & ſic ſapientem Minoa vocat, qui cum Jove ſermones miſcebat. Od. Λ. 321:

Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος. —

Sed Il. B. 723. de Philoctete:

Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.

Quod vertunt *pernicioſi colubri*; ſed poſſet reddi, *prudentis*, *aſtuti*. Ipſe Jeſus Chriſtus dixit in decimo Sancti Matthæi capite, 16. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις.

[2] Ὅμαδος. Il. B. 96:

— Ὅμαδος δ' ἦν. —

In Herculis Scuto, verſu 155:

Ἐν δ' Ὅμαδός τε, Φόβος τ', Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

[3] Ὁμαρτεῖν. Heſ. addit ἐπακολουθεῖν, συνα-

dens in quæ devolvitur.

ʼΟλοόφρονος. Pernicioſa conſilia volventis. Poteſt dici & ὀλοόφρων, qui ſanâ & integrâ mente præditus eſt.

ʻΟμαδος. Tumultus; ſic dicitur ex ὁμοῦ & αὐδεῖν, *id eſt*, ſimul loqui.

ʻΟμαρτεῖν. Simul occurrere.

ʻΟμιλος. Pugna, ſic dicta quod in eâ ſimul concluſi circumagantur. Et ὁμιλαδὸν μάχεσθαι, catervatim pugnare.

ʻΟμήν. Similem, eamdem:

——— *Similem enim accepimus ærumnam.*

ʻΟμηγυρίζασθαι. Simul congregare.

ʻΟμίχλη. Caligo, tenebræ. Sic autem vocatur caligo oculis offuſa.

ʻΟμόσε. In eumdem locum; & ὁμόθεν, ex eodem loco:

Ex uno loco enata. ———

θρίζειν. Pro eo ſæpe apud Homerum occurrit ὁμαρτεῖν, & variat Lectio. In Heſiodi Operibus, verſu 674:

— ʻΟμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

Quemadmodum Homerus dixit Il. Λ. 493. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

4 Μάχη. Il. Γ. 449:

ʼΑτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς.

Alias ſumitur ſimpliciter pro cœtu, turbâ.

5 ʻΟμιλαδόν. Omiſſum eſt μάχεσθαι: nam reſpicit Il. Μ. 3:

— Οἱ δ' ἐμάχοντο

ʼΑργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. —

Heſiodus in Herculis Scuto, verſu 170:

Τῶν δ' ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν. —

6 ʻΟμὴν δ'. Od. Ρ. 563.

7 ʻΟμίχλη. Il. Ρ. 649:

ʼΑυτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην.

Eam ſic definit Ariſtoteles de Mundo ab Alberti laudatus: ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα.

8 ʼΕις ταυτόν. Fortaſſe εἰς τὸ αὐτὸν τόπον, ob ſequens ἐκ τόπου.

9 ʼΕκ. Poſt ἐκ, adde αὐτοῦ: ſcilicet ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. In hanc vocem vide Mœrin Atticiſtam, Harpocrationem, & Clar. Ruhnkenium ad Timæum.

10 ʼΕξομόθεν πεφυῶτες. Od. Ε. 477. In Heſychio πεφυκότες. Lege πεφυῶτας:

— Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους

ʼΕξομόθεν πεφυῶτας. —

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

Ὁμοκλή. Ἀπειλή. καὶ ὁμοκλητῆρος. [1] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐπικελεύσασθαι.

Ὁμοιΐου πολέμοιο. [2] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τοῦ κακοῦ· ἀπίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον, ὁμοίϊον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας, καὶ τὸν θάνατον, οὕτως οὖν καὶ τὸν πόλεμον, ὅτι μὲν γὰρ τὸ γῆρας·

Ἀλλά σε γῆρας [3] τείρει ὁμοίϊον. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου, [4] ἐπεὶ καὶ πλεῖον περὶ πάντας ἐστίν.

Ὁμοστιχάει. [5] Ὁμοστιχεῖ.

Ὁμοιωθήμεναι. Ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι.

Ὁμόρξατο. [6] Ἀπεψήσατο.

Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. [7] Εἰώθαμεν ἀποφαίνεσθαι λέγοντες· [8] κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ὅμως οὐκ

---

1 Ὁμοκλητῆρος. Omiſſa gloſſa, ſcilicet ἀπειλητῆρος reſtituenda. Il. M. 273:

Τέτραφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων.

Ubi ſignificare poteſt, minantem, aut ſimul congregantem. At Il. Ψ. 452. minitantem vel potius adhortantem indicat:

Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας.

Extat ὁμοκλῆς in Herculis Scuto, verſu 341:

— Τὼ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς

Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.

2 Ὁμοιΐου πολέμοιο. Heſ. τοῦ ὁμοῦ εἶναι ποιοῦντος, ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. Quem ſenſum ut confirmet, affert verſum Hom. ubi eadem ſententia exprimitur Il. Σ. 309:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

3 Ἀλλά σε γῆρας. Il. Δ. 315.

4 Θανάτου. Reſpexit Od. Γ. 236:

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίϊον οὐδὲ Θεοί περ

Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. —

Qui verſus etiam probat mortem pariter omnibus accidere; cum eam ne ipſi quidem Dii a charo capite depellere valeant. Schol. in Od. Γ. 236:

Ὁμοίϊον. Τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον.

5 Ὁμοστιχάει. Il. O. 635:

Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι

Αἰὲν ὁμοστιχάει. —

6 Ὁμόρξατο. Non extat apud Homerum. Sed ὀμορξάμενος Od. Θ. 88:

Δάκρυ' ὀμορξάμενος. —

Et Λ. 529. ὀμορξάμενον. Atque Il. Σ. 124. ὀμορξαμένην. Demum Il. E. 416:

— Ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ.

Vide Clariſſimos viros, Ruhnken. ad Timæum voce ἐξομοργνύμενος, Oudendorp. ad Thomam Magiſtrum, & Pierſon. ad Mœrin in ὀμόρξασθαι.

ΟΜΟΚΛΗ΄

Ὁμοκλή. Comminatio. Et ὁμοκλητῆρος comminantis. Significat & ſimul convocantis, congregantis.

Ὁμοίϊου πολέμοιο. Lexicographi interpretantur *malum*; quod non eſt probabile. Nam Homerus id quod ex æquo omnibus accidit, ὁμοίϊον vocat; ut ſeneċtutem ac mortem, ſic & bellum. Nam de ſeneċtute:

Sed te ſeneċtus affligit omnes pariter invadens. ——

Et mortem ſic nominat, quod plerumque omnes circumdet.

Ὁμοστιχάει. Simul incedit.

Ὁμοιωθήμεναι. Similem ſe facere, æquari.

Ὀμόρξατο. Abſterſit.

Ὅμως δ᾽ οὐ λήθετο χάρμης. Solemus hanc ſententiam ſic efferre: *moleſtiæ quidem & labori conjuncta eſt patientia;*

---

[7] Ὅμως δ᾽ οὐ λήθετο χάρμης. Glaucus a Teucro vulneratus e muro deſiliens furtim ſe ſubduxit, ne a Græcis conſpectus derideretur, eorumque ſuperbiam augeret. Quod cum cerneret Sarpedon, Glauci ſocius, dolore quidem affeċtus fuit; ſed, ut addit Poeta:

—Ὅμως δ᾽ οὐ λήθετο χάρμης.

Alii ὁμῶς legunt, & explicant *ſimiliter*, id eſt, non receſſit a pugnâ, quemadmodum fecerat Glaucus, non ejus exemplum ſecutus eſt. Alii ὅμως interpretantur *verumtamen*, ut ſit ſenſus: *verumtamen ideo non receſſit a pugna*; qui ſenſus mihi probabilior videtur. Objiciunt τὸ ὅμως nunquam apud Homerum in hâc ſignificatione, ſed ſemper ejus loco τὸ ἔμπης uſurpari. At tum hîc eſſet, ut multæ aliæ, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Et Od. Ν. 405. legitur ὅμως quod a quibuſdam exponitur *verumtamen*:

Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε.

Quin & Heſiodus, cujus phraſis, ut & ætas, proxime ad Homericam accedit, quique iiſdem ferme verbis utitur, habet ὅμως pro *verumtamen*. Scilicet in Operibus, verſu 20:

Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Omnis difficultas oritur ex varietate lectionis. Nam ὅμως cum accentu acuto ſignificat πλὴν, ἔμπης, id eſt, *verumtamen*; ὁμῶς cum circumflexo notat ὁμοίως, *ſimiliter, pariter*:

Οὓς τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,

ait idem Heſiodus in tertio Operum verſu.

[8] Λέγοντες. Affert exemplum ex communi uſu petitum, ut oſtendat τὸ ὅμως uſurpari pro *verumtamen*.

ἀποσχετέον. ταύτην φημὶ τὴν δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν Ποιητὴν, ἀλλ' ἀεὶ [1] τοῦ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. ὥστε εἰ μὲν ἔμως περισπωμένως, ἔστιν ὁμοίως. τὸ δὲ βαρυτόνως, ἔμπης, ὅμως. [2] ἵν' ἡ τοιοῦτος ὁ λόγος· Σαρπηδὸν δ' ἤχθεσθη μὲν τοῦ Γλαύκου ἀπιόντος, ὅμως οὐκ ἀπέστη τῆς κατὰ τὴν μάχην ἀρετῆς.

Ὄναρ. Ὄνειρος.

—— Καὶ γάρ τ' ὄναρ [3] ἐκ Διός ἐστιν.

ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς δὲ Ὅμηρος, [4] ἢ παρὰ τοῦτο ἢ παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, τοῦτ' ἔστι, τὸ ὑπάρχον λέγειν.

Ὀνειροπόλος. Ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος. [5]

Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Ὁ μὲν Ἀπίων, τοῦ Ὕπνου. [6] διὰ γὰρ τούτου ἐκπέμπονται. ἡμῖν δὲ φαίνεται κυρίως κατὰ τὸ μυθικόν.

Ὀνείατα. Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἑτοίμως πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

Ὄνειαρ. Ὠφέλημα.

---

1 Ἀεί. Post ἀεὶ, adde διά. Διὰ τοῦ ἔμπης.

2 Ὅμως. Hic, ut paſſim alias, ſubauditur δηλοῖ.

3 Καὶ γάρ τ' ὄναρ. Il. A. 63.

4 Ὅμηρος. Poſt Ὅμηρος, deeſt aliquid, ſcilicet λέγει ὄνειρον. Reperitur ὄνειρον Il. B. 80. Od. Z. 49, &c.

5 Πολύμυθος. Intelligit ὀνειροπόλον non eſſe hariolum, ſeu publicum ſomniorum interpretem, qui palam divinandi artem profiteatur; ſed eum qui tantummodo de ſuorum ſomniorum explicatione ſollicitus ſit. Sic Il. E. 149. Eurydamas dici poſſet privatus interpres:

Υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους.

Unde anonymus Scholiaſtes Homeri edi-

verumtamen non ideo abſiſtendum eſt. At dico Homerum in hâc ſignificatione non agnoſcere τὸ ὅμως; ſed ſemper pro eo uſurpare ἔμπης. Ita ut ſi ὁμῶς ſcribatur cum accentu circumflexo, ſignificet *ſimiliter*; ſin gravi tono proferatur, notet *verumtamen*; unde hic exurgeret ſenſus: Sarpedon quidem dolore affectus eſt ob Glauci diſceſſum; ſed non idcirco remiſit de ſuâ fortitudine, nec a pugnâ abſtinuit.

ὌΝΑΡ. Somnium:

——— *Etenim ſomnium ex Jove eſt.*

Derivatur ex ὀνίσκειν, quod eſt, adjuvare. Homerus uſurpat maſculinum ὄνειρον; ſive deducatur ex ὀνίσκειν, ſive ex ὂν εἴρειν, *id eſt*, veritatem dicere.

ὈΝΕΙΡΟΠΌΛΟΣ. Qui circa propria ſuî ipſius ſomnia verſatur.

ὈΝΕΙΡΕΊῌΣΙ ΠΎΛῌΣΙ. *In portis ſomniorum.* Apion intelligit Somni portas; per hunc enim mittuntur ſomnia. Nobis vero hæ portæ in proprio ſenſu ſumendæ videntur, ſecundum Mythologiam.

ὈΝΕΊΑΤΑ. Lexicographi ſimpliciter intelligunt cibos, ſed immerito: nam ſic quoqu vocatur quidquid utilitatem affert.

ὌΝΕΙΑΡ. Utilitas, emolumentum.

---

tus ab Ant. Bongiovanni, & ab Alberti laudatus: τὸ δὲ ὀνειροπόλον, ὁ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὥς τινες ἐξεδέξαντο.... ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνείροις, καὶ θεατὴν ὀνείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. At Heſ. duos ſenſus habet: ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος, ὁ διὰ τούτων τοῖς πόλοις μανθανόμενος. ἢ ὁ κρίνων αὐτούς.

6 Τοῦ Ὕπνου. Subaudiendum eſt πύλῃσι. Vel legendum ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου, cum Schol. qui addit: διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται ὄνειρος. Od. Δ. 809:

Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

Ὄνθος. [1]

Ὄνθον [2] ἀποπτύων. ———

καί·

Ἐν δ' ὄνθου [3] βοέου κόπρον. [4] ———

Ὀνόσαιτο. Ἐκφαυλήσειεν, [5] μέμψαιτο. καὶ ὀνοσάμενος, [6] ἐκφαυλίσας.

Ὀνομάκλυτος [7] Ἄλτης. Τῷ ὀνόματι ἔνδοξος.

Ὀξυόεντι. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι δὲ, ὀξυίνῳ. [8]

Ὄπατρος. Τοῦ αὐτοῦ πατρός τινι γεγονώς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος:

Καί οἱ Τεῦκρος [9] ἅμ' ἤϊε κασίγνητος καὶ ὄπατρος. [10]

Ὀπαζόμενος. Ἐπὶ μὲν τοῦ κατεπειγόμενος·

Χειμάῤῥους [11] κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

οὐχ, ὡς Δημήτριος ὁ Πύκτης, πληρούμενος. ἐπὶ δὲ τοῦ προχειρισάμενος·

Αὐτὰρ ἐγὼ [12] κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον.

---

[1] Ὄνθος. Omiſſa eſt gloſſa. Heſ. Ὄνθον. Κόπρον κλήνων, ἤτοι βόλβιτον. Vide Thomam M. in ὄνθος. Schol. Ὄνθος. Ἡ τῶν βοῶν κόπρος.

[2] Ὄνθον ἀποπτύων. Il. Ψ. 781.

[3] Ἐν δ' ὄνθου. Il. Ψ. 777.

[4] Κόπρον. Lege cum Homero πλῆτο. Nam hîc κόπρον eſt gloſſa τοῦ ὄνθος quæ ſuo loco mota fuit.

[5] Ἐκφαυλήσειεν. Lege ἐκφαυλίσειεν. Il. Δ. 539:

Ἔνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.

[6] Ὀνοσάμενος. Lege ὀνοσσάμενος. Il. Ω. 439:

Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.

[7] Ὀνομάκλυτος. Il. X. 51:

Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὄνομα κλυτὸς Ἄλτης.

Duplex eſt Lectio. Alii enim ſeparatim legunt ὄνομα κλυτός; alii cum Apollonio & Scholiaſte volunt ὀνομάκλυτος conjunctim. Quidam etiam ſcribunt cum accentu in ultimâ, ὀνομακλυτός.

[8] Ὀξυίνῳ. Poſt ὀξυίνῳ, appoſite addit Heſ. ὀξύα δὲ, εἶδος δένδρου. Sic & Schol.

Ὄνθος. Stercus:

Stercus expuens. ———

Et:

Ibi ſtercore bovino impletus eſt. ———

Ὀνόσαιτο. Parvi faceret, vituperaret. Et ὀνοσάμενος, cum parvi feciſſet.

Ὀνομάκλυτος Ἄλτης. Nomine celebris Altes.

Ὀξυόεντι. Apion intelligit acutam haſtam. At ὀξυόεντι eſt facta ex arbore quæ vocatur ὀξύα.

Ὄπατρος. Eodem patre natus ac alius. Ut in libro Iliadis duodecimo:

Et cum eo Teucer ibat frater & eodem patre natus.

Ὀπαζόμενος. Pro incitatus:

Torrens de montibus quem urget & incitat Jovis pluvia.

Non, quemadmodum intelligit Demetrius Pugil, *auctus Jovis pluviâ.* Et pro deligere, ſumere:

Verum ego præconemque eligens & ſocium.

Ὀξεῖ. ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἶδος δένδρου, κατεσκευασμένῳ. Il. E. 50:

Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Ὀξύα eſt arbor ſic dicta quod folia habeat ſpinoſa & in acutum deſinentia. Vide Theophraſti Hiſtor. Plant. l. 3. c. 3.

9 Καί οἱ Τεῦκρος. Od. M. 371.

10 Ὄπατρος. Teucer quidem ex eodem patre, ſed non ex eâdem matre natus erat. Ideo, in Ajace Flagellifero Sophoclis, ſe ipſum vocat, verſu 1037:

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον.

Extat & ὄπατρος Il. Λ. 257:

Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον.

11 Χειμάῤῥους. Il. Λ. 493.

12 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. K. 59. Pro αὐτὰρ, in noſtro Homero legitur, δὴ τότ'. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 433:

Νίκην προφρονέως ὀπάσῃ καὶ κῦδος ὀρέξαι.

Et in Operibus, verſu 166:

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας.

Ubi ὀπάζειν, ut apud Homerum, ſignificat ἀξιοποιεῖν καὶ διδόναι, ex interpretatione Schol. & Apollonii.

ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν·

——— Χαλεπὸν [1] δέ σε γῆρας ὀπάζει.

ἐπὶ δὲ τοῦ προσεποίησαν, ὤπασαν. [2]

Ὀπάων. Ἀκολούθων. [3] εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕπεσθαι. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

——— Ἀμ' Ὀπάωνα, [4] καὶ Μελάνιππον.

Ὀπιπεύεις. Περιβλέπεις·

——— Ὀπιπεύεις [5] δὲ γυναῖκας.

καὶ παρθενοπίπας, [6] ὁ παρθένους περιβλεπόμενος.

Ὀπηδεῖ. Ἀκολουθεῖ.

Ὄπιδα. Ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν·

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. [7] ———

Ὁπλότερος. [8] Ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος.

Ὅπλα. Τὰ πολεμικὰ λέγει, καὶ τὰ τῶν νεῶς σχοινία, [9] καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. [10]

---

1 Χαλεπὸν δέ σε. Il. Θ. 103.

2 Ὤπασαν. Legitur Il. Z. 157. Od. N. 121. & 305.

3 Ἀκολούθων. Recte Heſ. ἀκόλουθος.

4 Ἀμ' Ὀπάωνα. Dicitur Ἀμοπάονα conjunctim Il. Θ. 276:

Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον.

5 Ὀπιπεύεις δέ. Od. T. 67. Pro ὀπιπεύεις in noſtro hodie Homero legitur, ὀπιπτεύεις; ut Il. Δ. 371:

—Ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας.

6 Παρθενοπίπας. Eſt epithetum Paridis Il. Λ. 385:

Τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Quidam interpretantur, *virginum deceptor*; ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν, ut habet Heſychius in vocem παρθενοπίπας, ubi male ἀγαπῶν legit Jenſ. repugnante Photii Lexico Manuſcripto, Suidâ, & ipſo Heſ. qui ſimplex ὀπίπας exponit ἀπατεὼν, ὁ ἀπατῶν. Certe hìc ἀπατεὼν non poteſt eſſe mendum pro ἀγαπητὸν quod Græcum non eſt.

7 Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες. Od. Ξ. 82. Lege φρονέοντες. Sic Heſiodus in Operibus, verſu 249:

— Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.

8 Ὁπλότερος. Sic Il. B. 707. compara-

Et rurſus pro urgere:

——— *Gravis autem te ſenectus premit & urget.*

Et in ſenſu *dandi* uſurpat τὸ ὀπάζειν.

ʼΟΠΑ͂ΩΝ. Pediſequus, comes. Dicitur ex ἕπεσθαι, quod eſt ſequi. Eſt & nomen proprium:

——— *Hamopaonem, & Melanippum.*

ʼΟΠΙΠΕΎΕΙΣ. Undique circumſpicis:

——— *Undique autem circumſpicis mulieres.*

Dicitur & παρθενοπίπης, *id eſt*, virgines undique circumſpiciens.

ʼΟΠΗΔΕΙ͂. Sequitur.

ʼΟΠΙΔΑ. Pœnam, pudorem:

Non pœnam curantes. ———

ʼΟΠΛΌΤΕΡΟΣ. Junior reſpectu aliorum.

ʼΟΠΛΑ. Belli arma ſic vocat, & navis funes, & fabrilia inſtrumenta.

---

tione habitâ inter Podarcen & Proteſilaum, dicit:

Ὁπλότερος γενεῇ. —

Habet ſuperlativum ὁπλοτάτη Od. Η. 58. & Heſiodus in Theogoniâ, verſu 137:

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

⁹ Σχοινία. Sic ὅπλα ab Hippocrate dicuntur funes ex lino, ſtuppâ, vel cannabe, ut diſcimus ex Gal. Lex. Hippocratis. Legitur Od. Β. 430:

Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Æneid. V. 15. de Palinuro:

Colligere arma jubet. —

¹⁰ Ἐργαλεῖα. Apud Heſ. Τὰ τῆς νεὼς σχοινία, καὶ τὰ χαλκευτικά. Omiſſum eſt ἐργαλεῖα, quod ex Apollonio reſtitue. Reſpexerunt ſcilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

Sic apud Hebræos כלי *keli*, & apud Syros זינא *zaino*, arma, vaſa, ſupellectilem & inſtrumenta tam bellica quam muſica ſignificant. Dicitur & ὁπλισμα quod Latini *armamenta* vocant.

Ὀπός. Τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος οὕτως λέγεται. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ ὀπώρα λέγεται, ὅτι ὀπὸς αὐτὴν ὡρεῖ, τοῦτ' ἔστιν φυλάσσει. οὐκ ἀπιθάνως μὲν οὖν· τὸ γὰρ καθολικὸν τοιοῦτόν ἐστιν. ὀπὸς γάρ ἐστι ἀπὸ τοῦ ὀπεῖναι κατὰ τὴν ἀποτομήν. [1] ἰδικῶς μέν τοι Ὅμηρος οἶδεν ὀπόν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγει·

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς [2] γάλα λευκόν. ———

Ὀπυίειν. [3] Ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλεῖν. [4] οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ κατὰ νόμους γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί. καὶ γὰρ δάμαρ, ἡ γυνὴ παρὰ τὸ δεδαμάσθαι ὑπὸ ἀνδρός.

Ὀπωπή. Ἐντροπὴ, ἢ πρόσοψιν. [5]

Ὀρσοθύρη. Ἀπίων, θύρα ὑψηλὴ, δι' ἧς ἐστι καταβαίνοντος [6] ὀρούσαι, ὅ ἐστιν πηδῆσαι, ἢ ἀνιόντος πηδῆσαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. [7] καὶ ὁ Μελάνθιος διὰ τῆς ὀρσοθύρης ἀνέβη· ὁ δὲ Εὔμαιος καὶ Φιλοίτιος, κατὰ τὴν ἔξω περίοδον.

Ὀρεσκῴοισι. Οἱ μὲν Κένταυροι ἐπιθετικῶς εἰσιν εἰρημένοι. ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησι, ὀρεσιοίκων, ἢ ὀρεσικοίτων. οἱ γὰρ οἶκοι [8] οὐκ ἔγκεινται. παρὰ δὲ τὸ κεῖαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι,

---

1 Ἀποτομήν. Etymol. habet ἐπιτομήν.

2 Ὡς δ' ὅτ' ὀπός. Il. E. 902. Heſ. πυτία, id eſt, coagulum; βοτάνη τις, δι' ἧς πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον. Il. E. 902:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν. —

Apud Nicandrum in Theriac. ὀπὸς dicitur γλαγόεις. Vide Mœrin Atticiſtam, & ad eum doctiſſimos Interpretes.

3 Ὀπυίειν. Vide Mœrin, & Polluc. 5. 92.

4 Ὁμιλεῖν. Hîc eſt rem & conſuetudinem Veneream habere. Julius Pollux, lib. 5. cap. 15. ubi verba hâc in re uſitata colligit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) ἐρᾶν, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, διαλεχθῆναι, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Vide Berglerum ad Alciphronem, p. 153.

Ὀπός.

Et rurſus pro urgere :

——— *Gravis autem te ſenectus premit & urget.*

Et in ſenſu *dandi* uſurpat τὸ ὀπάσαι.

Ὀπάων. Pediſequus, comes. Dicitur ex ἕπεσθαι, quod eſt ſequi. Eſt & nomen proprium :

——— *Hamopaonem, & Melanippum.*

Ὀπιπεύεις. Undique circumſpicis :

——— *Undique autem circumſpicis mulieres.*

Dicitur & παρθενοπῖπα, *id eſt*, virgines undique circumſpiciens.

Ὀπηδεῖ. Sequitur.

Ὄπιδα. Pœnam, pudorem :

Non pænam curantes. ———

Ὁπλότερος. Junior reſpectu aliorum.

Ὅπλα. Belli arma ſic vocat, & navis funes, & fabrilia inſtrumenta.

---

tione habitâ inter Podarcen & Proteſilaum, dicit :

Ὁπλότερος γενεῇ. —

Habet ſuperlativum ὁπλοτάτη Od. H. 58. & Heſiodus in Theogoniâ, verſu 137 :

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

9 Σχοινία Sic ὅπλα ab Hippocrate dicuntur funes ex lino, ſtuppâ, vel cannabe, ut diſcimus ex Gal. Lex. Hippocratis. Legitur Od. B. 430 :

Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Æneid. V. 15. de Palinuro :

Colligere arma jubet. —

10 Ἐργαλεῖα. Apud Heſ. Τὰ τῆς νεὼς χοινία, καὶ τὰ χαλκευτικά. Omiſſum eſt ἐργαλεῖα, quod ex Apollonio reſtitue. Reſpexerunt ſcilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit :

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

Sic apud Hebræos כלי *keli*, & apud Syros זינא *zaino*, arma, vaſa, ſupellectilem & inſtrumenta tam bellica quam muſica ſignificant. Dicitur & ὅπλισμα quod Latini *armamenta* vocant.

δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν, ὀρεσκείοις. [1] καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κῴδιον, οἱονεὶ κοίτιον, ὥστε καὶ κῶας διὰ τοῦτο. [2] εὐλόγως οὖν καὶ τὸ ὀρεσκῴοισι, ὀρεσκοίτοις ἂν εἴη.

Ὀρέξατο. Ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη [3] εἰς τὸ καταστρέφειν. ὀρέγειν γὰρ, εἰς τὸ [4] ἐκτείνειν. ὁ δὲ διαβαίνων, ἐκτείνει τὰ σκέλη.

Ὄρινε. Γενικῶς τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον· [5] οὐκ ἐρωτικῶς νῦν, ἀλλ' ὀργίλως.

Ὀρέχθεον. Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Πολλοὶ μὲν [6] βόες ὀρέχθεον. ——

τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρύειν συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι, τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν.

Ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Αἷς ὀρέγδην χρῶνται, ὅτι ἐν τῷ συνίστασθαι ἐκτείνοντες τὰ δόρα, [7] ἐκ χειρὸς πλήσσοντες, [8] ὅπερ ἐπίπονον τῶν μαχομένων συνίστησι.

Ὀρίνετον. Δυϊκῶς. ὥρμων, ἐκίνουν. [9]

Ὀρθοκραιράων. Ὀρθοκεράτων. λέγει δὲ ἐπὶ τῶν νεῶν· [10] ποτὲ δὲ

---

[1] *Διὰ τοῦ ΕΙ εἴρηκεν ὀρεσκείοις.* An eſſet varians lectio pro *ὀρεσκῴοισι*? Il. Α. 268:

Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. —

Et ſic legeret Apollonius *ὀρεσκείοις*? An ſcribendum, *διὰ τοῦ Ι εἴρηκεν ὀρεσκῴοις*? Nam hoc per Ι ſcribitur, cum occurrat *iota* ſubſcriptum in *ὀρεσκῴοις*.

[2] *Διὰ τοῦτο.* Poſt *διὰ τοῦτο* ſupple *εἰρῆσθαι*, quod omiſſum putem.

[3] *Διέβη.* Fortaſſe, *καταστρέφει εἰς τὸ διέβη.* Reſpexit Il. Ν. 20:

Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ.

Quem egregium verſum expreſſit Pindarus in tertiâ Pythior. *βάματι δ' ἐν πρώτῳ νιχὼν*, &c. ubi Ariſtarchus legit *τριτάτῳ*.

[4] *Εἰς τό.* Pro *εἰς τὸ* mallem *ἐστί.* *Διαβὰς* eſt extenſis & divaricatis cruribus ſtans. Il. Μ. 458:

Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Quod imitatus eſt Tyrtæus *de bellicâ virtute*, verſu 16:

Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Unde recte Apollonius: *ὁ δὲ διαβαίνων ἐκτείνει τὰ σκέλη.*

[5] *Διὰ τὸν λόγον.* Mallem *διὰ τοῦ λόγου.* Reſpicit Il. Β. 142:

Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.

'Οπός. Arborum lacryma: unde & myrrha & thus ſic dicuntur. Inde nominatur & ὀπώρα, *id eſt*, autumnus; quod ſuccus eum ὀρσῖ, *id eſt*, ſervet. Et hoc quidem ſatis probabile; nam in univerſum ſic ſe habet. Etenim ὀπὸς eſt tanquam ἰπὸς; & ſic dicitur quod ſit in ſuperficie, cum inciduntur arbores. Sed Homerus novit quemdam peculiarem ὀπόν; ut cum dicit:

Sicut autem quando coagulum lac album. ———

'Οπυίειν. Apion interpretatur, conſuetudinem, rem habere. Non eſt autem: ſed legitimum mulierem inter & virum connubium. Etenim δάμαρ eſt conjux; & ſic dicitur quod a viro domita ſubigatur.

'Οπωπή. Reſpectus, aut aſpectus.

'Ορσοθύρη. Apion interpretatur portam altam per quam datur deſcendendo ὀρῦσαι, quod eſt exſilire; aut aſcendendo, quod non habeat limen. Et Melanthius aſcendit per ὀρσοθύρην; Eumæus vero & Philœtius per externum circuitum.

'Ορεσκῴοισι. Epithetum Centaurorum ſic dictorum. Apion vero duplici modo interpretatur, in montibus domos aut lectum habentes; nam domos non habent. Sed potius

---

5 Πρόσοψιν. Lege πρόσοψις. Il. Γ. 97:
'Αλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.

6 Καταβαίνοντες, & infra ἀπιόντας. Mallem καταβαίνοντα, & infra ἀπιόντα.

7 Βαθμός. Heſ. explicat πᾶσα θύρα, μὴ ἔχουσα τὸ βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, ἔσω θυρὶς, ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα. Od. Χ. 132:
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη.
Vide Etym. & Euſtath.

8 Οἶκοι. Sic interpretor hoc: οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκειντοι, *nam domos non habent*. Poſſet & ſignificare: nam vocabulum οἶκοι non incluſum reperitur in voce ὀρεσκῴοισι; at potius occurrit τὸ κεῖσθαι. Strabo vero in octavo libro derivat ἀπὸ τῶν κώων, *id eſt*, κοιλωμάτων, cavernis. Fortaſſe pro οἱ γὰρ οἶκοι, legendum, τὸ γὰρ οἶκοι.

ἐπὶ τῶν βοῶν. ἔνιοι δὲ, ὀρθοκεφάλων, δι' οὗ τὸ ὀρθόπρυμνον σημαίνει. ἐσχημάτισται δὲ ἀπὸ τοῦ κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται [1] βοῶν ὀρθοκεράτων.

Ὀρούειν. Ὁρμᾶν.

Ὀρθωθείς. [2] Διαναστὰς, οἷον διαναστήσας ἑαυτόν.

Ὀρόν. [3] Ὁ μὲν Ἀπίων, ἐν ἀνθ' ἑνὸς, γάλα. οὐκ ἔστιν δὲ· ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος, ὀρὸς λέγεται·

Καί κεν ὀρὸν [4] πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, [5] διὰ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν.

Ὄρπηκας. [6] Κλάδους, παρὰ τὸ ὀρούειν.

Ὀρφνή. Σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸν ὀρφανὸν μεταφορικῶς, τὸν ἐν σκότει ὥσπερ ὄντα, [7] τῶν γονέων ἐστερημένον.

Ὄρθια. [8]

———Ἤϋσε Θεὰ [9] μέγα τε δεινόν τε,

Ὄρθια. ———

---

1 Ἀντίκειται. Fuit cum legerem: τοῦτο δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ, βοῶν ὀρθοκεράτων. Ex Sophocle citatur apud Polluc. ὀρθόκερως φρίκη.

2 Ὀρθωθείς. Il. B. 42:

Ἕζετο δ' ὀρθωθείς.—

Et Il. K. 21:

Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

3 Ὀρόν. Dicitur pro ὀῤῥὸν, quod alii ſerum, alii cremorem lactis interpretantur, & Ariſtoteles, *Hiſtor. Animal.* libro 3. definit ἰχῶρα ὑδατώδη. Occurrit & Od. I. 222:

— Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

4 Καί κεν ὀρόν. Od. P. 225.

5 Γάλακτος. Poſt ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, fortaſſe hic addendum καί.

6 Ὄρπηκας. In Heſiodi Operibus, verſu 466. ſumitur pro ſtimulo:

—Ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι.

At in Euripidis Hippolyto, verſu 221. accipitur pro jaculo:

Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι
Θεσσαλὸν ὅρπακα.

7 Ὄντα. Heſ. Ὀρφανεία, ſeu potius Ὀρ-

vibus, & aliquando de bobus. Quidam interpretantur erectum caput habentium; unde naves erectâ puppi præ itas intelligunt. Et ſic hæc vox formaretur ex κάρα, *id eſt*, caput. Dicitur pro ὀρθοκεφάλων.

'Ὀρούειν. Cum impetu irruere.

'Ὀρθωθείς. Cum ſurrexiſſet, ſe ipſum erexiſſet.

'Ὀρόν. Apion aliud pro alio ſumit, & interpretatur γάλα, *id eſt*, lac. Non eſt autem; ſed aquoſum lactis ſedimentum dicitur ὀρός:

> *Equidem lactis ſedimentum bibens magnum ſemur ſuum efficeret.*

Sic vocatur ex verbo ἐξορύω, quod eſt ex lacte exurgere, quod humor a lacte ſecernatur.

'Ὀρπηκας. Ramos; ſic dicuntur quod ſurſum emittantur.

'Ὀρφνη. Obſcuritas; hinc metaphorice dictum putant orphanum, in tenebris veluti exiſtentem, parentibus orbatum.

'Ὀρθια.

> —— *Clamavit Dea altumque & horrendum*
> 'Ὄρθια. ——

φναία. Νυκτερινὴ, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι, τὸ ἐν σκότει ὄντα. Appoſite addit Apollonius: τῆς γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuiſſet, male apud Heſ. duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν.

8 'Ὄρθια. Hic de Diſcordiâ Homerus loquitur. At ὀρθία apud Pauſaniam, Plutarchum, & Xenophontem de *Rep. Laced.* eſt Diana; ſic vocata, inquit Heſ. ἀπὸ τοῦ ἐν 'Αρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν 'Αρτέμιδος ἵδρυται. In tertiâ Pindari Olymp. nominatur ὀρθωσία quod idem eſt. In nonâ Olymp. primâ ἱστορεῖ. Pindarus dixit ὄρθιον adverbialiter; ut Homerus ὄρθια. 'Ὄρθιον ὤρουσε θαρσέων. Et in tertiâ Olymp. ὄχετον ὀρθώσιας. ubi alludit ad ὄρθιον νόμον, cujus Heſ. Suidas & Herodotus meminerunt. Æſchylus in Perſis, verſu 389:

> — 'Ὄρθιον δ' ἅμα
> 'Αντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
> 'Ηχώ. —

9 'Ἤϋσε Θεά. Il. Λ. 11.

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀνατεταμένως· ὁ δὲ Ἀρχηγένης μᾶλλον ὀρθά.

Ὄρχος. Ἡ ἐπίστιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεία· ὄντινα [1] ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος, οἱονεὶ ὀρυχόστι [2] ὤν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ [3] τὸν κῆπον.

Ὄρχαμος. Ἡγεμὼν· παρὰ τὸ ἐπέρχεσθαι τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος.

Ὀρωρέχατο. [4] Ὡρμημένοι ἦσαν. [5]

Ὄσσε. Ὀφθαλμοί.

Ὄσσα. [6] Κληδὼν, φήμη ἐκ Θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ὀττεύεσθαι [7] λέγουσι, τὸ κληδονίζειν. ὀττευομένη, [8] ἥτις ἐστὶν κληδονιζομένη.

Ὀσσόμενος. [9] Ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος.

Ὀτρηροί. Ἐναργεῖς [10] καὶ ἐπεστραμμένοι. ἀπὸ τὸ ὀτραλέως,

---

1 Ὄντινα. Lege ἥντινα; niſi cum Heſ. ſcribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεία. Vel legendum inverſo ordine, ἡ κηπεία, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὄντινα, &c. Od. Η. 127:

Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον.

In Herculis Scuto, verſu 296:

— Παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν. —

Quidam deducunt ex ארך, *id eſt*, prolongatus fuit; cum ὄρχατος ab Euſtathio definiatur, ὁ ἐπὶ πολὺ ὠρεγμένος, ὅ ἐστιν ἐκτεινόμενος.

2 Ὀρυχόστι. Lege ὀρυχός τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐκτίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοσχείαν. παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατος δὲ, ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι.

3 Δι' αὐτοῦ. Poſſet & legi διὰ αὐτὸν τὸν κῆπον, pro διὰ αὐτοῦ. Unde commodus exurgeret ſenſus; ſed nihil temere muto.

4 Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν.

Et ὀρωρέχαται Il. Π. 834:

— Ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. —

5 Ἦσαν. Appoſite addit Heſ. ἢ ἐκτεταμένοι. Pro ὀρμημένοι lege ὡρμημένοι.

6 Ὄσσα. Il. Β. 93:

— Μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει.

vibus, & aliquando de bobus. Quidam interpretantur erectum caput habentium; unde naves erectâ puppi præ itas intelligunt. Et ſic hæc vox formaretur ex κάρα, *id eſt*, caput. Dicitur pro ὀρθοκραίρων.

ὈΡΟΎΕΙΝ. Cum impetu irruere.

ὈΡΘΩΘΕΊΣ. Cum ſurrexiſſet, ſe ipſum erexiſſet.

ὈΡΌΝ. Apion aliud pro alio ſumit, & interpretatur γάλα, *id eſt*, lac. Non eſt autem; ſed aquoſum lactis ſedimentum dicitur ὀρός:

Equidem lactis ſedimentum bibens magnum ſemur ſuum efficeret.

Sic vocatur ex verbo ἐξορμᾶν, quod eſt ex lacte exurgere, quod humor a lacte ſecernatur.

ὌΡΠΗΚΑΣ. Ramos; ſic dicuntur quod ſurſum emittantur.

ὈΡΦΝΗ. Obſcuritas; hinc metaphorice dictum putant orphanum, in tenebris veluti exiſtentem, parentibus orbatum.

[8] ὌΡΘΙΑ.

——— *Clamavit Dea altumque & horrendum*

[9] Ὄρθια. ———

φραία. Νυκτερινὴ, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι, τὸ ἐν σκότει ὄντα. Appoſite addit Apollonius: τῶν γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuiſſet, male apud Heſ. duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν.

[8] Ὄρθια. Hîc de Diſcordiâ Homerus loquitur. At ὀρθία apud Pauſaniam, Plutarchum, & Xenophontem de *Rep. Laced.* eſt Diana; ſic vocata, inquit Heſ. ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται. In tertiâ Pindari Olymp. nominatur ὀρθωσία quod idem eſt. In nonâ Olymp. primâ ἀντιστ. Pindarus dixit ὄρθιον adverbialiter; ut Homerus ὄρθια. Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέως. Et in tertiâ Olymp. ὀχεῖον ὀρθώσαις, ubi alludit ad ὄρθιον νόμον, cujus Heſ. Suidas & Herodotus meminerunt. Æſchylus in Perſis, verſu 389:

— Ὄρθιον δ' ἅμα
Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
Ἠχώ. —

[9] Ἤϋσε θεά. Il. Λ. 11.

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀνατεταμένως· ὁ δὲ Ἀρχηγένης μᾶλλον ὀρθά.

Ὄρχος. Ἡ ἐπίστιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεία· ὄντινα [1] ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος, οἱονεὶ ὀρυχόσι [2] ὤν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ [3] τὸν κῆπον.

Ὄρχαμος. Ἡγεμὼν· παρὰ τὸ ἐπέρχεσθαι τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος.

Ὀρωρέχατο. [4] Ὁρμημένοι ἦσαν. [5]

Ὄσσε. Ὀφθαλμοί.

Ὄσσα. [6] Κληδὼν, φήμη ἐκ Θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ὀττεύεσθαι [7] λέγουσι, τὸ κληδονίζειν. ὀττευομένη, [8] ἥτις ἐστὶν κληδονιζομένη.

Ὀσσόμενος. [9] Ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ τῇ ψυχῇ προσδεχόμενος.

Ὀτρηροί. Ἐναργεῖς [10] καὶ ἐπεστραμμένοι. ἐκ τὸ ὀτραλέως,

---

[1] Ὄντινα. Lege ἥντινα; niſi cum Heſ. ſcribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεία. Vel legendum inverſo ordine, ἡ κηπεία, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὄντινα, &c. Od. Η. 127:

Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον.

In Herculis Scuto, verſu 296:

— Παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν. —

Quidam deducunt ex ארך, *id eſt*, prolongatus fuit; cum ὄρχατος ab Euſtathio definiatur, ὁ ἐπὶ πολὺ ὠρεγμένος, ὃ ἐστιν ἐκτεινόμενος.

[2] Ὀρυχόσι. Lege ὀρυχός τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐκτίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοσχείαν. παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατος δὲ, ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι.

[3] Δι' αὐτοῦ. Poſſet & legi διὰ αὐτὸν τὸν κῆπον, pro διὰ αὐτοῦ. Unde commodus exurgeret ſenſus; ſed nihil temere muto.

[4] Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν.

Et ὀρωρέχαται Il. Π. 834:

— Ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. —

[5] Ἦσαν. Appoſite addit Heſ. ἢ ἐκτεταμένοι. Pro ὁρμημένοι lege ὡρμημένοι.

[6] Ὄσσα. Il. Β. 93:

— Μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει.

Ariſtarchus quidem contentâ voce; Antigenes vero magis recta interpretatur.

Ὄρχος. Plantatio in ordinem digeſta & diſpoſita, aut hortenſis; ſic dicitur, quod terra effodiatur foſſa, quaſi ὄρυχος, *id eſt*, locus qui effoditur, in quem conjiciuntur plantæ. Ὄρχατος vero eſt quaſi ἴρχατος; quod eat per hortum.

Ὄρχαμος. Dux. Sic vocatur quod adeat ordines ſubditorum; & dicitur quaſi ἴρχαμος.

Ὀρωρέχατο. Cum impetu irruebant.

Ὄσσε. Oculi.

Ὄσσα. Omen, fama ex Deo profecta. Unde & Attici dicunt ὀττεύεσθαι pro vaticinari. Et ὀττευομένη eſt mulier quæ vaticinatur.

Ὀσσόμενος. Aut oculis torve aſpiciens; aut mala animo expectans.

Ὀτρηροί. Diligentes, induſtrii. Et ὀτραλέως eſt celeriter.

Et Od. Ω. 412:

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ.

Pro voce ſimpliciter accipitur in Theogoniâ, verſu 10:

— Στεῦχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι.

7 Ὀττεύεσθαι. Recte ὀττεύεσθαι. Nam quidam præferunt ἐπτεύεσθαι, freti autoritate Ælii Dionyſii, qui pro ὀττεύεσθαι veteres dixiſſe ἐπτεύεσθαι tradit apud Euſtath. Il. Ξ. p. 964. Doctiſſime, ut omnia, Clariſſimus Ruhnkenius annotat hunc errorem fluxiſſe ex Ariſtophan. Lyſiſtr. verſu 597. ubi pro ὀττευομένη ἢ κάθηται. Dionyſii Codex perperam exhibuit ἐπτευομένη. Idem incomparabilis Criticus annotat pari fere mendo ſcribi in Mœride Attic. ἐπτεύεσθαι. Sed in Sangermanenſi Codice Manuſcripto hujuſce Lexicographi ſcribitur, ut legendum eſt, ὀττεύεσθαι. Ejuſdemque Codicis operâ hoc mendum, ut & plurima alia, in ſuâ Editione ſuſtulit Clar. Pierſonius.

8 Ὀττευομένη. Ante hanc vocem omiſſum puto τὸ καί. Pro ἧτις legerem ἧται, ſeu κάθηται, ob Ariſtophanis verſum, ὀττευομένη ἢ κάθηται; vel potius προφῆτις.

9 Ὀσσόμενος. Vide quæ ſupra annotavimus in κάκ' ὀσσόμενος.

10 Ἐναργεῖς. *Clari*, *manifeſti*; nullo ſenſu. Lege ἐνεργεῖς. Occurrit Od. Λ. 109:

Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες.

ταχέως. καὶ παρ' ἀλλήλως αἶψα καὶ ὀτραλέως. καὶ τὸ ὀτρύνειν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἢ ἀπὸ τοῦ παρορμᾷν. καὶ ὀτρυντὺς, [1] ἡ ἐπικέλευσις.

Ὄτριχας. Ὁμοιότριχας.

Ὀυδενόσωρα. [2] Οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια.

Ὀυδός. Ἐπὶ μὲν τοῦ βαθμοῦ τῆς θύρας·

Οὐδοῦ [3] ἐπαύλεως. ——

καί·

—— Ὑπέρβη [4] λάϊνον οὐδόν.

ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὁδεύειν. ἐπὶ δὲ τῆς κοινῶς νοουμένης ὁδοῦ·

—— Ἐπεὶ [5] φάσ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν. [6]

Οὖλον. Ἐπὶ μὲν τοῦ μαλακοῦ·

—— Οὔλων [7] τε ταπήτων.

σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἡ λέξις·

Ἄρτον [8] δ' οὖλον ἑλών. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ὀλεθρίου·

—— Οὖλος Ἄρης. [9] ——

---

[1] Ὀτρυντύς. Il. Τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω.

Dicitur quoque ὀτραλέως, *celeriter*, in Herculis Scuto, verſu 410:

— Οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν.

Et ὀτρῦναι apud Heſ. παροξῦναι, κελεύειν, σπεύδειν, παρορμᾷν. Exempla apud Hom. paſſim obvia.

[2] Οὐδενόσωρα. Apion, teſte Heſ. interpretatur, οὐδενὸς φυλακτικά. Il. Θ. 178:

— Τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. —

[3] Οὐδοῦ ἐπαύλεως. Od. Α. 104. Lege οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

Ἄιψα

Ἄιψα & ἰαρχαλέως ſunt vocabula ſynonyma. Hoc ſenſu ſumitur ὀτρύνειν, ſeu potius pro *incitare*. Et ὀτρυντὺς eſt cohortatio.

ʹΟτριχαΣ. Habentes eoſdem pilos.

ʹΟτδενόσωρα. Nullâ curâ digna.

ʹΟτδόΣ. Pro limine portæ :

In limine aulæ. ———

Et :

——— *Ingreſſus eſt lapideum limen.*

Sic dicitur quod per eum vadamus. Et pro viâ quæ ὁδὸς vulgo dicitur :

——— *Quoniam dicunt valde difficilem eſſe viam.*

ʹΟτλον. Pro molli quidem :

——— *Mollibuſque tapetibus.*

Significat & *totum* hæc dictio :

Panemque totum ſumens. ———

Et pro pernicioſo :

——— *Pernicioſus Mars.* ———

---

4 Ὑπέρβη. Od. Θ. 80.

5 Ἐπεὶ φάσ'. Od. P. 196. Pro φάσ' hodie legitur φάτ'. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 749. ὐδὸς ſumitur pro limine :

— Ἀμειβόμεναι μέγαν ὐδόν.

6 Ὀυδόν. Male in Codice Mſ. ὀδόν.

7 Οὖλαν. Il. Π. 224.

8 Ἄρτον. Od. P. 343.

9 Οὖλος Ἄρης. Il. E. 461. Dicitur pro ὄλιος, quod habet quoque Homerus ; ut & Heſiodus in Herculis Scuto, verſu 192 :

— Ἐν δ' ἦ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος ὄλιος Ἄρης.

ἐπεὶ δὲ ἦν συνεσραμμένη·

Οὔλας [1] ἧκε κόμας. ——

καί·

Χλαῖναν [2] πορφυρέην οὔλην, ——

μεταληφθήσεται εἰς τὴν ὅλην, ὅ ἐστιν ὁλοπόρφυρον.

ΟΥΔΑΣ. [3] Ἔδαφος.

ΟΥΘΑΤΑ. Ὁ μὲν Ἀπίων, μαστοί. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγει·

—— Οὖθαρ ἀρούρης, [4]

μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. ἔνιοι δὲ, τὰ μέσα τῶν ἔντοσθεν, ἅπερ περιεκτικά ἐστι τῶν μαστῶν·

Οὔθατα γὰρ [5] σφαραγεῦντο. ——

ΟΥΛΕ. [6] Ὑγίαινε. ὅθεν καὶ οὐλὴ, τὸ ὑγιασμένον τραῦμα.

ΟΥΛΟΜΕΝΗΝ. Δεινὴν, [7] ὀλεθρίαν. ἐν δὲ τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Οὐλομένης [9] ἐμέθεν, ——

οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. καί·

Οὐλομένων νεκύων, [10]

τὸ αὐτό ἐστι.

---

[1] Οὔλας ἧκε. Od. Z. 231.

[2] Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην. Od. T. 225. Οὔλην, quod hic in Codice Mſ. deerat, ſubſtitui. Alii explicant *mollem*. Apud Hippocrat. οὐλομελίη eſt, ἡ ὅλη φύσις.

[3] Οὖδας. Od. Θ. 376:

Ῥηϊδίως μεθίεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.

Heſiodus in Operibus, verſu 532:

Οἳ τ᾽ ἐπὶ ταῦτα ἔαγε, κάρη δ᾽ εἰς οὖδας ὁρῶσι.

[4] Οὖθαρ ἀρούρης. Il. I. 141. Sic dixit Il. I. 530:

— *Γουνὸν ἀλωῆς.*

Et Pindarus in quartâ Pyth. *ἐν ἀργινόεντι μαστῷ.*

[5] Οὔθατα γάρ. Od. I. 440.

[6] Οὖλε. Od. Ω. 401:

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Quibuſdam hinc derivatur Latinum *vale*; & utrumque refertur ad Hebraicum אול *fortitudo*, *robur*.

[7] Δεινήν. Reſpexit ſecundum Iliadis verſum:

Et pro contorto :

Contortas demiſit comas. ———

Et :

Lænam totam purpurâ tinctam. ———

Οὔλην hîc ſignificat ὅλην, *id eſt*, totam purpuream.

Οὖδας. Pavimentum.

Οὔθατα. Apion intelligit mammas. Cum vero dicit :

——— *Uber terræ*,

metaphorice intelligit fructiferum & uberrimum ſolum. Quidam explicant mediam inteſtinorum partem quæ complectitur mammas :

Ubera enim gravabantur. ———

Οὖλε. Recte vale ; unde & οὐλὴ eſt vulnus ad ſanitatem perductum.

Οὐλομένην. Funeſtam, perniciosam. Et in libro Odyſſeæ octavo decimo :

Perditæ mei, ———

οὐλομένης hîc ſignificat *perditæ*. Et :

Perditorum mortuorum,

idem eſt.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

Οὐλομένην. —

Hunc quoque præſentem habuit Heſ. cum dixit : Ὀλόμθρον. Δεινόν ; ubi male conjectum fuit ὀλοόν ; quod ſupra legatur, Ὀλοοῖο, Δεινοῦ : ut cecinit Homerus Il. Γ. 133 :

— Ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο.

Heſiod. in Operibus, verſu 715 :

— Οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον. —

8 Ἐν δὲ τῇ. Male in Codice Mſ. τὸ.

9 Οὐλομένης. Od. Σ. 272.

10 Οὐλομένων νεκύων. Nuſquam apud Hom. me legere memini ὀλομένων νεκύων. Sed Od. Λ. 554. οὐλομένων jungitur cum τευχέων :

Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων

Οὐλομένων. —

Et infra, verſu 563. νεκύων κατατεθνειώτων. Quæ fortaſſe confudit Apollonius memoriter lapſus.

Ὀυλοχύτας. Ὁ μὲν Ἀπίων, τὰ μαζοβόλια.[1] ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ οὐλαί. φαίνεται δὲ νοῶν τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ κριθαὶ κέχυνται. ἴσως δὲ ταῦτα σημαίνει. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Καὶ ὀυλοχύτας[2] ἀνείλοντο,

σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς κριθὰς σημαίνει, οἷον τὰς ὅλας χεομένας ἐπὶ τῶν σπονδῶν.

Ὀυλαμός.[3] Τάξις·

——— Ἀνὰ οὐλαμὸν[4] ἀνδρῶν.

καὶ ἔστιν αὐτοῦ τὸ ἔτυμον,[5] ἰλαμὸς, ἡ εἴλησις,[6] καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. καὶ οὔλας τρίχας[7] ἡμεῖς λέγομεν, τὰς φύσει εἰλουμένας καὶ συστρεφομένας.

Οὔνεσθε. Ὄνησιν τινὰ ἔχετε. εὑρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν·

Ἦ ὀνάσασθ'[8] ὅτι μοι Κρονίδης. ———

ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε. καταστρέφει γὰρ εἰς ἴσον τὸ ἐξεφαυλίσατε, καὶ οὐδὲν ἄξιον[9] ἡγήσασθε.

Οὔνεκα.[10] Ἤτοι ἀντὶ τοῦ ὅτι.

---

[1] *Μαζοβόλια.* Hæc vox exulat ex omnibus, ut opinor, Lexicis. Sed apud Pollux. lib. 10. legitur *μαζονομεῖα*, & lib. 6. *Μαζονόμεια, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες, ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διενέμοντο. ξύλινοι δὲ ἦσαν.*

[2] *Καὶ οὐλοχύτας ἀνείλοντο.* Il. Α. 449. Lege *ἀνέλοντο.*

[3] *Ὀυλαμός.* Quidam hanc vocem deducunt ex אלם *manipulus.*

[4] *Ἀνὰ οὐλαμόν.* Il. Δ. 251.

[5] *Ἔτυμον.* Male in Codice Mſ. *ἔτυμοι.*

[6] *Ἡ εἴλησις.* Fortaſſe *ἡ εἴλησις.*

[7] *Τρίχας.* Clariſſimus Alberti, qui hæc noſtri Apollonii verba laudat, omiſit hanc vocem quæ, aut fallor, in illius Apographo ideo deſiderabatur, quod in noſtro Codice Mſ. per compendium effićta repræſentetur.

[8] *Ἦ ὀνόσασθ'.* Il. Ω. 241. Priamus Trojanos omnes a porticu prohibens, ſic eos contumelioſis verbis alloquitur:

Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε.

Quaſi diceret: an ex eo fructum percipitis, quod me dolore confecit Jupiter? Næ vobiſcum feliciter agitur; nam aliter haud impune ferretis. Sed, monente Apollonio, alii legunt, *ἦ ὀνόσασθ'*, (male in Codice Mſ. *ὀνόσασθαι*) *id eſt*, an hoc levius

Οὐλοχύται. Apion interpretatur locum ubi ponuntur liba; in hunc enim conjiciuntur molæ ſalſæ. Videtur autem intelligere vaſa in quæ effunditur hordeum. Fortaſſe & hæc eſt mens Homeri. Cum vero dicit:

——— *Et fruges ſalſas ſuſceperunt*,

manifeſte ipſaſmet fruges notat, quaſi totas in libationibus effuſas.

Οὐλαμός. Ordo aciei:

——— *Per ordines virorum.*

Dicitur ſecundum etymologiam quaſi ἰλαμὸν, *id eſt*, in unum collectio virorum & conglomerata turba. Et capillos οὔλους, dicimus, *id eſt*, naturâ contortos & convolutos.

Οὐνέσθε. Utilitatem aliquam percipitis. Varie autem ſcriptam hanc dictionem reperimus:

An ὀνόσασθ' *quod mihi Jupiter?* ———

Sed ſecum hîc quoque importaret ſignificationem *vituperandi*. Et idem notaret ac *deſpicitis & pro nihilo habetis*.

Οὕνεκα. Pro ὅτι, *id eſt*, quod.

---

vobis videtur quod me dolore confecit Jupiter, & inſuper mea quaſi parva augetis mala? Duos ſenſus conjungit Schol. ἦ.... ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε· ἀπὸ τοῦ ὄνασθαι. ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε.

9. Οὐδὲν. Lege οὐδενός.

10. Οὕνεκα. Il. A. 11:

— Ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

In Heſiodi Operibus, verſu 137:

— Χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι Θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.

Ὀυρανός. Ὁ κατεστηριγμένος[1] πᾶς τόπος.

Ὀυρανιώνων. Τῶν ὑπὸ τὴν οὐρανῶν ἀρχὴν[2] τεταγμένων.

Ὄυλιος[3] ἀστήρ. Ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα.

Ὀυρῆας. Ἡμιόνους. ἤτοι ὀριβάτουσι.[4] διὰ τὸ ὀρύειν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους.

Ὀυρίαχοι.[5] Ὁ οὔραχος τοῦ δόρατος.[6]

---

[1] Κατεστηριγμένος. Pro κατεστηριγμένος, Heſ. habet, ὁ κατηστεριςμένος τόπος : & multo melius ; cum reſpiciat οὐρανὸν ἀστερόεντα, *cœlum ſtellis ardentibus aptum*, quod toties in Homero legitur. Perſæ, eodem teſte, vocabant οὐρανοὺς, τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ. Sic annotavit Cauſaubonus ad Athenæum dici Gallice, *le ciel du lit*, pro ſummo illius tegmine. Οὐρανὸς quoque pro palato uſurpatur, pro quo Heſ. habet οὐρανίσκον, in vocem κλωγμὸς quam definit : ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον ψόφος. Ejus loco ſimiliter affert ὑπερῴα, quod explicatur οὐρανίσκος, *id eſt*, palatum. Habet ὑπερῷον Ariſtoteles Hiſt. Animal. l. II. ut paulo ſupra poſuit οὐρανὸν pro palato. Apud Nicandrum in Alexipharmacis οὐρανόεσσα ὑπήνη explicatur per *capillos qui ſunt in ſupremâ labiorum parte*, item *palatum*. Sic uſurpavit ὑπερῴην Hom. Il. x. 495 :

Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.

Quæ vox hoc ſenſu apud Plutarchum & Gal. occurrit. Immerito igitur, obſervante Clariſſimo Alberti, Uptonus carpebat Dionyſ. Halicarnaſſ. qui *De ſtructurâ orationis*, pag. 95. οὐρανὸν pro palato adhibuerat. Falſo notatur a religioſore Critico hæc metaphora *ut audacior*, quod ſit a ſcriptore pedeſtri, qui humilior eſſe debet, prolata. Immo, quod a nemine huc uſque animadverſum putem, & notatu digniſſimum videtur, eſt phraſis Syriaca quæ hic a ſcriptore Halicarnaſſenſi uſurpata mire convenit. Legitur in Pſalmo 22, verſu 30, ſecundum Verſionem Syrorum : ולשני דבק לשמי חכי, *id eſt*, & lingua mea adhæſit *cœlo palati mei*, pro *palato meo*. Sic Pſ. 136, Secundum Hebræos 137, verſu 11 : נדבק לישני לשמי חכי אלא אתדכרכי, *id eſt*, adhæreat lingua mea *cœlo palati mei* (pro *palato meo*), niſi memor ſim tui. Et Pſalmo 118, ſecundum Hebræos 119, verſu 110. חלין מליך לשמי חכי טב מן דבשא לפומא, *id eſt*, dulciora fuerunt eloquia tua *cœlo palati mei*, magis quam mel ori. Iidem Syri dicunt quoque שמי פומא, *id eſt*, cœlum oris, pro *palato*. Cui reſpondet in Arab. linguâ, שקף אללשאן, *id eſt*, linguæ tectum & contignatio, immo & cœlum ; nam & hoc quoque ſignificat שקף *ſaqfoun*. Habent pariter Arabes ſuum שקף אלפם, *id eſt*, cœlum oris, pro uſitatiori חנך quod proprie *palatum* deſignat. (Vide Thomæ a Novaria The-

'Ουρανός. Omnis locus firmus.

'Ουρανιώνων. Sub cœli imperio conſtitutorum.

Οὔλιος ἀστήρ. Pernicioſum & funeſtum aſtrum. Sic autem vocat Caniculam.

'Ουρῆας. Mulos; ſic dicuntur ex verbo ὀρέσαι, quod inſiliant in loca inacceſſa & difficilia: etenim montes conſcendunt.

'Ουρίαχοι. Ferrum extremo haſtili præfixum.

ſaurum Arabico - Syro - Latinum impreſſum Romæ anno 1636. p. 28. ubi Arabicum חנך & Syriacum חנכא pro maxillâ ſumit, & שקף אללשאן, ſeu אלפם, & Syriacum שמי חכא, ſeu פומא, pro *palato*, *tecto palati* accipit; cum ex eodem Syriacum חכא, & Arabicum פך proprie ſint mandibula). Syris שמי ביתא *cælum domûs* eſt lacunar, laquear, pars inferior tecti; ut Arabice שקף אלבית, apud eumdem Thomam a Novaria, p. 311. citante etiam Clar. Caſtello, Column. 3773. Lexici heptaglotti. Arabibus שמא quod cœlum proprie deſignat, ſumitur quoque pro tecto (porticûs), domo, umbraculo, umbellâ, dorſo equi (ob convexitatem), & generaliter pro iis omnibus quæ nos ſuperne tegunt. Immo, & quod omittendum non erat, hodie etiam nunc Græcobarbari *palatum* vocant οὐρανίσκος. Vide p. 301. Theſauri Græcobarbaræ linguæ, qui a Capucinis adornatus prodiit Lutetiæ anno 1709. Ibidem & οὐρανὸς explicatur, *ſopracielo*, *ſopraletto*, & *ombrella di altare*. Et ἡ οὐρανία τοῦ κρεββατιοῦ, *drapellone*. Dicunt & Medici *lacunar faucium*.

2 Τῶν ὑπὸ τῆς οὐρανῶν ἀρχήν. Mallem ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ ἀρχὴν, vel τὴν τῶν οὐρανῶν.

3 Οὔλιος. Il. Λ. 62.

4 'Ορειβατοῦσι. Locus mire confuſus corruptuſque. Hunc ego ſic inverſo ordine reſtituo: 'Ουρῆας. 'Ημιόνους, διὰ τὸ, (ſeu παρὰ τὸ) ὀρέσαι πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους. οὗτοι γὰρ ὀρειβατοῦσι. Interpretantur *mulos* Il. Α. 50. Sed, ut ait Ariſtoteles, ἴσως οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Et Il. Κ. 84:

'Ηέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων.

Ubi Schol. 'Ουρήων. 'Ημιόνων. νῦν δὲ, φυλάκων.

5 'Ουρίαχοι. Lege οὐρίαχος, ſeu οὐρίαχον; ut Il. Π. 612. & Ρ. 528:

— 'Επὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
"Εγχεος. —

Et Il. Ν. 443:

— 'Ουρίαχον πελέμιζεν
"Εγχεος. —

Heſ. explicat τὸ σαυρωτῆρα. ἔστι δὲ, inquit, σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος. Et Schol. habet τὸ ὄπισθεν μέρος, quod docet vocatum quoque fuiſſe γρόσφον καὶ σαυρωτῆρα.

6 Δόρατος. Hic aliquid omiſſum puto. Legendum conjicio: 'Ουρίαχος. Οἷον οὔραχος, τουτέστιν οὐρὰ τοῦ δόρατος, τὸ ὄπισθεν μέρος.

Οὖρος. Ὁ φύλαξ, καθὸ συνήθως·

—— Οὖρος Ἀχαιῶν. [1]

σημαίνει καὶ τὸν ὅρον καὶ [2] τῆς γῆς·

Οἱ δ' ὥς [3] ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.

καί·

Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον [4] θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως. λέγει καὶ οὐροὺς, [5] τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐνεώλκηνται αἱ νῆες· παρὰ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὀρύειν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὄφελες. Ὤφειλες. καὶ ὄφελον ἐπὶ εὐχῆς τάσσεται.

Ὀφέλλειν. [6] Αὔξειν.

Ὀχέειν.

Νηπιάας [7] ὀχέειν, ——

τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος.

Ὄφρα. Ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὄφρα [8] ἴδῃ Μενέλαον. ——

ἔστι δὲ τοῦ ἕως·

Ὄφρα μὲν [9] Ἠὼς ἦν. ——

Ὄχα. [10] Ἐξόχως.

---

1 Οὖρος Ἀχαιῶν. Il. Θ. 80.

2 Καί. Hanc conjunctionem hîc ſuperabundantem tolle.

3 Οἱ δ' ὥς. Il. M. 421. In Homero ἀλλ' ὥς.

4 Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον. Il. Φ. 405. Pro πρότερον, hodie legitur πρότεροι, & ῥ' pro δ'. Nota varietatem Lectionis.

5 Οὐρούς. Il. B. 153:

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. ——

Schol. explicat ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. Dicuntur & νεώρια, navalia.

6 Ὀφέλλειν. Il. Γ. 62:

Οὖρος.

'Ουρος. Cuſtos, quemadmodum in ſenſu uſitato:

——— *Cuſtos Græcorum.*

Significat & limites terræ:

Sed ſicut de finibus duo viri contendunt.

Et:

Quem viri antea poſuerant ut eſſet terminus agri.

Dicitur & in neutro. Vocat οὔρους & loca in quæ naves ſubducuntur, quod tractæ naves in mare impellantur.

'Οφελες. Debebas; & ὄφελον, id eſt, *debebam* pro voto ponitur, & ſignificat *utinam*.

'Οφέλλειν. Augere.

'Οχέειν.

Νηπιάας ὀχέειν, ———

id eſt, puerilia cogitare, aut pueritiâ evehi.

'Οφρα. Pro *ut*:

Ut videat Menelaum. ———

Et pro *quamdiu*:

Quamdiu quidem mane fuit. ———

'Οχα. Excellenter.

— Ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν.

Heſiod. in Operibus, verſu 14:

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.

7 Νηπιάας. Od. Α. 297.

8 Ὄφρα ἴδῃ. Il. Δ. 195.

9 Ὄφρα μέν. Il. Θ. 66.

10 Ὄχα. Il. Γ. 110:

— Ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα μετ᾽ ἀμφοτέροισι γένηται.

Unde compoſita vox ἔξοχα. Od. Δ. 629:

— Ἀρετῇ δ᾽ ἴσαν ἔξοχ᾽ ἄριστοι.

Et in Heſiodi Diebus, verſu 9:

Ἔξοχ᾽ ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.

In Pindari primâ Olymp. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

Ὀχεύς. Ὁ μὲν ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες, οἱ μοχλοί· ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆες, τὴν [1] τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας·

——— Ὅθι [2] ζωστῆρος ὀχῆες.

Ὀχθήσας. Οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν·

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. [3] ———

ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. τάσσουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάζων τετάρακται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος.

Ὄχθαι. [4] Τὰ χείλη [5] τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν.

Ὄχοι. Εἰ μὲν βαρυτονοῖμεν, [6] ἐστὶ μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον λιμένες νηῶν ὀχήματα, [7] δι' ὧν ὀχεῖται αἱ ναῦς. εἰ δὲ ὀξυτο-

---

[1] Τήν. Lege τοὺς τήν. Pro vectibus ſumitur Il. Φ. 537:

—Οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

Et pro galeæ retinaculo Il. Γ. 372:

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

[2] Ὅθι. Il. Δ. 132.

[3] Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Il. H. 454.

[4] Ὄχθαι. Diſcrimen inter ὄχθη & ὄχθος ita conſtituit Ammonius, ut ὄχθη, ποταμῶν χείλη; ὄχθος, ἐπάρματα γῆς ſignificet. Heſ. quoque ὄχθα & ὄχθη explicat χεῖλος ποταμοῦ. Et accipi poteſt etiam pro fontis margine, ut in decimâ tertiâ Anacreontis Odâ: οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις. At ὄχθοι apud eumdem Heſ. αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι. καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν. Idem tamen in ὄχθος habet: κρημνὸς, πέτρα. τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς. In vigeſimâ Anacreontis Odâ:

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη

Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Merito ὄχθαις per petras, ſummitates montium interpretatur Clariſſima Daceria, quæ Interpretes Latinos vituperat, quod vertiſſent *ad fluenta Trojæ*. Non enim ad fluminis ripam, ſed in ſummo Sipyli montis cacumine figitur, ut ait Ovidius libro ſexto. In quodam Sangermanenſi Lex. Manuſcripto legitur: Ὄχθους. Ὑψηλοὺς αἰγιαλούς. Et Ὄχθας. Τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ. In altero etiam Codice Mſ.: Ὄχθας. Γῆς ἀναστήματα. Quod falſam eſſe

’Οχεῖς. Lorum galeæ, ſic dictum quod eam contineat: eodem ſenſu & vectes vocantur ὀχῆες; ſcilicet quod portam contineant. Nominat & ὀχῆας, fibulas quæ loricæ zonam retinent:

——— Ubi baltei fibulæ.

’Οχθήσας. Quaſi animam quum ſuſtuliſſet:

Illum vero animam quaſi valde attollens. ———

Dicitur ex ὄχθαι quæ ſunt ripæ fluminum eminentes. Uſurpatur & pro ingemiſcere, eâdem de causâ; etenim qui ingemiſcit, & qui arrectus pendet, pariter animo turbantur.

’Οχθαι. Oræ fluminum, & terræ eminentiæ; dicuntur ex ἐξέχειν, quod eſt extare.

’Οχοι. Si ultima accentu gravi ſyllabico notatur, erit metaphorice navium portus, ac vehicula quibus vehuntur

---

Ammonii diſtinctionem comprobat, cum hæc vocabula promiſcue uſurpentur, & vario ſenſu apud varios autores accipiantur. Vide Clar. Oudendorpium ad Thomam Magiſtrum.

5 Χείλη τοῦ ποταμοῦ. *Labia fluminis*, pro *oræ*. Sic Hebraice שפה *ſafa*, id eſt, *Labium*, & Chaldaice ספתא, ſignificat extremitatem fluvii, ſive ripam, & maris littus. Apud Syros, in Epiſtolâ Beati Pauli ad Hebræos c. 11. 12. חל דעל ספתה דימא, ubi Græcus Textus habet: ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Vulgata ſimpliciter: *arena quæ eſt ad oram maris.* Dicuntur calathi χείλεα, Od. Δ. 132. ut & crateris, in eodem Libro, verſu 616. Galenus vocat τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, oras vulnerum aperturam ambientes.

6 Βαρυτονούμενον. Senſus eſt. ſi ultima gravem ſyllabicum accentum habeat, *id eſt*, eum qui, cum intelligatur in omni ſyllabâ quæ nec acuitur, nec circumflectitur, non tamen inter ſcribendum ullâ peculiari notâ exprimitur. Sic ὄχος, *currus*, *vehiculum*, acutum in penultimâ, & gravem ſyllabicum in ultimâ habet: at ὀχὸς adjectivus habet in ultimâ acutum, aut, propter ſequentem dictionem, ſignatum gravem accentum; & ſignificat *capax*, *qui continere poteſt.*

7 ’Οχήματα. Reſpicit Od. E. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ᾽ ἐπιωγαί.

ubi alii quidem legunt, νηῶν ὄχοι, *navium vehiculum*; alii vero, νηῶν ὀχοὶ, *navium capaces.*

τοῖντο ὀχοὶ, ἔσονται οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, οἱ συνέχοντες. καὶ πειθανῶς [1] ἑκάτερον ἔχει τῆς ἐκδοχῆς.

Ὀψέ. Μετὰ πολὺν χρόνον.

Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. [2] Ὀψὲ ἀρξάμενον τελειοῦσθαι. καὶ ὀψιτέλεστον, ὀψὲ τελεσθησόμενον.

Ὀψείοντες. Ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλίμαχος·

Οἳ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον,

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες.

Ὄψον. Ὁ μὲν Ἀπίων κακῶς τὸ κρέας. ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ Ποιητής·

——— Καὶ τὸ κρόμυον [3] ποτῷ ὄψον.

ἔστιν οὖν πᾶν προσόψημα, ὄψον. λέγει γάρ που·

Ὄψα τε [4] οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

---

[1] Πειθανῶς. Pro πειθανῶς mallem πιθανῶς; quamquam non ſum neſcius legi & πειθανῶς.

[2] Ὄψιμον. ὀψιτέλεστον. Il. Β. 325: Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς, Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. —

[3] Καὶ τὸ κρόμυον. In Hom. legitur Il. Λ. 629: Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Sic metaphorice dixit Xenophon in Cyropæd. l. 7. οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς.

naves : ſin vero acuatur, ſignificabit navium capaces, naves continentes. Et probabilis eſt utraque explicatio.

ὈΨΈ. Poſt longum tempus.

ὈΨΙΜΟΝ, ὀψιτέλεστον. Quod ſero incœpit perfici, & ſero perficietur.

ὈΨΕΊΟΝΤΕΣ. Videre cupientes. Et hæc eſt forma Attica ; nam dicunt κλαυσείοντες, pro flere cupientes. Et Callimachus :

Qui quidem comedere cupientes ad meum accedunt aratrum.

Βρωσείοντες hîc ſignificat comedere cupientes.

ὌΨΟΝ. Apion male intelligit carnem ; contrarium enim teſtatur Homerus :

——— *Inſuperque cepam potioni obſonium.*

Ὄψον autem eſt quidquid præter panem comeditur ; alicubi enim dicit :

Obſoniaque qualia edunt Jovis alumni reges.

Et in primo libro : φέρονται δ' οἴκαδε σῖτον μέθυ ἄρτον· ὄψον δ' κάρδαμον. Peculiariter autem, apud Plutarchum & Athenæum, ὄψον & ὀψάριον de piſce dicuntur. De hâc voce vide Clariſſimum Wetſtenium ad Sanctum Joannem. 6. 9. & omnino præſtantiſſimum Pierſonium ad Mœrin, ac Bochartum cap. 6. Hierozoic.

4 Ὄψα τε. Od. Γ. 480.

Π

Πάγοι. [1] Αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν·

——— Σπιλάδες [2] τε πάγοι τε.

Πάγχυ. Παντελῶς.

Παιδνός. [3] Παῖς νεογνός.

Παιήονα. Ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον παιᾶνα ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ παραιτήσει λοιμῶν ἢ στάσεων. [4] ποτὲ δὲ κυρίως, Θεόν τινα ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν Θεῶν·

Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων [5] ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων.

Παίονες. Ἔθνος βαρβαρικόν.

Παιπαλόεντος. Τραχέως καὶ σκολιώδους. θηλυκῶς· [6]

——— Σάμοιό τε [7] παιπαλοέσσης.

Παιφάσσειν. [8] Πυκνῶς ἀπὸ ἄλλου πρὸς ἄλλον ὁρμᾶν μαχόμενον, ἀπὸ τοῦ πάντη [9] φαίνεσθαι. βέλτιον δὲ λέγειν πεποιεῖσθαι [10] τὴν

---

[1] Πάγοι. In Herculis Scuto, Heſiodus ſic habet de ſaxo ex alto montis cacumine devoluto, verſu 439:

— Πάγος δ' οἱ ἀντεβόλησεν.

[2] Σπιλάδες τε. Od. E. 405.

[3] Παιδνός. Od. Φ. 21:

— Πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς Παιδνὸς ἐών. —

Et Æſchyl. in Agamemn. verſu 487:

Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος.

[4] Στάσεων. Heſ, addit ἀεὶ ἐόμενον. Legitur Il. X. 391:

Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Erat hymnus victoriæ; unde Virgilius, in ſexto Æneid. libro, inducit in campis Elyſiis beatos qui, ſuperatis ſuis cupiditatibus victores, tranquillà pace fruebantur, *lætum choro Pæana canentes*. Il. A. 473:

Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

[5] Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων. Il. E. 401.

[6] Θηλυκῶς. Hic aliquid omiſſum puto, & legendum: καὶ θηλυκῶς, παιπαλοέσσης.

Π

ΠΆγοι. Eminentiæ ſcopulorum & montium:

—— *Scopulique & eminentiæ ſaxorum ac montium.*

Πάγχυ. Omnino.

Παιδνόσ. Puer recens natus.

Παιήονα. Aliquando quidem hymnum dictum Pæana in honorem Apollinis cani ſolitum, ut peſtes aut ſeditiones deprecarentur: aliquando vero Deum quemdam quem conſtituit medicum Deorum:

Sed huic Pæon dolores mitigantia pharmaca inſpergens.

Παίονες. Gens barbarica.

Παιπαλόεντοσ. Aſperi & difficilis. Et in fœminino genere:

—— *Samique aſperæ.*

Παιφάσσειν. Frequenter ab alio ad alium irruere pugnantem; ex πάντη & φαίνεσθαι, *id eſt,* ubique conſpici. Melius

Sic Heſiod. in Theogoniâ, verſu 860:
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀΐδνῆς παιπαλοέσσης.
Apud Heſ. παιπαλᾶν eſt περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν. Παιπάλη vero, ἄλευρον λεπτὸν, & Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ.

7 Σάμοιό τε. Od. Δ. 671.

8 Παιφάσσειν. Occurrit ἐκπαιφάσσειν Il. E. 803. ubi ſic explicatur ab Etym. —— Πολεμίζειν οὐκ εἴασκεν Ὅυδ' ἐκπαιφάσσειν. — Ἀντὶ τοῦ οὐκ εἴων ἐμφανῆ αὐτὸν καὶ περιφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μένοντα διευχέσθαι, αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος προσεκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους.

9 Πάντη. Heſ. habet πάντι. Il. B. 450: Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν.

10 Πεποιέεσθαι. Lege πεποιῆσθαι.

λέξιν κατὰ μίμησιν, καὶ σημαίνειν τὸ πανταχῆ φαίνεσθαι, καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσιν παιφάσσουσα, πάντῃ τὰ φάη περιάγουσα, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς.

Πάλος. Κλῆρος· ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τῶν κληρουμένων. ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες πεπαλᾶσθαι. [1] τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολῦσθαι, καθά φησιν·

Αἵματι [2] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. ——

ὥσπερ τοῦ ἡμαγμένου μετοχικοῦ τὸ ἀπαρέμφατον ἡμάχθαι διὰ τοῦ χ καὶ τοῦ θ· οὕτως πεπαλάχθαι, ἀπὸ τοῦ πεπαλαγμένον εἶναι· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἠλλαγμένος, τὸ ἠλλάχθαι.

Πάλιν. Εἰς τοὐπίσω· [3]

—— Αὐτὸς δὲ πάλιν [4] τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

καὶ παραλλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἄψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν. καὶ παλιμπλαγχθέντας, [5] εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας.

Παλλάς. Ἐπίθετον ἴδιον Ἀθηνᾶς. ὡς μὲν Ἀπίων· ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς, [6] ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν κατὰ τὴν ἡλικίαν. παρθένος γάρ ἐστι· ὅθεν καὶ ὁ πάλλαξ [7] ὠνόμασται. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν ἕνα τῶν Γιγάντων. τοῦτο δὲ οὐκ

---

[1] Πεπαλᾶσθαι. Reſpicit Od. I. 331:
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον.
Ubi innuit quoſdam olim male ſcripſiſſe πεπαλᾶσθαι, pro πεπαλάχθαι.

[2] Αἵματι. Il. Z. 268.

[3] Τοὐπίσω. Sic Heſiod. in Operibus, verſu 671:
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι.

[4] Αὐτὸς δέ. Il. N. 3.

[5] Παλιμπλαγχθέντας. Il. A. 59:
— Ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, —
ubi πάλιν & ἄψ conjunguntur. Et Od.

autem

autem diceretur hanc vocem per imitationem confictam eſſe. Et ſic ſignificaret ubique conſpici, & veluti furore divino percitum agitari. Quidam ſic male etymologiam deducunt, ut ſit ſenſus: ubique circumferens τὰ φάη, *id eſt*, oculos.

Πάλος. Sors; ſic dicitur quod agitetur antequam tollatur ab eo qui ſortitur; aut quod agitetur cor eorum qui ſortiuntur. Unde errant qui ſcribunt πεπαλᾶσθαι; hoc enim ſignificat *fœdari*, quemadmodum inquit:

Sanguine & tabo fœdatum. ———

Ut enim ex participio ἡμαγμένον formatur infinitivus ἡμάχθαι per X & Θ ſcriptus, ſic & πεπαλάχθαι formatur ex πεπαλαγμένον: quemadmodum & ἡλάχθαι ex ἡλαγμένος.

Πάλιν. Retro:

——— *Ipſe autem retro vertit oculos ſplendidos.*

Et hæc vox eſt ſynonyma τοῦ ἄψ. Quemadmodum enim ἄψ *retro* ſignificat; ita & πάλιν. Et παλιμπλαγχθέντας, *id eſt*, retro errantes.

Παλλάς. Proprium epithetum Minervæ. Deducit Apion, ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαοὺς, *id eſt*, ex feriendis populis, aut a vibrandâ haſtâ. Aut ſic vocatur ob ætatem; eſt enim virgo: unde & juvenis dicitur πάλλαξ. Quidam vero eam ſic nominatam putant quod Pallas, unus ex Gigantibus, ab eâ

N. 5. idem iiſdem fere verbis occurrit. In Manuſcripto Codice male παλιμπλαχθέντας pro παλιμπλαγχθέντας.

6 Ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς. Hinc emenda locum Heſ. nunquam antea intellectum: Ἡ παίουσα τοὺς αὐλούς. Pro αὐλοὺς, lege, cum Apione & Apollonio, τοὺς λαούς. Et in utroque, pro παίειν, fortaſſe legendum πάλλειν.

7 Ὅθεν καὶ ἡ πάλλαξ. Hinc & παλλακὴ, παλλακὶς, *pellex*, quæ omnia a quibuſdam derivantur ex Hebraico פלגש, *pellex*.

ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. [1]

Παλιμπετές. Εἰς τοὐπίσω πεπτωκότες. [2]

Παλάξαι. Μαλάξαι, Ἀπίων δὲ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι· [3] ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ.

Παλαιφάτου. Ὁ Ἀπίων· πάλαι ἐσθιομένης [4] ἐστί. ἐπὶ γὰρ τῆς δρυὸς φησι·

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός [5] ἐσσι παλαιφάτου. ———

Παλινάγρετον. Παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον·

——— Οὐ γὰρ ἐμὸν [6] παλινάγρετον. ———

---

[1] Παραστήσειε. Nuſquam enim Homerus huncce Gigantem a Pallade occiſum fuiſſe memorat. Sedulo perpende hocce loquendi genus: τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic ſupra idem Apollonius hæc habet in Ἀκοστήσας, p. 100: Ἀκοστὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. Annotaveram hîc aliquid deeſſe, & legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ΟΥ δυνήσονται ΔΗΛΟΥ͂Ν, ſeu ἘΠΙΦΕΡΕΙΝ, aut aliud ejuſdem ſignificationis verbum; quemadmodum, ut ibidem monueram, notat Euſtathius ἀκοστὰς vocari τὰς κριθὰς, & hoc quidem Homeri non autoritate probari, ſed Nicandri & aliorum. Nunc ex ipſomet Apollonio diſco verbum quod in ἀκοσταὶ deerat poſt ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται, eſſe παραστῆσαι; ut hîc habet, ἐξ Ὁμήρου παραστήσειε. Sic idem in Γυναίων εἵνεκα δώρων, pag. 266. οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. Sic Heſychius loquitur in προτιβάλλεαι: οἱ δὲ, κωλύεις, ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. ἜΣΤΙ ΔΕ' ἈΝΑΠΟ'ΔΕΙΚΤΟΝ ἘΠΙ' ὉΜΗ'ΡΟΥ. Ubi pro ἀναπόδεικτον male ἀποδεικτον legit Daniel Heinſius; cum hæc ſignificatio vocis προτιβάλλεαι, quæ eſt ἅπαξ λεγομένη apud Homerum, non magis ejus auctoritate comprobari poſſe videatur Heſychio, quam Apollonio ſenſus τοῦ ἀκοστὰς pro κριθὰς uſurpati, cædes Pallantis a Pallade hinc cognominatâ interempti, & donum vitis aureæ ab Eurypyli conjuge acceptum. Quæ omnia proinde, ut in Homero non indicata, in dubium revocant ambo Lexicographi. Vide infra noſtram animadverſionem in προτράπεσθαι, & ſedulo confer omnia loca indicata, quæ miram ſibi lucem affundunt, & mutuam accomodant operam.

[2] Πεπτωκότες. In Heſ. habetur πεπτωκός. Sed, cum de procis in plurali agatur, ſcripſit Apollon. πεπτωκότες. Od. Ε. 27: Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέοντο. Notandum quoque in compoſitione τὸ πάλιν *contrarium* ſignificare; ut παλινῳδία. In primâ Nemeor. Pindari: παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι ἀγγίλαι ῥίψειν θέσαν. Hîc παλίγγλωσσον eſt τοῖς προηγγελμένοις ἐναντίον. In ſextâ Iſthm. οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος, οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Hîc παλίγγλωσσος eſt

occiſus fuerit : ſed hoc nemo ex Homero probare poſſit.

ΠΑΛΙΜΠΕΤΈΣ. Retro cadentes.

ΠΑΛΆΞΑΙ. Apion interpretatur mollire & confringere. Potius autem eſſet *irrigare*. Unde & irrigata terra dicitur πηλός.

ΠΑΛΑΙΦΆΤΟΥ. Apion interpretatur, quæ olim comedebatur ; nam de quercu ſic dicit :

Non enim a quercu es olim fabuloſâ, neque a petrâ.

ΠΑΛΙΝΆΓΡΕΤΟΝ. Quod rurſus recipitur, quaſi cujus collati pœnitet :

——— *Neque enim meum revocabile.* ———

---

quæ linguâ Græcæ oppoſitâ, vel ab eâ diverſâ utitur.

3 Βρέξαι. Reſpicit Il. Ε. 100 :

— Παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.

Et Il. Υ. 503 :

— Λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Et Od. Ν. 395 :

Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας.

Quidam τὸ παλάσσω deducunt ex פלש, *volutare.*

4 Ἐσθιομένης. Confundit duas diverſas Lectiones Apollonius, vel potius ejus Librarius. Quidam enim legunt παλαιφάγου ; quod recte exponi poteſt πάλαι ἐσθιομένης : alii vero παλαιφάτου, quod Sangermanenſe Lex. Mſ. explicat : παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μύθους. Heſ. habet : Παλαίφατα. Ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὃ ἐστὶ μεμαντευμένα. οἱ δὲ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Et reſpicit Od. Ν. 172. & Od. Ι. 507 :

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.

Credo igitur Apollonium ſcripſiſſe παλαιφάγου, ut & legit Heſ. Nam quercus erat priſtinus hominum cibus, priuſquam Ceres, ut ait Virgilius, *Chaoniam pingui glandem mutaſſet ariſtâ.* Vide Schol. qui utriuſque Lectionis meminit.

5 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός. Od. Τ. 163.

6 Οὐ γὰρ ἐμόν. Il. Α. 526. Jupiter Thetidi aliquid promittens, eam ſic alloquitur :

— Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Unde Heſ. explicat παλινάγρετα per ἀμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα. Cum quo recte confert Clariſſimus Alberti hoc Epiſt. ad Roman. XI. 29. ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. Heſiodus vocat οὐ παλινάγρετον, *noxam irreparabilem,* in Herculis Scuto, verſu 93 :

ΠΑΛΙΩΞΙΣ. [1] Ἡ ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν δίωξις, ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.

ΠΑΛΑΜΑΙ. [2] Αἱ χεῖρες· ὅτι ἐν αὐταῖς παλαμώμεθα. λέγονται δὲ καὶ αἱ τέχναι, παλάμαι· ἐπεὶ τὸ πλέον διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται. καὶ παλαμήσασθαι, τὸ τεχνάσασθαι.

ΠΑΛΥΝΕΙΝ. Ἤτοι τρέφειν, [3] ἢ λευκαίνειν· ἀπὸ τῆς τοῦ ἀλεύρου πάλης.

ΠΑΛΛΙΡΟΘΙΟΝ. [4] Ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκός. [5]

ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΙ. [6] Δι' ὅλης ἡμέρας.

ΠΑΝΑΩΡΙΟΝ. [7] Πάντων ἀωρότατον·

Ἀλλ' ἕνα παῖδ' [8] ἔτεκεν παναώριον. ——

Ἢν ἄτην ἀχέων, ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Vide Harpocration. in παλινάγρετα, & Clar. Ruhnken. in eamdem vocem, apud Timæum.

[1] Παλίωξις. Il. M. 71:
Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται.
In Herculis Scuto, verſu 154:
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.

[2] Παλάμαι. Il. Γ. 128:
Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Sic in Herculis Scuto, verſu 320:
Ἀρσάμενος παλάμῃσι. —
Παλάμαι apud Theognid. ſunt adminicula, ſive ſubſidia:
Παντοῖαι βιότου παλάμαι, —
ut inquit. In decimâ Pindari Olymp. Θεοῦ σὺν παλάμᾳ, eſt *ope divinâ*. Cujus contrarium in primâ Olymp. ἀπάλαμον βίον, *ineluctabile fatum*. Dicitur quoque ἀπάλαμνος; & explicatur *imbellis*, *imperitus*. At in ſecundâ Olymp. ἀπάλαμνοι φρένες, ex Triclinii ſententiâ, ſunt ἀδιόρθωτοι, ἀπαιδαγώγητοι.

[3] Τρέφειν. Nullo ſenſu. Lege mecum βρέχειν. Sic ſupra vidimus: Ἐπάλυνεν. Ἐλεύκανεν, ἐπέβρεξεν. Od. K. 520:
— Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
Quod exemplum affert Heſ. & ſic Etym. qui meam firmat conjecturam: Παλύνω, ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν· ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος K· (Il. K 7.)
— Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

[4] Παλλιρόθιον. Lege παλιῤῥόθιον. Quod Heſ. explicat ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμηκὸς, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον. Sic Od. E. 430:
— Παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖθις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον. —
Et Od. I. 485:
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα.

[5] Ὁρμηκός. Male in Mſ. Codice ὁρμηκώς.

[6] Πανημέριοι. Il. Σ. 209:
Οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ.
In Herculis Scuto, verſu 396:
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδήν.

ΠΑΛΙΏΞΙΣ. Cum reditum perſecutio eorum qui, cum fugati fuiſſent, vice verſâ poſtea inſequuntur eos a quibus fugabantur.

ΠΑΛΆΜΑΙ. Manus; ſic dicuntur quod earum ope res agamus. Artes quoque & technæ dicuntur παλάμαι; quod plerumque iis exequendis manus inſerviant. Et παλαμήσασθαι eſt aliquid callidum moliri.

ΠΑΛΎΝΕΙΝ. Aut irrigare, aut dealbare. Sic dicitur ex tenuiſſimâ farinâ.

ΠΑΛΑΙΡΌΘΙΟΝ. A tergo irruens.

ΠΑΝΗΜΈΡΙΟΙ. Per totum diem.

ΠΆΝΑΩΡΙΟΝ. Omnium maxime intempeſtivum:

Sed unum filium genuit immaturâ morte periturum. ——

In Sophoclis Trachiniis verſu 673. Chorus pro reditu Herculis, & ejus erga Dejaniram conſtantiâ vota faciens, optat ut μόλοι πανάμερος. Et hoc a Scholiaſte varie explicatur; ſive *perdius*, *conſtans*, ex ἡμέρα dies; ſeu *manſuetus*, *mitis*, ex ἥμερος; atque ab Interprete Latino redditur, *toto properans die*. Mallem intelligere *conſtans*, *perdius*. Sic in Euripidis Hyppol. verſu 369. τίς σε πανάμερος ὅδε χρόνος μένει. Πανάμερος ab Heſ. & Photio Manuſcripto explicatur, δι' ὅλης ἡμέρας. Pro πανημέριος legitur πανημαδὸν in Oppian. Halieut. l. 3. verſu 360. Simili genere dicendi vidimus ſupra in Heſiodo uſurpari τὸ ἠῷος. Legitur παννύχιοι, Il. Β. 2:

Εὗδον παννύχιοι. —

In Heſiodi Operibus, verſu 521:

— Νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου,

ut Virgil. Georg. 3. lupus *nocturnus* obambulat, pro *noctu*. Et Ἑσπέριοι Od Ξ. 344:

Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειέλου ἔργ' ἀφίκοντο.

Sic Apollonius explicavit ἠέριαι per πρωϊναὶ, ὀρθριναί. Apud Herodotum τριταῖος ἀφίκετο *tertiâ luce advenit*. Unde apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. πυρετὸς τεταρταῖος & πεμπταῖος ſumuntur pro febri quæ quarto & quinto quoque die redit. Sic Od. Ξ. 257:

Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείτην ἱκόμεσθα.

Sic quoque dicitur σχολαῖος. Et Il. Ο. 470:

Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα

Πρώϊον. —

Hîc πρώϊον dicitur pro πρωΐ.

7 Πανάωριον. *Id eſt*, præcoci fato & immaturâ morte periturum, ut dixit Plut. ἄωρος θάνατος. Heſ. interpretatur, πάντων ἀωρότατον, καὶ ἄμοιρον, ἢ κατὰ πάντα ἄωρον.

8 Ἀλλ' ἕνα παῖδ'. Il. Ω. 540. In Homero παῖδα τέκεν, pro παῖδ' ἔτεκεν.

ΠΆΝΤΟΣΕ. Πάντα τὸν τόπον·

Πάντοσε [1] χεῖρ' ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς, ——

εἰς πάντας. ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

—— Πάντοσ' ἐΐσην, [2]

κατὰ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην.

ΠΑΛΙΝΤΡΩΠΑ͂ΣΘΑΙ. [3] Εἰς τοὐπίσω στρέφεσθαι, ἢ τρέπεσθαι.

ΠΑΝΑΦΗΛΙΚΑ. [4] Πάντων τῶν ἀφηλίκων, ὁμηλίκων ἀπεληλασμένον.

ΠΑΝΌΨΙΟΝ. Ὃ ἐστιν [5] λάμπων. ἀπὸ τῆς ἐπιδορατίδος, ὡς ἐπίθετον, ἢ ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρῶν. [6]

ΠΑΝΟΜΦΑΊΩ. [7] Ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται.

ΠΑΝΔΗΜΙΟΣ. [8] Ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος.

ΠΑΠΤΑΊΝΩΝ. [9] Πανταπᾶσι [10] περιβλέπων.

ΠΑΠΠΆΖΟΥΣΙ. Ὀνοματοποιεῖται. παρὰ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατρᾶσι λέγειν προσφωνοῦντα· [11]

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην;

---

1 Πάντοσε. Od. P. 366. Supra ante πάντα τὸν τόπον, omiſſum puto εἰς.

2 Πάντοσ' ἐΐσην. Il. P. 7. In Codice Mſ. πάντοσε ἴσην.

3 Παλιντρωπᾶσθαι. Male in Heſ. ſcribitur, παλιντροπιάασθαι. Reſpexerunt Il. Π. 95:

Ἀλλὰ παλιντρωπᾶσθαι, —

ubi quidam diviſim legunt, πάλιν τρωπᾶσθαι.

4 Παναφήλικα. Il. X. 490:

Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.

5 Ὃ ἐστιν. Ante ὃ ἐστιν aliquid omiſſum. Lege πᾶσι συνοπτὸν, ὃ ἐστι λαμπρὸν, ſeu λάμπον pro λάμπων. Sic enim Heſ. explicat πανόψιον per πᾶσι συνοπτόν. Schol. ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον. πᾶσιν ὁρώμενον, οἱονεὶ πανόρατον.

6 Ὁρῶν. Pro ὁρῶν, lege ὁρώμενον cum Schol. Il. Φ. 397:

ΠΆΝΤΟΣΕ. Omni loco:

Undique manum porrigens, quaſi méndicus. ——

πάντη hîc ſignificat *omnibus*. Et de ſcuto:

—— πάντοσ' *æqualem*;

in omnibus, ex omni parte æqualem.

ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΆΣΘΑΙ. Retro flecti, aut converti.

ΠΑΝΑΦΗΛΙΚΑ. Ab omnibus ſociis ætate æqualibus expulſum.

ΠΑΝΌΨΙΟΝ. Omnibus conſpicuum, *id eſt*, fulgens.[6] Sic dicitur haſta, ob cuſpidem; & eſt tanquam epithetum: aut quod in conſpectu omnium apparet.

ΠΑΝΟΜΦΑΊῼ. Epithetum Jovis; ſcilicet, ad quem omnes voces divinæ referuntur.

ΠΑΝΔΗΜΙΟΣ. Qui per totum populum verſatur.

ΠΑΠΤΑΊΝΩΝ. Ubique circumferens oculos.

ΠΑΠΠΆΖΟΥΣΙ. Vox conficta; quod pueri, cum patres alloquuntur, eos vocant πάππα:

Pater chare, nonne mihi inſtrueres currum?

—— Αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα.

7 Πανομφαίῳ. Il. Θ. 250:

Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

8 Πανδήμιος. De mendico apud Homerum dicitur Od. Σ. 1:

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης. —

9 Παπταίνων. Il. Δ. 200:

Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. —

In Heſiodi Operibus, verſu 442:

Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας. —

10 Παντάπασι. In Homero πάντη πᾶσι.

11 Λέγων προσφωνοῦντα. Hîc omiſſum eſt πάππα. Scilicet pueri patrem ſuum alloquentes, exclamant πάππα: unde conficta vox παππάζουσι. Hîc Librarius omiſit τὸ πάππα, quod immediate ſequeretur πάππα φίλ'.

12 Πάππα φίλ'. Od. Ζ. 57.

Παράφημι. Παραμυθοῦμαι. τοῦτο δέ ἐστιν. [1] ἐν τῷ·

Παρειπών; ἀγαθὴ [2] δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

Πάντως θαρσαλέη. Κατὰ πάντα θρασεῖα.

Παρενήνεον. [3] Παρετίθεσαν ἀθρόως, οἷον παρεσώρευον.

Παρακλιδόν. [4] Παρακεκλιμένος, [5] παρατετραμμένος τῆς ἀληθείας.

Πάροιθεν. Ἔμπροσθεν καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ τόπου μέν·

——— Πάροιθε [6] δὲ δαίδαλον ἦεν.

καί·

Καί ῥα [7] πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. ———

ἐπὶ δὲ χρόνου·

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς [8] προπάροιθεν ἰδών. ———

Παρθέμενοι. [9] Παραθέμενοι, παραβάλλοντες.

Πάρος. Ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνου.

Παροίτεροι. [10] Μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες·

——— Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. [11]

Παραβλήδην. Οἷον ἀπατηλῶς. [12] οἷον ἐξαπατητικῶς,

---

1 Ἐστιν. Heſ. explicat παραιτῶ, παραμυθοῦμαι, συμβουλεύω. Et in Παραίφασις, habet παραμυθία, συμβουλία, παρηγορία. Unde in Apollonio, poſt τοῦτο δέ ἐστιν, addendum cenſeo, παραιτῶ, συμβουλεύω.

2 Παρειπών; ἀγαθή. Il. Λ. 792.

3 Παρενήνεον. Od. Α. 147:

Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.

4 Παρακλιδόν. Reſpicit Od. Δ. 348:

— Οὐκ ἂν ἔγωγε

Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω.

Sic in Heſiod. Operibus, verſu 260:

Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.

5 Παρακεκλιμένος, & infra παρατετραμμένος. Legerem παρακεκλιμένως, & παρατετραμμένως.

6 Πάροιθε δέ. Od. Τ. 227.

7 Καί ῥα πάροιθ'. Il. Α. 360.

8 Τὸν δ' Ὀδυσεύς. Il. Κ. 476.

9 Παρθέμενοι. Od. Β. 237:

ΠΑΡΑΊΦΗΜΙ. Commoneo. Significat & adhortor, ſuadeo:

Admonens; bona autem admonitio eſt amici.

ΠΆΝΤΩΣ ΘΑΡΣΑΛΈΗ. In omnibus audax.

ΠΑΡΕΝΉΝΕΟΝ. Denſe accumulabant, quaſi coacervabant.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΌΝ. A veritate recedendo & deflectendo.

ΠΆΡΟΙΘΕΝ. Ante, de loco & de tempore dicitur. De loco quidem:

——*Ante autem artificium quoddam erat.*

Et:

Et ante eum ſedit. ——

Et pro tempore:

Hunc Ulyſſes cum antea conſpexiſſet. ——

ΠΑΡΘΈΜΕΝΟΙ. Cum objeciſſent, cum expoſuiſſent.

ΠΆΡΟΣ. Antea, de tempore dicitur.

ΠΑΡΟΊΤΕΡΟΙ. Magis procedentes:

—— *Priores eſſe equi.*

ΠΑΡΑΒΛΉΔΗΝ. Quaſi doloſe, aſtute ut falleret. Etenim

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς. —
Et Od. Γ. 74:
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

10 Παροίτεροι. Pro παροίτεροι, legitur παραίτεροι apud Heſ.

11 Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. Il. Ψ. 459.

12 Ἀπατηλήν. Fortaſſe ἀπατηλῶς. Reſpicit Il. Δ. 6:
Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.
Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum habet, ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. At Heſ. alium addit ſenſum quem præferrem, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Etenim, in loco Homeri ſupra allato, Jupiter, ut Junoni ægre faceret, ſolam comparat Venerem quæ, quamvis affluens deliciis & voluptati dedita, Paridem tamen e præſenti pugnæ periculo eripuerat, cum Junone & bellatrice Minervâ conjunctis, quæ Menelaum deſtituerant, licet ei faverent.

παραλογιστικῶς. παραβάλλειν γὰρ τὰ ἀπατᾶν ἔλεγον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Παρμέμβλωκεν. Παραμεμόληκεν, συμπάρεστιν.

Παρθένιος. Ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γενόμενος· ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον [1] εἶναι τὴν γεγεννηκυῖαν αὐτόν.

Παρήορος. Ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παραιωρεῖσθαι. καὶ παρηορίας, [2] τοὺς δεσμούς·

——— Παρήορον [3] οὔτασεν ἵππον.

ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παραιωρημένον κατὰ τὰς φρένας, οἷον [4] ἄφρονα·

——— Ἐπεὶ οὔτι [5] παρήορος, οὐδ᾽ ἀεσίφρων.

ἔστιν δὲ ὅτε καὶ πλατικῶς, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος. [6]

Πολλὸς γάρ [7] τις ἔκειτο παρήορος. ———

---

[1] Παρθένον. Virgo quoque apud Latinos non ſemper accipitur pro intactâ puellâ & virum nondum expertâ; ſed pro eâ quæ ætate floret. Sic in Virgilio Paſiphae vocatur virgo, quamvis Minois conjux, & trium liberorum, Phædræ, Ariadnes, Androgei, mater eſſet:

Infelix virgo, quæ te dementia cepit?

Et Caſſandra ab Apolline violata:

Ecce trahebatur paſſis Priameïa virgo
Crinibus, a templo Caſſandra adytiſque Minervæ.

Terentius in Adelphis, Act. 4. Scen. 3:
Ut una mecum ad matrem virginis eas, quamvis corrupta eſſet. Apud Homerum Il. Π. 180:

—Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος. —

Et Il. Β. 514. loquitur de filiis quos peperit παρθένος:

Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη. —

Apud Heſ. παρθένιοι ſunt, οἱ κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν Λάκωσι πόλεμον γενόμενοι ἐκ τῶν θεραπαινῶν. καὶ οἱ ἐξ ἀνεκδότου λάθρα γενόμενοι παῖδες. De furtivâ illâ Lacedæmoniorum prole mentionem faciunt Strabo, & Ariſtoteles l. 5. Polit.

[2] Παρηορίας. Il. Θ. 87:
Ὄφρ᾽ ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέτεμνε.

σφάλλειν uſurpabant pro decipere. Hæc vox ſemel occurrit.

ΠΑΡΜΈΜΒΛΩΚΕ. Opem latura venit, ſimul adeſt.

ΠΑΡΘΈΝΙΟΣ. Furtivo partu incertâque origine natus; quod ut virgo adhuc habeatur quæ illum peperit.

ΠΑΡΗΌΡΟΣ. Aliquando quidem bigæ alligatus tertius equus, ſic dictus quod ex eâ aptus & ſuſpenſus ſit; & παρηορίας ſignificat vincula:

——— *Bigæ alligatum vulneravit equum.*

Aliquando vero ſignificat mente emotum, velut inſipientem:

——— *Quoniam non inſipiens, neque ſtolidus.*

Nonnunquam & de eo dicitur qui cecidit, &, quam longus eſt, toto corpore extenſus jacet:

Magnus enim quidam jacebat toto corpore extenſus. ———

---

3 Παρήορον. Legitur Il. Π. 474:

Ἄιξας ἀπέκοψε παρήορον. —

Quem verſum Apollonius mihi videtur confudiſſe cum eo qui occurrit Il. Π. 467:

— Πήδασον οὔτασεν ἵππον.

Et ex ambobus in unum commixtis ſuum effecit:

— Παρήορον οὔτασεν ἵππον.

4 Παρήορον. Pro παρήορος, legitur πάρμορος apud Heſ. qui explicat ὁ μωρὸς, & Dorice πάραμος in decimo quinto Theocriti Idyllio, verſu 8:

Ταῦθ' ὁ πάραμος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' οἰκεῖν.

In eodem Lexicographo Παρηρία, μωρία. Et Archilochus: τίς σὰς παρήειρε φρένας. Sic ferme in Hom. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

5 Ἐπεὶ οὔτι. Il. Ψ. 603.

6 Παρακαρρέμενος. Similiter fere apud Æſchylum in Prometheo, verſu 363:

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας,

quod minus bene *inhonorum* mihi vertiſſe videtur Clariſſimus Stanley. Vide Schol. Homeri.

7 Πολλὸς γάρ. Il. Η. 156.

ΠΑΡΑΠΛΗ͂ΓΑΣ [1] ΠΕ΄ΤΡΑΣ. Τὰς παραλίας πλησσομένας ἀπὸ τῆς ἁλός.

ΠΑΡΑΒΛΩ͂ΠΕΣ. [2] Παραβλέπουσαι.

ΠΑΡΘΕ΄ΝΟΠΙ͂ΠΑ. Παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περισκοπῶν.

ΠΑΡΕ΄Ξ. Παρεκτός.

ΠΑΡΗ΄ΠΑΦΕΝ. Ἐξηπάτησεν.

ΠΑ΄ΡΑ. Πάρεστιν, [3] ἢ πληθυντικῶς πάρεισιν.

ΠΑΡΗΕ΄ΡΘΗ. [4] Παρηνέχθη.

ΠΑΡΑΡ῾ΡΗΤΟΙ͂ΣΙ. [5] Παραμυθητικοῖς.

ΠΑ΄ΡΦΑΣΙΣ. Παραμυθία.

ΠΑΡΕΛΕΥ΄ΣΕΤΑΙ. [6] Παραδραμεῖ, παραλογιεῖται. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τροχαζόντων. ὁ γὰρ παρελθὼν τὸν τροχάζοντα, νικᾷ.

ΠΑΡΠΕΠΙ΄ΘΟΝΤΕΣ. [7] Παραπείσαντες.

ΠΑΧΝΟΥ͂ΤΑΙ. [8] Πήσσεται.

ΠΑ΄ΣΣΟΝΑ. [9] Παχύτερον, ἢ πλατύτερον.

ΠΑΣΣΥΔΙΗ. Μετὰ πάσης σπουδῆς. συνθεῖναι [10] γὰρ, τὸ ὁρμηθῆναι. ὅθεν καὶ ὁ σῦς· παρὰ τὸ σεύεσθαι. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

---

[1] Παραπλῆγας πέτρας. Heſ. interpretatur, τὰς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλοὺς, ἢ πέτρας. Od Ε. 418:

Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

[2] Παραβλῶπες. Il. I. 499:

Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

[3] Πάρεστιν. In Singulari Il. Ε. 603:

Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε Θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει.

In Plurali Il I. 227:

— Πάρα γὰρ μενοεικέα πολλά.

[4] Παρηέρθη. Il. Π. 341:

— Ἔσχε δὲ οἶον

Δέρμα. παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

[5] Παραῤῥητοῖσι. Il. Ν. 726:

Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.

Ubi Schol. παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς.

[6] Παρελεύσεται. Reſpicit Il. Α. 132:

Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις,

[7] Παρπεπιθόντες. Il. Ψ. 37:

Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταῖροι χωόμενον κῆρ.

Heſ. habet παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. Etenim παρπεπιθὼν eſt decipiens. Od. Ξ. 290:

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,

Παραπλῆγας πέτρας. Petras maritimas, quasi mari percussas.

Παραβλῶπες. Limis oculis aspicientes.

Παρθενοπῖπα. Virgines undique circumspiciens.

Παρέξ. Præter.

Παρήπαφεν. Decepit.

Πάρα. Adest; aut in plurali, adsunt.

Παρηέρθη. Transversus abripiebatur.

Παραῤῥητοῖσι. Consiliis, adhortationibus.

Πάρφασις. Adhortatio.

Παρελεύσεται. Superabit, decipiet. Metaphora sumpta ex currentibus: in cursu enim qui currentem præterit, is eum vincit.

Παρπεπιθόντες. Persuadendo flectentes.

Παχνοῦται. Condensatur.

Πάσσονα. Pinguiorem, aut latiorem.

Πασσυδίῃ. Cum omni impetu: σεῦναι enim est cum impetu irruere; unde & σῦς sic dicitur, videlicet quod irruat.

Ἡράκλης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει,
Ὅς μ' ἄγει παρπεπιθὼν ἦσιν φρεσίν. —

8 Παχνῦται. Il. Ρ. 112:

— Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται. —

Ubi Schol. συστέλλεται, ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Sic, ut jam animadversum est, apud Æschylum in Coëph. versu 81. κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη. Et in Euripidis Hyppol. versu 803:

Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;

9 Πάσσονα. Od. Ζ. 230:

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. —

10 Συνθεῖναι. Lege συθῆναι. Hes. addit alium sensum, scilicet πανδημεί, *totis exercitûs viribus*. Il. Λ. 708:

Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πασσυδίῃ. —

Et Il. Λ. 724:

Ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Ubi alii legunt, πανσυδίῃ; quod Hes. explicat, ὁμοῦ πάντες. Scribitur quoque, teste Alberti, πανσυδί, πανσυδεί, πασσυδεί, πασσυδί & πασσυδεί. Musæus, versu 44:

Πασσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι.

Euripides in Troadibus, versu 792:

Τίνος ἐνδέομεν; μὴ οὐ πανσυδίᾳ
Χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός;

Πάσσε. Ἐπὶ μὲν τοῦ καὶ ἡμῖν νοουμένου·

Πάσσε [1] δ' ἁλὸς θείοιο. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλεν·

—— Πολλοὺς [2] δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἀφ' οὗ καὶ παστὸν [3] λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως.

Πᾶσαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως·

—— Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων. [4]

καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλαι. [5]

Πάτασσεν. [6] Ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο.

Πάτον. Τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ λεωφόρον.

Παύρους. Ὀλίγους.

Παφλάζοντα. [7] Τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν.

Πέδιλα. Τὰ ὑποδήματα, οἱονεὶ τὰ τοῖς ποσὶν εἰλούμενα. [8]

Pro iis Æoles dicebant πισσύρες. At Æſchylus habet πανομιλεὶ, verſu 302. *Septem ad Theb.* & πύρδην in *Perſis*. Sic & dicuntur πανσαγίᾳ & πανσπλίᾳ. Sophocles in Antigon. verſu 106:

Φῶτα βάντα πανσαγίᾳ.

1 Πάσσε δ'. Il. I. 214.

2 Πολλοὺς δ'. Il. Γ. 126. In Homero legitur πολέας pro πολλούς.

3 Παστόν. Πάστος quoque apud Heſ. eſt τὸ γαμικὸν ποίκιλμα, ubi Lectorem remittit Biel. ad Pſ. 18, 5. Joël. 2, 16. I. Maccab. 1. 28. Occurrit & apud Lucianum; unde deducitur compoſitum πρόπαστος, *locus ante thalamum*. Παστὰς apud Euripidem in Oreſte eſt thalamus; & in Suidâ idem eſt quod ὁ παστὸς, ὁ νύμφων. Et declarat Apollonius τὸ παστὸν eſſe vocem propriam & uſu communi frequentatam. Docet Schol. Homeri τὰ ποικίλα παραπετάσματα vocari παστοὺς & παστάδας. Pollux 3. 37. Τὸ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα, παστός.

4 Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων. Il. Σ. 470. Alii legunt ἐφύσσων.

5 Ἐπὶ τοῦ ὅλαι. Etym. addit exemplum quod hic ex Apollon. excidiſſe puto:

Πᾶσαι δ' ᾠγνυντο πύλαι. —

(Il. Β. 809.) οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπῆρχον πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. καὶ

— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

(In noſtris Hom. Editionibus legitur alio ſenſu πάσας Il. Μ. 340.) ἀντὶ τοῦ κε-

ΠΆΣΣΕ. Quemadmodum vulgo intelligimus:

Inſperſit autem ſale divino. ——

Et pro variegabat:

—— *Multa autem variegabat certamina.*

Unde & παστὸν proprio nomine vocamus variegatum & nuptiale textum.

ΠΑ͂ΣΑΙ. In ſenſu quem nos uſurpamus:

—— *Viginti omnes ſpirabant.*

Sumitur & pro *totæ.*

ΠΆΤΑΣΣΕΝ. Pavore trepidabat.

ΠΆΤΟΝ. Viam calcatam & publicam.

ΠΑΎΡΟΥΣ. Paucos.

ΠΑΦΛΆΖΟΝΤΑ. Vox ficta per imitationem.

ΠΈΔΙΛΑ. Calcei; ſic dicuntur quaſi pedibus involuti.

κλαυσιθρήνοις ἔπεσιν. Philemon quoque ineditus Grammaticus, cum plurima alia hujuſce ſignificationis exempla protuliſſet, tandem deſinit in hoc quod & ab Etymologo allatum Apollonio reſtituimus.

[6] Πάτασσεν. Il. Ψ. 370:

— Πάτασσε ϗ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων. —

— *Exultantiaque haurit*
Corda pavor pulſans, —

inquit Virgilius qui totum hunc locum expreſſit in tertio Georg. Libro. Ex Apollonio noſtro emenda Heſych. ubi legitur ὑπ' ἀγῶνος ἐπλήσσετο, pro ὑπ' ἀγωνίας, quemadmodum habet & Schol. Non enim certamen, ſed anxietas ex certamine orta eorum mentem proprie turbabat.

[7] Παφλάζοντα. Omiſit gloſſam. Sed Heſ. explicat, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίροντα. Il. N. 798:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Eubulus Comicus apud Athenæum, l. 6:

Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι.

Patina cachinnat bulliente murmure,

ut vertit Scaliger. ad Varronem.

[8] Ἐλύμα.. Itaque olim dicebantur πέδιλα, teſte Euſtathio. Il. K. 22:

Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

Heſiod. in Theogoniâ vocat Junonem, verſu 12:

— Χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν.

At in Pindari ſextâ Olymp. ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων, ſignificat: *Sciat hoc ſibi competere & merito tribui.*

παραλογιστικῶς. παραβάλλειν γὰρ τὰ ἀπατητῶν ἔλεγον. τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Παρμέμβλωκεν. Παραμεμόληκεν, συμπάρεστιν.

Παρθένιος. Ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γενόμενος· ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένον [1] εἶναι τὴν γεγεννηκυῖαν αὐτόν.

Παρήορος. Ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παρῃωρεῖσθαι. καὶ παρηορίας, [2] τοὺς δεσμούς·

——— Παρήορον [3] οὔτασεν ἵππον.

ποτὲ δὲ παρήορον, τὸν παρῃωρημένον κατὰ τὰς φρένας, οἷον [4] ἄφρονα·

——— Ἐπεὶ οὔτι [5] παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων.

ἔστιν δὲ ὅτε καὶ πλατικῶς, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παρῃωρημένος. [6]

Πολλὸς γάρ [7] τις ἔκειτο παρήορος. ———

[1] Παρθένον. Virgo quoque apud Latinos non ſemper accipitur pro intactâ puellâ & virum nondum expertâ; ſed pro eâ quæ ætate floret. Sic in Virgilio Paſiphae vocatur virgo, quamvis Minois conjux, & trium liberorum, Phædræ, Ariadnes, Androgei, mater eſſet:

Infelix virgo, quæ te dementia cepit?

Et Caſſandra ab Apolline violata:

Ecce trahebatur paſſis Priameïa virgo
Crinibus, a templo Caſſandra adytiſque Minervæ.

Terentius in Adelphis, Act. 4. Scen. 3:

Ut una mecum ad matrem virginis eas,

quamvis corrupta eſſet. Apud Homerum Il. Π. 180:

—Ἔυδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος. —

Et Il. Β. 514. loquitur de filiis quos peperit παρθένος:

Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη. —

Apud Heſ. παρθένιοι ſunt, οἱ κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν Λάκωσι πόλεμον γενόμενοι ἐκ τῶν θεραπαινῶν. καὶ οἱ ἐξ ἀνεκδότου λάθρα γενόμενοι παῖδες. De furtivâ illâ Lacedæmoniorum prole mentionem faciunt Strabo, & Ariſtoteles l. 5. Polit.

[2] Παρηορίας. Il. Θ. 87:

Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε.

Πέζη. Summitate temonis.

Περί. In ſenſu apud nos uſitato:

Quæ circum habitabantur. ———

Et pro ſuper:

Qui conſilio ſuperatis alios Græcos. ———

Et pro vehementer:

——— *Nam valde me amabat.* ———

Πείρατα. Sumitur pro vinculis, pro finibus, & pro artificum inſtrumentis.

Πεῖραρ. Significat extremitatem funiculi:

Funiculi extremitatem implicantes. ———

Et pro metâ, termino:

——— *Metam ærumnarum.* ———

Πείρινθα. Quod vocamus πειρίνθια, & currui ſuperimponitur; ubi ea quibus utimur collocare ſolemus, ut plura capiat currus.

— Ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης.

(Od. Δ. 563.)

6 Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. Il. N. 359. Conjicit Clariſſimus Alberti olim lectum fuiſſe πείρατ᾽ pro hodierno πεῖραρ.

7 Πέρατα. Lege πέρατος, ut in Etymologo qui idem exemplum allegat. Vide Schol.

8 Πεῖραρ ὀϊζύος. Hodie legitur πεῖρας. Od. Ε. 289:

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀϊζύος ἥ μιν ἱκάνει.

9 Πείρινθα. Il. Ω. 190:

Αὐτὰρ ὅγ᾽ υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην

Ὁπλίσαι ἠνώγει· πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ᾽ αὐτῆς.

Ab Heſ. definitur, πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης. τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον. At Od. Z. 70. vocatur ὑπερτερίη, quam ſic deſcribit Schol. τῷ ἐπιτιθεμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται. ἢ τῷ ὑπεράνω τῆς ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον.

Πειρήσοντα. [1] Διάπειραν ληψόμενον.

Πείσεα. [2] Οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

Πείρων. [3] Διαπειρόντων καὶ οἷον διαπειρῶν.

Πέλλας. Ἀγγεῖα γάλακτος.

Πελασγοί. Οἱ Θεσσαλοί.

Πέλεθρον. Πλέθρον. ἔστι δὲ μέτρον γῆς, ἕκτον σταδίου.

Πεμπάσσεται. [4] Κυρίως ἡ κατὰ πεντάδα ἀρίθμησις. πέμπει [5] γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε λέγουσιν.

Πεμπώβολα. Πέντε ὀβελίσκοι τριανοειδεῖς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. [6]

Πελώριος. Μέγας, ἀπὸ τοῦ προσπελάζειν τῷ Ὠρίωνι. [7]

Πεξαμένη. [8] Ὁ Ἀπίων, κτενισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. [9] ἐπιφέρει δὲ καὶ τὸ τὰ ἔρια [10] ξαίνειν, πέκειν, καὶ τὸ κείρειν,

---

[1] Πειρήσοντα. Il. Μ. 301. & Od. Ζ. 134:

Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.

Hinc emendarem locum Heſ. cujus fons indicatus non eſt. Apud eum pro Πειρήσονται, Διάπειραν λήψονται, legerem cum Apollonio, Πειρήσοντα, Διάπειραν ληψόμενον.

[2] Πείσεα. Od. Ζ. 124. & Il. Υ. 9:

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα.

Heſ. interpretatur, λειμῶνες, ὕλη, ποτάμιοι, ποιώδεις, ὑδατώδεις τόποι. Suidas: οἱ κάθυδροι τόποι.

[3] Πείρων. Il. Ω. 8. Od. Θ. 183. Ν. 91. & 264:

Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

[4] Πεμπάσσεται. Od. Δ. 412:

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. —

[5] Πέμπει. Lego πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε. Hinc apud Heſ. Πεμπὰς, Τριακάς. Quod meritò ſollicitavit & in πεντὰς mutare voluit Clariſſimus Alberti.

[6] Ἀρχῆς. Poſt ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, adderem συνεχόμενοι cum Heſ. qui pariter ac Schol. habet τριαγωνοειδῶς pro τριαγωνοειδεῖς, & λαβῆς pro ἀρχῆς. Il. Α. 463:

— Νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

[7] Ὠρίωνι. Ridicula ſane etymologia. Cum Græci inuſitatam magnitudinem deſignabant, vocabant *Orioneam*. Sic Pindarus dixit in quartâ Iſthm. de Meliſſo cujus ſtaturam humilem excuſat: οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν. Apud Hom. Orion ipſe vocatur πελώριος. Od. Λ. 571:

— Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα.

Unde abſurdior etiam videtur Apollonii ſententia qui, quoties ad etymologias ventum eſt, vir bonus in cæteris, ut ſuus

Πειρήσοντα. Tentaturum, periculum facturum.

Πείσεα. Loca irrigua & herbam producentia.

Πείρων. Qui pertranſit & quaſi trajicit.

Πέλλας. Vaſa lactis, mulctralia.

Πελασγοί. Theſſali.

Πέλεθρον. Idem quod πλέθρον; & eſt terræ menſura, ſcilicet ſexta pars ſtadii.

Πεμπάσσεται. Eſt proprie uti numero quinario in numerando. Etenim Æoles πέμπε, *id eſt*, quinque, vocant πέμπε.

Πεμπώβολα. Quinque cuſpides ex uno manubrio aptæ, quæ tridentis formam exhibent.

Πελώριος. Magnus; ſic dicitur quod ad magnitudinem Orionis accedat.

Πεξαμένη. Cum pexuiſſet: ſic explicant Apion & Apollodorus. Subjungunt πέκειν ſignificare quoque lanas carminare,

---

Homerus, dormitat. Sic Etymologicum Magnum deducit a πελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὠρίωνι. Æque delirat Euſtathius derivans a πέλας & τὸ ὅρος, ὅ ἐστιν ὅρια ἐκτείνειν τὸ μέγεθος; aut a πέλας & ὤρα, ἡ φροντὶς, ut ſit ſenſus: ᾧ ὑπάρχει ἀεὶ φροντὶς διὰ τὸ μέγεθος. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppian. Rutgerſii, voce πέλωρ.

[8] Πεξαμένη. Reſpexit Il. Ξ. 176. ubi Hom. exhibet Junonem ſe ipſam pectentem:

— Χαίτας

Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς.

Quod in Poeſi Gallicâ humilius quidem videretur, ſed apud Græcos & Latinos non erat. Claudianus in *Nuptiis Honorii*, de Achille:

Theſſalico roſeos nectebat pectine crines.

Et infra ſic Venerem, dum comitur, eleganter pingit:

Cæſariem tum forte Venus ſubnixa coruſco

Fingebat ſolio: dextrâ lævâque ſorores

Stabant Idaliæ: largos hæc nectaris imbres

Irrigat, hæc morſu numeroſi dentis eburno

Multifidum diſcrimen arat: ſed tertia retro

Dat varios nexus, & juſto dividit orbes

Ordine. —

Pectendi nullam in Hebr. ſcripturâ mentionem occurrere merito obſervat Meibomius. Habent Arabes ſuum משט *maſchata*, & שרג *ſarraga* in Secundâ Conjugatione, quæ pectere comam ſignificant.

9 Fortaſſe ſic aliter interpungendum: Ὁ Ἀπίων κτενισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπιφέρει (ſublato τοῦ ζ) καὶ τὸ, &c. &c. &c.

10 Ἔρια. In mente habuit Od. Σ. 315:

— Ἔρια πείκετε χερσίν.

ταυτὸ πάἶξαι, [1] καὶ ὁ πόκος. [2] δηλοῖ δὲ καὶ τῷ [3] καταξάνασα.

Πέπον. [4] Λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἷον [5] μετρίως μὲν πεπανθέντες, εὔχρηστοι καὶ ἀπόδεκτοι· ὑπερπεπανθέντες δὲ, ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες.

Πέπλος. Ἔνδυμα γυναικεῖον, [6] περόναις διακατεχόμενον· καί ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἐν συγκοπῇ, περίπελος, ὁ περὶ ὅλην τὴν φοροῦσαν πελόμενος, τοῦτ᾽ ἐστιν γινόμενος.

Πέρας. [7] Εἰς τὸ πέραν [8] τῆς γῆς διαπέρασας, ἐπώλησας.

Περιῤῥηδής. Περιῤῥηασσόμενος, περικεκλασμένος. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς περιῤῥεόμενος. βάλλεται γὰρ καὶ τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ ποσὶ περιῤῥεῖσθαι πεσόντα. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· στροβηθεὶς, περιφερὴς [9] ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι

[1] Παΐξαι. Pro παΐξαι lege πέξαι, ut in vigeſimo octavo Theocr. Idyllio, verſu 13:

Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ᾽ αὐτοετεί. —

Et in Idyll. 5. 26:

Τίς τρίχας ἀντ᾽ ἐρίων ἐπεκέξατο. —

Ariſtophanes in Theſmophor. verſu 574:

— Ἀλλ᾽ ἐκπεκιῶ σου τὰς πεκάδας.

Nam πεκάδες Heſychio ſunt τρίχες; peculiariter vero ex Schol. Ariſtophanis, αἱ διεκτενισμέναι.

[2] Καὶ ὁ πόκος. Ante καὶ ὁ πόκος legerem ὅθεν, quod omiſſum puto. Ὅθεν καὶ ὁ πόκος; ſubauditur, λέγεται.

[3] Τῷ. Pro τῷ, lege τό.

[4] Πέπον. Heſ. interpretatur προσφιλέςτατε, προσηνέςατε. ἔκλυτε, μαλακέ. Heſiod. in Herculis Scuto, verſu 350. in bonam partem accipit:

Κύκνε πέπον, τί νυ νῶιν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους.

In hanc vocem omnino videndus eſt Etymologus.

[5] Οἷον. Mallem οἱ, ſeu οἱ ὤν.

[6] Γυναικεῖον. Quin & eſſe quoque veſtem virorum jam animadverſum eſt, & comprobatum loco Æſchyli in *Perſis*, cui addi poſſit verſus 125, 468, & 1065. ejuſdem fabulæ. Legitur Il. Z. 90:

Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο.

& tondere : unde & vellus dicitur πέκος. Igitur πεξαμένη idem ſignificat quod καταξάνασα.

ΠΈΠΟΝ. Accipitur in bonam partem ad laudandum, & ſumitur pro molli ac diſſoluto. Hæc metaphora tranſlata eſt a fructibus maturis ; nam ſi mediocriter matureſcant, ſunt boni & laudabiles : ſin vero nimis ſole concoquantur, molles ac putridi evadunt.

ΠΈΠΛΟΣ. Veſtis muliebris quam fibulæ coercent. Secundum etymologiam dicitur per ſyncopen pro περίπελος, *id eſt*, ferentem totam involvens & circumdans.

ΠΈΡΑΣ. Ad extremitatem terræ navibus tranſvectum vendidiſti.

ΠΕΡΙῤῬΗΔΉΣ. Diſruptus, confractus. Melius autem intelligeretur metaphorice circumfuſus, circumſperſus. Nam Eurymachus percuſſus fuit dum manu poculum teneret; ita ut cadens ſimul & potu aſperſus fuerit. Ariſtarchus vero intelligit : circumactus & veluti turbine rotatus in-

Sic in primo Æneid. Libro Trojanæ depinguntur Minervæ peplum ferentes.

[7] Πέρας. Lege πέρασας, ſeu πέρασαν. Od. O. 427 :

— Πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'. —

[8] Πέραν τῆς γῆς. Lege πέρας ; vel dele εἰς τό. Pro τῆς γῆς Heſ. in Πέρασαι habet, τῆς θαλάσσης, ut Schol. Homeri in Il. Φ. 40. ἐπέρασσεν explicat πέραν τῆς θαλάσσης ἐπώλησεν, & merito ; nam habet Poeta :

Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
Νήεσσιν ἄγων. —

Idem Heſ. περάσαι interpretatur ἀποδόσθαι ἐπὶ τῆς γῆς.

[9] Στροφηθεὶς, περιφερής. Hoc addit Ariſtarchus, partim ut explicet Homericum δινηθείς. Od. χ. 85.

— Ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. —

Partim vero quod, ut ait Schol. Apoll. Rhodii, τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν οὕτω λέγεται ; & περιῤῥηδής eſt περιφερόμενος, quod tamen quidam explicant περιῤῥυείς. In Apollonii Rhodii Argonautic.

Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

Ubi idem Schol. exponit quoque : ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθείς, ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν.

περὶ αὐτήν·

——— Περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσεν. ———

Περκνόν. Μελανόν.[2] καὶ περκάζειν[3] ἔτι λέγομεν τὴν σταφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην.

Περιτρέφεται.[4] Περιπήγνυται· ὅθεν καὶ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

Πέργαμον.[5] Οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου.

Περιώσιον.[6] Περιωσίως.

Περιδώσομαι.[7] Συνθήσομαι.

Περιτροπαίων.[8] Περιτρεπόμενος.

Περιδέξιος. Οἱ μὲν, περισσῶς[9] δεξιὸς[10] περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν· οἱ δὲ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν[11] ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

---

[1] Περιῤῥηδὴς δὲ. Od. X. 84.

[2] Μελανόν. Sic quoque habet Heſ. in περκνόν. Sed cum μελανὸν minus ſit Græcum, legerem ſeparatim μέλαν ὂν, aut μελανὸν, *id eſt*, nigrum, atrum. Il. Ω. 316:

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι.

Sed fortaſſe nihil mutandum. Grammatici & recentiores Græci dicunt μελανὸς pro μέλας. Vide, ne alios laudem, Heſych. voce μέλας.

[3] Περκάζειν. Od. H. 126:

Ἄνθεα ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.

Περκάζει habet Callimach. in *Lavacro Palladis*, verſu 78.

[4] Περιτρέφεται. Il. E. 903:

— Μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι.

Ubi περιτρέφεται pro περιστρέφεται Heſ. & Apollonius legiſſe videntur; quemadmodum & volebat Herodianus, annotante Euſtathio. Sic Schol. explicat ſimiliter περιτρέφεται per περιπήγνυται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλίς. In Heſ. τροφαλὶς aut τροφαλλὶς eſt τυρὸς μακρός. Hocce vocabulum uſurpaverunt Ariſtophan. in *Veſpis*, verſu 834. & Alexis, laudante Athenæo l. 12.

[5] Πέργαμον. Ionice Πέργαμος ſignificabat urbem, & omnia loca excelſa. Schol. obſervavit apud Homerum hanc vocem pro ſolâ arce Trojanorum accipi; ſed apud Recentiores cunctas in univerſum arces deſignare. Æſchylus in Pro-

cidit in menſam, ita ut ſuper eam confractus fuerit:

——— *Confractus vero in menſam Incidit.* ———

Περκνόν. Nigrum; & περκάζειν nunc etiam dicimus de uvâ quæ incipit nigreſcere.

Περιτρέφεται. Compingitur. Unde dicitur τροφαλὶς, *id eſt*, lac coagulatum.

Πέργαμον. Sic dicebatur arx Trojæ.

Περιώσιον. Adverbialiter ſumitur pro valde.

Περιδώσομαι. Conditionem inibo.

Περιτροπαίων. Qui revolvitur.

Περιδέξιος. Secundum quoſdam eſt valde dexter in emittendis haſtis: ſecundum vero alios, pariter utrâque manu emittens haſtam, ambidexter.

---

metheo, verſu 955:

— Δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμα. —

6 Περιώσιον. Reſpicit Od. Π. 203:
Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον ὔτ' ἀγάασθαι.
In Theocriti Idyllio 17. verſu 23:
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν.
In quintâ Pindari Iſthm. καὶ μεγασθενῆ νόμισαν χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων. Hîc περιώσιον a quibuſdam accipitur adverbialiter, ut ſit: *& putaverunt aurum multo potentius eſſe cæteris metallis*; ſed mallem ut adjectivum habere: *& putaverunt aurum potens præſtantius eſſe cæteris metallis.*

7 Περιδώσομαι. Reſpicit Od. Ψ. 78:
— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.
Heſ. habet συνθηκοποιήσομαι, ubi mallem legere συνθήκας ποιήσομαι, quamvis cum Heſ. conveniat Etymol. At in Il. Ψ. 485:
Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, —
Schol. explicat, περὶ τρίποδος συνθήκας ποιησόμεθα. Et Suidas legit συνθώμεθα, quem vide in περιδώμεθα.

8 Περιτροπαίων. Lege περιτροπέων. Il. B. 295:
Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.
Ubi Schol. περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελευτᾶσθαι. Scilicet *in ſe ſe ſua per veſtigia volvitur annus*, inquit Virgilius, qui alibi dixit *volventibus annis*; ut Homerus, περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

9 Περιωσῶς. Ob περὶ quod ſupra p. 648. mendoſe dixit uſurpari ἐπὶ τοῦ περιωσοῦ; ubi, ut & hîc, legendum περιωσῶς.

10 Δεξιός. Male in Codice Mſ. δεξιῶς.

11 Ἀμφοτέρων. Ante ἀμφοτέρων χειρῶν, addendum cenſeo ἐξ; vel legendum cum

ΠΕΡΙΒΗ͂ΝΑΙ. [1] Πεπτωκότος ὑπερασπίσαι.

ΠΕΡΙΩΠΗ΄. Τόπος ὑψηλὸς ἀφ' οὗ ἔστιν περισκέψασθαι.

ΠΕΡΙΑ΄ΓΝΥΤΑΙ. [2] Περικατακλᾶται καὶ οἷον περιέρχεται.

ΠΕΡΙ΄ΔΡΟΜΟΣ. [3] Πάντη περιέρχεσθαι δυνάμενος.

ΠΕΡΙΣΧΟ΄ΜΕΘΑ. [4] Οἱονεὶ περισσῶς ἔχομεν, ἀντελαβόμεθα καὶ περιεφεισάμεθα.

ΠΕΡΙΚΛΥΤΟ΄Σ. Περισσῶς διαφημισμένος.

ΠΕΡΙΣΚΕ΄ΠΤΩ. Πάντοθεν ὁρωμένῳ· [5]

——— Περισκέπτῳ [6] ἐνὶ χώρῳ.

ΠΕΡΙ΄ΜΕΤΡΟΝ. Λεπτὸν [7] καὶ περίμετρον.

ΠΕΡΙΠΕΥΚΕ΄Σ. Περισσῶς πικρόν.

ΠΕΡΙ΄ΚΗΛΑ. [8] Περισσῶς ξηρά· οἷον εἰς τὸ κεάσαι εὔθετα.

ΠΕ΄ΤΗΛΑ. Φύλλα. καὶ ὑψιπέτηλα, τὴν [9] εἰς ὕψος φύλλα ἔχουσαν.

Heſ. ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Heſ. explicat quoque φρόνιμον, ὀρθὸν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον; hic pro ἔχον ſcribendum puto ἔχοντα. Reſpexerunt Il. Φ. 163:

— Ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε.

Unde περιδέξιος mihi videtur ſignificare ambidextrum. Δεξιὸς apud Græcos idem eſt quod Gallicum *adroit*. In 63ᵉ Anacreontis ᾠδ.

Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Vide Schol. Homeri.

[1] Περιβῆναι. Il. E. 21:

Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

Et Il. Ζ. 424:

— Πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι.

[2] Περιάγνυται. Il. Π. 78. De voce Hectoris Trojanos adhortantis:

— Ἕκτορος (ὄψ) ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται. —

Heſiod. in Herculis Scuto, verſu 279:

— Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

& ſupra;

— Ἄγνυτ' Ὄλυμπος.

Annota, quæſo, plures in Herculis Scuto reperiri Homericas locutiones & imitationes, quam in aliis Poematibus quæ ſub Heſiodi nomine circumferuntur. Unde ad credendum inducor Herculis Scutum non eſſe ex audaciori manu Heſiodi profectum, qui ſuis operibus proprium quemdam & peculiarem allinit colorem; ſed ex timidiori inferioris Poetæ dextrâ, qui ſine cortice natare & veſtigia Homeri deſerere non auſus, eum

ΠΕΡΙΒΗ͂ΝΑΙ.

Περιβῆναι. Jacentem clypeo protegere.
Περιωπή. Locus excelſus unde datur ſpeculari.
Περιάγνυται. Circumfrangitur & veluti circumvenit.
Περίδρομος. Quæ undique circumdari poteſt.
Περισχόμεθα. Veluti eximium & egregium habuimus quem ſervaremus, defenderemus, cui parceremus.
Περικαυτός. Valde celebratus.
Περισκέπτῳ. Undique conſpicuo:

——— *In loco undique conſpicuo.*

Περίμετρον. Magnam & immenſam:

Subtilem & immenſam. ———

Περιπευκές. Valde amarum.
Περίκηλα. Valde ſicca, quaſi ad comburendum apta.
Πέτηλα. Folia. Et ὑψιπέτηλα, alte frondes habentia.

---

fere ſemper expreſſit.

3 Περίδρομος. Od. Ξ. 7:

— Αὐλὴ

Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. —

Et Il. Β. 812:

— Αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.

At περίδρομοι apud Pollucem & Heſ. ſunt τῶ δικτύυ τὸ διειργόμενον χοινίον.

4 Περισχόμεθα. Od. Ι. 199:

Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί.

Ubi Schol. περιεσώσαμεν, ἐφυλάξαμεν.

5 Ὁρωμένῳ. Heſ. addit: οἱ δὲ, μόνῳ, κεχωρισμένῳ ὅτι ἀπ' αὐτῦ περισκέψαθαι.

6 Περισκέπτῳ. Od. Α. 426.

7 Λεπτόν. Omiſſa eſt gloſſa, & ſtatim ſequitur exemplum. Etenim λεπτὸν καὶ περίμετρον eſt ex Hom. Od. Β. 95:

Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. —

Apud Heſ. περίμετρον eſt ὑπέρμετρον, μέγα. Et apud Schol. μέγαν, περισσὸν μέτρον ἔχοντα.

8 Περίκηλα. Od. Ε. 240. & Σ. 308:

Αὖα πάλαι, περίκηλα. —

9 Τὴν.... ἔχυσαν. Pro τὴν & ἔχυσαν, lege τὰ & ἔχοντα. Od. Λ. 587:

Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν.

Sic metaphorice in Herculis Scuto, verſu 376:

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι πολλαὶ δέ τε πεῦκαι.

Πευκαλίμῃσι. [1] Ταῖς πικραῖς καὶ συνεταῖς φρεσί. καὶ πευκεδανὸν, τὸ πικρὸν, ἀπὸ τῆς πεύκης. καὶ πευκεδανὸν πόλεμον, τὸν πικρὸν μεταφορικῶς, ἐπεὶ πολλῶν αἴτιος κακῶν.

Πεφευγμένος. [2] Πεφευγώς.

Πεφάσθαι. [3] Πεφονεῦσθαι, παρὰ τὸ φάσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον.

Πελέκκῳ. Οἷον στελεῷ·

——— Ἀμφὶ [4] πελέκκῳ.

Πεντηκοντόγυον. [5] Πεντήκοντα γύας ἔχον· γύης δὲ, μέτρον γῆς.

Περιμήκετον. Περισσῶς μακρὰν καὶ ὑψηλήν.

Πεφράδοι. Διασημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, ἂν εἴποι· [6] τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένον [7] ὅτι τὸ φράσαι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται.

Πῆ. Ἔστιν ἄτοπον· [8]

Πῆ ἔβη [9] Ἀνδρομάχη; ———

καί·

Πῆ δὴ τόνδε [10] μολοβρὸν ἄγεις; ———

---

[1] Πευκαλίμῃσι. Il. Θ. 366:
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε᾽ ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.
At de bello, Il. K. 8:
Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

[2] Πεφευγμένος. Lege πεφυγμένος. Od. A. 18:
— Οὐδ᾽ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων.

[3] Πεφάσθαι. Il. Ω. 254:
Ἕκτορος ὤφελετ᾽ ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.

[4] Ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. N. 612.

[5] Πεντηκοντόγυον. Il. I. 575:
Ἔνθά μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
Πεντηκοντόγυον. —
Vide Schol.

[6] Ἂν εἴποι. Merito Clariſſimus Alberti conjecit legendum ἀνείποι pro ἂν εἴποι. Il. Ξ. 335. Juno ſic Jovem alloquitur:
Πῶς κ᾽ ἔοι εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ᾽ ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι; —

Πευκαλίμῃσι. Amarâ & prudenti mente. Et πευκεδανὸν eſt amarum; ſic dicitur ἀπὸ τῆς πεύκης, *id eſt*, a pice. Et bellum πευκεδανὸν metaphorice dixit, quod multorum malorum ſit cauſa.

Πεφευγμένος. Qui effugit.

Πεφάσθαι. Occiſum fuiſſe; ex φάσαι, *id eſt*, occidere. Unde dicitur φάσγανον, ſcilicet gladius.

Πελέκκῳ. Manubrio:

——— *Circa manubrium.*

Πεντηκοντόγυον. Habens quinquaginta γύας: at vero γύης eſt menſura terræ.

Περιμήκετον. Valde altam & excelſam.

Πεφράδοι. Indicaret; Apion interpretatur *diceret*. Sed Ariſtarchus notavit τὸ φράσαι apud Homerum nunquam uſurpatum fuiſſe in ſenſu *dicendi*.

Πῆ. In quem locum, quo:

Quo ivit Andromache? ———

Et:

Quo jam hunc ſectatorem epularum ducis? ———

---

7 Σεσημειωμένον. Legerem σεσημειωμένως. In ſecundo verſu Heſiodi *Dierum* πιφραδέμεν non ſignificat *dicere*, ſed *præcipere*:

Ἤματα δ᾽ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. —

Sic quoque in Theogonià, verſu 471, συμφράσσασθαι eſt *ſimul ſuggerere*, *ſimul indicare*:

Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα.

Et verſu 475. πεφραδέτην eſt *indicarunt*:

Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι.

Vide infra in φραδής.

8 Ἔστι ἄτοπον. Lege ſeparatim ἔς τινα τόπον. Suidas habet, εἰς τίνα τόπον. Derivatur ex פה *hic*, *illic*.

9 Πῆ ἔβη. Il. Z. 377.

10 Πῆ δὴ τόνδε μολοβρόν. Od. P. 219.

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τοῦ ποῖ τῶν Ἀττικῶν ὄντος ἴδιον, τὸ δὲ πῇ Ἰακοῦ [1] καὶ Ὁμήρῳ σύνηθες. τοῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριστον γίνεται, οἷον·

Νῦν δ' [2] οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι,——

ἀντὶ τοῦ εἰς οὐδένα τόπον ἐπίσταμαι.

Πηγυλίς. Παγετός. [3]

Πηγεσιμάλλῳ. Εὐπαγεῖς μαλλοὺς, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς. [4]

Πηδῷ. Τῷ πλάτει τῆς κώπης. ὡς μὲν Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ παίειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ξύλου πηλίνου [5] λεγομένου. ὡς δὲ πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾶν τὴν κώπην.

Πήληξ. Περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

Πηληϊάδα. [6] Τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγηκε λέγων πηληϊάδα μελίην· ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστι δὲ τῆς Θετταλίας.

Πηός. Ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [7] οἰκεῖος.

Πῖαρ. Τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον.

Πιδηέσσης. Καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει.

---

[1] Ἰακοῦ. Pro Ἰακοῦ, lege Ἰακὸν, & adde λέγει.

[2] Νῦν δ' οὔτ'. Od. N. 207.

[3] Παγετός. Sic quoque habet Schol. Sed cum πηγυλὶς apud Homerum adjective ſumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut ſcripſit Heſ. παγετώδης. Od. Ξ. 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος,
Πηγυλίς. —

Legitur in Apollonii Rhodii Libro ſecundo verſu 739. αὖραι πηγυλίς.

[4] Εὐτραφεῖς. Poſt εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι.

Heſ. inſuper habet: πηγὸν γὰρ, τὸ εὐτραφές. Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. Schol. quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν.

[5] Πηλίνου. Lege πηδίνου quod, teſte Heſ. eſt ξύλον ἐπιτήδειον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. Et docet Euſtath. in Il. E. 838. pro, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων, veteres legiſſe πήδινος ἄξων.

[6] Πηληϊάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

At Demetrius Ixion opinatur, cum τὸ πῦ ſit Atticum; τὸ πῆ eſſe Ionicum & Homero familiare. Hoc cum gravi tono prolatum indefinitum eſt; ut in hoc exemplo:

Nunc autem nuſquam ponere ſcio. ———

Πῆ hîc ſignificat nuſquam:

Nuſquam ponere ſcio, ———

Πηγυλίσ. Glacies.

Πηγεσιμάλλῳ. Denſos & compactos villos habenti.

Πηδῷ. Latâ remi parte. Apion quidem deducit, ἀπὸ τοῦ παίειν, *id eſt*, a verberando. Quidam vero, a ligno quod dicitur πήδινον. Probabilius vero eſt hanc vocem inde derivari quod remus ſubſiliat dum infigitur.

Πήληξ. Galea; ſic vocata eſt, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, *id eſt*, quod concutiatur.

Πηλιάδα μελίην. Haſtam; & proprie haſtam Achillis, cujus etymologiam deducit ipſe Poeta dicens *haſtam* πηλιάδα; ita ut ſic vocetur a monte Pelio qui eſt in Theſſaliâ poſitus.

Πηόσ. Propinquus per affinitatem connubii.

Πῖαρ. Nitidiſſimum, pinguiſſimum.

Πιδηέσσης. Aquis irrigatæ, abundantis fontibus. Sic Idam

Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

De hâc haſtâ ſic loquitur Pindarus in tertiâ Nemeor. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέρμαλον αἰχμὰν ταμών. Ubi Pindarum ab Homero diſſentire merito annotat Johannes Benedictus. Nam Homerus a Chirone ſectam & Peleo datam haſtam tradit; at eam ab ipſo Peleo ſectam dicit Pindarus. Hanc a Pallade decorticatam & politam, a Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt. Simul a monte Pelio & a Peleo potuit dici hæc haſta.

7 Ἐπιγαμείαν. Lege cum Schol. & Etymologo ἐπιγαμίαν. Il. Γ. 163:

Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε.

In Heſiodi Operibus, verſu 343:

Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Etymol. Πηὸς, κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής.

κὴ πολυπιδάκȣ, [1] πολλὴν ὕδατ☉ ἀναϐολὴν ἐχέσης.

Πιείρη. [2] Λιπαρά. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὴν πίειραν, μεταφορικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγει· ὡς πίονα δῆμον, [3] τὸ λιπαρὸν κὴ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀπίων ἀναγράφων, κὴ τὸ πεῖαρ ἠγνόησεν ὅ ἐστι πέρας, διὰ τȣ̃ Ε κὴ Ι θέλει γράφεσθαι, ὅ ἐστι·

——— Μέγα πεῖαρ [5] ὀϊζύ☉ ἤ μιν ἱκάνει.

Πίσυρας. Τέσσαρας.

Πίσυνοι. Πεποιθότες.

Πιθήσας. [6] Πιστεύσας.

Πίνακας. Τὰ θραύματα [7] τῆς νεώς.

Πινυτήν. Φρόνησιν.

Πιτνάς. [9] Ἐκτείνων.

Ἐις ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. [10] ———

Πιφαύσκων. [11] Ἐμφανίζων κὴ λέγων.

---

[1] Πολυπιδάκȣ Il. Υ. 59:

Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκȣ Ἴδης.

Dicitur & πολυπίδακος Il. Ψ. 117:

Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημὰς προσέϐαν πολυπίδακ☉ Ἴδης.

[2] Πιείρη. Il. Σ. 342:

Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Et Od. Τ. 173. de Cretâ:

Καλὴ κὴ πίειρα, περίῤῥυτος. ——

[3] Πίονα δῆμον. Il. Ε. 710:

Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Od. Ξ. 329:

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.

[4] Πεῖαρ. Hic lego πεῖραρ, & poſt πέρας addo καὶ πεῖαρ. Sed vide Verſionem.

[5] Μέγα πεῖαρ. Od. Ε. 289. Πεῖαρ, idem quod Heſychianum πίαρ, *id eſt*, τὸ κράτισον, κὴ πίαρ, ἢ τὸ πέρας. Male, ut hodie ex Apoll. noſtro apparet, hic Valeſius Heſychii lectionem ſollicitavit, & τὸ πέρας in κρέας mutare voluit. Hodie apud Homerum legitur μέγα πεῖραρ pro πεῖαρ. Apud Heſ. πίαρ quoque reperitur. Cæterum hæc omnia quæ poſt ὁ δὲ Ἀπίων occurrunt, loco mota eſſe videntur, & ad πεῖραρ, ſeu πίαρ referenda. Vide ſupra pag. 648. & 660.

[6] Πιθήσας. Il. Δ. 398:

vocare ſolet. Et πολυπιδάκυ, multas aquæ ſcaturigines habentis.

Πιείρη. Pinguis. Cum vero dicit πίειραν, metaphorice beatam dicit. Et per πίονα δῆμον intelligit populum beatum & pinguem. Apion vero aliter ſcribens non agnoſcit τὸ πεῖραρ quod idem eſt ac πέρας *finis*, ſed per *epſilon* & *iota* ſcribit πεῖραρ; (*ſeu*, neſcivit τὸ πεῖραρ, cum dicitur pro πέρας, per E & I ſcribendum.) Videlicet in hoc verſu:

——— *Magnum* πεῖραρ *ærumnarum quæ ipſum manent.*

Πίσυρας. Quatuor.

Πίσυνοι. Confiſi.

Πιθήσας. Credens.

Πίνακας. Navis fragmenta.

Πινυτήν. Prudentiam.

Πιτνάς. Cum extendiſſet:

Ad me cum manus extendiſſet. ———

Πιφαύσκων. Declarans & dicens.

Μάσσον' ἄρα προίηκε, Θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

7 Θραύματα. Lego Θραύσματα. Reſpicit Od. M. 67:

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

At alias lances ſignificat. Od. Π. 49:

Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης.

Sic Od. A. 141. & Δ. 57:

Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

8 Πινυτήν. Il. H. 289:

— Μέγεθός τε βίην τε,

Καὶ πινυτήν. —

9 Πιτνάς. Sic in quintâ Pindari Nemeor.

Πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ Ἐνδαΐδος ἀγλαοὶ υἱοί.

10 Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. Od. Λ. 391:

Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. —

Non vero:

Χεῖρας εἰς ἐμὲ πιτνάς. —

Leve diſcrimen.

11 Πιφαύσκων. Od. M. 165:

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.

Et Il. K. 502:

Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.

ΠΙΦΑΥΣΚΟΜΕΝΟΣ. Διασημαίνων·

——— Πιφαυσκόμενος [1] τὰ ἃ κῆλα.

ΠΙΟΝΑ [2] ΕΡΓΑ. Τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα, πιαντικά.

ΠΛΑΖΕΤΑΙ. Πλανᾶται. ὅτ' ἂν δὲ·

Κῦμα [3] δέ μιν προσπλάζον, ———

λέγει [4] ἀντὶ τοῦ προσπελάζον, οἷον προσεγγίζον.

ΠΛΑΤΥΝ ἙΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. Οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει. κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστι [5] Ἑλλήσποντος.

ΠΛΕΙΑΙ. [6] Πλήρεις.

ΠΛΗΜΝΗ. Ἡ χοινικὶς [7] τοῦ τροχοῦ· ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι [8] ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

ΠΛΗΞΑΙ. Τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

ΠΛΗΜΥΡΙΣ. [9] Τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης.

ΠΛΗΣΣΟΝΤΟ. [10] Διέβαινον·

——— Ἐν δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. [11]

---

[1] Πιφαυσκόμενος. Il. M. 280.

[2] Πίονα ἔργα. Il. M. 283:

Καὶ πεδία λωτόεντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.

Ubi Schol. Ἔργα, τὰ νῦν γεώργια. Sic Herodotus dixit de apro qui Myſiam vaſtabat: τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα διαφθείρισκε. Et Anacreon habet in ᾠδ. 37. τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα. Sic Virgilius:

— *Sata læta boumque labores.*

Et, ut optime annotavit Anna Daciera, ex voce *labores* vocabulum *Labeur*, & ex *Labeur* effinxerunt Galli vocabulum *laboureur*. Hebraice עבר ſignificat operatus eſt & terram coluit.

[3] Κῦμα δέ. Il. M. 285.

[4] Λέγει. Hanc vocem hîc loco motam exiſtimo, & ſupra ſic ponendam: ὅτ' ἂν δὲ λέγει.

[5] Πλατύς ἐστι, Lege ὁ πλατύς.

[6] Πλεῖαι. Il. B. 226:

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. —

Sic in Heſiod. Operibus, verſu 101:

ΠΙΦΑΥΣΚΟΜΕΝΟΣ.

Πιφαυσκόμενος. Oſtendens :

——— *Oſtendens ſua tela.*

Πίονα ἔργα. Agriculturæ opera per excellentiam ſic vocat. Cum vero dicit πίονα, ea intelligit quæ pinguefaciunt.

Πλάζεται. Errat. Cum vero dicit :

Fluctus autem ad ipſam accedens, ———

προσπλάζον hîc ſignificat *accedens*, *appropinquans.*

Πλατὺν Ἑλλήσποντον. Helleſpontum non totum dicit latum ; ſed partem Helleſponti quæ Trojam ſpectat. Per tropum ex unâ parte totum ſic dicit. E regione enim Seſti & Abydi latus non eſt Helleſpontus.

Πλεῖαι. Plenæ.

Πλήμνη. Modiolus rotæ ; ſic dicitur quod ab axe repleatur.

Πλῆξαι. Manu percutere.

Πλημυρίς. Impetus maris.

Πλήσσοντο. Tranſibant :

——— *Et pulchre tranſibant pedibus.*

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.

7 Χοινικῆς. Lege χοινικίς. Dicitur & χοινίκη apud Heſ. qui eam definit τῦ τροχῦ ἐν ῷ στρέφεται ὁ ἄξων. Vide Polluc. 1. 145.

8 Πληρῶσθαι. Contra Schol. in Il. Ψ. 339 : Πλήμνη. Χοινικίς, ἀπὸ τῦ πληρῦν τὸν ἄξονα.

9 Πλημυρίς. Lege πλημμυρίς. Od. I. 486 ;

Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. —

Heſ. interpretatur quoque hoc vocabulum per ἐπίῤῥυμα. Dicitur & ἡ πλημμύρα in vitâ Romuli apud Plutarchum.

10 Πλήσσοντο. Sic quoque in Heſ. ſed lege cum Homero πλίσσοντο. Pro εὖ δ' ἐπλήσσοντο, vera Apollonii Lectio mihi videtur eſſe εὖ δὲ πλήσσοντο.

11 Ἐυ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. Od. Ζ. 318.

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τοῦ ποῖ τῶν Ἀττικῶν ὄντος ἰδίου, τὸ δὲ πῆ Ἰακοῦ [1] καὶ Ὁμήρῳ σύνηθες. τοῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριστον γίνεται, οἷον·

Νῦν δ' [2] οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, ——

ἀντὶ τοῦ εἰς οὐδένα τόπον ἐπίσταμαι.

Πηγυλίς. Παγετός. [3]

Πηγεσιμάλλῳ. Εὐπαγεῖς μαλλοὺς, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς. [4]

Πηδῷ. Τῷ πλάτει τῆς κώπης. ὡς μὲν Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ παίειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ξύλου πηλίνου [5] λεγομένου. ὡς δὲ πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾷν τὴν κώπην.

Πήληξ. Περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

Πηλιάδα. [6] Τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγηκε λέγων πηλιάδα μελίην· ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστιν δὲ τῆς Θετταλίας.

Πηός. Ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [7] οἰκεῖος.

Πῖαρ. Τὸ λιπαρὸν καὶ πιότατον.

Πιδηέσσης. Καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει.

---

[1] Ἰακοῦ. Pro Ἰακοῦ, lege Ἰακὸν, & adde λέγει.

[2] Νῦν δ' οὔτ'. Od. N. 207.

[3] Παγετός. Sic quoque habet Schol. Sed cum πηγυλὶς apud Homerum adjective ſumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut ſcripſit Heſ. παγετώδης. Od. Ξ. 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος,
Πηγυλίς. —

Legitur in Apollonii Rhodii Libro ſecundo verſu 739. αὔτμὴ πηγυλίς.

[4] Εὐτραφεῖς. Poſt εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι. Heſ. inſuper habet: πηγὸν γὰρ, τὸ εὔτραφές. Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. Schol. quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν.

[5] Πηλίνου. Lege πηδίνου quod, teſte Heſ. eſt ξύλον ἐπίθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. Et docet Euſtath. in Il. E. 838. pro, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων, veteres legiſſe πήδινος ἄξων.

[6] Πηλιάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

Hæc vox ſemel occurrit.

ΠΛΩΤΗ͂. Sic vocat Æoli inſulam. Crates intelligit ſitam in locis qui navigari poſſunt. Ariſtarchus vero, eam quæ commovetur & innatat.

ΠΛΩ͂ΕΝ. Navigabant, innatabant.

ΠΛΕΙΟΥ. Pleni. Et:

——— *Plena domus.* ———

ΠΛΗ͂ΝΤΟ. Appropinquaverunt. Significat & *implebantur.*

ΠΟΔΑΡΚΗΣ. Qui pedibus auxiliatur; qui ſibi ſuiſque ſociis ἐπαρκεῖ, *id eſt*, auxilium affert. Significat & nomen proprium fratris Proteſilai:

Sed ipſos inſtruxit Podarces, ramus Martis.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ. Celer, venti celeritatem habens in pedibus.

ΠΟΔΗΝΕΚΕΑ. Longam; ita ut a collo ad pedes uſque deſcendat.

ΠΟΙΝΗ. Mulcta; & proprie ejus pœna qui cædis crimini obnoxius eſt.

ΠΟΙΗΕΝΤΑ. Herbam habentem, frumenti feracem.

---

pinquaverunt Il. Ξ. 468:

Τῷ δὲ πολὺ προτέρω κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὐδεῖ πλῆντ'. —

Et pro *implebantur*, Od. Θ. 57:

Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Et πλῆντο in Herculis Scuto, verſu 146:

Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆντο στόμα λευκὰ θεόντων.

6 Ποδάρκης. Pindarus 13a. Olymp. 3a. Antiſtroph. ποδάρκης ἁμέρα.

7 Ἀλλά σφεας. Il. B. 704.

8 Ποδήνεμος. Il. B. 786. & paſſim.

9 Ποδηνεκέα. Il. K. 24:

— Δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. —

10 Ἀντίκλησις. Lege ἀντίκλισις.

11 Ὑποφόνια. Hæc vox nuſquam in Lexicis occurrit. Fortaſſe legendum, τὴν ἐπὶ φόνῳ διδομένην σημαίνει. Il. N. 659:

Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.

12 Ποιήεντα. Od. Δ. 337:

Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα.

In Herculis Scuto, verſu 381:

— Ἄνθεά τε ποιήεσσα.

Πολύκλητοι. Οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν.

Πολυπάμονος. [1] Πολλὰ πεπαμένου, τοῦτ' ἐστι κεκτημένου.

Πολιόν τε σίδηρον. Τὸν λευκὸν καὶ λαμπρὸν μεταφορικῶς· καθάπερ πολιὴν τὴν θάλασσαν, τὴν λευκήν, ἀπὸ τῆς τῶν κυμάτων φαντασίας. ὁ δὲ Ἀπίων φησί· ὅτ' ἂν κλασθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον· ἢ ὅτι διὰ πολλοῦ φαίνεται καὶ λευκός. ἡ δευτέρα [2] καὶ σαφὴς [3] καὶ μακρόθεν. θέλει γὰρ τίμιον, καθὸ καὶ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοι εἰσίν. τοῦτο δέ ἐστιν ἀπίθανον καὶ μακρόθεν. διὰ τοῦτο γὰρ οὐδέποτε εἶπεν χρυσὸν πολιόν. καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας βέβαιον.

Πολυκληῗσι. [4] Ταῖς πολυκαθέδροις ναυσί. [5] κληῗδες γὰρ, αἱ τούτων καθέδραι.

Πολύκεστος. Πολυκέντητος, ἐξ οὗ τὸ ποικίλον θέλει δηλοῦν.

Ποιμήν. Κυρίως μὲν, ὁ τῶν προβάτων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἐστὶν ὁ ἡγεμών. καὶ τὸ βασιλῆ λέγει. [6]

Πολύμητης. [7] Πολύβουλος, πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος.

Πολύκμητον. [8] Τὸν σίδηρον, ἐπιθετικῶς. τὸν μετὰ πολλοῦ

---

[1] Πολυπάμονος. Lege πολυπάμμονος. Il. Δ. 433:

Τρῶες δ', ὥς τ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ.

Schol. interpretatur: Πολυπάμμονος. Πολυθρέμμονος, πλουσίου. πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι, τὰ κτήματα.

[2] Δευτέρα. Hic omiſſum ἐτυμολογία; quemadmodum infra dicit: καὶ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας.

[3] Σαφής. Pro σαφὴς, lego ἀσαφής. Od. Ω. 167:

Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.

[4] Πολυκληῗσι. Il. Β. 74:

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῗσι κελεύσω.

Heſiod. in *Diebus* verſu 53:

Νῆα πολυκληῗδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον.

[5] Ναυσί. In vocem Νῆες hæc habet notatu digna Philemonis Lex. ineditum: Νῆες. Οὐκ αἱ ναῦς τὰ πλοῖα λέγομεν· σόλοικον γάρ. ἡμάρτανον μέντοι τοῦ Ἀθηναίου, Πολέμων καὶ Σύλλας, οἱ ναῦς εἰπόντες τὰς νῆας. Λολλιανὸς δὲ ὁ σοφιστὴς, ἀκούσας παρά τινος ὅτι οὐ χρὴ αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆες, ᾠήθη δεῖν λέγειν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὁμοίως τὰς νῆας. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας, δισυλλάβως· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, μονοσυλλάβως.

[6] Λέγει. Adde ποιμένα. Il. Α. 263:

Πολύκλητοι. Qui e plurimis locis convocantur ut opem ferant.

Πολυπάμονος. Multa πεπαμένου, *id eſt*, poſſidentis.

Πολιόν τε σίδηρον. Album & fulgidum ferrum metaphorice vocat; quemadmodum vocavit mare πολιὸν, *id eſt*, album, ob ſpeciem fluctuum. Apion vero dicit: cum frangitur ferrum, album apparet; aut pretioſum: aut quod e longinquo album videtur. Secunda interpretatio eſt obſcura & longe arceſſita. Intelligit enim per πολιὸν *pretioſum*; quemadmodum & ſenes qui ſunt πολιοὶ, *id eſt*, cani, ſunt quoque pretioſi. Hoc eſt parum veriſimile & quaſi fidiculis contortum; nunquam enim aurum, quamvis pretioſum, vocavit πολιόν. Tertia etymologia eſt certa.

Πολυκληῖσι. Multis tranſtris inſtructis navibus. Etenim κληῖδες ſunt navium tranſtra.

Πολύκεστος. Multum acu pictus; unde variegatum vult indicare.

Ποιμήν. Proprie quidem ovium paſtor; ſed, per methaphoram ab ovibus ductam, ducem quoque ſignificat. Sic & regem dicit.

Πολύμητης. Valde prudens, qui multa conſilia poteſt excogitare.

Πολύκμητον. Epithetum ferri; ſcilicet quod multo cum

---

* Οἷον Περίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν. Euripides in Phœn. verſu 1147: Σύνθημα παρφέροντι ποιμέσι λόχων. Ubi Schol. ποιμέσι δὲ λόχων, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. Sic metaphorice apud Ier. 2.8.3:15. & I. Sam. 21.8. רֹעֶה roe, ſcilicet paſtor, principes quoque & duces populi ſignificat.

7 Πολύμητης. Sic quoque habet Heſ. at lege cum Suidâ & Homero, πολύμητις.

8 Πολύκμητον. Od. Ξ. 324: Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.

καμάτῳ γεγυμνασμένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα.

Πόνος. Τὸ ἐνέργημα.

Πολύαινε. [1] Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε· οἱ δὲ, πολύμυθε.

Πολύαρνι. [2] Τῷ πολλοὺς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα.

Ποντοπόροισι. Ἐπιθετικῶς, ταῖς ναυσὶ ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιουμέναις.

Πόποι. Ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ Θεοί. [3] ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποις ἕσταντο. [4] ———

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλιφὴν [5] εἶναι, ἐν δὲ ἐπόποις, [6] ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις.

Πολλά. [7] Ἔστι μὲν τοῦ πολλαχῶς·

Πολλὰ δ' ὅγ' [8] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ———

ἔστι δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Πολλὰ δέ οἱ [9] πρόβατ' ἔσκε. ———

Πόρεν. Περιεποίησεν, ἔχει δὲ παρέχειν·

——— Πόρεν δ' ὅγε [10] σήματα λυγρά.

---

1 Πολύαινε. Reſpexit Il. Λ. 430:
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο.

2 Πολύαρνι. Il. B. 106.
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ.

3 Ὦ Θεοί. Plutarch. *De audiendis Poetis*: Δρύοπες δὲ Πόπους τοὺς δαίμονας καλοῦσι. Docet Etymologus Magnus Scythas quædam habuiſſe ſubterranea Deorum ſimulachra quæ vocabant Πόπους.

4 Ἕσταντο. *Sedebant.* Heſych. Ἕστας. Καθίσας.

5 Συναλιφήν. Lege συναλοιφήν.

6 Ἐν δὲ ἐπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόπους,

labore producatur ; aut multum laboris & negotii faceſſat.

Πόνος. Labor, operatio.

Πολύαινε. Ariſtarchus interpretatur multâ laude digne : aut eſt, ut aliis placet, garrule, loquax.

Πολύαρνι. Multas oves poſſidenti. Per ſpeciem genus notat, & plurimorum pecorum atque armentorum poſſeſſorem deſignat.

Ποντοπόροισι. Epithetum navium quæ mare trajiciunt.

Πόποι. Exclamatio miſerationis. Hanc quidam putaverunt ſignificare, *ô Dii!* Euphorion quidem dixit:

> Ἐν δὲ πόποις ἑσαντο, ———

id eſt, *inter Deos autem ſedebant.* Quod ita defenditur ut ἐν δ' ἐπόποις legatur pro ἐν δὲ πόποις ; & hîc ἐπόποις habeatur tanquam ſynalœpha pro ἐπόπταις, *inſpectoribus.*

Πολλά. Pro ſæpe, variis modis :

> *Sæpeque idem in mari paſſus eſt dolores.* ———

Et in ſenſu apud nos uſitato :

> *Multæque ei oves erant.* ———

Πόρεν. Comparavit, non vero præbuit :

> ——— *Et is comparavit ſigna triſtia.*

---

quod quidam malebant quam ἐν δὲ πόποις.

7 Πολλά. Pro πολὺ, Ionice dicitur πουλύ. Quà de re Philemonis Lex. Mſ. hæc habet in Νοῦσος obſervatu digniſſima. Νοῦσος. Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ νόσος. ἐπεὶ πάντων οἱ Ἴωνες τῷ ὀμικρῷ τῶν λεγομένων, ἐκφέρουσι τὸ Υ προστιθέασιν, ἀλλ' ἐπὶ μελετῶν τινῶν ἅτινά ἐστι ταῦτα, ξεῖνος, νοῦσος, μοῦνος, οὔρεα, οὔλεα, πουλὺ, κούρη, Οὔλυμπος, οὐλόμενος, οὖδας.

8 Πολλὰ δ' ὅγ'. Od. A. 4.

9 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Z. 124.

10 Πόρεν δ' ὅγε. Il. Z. 168.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Πλωτῇ. [1] Λέγει μὲν ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου. ὁ μέν τοι Κράτης ἀκούει, πλεομένῃ. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, κινουμένῃ καὶ πλεούσῃ. [2]

Πλῶεν. [3] Ἔπλεον.

Πλείου. Πλήρους. καί·

—— Πλεῖος δόμος. [4] ——

Πλῆντο. [5] Προσεπέλασαν. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληροῦντο.

Ποδάρκης. [6] Ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν, τοῦτ' ἐστι βοηθῶν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα τοῦ Πρωτεσιλάου ἀδελφοῦ·

Ἀλλά σφεας [7] κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος.

Ποδήνεμος. [8] Ταχεῖα, διὰ τοὺς πόδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα.

Ποδηνεκέα. [9] Βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι.

Ποινή. Ἀντέκτησις· [10] κυρίως δὲ, ἡ ὑποφόνου. [11]

Ποιήεντα. [12] Πόαν ἔχοντα, σιτοφόρον.

---

[1] Πλωτῇ. Od. K. 3. De Æoliâ inſulâ:

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. —

Ubi vide Schol. Sic Herodotus, Libro 2. 156. de Inſulâ Chemmi: λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων αὕτη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή.

[2] Πλεούσῃ. Hîc eſt *innatans*. Græci *navigare* pro *natare* uſurparunt. Sic Callimachus in ſexto Epigrammate polypum inducit loquentem:

Ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον. —

Et Anacreon in ᾠδ. 51. de Venere natante: δέμας εἰς πλόον φέρουσα, ῥόθιον πάρῳθεν ἕλκει. Poſt πλεούσῃ recentiori manu additum legitur in Codice Mſ. quod pariter πλωτῇ ſequitur in Heſ. Πλωτῆρες, (lege Πλωτῆρες) Οἱ ναῦται.

[3] Πλῶεν. Lege πλῶον, ut Il. Φ. 302. Niſi ſit varians Lectio.

[4] Πλεῖος δόμος. Od. Δ. 319:

Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. —

Hîc omiſſam puto gloſſam, ſcilicet πλήρης.

[5] Πλῆντο. Occurrit ſumptum pro *appro*

Πόρκης. Annulus quo cuſpis haſtæ cum haſtili revincta coercetur ; & dicitur tanquam περιοχῆς, quod circumdet cuſpidem haſtæ.

Πόρτις. Quam nos vocamus δάμαλιν, *id eſt*, juvencam, hanc & nominat πόρτιν :

Circa autem ipſum ivit, ſicut aliqua circa juvencam mater.

Dicuntur & πόριες, *id eſt*, juvencæ.

Πορφύρῃ. Purpureum colorem referat, agitetur :

Veluti cum agitatur mare. ———

Eſt igitur ficta vox, ut μορμύρειν.

Πόρδαλις. Cum Poeta aliquando ſcripſiſſet per *omicron*, πόρδαλις :

——— Πόρδαλις, *atque ingens ſus.*

Aliquando vero per *alpha*, πάρδαλις :

Pellem παρδαλέην *humeris geſtans* ; ———

in hoc Apion ſtatuit diſcrimen quod πόρδαλις ſit maſculinum, at πάρδαλις fœmininum ; & illud quidem derivat ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, *id eſt*, quod præſiliat ; hoc vero ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι, *id eſt*, quod ad latus ſubſiliat. Sed dicendum eſt Homerum hanc vocem communiter uſurpaſſe videri in hoc verſu :

Thoum, & πορδαλίων, *luporumque eſcæ fiunt.*

Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex Apione, Apollonio & Heſychio apparet veteres magnum diſcrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν ſtatuiſſe. Δέρματα πορδαλίων πολυδαίδαλα habet Nonnus Dionyſ., l. 16.

[8] Παρδαλέην. Il. Γ. 17.

[9] Θώων. Il. N. 103.

ὥστε ἐπὶ τοῦ ζώου, διὰ τοῦ Ο· ἐπὶ δὲ τῆς δορᾶς, διὰ τοῦ Α.

Πορφύρεος [1] θάνατος. Μέλας καὶ βαθύς.

Πόσιος. [2] Ποτὲ μὲν, τῆς πόσεως· ποτὲ δὲ, τοῦ κατὰ νόμον ἀνδρός.

Πότνια. [3] Σεβαστὴ καὶ ἔνδοξος. ὁ δὲ Ἀπίων, δέσποινα, τιμία.

Πότμος. Θάνατος.

Πραπίδες. Φρένες. καὶ τὸν τόπον [4] δὲ ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν. διό φησι·

Ἧπαρ [5] ὑπὸ πραπίδων. ——

Πραμνείῳ. Ἤτοι τὸ [6] ἐκ τῆς πραμνείας ἀμπέλου οὕτως λεγομένῳ. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ καὶ παραμεμενηκότι, οἱονεὶ παραμενείῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.

Πρεσβυτάτην. Ἐντιμοτάτην. ὅτ' ἂν δὲ λέγηται·

Πρεσβύτερος [7] δὲ σύ ἐσσι, ——

---

[1] Πορφύρεος. Diogenes Laertius tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehenſumque ad mortem rapi aſpiceret, huic accommodaſſe Homeri verſum qui extat Il. E. 83:

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

At hoc narrat Euſtathius de infecto re qui, quod in purpurâ tingendâ doloſe & fraudulenter ſe geſſiſſet, ad mortem fuerat damnatus. Hæc ſunt ejus verba: γνωστὸν δὲ ἐξ ἱστορίας ἐστὶν, ὅτι πορφυρεύς τις δολιευσάμενος ἐν βαφῇ, καὶ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ' ἔθος, προὐκαλέσατό ποθεν εἰς ἀστεῖον σκῶμμα ἐκ τοῦ Ὁμήρου τό· τὸν δὲ ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Vide elegantiſſimum Menagium ad Laert.

[2] Πόσιος. Pro potu Il. A. 469:

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et pro marito Od. Π. 75:

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν.

[3] Πότνια. Il. A. 357:

Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

In Heſiodi Operibus, verſu 73:

Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ.

Ita ut de animali quidem per *omicron* ſcribatur ; de pelle vero per *alpha*.

Πορφύρεος θάνατος. Nigra & profunda mors.

Πόσιος. Aliquando quidem potum, aliquando vero legitimum maritum ſignificat.

Πότνια. Veneranda & glorioſa. Apion intelligit, domina, honoranda.

Πότμος. Mors.

Πραπίδες. Mens ; & eodem vocabulo utitur ut ſignificet locum in quo mens repoſita eſt. Ideo dicit :

In hepar ſub præcordiis. ——

Πραμνείῳ. Vino, ſic dicto quod ſit ex vineâ Pramneiâ. Alii vetus intelligunt & quod diu duravit, quaſi πραμένων eſſet pro παραμένων, *id eſt*, permanenti. Apion vero intelligit habens vim mitigandi & ſedandi ; quaſi compeſcat vim bibentium ; quod ſit jucundus & facilis ejus potus.

Πρεσβυτάτην. Maxime venerandam. Cum vero dicit :

Πρεσβύτερος *autem tu es*, ——

Dicitur & πότνα Od. Υ. 61 :

Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός. —

Et Theocritus Id. 15. verſu 14 :

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

At ποτνιάδες ſunt αἱ Βάκχαι. In Euripidis Bacch. verſu 663. Βάκχας ποτνιάδας εἰσιδών. In πότνα & πότνια, vide Mœrin, ibidemque doctiſſimum Pierſonium.

4 Τόπων. Poſt τόπων aliquid omiſſum videtur. Supple ex Heſ. ὅπου αἱ φρένες. Heſiod. in Theogoniâ, verſu 608 :

Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι.

Pindarus in ſecundâ Olymp. φίλοις ἀνδρῶν μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσι. At in primâ Pyth. ἀπάδες pro πραπίδες habet : Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἀπάδας.

5 Ἧπαρ. Il. N. 412.

6 Τό. Lege τῷ. Od. K. 235 :

Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. —

Et Il. Λ. 638 :

Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν

Οἴνῳ Πραμνείῳ. —

7 Πρεσβύτερος. Il. Λ. 786.

καμάτου γεγενημένον, ἢ τὸ πολὺν κάματον παρέχοντα.

Πόνος. Τὸ ἐνέργημα.

Πολύαινε. [1] Ἀρίσταρχος, πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε· οἱ δὲ, πολύμυθε.

Πολύαρνι. [2] Τῷ πολλοὺς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τοῦ ἰδικοῦ τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δεσπότα.

Ποντοπόροισι. Ἐπιθετικῶς, ταῖς ναυσὶ ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιουμέναις.

Πόποι. Ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ Θεοί. [3] ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποις ἕσαντο. [4] ———

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλιφὴν [5] εἶναι, ἐν δὲ ἰπόποις, [6] ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις.

Πολλά. [7] Ἐστὶ μὲν τοῦ πολλαχῶς·

Πολλὰ δ' ὅγ' [8] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ———

ἔστι δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Πολλὰ δέ οἱ [9] πρόβατ' ἔσκε. ———

Πόρεν. Περιεποίησεν, ἔχει δὲ παρέχειν·

——— Πόρεν δ' ὅγε [10] σήματα λυγρά.

---

[1] Πολύαινε. Reſpexit Il. Λ. 430:

Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο.

[2] Πολύαρνι. Il. Β. 106.

Ἀτρεῒ δ' αὖ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ.

[3] Ὦ Θεοί. Plutarch. *De audiendis Poetis*: Δωριεῖς δ' αὖ Πόπους τοὺς δαίμονας καλοῦσι. Docet Etymologus Magnus Scythas quædam habuiſſe ſubterranea Deorum ſimulachra quæ vocabant Πόπους.

[4] Ἕσαντο. *Sedebant.* Heſych. Ἕσσας. Καθίσας.

[5] Συναλιφήν. Lege συναλοιφήν.

[6] Ἐν δὲ ἰπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόποις,

labore producatur ; aut multum laboris & negotii faceſſat.

Πόνος. Labor, operatio.

Πολύαινε. Ariſtarchus interpretatur multâ laude digne : aut eſt, ut aliis placet, garrule, loquax.

Πολύαρνι. Multas oves poſſidenti. Per ſpeciem genus notat, & plurimorum pecorum atque armentorum poſſeſſorem deſignat.

Ποντοπόροισι. Epithetum navium quæ mare trajiciunt.

Πόποι. Exclamatio miſerationis. Hanc quidam putaverunt ſignificare, *ô Dii!* Euphorion quidem dixit:

> Ἐν δὲ πόποις ἑσαῦτο, ———

id eſt, *inter Deos autem ſedebant.* Quod ita defenditur ut ἐν δ' ἐπόπαις legatur pro ἐν δὲ πόποις; & hîc ἐπόπαις habeatur tanquam ſynalœpha pro ἐπόπταις, *inſpectoribus.*

Πολλά. Pro ſæpe, variis modis :

> *Sæpeque idem in mari paſſus eſt dolores.* ———

Et in ſenſu apud nos uſitato :

> *Multæque ei oves erant.* ———

Πόρεν. Comparavit, non vero præbuit :

> ——— *Et is comparavit ſigna triſtia.*

---

quod quidam malebant quam ἐν δὲ πόποις.

7 Πολλά. Pro πολὺ, Ionice dicitur πουλύ. Quà de re Philemonis Lex. Mſ. hæc habet in Νοῦσος obſervatu digniſſima, Νοῦσος. Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ νόσος. οὐκ ἐπὶ πάντων οἱ Ἴωνες τῷ ὀμικρῷ συλλαμβανομένου, ὀνομάτων τὸ Υ προςτιθέασιν, ἀλλ' ἐπὶ μετρίων τινῶν ἄττινά ἐστι ταῦτα, ξεῖνος, νοῦσος, μοῦνος, οὔρεα, οὔνομα, πουλὺ, κούρη, Οὔλυμπος, οὐλόμενος, οὐδός.

8 Πολλὰ δ' ὅγ'. Od. A. 4.

9 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Ξ. 124.

10 Πόρεν δ' ὅγε. Il. Z. 168.

Πόρκης. [1] Ὁ δάκτυλος τῆς ἐπιδορατίδος. καὶ ἔστιν ἐτοίμως, [2] περιοχῆς· ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὴν ἐπιδορατίδα.

Πόρτις. Ἣν δάμαλιν καλοῦμεν. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' [3] αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

λέγονται δὲ καὶ πόριες. [4]

Πορφύρη. Πορφυρίζηται, ταράσσηται·

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ [5] πέλαγος. ———

ἔστιν οὖν πεποιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμυρμύρων. [6]

Πόρδαλις. Τοῦ Ποιητοῦ λέγοντος, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ Ο στοιχείου·

——— Πόρδαλις, [7] ἠδὲ μέγας σῦς.

ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Α·

Παρδαλέῃ [8] ὤμοισιν ἔχων. ———

Ἀπίων δέ φησι διαφέρειν· πόρδαλιν μὲν γὰρ, τὸ ἀρσενικόν· πάρδαλιν δὲ, τὴν θήλειαν. καὶ τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι. τὴν δὲ, ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φαίνεται λέγων·

Θώων, [9] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤια πέλονται.

---

[1] Πόρκης. Il. Z. 320:
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.

[2] Ἐτοίμως. Legendum ἐτύμως, *id est*, vere & ſecundum priginem vocis; & poſt ἐτύμως, adderem ἀπό.

[3] Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. P. 4.

[4] Πόριες. Od. K. 410:
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.
Derivatur ex פר *taurus*, פרה *juvenca*.

[5] Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Il. Ξ. 16.

[6] Μορμυρμύρων. Lege μορμύρων, ut Il. Φ. 325:
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

[7] Πόρδαλις. Od. Δ. 457. In hoc verſu

Πόρκης.

ΠΌΡΚΗΣ. Annulus quo cuſpis haſtæ cum haſtili revincta coercetur; & dicitur tanquam περιοχῆς, quod circumdet cuſpidem haſtæ.

ΠΌΡΤΙΣ. Quam nos vocamus δάμαλιν, *id eſt*, juvencam, hanc & nominat πόρτιν:

Circa autem ipſum ivit, ſicut aliqua circa juvencam mater.

Dicuntur & πόριες, *id eſt*, juvencæ.

ΠΟΡΦΥΡῌ. Purpureum colorem referat, agitetur:

Veluti cum agitatur mare. ———

Eſt igitur ficta vox, ut μορμύρων.

ΠΌΡΔΑΛΙΣ. Cum Poeta aliquando ſcripſiſſet per *omicron*, πόρδαλις:

——— πόρδαλις, *atque ingens ſus.*

Aliquando vero per *alpha*, πάρδαλις:

Pellem παρδαλέην *humeris geſtans*; ———

in hoc Apion ſtatuit diſcrimen quod πόρδαλις ſit maſculinum, at πάρδαλις fœmininum; & illud quidem derivat ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, *id eſt*, quod præſiliat; hoc vero ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι, *id eſt*, quod ad latus ſubſiliat. Sed dicendum eſt Homerum hanc vocem communiter uſurpaſſe videri in hoc verſu:

Thoum, & πορδαλίων, *luporumque eſcæ fiunt.*

Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex Apione, Apollonio & Heſychio apparet veteres magnum diſcrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν ſtatuiſſe. Δέρματα πορδαλίων πολυδαίδαλα habet Nonnus Dionyſ. l. 16.

[8] Παρδαλέην. Il. Γ. 17.

[9] Θώων. Il. Ν. 103.

ὥστε ἐπὶ τοῦ ζώου, διὰ τοῦ Ο· ἐπὶ δὲ τῆς δορᾶς, διὰ τοῦ Α.

Πορφύρεος [1] θάνατος. Μέλας καὶ βαθύς.

Πόσιος. [2] Ποτὲ μὲν, τῆς πόσεως· ποτὲ δὲ, τοῦ κατὰ νόμον ἀνδρός.

Πότνια. [3] Σεβαστὴ ἢ ἔνδοξος. ὁ δὲ Ἀπίων, δέσποινα, τιμία.

Πότμος. Θάνατος.

Πραπίδες. Φρένες. καὶ τὸν τόπον [4] δὲ ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν. διό φησι·

Ἧπαρ [5] ὑπὸ πραπίδων. ——

Πραμνείῳ. Ἤτοι τὸ [6] ἐκ τῆς πραμνείας ἀμπέλου οὕτως λεγομένῳ. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ καὶ παραμεμενηκότι, οἱονεὶ παραμενείῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.

Πρεσβυτάτην. Ἐντιμοτάτην. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγηται·

Πρεσβύτερος [7] δὲ σύ ἐσσι, ——

---

[1] Πορφύρεος. Diogenes Laertius tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehenſumque ad mortem rapi aſpiceret, huic accommodaſſe Homeri verſum qui extat Il. Ε. 83:

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

At hoc narrat Euſtathius de infecta re qui, quod in purpurâ tingendâ doloſe & fraudulenter ſe geſſiſſet, ad mortem fuerat damnatus. Hæc ſunt ejus verba: γνωστὸν δὲ ἐξ ἱστορίας ἐστὶν, ὅτι πορφυρεύς τις δολιευσάμενος ἐν βαφῇ, καὶ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ᾽ ἔθος, προὐκαλέσατό ποθεν εἰς ἀστεῖον σκῶμμα ἐκ τῶν Ὁμήρου τό· τὸν δ᾽ ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Vide elegantiſſimum Menagium ad Laert.

[2] Πόσιος. Pro potu Il. Α. 469:

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et pro marito Od. Π. 75:

Εὐνήν τ᾽ αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν.

[3] Πότνια. Il. Α. 357:

Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ᾽ ἔκλυε πότνια μήτηρ.

In Heſiodi Operibus, verſu 73:

Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ.

Ita ut de animali quidem per *omicron* ſcribatur ; de pelle vero per *alpha*.

Πορφύρεος θάνατος. Nigra & profunda mors.

Πόσιος. Aliquando quidem potum, aliquando vero legitimum maritum ſignificat.

Πότνια. Veneranda & glorioſa. Apion intelligit, domina, honoranda.

Πότμος. Mors.

Πραπίδες. Mens; & eodem vocabulo utitur ut ſignificet locum in quo mens repoſita eſt. Ideo dicit:

In hepar ſub præcordiis. ———

Πραμνείῳ. Vino, ſic dicto quod ſit ex vineâ Pramneiâ. Alii vetus intelligunt & quod diu duravit, quaſi πραμνίῳ eſſet pro παραμενίῳ, *id eſt*, permanenti. Apion vero intelligit habens vim mitigandi & ſedandi; quaſi compeſcat vim bibentium; quod ſit jucundus & facilis ejus potus.

Πρεσβυτάτην. Maxime venerandam. Cum vero dicit:

Πρεσβύτερος *autem tu es*, ———

Dicitur & πότνα Od. Υ. 61:

Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός. —

Et Theocritus Id. 15. verſu 14:

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

At ποτνιάδες ſunt αἱ Βάκχαι. In Euripidis Bacch. verſu 663. Βάκχας ποτνιάδας εἰσιδών. In πότνα & πότνια, vide Mœrin, ibidemque doctiſſimum Pierſonium.

4 Τόπον. Poſt τόπον aliquid omiſſum videtur. Supple ex Heſ. ὅπου αἱ φρένες. Heſiod. in Theogoniâ, verſu 608:

Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι.

Pindarus in ſecundâ Olymp. φίλαις ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσι. At in primâ Pyth. ἀπάδες pro πραπίδες habet: Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἀπάδες.

5 Ἧπαρ. Il. Ν. 412.

6 Τό. Lege τῷ. Od. Κ. 235:

Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. —

Et Il. Λ. 638:

Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
Οἴνῳ Πραμνείῳ. —

7 Πρεσβύτερος. Il. Λ. 786.

καθ' ἡλικίαν ἡμεῖς λέγομεν.

Πρηνής. [1] Ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι.

Προθελύμνους. [2] Ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·

Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς [3] προθελύμνους ἕλκετο χαίτας.

καὶ ἐπὶ τοῦ·

—— Προθέλυμνα [4] χαμαὶ βάλε δένδρεα, ——

ἄλλαις [5] ἐπ' ἄλλοις ἐστὶν πεπτωκότα. ἀπὸ τοῦ προτεθεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλοις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

—— Σάκος [6] θέτο τετραθέλυμνον,

ἀντὶ τοῦ τετράπτυχον. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τὸ ἐπὶ τέσσαρσι πτύχαις τεθειμένον καὶ κατεσκευασμένον.

Προδοκῇσι. Προενέδραις·

—— Δεδεγμένος [7] ἐν προδοκῇσι.

Πρῆσαι. Ἐμπρῆσαι. σημαίνει καὶ τὸ φυσῆσαι·

Ἔπρησεν [8] δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. ——

καί·

Δάκρυ' [9] ἀναπρήσας. ——

ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς πεφυσημένους, πεπρησμένους [10] λέγομεν.

---

[1] Πρηνής. Vide in vocem πρηνὴς Timæum, cujus gloſſulam tranſcripſerunt Photius Mſ. & Suidas.

[2] Προθελύμνους. Heſ. explicat, προῤῥίζους, ἀπὸ ῥίζης ἀνασπῶν. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. Priora verba ex Apollonio excidiſſe putem.

[3] Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς. Il. K. 15.

[4] Προθέλυμνα. Il. I. 537.

[5] Ἄλλαις. Lege ἄλλα.

[6] Σάκος. Il. O. 479.

[7] Δεδεγμένος. Il. Δ. 107.

[8] Ἔπρησεν δ'. Od. B. 427.

[9] Δάκρυ'. Il. I. 433.

πρεσβύτερος hîc nobis dictum videtur reſpectu ætatis, non vero dignitatis.

Πρηνής. Qui in caput pronus cecidit; ſic dicitur ἀπὸ τοῦ προνενευκέναι, *id eſt*, quod inclinato capite deorſum vergat.

Προθελύμνους. Alias ſuper alias:

Multos autem ex capite alios ſuper alios evellebat capillos.

Et in hoc verſu:

——*Alias ſuper alias humi proſtravit arbores,*——

προθέλυμνα hîc ſignificat alias ſuper alias cadentes; & ſic vocatur quod aliæ ante alias ponantur. Idem & de capillis dicitur. Et cum dicit:

——*Scutum poſuit quatuor plicas habens,*

τετραθέλυμνον hîc idem eſt quod τετράπτυχον. Eodem ſenſu & ſic vocatur quod ſuper quatuor plicaturas imponitur & adornatur.

Προδοκῇσι. Inſidiis:

——*Expectans in inſidiis.*

Πρῆσαι. Incendere ſignificat, & flare ac ſpirare:

Inflavit autem ventus medium velum.——

Et:

Lachrymas cum effudiſſet,——

Unde & nos vocamus πεπρησμένους, eos qui inflati ſunt.

10 Πεπρησμένους. Sic quoque Etymologus Magnus. At apud Heſ. legitur πεπρημένους, & πεπρημένος, πεφυσημένος. In Heſiodi Theogonia, verſu 846. πρηστήρων ſignificat *valide ſpirantium*:

Πρηστήρων τ᾽ ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.

Προβοῶντες.[1] Ὁ μὲν Ἀπίων· προβαίνοντες, ἢ φωνοῦντες· καὶ γάρ·

> Ἤϊε μακρὰ βιβάς,[2] ———

οἷον, προεγκελευόμενος μετὰ βοῆς.

Προβλῆτας. Ἐπὶ τοῦ·

> Στήλας[3] τε προβλῆτας ἐμόχλεον. ———

ἐὰν μὲν τὰς στήλας· οἱ μὲν, τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομάς, ἕνεκεν ἀσφαλείας. οἱ δὲ, τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον.[4] ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπών·

> ——— Ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ[5]
>
> Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ———

ὅτ' ἂν δὲ λέγει, προβλῆτι σκοπέλῳ·[6] ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.

Πρωτοπαγής. Ἐπὶ μὲν τῶν ἁρματώων δίφρων τὸ ἐπίθετον. σημαίνει δὲ τοὺς πρώτως νῦν πεπηγμένους·

> Καλοὶ,[7] πρωτοπαγεῖς. ———

πρωτοπαγέα δὲ, πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως.[8] πρῶτον

---

[1] Προβοῶντε. Male Heſ. habet προβοῶντες. Il. M. 277:

Ὥς τώ γε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.

Ubi Schol. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες ἢ προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

[2] Ἤϊε μακρὰ βιβάς. Il. H. 213.

[3] Στήλας τε. Il. M. 259.

[4] Μᾶλλον. Poſt μᾶλλον, omiſſum puto verbum προσδέχομαι, aut aliud ſimile ejuſdem ſignificationis.

[5] Ἃς ἄρ' Ἀχαιοί. Il. M. 259. Homerus poſt θέσαν addit, ἔμμεναι ἔχματα πύργων.

[6] Προβλῆτι σκοπέλῳ. Il. B. 396.

[7] Ἁρματώων. Sic in Cod. Mſ. Uſitatius eſſet τὸ ἁρματείων.

[8] Καλοί. Il. E. 194.

ΠΡΟΒΟΩ͂ΝΤΕ. Apion interpretatur procedentes; aut vociferantes. Etenim in hoc verſu:

Ibat μακρὰ βιβὰς, ———

βιβὰς hîc eſt quaſi adhortatus cum clamore.

ΠΡΟΒΛΗ͂ΤΑΣ. In hoc verſu:

Pilaſque prominentes vectibus avellebant, ———

ſi columnas intelligamus, alii extra projectas, ut Ægyptiacas ſubſtructiones, ſecuritatis cauſâ; alii vero primo loco poſitas vertunt: quod magis probarem; nam deinde ipſe explicationem addit dicens:

——— *Quas Græci*
Primas in terrâ poſuèrant. ———

Cum vero ſcopulum vocat προβλῆτα, alio modo intelligendum eſt; ſcilicet naturâ extantem & in mare prominentem.

ΠΡΩΤΟΠΑΓΉΣ. De ſedibus curruum dicitur hoc epithetum. Significat autem nunc primum compactas:

Pulchri, nunc primum compacti. ———

At πρωτοπαγέα ſignificat compactam πρώτως, *id eſt*, eximie; aut πρῶτον, *id eſt*, recenter compactam, *id eſt*, novam.

---

9 Ἐξόχως. Poſt ἐξόχως, omiſſam puto particulam disjunctivam ἤ. Nam duos ſenſus proponit diverſiſſimos. Πρωτοπαγέα enim ſignificat optime, aut recenter compactum. Legitur Il. Ω. 267:
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ. —
Ubi vides hodie ſcribi πρωτοπαγῆ, quod irrepſit pro veteri Lectione ab Apoll. ſervatâ, ſcilicet πρωτοπαγέα. Vide quæ annotavimus in ἀγκλίνας, ubi ſimiliter legitur οἴκεια pro οἴκῃ. In exemplo ſuprà allato ex Il. Ε. 194. poſt πρωτοπαγεῖς, addit Homerus νεοτευχέες.

πεπηγδίαν, ὅ ἐστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως· τὸ δὲ, ποιότητος.

Πρόγονοι. Πρωτόγονοι ἄνδρες.[1] αἱ δὲ μετὰ ταῦτα γεννώμεναι, μέτασσαι λέγονται. ἕρσαι δὲ, αἱ ἁπαλαὶ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι[2] γεγεννημέναι·

——— Χωρὶς[3] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ———

Προΐηλε. Ἐπὶ μὲν τοῦ προσέφερεν καὶ προεξέτεινεν·

Ἡ σφωΐν[4] πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε[5] τράπεζαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψεν·

Ζεὺς[6] δ' ἔριδα προΐαλλε. ———

Πρόχνυ. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ γόνατα, προγόνυ·[7]

Πρόχνυ καθεζομένη.[8] ———

ἐπὶ δὲ τοῦ παντελῶς·

Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν.[9] ———

Πρόκας. Οἱ μὲν, ἐλάφους· οἱ δὲ, ἕτερόν τι ζώου εἶδος ὅμοιον λαγωῷ, ὃ καλεῖται δόρκας. Ἀπίων δὲ, ἀπὸ τοῦ μεγάλα

---

1 Ἄνδρες. Lege ἄρνες. Reſpicit enim Od. I. 221:

— Στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι.

2 Αἱ ἐν τῷ ἀέρι. Pro αἱ ἐν τῷ ἀέρι, *id eſt*, qui in aere naſcuntur, lege αἱ ἐν τῷ ἔαρι, *id eſt*, qui vere naſcuntur. Πρόγονος quoque apud Heſ. eſt πρόπαππος, προπάτωρ, συγγενὴς, ἢ πρεσβύτατος ἀνήρ.

3 Χωρὶς μὲν. Od. I. 221.

4 Ἡ σφωΐν. Il. Λ. 627.

5 Προΐηλε. Hunc verſum Homericum reſpexit Heſ. cum προΐαλλεν interpretatus eſt per προτιθέναι; quod nunquam antea intellectum fuit, cum ignoraretur locus quem in mente habebat Heſ. dum hæc ſcriberet. Legendum παρατιθέναι con-

Nam

Nam hoc quidem temporis ordinem, at illud operis qualitatem deſignat.

Προγονοι. Agni primogeniti. Qui illos proximâ ætate excipiunt, vocantur μέταςσαι; at teneri molleſque qui vere naſcuntur, ἕρσαι dicuntur:

——*Seorſim & primogeniti, ſeorſim & mediæ ætatis,*
Seorſim etiam & teneri vere nati.——

Προϊηλε. Sumitur pro attulit, & antè tetendit:

Quæ ante ipſos primum quidem tetendit menſam.

Et pro emiſit:

Jupiter autem Diſcordiam emiſit.——

Προχνυ. In genua, quaſi προγόνυ:

In genua conſidens.——

Et pro funditus, omnino:

Funditus, quoniam multorum virorum.——

Προκασ. Quidam cervos intelligunt; alii vero quoddam animalis genus ſimile lepori, quodque vocatur dorcas. Apion vero inde etymologiam deducit quod magna cornua ha-

---

jiciebat Clar. Alberti. Sed retinenda eſt vetus Lectio; ſcilicet προϊάλλειν ſignificat προτιθέναι, *id eſt*, ante aliquem apponere; ut apud Hom. προΐηλε τράπεζαν, eſt *ante appoſuit menſam*. At Schol. habet Ἐπιπροΐηλεν. Ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. Vide Etymologum cum Apollonio conſentientem.

[6] Ζεὺς δ'. Il. Α. 3.

[7] Προγόνυ. Ante προγόνυ omiſſum puto ἦτοι. Etymologus Magnus habet diviſim, πρὸ γόνυ; & Heſ. πρὸ γόνατος.

[8] Πρόχνυ καθεζομένη. Il. I. 566.

[9] Πρόχνυ. ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν. Sic locus integer legitur Od. Ξ. 69:

—Ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

Ubi vides in Apollonio pro ἐπὶ legendum eſſe ἐπεί.

κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον πρωκέρας· πρὸ γὰρ τῆς ἡλικίας [1] κέρας φύειν.

Πρόμος. [2] Ὁ βασιλεὺς, ὅ ἐστι πρόμαχος.

Προμνηστῖναι. [3] Ἀναδεχόμεναι ἀλλήλας, οἷον κατὰ μίαν, καὶ οἷον προμενεστῖναι οὖσαι, ἀπὸ τοῦ ἀναμένειν ἀλλήλας.

Προβόλῳ. [4] Προβεβλημένῃ πέτρᾳ εἰς θάλασσαν, ἢ τόπῳ ἐξέχοντι.

Προκρόσσας. Ἄλλας ἐπ' ἄλλας· [5]

Τὰς [6] ῥα προκρόσσας ἔρυον. ———

Προδόμῳ. Τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παραστάδι. [7]

Προτέρω. [8] Εἰς τοὔμπροσθεν.

Προΐκτης. Προσαίτης· ἀπὸ τοῦ προῖκα βούλεσθαι λαμβάνειν, τοῦτ' ἔστι δωρεάν· ἢ ἀπὸ τοῦ προΐκνεῖσθαι καὶ δέεσθαι, οἷον προαπαντᾶν.

Προΐαψεν. Προδιέφθειρεν. ἐμφαίνει δὲ τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν [9] ἀπώλειαν.

Προχοῇ. [10] Τῇ ἐπιχύσει.

Πρότμησις. [11] Ὁ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος· ἢ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν,

---

[1] Poſt πρὸ γὰρ τῆς ἡλικίας, omiſſum puto vocabulum χρόνου. Aut legerem: ἀπὸ γὰρ πρὸ τῆς ἡλικίας. Legitur quoque in Heſ. Πρόκας, Δορκάδας. Et Πρόκις, Ἀρίσταρχος ἐλάφους. Ac Πόρκας, Ἐλάφους.

[2] Πρόμος. Il. H. 75:

Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος. —

Æſchyl. in Eumenid. verſu 482:

— Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

[3] Προμνηστῖναι. Dicitur de Umbris mortuorum ad Ulyſſem confluentibus. Od. Λ. 232.

Αἱ δὲ, προμνηστῖναι ἐπήϊσαν.

Heſ. ἐπίσχω πρὸ τῆς ἐπίσχας. οἱ δὲ, ἑξῆς καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας.

[4] Προβόλῳ. Od. M. 251:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ.

[5] Ἐπ' ἄλλας. Sic in Heſ. ubi quidam volunt ἐπ' ἄλλαις. Herodot. 7. 188. αἱ δὲ νῆες πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον. Quod ex Homero apud quem de navibus agitur, ab Herodoto expreſſum eſt, quemadmodum & multa alia.

beat; & explicat tanquam eſſet προκέρας, *id eſt*, quæ ante tempus & ætatem cornua producat.

Πρόμοσ. Rex; & dicitur quaſi πρόμαχος, *id eſt*, anteſignanus.

Προμνηστῖναι. Aliæ alias expectantes, quaſi ſingulæ. Dicitur tanquam προμενετῖναι, quod ſe invicem expectent.

Προβόλῳ. Scopulo in mare prominenti, aut loco extanti.

Προκρόσσασ. Alias ſuper alias:

Idcirco alias ſuper alias ſubduxerant. ——

Προδόμῳ. Porticu ante ædes.

Προτέρω. Ulterius.

Προΐκτησ. Mendicus, ſic dictus quod velit accipere προῖκα, *id eſt*, gratis; aut quod procedat & petat, ac quaſi obviam occurrat.

Προΐαψεν. Ante tempus perdidit. Per emphaſin deſignat illorum necem cum dolore conjunctam.

Προχόῳ. Vaſculo quo aqua manibus infunditur.

Πρότμησισ. Locus ad umbilicum poſitus; aut ſupra umbi-

---

6 Τῷ ῥα. Il. Ξ. 35. Ubi hodie ἔρυσαν pro ἔρυσν.

7 Παρστάδι. Heſ. explicat προστάδι, προστόῳ. Il. I. 469:

— Ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.

Non raro occurrit apud Septuaginta Interpretes, ut annotavit Clar. Bielius ad Heſ.

8 Προτέρω. Hîc Heſ. adducit exemplum ex Od. I. 64:

Οὐδ᾽ ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον. —

9 Αὐτῶν. Loquitur de Heroibus quos Achillis ira perdidit. Il. A. 3:

Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων. —

10 Προχόῳ. Od. A. 136:

Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ χρυσείῃ. —

Mœris Atticiſta: Πρόχους, Ἀττικῶς· κατάχυσις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. Pierſonius.

11 Πρότμησις. Il. K. 424.

καὶ λαγόνα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ καὶ τὸν μηρόν. προεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τῶν ζώων, οἷον·

Μηρούς τ' [1] ἐξέταμον. ———

οἱ δὲ, τὴν ὀσφῦν [2] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δὲ ἅπαξ εἰρημένων.

Πρόκλυτα. Τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα·

Πρόκλυτ' ἀκούοντες. [3] ———

Προβλώσκειν. Οἷον προμολίσκειν.

Προφόως. Πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγεν· [4]

Ἐκ δ' ἄγαγε [5] προφόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνόν [6] περ ἐόντα.

Προικός. [7] Τῆς δωρεὰν δόσεως.

Προαλεῖ. [8] Τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ.

Πρόβατα. Πάντα τὰ τετράποδα. τὸ πρὸ τῆς [9] βάσεως ἑτέραν ἔχειν βάσιν.

Προτραπέσθαι. [10] Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύεις. οἱ γὰρ πυκτεύοντες

---

[1] Μηρούς τ'. Il. Α. 460.

[2] Ὀσφῦν. In hanc ſententiam diſcedit Pollux, lib. 2. 179. Supra pro οἱ δὲ, legerem οἱ μέν.

[3] Πρόκλυτ' ἀκούοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer verſus:
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.
Quod Schol. interpretatur: τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιά.

[4] Προήγαγεν. Heſ. addit, γεννηθέντα, quod fortaſſe ex Apollon. noſtro excidit.

[5] Ἐκ δ' ἄγαγε. Il. Τ. 118.

[6] Ἠλιτόμηνόν περ. Tolle τό περ quod metro officit.

[7] Προικός. Od. Ν. 15:
— Ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Reperitur & apud Heſ. Προικός. Πονηρός. οἱ δὲ, μωρὸς, πτωχός.

[8] Προαλεῖ. Il. Φ. 262:
Χώρῳ ἔνι προαλεῖ. —

[9] Τὸ πρὸ τῆς. Omiſſum διά. Scilicet legendum διὰ τὸ πρὸ τῆς &c. Heſ. habet: ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. Vel lege cum Etymol. Magno: παρὰ τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἔμπροσθεν βάσιν ἔχειν.

[10] Προτραπέσθαι. Hoc verbum ex Apione interpretatur προκωλύεις, & cauſam affert hujuſce ſignificationis

licum ad ilia. Hæc metaphora transfertur a quadrupedibus quod ab hâc parte incidantur, aut a femoribus quæ primum in animalibus exſecantur; ut in hoc verſu:

Et femora abſciderunt. ———

Quidam lumbum interpretantur; alii vero ipſummet umbilicum, quod in pueris abſcidatur. Hæc vox ſemel occurrit.

Πρόκαττα. Ante audita:

Ante audita audientes. ———

Προβλώσκειν. Procedere: dicitur quaſi προμολίσκειν.

Προφόρωσ. Ante conſtitutum tempus in lucem ipſum protulit:

Eduxitque in lucem licet nondum aſſecutum juſtum menſium numerum.

Προικόσ. Gratuiti muneris.

Προαλέϊ. Declivi, & aquam collectam in unum cogenti.

Πρόβατα. Omnes quadrupedes; ſic dicuntur quod in incedendo priores pedes ante poſteriores promoveant.

Προτραπέσθαι. Apion interpretatur, impedis ac retines.

οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι; ac demum explicat ut Atticum τὸ προβάλεσθαι. Sed quid habent inter ſe commune προτραπέσθαι & προβάλεσθαι? Quid tandem hæc ſibi volunt? Scilicet ex duobus articulis inter ſe confuſis permixtiſque unum conflavit oſcitantis negligentia Librarii; & prioris gloſſam ac poſterioris caput omiſit. Lege cum Heſ. Προτραπέσθαι. Ὑποστῆξαι. Il. Z. 336:

— Ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.

Deinde conſtitue novum articulum, & lege: Προτιβάλλεσθαι. Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύειν. οἱ γὰρ πυκτεύοντες, &c. Pro ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν, lege ἀφ' ἑαυτῶν. Extat προτιβάλλεαι. Il. E. 879:

Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ.

Hinc patet in Heſ. male ab Iſaaco Voſſio pro προβολῆς lectum fuiſſe προσβολῆς; cum hæc vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. Etenim hîc προβολῆς propius accedit ad ſonum τοῦ προβάλεσθαι, quod in hâc gloſſâ exponitur. Et προσβολὴ eſt quidem impetus Athletarum cum ſe invicem aggrediuntur; τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, καὶ κα-

τῇ προβολῇ κωλύουσι. μή ποτε δὲ, ὡς Ἀττικοὶ προβάλλεσθαι τόνδε, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν.

Πρότυψαν. [1] Προενέσεισαν· [2]

Τρῶες [3] δὲ πρότυψαν. ———

ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας ὁ Ἰλιόδωρος λέγει [4] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

——— Μένος προὔτυψεν, ———

προσέπεσεν, [5] προσέσεισεν.

Πρυμνόν. Τὸ ἔσχατον· καὶ πρυμνὴν, τὴν ἐσχάτην. καὶ ὁ λίθος πρυμνὸς παχύς. [6] καὶ ἡ τῆς νεὼς πρύμνα, τὸ ἔσχατον μέρος.

τοχὴ, καὶ ἡ ὁρμὴ, ut explicat ſupra idem Heſ. At προβολὴ eſt proprie ſtatus pugilis in procinctu ſtantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ ςῆναι. Heſ. interpretatur, Προτιβάλλεαι. Προβάλλεις. μισεῖς καὶ ἀποςρέφῃ. ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προβάλλομαι τοῦτον. Putavit Heinſius idcirco hoc exemplum ex Atticâ Dialecto tantummodo adductum fuiſſe, ut oſtenderetur hoc verbum Ἀττικῶς cum accuſativo conſtrui. In quo falſus fuit Clariſſimus vir; nam, ut ex Apollonio noſtro patet, non verbi regimen, ſed ſignificationem indicare voluit Heſychius; & probat in Hom. τὸ προτιβάλλεαι ſignificare poſſe *averſari, odiſſe*; quum hoc ſenſu apud Atticos accipiatur. Dein addit: οἱ δὲ, κωλύεις· ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προβολῆς. ἔςι δὲ ἈΝΑΠΟ'ΔΕΙΚΤΟΝ ἐπὶ Ὁμήρου. Legit Heinſ. ἀναπόδεικτον; ſed priorem Lectionem præfero. Incertum enim relinquit hunc ſenſum Heſ. nec aliquid affirmare audet in re tam dubiâ; cum hæc vox ſemel occurrat, nec ſatis apud Homerum definiatur. Sic Apollonius dixit in vocem Παλλάς: Τοῦτο δὲ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου παραςήσειε. Et in Ἀκοςήσας habet, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται; ad quæ duo loca noſtras vidè annotationes (p. 634. & p. 100.) in quarum priori etiam hoc Apoll. allego: οὐ λέγει δὲ Ὅμηρος. Quæ omnia fruſtra ſollicitatam hanc Heſ. Lectionem mire tuentur adverſus Daniel. Heinſium.

[1] Πρότυψαν. Lege προὔτυψαν, ut apud Hom. & Heſ.

[2] Προενέσεισαν. Hinc mihi emendandus videtur Heſ. ubi legitur προένδυσαν.

[3] Τρῶες δὲ. Il. N. 136. ubi προὔτυψαν.

[4] Ἰλιόδωρος λέγει. Unum τοῦ H fulcrum demptum fuit; lege Ἡλιόδωρος. Sed ſuſpicor ordinem inverſum fuiſſe, quem ſic reſtituo: ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας λέγει ἐπὶ τοῦ Λαέρτου· (Od. Ω. 318;)

— Μένος προὔτυψεν, —

ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεσεν, προσέσεισεν. Sic legitur locus integer apud Homerum:

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.

Ubi de Ulyſſe agitur Laertem agnoſ-

Pugiles enim in procinctu ſtantes objecto corpore coercent. Fortaſſe & eodem ſenſu ſumi debet quo apud Atticos προβάλλεσθαι τινὰ, *id eſt*, odiſſe aliquem & a ſe repellere.

ΠΡΌΤΥΨΑΝ. Concuſſerunt, propulerunt:

Trojani vero prius concuſſerunt & propulerunt. ———

At in vigeſimo quarto Odyſſeæ libro cum de Laerte dicitur:

——— *Spiritus* προὔτυψε, ———

hîc προὔτυψε, ſecundum Heliodorum, ſignificat *accidit*, *concuſſit*.

ΠΡΥΜΝΌΝ. Extremum; & πρυμνὴν, extremam. Et lapis πρυμνὸς παχὺς eſt in imâ parte gravis. Et dicitur navis πρύμνα, *id eſt*, puppis & extrema pars.

---

cente, non vero de Laerte proprie, ut innuit Apollon. Poſt ὁ Ἡλιόδωρος, ſubaudiendum eſt, *explicat*, *interpretatur*; ut ſupra vidimus: Προσηχηκίσθαι. ὁ μὲν Ἀπίων, προσκωλύσαι.

5 Προσέπεσον. Fortaſſe προσέπταισαν.

6 Λίθος πρυμνὸς παχύς. Il. M. 446:
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Ἑστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς παχύς. —
Hinc emendo locum Heſ. ſcilicet: Πρυμνός. Κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλῦτος. Ultimum πλῦτος merito ſuſpectum Clariſſimo Alberti. Credo Heſ. reſpexiſſe ad verba Iliadis ſupra allata, & ſcripſiſſe: Πρυμνὸς παχύς. Κάτωθεν βαρὺς ὁ λίθος. *Id eſt*, πρυμνὸς παχὺς ſignificat in imâ parte gravem; & de lapide dicitur. Sic πρυμνὸς ſignificaret *ex imâ parte*, & eſſet tanquam adverbialiter ſumptum. Et revera hîc ſignificat *in infimâ parte*; nam Poeta cum dixiſſet πρυμνὸς παχὺς, ſtatim addit:

— Αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην; —

ubi vides τὸ ὕπερθεν, id eſt, *ſupra*, opponi τῷ πρυμνὸς, ſcilicet *infra*; quemadmodum τὸ ὀξὺς reſpondet præcedenti παχύς. In Apollonio ubi legitur, ὁ λίθος πρυμνὸς παχὺς, omiſſam puto gloſſam κάτωθεν βαρὺς, quam ex Heſ. repeto. Alterius ſic altera poſcit opem res & conjurant amice duo Lexicographi. Jamdudum ſic emendaveram, cum vidi Clar. Erneſtum, Germaniæ, immo & totius Reipublicæ Litterariæ decus, hæc ad eumdem verſum annotaſſe: Πρυμνὸς παχὺς *conjunctæ*

Πρυμνωρείη. [1] Τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους.

Πρόμολε. Πρόελθε·

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. [2] ——

Προβαλοίμην. [3] Ὑπερβαλλοίμην.

Πρυλέες. Πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [4] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.

Προθήβην. [5] Ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

Πρώτῃσι θύρῃσι. Ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις, οἷον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. [6]

Πρώτῳ ῥυμῷ. [7] Τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [8] ——

Πρών. Ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προάγειν· [9]

—— Ὥσπερ πρὼν [10] ἰσχάνει ὕδωρ.

Πτερόεντα. [11] Εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γοῦν μικρὸν παρατραπῇ, ἄχρηστον. βέλτιον δὲ, τρόπον πτερῶν,

---

accipienda, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὕπερθεν ὀξύς. *Heſych.* Πρυμνός. Κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλοῦτος. *Corrige:* κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pſeudodidymi hunc in modum:* Πρυμνὸς παχὺς, Κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἑτεροβαρής. Hactenus præſtantiſſimus Erneſtus, cujus emendationem meæ nunc præfero, quod propius accedat ad veſtigia depravatæ ſcripturæ.

[1] Πρυμνωρείη. Il. Ξ. 307.

[2] Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ. 392. Sic verſus integer legitur in Hom.

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Hunc verſum Metroclem, cum Theophraſti Commentarios combureret, protuliſſe refert Diogenes Laertius in Metrocle, ut & Platonem feciſſe idem annotat. Meminerunt & Ælianus Hiſtor. Var. 11. 13. Apuleius, & Euſtathius ad hunc Homeri verſum, ubi tradit Platonem primo quidem ſeſe Heroicæ Poeſi dediſſe; ſed deinde omnia ſua Poemata, quæ Homericis inferiora eſſe ſibi conſcius eſſet, combuſſiſſe, & ad Tragœdiam animum appuliſſe. Et jam, ut ait Apuleius, carminum confidentiâ elatus certatorem ſe profiteri cupiebat, cum, audito Socrate, ad Philoſophiam ſe totum contulit, dicens:

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει.

Interpretatus ſum ὧδε *ſine ullâ morâ.* Nam, ut infra habet Apollon. ὧδε in hoc verſu ſignificat, οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

[3] Προβαλοίμην. Il. Τ. 218:

Πρυμνωρείη.

Πρυμνωρείῃ. In extremis montis partibus.

Πρόμολε. Accede:

Vulcane, accede ſine ullâ morâ. ———

Προβαλοίμην. Superarem.

Πρυλέες. Pedites. Sic dicuntur quaſi πυρυλέες, *id eſt*, qui viam carpunt & proficiſcuntur.

Πρωθήβην. Nuper pubeſcentem, ætate florentem.

Πρώτησι θύρῃσι. In primis foribus, quaſi in limine.

Πρώτῳ ῥυμῷ. In extremitate temonis. Πρώτῳ quoque ſumitur in ſenſu apud nos uſitato:

Primo tibi poſt me. ———

Πρών. Montis eminentia; ſic dicitur quod promineat:

——— *Ut montis eminentia coercet aquam.*

Πτερόεντα. Optime inter ſe adaptata. Nihil enim pennis magis inter ſe aptatur; nam, ſi vel minimum divertantur, jam tum inutiles evadunt. Melius autem explicaretur, *inſtar pennarum levia.* Cum vero parmulas vocat πτερόεντα,

— Ἐγὼ δέ κε σῷ νοήματι κεν προβαλοίμην. Ubi Schol. προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι.

4 Οἷον πρυλέες. Lege πυρυλέες cum Euſtathio, qui πρυλέες dictos tradit quaſi πυρυλέας, παρὰ τὸ πυρᾶν. Heſ. habet ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Ubi pro πορείας, πρύλεως legit Heinſius. Ego vero ex Apollon. & Euſtathio ſic reſtituerem: οἷον πυρυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστιν οἱ πορείᾳ χρώμενοι. Gortyniacum eſſe vocabulum docet Euſtathius.

5 Πρωθήβην. Od. Α. 431. dicitur de Eurycleâ:

Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. —

6 Οὐδῷ. Pro ὀδῷ, lege οὐδῷ. Il. Χ. 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν

Ὠμησταὶ ἐρύουσι. —

7 Πρώτῳ ῥυμῷ. Il. Π. 371:

Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

8 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud Homer. at in Codice Mſ. ἐμοῦ, pro ἐμέ.

9 Προσῆσθαι. Mallem, ἀπὸ τοῦ πρὸ εἶναι.

10 Ὥσπερ πρών. Il. Ρ. 747. Male in Codice Manuſcripto ὥστε pro ὥσπερ.

11 Πτερόεντα. Il. Α. 201. & paſſim alibi, ἔπεα πτερόεντα.

Πρυμνωρείη. [1] Τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τοῦ ὄρους.
Πρόμολε. Πρόελθε·

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. [2] ——

Προβαλοίμην. [3] Ὑπερβαλλοίμην.
Πρυλέες. Πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [4] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.
Πρωθήβην. [5] Ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν.
Πρώτῃσι θύρῃσι. Ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις, οἷον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. [6]
Πρώτῳ ῥυμῷ. [7] Τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [8] ——

Πρών. Ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προάγειν· [9]

—— Ὥσπερ πρὼν [10] ἰσχάνει ὕδωρ.

Πτερόεντα. [11] Εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γοῦν μικρὸν παρατραπῇ, ἄχρηστον. βέλτιον δὲ, τρόπον πτερῶν,

---

accipienda, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὕπερθεν ὀξύς. *Heſych.* Πρυμνός. Κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλῦτος. *Corrige:* κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pſeudodidymi hunc in modum:* Πρυμνὸς παχὺς, Κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἰσχυροβαρής. Hactenus præſtantiſſimus Erneſtus, cujus emendationem meæ nunc præfero, quod propius accedat ad veſtigia depravatæ ſcripturæ.

[1] Πρυμνωρείη. Il. Ξ. 307.

[2] Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ. 392. Sic verſus integer legitur in Hom.

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Hunc verſum Metroclem, cum Theophraſti Commentarios combureret, protuliſſe refert Diogenes Laertius in Metrocle, ut & Platonem feciſſe idem annotat. Meminerunt & Ælianus Hiſtor. Var. 11. 13. Apuleius, & Euſtathius ad hunc Homeri verſum, ubi tradit Platonem primo quidem ſeſe Heroicæ Poeſi dediſſe; ſed deinde omnia ſua Poemata, quæ Homericis inferiora eſſe ſibi conſcius eſſet, combuſſiſſe, & ad Tragœdiam animum appuliſſe. Et jam, ut ait Apuleius, carminum confidentiâ elatus certatorem ſe profiteri cupiebat, cum, audito Socrate, ad Philoſophiam ſe totum contulit, dicens:

Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει.

Interpretatus ſum ὧδε *ſine ullâ morâ.* Nam, ut infra habet Apollon. ὧδε in hoc verſu ſignificat, οὕτως ὡς ἔχεις, οἷα πρόχειρος, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

[3] Προβαλοίμην. Il. Τ. 218:

ΠΡΥΜΝΩΡΕΊῌ. In extremis montis partibus.

ΠΡΌΜΟΛΕ. Accede:

Vulcane, accede ſine ullâ morâ. ——

ΠΡΟΒΑΛΟΊΜΗΝ. Superarem.

ΠΡΥΛΈΕΣ. Pedites. Sic dicuntur quaſi πιρυλέες, *id eſt*, qui viam carpunt & proficiſcuntur.

ΠΡΩΘΉΒΗΝ. Nuper pubeſcentem, ætate florentem.

ΠΡΏΤΗΣΙ ΘΎΡΗΣΙ. In primis foribus, quaſi in limine.

ΠΡΏΤῼ ῬΥΜῷ. In extremitate temonis. Πρώτῳ quoque ſumitur in ſenſu apud nos uſitato:

Primo tibi poſt me. ——

ΠΡΏΝ. Montis eminentia; ſic dicitur quod promineat:

—— *Ut montis eminentiâ coercet aquam.*

ΠΤΕΡΌΕΝΤΑ. Optime inter ſe adaptata. Nihil enim pennis magis inter ſe aptatur; nam, ſi vel minimum divertantur, jam tum inutiles evadunt. Melius autem explicaretur, *inſtar pennarum levia.* Cum vero parmulas vocat πτερόεντα,

— Ἐγὼ δέ κε σοῖο ταίμαντί κεν προβαλοίμην. Ubi Schol. προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι.

4 Οἷον πρυλέες. Lege πιρυλέες cum Euſtathio, qui πρυλέας dictos tradit quaſi πιρυλέας, παρὰ τὸ πυρᾶν. Heſ. habet ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι. Ubi pro πορείας, πρύλεως legit Heinſius. Ego vero ex Apollon. & Euſtathio ſic reſtituerem: οἷον πιρυλέες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορείᾳ χρώμενοι. Gortyniacum eſſe vocabulum docet Euſtathius.

5 Πρωθήβην. Od. Α. 431. dicitur de Eurycleâ:

Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. —

6 Ὀδῷ. Pro ὀδῷ, lege οὐδῷ. Il. Χ. 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσι. —

7 Πρώτῳ ῥυμῷ. Il. Π. 371:

Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

8 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud Homer. at in Codice Mſ. ἐμοῦ, pro ἐμέ.

9 Προῶσθαι. Mallem, ἀπὸ τοῦ πρὸ εἶναι.

10 Ὥσπερ πρών. Il. Ρ. 747. Male in Codice Manuſcripto ὥστε pro ὥσπερ.

11 Πτερόεντα. Il. Α. 201. & paſſim alibi, ἔπεα πτερόεντα.

τοῦτ' ἐστι ταχέα. ὅτ' ἂν δὲ λέγει, λαισήϊα [1] πτερόεντα, ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκει, [2] ἢ κοῦφα, ὡς [3] πτερά.

Πόρθος. [4] Κλάδος βλαστάς.

Πτυόφιν. [5] Πτύου. ἔστιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Πτύχες. [6] Αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις. καὶ [7] πολυπτύχου Ὀλύμποιο, [8] τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

Πτωχός. Ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ πτώσσειν, ὅ ἐστι ταπεινοῦσθαι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπαιτεῖν·

——— Ἀλλὰ [9] πτώσσων κατὰ δῆμον.

ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἐννοίας ἐπιθετικῶς ὁ λαγωὸς, πτώξ. [10] δειλὸν γὰρ τὸ γένος, καὶ διὰ τοῦτο ταπεινούμενον.

Πυγούσιον. Πηχυαῖον·

Βόθρον [11] ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον. ———

πυγὸν [12] γάρ ἐστι εἶδος μέτρου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τῆς χειρός.

---

[1] Λαισήϊα. Il. Ε. 453. & Μ. 426.

[2] Παραμήκει. Mallem παραμήκη.

[3] Ὡς πτερά. Hæc duo vocabula manu poſteriori appoſita fuerunt.

[4] Πόρθος. Lege πτόρθος.

[5] Πτυόφιν. Il. Ν. 588:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν.

[6] Πτύχες. Deducitur ex πτύσσω; unde & τὸ πιττάκιον derivat Philemon ineditus, cujus notanda in βίβλος verba cum Lectoribus hic communicabo: Βίβλος, ἁπλοῦν. βιβλίον δὲ, ὑποκοριστικόν. βιβλίον καὶ τὸ μὴ γεγραμμένον χαρτίον, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς βύβλου κατ' ἐναλλαγὴν γράμματος. ὡς καὶ τῆς τοιαύτης βύβλου κατεργαζομένης ποτὲ εἰς ὑποκείμενον γραμμάτιον. καθὰ καὶ ὁ ἀπὸ ξύλου πίναξ· ὡς εἶναι τῆς παλαιοτάτης χρήσεως καὶ τὴν βύβλον ὁμοίως τῷ πίνακι καὶ τῇ πυξίδι. λέγεται δὲ καὶ πιττάκιον τὸ χαρτίον διὰ τὸν τρόπον τῆς πτύξεως. ὡς γὰρ δελτωτὸν σχῆμα τοῦ δέλτου, οὕτω καὶ πιττάκιον διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον, ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρᾳ, ἔνθα μνήμη πινάκης κεῖται. φασὶ δὲ πινάκην ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην οὖσαν, καὶ ἴσως ἐκ

eas intelligit quæ longam habent formam, aut leves ſunt inſtar pennarum.

Πόρθος. Ramus. Germen.

Πτύοφιν. Ventilabri. Eſt autem ruſticum inſtrumentum.

Πτύχες. Montium clivi. Et πολυπτύχου Ὀλύμποιο, eſt Olympi multos clivos habentis. Et πτύχες in clypeis dicuntur variæ laminæ aliæ aliis ſuperinductæ.

Πτωχός. Mendicus. Derivatur ex verbo πτώσσειν, quod eſt humilem eſſe ac deprimi. Significat & mendicare:

——— *Sed mendicans in populo.*

Eodem ſenſu πτὼξ eſt epithetum leporis; timidum enim eſt hocce animalium genus, ideoque ſemper humile.

Πυγούσιον. Cubitalem:

Foſſam fode cubitalem. ———

Πυγὼν enim eſt genus menſuræ quod a cubito extra manum pertingit.

πόλεως. Reſpicit verſum 1253. Hippolyti Euripidis:

Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην. —

In eâdem fabulâ has Phædræ litteras ſemper δέλτον vocat Euripides, ut verſu 856, 865, 877, & 1057. Sed manum de tabulâ.

7 Καί. Pro καὶ, Etymol. qui hanc gloſſam deſcripſit, habet ὡς τό. Et infra ἐπαλλήλους pro ἐπ' ἀλλήλοις.

8 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il. Θ. 411. & Υ. 5. Heſiodus in Herculis Scuto, verſu 143:

— Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.

In clypeis πτύχες erant τμήματα δερμάτων. Πτύχες etiam *pugillares* dicebantur πτυκτία vel πιττάκια, inquit Celeberrimus Valckenærius a Clar. Pierſonio ad Mœrin laudatus voce πιττάκια.

9 Ἀλλὰ πτώσσειν. Od. Ρ. 227.

10 Πτώξ. Il. Ρ. 676:

— Πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καταχείμενος. —

11 Βόθρον ὀρύξαι. Od. Κ. 517. Pro ὀρύξαι, in Cod. Manuſcripto ὀρύξας.

12 Πυγόν. Lege πυγὼν, ut apud Heſ. & Photii Lex. Mſ. ac Schol.

Πυγμαῖοι. Ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ. προΐενται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ αἱ γέρανοι κατεσθίουσιν ἐκ Θράκης παραγινόμεναι. οὐκ ἔοικε δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο δηλοῦν. τὸ γάρ·

——— Φόνον καὶ κῆρα [1] φέρουσαι,

διαμάχην [2] αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ.

Πύσει. [3] Σήψει. καὶ τὸ πυθομένων, σηπομένων. καὶ τὸ πύον [4] δὲ λεγόμενον, αἷμά ἐστι κατὰ μεταβολὴν [5] εἰς σῆψιν ἀποδεδεγμένον.

Πυκιμήδεος. [6] Συνετῆς κατὰ τὰ μήδεα, ὅ ἐστι βουλεύματα.

Πύκα ποιητοῖο. [7] Ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

Πυκινὸν λέχος. Τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι.

Πυλάρταο κρατεροῖο. Μίαν διάνοιαν αἱρεῖτον διὰ τῶν δύο λέξεων. βούλεται γὰρ λέγειν, οὗ τὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς, οἷον ἐφαρμόζοντος. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἅδου [8] τὸ τοιοῦτόν φησι. ἐπὶ [9] τῶν ἀποθανόντων οὐχ οἷόν τέ ἐστι ἐκ τῶν ὑπογείων τόπων καθυποστρέψαι. ὁ δὲ Ἀπίων· πυλάρταο, τοῦ τὰς πύλαις προσηρτημένου.

---

[1] Φόνον καὶ κῆρα. Il. Γ. 6.

[2] Διαμάχην. Male Alberti, qui hæc verba laudat, edidit διὰ μάχην. Lege conjunctim, διαμάχην. Dicitur Il. Γ. 6. de gruibus:
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

[3] Πύσει. Il. Δ. 174:
— Σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,
ubi alii legunt, πύσεται. At πυθομένων occurit Od. Μ. 46. ubi legitur θὶς ἀνδρῶν πυθομένων.

[4] Πύον. Lege καὶ ὁ πύον, &c. ſeu καὶ τὸ πύον λεγόμενον. Apud Heſ. πύον eſt γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. Quod, ſecundum Euſtathium ad Odyſſeam, a quibuſdam vocatur & πύος. At πύος apud Etymol. eſt τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον.

[5] Κατὰ μεταβολήν. Tollerem τὸ κατά.

[6] Πυκιμήδεος. Od. Α. 438:
— Γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.

[7] Πύκα ποιητοῖο. Od. Α. 333:
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Πυγμαῖοι. Gens ante Ægyptum ſita, parvâ ſtaturâ, quaſi cubitali. Quidam male interpretantur agricolas ex πυγμῆ; projiciunt enim ſemina quæ comedunt grues ex Thraciâ advolantes. Non hoc autem Poeta videtur deſignare. Nam in hoc verſu:

—— Cædem & mortem ferentes,

acrem eorum adverſus grues pugnam & occiſionem notat.

Πύσει. Putrefaciet. Et πυθομένων, putrefactorum. Quod vero vocamus pus, eſt ſanguis in putrefactionem converſus.

Πυκιμήδεος. Prudentis κατὰ μῆδεα, *id eſt*, ſecundum conſilia.

Πύκα ποιητοῖο. Concinne ſtructi.

Πυκινὸν λέχος. Lectus affabre adornatus. Apion eum ſic vocari putat, quod ex multis veſtimentis ſtragula conficiantur.

Πυλάρταο κρατεροῖο. Ex his duobus dictionibus unus exoritur ſenſus. Eum enim indicat qui firmiter januam adaptat. De Plutone aliquid tale affirmat; nam fieri non poteſt ut aliquis mortuus ex locis ſubterraneis regrediatur. Apion per πυλάρταο intelligit, foribus affixum, appenſum;

---

8 Ἄδυ. Male Alberti, qui hæc verba laudat, edidit Ἀιδυ. Scilicet in hoc Codice Manuſcripto, ut in pleriſque aliis, *alpha* non ſubscribitur, ſed ad latus apponitur; quod & in Inſcriptionibus uſurpatum videre eſt. Vide infra pag. 701.

9 Ἐπὶ τῶν. Mallem legere: ἐπεὶ τῶν ἀποθανόντων οὐχ ἔξεστιν τι ἐστί τινα. &c. &c. vel, φησὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ἘΠΕΙ' οὐχ &c. Sic & habet Anacreon Ὠδ. 58:

Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Quod ſic expreſſit Virgilius:

— Facilis deſcenſus Averni;
Sed revocare gradum, ſuperaſque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor eſt. —

Legitur Il. N. 415:

Εἰς Ἀΐδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο.

Vide & Od. Λ. 276.

ἢ πύλας ἀπαρτίζοντος, ἢ πυλωροῦ ἰσχυροῦ.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΘΩΝ. Ποταμὸς ἐν Ἅδῃ. [1]

ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗ. [2] Ὁ καταφωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος.

ΠΥΡΓΟΣ. Ὅτι μὲν κυρίως· [3]

Πύργῳ [4] ἐφεστήκει. ——

ὅτι δὲ τεῖχος·

Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον [5] Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν.

καί·

—— Ἐπιβήσομεν [6] ἣν πέρι πύργος

Ὑψηλός. ——

ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχιστον, ἀπύργωτον [7] λέγει. ὅτι δὲ τὴν τάξιν·

Νῦν δὲ φίλως [8] χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν.

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· [9]

Οἱ δέ τε πυργηδόν. [10] ——

οἱ δὲ [11] δὴ μέρος τι τείχους·

Τοῦ γὰρ δὴ [12] πρὸς πύργον ἴσαν. ——

ὅτι δὲ κατὰ μεταφορὰν, ἀσφάλειαν [13] καὶ φυλακήν·

Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο. [14] ——

---

[1] Ἅδῃ. Heſ. habet Ἅδου.

[2] Αὐγή. Il. Ι. 206:
Αὐτὰρ ὄγε. κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

[3] Κυρίως. Etymol. qui eadem habet, addit, τὸ πύργον, ὡς τό.

[4] Πύργῳ. Il. Ζ. 373.

[5] Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον. Il. Γ. 154.

[6] Ἐπιβήσομεν. Od. Ζ. 262. In Codice Manuſcripto ὑπερβήσομεν.

[7] Ἀπύργωτον. Od. Λ. 263:
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

aut fores aptantem; aut janitorem robuſtum.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΈΘΩΝ. Fluvius in Orco.

ΠΥΡῸΣ ἈΥΓΉ. Locus ab igne colluſtratus.

ΠΎΡΓΟΣ. Cum ſumitur in ſenſu proprio:

In turri ſtabat. ——

Cum vero murum indicat:

Hi igitur poſtquam viderunt Helenam ad murum euntem.

Et:

—— *Conſcenderimus circa quam murus*

Excelſus. ——

Unde & urbem muris deſtitutam vocat ἀπύργωτον. Cum vero ordines ſignificat:

Nunc vero libenter videretis etiam ſi decem turmæ Achivorum.

Adverbialiter ſumitur:

Illi autem inſtar muri. ——

Deſignat & partem quamdam muri:

Ejus enim jam ad partem muri ibant. ——

Aliquando eſt metaphorice ſecuritas & cuſtodia:

Talis enim iis cuſtodia periiſti. ——

---

[8] Νῦν δὲ φίλως. Il. Δ. 347.

[9] Ἐπιῤῥηματικῶς. Melius quam in Etymologo ἐπίῤῥημα.

[10] Οἱ δέ τε πυργηδόν. Il. M. 43.

[11] Οἱ δή. Adhæſit ex contagione verſûs præcedentis. Lege ὅτι δὴ, ſeu ſimpliciter cum Etym. καί.

[12] Τοῦ γὰρ δή. Il. M. 332.

[13] Ἀσφάλειαν καὶ φυλακήν. Hinc emendo Etymol. qui habet ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς. Idem addit: λέγεται δὲ καὶ μέρος τι τῆς νεώς.

[14] Τοῖος γάρ σφιν.... ἀπώλετο. Od. Λ. 555. Pro ἀπώλετο, lege ἀπώλεο. De Hectore loquitur. Haud abſimili metaphorâ Pindarus in ſecundâ Olymp. de Achille: ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα.

Πύρνον. Τὴν σιτωδοσίαν, τροφήν.[1] παρὰ τὸ τὸν πυρόν.[2] ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ μὲν πύρνα,[3] σιτία· τὸ δὲ πύρνον, ψωμόν.

Πυρπολέοντας.[4] Οἷον πῦρ ποιοῦντας. πυρπολουμένους.

Πωλεῖται.[5] Συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον πορεύεται.

---

[1] Τροφήν. Euſtathius πύρνα explicat πύρινα σιτία, τουτέστι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σιτώδεις τροφαὶ, pro quo τρύφη minus bene legit Scaligerus. Occurit Od. O. 311:

— Αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Et Od. P. 12:

— Δώσει δ' οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. —

Supra in Apollonio pro σιτωδοσίαν, lege σιτοδοσίαν.

ΠΥ΄ΡΝΟΝ. Frumenti diſtributionem & alimenta inde ſuppeditata. Derivatur hæc vox ex πυρὸν quod eſt frumentum. Apion vero per πύρνα quidem intelligit cibos, at vero per πύρνον, fruſtum, buccellam.

ΠΥΡΠΟΛΕ΄ΟΝΤΑΣ. Quaſi ignem accendentes, ardentes.

ΠΩΛΕ͂ΙΤΑΙ. Perpetuo ad eumdem locum ſe confert.

[2] Παρὰ τὸ τῶ πυρόν. Lege παρὰ τῶ πυρὸν, & dele τό.

[3] Πύρνα. Occurit hæc vox Od. P. 362: Ὤτρυν' ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι.

[4] Πυρπολέοντας. Od. K. 30: Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.

[5] Πωλεῖται. Od. Δ. 384: Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.

Ρ

Ῥαδινόν.[1] Λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδονόν· παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι.

Ῥαθάμιγγες. Σταγόνες.

Ῥαιστῆρα. Σφαῖραν·[2]

Ῥαιστῆρα κραταιερήν·[3] ——

Ῥάπτειν. Μεταφορικῶς, μηχανᾶσθαι[4] καὶ κατασκευάζειν.

Ῥάσσατε. Ῥάνατε.

Ῥέξας. Ἐπὶ μὲν τοῦ θύσας·

Ῥέξας[5] ἱερά. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πρᾶξαι·

—— Ῥεχθὲν[6] δέ τε. ——

Ῥέθη.[7] Τὰ μέλη τοῦ σώματος·

Ψυχὴ[8] δ' ἐκ ῥεθέων. ——

---

[1] Ῥαδινόν. Il. Ψ. 583:

—Ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν.—

In Theocriti 27. Idyll. verſu 45:

Λεῦσσ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Heſiod. Theogon. verſu 195:

—Ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο.—

In hanc vocem ſic habet Philemonis Lexicon quod in Regiâ Bibliothecâ Manuſcriptum aſſervatur: Ῥαδινή. Ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ διὰ ταῦτα καὶ λυγηρά. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ῥᾷον δινεῖσθαι, ἤτοι κάμπτεσθαι διὰ λεπτότητα, ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾷον ἰέναι, πλεονασμῷ τοῦ Δ.

[2] Σφαῖραν. Merito annotavit Clar. Alberti legendum σφύραν, quemadmodum habent Schol. Homeri & Callimachi ab eo laudati. Etymol. quoque ἡ σφύρα.... ἡ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα.

[3] Ῥαιστῆρα κραταιερήν. Il. Σ. 477. Lege κρατερὸν, ut apud Hom.

[4] Μηχανᾶσθαι. Ex ῥάπτειν & μηχανᾶσθαι formatur μηχανοῤῥαφῶ. In Æſchyli Choephoris, verſu 219:

P

Ῥαδινόν. Tenue, gracile. Sic dicitur quaſi ῥᾳδινὸν, quod facile agitetur.

Ῥαθάμιγγες. Guttæ.

Ῥαιστῆρα. Malleum:

Malleum gravem. ———

Ῥάπτειν. Metaphorice, machinari & adornare.

Ῥάσσατε. Aſpergite.

Ῥέξας. Aliquando ſignificat *cum ſacrum feciſſet*:

Cum ſacrum feciſſet. ———

Sumitur & pro facere:

——— *Factum autem demum ſtultus agnoſcit.*

Ῥέθη. Membra corporis:

Anima vero ex membris. ———

Αὐτὸς κατ' αὐτὸν γ' ἄρα μηχανοῤῥαφῶ.
Et in Euripidis Andromach. μηχανοῤῥάφοι κακῶν.

5 Ῥέξας ἱερά. Od. Δ. 473:
Ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν. —

6 Ῥεχθὲν δέ τε. Il. Ρ. 32:
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Similiter habet Heſiod. in Oper. verſu 216:
— Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Priore ſenſu Latine dicitur apud Virgil.
Cum faciam vitulâ pro frugibus, ipſe venito.
Eodem ſenſu accipitur Hebraicum עשה *fecit*. Pſalm. 66, 15. אעשה בקר עם עתודים, ad verbum, *faciam boves cum hircis*, pro *ſacrificabo*. Vide quoque Exod, 10, 25. Levit. 16, 9. Num. 6, 17. Ezech. 45, 17, 22.

7 Ῥέθη. Philemonis Lex. ineditum:
Ῥέθος. Κυρίως τὸ πρόσωπον, ... καταχρηστικῶς δὲ, πάντα τὰ μέλη. καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ, τὰ πρόσωπα. ἰστέον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασίν· Αἰολεῖς δὲ μόνοι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ πρόσωπον ῥέθος καλοῦσιν.... καὶ παρ' Ὁμήρῳ τό·
Ψυχὴ ἐκ ῥεθέων πταμένη. —
(Il. Π. 856.) τινὲς δὲ, ἐκ τῶν μελῶν (male βελῶν) νοοῦσι. πνευματοποιὸς γάρ φασιν ἡ ψυχὴ οὖσα, κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα.

8 Ψυχὴ δ'. Il. Π. 856. Vide Schol.

Ῥεῖθρον. Τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος, [1] ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι [2] δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ ἐστι, διότι φέρεται ῥεῖθρον εἰς αὐτὸ [3] ἐκ τοῦ ἄλσους.

Ῥεῖα ζώοντες. Ἀμόχθως καὶ ῥᾳδίως [4] καὶ ἀπόνως.

Ῥήγεα.

——— Ῥήγεα [5] σιγαλόεντα.

περιστρώματα. [6]

Ῥηγμίν. [7] Ὁ αἰγιαλός· ἀπὸ τοῦ περιῤῥήγνυσθαι [8] αὐτῷ τὸ κῦμα.

Ῥηξήνορα. Πολεμιστήν· ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ᾽ ἔστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν. καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, ῥηξηνορίη· [9]

——— Ἔργον δέ μοι [10] οὐ φίλον ἔσκεν,

Οὐ ῥηξηνορίη. ———

ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Ναυσίθοος [11] δ᾽ ἔτεκε ῥηξήνορα τ᾽ Ἀλκίνοόν τε.

---

[1] Διηρημένος. Poſt διηρημένος, omiſſum ποταμὸς, aut aliquid ſimile. In ῥεῖθρον vide Ammonium ac Thomam Magiſtrum, doctiſſimoſque Interpretes. Sic Philemonis Lexicon Mſ. ineditum : Ῥεῖθρον ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. φημὶ δὴ (ἐπὶ) τοῦ τόπου καθ᾽ οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. ῥεῦμα δὲ καὶ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. καὶ Ῥεῖθρον ὄνομα τόπου, ὥς οἱ παλαιοὶ φασὶν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμὴν, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ·

— Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταῤῥέοντα χειμάῤῥον. τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης κάθυγρον, ἔχον κόλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν.

[2] Λέγουσι. Pro λέγουσι, lege λέγεται, ob λιμὴν ſequens. Inde natus error, quod λέγει, λέγουσι & λέγεται eodem fere compendio repræſententur.

[3] Αὐτό. Lege αὐτόν. Reſpicit Od. A. 186:

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

[4] Ῥᾳδίως. Hæc verba laudat Clar. Alberti, & dicit legendum eſſe ῥᾳδίως, pro ῥαιδίως quod habetur in Codice Mſ. Sed non attendit hîc, ut & alibi, iota non

'Ρεῖθρον. Fluentum. Fluctus diviſus vocatur ῥεῖθρον. Sic quoque dicitur portus in Ithacâ poſitus; & eſt illius epithetum, quod in eum deferatur fluentum ex luco.

'Ρεῖα ζώοντες. Sine labore & moleſtiâ, facile viventes.

'Ρήγεα.

—— *Stragula admiranda.*

Significat ſtragula.

'Ρηγμίν. Littus; ſic dicitur quod fracti allidantur ad hoc fluctus.

'Ρηξήνορα. Bellatorem, ſic dictum quod perrumpat phalangas, *id eſt*, ordines virorum. Et ipſummet Martis opus vocatur ῥηξηνορίη.

—— *Nec opus mihi gratum erat,*
Nec ardor bellicus quo perrumperem phalangas. ——

Eſt & nomen proprium:

Nauſithous vero genuit Rhexenoremque Alcinoumque.

ſubſcriptum, ſed ad latus poſitum fuiſſe. Vide p. 693. Poſt λαπάνας addendum puto ζῶντες, quod extat in Heſ. & ex Apollon. excidiſſe ſuſpicor. Legitur Od. Δ. 805:

— Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

Dixit Virgilius *facilem victum*; quod ab hiſce Homeri verbis non multum abludit. *Fundit humo facilem victum juſtiſſima tellus.*

5 'Ρήγεα. Od. Z. 38.

6 Περιστρώματα. Gloſſam hanc verſui præponendam non ſubjiciendam puto. Schol. in Od. Γ. 349. 'Ρήγεα. Βαπτὰ ἱμάτια καὶ περιβόλαια. ῥέξαι γὰρ ἐν Ἀχαιοῖς ἔλεγον τὸ βάψαι.

7 'Ρηγμίν. In hanc vocem Philemonis Lex. Mſ. 'Ρηγμίν. Ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ που ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα, τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἥν φησι καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Il. B. 159.) οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει κύμασι τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. (Od. M. 214.)

8 'Αυτῷ. Sic legendum. Montfauconius edidit αὐτῇ, contra uſum linguæ Græcæ. Scilicet in hoc Codice Manuſcripto αὐτῷ per compendium hîc ſcriptum fuerat.

9 'Ρηξηνορίη. Hîc omiſſum puto τὸ λέγεται.

10 Ἔργον δέ μοι. Od. Ξ. 222. ubi ἐπίηρα φίλον ἦν pro ῥηξηνορίη.

11 Ναυσίθοος, Od. H. 63.

Ῥήσσοντες. [1] Τύπτοντες.

Ῥήτρη. [2] Ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλία, ῥῆσις· ἀπὸ τοῦ ῥήσκειν, ὅ ἐστι λέγειν. ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασται. βέλτιον [3] δὲ τὴν ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκην ποιεῖν.

Ῥίγησεν. Ἔφριξεν. καὶ ῥίγιον, τὸ φρικτὸν καὶ χαλεπόν. καὶ ῥιγέσατα, τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. καί·

——— Ῥιγεδανῆς [4] Ἑλένης, ———

τῆς φρικώδους.

Ῥίμφα. Ταχέως.

Ῥινός. Ἔστι μὲν τοῦ δέρματος· οὗ μυκτῆρος·

Ῥινὸς [5] ὕπερ πυμάτης. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος·

——— Ῥινούς τε [6] βοῶν. ———

Ῥινοτόρος. [7] Ὁ τοὺς ῥινοὺς διατιτρώσκων, τοῦτ' ἔστι, τὰς ἀσπίδας· ἢ, ὁ τὰ χρῶτα διατέμνων.

Ῥίον. Ἀκρωτήριον ὄρους·

——— Οὐ γὰρ ἐῴκει [8]

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. [9]

Ῥίπεσσι. [10] Πλέγμασι.

---

[1] Ῥήσσοντες. Il. Σ. 571:

— Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Optime Clariſſimus Alberti confert illud Horat. Carmin. 1. 73. *Nunc pede libero pulſanda tellus.*

[2] Ῥήτρη. Vide præſtantiſſimum Ruhnkenium ad Timæum voce ῥήτρα.

[3] Βέλτιον. Explicat hunc verſum ex Od. Ξ. 393. quem hic excidiſſe puto:

Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. —

Quod Schol. explicat, τὴν ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁμολογουμένοις συνθήκην. Niſi hæc βέλτιον δὲ, &c. ſint gloſſa τοῦ ῥήτρη, nec verſus explicatio:

[4] Ῥιγεδανῆς. Il. Τ. 325. Plutarchus *De audiendis Poetis.* ῥιγεδανὸς inter-

ʹΡΉΣΣΟΝΤΕΣ. Verberantes.

ʹΡΉΤΡΗ. Apion intelligit colloquium, ſermonem. Derivatur ex ῥέσκειν, quod eſt dicere; unde & ῥήτωρ, *id eſt*, rhetor, dicitur. Melius autem eſt facere certas pacti conditiones.

ʹΡΊΓΗΣΕΝ. Horruit; & ῥίγιον horribile & durum ac difficile. Et ῥιγίςαλα terribilia ac difficilia. Et:

——— *Horrendæ Helenæ;* ———

hoc enim ſignificat ῥιγεδανῆς.

ʹΡΊΜΦΑ. Celeriter.

ʹΡΙΝΌΣ. Pro cute naſi:

Naſi ſuper extremâ cute. ———

Et pro clypeo:

——— *Et ſcuta bouina.* ———

ʹΡΙΝΟΤΌΡΟΣ. Qui perforat ῥινὰς, *id eſt*, clypeos; aut qui cutem dilacerat.

ʹΡΙ῀ΟΝ. Summitas montis:

——— *Neque enim ſimilis erat*
Homini qui frugibus veſceretur, ſed cacumini ſilvoſo.

ʹΡΊΠΕΣΣΙ. Intortis implicitiſque virgis.

---

pretatur κακοθάνατος. θάνον γὰρ Μακεδόνες τὸ θάνατον καλῦσι.

5 ʹΡινός. Il. N. 616.

6 ʹΡινές τε βοῶν. Il. Θ. 61:

Σύν ῥ᾽ ἔβαλον ῥινὰς, σὺν δ᾽ ἔγχεα.—

Et Il. Δ. 447. idem legitur. At occurrit ῥινοῖσι βοῶν Il. M. 263. N. 406. & Od. Δ. 108.

7 ʹΡινοτόρος. Il Φ. 392. Ἄρης ῥινοτόρος. Heſiod. Theogon. verſu 934. Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ.

8 ʹΟυ γὰρ ἐῴκει. Od. I. 190. In Vulgatis Homeri Editionibus ὐδὲ pro ὐ γάρ.

9 ʹΥλήεντι. Homerus addit, ὑψηλῶν ὀρέων. De Cyclope Polyphemo loquitur.

10 ʹΡίπεσσι. Od. E. 256:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.

Ῥοδοδάκτυλος. [1] Ἡ ῥοδόχρους. ἀπὸ μέρους καλή. εἴρηται δὲ διὰ τὰς κατὰ τὴν ἀνατολὴν φαινομένας ἀκτῖνας ἡλίου.

Ῥοδόεντι. Ῥοδίνῳ·

——— Ῥοδόεντι [2] δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.

Ῥοίζησεν. Ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

Ῥοχθεῖ. Ποιὸν εἶχον [3] ἀποτελεῖ·

Ῥόχθει γὰρ [4] μέγα κῦμα. ———

Ῥυδόν. [5] Ῥευστικῶς, ἐν πλήθει, μεταφορικῶς.

Ῥυμός. Τοῦ ἅρματος τὸ μέρος.

Ῥύσια. [6] Τὰ ἐνεχυράσματα.

Ῥυστάζοντας. Ἕλκοντας. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ τοὺς ἑλκυστικοὺς [7] λίθους, καὶ μὴ διὰ χειρῶν βασταχθῆναι δυναμένους ῥυτοὺς λέγει·

Ῥυτοῖσιν λάεσσι. [8] ———

ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοὺς τοξότας, καὶ ἕλκειν ἐπισταμένους τὸ τόξον·

Οἷόν [9] τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀϊστῶν.

σημαίνει δὲ παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, τὸν φύλακα αὐτοῦ. [10]

---

[1] Ῥοδοδάκτυλος. Aliâ voce compoſitâ haud abſimilis formæ utitur auctor epigrammatis quod ex Anthologiâ ineditâ protulit & emendavit ὁ πάνυ Ruhnkenius, p. 39. Epiſtol. Crit. ad Clar. Valckenarium:
Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας
Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατος γέγονα.
In Ῥόδον hæc habet Philemon ineditus: Ῥόδον, Τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος· ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης, ἐφαίνετο ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ, ἡ περιφανεστάτη νῆσος.

[2] Ῥοδόεντι δέ. Il. Ψ. 186.

[3] Εἶχον. Lege ἦχον.

[4] Ῥόχθει γάρ. Od. Ε. 402. In Codice Mſ. δὲ pro γὰρ legitur.

[5] Ῥυδόν. Od. Ο. 425:

ῬΟΔΟΔΆΚΤΥΛΟΣ. Cujus cutis roſeum colorem refert : ex parte pulchram indicat. Sic vocatur Aurora ob radios qui oriente ſole promicant.

ῬΟΔΌΕΝΤΙ. Roſeo :

——— *Roſeoque unxit oleo.*

ῬΌΙΖΗΣΕΝ. Quemdam ſonitum edidit.

ῬΟΧΘΕῖ. Quemdam ſonitum edit :

Murmurabat enim ingens fluctus. ———

ῬΥΔΌΝ. Affluenter, abunde, metaphorice.

ῬΥΜΌΣ. Pars currûs.

ῬΎΣΙΑ. Pignora.

ῬΥΣΤΆΖΟΝΤΑΣ. Trahentes. Hinc & lapides qui attrahuntur nec manibus geſtari poſſunt, vocat ῥυτούς :

Lapidibus qui trahuntur. ———

Eodem ſenſu & ſagittarios, & qui arcum tendere ſciunt; ſic dicit :

Ut tenſor arcûſque eſſet & ſagittarum jaculator.

Et ῥυτῆρ, ex verbo ῥύεσθαι quod eſt *cuſtodire*, ſignificat cuſtodem.

Κύρη δ᾽ εἰμι Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

6 Ῥύσια. Il. Λ. 673 :

Ῥύσι᾽ ἐλαυνόμενος. —

Vide Euſtathium.

7 Ἑλκυστικός. Mallem ἑλκυστούς. Schol. in Od. Ξ. 10. Ῥυτοῖσι. Ἑλκυστοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασταχθῆναι λίθοις.

8 Ῥυτοῖσι λάεσσι. Od. Ξ. 10.

9 Οἷόν τε. Od. Φ. 173.

10 Φύλακα αὐτόν. Quid ſibi vult hoc αὐτόν ? An ῥυτῆρα ſolum proprie ſignificat ſuî ipſius cuſtodem ? minime. Audi meam conjecturam : ſcilicet αὐτόν hîc eſt initium versûs Homerici quem adduxerat Apollonius. Et revera legitur Od. Ρ. 187 :

Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Hic vellem ſtabulorum cuſtodem fieri.

Ρυτῆρες. [1] Οἱ τῶν ἡνίων ἱμάντες.

Ῥῶγας. Τὰς θυρίδας· [2]

—— Ἀνὰ ῥῶγας [3] μεγάροιο.

Ῥῶπας. [4] Εἶδος φυτοῦ·

—— Ῥῶπάς τε λύγους τε. [5]

καί·

—— Διὰ [6] ῥωπήϊα πυκνὰ,

τοὺς τόπους ἐν οἷς ῥῶπες φύονται.

Ῥωχμός. [7] Ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥωχμὸς, ἐκκοπὴ ὕδατος·

Ῥωγμὸς [8] ἔην γῆς. [9] ——

Ῥώοντο. Ὁρμὴν ἐλάμβανον·

Χαῖται [10] δὲ ῥώοντο. ——

καί·

—— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [11] ῥώοντο ἀραιαὶ,

ῥῶσιν ἐλάμβανον.

---

[1] Ῥυτῆρες. Il. Π. 475:

Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

Et in Herculis Scuto, verſu 308:

Ῥυτὰ χαλαίνοντες. —

[2] Θυρίδας. Heſ. habet: οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν, οἱ δὲ, τὴν ἐντομάδα. οἱ δὲ, τὰς θυρίδας· ἄλλοι, τὰς κλίμακας, καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων, ῥωγάδας.

[3] Ἀνὰ ῥῶγας. Od. Χ. 143.

[4] Ῥῶπας. Hæc habet Philemonis Lex. Mſ. in ῥωπόλης, pro quo legerem cum Heſ. ῥωποπώλης: Ῥωπόλης. Ὁ μυρεψός. ῥῶπες γὰρ, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτὰ, ἢ θάμνοι καὶ σύμφυτος τόπος. ἢ ῥὼψ ἐπὶ βοτάνη· ἁπαλή....

[5] Ῥῶπάς τε λύγους τε. Od. Κ. 166.

[6] Διὰ ῥωπήϊα. Il. Ν. 199. Hic hodie in Homero ἀνὰ pro διά.

[7] Ῥωχμός. Philemonis Lexicon Manuſcriptum: Ῥωχμός. Ἡ κατὰ γῆς ῥῆξις, ἥτις καὶ ῥῆγμα λέγεται. ὥσπερ βρυχμὸς καὶ βρύγμα, καὶ πλεχμὸς καὶ πλέγμα. ῥωχμὸς δὲ καὶ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίων ὑδάτων. ὡς [illegible]

Ῥυτῆρες. Lora habenarum.

Ῥῶγας. Oſtiola:

——— *Per oſtiola domûs.*

Ῥῶπας. Quamdam plantæ ſpeciem:

——— *Virgultaque viminaque.*

Et:

——— *Per loca ubi denſa naſcuntur virgulta.*

Hoc enim ſignificat ῥωπήϊα.

Ῥωχμός. Fiſſura, ſciſſura, quaſi ῥωγμὸς, id quod ab aquâ abſciditur:

Fiſſura erat terræ. ———

Ῥώοντο. Impetum capiebant:

Capilli autem impetum capiebant. ———

Et:

——— *Subtus autem ſuræ confirmabantur graciles.*

Ῥώοντο hîc ſignificat *confirmabantur.*

τῷ Ποιητῇ, ἐν Ἰλιάδι Ψ (Il. Ψ. 420.) Ῥωχμὸς ἔην γαίης. — γίνεται δὲ ὁ ῥωχμὸς παρὰ τὸ ῥήσσω, ὅθεν ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ Γ εἰς Χ, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω, ῥωχμός. Ex ῥήσσω quoque derivat τὸ ῥάκος, in quam vocem hæc habet notatu digniſſima, quæ, occaſione datâ, juvat hîc apponere: Ῥάκος. Τὸ διεῤῥωγός. ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα, τὰ ῥάκεα γίνεται τροπῇ τοῦ Η εἰς Α, καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν· ὅπερ οἱ Αἰολεῖς βράκος φασί. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ, ἐν τῷ » Τὶς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ » ἐπιςαμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν » σφυρῶν. ἤγουν ποία γυνὴ χωρητικὴ, (lege χωριτικὴ) ἀγροικιωτέρα ἐφέλκεται ἐσθῆτα.

[8] Ῥωγμὸς ἔην. Il. Ψ. 420. Lege ῥωχμὸς, & ſupra pro ὅθεν ῥωχμὸς, lege ὅθεν ῥωγμός.

[9] Γῆς. Lege γαίης. Homerus addit:

— Ἧ χειμέῤῥουν ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.

[10] Χαῖται δὲ ῥώοντο. Sic verſus legitur integer apud Homerum Il. Ψ. 367: Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

[11] Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411.

Ῥωγαλέα. [1] Διεῤῥωγότα. καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα. [2] διὰ γὰρ τοῦ παρακολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

---

[1] Ῥωγαλέα, Dicitur ῥωγαλέα Od. N. 435. & Z. 343. & ῥωγαλέην Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108.

[2] Θώρηκα. Alludit ad locum Homeri-

'ΡΩΓΑΛΕΆ: Diſrupta. Et ῥωγαλέον, diſruptam loricam. Nam ex conſequentibus ſic vota facit Agamemnon ut ſibi Hectorem diſruptâ loricâ occidere liceat.

---

cum ubi Agamemnon precatur Il. Β. 417:

Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ, ῥωγαλέον. —

Σ

ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ. Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ.

ΣΑΜΟΣ. Πόλις ἐν Κρήτῃ.

ΣΑΚΟΣ. Ἀσπίς· ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σακτὴν [1] τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσι, ὡς Σοφοκλῆς. καὶ

—— Σακεσπάλος [2] ἱππότα Τυδεύς,

ὁ πολεμικὸς, ὁ καὶ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. καὶ τὸ

—— Σάκε' [3] ὤμοισι κλίναντες,

τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.

ΣΑΜΟΙΟ ΤΕ ΠΑΙΠΑΛΟΕΣΣΗΣ, [4] ΘΡΗΪΚΙΗΣ. Τινὲς ἔδοξαν τὴν νῦν λεγομένην Σαμοθράκην· Θρηϊκίην δὲ νῦν εἰρῆσθαι πρὸς διαστολὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Καρίας Σάμον Ὅμηρος.

ΣΑΛΠΙΓΞ. Συνήθως·

Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη [5] φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

ΣΑΡΔΑΝΙΟΝ. [6] Σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενος· ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. [7]

---

[1] Σακτήν. Legitur σάγην, apud Heſ. & Etym. p. 707.

[2] Σακεσπάλος. Il. E. 126.

[3] Σάκε'. Il. Λ. 592.

[4] Παιπαλοέσσης. Hîc varia Homeri loca confundit Apollon. Nunquam enim ibidem παιπαλοέσσης & Θρηϊκίης ſimul conjunguntur cum Σάμοιο. Legitur Od. Δ. 845:

Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Et Od. Δ. 671. ac O. 29:

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

Sed Il. N. 12:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλησέσσης, Θρηϊκίης. —

Ergo legendum in Apollon. Σάμου ὑλησέσσης, Θρηϊκίης.

[5] Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη. Il. Σ. 219.

[6] Σαρδάνιον. Od. Y. 302:

Σ

Σαγγάριος. Fluvius in Phrygiâ.

Σάμος. Urbs in Cretâ.

Σάκος. Scutum; unde & recentiores univerſam armaturam vocant σάγην, ut Sophocles:

—— *Scuti vibrator eques Tydeus.*

Σακεσπάλος hîc bellatorem deſignat, eum qui ſcuta adverſus hoſtes concutit. Et:

—— *Scuta humeris inclinantes;*

hoc deſignat quod nos vocamus κεραμιδῶσαι, *id eſt*, ſublatis ſupra caput tegulis ſe contegere.

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, Θρηϊκίης. Quidam eam intelligunt quam nos hodie vocamus Samothracen; & ſic eam volunt vocari a Poetâ, ut diſtingueret duas urbes ejuſdem nominis. Nam & in Ioniâ Cariæ urbem Samum Homerus cognoſcit.

Σάλπιγξ. In ſenſu apud nos uſitato:

Ut autem cum valde cognitu facilis vox eſt, quando clangit tuba.

Σαρδάνιον. Sic vocatur riſus fictus & ſimulatione expreſſus. Sic dicitur ex σεσηρέναι, *id eſt*, diducere labra.

—— Μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον. ——

7 Σεσηρέναι. Sic in Codice Manuſcripto. Male edidit Montfauconius σεσηρέσθαι. Sed legendum eſt, quod propius accedit, & autoritate Heſ. ac uſu linguæ comprobatur, σεσηρέναι. Duas alias cauſas affert Heſ. Ὁι τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἔθυον γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν·

ΣΑΚΕΣΠΑΛΟΣ. Ἀπολλόδωρος, ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων.[1]

ΣΑΥΡΩΤΗΡΟΣ.[2] Τῆς ἐπιδορατίδος.

ΣΑΩΤΕΡΟΣ.[3] Σωτήριος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπολελυμένου[4] Αἰολικοῦ τοῦ σάος, τὸ σαώτερος, συγκριτικόν.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΤΟΣ. Ταύτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἄλλως κέχρηται ὁ Ποιητής·

> Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.[5]

καί·

> Τεύχεα[6] Σαρπήδοντος. ——

Αἰολικὸν δὲ τὸ σχῆμα, ἀπὸ βαρυτόνου τῆς Σαρπήδων. καὶ τὴν δοτικήν·

> Σαρπήδοντι[7] δ᾽ ἄχος γένετο. ——

διὰ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι[8] λέγει·

> Σαρπήδων Λυκίων[9] βουληφόρε, ——

φαίνεται ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνου λέγων.[10] ἐχρῆν γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ὁ Μυρμιδὼν, καὶ ὁ Μακεδών. οὐδέ ἐστιν Αἰολικῶς·

τὸ οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ, ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι. Eleganter Apuleius σεσηρέναι dicit, *reſtrictis labellis ridere.*

[1] Τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων. Legerem, τὰ κατὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων. Ut ſupra in σάκος habet, ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων σάκη πάλλων. Sed fortaſſe nihil mutandum; & diverſam ab eo ſequens explicationem Apollodor. interpretatur, hoſtium ſcuta concutiens; cum Apollon. explicet, ſcuta adverſus hoſtes vibrans. Et haud ſcio an non hic ἤτοι ſit disjunctivum; & omiſſum ſit alterum membrum, ubi, poſt Apollodori ſententiam, & ſuam proponebat.

[2] Σαυρωτῆρος. Philemon ineditus: Σαυρωτήρ. Ἔστι σιδήρεον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ὃ ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ κατὰ σκόλοπας δίκην σταυροῦ ἱστάναι ποιεῖ κατὰ γῆς πηγνύμενον. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς εἴη σαυρωτὴρ δόρατος. οἱ δὲ πα-

ΣΑΚΕΣΠΑΛΟΣ.

Σακεσπάλος. Apollodorus eum intelligit qui ſcuta hoſtium concutit.

Σαυρωτῆρος. Cuſpidis haſtæ.

Σαώτερος. Salutaris, ſalvus & incolumis. Dicitur ex Æolicâ reſolutione σάος; & σαώτερος eſt in comparativo.

Σαρπήδοντος. Sic ſæpe hoc nomen flectit Poeta:

Σαρπήδοντος ſocium Oiclem magnanimum.

Et:

Arma Σαρπήδοντος. ———

Æolica eſt hæc figura; derivatur ex nominativo Σαρπήδων qui habet accentum gravem ſyllabicum. Et in dativo:

Σαρπήδοντι vero dolor fuit. ———

Ob metrum manifeſtum eſt Homerum, cum dicit:

Σαρπῆδον Lyciorum conſiliarie, ———

non derivare ex nominativo Σαρπηδὼν qui accentu acuto notatur. Oporteret enim vocativum tunc eundem eſſe ac nominativum, ut Μυρμηδὼν & Μακηδὼν flectuntur. Sed nec hoc quoque Æolice dicitur; nam tunc efferremus Σάρπηδον, pro Σαρπῆδον,

---

λαιοὶ λέγουσιν σαυρωτῆρα, τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔχαλιν σιδήρεον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ οὐρίαχος. ὀνομάζεται δὲ καὶ στύραξ ὁ σαυρωτήρ, &c. &c. &c.

3 Σαώτερος. Il. Α. 32:

Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.

4 Ἀπολελυμένου. Philemoni contra τὸ σάος eſt τὸ ὑγιὲς, & τὸ σῶς κατὰ συναίρεσιν, at σόος Ὁμηρικόν.

5 Σαρπήδοντος ἑταῖρον Οἰκλῆα μεγάθυμον Il. Μ. 379. Lege ut apud Homer. Ἐπικλῆα μεγάθυμον, pro Οἰκλῆα; niſi forte ſit varians Lectio.

6 Τεύχεα. Il. Ψ. 800.

7 Σαρπήδοντι δ'. Il. Μ. 392.

8 Ὅτι. Legerem ὅταν.

9 Σαρπῆδον Λυκίων. Il. Ε. 633. Legerem, ut apud Homer. Σαρπῆδον, pro Σαρπηδών.

10 Λέγων. Sic in Codice Mſ. Male edidit Montfauconius λέγειν. Lego οὐ φαίνεται.... λέγων additâ negatione.

προσφερόμεθα γὰρ Σαρπήδων καὶ τὴν δοτικήν· [1] ἀλλὰ βαρυτονουμένης εὐθείας. οὐκ Αἰολικῶς δὲ, ἀλλ᾽ ὥσπερ τῆς Εὐρήμων, Εὐρῆμον· οὕτω Σαρπήδων, Σαρπῆδον.

Σάω.

'Αλλὰ σάω μὲν ταῦτα, καὶ σάω δὲ [2] ἐμὲ, ———

ἀντὶ τοῦ σῶζε.

Σέβας. Θαῦμα, κατάπληξις·

——— Σέβας μ᾽ ἔχει [3] εἰσορόωντα.

ἀπὸ τούτου σέβεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, παρὰ τὸ θαυμάζειν·

——— Σεβάσσατο [4] γὰρ τόγε θυμῷ,

ὃ ἐστι σεβαστὸν ἡγήσατο.

Σέθεν. Σοῦ. τοῦτον [5] δὲ ἴσον δύναται, καὶ τὸ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ τὸ σεῖο. τὸ δὲ καθ᾽ Ὅμηρον σύναρθρον ἴσον τῷ τοῦ σοῦ·

Μνῆσαι [6] πατρὸς σεῖο Θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ.

Σέλας πυρός. [7] Ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός· ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης.

Σελλήεις. Ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ὅθεν τὸ ἔθνος, Σελλοί. [8]

Σεύας. [9] Παρορμήσας. ὅτ᾽ ἂν δὲ φησί·

Καὶ τὰς μὲν σεύαν [10] ποταμὸν παρὰ δινήεντα,

---

[1] Τὴν δοτικήν. Hîc omiſſum vocabulum. An Σαρπήδοντι, ſeu Σαρπηδόνι? Certe legitur Σαρπηδόνι ἀντιθέῳ Il. Ε. 629. & Π. 649. Immediate ſupra pro Σαρπήδων, lego Σαρπηδον, Æolice.

[2] 'Αλλὰ σάω. Od. Ν. 230. Ante poſterius σάω, tolle τὸ καὶ quod metro officit. Legitur & Od. Ρ. 595:

'Αυτὸν μέν σε πρῶτα σάω. —

[3] Σέβας μ᾽ ἔχει. Od. Γ. 123.

[4] Σεβάσσατο γάρ. Il. Ζ. 167.

[5] Τοῦτον δέ. Fortaſſe τούτῳ δέ.

[6] Μνῆσαι πατρός. Il. Ω. 486. Male in Codice Manuſcripto legitur:

Σοῖο μνήσαιο πατρὸς Θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ.

[7] Σέλας πυρός. Paſſim apud Hom. & in

& in dativo Σαρπηδόνι. At nominativus ſ Σαρπηδὼν accentum gravem ſyllabicum, non vero acutum, habet. Nec hoc Æolicum eſt: ſed quemadmodum ex nominativo Ἐνήμων fit Ἐνῆμον; ſic ex Σαρπηδὼν gravi formatur in vocativo Σαρπῆδον.

Σάω.

Sed ſerva & hæc, ſerva & me. ———

Σάω hîc ponitur pro σῶζε, *id eſt*, ſerva.

Σέβας. Admiratio, ſtatus attonitæ mentis:

——— *Admiratio me tenet inſpicientem.*

Hinc & σέβεσθαι eſt ob admirationem aliquem revereri:

——— *Hunc enim veluti ſacrum ac venerabilem habuit.*

Σεβάσσατο enim hîc ſignificat *ſacrum habuit.*

Σέθεν. Tuî. Idem ſignificant apud Homerum σεῖο, σέο & σεῦ.

Hoc apud Homerum ponitur pro ſ σοῦ:

Recordare patris tui, o Diis par Achille.

Σέλας πυρός. Fulgor ignis; hinc & dicitur luna ob ſplendorem.

Σελλήεις. Fluvius in Theſprotiâ; unde & gens vocatur Selli.

Σεύας. Cum incitaſſet. Quando vero dicit:

Et eos quidem propulerunt fluvium propter vorticoſum;

Herculis Scuto, verſu 60:

Τὼ χεῖρε λαμπτηρόεις σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.

In Heſiodi Theogoniâ, verſu 867:

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.

Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit Etymol. M. παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν.

8 Σελλοί. Il. Π. 234:

— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ

Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες. —

Et Il. B. 659. & 839:

— Πολεμῶ ἀπὸ Σελλήεντος.

9 Σεῦας. Quidam deducunt hanc vocem ex Hebraico שוע *currere.*

10 Καὶ τὰς μὲν. Od. Z. 89. In quibuſdam Homeri Editionibus habes τοὺς, pro τὰς, cum de ἡμιόνοις dicatur.

ἀντὶ τοῦ ἀπεσόβησαν. καὶ τό·

Εἴ πώς ἂν αὐτὸν [1]

Σεύωνται, ——

σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς· οὕτως καὶ Ἡλιόδωρος.

Σῆμα. [2] Ἐπὶ μὲν τοῦ σημείου·

Καί κ' ἀλαός [3] τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

καὶ πάλιν·

Σῆμα δέ τοι ἐρέω. [4] ——

ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου. [5]

Σηκοί. [6] Αἱ ἐπαύλεις, [7] ἀπὸ τοῦ εἰσαχθέντα σῶα εἶναι. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τό·

Καί νύ κε σήκασθεν [8] κατ' Ἴλιον ἠύτε ἄρνες,

συνεκλείσθησαν προβάτων τρόπον ὡς εἰς σηκούς. [9] καὶ ὁ σηκοκόρος, [10] ὁ ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος, τοῦ κορεῖν

---

1 Εἴ πώς ἂν αὐτόν. Il. Γ. 26.

2 Σῆμα. Derivatur ex Hebraico שם *ſchem*, quod ad Hillero deducitur ex Rad. Arab. וסם *deſignavit*, in 4 Conjug. *notavit, notum fecit*; favente Clar. Simonis auctoritate, monentis hâc derivatione confirmari poſſe ſententiam Perizonii qui in *Origin. Babylon.* c. 2. שם Gen. 2, 4. per *ſignum* exponit, collatis Ieſ. 55, 13. ubi שם & אות conjunguntur, 2. Sam. 8, 13. & Græc. σῆμα *ſignum*; ſicut & Lat. *ſignum* pro *nomine* dicitur.

3 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

4 Σῆμα δέ τοι. Il. Ψ. 326.

5 Τάφου. Il. B. 814:

Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

Ubi Schol. Σῆμα. Νῦν, τάφος. ἄλλοτε δὲ, σημεῖον. Sic in ſeptimo Theocriti Idyllio, verſu 10:

Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα

Ἀμῖν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο. —

6 Σηκοί. Philemonis Lex. Manuſcriptum: Σηκός. Ἡ μάνδρα, παρὰ τὸ στήκω, στηκὸς καὶ σηκός. ὅθεν καὶ σταθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τοὔνομα· διὰ τὸ καὶ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἵστασθαι.

7 Ἐπαύλεις. Hinc &, ſecundum quoſdam, ſignificat mediam templi partem. Anacreon ᾠδ. 5:

Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω

Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.

σεῦαν hîc ſumitur pro abegerunt. Et hoc :

——— *Etiam ſi ipſum*

Repellant cum impetu ; ———

σεύωνται hîc ſignificat *cum impetu repellant.* Sic & explicat Heliodorus.

Σῆμα. pro ſigno quidem :

Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum.

Et rurſus :

Signum autem tibi dicam. ———.

Sumitur & pro tumulo.

Σηκοί. Stabula. Sic dicuntur quod, quæ illa ſubeunt pecora, ea ſarta tecta que maneant. Eodemſenſu dicitur :

Et concluſi fuiſſent Trojani in Ilium ceu agni.

σήκασθεν hîc ſignificat, concluſi fuiſſent inſtar pecorum in ſtabula. Et σηκοκόρος ille eſt qui ſtabulorum curam agit ; nam

---

Ubi annotat Anna Daciera ſtatuas Deorum in mediâ templorum parte, non vero in loco, ut apud nos, remotiſſimo, collocatas fuiſſe ; & locum ubi ponerentur erectiorem & ab omni parte concluſum, inde vocatum fuiſſe σηκὸν, *id eſt*, ſeptum ; ſtatuas vero Deorum in medio templo ſtetiſſe comprobat hoc Virgiliano :

In foribus Divæ, mediâ teſtudine templi.

Quomodo enim Dido in mediâ templi teſtudine & ſimul in foribus ſedere potuiſſet, niſi hoc loco fores Divæ eſſent fores τοῦ σηκοῦ *ſepti*, & ideo fores loci ubi Divæ ſtatua aſſurgebat ; ut alio loco Virgil.

In medio mihi Cæſar erit, —

De hâc voce vide eruditiſſimas doctiſſimi Valckenærii animadverſiones in Ammonium, p. 153. & Timæum, cujus gloſſam in Mœridis libellum temere migraſſe ibidem docet Clar. Ruhnkenius. Vide & Polluc. l. 6. Quidam τὸ σηκὸς deducunt ex סך *latibulum, tugurium*, unde סכות *tabernaculum*.

[8] Καί νύ κε σήκασθεν. Il. Θ. 131.

[9] Ὡς εἰς σηκούς. Male habet Codex Manuſcriptus, αὐτοῦ σηκούς.

[10] Σηκοκόρος. Cum, ut ſupra vidimus, σηκὸς mediam templi partem notet, σηκοκόρος quoque interdum idem ſignificat quod νεωκόρος.

ἐγκειμένου, ὅπερ ἐπὶ τοῦ καλλύνειν καὶ κοσμεῖσθαι τάσσεται. ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος.

Σημάντορες. Οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅπερ ἐστὶ ὑποτάσσειν. [1] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ τὰ ποιμένα σημάντορα λέγομεν· [2]

—— Σημάντορος [3] οὐ παρεόντος.

καὶ ἀσημάντοισιν, [4] τοῖς ἀφυλάκτοις.

Σιάλοιο. Λιπαροῦ καὶ εὐτραφοῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν φησὶ, σιάλους, τοὺς μεγάλους σῦς· ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς ὀδόντας σιάλου. [5]

Σιγαλόεντα. Σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα. καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς [6] ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελακύνουσι. [7]

Σίζε. Μίμημα ἤχου·

Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. [8] ——

Σικανίη. [9] Τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

---

1 Ὑποτάσσειν. Haud diſpliceret ἐπιτάσσειν. Etymol. habet περιτάσσειν. Et Il. Θ. 127. σημάντωρ ſumitur pro aurigâ:
—Ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππω δευέσθην σημάντορος. —
Quin & σημαίνειν apud Heſ. eſt σαλπίζειν, ubi appoſite adducit Clar. Alberti hoc ex Photio Mſ.: Σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν. Τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί. οὕτως Μένανδρος. Joſephus quoque Bell. Judaic. 1. 2. καὶ τῷ σαλπιγκτῇ σημαίνειν ἐκέλευσεν. Eodem ſenſu ſumitur, teſte Biel. in 2. Paral. 13. 12. & annotavit Heinſius feſtum quod Hebræi vocant יום תרועה Græcos vertiſſe ἡμέραν τῆς σημασίας Num 29. 1. Quibus omnibus addere potuiſſent viri doctiſſimi hoc Ciceronis, in primo Epiſtol. ad Attic. Libro, quod mirum inde lucem accipit. *Itaque*, inquit, *& ludis & gladiatoribus mirandas* ἐπισημασίας *ſine ullâ paſtoritiâ fiſtulâ auferebamus*. Scilicet ἐπισημαίνεσθαι, quod eſt σαλπίζειν & σφοδρῶς αὐλεῖν, teſte Photio, ſignificat quoque plauſibus & acclamationibus cuidam favere, & ejus famæ buccinatorem agere; & opponebatur τῷ συρίττειν, quod eſt fiſtulâ paſtoritiâ & ſibilo aliquem excipere; quâ proter-

in hâc voce ponitur τὸ κορεῖν, quod eſt verrere & mundare; unde dicitur νεωκόρος, *id eſt*, æ dituus qui templa verrit & mundat.

Σημάντορες. Reges; ſic dicuntur ex σημαίνειν, quod eſt imperare, in poteſtatem redigere. Eodem ſenſu & paſtorem vocat σημάντορα:

——*Paſtore abſente.*

Et ἀσημάντοισι, incuſtoditis.

Σιάλοιο. Pinguis, nitidi & bene ſaginati. Apion etymologiam quærens dicit σιάλους eſſe ſues ingentes; & ſic vocari ex ſpumâ quæ dentes circumdat.

Σιγαλόεντα. Varia, affabre facta. Et σιγάλωμα vocant coriarii, id in quo varias pelles verſando tractant.

Σίζε. vox ficta per imitationem ſoni:

Sic ejus ſtridebat oculus.——

Σικανίη. Sic olim dicebatur Sicilia.

---

viâ Athenienſes malos actores illudebant, ut patet ex Oratione Demoſthen. de Coronâ, ubi Æſchynum, qui prius fuerat actor, ſic noſter Orator exagitat: ἐτριταγωνίστεις; ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν. ἐξέπιπτες; ἐγὼ δὲ ἐσύριττον.

2 Λέγομαι. Mallem, λέγει. Non enim hæc vox in communi uſu erat poſita. Sic Od. P. 21:
Ὀυ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
Ὥς᾽ ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.

3 Σημάντορος. Il. O. 325.

4 Ἀσημάντοισιν. Il. K. 485:
Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

5 Σιάλων. Apud Heſ. σίαλος eſt ἀφρὸς, πτύαλος. Vide in hanc vocem clariſſimos viros Oudendorpium ad Thomam M. & Pierſonium ad Mœrin, & Pollnc. 2. 103.

6 Σαῦτις. Lege σκυτεύς; ut optime emendavit Alberti, qui ex hoc Apollonii loco reſtituit Heſ. ubi legebatur Σαύθαι.

7 Μελακχίνεσι. Habet Heſ. δασύνεσι, ubi λαμπτρόνεσι legendum cenſet Clar. Hemſterhuſius. Pro μελακχίνεσιν in Apollonio μελαγχινοῖσι conjicit Alberti. Quidam τὸ σιγαλόεις deducunt ex Hebraico סגלה.

8 Ὡς τοῦ σίζ᾽ ὀφθαλμός. Od. I. 394.

9 Σικανίη. Heſ. habet Σικανίη. Σικελία πρότερον. Et infra: Σικανίη, χωρίον Σικελίας.

Σίντιες. Φημί· Ὅμηρος φαίνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικοὺς τὴν λίμνην [1] οἰκοῦντας·

Ἔνθα με [2] Σίντιες ἄνδρες. ——

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

Οἴχεται [3] ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἐδέξατο. ὁ δὲ Ἀπίων ἐπιφέρει· Σίντιες, οἱ σινωταί, κακοῦργοι. ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης λέγεται. τινὲς δὲ τοὺς ἐν τῇ Λίμνῳ [4] κατοικοῦντας, Σίντιας ἀπέδωκαν. φαίη δ' ἄν τις τὸ μὲν [5] λέων σίντης, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σίνεσθαι· καὶ σίντι [6] πληθυντικῶς, παρὰ τὸ βλάπτειν. οἱ δὲ Σίντιες ψιλῶς λέγονται ἐθνικῶς, οὐχὶ πάντως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ' ὡς πολλὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν, ἃ οὐ πάντως ὁμολογούμενα, [7] ὡς οὐδὲ τοῦτο.

Σίτου. Τροφῆς·

Σίτου [8] τε οἴνου καὶ κορημένοι. ——

ὅθεν σιτία.

Σινέσκοντο. [9] Ἐκάκουν·

Οἵ σφεας [10] σινέσκοντο. ——

---

[1] Λίμνην. Lege Λῆμνον.

[2] Ἔνθα με. Il. Α. 594.

[3] Οἴχεται. Od. Θ. 294.

[4] Λίμνῳ. Lege Λήμνῳ.

[5] Τὸ μὲν λέων. Legerem ὁ μὲν λέων. Il. Υ. 165:

—Ὦρτο, λέων ὣς
Σίντης. —

Et de lupis dicitur Il. Π. 353:

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι,
Σίνται. —

In Apollon. male σύντις; legi σύντης.

[6] Σίντι. Lege σίνται. Distinguit σίνται

Σίντιες.

Σίντιες. Sic ſentio: Homerus videtur intelligere nomen gentis quæ Lemnum incolebat:

Ibi me Sinties homines.——

Et in Odyſſeâ:

Proficiſcitur in Lemnum ad Sintias barbaros.

Sic & accepit Ariſtarchus. Apion vero addit: Σίντιες ſunt malefici, qui damnum inferunt; unde & leo σίντης dicitur. Quidam vero Σίντιας explicaverunt Lemni incolas. Alii dicant τὸ σίντης eſſe epithetum leonis ſic dicti παρὰ τὸ σίνεσθαι, *id eſt*, quod damnum inferat; & σίνται in plurali numero eſſe maleficos, qui nocent: at Σίντιες ſimpliciter vocari ex proprio gentis nomine; non omnino eodem ſenſu: ſed ut plurima barbararum gentium nomina de quibus, ut de hoc, inter nos non convenit.

Σίτου. Cibi:

Cibo & vino ſatiati. ——

Unde dicuntur & σῖτα, *id eſt*, commeatus, cibi.

Σινέσκοντο. Detrimento afficiebant:

Qui eos detrimento afficiebant.——

---

nomen adjectivum luporum Il. Π. 353. à Σίντιες nomine proprio gentis.

7 Ὁμολογῦμεν. Melius dixiſſet ἐτυμολογῦμεν; nam multo prudentius egiſſent Græculi, ſi a tot etymologiarum nugis abſtinuiſſent, nec aliarum gentium nomina ex ſuâ derivaſſent linguâ.

8 Σίτυ καὶ οἴνυ καὶ κορημένοι. Od. Ξ. 456. Lege κεκορημένοι. In Homero κρειῶν pro οἴνυ. Supra Ε pro ΑΙ poſitum fuit in Σίντε pro Σίνται; hìc ΑΙ pro Ε ponitur in καὶ κορημένοι pro κεκορημένοι. Hæc oriuntur menda ex affinitate pronunciationis vitioſæ, quam hinc apparet multo antiquiorem eſſe, quam vulgo creditur. Hodie Græcobarbari τὸ καὶ efferunt ut κέ.

9 Σινέσκοντο. Quidam τὸ σίνω deducere conati ſunt ex Hebraico שנא.

10 Οἱ σφεας. Od. Ζ. 6.

YYyy

Σιφλώσειαν. [1] Ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσαι.

Σκάνδεια. [2] Πόλις, ἢ χωρίον τι τῆς Κύπρου.

Σκαιῇ. Τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάσθαι. [3] ἡ γοῦν δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασται. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [4] ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλίθη [5] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος.

Σκαιῇσι πύλῃσι. Οὕτως λέγονται αἱ τοῦ Ἰλίου πύλαι. ἤτοι κατὰ τὴν εἴσοδον ἐξ ἀριστερῶν οὖσαι. ἢ ὅτι σκαιαὶ κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μάχαι.

Σκέπτετο. [6] Ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρύετο.

Σκῆπτρον. [7] Λέγεται μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστι ἐπερεῖσθαι, [8] ἤγουν ἐπερείδεσθαι. ἤδη δὲ τὸ

---

[1] Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειεν, ut reperitur apud Homer. & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde ſequitur in Apollonio ἀφανίσαι; legendum cum Heſ. ἀφανίσειεν. Idem Heſ. duos conſtituit articulos: Σιφλώσειεν. Ἀφανίσειεν. μωμήσειεν. Et ſupra: Σιφλῶσαι. Ἀφανίσαι. Unde fortaſſe in Apollonio legendum: Σιφλώσειεν. Ἀφανίσειεν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. In Hom. Il. Ξ. 142.

Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, Θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

[2] Σκάνδεια. Il. K. 268:

Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

[3] Ἐσκάσθαι. Lege ἐσκιάσθαι, ut habet Heſ. nam ſiniſtra manus ut plurimum involuta latet; at dextera quæ protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud Heſ. ibidem nullo fere ſenſu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς, quod miror nunquam emendatum fuiſſe. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασται, *unde & dextera ab accipiendo nominata fuit*; ut legitur in Apollonio. Etymol. habet: Σκαιή. Ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν ἐν περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide Thomam Magiſtrum in σκαιός. Quod vero Apollonius hîc monet *dextram* apud Græcos ab accipiendo dictam fuiſſe, nonne mirum eſt Clariſſimum Guinium eamdem apud Sinenſes deprehendiſſe ſimilitudinem qui nomen *dextram* & verbum *accipere* eodem charactere deſignant? Vocem quoque Ægyptiacam *Yof*, *id eſt*, manum, in veteri charactere Sinenſi *Yeou*, quod dexteram ſignificat, latentem eruditiſſimis ſane & lynceis agnovit oculis idem

Σιφλώσειεν. Vilem reddat, aut e medio tollat.

Σκάνδεια. Urbs aut locus quidam in Cypro.

Σκαιῇ. Siniſtrâ. Sic dicitur quod obumbretur & deliteſcat. Dextera autem ſic nominata eſt ab accipiendo. Aut ſiniſtra ſic vocatur quod dexterâ ſit infirmior, & omne infirmum claudicet. (tum σκαιῇ derivaretur a σκάζειν, *id eſt*, a claudicando.) hinc qui in gradiendo uno pede deſtituitur, dicitur σκάζειν, *id eſt*, claudicare. Poſtremo autem per euphemiſmum ſiniſtra dictra eſt ἀριστερὰ & εὐώνυμος, *id eſt*, optima, ac bonum fauſtumque nomen habens.

Σκαιῇσι πύλῃσι. Sic dicuntur Ilii portæ, ſive ob introitum; quod ad ſiniſtram ponantur: ſive quod ſiniſtra ad eas commiſſa fuerint prælia.

Σκέπτετο. Vitabat, depellebat.

Σκῆπτρον. Sic dicitur omnis ſcipio, quod huic innixi & in eum reclinati incumbamus. Quin & regum inſigne, quod

---

Orientalis litteraturæ portentum, quod incomparabile merito diceres, niſi conjugem haberet ἀντιάνειραν, ut omnibus ingenii, omnibus animi dotibus, ſic & genere ac modeſtiâ conſpicuam, ſupra virilem pariter ac muliebrem ſexum aſſurgentem, & in litteris atque Antiquitatibus Græcorum, Ægyptiorum, ac præſertim Sinenſium, quorum linguam callet, ſupra quam credi vulgo poteſt verſatiſſimam, cujus laudes proſequi non ſuſcipiam, quas præterea occupavit generoſiſſimus Comes *de Caylus* qui in ſuo Antiquit. opere, in quo multum ab eâ adjutus fuit, ejus modeſtiam prodidit index bene perfidus, & latentes arguit virtutes æquiſſimus ſane æſtimator.

4 Σκάζει. Sic σκαιῇ derivatur a σκάζειν, ut in Heſychio legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει.

5 Ἐκλίθη. Lege ἐκλίνθη.

6 Σκέπτετο. Il. Π. 361:

Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Quidam τὸ σκέπτομαι deducunt ex שקף *proſpectavit*.

7 Σκῆπτρον. Deducitur ex σκήπτω *innitor*, quod ſit extenſionis & inclinationis medium, & convenit cum Hebraicâ voce שבט, quod ſpecialiter deſignat virgam, baculum principis, ſive ſceptrum, & metonymice imperium dominantis.

8 Ἐπτρέωνται. Lege ἐκπρέωνται.

βασιλικὸν σύμβολον ποιά τις οὖσα ῥάβδος, σκῆπτρον λέγεται. οἱ δὲ βασιλεῖς, σκηπτοῦχοι, ἀπὸ δὲ [1] τῆς αὐτῆς ἐννοίας. καί·

——— Σκηπανίῳ [2] Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.

καὶ σκηπτόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπερειδόμενος. λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, σκῆπτρον· [3]

Σκῆπτρόν τ' [4] ἠδὲ θέμιστας. ———

Σκέδασον. [5] Χώρισον.

Σκίμψαι. Ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι.

Σκίδναται: Σκεδάννυται, οἷον σκορπίζεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, χωρίζεσθαι. καί·

——— Σκέδασον δ' [6] ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.

Σκιόεντα. Σύσκια· διὰ τὸ τῶν δένδρων πλῆθος. [7] ὅτ' ἂν δὲ λέγει καὶ τὰ μεγάλα [8] σκιόεντα, ἤτοι σύσκια, ἢ μεγάλα· ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχει·

——— Ἀνὰ μέγαρα [9] σκιόεντα.

Σκεψάμενος. [10] Ἀποβλέψας.

Σκέπας. Σκέπη.

Σκεπόωσι. [11] Σκέπην παρέχουσι.

Σκοτομήνιος. [12] Ἀπεσκοτωκυῖα τὴν σελήνην, ἢ ἀσέληνος.

---

[1] Ἀπὸ δέ. Tollerem δὲ, niſi pertineat ad ſequens καί.

[2] Σκηπανίῳ. Legitur in Homero Il. N. 83:

Τέρψε δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.

Quem verſum hîc confudit Apollonius cum hoc ex Il. N. 59:

— Σκηπανίῳ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος

Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.

[3] Σκῆπτρον. Hoc Pindarus in quartâ Pythior. ἀντιστρ. Z. vocat σκᾶπτον μόναρχον.

[4] Σκῆπτρόν τ'. Sic integer legitur Homeri locus Il. B. 206:

Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.

eſt ſcilicet quædam baculi ſpecies, vocatur *ſceptrum*. Et eodem ſenſu reges vocantur σκηπτοῦχοι. Et:

——— *Sceptro Neptunus incitavit Achivos.*

Et σκηπτόμενος eſt innixus. Sic quoque, ob inſigne regium, regnum vocat σκῆπτρον:

Sceptrum & jura. ———

Σκέδασον. Dimitte, ſepara.

Σκίμψαι. Infigi, inhærere.

Σκίδναται. Diſſipatur, quaſi diſpergitur. Heliodorus vero interpretatur, *ſeparari*. Et:

——— *Diſſipa autem mærorem ex animo.*

Σκιόεντα. Umbroſos montes; ſic dicuntur ob arborum denſitatem. Cum vero ædificia pariter vocat σκιόεντα, intelligit umbroſa, aut magna: nam talia magnam umbram extendunt.

Σκεψάμενος. Aſpiciens.

Σκέπας. Tegmen.

Σκεπόωσι. Tegmen præbent.

Σκοτομήνιος. Nox in quâ obſcura eſt luna, aut illunis.

---

5 Σκέδασον. Il. T. 171:
Ἀλλ᾽ ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. —

6 Σκίδνασθ᾽ ἀπὸ. Od. Θ. 149. Hæc potiori jure pertinent ad articulum præcedentem Σκέδασον, χώρισον.

7 Δένδρων πλῆθος. Reſpicit Il. A. 157:
Οὔρεά τε σκιόεντα. —

8 Μεγάλα. Lege μέγαρα.

9 Ἀνὰ μέγαρα. Od. A. 365. & Δ. 768.

10 Σκεψάμενος. Od. M. 247:
Σκεψάμενος δ᾽ ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ᾽ ἑταίρους.

11 Σκεπόωσι. Od. N. 99:
Αἵ τ᾽ ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα.

12 Σκοτομήνιος. Od. Ξ. 457:
Νὺξ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος. —

Σκύτος. Πᾶν δέρμα. ὅθεν καὶ σκυτεύς.

Σκοπός. Ἐπὶ μὲν τοῦ κατασκόπου·

Σοὶ δ᾽ ἐγὼ [1] οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἁπλῶς παρατηρούσης·

Δμωάων [2] σκοπός ἐστι κατὰ μέγαρα. ——

Σκότος [3] ὄσσε κάλυψεν. Θάνατος κατέχει.

Σκόπελος. Ἀκρωτήριον, [4] ἀφ᾽ ἧς ἔστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι.

Σκύζεσθαι. [5] Χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν.

Σκῶλος. Σκόλοψ·

—— Ὥστε σκῶλον [6] πυρίκαυστον.

ὁ δὲ Ἀπίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ·

Σχοῖνόν [7] τε, σκῶλόν τε. ——

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀκάνθης τι γένος. ταύτας δ᾽ εἰώθασι πυρπολεῖν.

Σμάραγος. Ψόφος, ἡ κίνησις·

—— Σμαραγεῖ [8] δέ τε πόντος.

Σμερδνόν. [9] Δεινὸν, καταπληκτικόν.

Σμινθεῦ. Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶν μυῶν οἱ σμίνθιοι [10] καλοῦνται. καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία, ἑορτή·

---

[1] Σοὶ δ᾽. Il. K. 324.

[2] Δμωάων. Od. X. 396.

[3] Σκότος. Il. Δ. 461. & alibi apud Homerum. Vide Thomam Magiſtrum voce σκότος.

[4] Ἀκρωτήριον ἀφ᾽ ἧς. Lege ἀφ᾽ οὗ; ſeu cum Heſ. ἀκρόρειον ἀφ᾽ οὗ.

[5] Σκύζεσθαι. Il. Ω. 113: Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς. —

[6] Σκῶλον. Lege σκῶλος πυρίκαυστος, ut

ΣΚΎΤΟΣ. omne corium; unde dicitur & σκυτεὺς, *id eſt*, coriarius.

Σκοπός. Sumitur pro ſpeculatore:

Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero.———

Et pro eâ quæ ſimpliciter inſpicit:

Famularum inſpectrix es in domo.———

ΣΚΌΤΟΣ ὌΣΣΕ ΚΆΛΥΨΕΝ. Mors occupavit.

ΣΚΌΠΕΛΟΣ. Summitas e cujus cacumine poſſumus oculos undique circumferre, recte ſpeculari.

ΣΚΎΖΕΣΘΑΙ. Iraſci, aut contrahere ſupercilia.

ΣΚΏΛΟΣ. Palus præacutus:

———*Tanquam palus præacutus igne præuſtus.*

Apion vero intelligit baculum in igne verſatum. Eſt & urbs in Bœotiâ ſic dicta:

Schœnum que Scolumque.———

Ariſtarchus intelligit quamdam ſpinarum ſpeciem; has autem incendere ſolent.

ΣΜΆΡΑΓΟΣ. Sonitus, aut motus:

———*Reſonatque mare.*

ΣΜΕΡΔΝΌΝ. Terribile, formidabile.

ΣΜΙΝΘΕΥ͂. Epithetum Apollinis ſic dicti, ſecundum Ariſtarchum, ex urbe Trojanâ quæ Σμίνθη vocabatur. Apion deducit ex muribus qui dicuntur σμίνθοι. Et in urbe Rhodo erat dies

---

apud Homerum Il. N. 564.

7 Σχοῖνον. Il. B. 497.

8 Σμαραγεῖ. Il. B. 210.

9 Σμερδνόν. Il. O. 687:

Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

10 Σμίνθιοι. Mallem σμίνθοι. Nam, ut ait Schol. Homeri; οἱ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλοῦσιν.

ὅτι τῶν μυῶν ποτὲ λυμαινομένων τὸν καρπὸν [1] τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας. ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ὑπὸ χαμαιπετοῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ.

Σμύχοιτο. Ἀφανίζοιτο. [2]

Σμυγερῶς. [3] Ἐπιπόνως.

Σμώδιξ. Μώλωψ. καὶ φασὶν ἐτυμολογοῦντες ἔνιοι, σμώδιξ εἶναι, διὰ τὸ τοὺς μώλωπας παρ' ὅλον τὸ σῶμα διαδήλους εἶναι·

Πυκναὶ [4] δὲ σμώδιγγες. ——

ὁ δὲ Ἀπίων οὕτως μεταφράζει· σμώδιξ, [5] τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα.

Σορός. [6] Συνήθως·

Ὡς δὲ [7] καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Σόλυμοι. Ἔθνος βαρβαρικόν. ἔστι δὲ καὶ κατὰ Πισιδίαν ὄρη Σόλυμα καλούμενα.

Σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὅτε δὲ, δίσκος λίθινος· ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος·

—— Σόλον [8] αὐτοχόωνον.

---

1 Τὸν καρπόν. Sic recte edidit Alberti qui hæc verba laudat; contra tamen fidem Manuſcripti Codicis, ubi male legitur, τῶν καρπῶν.

2 Ἀφανίζοιτο. Addit Heſ. καταχαίοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο. Reſpexerunt Il. X. 411:

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ubi, ut jam annotatum eſt, alii legunt σμήχοιτο.

3 Σμυγερῶς. Od. Γ. 195:

Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.

4 Πυκναί. Il. Ψ. 706.

5 Σμώδιξ. Philemon ineditus: Σμώδιγξ. Ὁ ὕφαιμος μώλωψ. ὑποτρέχοντος γὰρ αἵμα-

feſta

feſta quæ σμινθία nominabatur; quod aliquando, cum mures fructum vinetorum corrumperent, Apollo & Bacchus mures perdiderunt. Sed Ariſtarchus indignum Homero judicat deum ab eo ornari epitheto quod deduceretur ab animalculo humi repente.

Σμύχοιτο. Evaneſceret.

Σμυγερῶς. Laborioſe.

Σμῶδιξ. Vibex; quidam etymologiam deducentes τὸ σμώδιξ ex eo dici putant quod vibices per totum corpus manifeſtæ appareant:

Frequentes autem vibices. ———

Apion vero interpretatur tumorem qui ex plagâ oritur.

Σορός. In ſenſu apud nos uſitato:

Etiam & oſſa nobis unus tumulus contegat.

Σόλυμοι. Gens barbarica. Sunt autem circa Piſidiam montes qui vocantur Σόλυμα.

Σόλος. Apion interpretatur diſcum ferreum; aliquando vero eſt diſcus lapideus. In ludis qui ob Patroclum celebrati fuerunt:

——— *Diſcum ſuâ ſponte fuſum.*

τος κατ' ὀλίγον ἐξώδησε, καὶ γίνεται ἀπὸ σμῶξαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι δηλοῖ.

5 Σορός. Philemon ineditus: Σορός. Παρὰ τὸ ἴσω ὀρύειν, ἢ ἐρύειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν τὸν τεθέντα. (Sic) ἅπαξ δ' εἴρηται τῷ Ποιητῇ. ἀφ' οὗ καὶ σορέλλην παρὰ Ἀριστοφάνει σκῶμμα εἰς γέροντα. ἐξ αὐτοῦ καὶ σοροπηγὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ναυπηγός. δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ καθ' αὑτὴν, γέροντα, σκωπτικῶς· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γεγράφθαι τὸ, γηράσκουσα καὶ ἤδη σορός. τοῦ δὲ σορέλλητος συμφέρεται εἰς σκῶμμα τὸ τυμβογέρων παρὰ τῷ Κωμικῷ.

6 Ὡς δέ. Il. Ψ. 91.

7 Σόλον. Il. Ψ. 826.

παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι·

Βόμβησεν [1] δὲ λίθος. ——

Σόον. Ἐμφανῆ, ἢ σῶον καὶ ὁλόκληρον.

Σούνιον. [2] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

Σοῖο. Τοῦ σοῦ·

Μνῆσαι [3] πατρὸς σοῖο. ——

Σόοι. [4] Σωτήριοι.

Σοφία. [5] Πᾶσα τέχνη.

Σπερχόμενος. Ἐπειγόμενος.

Σπέος. Σπήλαιον.

Σπεῖο. Πορεύου, ἐπακολούθησον. καὶ τὸ αὐτὸ, παρακολουθῆσαι. καί·

Σπεῖό [6] μοι, ——

ὁμοίως. ἐπὶ δέ· [7]

Τοῦτου γ' ἑσπομένοιο, [8] ——

δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ἑπομένου κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ Σ.

Σπιδέος. Μεγάλου·

Καὶ τὰ [9] μὲν ἠλασάμεσθα διὰ σπιδέος. ——

---

1 Βόμβησεν. Od. Θ. 190.

2 Σούνιον. Od. Γ. 278:

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

3 Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Il. Ω. 486. In Hom. legitur σεῖο.. Vide ſupra in Σέθεν p. 714.

4 Σόοι. Il. A. 344:

Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Et E. 531. ac O. 563:

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

5 Σοφία. Revera σοφία ſumitur pro quâlibet doctrinâ & diſciplinâ; cujus ſignificationis plurima apud Platonem occurrunt exempla: ſed hîc Apollon. dum explicat πᾶσα τέχνη, peculiariter reſpicit hunc Homeri verſum ex Il. O. 412:

Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης. ——

Et apud Phæaces:

Reſonuit autem diſcus lapideus. ———

Σόον. Conſpicuum, ſalvum & integrum.

Σουνίον. Promontorium Atticæ.

Σοῖο. Tui:

Recordare patris tui. ———

Σόοι. Soſpites, ſervatores.

Σοφία. Omnis ars.

Σπερχόμενος. Feſtinans.

Σπέος. Antrum.

Σπεῖο. Vade, ſequere. Et σπέσθαι eſt *comitari.* Et ſimiliter dicitur:

Σπεῖό μοι, id eſt, *ſequere me.* ———

Et in hoc verſu:

Hoc ἑσπομένοιο, ———

τὸ ἑσπομένοιο cum ſpiritu aſpero effertur, ut ſit idem quod ἑπομένου per inſertionem τοῦ *ſigma.*

Σπιδέος. Magni:

Et hæc quidem abegimus per magnum. ———

Alii Grammatici ceperunt pro arte fabrili. Vide Heſychium voce σοφίης & Albertum. Σοφὸς autem quibuſdam deducitur ex צפה *ſpeculari.*

[6] Σπεῖο. Il. K. 285:

Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ.

[7] Ἑσπὶ δὲ. Poſt ἑσπὶ δὲ excidiſſe puto τοῦ, quod omiſſum fuit ob τούτου ſequens.

[8] Τούτου γ' ἑσπομένοιο. Il. K. 246:

Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο

Ἄμφω νοστήσαιμεν. —

[9] Καὶ τά. Optime Alberti, qui hæc verba laudat, annotavit miſcuiſſe Gloſſatorem duo diverſa loca, ſcilicet καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα, quod legitur Il. Λ. 681. & διὰ σπιδέος, ſive δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod occurrit Il. Λ. 753. Nam, eodem docente, in hoc ultimo Poetæ loco quidam olim legerunt διὰ σπιδέος, ubi plures rectius, δι' ἀσπιδέος; & appoſite ad rem

Σπεῖρον. Καὶ τὸ καλὸν [1] ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες. τέτακται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν ἱματίων πεποιημένου ἀρμένου·

Τηλοῦ [2] δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον. ———

Σπιλάδες. Ὁ μὲν Ἀπίων, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, καὶ πεπιλημέναι [3] ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Σπουδῇ. Μόλις καὶ δυσέργως·

Σπουδῇ [4] δ' ἕζετο λαός. ———

ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδὶ, [5] οἷον ἄνευ κακοπαθείας. τάσσει δέ ποτε καὶ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐννοίας, καθ' ἣν λέγομεν ἐσπουδασμένως τόδε ποιεῖν.

Σταυροί. Κατάπηγες, καὶ σκόλοπες, καὶ πάντα τὰ διανισάμενα ξύλα· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ὀνομάζονται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, σταυροὺς, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι οἱ λεγόμενοι σκοπίοι. [6]

Στέρνον. Στῆθος.

Στεροπηγερέταο. Ἐπεὶ στεροπὴ [7] καὶ ἀστραπὴ διαφόρως λέγεται ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀστραπὰς [8] ἐγείροντα.

Στεῦτο. [9] Κατὰ διάνοιαν ἵστατο, καὶ οἷον ὡρίζετο.

---

hæc affert ex Etymol. M. p. 271. Δι' ἀσπιδέος... Οἱ δὲ φασὶ, σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως, &c. Κράτης δὲ προσκρίνει τὴν δίχα τοῦ Α γραφὴν, καὶ Ζηνόδοτος. Præterea lector monendus erat, in verſu quem habet Apollon. ex Il. Λ. 681. pro ἠλασάμεθα ſcribendum eſſe ἠλασάμεσθα, ob metrum.

[1] Καλόν. Sic quoque habet Heſ. ubi κακὸν emendabat Heinſius. Sed καλὸν retinent doctiſſimi viri, & vocem eſſe medii ſenſûs contendunt, permoti auctoritate Pollucis qui notat quoſdam per σπεῖρα non laceras tantum, ſed & meliores veſtes intelligere; quod ab Apollonio confirmatur. In hoc ultimo ſenſu mihi poſitum videtur Od. Β. 102:

Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.

Idem occurrit & Τ. 147. ac Ω. 136. At cum ſumitur pro laceris veſtibus, addit Poeta epithetum κακά; ut Od. Δ. 245:

Σπεῖρον. Bonam veſtem & laceram pariter notat. Hanc vocem Homerus uſurpat & pro velo ex veſtibus facto:

Longe autem velum & antenna. ———

Σπιλάδες. Apion quidem intelligit petras in aquâ cavas: Heliodorus vero interpretatur maritimas petras & fluctibus circumcluſas.

Σπουδῇ. Vix & cum difficultate:

Vix autem reſedit populus. ———

Unde & ἀσπουδὶ, quaſi *ſine labore*. Sumit & aliquando hanc vocem Homerus eodem ſenſu quo nos dicimus, *aliquid cum ſtudio & alacritate animi facere.*

Σταυροί. Pali, valli, & omnia erecta ligna; quo ſenſu & apud nos accipiuntur. At Heliodorus ex eo σταυρὸς derivat, quod videantur ἱστάναι, *id eſt*, ſtare.

Στέρνον. Pectus.

Στεροπηγερέταο. Fulgur duplici modo dicitur στεροπὴ & ἀστραπή. Significat autem hoc epithetum & fulgura excitantem.

Στεῦτο. In animo infixum habebat, & veluti definiebat.

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών. —
Sumitur quoque pro velis Od. Z. 269:
Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.

[2] Τηλοῦ. Od. B. 318.

[3] Πεπιλημέναι. Pro πεπιλημέναι Lexicon Photii Mſ. ab Alberti laudatum, & Suidas qui ejus gloſſam ſublegit, habent ἀπειλημμέναι. Confer Thomam Magiſtrum, ibidemque doctiſſimum Sallierum in vocem σπιλάς.

[4] Σπουδῇ. Il. B. 99.

[5] Ἀσπουδί. Lege ἀσπουδί, ut Il. Θ. 512. O. 476. & X. 304.

[6] Σκωπίοι. Legerem σκόλοπες, vel σταυροὶ, ut habet Heſ. ἀπὸ τοῦ ἱστάναι σταυρός.

[7] Ἐπὶ στεροπῇ. In Codice Mſ. conjunctim legitur ἐπιστεροπῇ. Fortaſſe, ἐπεὶ στεροπὴ καὶ ἀστεροπὴ διαφόρως, &c.

[8] Ἀστεροπάς. Il. Π. 298:
Κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.
Jupiter quoque dicitur ἀστεροπητὴς Il. A. 609. & M. 275.

[9] Στεῦτο. Il. B. 597:
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν. —

Στεῖρα. Τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον· διὰ τὸ στερεὸν εἶναι καὶ ἄῤῥητον. [1] οὕτως δὲ λέγει καὶ τὴν ἄτοκον·

—— Βοῦν [2] ἥτις ἀρίστη.

Στεφάνην. Ἐπὶ μὲν τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς·

Ὅν τε [3] κατὰ στεφάνης ποταμός. ——

ἐπὶ δὲ εἴδους περικεφαλαίας·

—— Αὐτὰρ [4] ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας.

καὶ κόσμου γυναικείου γένους·

—— Εὐστέφανός [5] τε Μυκήνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Ὅντε [6] κατὰ στεφάνης ποταμὸς, ——

Ἀρίσταρχος μὲν, ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους· ὁ δὲ Κομανὸς ἀποδέδωκεν, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου μέρους.

Στεῖβον. Ἐπάτουν, ἀφ' οὗ καὶ στιβεύς· [7]

Στεῖβον [8] δ' ἐν βόθροισι. ——

Στέφανος. Ἐπὶ τούτου τοῦ στίχου·

Πάντῃ [9] γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε

Κομανὸς [10] φησὶ τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν·

---

[1] Ἄῤῥητον. Lege ἄῤῥηκτον. Habes Od. B. 428:

— Ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.

[2] Βοῦν. Od. K. 522. & Λ. 30:

— Στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη.

Et Υ. 186:

Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων. —

[3] Ὅν τε. Il. N. 138.

[4] Αὐτάρ. Il. K. 30.

[5] Εὐστέφανος. Hodie Od. B. 120. legitur ἐϋπλόκαμός τε Μυκήνη, non vero ἐϋστέφανος. At Od. Σ. 192. ἐϋστέφανος Κυθέρεια. Et Il. Φ. 511. de Dianâ: ἐϋστέ-

ΣΤΕῖΡΑ. Quod ex prorâ eminet lignum ; ſic dicitur quod ſit firmum, nec frangi poſſit. Sic vocat & ſterilem:

——— *Vaccam ſterilem quæ ſit optima.*

ΣΤΕΦΆΝΗΝ. Pro lapſu in gyrum qui fit e clivo:

Quem fluvius lapſu in orbes gyroſque implicito. ———

Et pro quâdam galeæ ſpecie:

——— *Sed poſtquam galeam capiti adaptaſſet.*

Et pro quodam ornamenti muliebris genere:

——— *Et bene coronata Mycena.*

At in verſu ſupra allato:

Quem fluvius κατὰ στεφάνης, ———

Ariſtarchus intelligit ex alto monte ; Comanus vero, ex ſupremâ montis parte.

ΣΤΕῖΒΟΝ. Conculcabant ; unde & viator dicitur στιβάς:

Calcabantque in ſcrobibus. ———

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. In hoc verſu:

Undique enim te denſa cingit belli corona.

Comanus hîc intelligit bellum & arma quæ eum circumſtabant. Hæc metaphora ducitur ex στεφάνης, *id eſt*,

---

φατνῷ κελαδεινῇ. Deducitur στέφανος ex צנף *obtegere* ; unde מצנפת *corona*, *tiara*, *cidaris*.

6 Ὅστε. Il. N. 138.

7 Στιβάς. Adde ὁδιτής. Heſ. habet: στείβοντες δὲ, οἱ περιπατοῦντες. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πολίτης, στιβάς. Ubi optime ὁδίτης emendavit Clar. Alberti, qui appoſite adducit Scholia Homeri, ubi legitur: Στείβοντες. Πατοῦντες, βαροῦντες. ὅθεν καὶ ἡ πεπατημένη ὁδὸς στίβος λέγεται.

8 Στεῖβον. Od. Z. 92.

9 Πάντη. Il. N. 736.

10 Κομανός. Male hîc in Codice Mſ. Κωμανός.

ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στεφάνης, ἢ ἐπὶ ἐπιπόλαιον [1] γυναικείου κεφαλῆς. ὅτι δὲ καὶ περικεφαλαίας εἶδος.

Στίχειν. [2] Πορεύεσθαι.

Στειλειή. Τοῦ πελέκεος [3] ἡ ὀπὴ εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

Στείνοντο. [4] Ἐστονοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ

——— Περιστένεται [5] δέ τε γαστὴρ.

ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περιστενοχωρεῖται.

Στήλας. Τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν. λέγει δὲ καὶ ἣν ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς καταιχομένοις φαμὲν, ἀπὸ τοῦ ἕσταθαι· [6]

Στήλῃ [7] κεκλιμένος. ———

Στίχες. Τάξεις. [8] καὶ ἐστιχόωντο, ἐτάσσοντο. καὶ

Τῆς μὲν [9] ἴης στιχὸς, ———

ἀντὶ τοῦ τάξεως.

Στορέσαι. [10]

Ἡ μὲν [11] δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι ———

λέγεται δὲ καὶ μεταφορικῶς τὸ κατασταλῆναι τὸ πέλαγος ὑπὸ εὐδίας. [12]

Στόμα λαύρης. Τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον. μεταφορικῶς [13]

---

1 Ἐπιπόλαιον. Lege ἐπιβόλαιον.

2 Στίχειν. Lege στείχειν, ut Il. Λ. 331.

3 Πελέκεος. Reſpicit Od. Φ. 422:

— Πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. —

Vide præſtantiſſimos Sallierum & Pierſonium ad Mœrin de hâc voce diſputantes.

4 Στείνοντο. Vide Suidam in vocem περιστένεται, & lege ἐστενοχωροῦντο pro ἐστονοχωροῦντο.

5 Περιστένεται. Il. Π. 163.

6 Ἕσταθαι. Lego ἵστασθαι. Schol. in Il. M. 259. Στήλας. Ὀρθοὺς λίθους παρὰ τὸ ἵστασθαι. Quibuſdam deriva-

velamine

velamine quod mulieres capiti ſuperinjiciunt. Eſt aliquando & galeæ ſpecies.

Στίχειν. Incedere.

Στειλέιη. Bipennis foramen cui inſeritur lignum.

Στέινοντο. In arctum redigebantur. Et in hoc verſu:

——— Πειρέινῖαι *vero venter*,

Ariſtarchus per πειρέινῖαι intelligit *coarctatur*.

Στήλας. Lapides muri ex inferiori parte prominentes. Sic vocat & quem nos dicimus cippum in honorem mortuorum erectum; & derivatur ex ἵςαθαι, *id eſt*, ſtare:

Ad cippum inclinatus. ———

Στίχες. Ordines; & ἐςιχόωνῖο, ordine diſponebantur. Et:

Unius quidem ordinis, ———

hîc ςιχὸς ſumitur pro Τάξεως.

Στορέσαι. Sternere:

Illa quidem lectos juſſit ſubſternere. ———

Dicitur & metaphorice de mari tranquillo quod ſtratum ſilet.

Στόμα λαύρης. Porta quæ fert ad exitum:

---

tur ex שתל *plantavit*.

7 Στήλῃ. Il. Λ. 371.

8 Τάξεις. Sic in Herculis Scuto, verſu 170:

Τῶν κὶ ὁμιληδὸν ςίχες ἤισαν. —

9 Τῆς μὲν. Il. Π. 173.

10 Στορέσαι. Hîc excidit prior gloſſa, ſcilicet ςρῶσαι.

11 Ἡ μὲν. Od. Υ. 139.

12 Ὑπὸ δ᾽ἄλλας. Sic Latine dicitur:

Sternitur æquor aquis. —

Et:

Omne tibi ſtratum ſilet æquor. —

13 Μεταφορικῶς τὸ καταςαλῆναι τὸ πέλαγος. Hæc verba hinc omnino delenda ſunt, quippe quæ ab oſcitante librario confuſa permixtaque pertinent ad vocem ſuperiorem, ςορέσαι; ut ſupra vidimus.

τὸ καταστάλῆναι τὸ πέλαγος.

—— Καὶ ἀργαλέον [1] στόμα λαύρης,

τὸ τῆς θύρας χάσμα.

Στομάχοιο θέμεθλα. [2] Τὴν φάρυγα, [3] στόμα τῆς κοιλίας.

Στροφάλιγγι. Τῇ ὑποστροφῇ. [4]

Στρόμβος. [5] Ῥόμβος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι.

Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. [6] Δινηθέντα δὲ ἐστράφη αὐτοῦ τὰ ὄμματα.

Στρατός. Τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων. [7] στρατόπεδον δέ, τόπος. βούλονται δὲ ἔνιοι τὸν Ποιητὴν καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου τὸν στρατὸν τιθέναι. ὅτε φησί·

—— Πολλαὶ [8] γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.

Στεῖνος. Στένωμα. στενοχωρία·

—— Στεῖνος [9] γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.

Στρεπτοῖο χιτῶνος. [10] Τοῦ ὑποδύτου. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ὑφαντοὺς ὄντας οἱονεὶ εἶναι στρέφεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τοῦ λεπιδωτοῦ. διὰ τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι.

---

1 Καὶ ἀργαλέον. Od. X. 137.

2 Στομάχοιο θέμεθλα. Il. P. 47:

Ἀψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ. —

3 Τὴν φάρυγα. Lege cum Heſ. τὴν φάρυγγα, ἤτοι τὸ, &c.

4 Ὑποστροφῇ. Mallem συστροφῇ. Il. Φ. 503:

— Στροφάλιγγι κονίης.

5 Στρόμβος. Il. Ξ. 413. Heſ. explicat, δῖνος, κόχλος, ῥόμβος. συστροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος.

6 Στρεφεδίνηθεν. Il. Π. 792. Ubi alii στρεφεδίνηθεν, alii diviſim στρέφε δίνηθεν legunt. Quintus Calaber in 13. Libro Παραλειπομένων, verſu 7:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. —

Heſ. interpretatur, διεστράφη, ἰσκοτοδινίασεν.

7 Πλῆθος πολεμούντων. Sæpe quoque ſimpliciter ſumitur pro multitudine congregatâ. Sic Sophocles in Electrâ de ſpectatoribus dicit: στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα. Pindarus in ſecundâ Pythiacâ, de adminiſtratione populi: χ' ὁπόταν λάβρος στρα-

——— *Et anguſtum eſt os portæ quâ exitur;*

hîc στόμα λαύρης ſignificat januæ hiatum.

Στομάχοιο θέμεθλα. Intelligit guttur, fauces, aut os ventris.

Στροφάλιγγι. Vertigine, turbine.

Στρόμβος. Rhombus : ſic dicitur quod undique circumagatur.

Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Vertigine autem correpti ſunt ejus oculi.

Στρατός. Multitudo bellum gerentium. At στρατόπεδον eſt ſedes exercitûs, *id eſt*, caſtra. Quidam volunt aliquando Homerum per στρατὸν intelligere caſtra ; ut cum dicit :

——— *Multæ enim per* στρατὸν *ſunt viæ.*

In hoc verſu στρατὸν interpretantur *caſtra*.

Στεῖνος. Anguſtus locus, anguſtiæ :

——— *Anguſtus enim locus ubi eos vulneratum iri puto.*

Στρεπτοῖο χιτῶνος. Subligatam tunicam notat ; ſic dicitur quod intexta poſſit inverti. Ariſtarchus intelligit ſquammatam, quod implicitum textum inverſum ſit.

τὸς... πόλιν τηρεῖ. In 5ª. Olymp. Ἱππαρχεις ἄρδει στρατόν. Et in Olymp. 9. Παῤῥασίῳ στρατῷ θαυμαστὸς ἐὼν φάνη. In primâ Pythior. νώμα πηδαλίῳ δικαίῳ στρατόν. Primâ Iſthm. στεφάνους ἐξ ἅπασι Κάδμου στρατῷ. In decimâ Pythior. στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων. Immo & in 11ª. Pythior. ἐπίνομον ἡρωΐδαν στρατὸν ὁμηγυρίᾳ. Sic & vice verſâ λαὸς ſumitur pro exercitu Il. A. 54 :

Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Et verſu decimo :

— Ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ac paſſim alibi apud Homerum.

[8] Πολλαί. Il. K. 66.

[9] Στεῖνος. Il. M. 66. Supra lego σείνωμα pro σίνωμα.

[10] Στρεπτοῖο χιτῶνος. Il. E. 13.

Στυφελίξαι. [1] Διασεῖσαι.

Στυγός. [2] Ὁ τῶν Θεῶν ὅρκος.

Στυγέῃ. Ἔστι μὲν τοῦ φοβεῖσθαι·

——— Στυγέῃ [3] δὲ καὶ ἄλλος.

ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι·

Νῦν δ' [4] ἐμὲ μὲν στυγέει. ———

ἀφ' οὗ καὶ τὴν στυγερὴν, [5] μισητήν. καὶ ἐπὶ τοῦ στυγνάσαι·

——— Ἀντίλοχος [6] δὲ κατέστυγε μῦθον. ———

Στιβαραῖς. Ἰσχυραῖς.

Στειλιόν. [7] Στελεόν.

Στῆ δ' ἀντασχομένη. [8] Ἡλιόδωρος, τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα.

Στίλβων. Ἡλιόδωρος εἰς τὸ [9] περιλάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἡμῖν συνήθης ἡ λέξις.

Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, [10] εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι.

Στρεύεσθαι. [11] Καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ

---

1 Στυφελίξαι. Il. Α. 581:

Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι. —

2 Στυγός. Poſt Στυγὸς omiſſum eſt ὕδωρ, quod in Heſ. legitur. Reſpicit Il. Ο. 37:

— Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος

Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι Θεοῖσι.

3 Στυγέῃ. Il. Α. 186.

4 Νῦν δ'. Il. Θ. 370.

5 Στυγερήν. Il. Γ. 404:

— Ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι.

Ad marginem noſtri Codicis legitur: ἀπὸ οὖν τῆς Στυγὸς τῆς πηγῆς ἀμφότερα εἴρηται, ὅ τε ὅρκος καὶ τὸ μισεῖσθαι.

6 Ἀντίλοχος. Il. Ρ. 694.

7 Στειλιόν. Lege στειλειόν. Od. Ε. 236:

Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός.

Dicitur & στειλιὸν & στειλειά.

8 Ἀντασχομένη. Legitur Od. Ζ. 141. ubi Ulyſſes nudus puellis apparet; hæ huc atque illuc territæ diffugiunt: ſola Nauſicaa cui audaciam addiderat Pallas, στῆ δ' ἀντασ-

ΣΤΥΦΕΛΊΞΑΙ. Concutere.

ΣΤΥΓΌΣ. Stygis aqua, Deorum jusjurandum.

ΣΤΥΓΈῌ. Sumitur quidem pro timere:

—— *Timeat & alius.*

Et pro odiſſe:

Nunc autem me odit. ——

Unde & odioſam vocat στυγερήν. Et pro adducere ſupercilia:

—— *Antilochus vero contraxit ſupercilia ut audiuit ſermonem.*

ΣΤΙΒΑΡΑῖΣ. Robuſtis.

ΣΤΕΙΛΕΙΌΝ. Manubrium.

ΣΤΗ͂ Δ' ἈΝΤΑΣΧΟΜΈΝΗ. Heliodorus interpretatur, manus ante vultum protendens.

ΣΤΊΛΒΩΝ. Heliodorus interpretatur *valde fulgens*. Apud nos quoque uſurpatur hocce vocabulum.

ΣΤΎΞΑΙΜΙ. Terrore percellerem, ſecundum Heliodorum.

ΣΤΡΕΥΈΣΘΑΙ. Labore premi. Heliodorus ad belli gerendi ac-

χορδήν. Quod alii interpretantur, *ſtetit autem oppoſita*. Quidam ſeparatim legunt, ἄντα χομένη.

9 Εἰς τό. Fortaſſe omiſſum, μετείληφε τὴν λέξιν, ut infra in Στρεύεσθαι. Vel delendum εἰς quod pertinet ad hanc ſequentem gloſſam, unde huc perperam irrepſit: Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι.

10 Ἡλιόδωρος. Heſ. ſimpliciter habet, εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι; ubi vides ſublatum ab Epitomatore nomen Heliodori, quod Apollon. nobis reſtituit. Occurrit Od. Λ. 501:

Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

11 Στρεύεσθαι. Sic in Codice Manuſcripto. Optime, ſed contra hujus fidem, edidit Alberti στρεύγεσθαι in vocem στρεύγομαι quæ legitur apud Heſ.

στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν·

Ἦ δηθὰ [1] στρεῦεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Στροφαλίζεται. [2] Στρέφεται.

Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. [3] Ὁ συνεστραμμένος ἀναφορεὺς, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ πήρα.

Συβόσια. Τὰ συφόρβια·

Τόσσα [4] συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Συμμάρψας. Συλλαβών·

Συμμάρψας [5] δόνακας. ———

Συμβλήμενος. [6] Συναντήσας.

Στέφει. Κοσμεῖ·

Ἀλλὰ Θεὸς [7] μορφὴν ἔπεσι στέφει. ———

Στεινωπόν. Τὸν ὑπὸ [8] τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις·

Στεινωπὸς [9] γὰρ ὁδός. ———

Στελέω. [10] Στελῶ.

Συνθεσίαι. Συνθῆκαι καὶ ὁμολογίαι.

Συμπαταγήσεν. [11] Συνεκρότησεν.

Συμφερτή. Ἐπὶ τοῦ στίχου τούτου·

Συμφερτὴ [12] δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. ———

---

[1] Ἦ δηθά. Il. O. 512.

[2] Στροφαλίζεται. Sic quoque habet Heſ. ubi Clar. Alberti recte conjicit fortaſſe legendum στροφαλίζετε, στρέφετε, ex Homero, Od. Σ. 314:
Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε. —

[3] Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Od. N. 438:
Δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

[4] Τόσσα. Il. Λ. 678.

[5] Συμμάρψας. Il. K. 467.

[6] Συμβλήμενος. Od. O. 440:

tionem tranſtulit hoc vocabulum :

Aut diu bellum gerere in terribili pugnâ.

Σροφαλίζεται. Convertitur.

Στρόφος ἧεν ἀορτήρ. Contortum lorum ex quo ſuſpenditur pera.

Συβόσια. Suum greges :

Tot ſuum greges, tot greges late diſperſos caprarum.

Συμμάρψας. Cum ſimul corripuiſſet :

Cum ſimul corripuiſſet arundines. ———

Συμβλήμενος. Cum occurriſſet.

Στέφει. Ornat :

At Deus formam eloquentiâ ornat. ———

Στεινωπόν. Locum ſub Scyllâ & Charybdi undique cinctum & anguſtum. Sed & in alio loco dixit :

Arcta enim eſt via. ———

Στελέω. Mittam.

Συνθεσίαι. Pacta & conventiones.

Συμπλατάγησεν. Simul comploſit.

Συμφερτή. In hoc verſu :

Συμφερτὴ *autem virorum exiſtit virtus.* ———

— Συμβλήμενος ἠὲ ἐν ἀγυιῇ,
Ἠὲ ἐπὶ κρήνῃ. —

7 Ἀλλὰ θεός. Od. Θ. 170.

8 Ἰὸν ὑπό. Reſpicit Od. M. 234:
Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις.

9 Στεινωπός. Il. Ψ. 427.

10 Στελέω. Od. B. 287:
Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.

11 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna Homeri exemplaria Il. Π. 102:
Χερσί τε συμπλατάγησεν. —
Heſ. legit, συμπατάγησεν.

12 Συμφερτη. Il. N. 237.

ὁ Κομανὸς γινομένης [1] φησὶ, ἤτοι ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις· συμφέρεται γὰρ, τὸ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι. λέγεται καὶ συμφορὰ, ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις τῶν κακῶν. συμφερτὴ δ᾽ οὖν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ἀρετὴ πέλει. ἡμεῖς δὲ συμπεριφορητὴ, ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας. ὡς καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·

Ἀυτὴ πάντα συμφέρουσα,

οἷον, συμπεριφερομένη. καὶ ἐνταῦθα οὖν ἔσται, πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ καὶ ὁμοφροσύνη. καὶ λυγρῶν ἀρετή ἐστι ἐν ἴσῳ τῷ, καὶ φαῦλοι ὁμοφρονοῦντες ἰσχυρῶς ἀγωνίζονται. ὁ γὰρ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν ὅλην διάνοιαν ἐξηγούμενος φησίν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταυτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. ὁ δὲ Ἀπίων, σύμφορος, ἡ ἐκ πολλῶν συνισαμένη.

Σύνθεο. Ἐπὶ τοῦ· [2] ἀντὶ τοῦ, συνθηκοποίησον. καί·

——— Σύνθετο [3] θυμῷ,

συνῆκεν, ἑαυτῷ [4] διελογίσατο.

Συνθεύσεται. [5] Συνδραμεῖται.

Συνέριθος. [6] Συνεργός.

Συνέῤῥηκται. [7] Συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥειν· οὕτως Ἀπίων.

---

[1] Γινομένης. Omiſſum puto vocabulum, & legendum ὁμοῦ γινομένη, vel potius συγγινομένην. Sic locus integer apud Homerum legitur Il. Μ. 235:

— Ταῦτα δ᾽ ἄμμε χρὴ
Σπεύδειν· αἴ κ᾽ ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ᾽ ἐόντε.
Συμφερτὴ δ᾽ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.

[2] Ἐπὶ τοῦ. Sic citare ſolet Apollonius, ſubaudiendo στίχου. Ergo omiſſus eſt verſus quem attulerat; & haud ſcio an non is ſit qui occurrit Il. Λ. 76:

— Σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον.

Hunc quoque reſpexit Heſ. cum interpretatur, Σύνθεο. Νόησον, συνθηκοποίησαι, pro quo legerem cum Apollonio συνθηκοποίησον.

[3] Σύνθετο. Il. Η. 44.

Comanus

Comanus intelligit virtutem quæ ſimul cum aliâ conjungitur, & collectionem ignavorum qui ſimul in unum ac idem concurrunt; nam συμφέρεσθαι eſt in unum convenire. Et quod vocatur συμφορὰ, nihil aliud eſt quam concurſus malorum. Eſt igitur virtus in idem conveniens & ignaviſſimorum hominum. Nos autem intelligimus tanquam συμπεριφορητὴ, *id eſt*, conſpirans, ſcilicet, ex amico conſenſu & mutuâ ope. Sicut & apud Euripidem:

Illa omnibus συμφέρουσα,

id eſt, quæ omnibus præſto adeſt. Et hîc igitur erit mutua conſenſio & concordia. Et ſenſus erit: etiam ignavi inter ſe concordes fortiter dimicant. Etenim Ariſtarchus totam hanc ſententiam evolvens, ſic dicit: vehemens & ex ignavis in unum convenientibus proficiſcitur virtus. Apion vero intelligit ex multis conflatam.

Σύνθεο. In hoc verſu:

——— *Tu vero mecum paciſcere, & mihi jura*;

σύνθου pro paciſcere ſumitur. Et:

——— *Animo reputavit*;

hîc τὸ σύνθετο ſignificat intellexit, animo reputavit.

Συνθεύσεται. Concurret.

Συνέριθος. Adjutrix.

Συνέῤῥηκται. Corrumpitur, perditur. Derivatur ab Apione.

---

4 Ἑαυτῷ. Legerem, ἐν ἑαυτῷ.

5 Συνθέωνται. Od. Υ. 245:

Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή.

6 Συνέριθος. Od. Ζ. 32:

Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. —

De hâc voce vide Clariſſimos viros, Ruhnkenium ad Timæum, & Pierſonium ad Mœrin Atticiſtam.

7 Συνέῤῥηκται. Od. Θ. 137:

— Ἀλλὰ κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν.

βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἔρρηκται εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥηγνύμενον βλάπτεται πάντως.

Συγχεῖται. Συγχέαι, [1] μεταφορικῶς.

Σύν κεν ἄραξεν. Συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. ———

Συνέεργον. Συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

Συρίη. Ἡ λεγομένη νῦν Σύρος·

Νῆσος τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. ———

Σύριγγος. Τοῦ κολεοῦ·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος πατρῷον [6] ἔγχος ἔρυσσε.

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐλῶν συρίγγων. [7] ———

Συνώμεθα·

Ἀλλ' ἴθευ, [8] ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα. ———

Ἀρίσαρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλάγματα. [9] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτορ, [10] μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.

---

[1] Συγχέαι. Heſ. addit, συγκόψαι. συντρίψαι. Reſpexerunt Od. Θ. 139:
Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.

[2] Σύν κεν. Od. I. 498.

[3] Συνεδεσμεύοντο. Lege, συνεδεσμευον. Reſpicit enim Od. I. 427:
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι.
Ubi Schol. habet συνέδεον. Et Od. M. 424:
Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.

[4] Νῆσος τῆς. Od. O. 402. Lege νῆσός τις.

[5] Ἐκ δ'. Il. T. 387.

[6] Πατρῷον. Levi diſcrimine apud Homerum legitur, πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud Heſ. Σύριγγος. Αὐλοῦ μουσικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat Bruno. Sed Clar. Alberti lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam Heſ. hîc quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod veriſſimum eſt. Sed rationem potuiſſet addere, ſcilicet Heſych. reſpexiſſe

ex voce ἔῤῥειν, *id eſt*, perire. Melius autem accipitur tanquam metaphorice dictum τὸ ἐῤῥηχθαι; quod omne confractum omnino lædatur.

Συγχεῖται. Dicitur pro συγχέω; & metaphorice ſignificat, funditus perdere, affligere.

Σύν κεν ἄραξεν. Confregiſſet:

Confregiſſet noſtras cervices. ———

Συνέεργον. Conſtrinxi, colligavi.

Συρίη. Quæ nunc vocatur inſula Σύρος:

Inſula quædam Συρίη *vocatur.* ———

Σύριγγος. Vaginæ:

Ex vaginâ autem patriam extraxit haſtam.

Aliquando vero notat muſicum inſtrumentum:

Tibiarum fiſtularumque. ———

Συνώμεθα·

Sed ſequere, ut in navibus paciſcamur. ———

Ariſtarchus per συνώμεθα intelligit fœdus ineamus, contrahamus affinitatem, & nuptiale pactum faciamus. Hæc enim Homerus vocat συνημοσύνας:

Hector, ne mihi intolerande pacta commemores.

---

verſum Iliadis ſupra allatum, Ἐκ δ᾽ ἄρα σύριγγος, &c.

7 Ἀυλῶν. Il. K. 13. Supra pro οἱ δὲ, mallem ὅτι δὲ.

8 Ἀλλ᾽ ἕπεο. Il. N. 381.

9 Συναλάγματα. Sic habetur in Manuſcripto Codice; at edidit Clar. Alberti, ut & legendum eſt, συναλλάγματα. Hic συνάλλαγμα peculiari ſignificatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illuſtratur Heſ. qui habet Συνάλλαγμα. Σύναξις, ἢ Σαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν repoſuit Henricus Stephanus. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν præponebant; hodie firmata Heſ. lectio comprobatur autoritate Apollonii qui hanc vocem hoc ſenſu rariſſime obvio uſurpavit. Idomeneus

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν· συνημοσύνας δὲ, ἀπὸ τοῦ συνιέναι.

Σφώ. Ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἴαντε, [1] σφὼ μέν κε σαώσετε. ———

Σφῶϊν. Αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καί σφωϊν [2] δὸς ἄγειν. ———

Σφείων. Αὐτῶν·

Ὦσαν [3] ἀπὸ σφείων. ———

Σφίσι. Κατὰ μὲν τὸν ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ [4] ἐπὶ τρίτου·

Τὸν δὲ [5] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κατὰ δὲ ἔγκλισιν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς·

——— Ἔπί [6] σφιν ἕρμα πόληος.

Σφῶϊ. Ἡμεῖς [7] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. τὸ μὲν οὖν πρότερον·

Σφῶϊ [8] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν. ———

τὸ δὲ δεύτερον·

——— Οὐδ' [9] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [10] ἔσομαι. ———

---

enim irridens Othryoneum quem interfecerat, quique Caſſandræ conjugium ſibi promiſſum expectaverat, ſic eum alloquitur verſu 381:

Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν

Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν.

Quin & Scholia Platonica ἀνέκδοτα Bibliothecæ Regiæ, notata numero 1087. quæ feliciſſimo Græcarum Litterarum ſtatori Clar. Ruhnkenio, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p. 926. B. explicant per συναλλάγματα.

[10] Ἕκτορ. Il. X. 261.

[1] Αἴαντε. Il. N. 47.

[2] Καί σφωϊν. Il. A. 338.

Quemadmodum συμβόλαια, *id eſt*, pacta, formantur ex vocabulo συμβάλλειν; ſic & συνημόσυναι derivantur ex συνίεναι.

Σφώ. Vos duo:

Ajaces, vos quidem duo ſervabitis. ———

Σφῶϊν. Illis duobus, in duali; aut ſimpliciter *illis*:

Illis da abducendam. ———

Σφείων. Se ipſis:

Repulerunt a ſe ipſis. ———

Σφίσι. Cum quidem accentu notatur, derivatur ex σφεῖς, & in tertiâ perſonâ accipitur:

Hunc autem duodecim boum pretio inter ſe æſtimabant Achivi.

At cum eſt encliticum, ſumitur pro *illis*:

——— *Quoniam illis munimentum urbis.*

Σφῶϊ. Vos duo, in nominativo & accuſativo; & σφῶϊν veſtrûm duorum. En prioris quidem exemplum:

Vos quidem conveniens erat inter primos. ———

At poſterioris:

——— *Neque ego ipſa*

Diu a vobis abero. ———

---

3 Ὤσαν. Il. Δ. 535.

4 Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τρίτου. Legendum puto ἀπὸ τοῦ σφεῖς, (ſeu σφιν,) ἐπὶ τρίτου προσώπου.

5 Τὸν δέ. Il. Ψ. 703.

6 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In Hom. σφισι pro σφιν. Etym. p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καί σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ τοῦ σφίσιν βαρυτόνως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφιν ἐγένετο καί σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο καί σ[illegible]ιν.

7 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο. καὶ σφῶϊν, ὑμῶν τῶν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἔοικας conjunctum, eſt in accuſativo; at in poſteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ conſtructum, eſt in genitivo.

8 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In Homero σφῶϊν.

9 Οὐδ' ἐγώ. Od. Π. 171.

10 Σφῶϊν. Supra alio ſenſu, Σφῶϊν, αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς. Vide Etymol.

Σφέας. [1] Κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τοῦ αὐτούς.

Σφῶε. [2] Αὐτοὺς, δυϊκῶς.

Σφάς. Τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὰρ [3] παρθέμενοι. ——

Σφούς. Τοὺς ἑαυτῶν.

Σφετέρῃσι. Ταῖς ἑαυτῶν.

Σφέλας. Ὑποπόδιον.

Σφαραγεῦντο. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, ἐψόφουν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, κατεπονοῦντο. [5] καὶ τό

Οὐδ' ἄρ' [6] ἀποσφάραγον [7] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν συναλοιφῇ εἴρηται ἀσφάραγον, οὐ σφάραγον. καὶ ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι' οὗ τὸ φωνητικὸν [8] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει οὖν·

Ὄφρα τί [9] μιν προτιείποι ἀμειβόμενος. ——

Σφεδανόν. Ὁ μὲν Ἀπίων, σκληρόν. ἔτι δὲ [10] μᾶλλον, ἐπιτεταγμένον. [11]

Σχέτλιος. Ὁ μὲν Ἀπίων, τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός· ἀπὸ τοῦ σχέδην τλῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπισχετικῶς ἐν τῷ δηλοῦσθαι ὑπάρχειν.

---

1 Σφέας. Il. B. 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. —

2 Σφῶϊ. Il. A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

3 Σφὰς γάρ. Od. B. 237:

Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς. —

4 Σφαραγεῦντο. Od. I. 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

5 Κατεπονοῦντο. Poſt κατεπονοῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confuſione librarii omiſſum erat, & legendum: Σφάραγος. Βρόγχος, τρό-

tionem tranſtulit hoc vocabulum:

Aut diu bellum gerere in terribili pugnâ.

Σροφαλίζεται. Convertitur.

Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Contortum lorum ex quo ſuſpenditur pera.

Συβόσια. Suum greges:

Tot ſuum greges, tot greges late diſperſos caprarum.

Συμμάρψας. Cum ſimul corripuiſſet:

Cum ſimul corripuiſſet arundines. ———

Συμβλήμενος. Cum occurriſſet.

Στέφει. Ornat:

At Deus formam eloquentiâ ornat. ———

Στεινωπόν. Locum ſub Scyllâ & Charybdi undique cinctum & anguſtum. Sed & in alio loco dixit:

Arcta enim eſt via. ———

Στελέω. Mittam.

Συνθεσίαι. Pacta & conventiones.

Συμπλαταγήσεν. Simul comploſit.

Συμφερτή. In hoc verſu:

Συμφερτὴ *autem virorum exiſtit virtus.* ———

— Συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἠὲ ἐπὶ κρήνῃ. —

7 Ἀλλὰ θεός. Od. Θ. 170.

8 Ἰὸν ὑπό. Reſpicit Od. M. 234:
Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις.

9 Στεινωπός. Il. Ψ. 427.

10 Στελέω. Od. B. 287:
Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.

11 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna Homeri exemplaria Il. Π. 102:
Χερσί τε συμπλατάγησεν. —
Heſ. legit, συμπατάγησεν.

12 Συμφερτή. Il. N. 237.

ῥητέον δὲ, ὅτι ἐστὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος· [1] εἰς Ὀδυσσεῦ, ——

δυνατὸν ἀκούειν οὕτως, ὑπομονητικὸν καὶ σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα. [2] ἐστὶ δὲ τοῦ Διὸς οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν, ἀλλὰ τὸ σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

Σχειρίη. [3] Ἡ τῶν Φαιάκων χώρα οὕτως λεγομένη.

Σχήσεις. [4] Προαίξεις.

Σχεθέτω. [5] Ἐπισχεθήτω.

Σχήσεσθε. [6] Ἐπισχήσεσθε.

Σχήσουσιν. Ἐφέξουσιν.

Σχοίατο. Ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

Σχόμενος περὶ δουρί. Καταχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ δόρατος.

Σῶκος. Ἐπίθετον Ἑρμοῦ. καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δὲ, σόωκος, ὁ ὠκέως σούμενος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος, ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστι ὀφελῶν. [8] οὐχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, [9] παρὰ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς [10] ἀργειφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ

---

[1] Σχέτλιος. Od. M. 279.

[2] Πράττοντα. Pro πράττοντα, fortaſſe legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πράττοντα ſequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος. —

Et Il. B. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

[3] Σχειρίη. Lege Σχερίη. Od. Z. 8:

Εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.

[4] Σχήσεις. Od. Λ. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα.

[5] Σχεθέτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες.

[6] Σχήσεσθε. Il. N. 630:

Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) Ἄρηος.

[7] Καταχεθείς. Similiter Heſ. habet: Σχόμενος περὶ δουρί. Καταχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος; ubi hæc annotat Jenſ. in Editione Clar. Alberti: *Si Heſ. hic ob*

dum

dum autem eſt in hoc quidem verſu:

> Σχέτλιος *es Ulyſſes*, ———

poſſe intelligi, tolerantem & commiſeratione digna patientem: at cum Jovi tribuitur hoc epithetum, non poſſumus ſic interpretari, ſed eum qui commiſeratione digna facit.

Σχειρίη. Phæacum regio ſic dicta.

Σχήσεις. Appelles.

Σχεθέτω. Ceſſet, abſtineat.

Σχήσεσθε. Superſedebitis, abſtinebitis.

Σχήσουσιν. Suſtinebunt.

Σχοίατο. Abſtineant, ceſſent.

Σχόμενος περὶ δουρί. Impeditus & retentus ab haſtâ.

Σῶκος. Epithetum Mercurii. Et Apion explicat, σῶκος, quaſi σωσίοικος, *id eſt*, qui domum incolumem præſtat. Quidam vero intelligunt σέωκος, *id eſt*, qui celeriter movetur. Prior autem ſenſus potior eſt. Hinc ἐριούνιος ſignificat eum qui multum prodeſt: non vero, ut recentiores volunt, notat *terreſtrem*, ſcilicet ex ἔρα quæ eſt *terra*. Alibi Mercurius vocatur κρατὺς

---

oculos habuerit Hom. Il. Μ. 298. *negligenter inſpexit, & ineptam propoſitis hiſce verbis explicationem applicuit. Vide, & confer, ſi tanti eſt.* Revera legitur Il. Μ. 298:

Τὴν (ſcutum) ἄρ' ὅγε πρόσθε χόμβρος, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret Apollon. & Heſ. male legiſſe:

Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε χόμβρος περὶ δουρὶ τινάσσων.

8 Ὀφιλῶν. Legerem ὀφέλλων.

9 Χθόνιος. In primo Coephor. verſu apud Æſchylum, Oreſtes Mercurium ſic alloquitur:

Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

Et in Sophoclis Electrâ, verſu 111: Ὦ χθόνι' Ἑρμῆ. Vide Thomam Magiſtrum in σῶκκον, quod corrupte apud eum legitur pro σῶκον.

10 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. Ε. 49. & 148.

ἀπαγγέλλειν. σῶκον ὖν συνωνύμως τὸ κρατύς. καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν·

Μόνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
Λύπης ἀντίῤῥοθον [1] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

Σῶμα. Ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκεν τὸ συνήθως Ὁμήρῳ· καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. ———

καὶ πάλιν·

——— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρσας.
——— Δέμας δ' [5] ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε. ———

---

[1] Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis Sophoclis Editionibus melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, ſed falſam, Lectionem. Hæc verba habentur in verſu 119. Electræ Sophoclis. Idem exemplum attulit Suidas, & Etymol. Magnus, poſt Philemonem Mſ. qui male habet ἀντίῤῥωπον. Hunc, quod miror, Sophoclis verſum non agnovit Clariſſimus Johannes Iriarte qui, in elegantiſſimo ac doctiſſimo Bibliothecæ Matritenſis Codicum Græcorum Manuſcriptorum Catalogo, nuper in rei litterariæ bonum edito, ſic habet T. I. p. 71: » Fol. 244. averſo. » Hecubam ſequitur Tragœdiæ, neſcio cujus, fragmentum incipiens ab hoc verſu:
» Ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ,
» atque in hunc deſinens:
» Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.
Scilicet viro politiſſimo tunc in mentem non venerat priorem verſum, qui ita in duos digerendus eſt:
Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀὴρ, —
eſſe ſextum & octogeſimum Electræ verſum; & poſteriorem, nempe, λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος, eſſe ejuſdem Tragœdiæ

ἀργειφόντης ob vim quâ mandata refert & enuntiat; igitur σῶκος idem eſt quod κρατύς. Et Sophocles inducit Electram dicentem:

Sola enim non tantum valeo ut ſuſtinere poſſim
Mœroris onus quo penitus deprimor;

σωκῶ hîc dicitur pro ἰσχύω.

Σῶμα. Ariſtarchus obſervavit ſenſum quo apud Homerum poni ſolet; & bis annotavit hoc nunquam ab eo de viventi corpore uſurpatum fuiſſe:

Cadaver autem meum domum referendum reddito. ———

Et rurſus:

——— *Cum in magnum cadaver incidiſſet.*

At δέμας dicitur de viventi, ut:

——— *Corpus ſimilis erat mulieri*
Pulchræ que & magnæ. ———

undevigeſimum & centeſimum. Idem vir doctus & Hiſpaniæ illuſtrandæ natus hæc verba ſic perperam interpretatur pag. 173. ejuſdem Tom. Διὰ τί τὰ ῥόδα μᾶλλον ἀνθεῖ δυσωδῶν τινῶν παραφυτευομένων αὐτοῖς. *Quare roſæ magis floreant quam fœtentes plantæ iis adſitæ?* Senſus potius eſt: *cum fœtentes plantæ iis adſitæ reperiuntur.* Hos nævos egregio & pulcherrimo corpori inſperſos obiter tollendos cenſuimus.

[2] Σῶμα. Il. X. 342.

[3] Καὶ πάλιν. Hinc fortaſſe delerem τὸ πάλιν, quod ad præcedentem verſum pertineret:

Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. —

[4] Μεγάλῳ. Il. Γ. 23.

[5] Δέμας. Od. N. 288. Quid hîc δέμας habet commnne cum σῶμα? credo aliquid omiſſum eſſe, ſcilicet: ἀλλὰ δέμας ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηται, ὡς. Docet nunquam τὸ σῶμα, ſed τὸ δέμας, dici de vivo corpore.

T

Τά. Ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

Ταλάφρονα. Τὸ μὲν σύνεγγυς, τλητικὸν κατὰ φρένας.

Ταλαύρινον. Τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι. καὶ οὐκ ἐγκεῖται ὁ ῥινὸς, ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς, [2] τὸ νέφος.

Τάλαροι. Κάλαθοι. καὶ ἐστὶ διαφόρων σκευῶν. ἐστὶ μὲν τοῦ τῶν ἐρίων·

——— Τάλαρον [3] δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,
Ἀργύρεον. ———

ἐστὶ δὲ τῶν τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [4] ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.

ἐστὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [5] ἐν ταλάροισι φέρον [6] μελιηδέα καρπόν.

Ταλαπείριος. Ἤτοι τλητικῶς [7] κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπειραμένος.

Ταλάσσαι. Ὑπομεῖναι.

Τάλαντα. Ἐστὶ μὲν τῶν ζυγῶν·

Ἀλλ' ἔχον [8] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. ———

---

[1] Ταῦτα. Poſt ταῦτα, omiſſum puto, ἅτινα αὐτὰ, quæ verba habet Heſychius.

[2] Κελαινεφές. Sic in κελαινὸν, docuit τὸ κελαινεφὶς eſſe derivativum nomen, non vero compoſitum, ut vulgo putatur. Hæc ſunt ejus verba p. 470 : Κελαινόν. Μέλαν.... τὸ δὲ κελαινεφὶς παραγώγως ἐστὶ τούτου. Et infra in τανύηκες habet p. 758 : ἐπὶ μὲν τοῦ (Il. E. 412.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὶς, —

σύνθετον ἀποδιδόασι μὲν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ

— Κελαινεφὶς αἷμα,

παραγωγόν.

[3] Τάλαρον. Od. Δ. 131.

[4] Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud Homer. legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hiſce Apollonii deſcribendis ſecutus eſt

T

TΆ. Significat *hæc* & *quæ*, relative.

ΤΑΛΆΦΡΟΝΑ. Quod proxime accedit ad etymologiam, ſignificat eum qui animo toleranti perfert.

ΤΑΛΑΎΡΙΝΟΝ. Audacem. Derivatur hæc dictio ex τλῆναι quod eſt *perferre*. Nec in hoc vocabulo includitur vox ῥινός; ut & in κελαινεφὴς non continetur τὸ νέφος.

ΤΆΛΑΡΟΙ. Calathi. Pro variis vaſis accipitur. Pro eo quidem in quo lana continetur:

——— Calathumque ſubrotatum præbuit,
Argenteum. ———

Pro eo autem in quo caſei conficiuntur:

Plexis in calathis conſtringens repoſuit.

Et pro iis quibus utuntur vindemiatores:

Textilibus in calathis ferebant dulcem fructum.

ΤΑΛΑΠΕΊΡΙΟΣ. Aut qui ea patienter ſuſtinet quæ experitur; aut qui longum iter emenſus eſt.

ΤΑΛΆΣΣΑΙ. Suſtinere.

ΤΆΛΑΝΤΑ. Sumitur quidem pro lancibus:

Sed ita ſe habebant ut lances mulier nendo victum quæritans. ———

Clar. Alberti.

[5] Πλεκτοῖς. Il. Σ. 568.

[6] Φέρον. Heſ. qui eumdem quoque verſum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex Apollonio in ſuo Specimine immerito protulit Montfaucon, ſed ibidem in hoc noſtro Codice aperte legitur φέρον.

[7] Τλητικῶς. Lege τλητικός. Od. Η. 24: Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. —

[8] Ἀλλ' ἔχον. Il. Μ. 433. Male in Codice Manuſcripto ἔχων.

ἐπὶ δὲ τῶν ἱσταμένων·[1]

Χρυσοῦ[2] δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

Τανίφυλλος.[3] Τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

Τανύπεπλος. Τεταμένον ἄχρι πολλοῦ πέπλον ἔχουσα, ἐξ οὗ τὸ μέγεθος τῆς φορούσης σημαίνειν βούλεται.

Τανύηκες. Ὅτε μὲν τὸ ξίφος·

——— Τανύηκες[4] ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,

συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τοῦτ᾽ ἐστὶ, τὴν ἀκμήν. ὅτ᾽ ἂν δέ·

——— Τανυήκεας[5] ὄζους,

παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναούς.[6] ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ

——— Κύδιστε,[7] μέγιστε, κελαινεφὲς, ———

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς[8] αἷμα, παραγωγόν.

Τανυγλώχινας.[9] Τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχον,[10] τοῦτ᾽ ἐστι, τὰς γωνίας.

Τανύγλωσσοι. Ἐπὶ μὲν τῶν κορώνων φησί·

——— Τανύγλωσσοί[11] τε κορῶναι.

κατὰ μέν τοι τὸ προφαινόμενον, τεταμένας εἰς μέγεθος ἔχουσαι τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἀπίων, τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν. ἢ ὡς Ἡλιόδωρος, τὸ πρότερον.[12]

Τανύπτερος.[13] Τεταμένα πτερὰ ἔχων.

---

1 Ἱσταμένων. Vide Etymol. in Τάλαντον.

2 Χρυσοῦ. Il. Τ. 247.

3 Τανίφυλλος. Sic quoque habet Heſ. At τανύφυλλος legitur Od. N. 102:
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.

4 Τανύηκες. Il. Π. 473.

5 Τανυήκεας. Il. Π. 768.

6 Ναούς. Sic in Codice Manuſcripto, ubi primam excidiſſe credo ſyllabam, & legendum ταναούς.

Et pro iis quæ appenſa ſtant in lancibus:

Auri vero appendens Ulyſſes decem tota talenta.

ΤΑΝΙ'ΦΥΛΛΟΣ. Qui habet[7] folia extenſa, quaſi magnis foliis præditus.

ΤΑΝΥ'ΠΕΠΛΟΣ. Quæ longe extenſum fert peplum; unde magnitudinem ferentis vult indicare.

ΤΑΝΥ'ΗΚΕΣ. Cum de gladio dicitur:

——— τανύηκες *enſem craſſo a femore,*

tunc compoſita vox eſt; ſcilicet, extenſam habens aciem. Cum vero ramos vocat τανυήκεας, eſt derivata vox; & dicitur pro ταναὸς, *id eſt*, longos; ut in hoc verſu:

Jupiter glorioſiſſime, maxime, nigras nebulas faciens,—

κελαινεφὴς[8] eſſe compoſitam vocem ſtatuimus; at quum ſanguis vocatur κελαινεφὴς, hocce vocabulum eſſe derivativum contendimus, non vero compoſitum.

ΤΑΝΥΓΛΩ'ΧΙΝΑΣ[9]. Extenſas habentes cuſpides, angulos.

ΤΑΝΥ'ΓΛΩΣΣΟΙ. De cornicibus dicit:

——— Τανύγλωσσοι *que cornices.*

Id eſt, ut ipſamet verba notant, longe extenſas habentes linguas. Apion vero interpretatur, longe extenſam habentes vocem. Heliodorus vero priorem ſenſum præfert.

ΤΑΝΥ'ΠΤΕΡΟΣ. Extenſas alas habens.

---

7 Κύδιστ. Il. Β. 412.

8 Κελαινεφές. Il. Π. 667. & alibi paſſim.

9 Τανυγλώχινας. Il. Θ. 297:
Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς.

10 Ἔχον. Lege ἔχοντας.

11 Τανύγλωσσοι. Od. Ε. 66. Vide Euſtath.

12 Τὸ πρότερον. Subauditur, προκρίνει.

13 Τανύπτερος. Occurrit apud Homerum, τανυσίπτεροι. Od. Ε. 65. & Χ. 468. At τανύπτερος, legitur in quintâ Pythiac. ultimâ Antiſtroph. Θύρσος τε τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο.

Τανυσσάμενος. [1] Ἐκταθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐκτείνας.

Ταρπήμεναι. [2] Τερφθῆναι.

Ταρσοί. [3] Τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.

Ταρφέα. Πυκνά.

Ταρχῦσαι. [4] Θάψαι, ἐνταφιάσαι.

Τάφος. Ἐπὶ μὲν τῆς καταπλήξεως·

——— Τάφος [5] δ' ἕλε πάντας. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ περιδείπνου· [6]

Ἦτοι [7] ὃ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν.

καί·

Ὡς οἵ γ' [8] ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

σημαίνει καὶ νήσου ὄνομα·

——— Ἐκ Τάφου εἶναι [9]

Μέντης [10] Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος. ———

Ταφών. Ἐκπλαγείς·

——— Ταφὼν [11] δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.

---

[1] Τανυσσάμενος. Significat, *extenſus* Od. I. 298:
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
At indicat', *cum extendiſſet* Il. Δ. 112:
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος. —

[2] Ταρπήμεναι. Il. Ω. 3:
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. —

[3] Ταρσοί. Od. I. 219:
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στεῖνοντο δὲ σηκοί.

[4] Ταρχύσωσι. Il. H. 85:
Ὄφρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

[5] Τάφος. Od. Φ. 122.

[6] Περιδείπνου. Heſ. quoque explicat περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. Ubi Sopingius allegat illud Homeri Il. Ψ. 29:
— Αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Schol. Homeri habet: Τάφον. Τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρασκευαζόμενον. οἱ Κύπριοι καὶ τὸν φόνον, τάφον καλοῦσι. Demoſthenes, in Oratione de Coronâ, de hâc cœnâ ſic loquitur: Ἀλλὰ δέον ποιεῖν αὐτοὺς τὸ περίδειπνον, ὡς

Τανυσσάμενος. Extenſus; ſignificat & *cum tetendiſſet.*

Ταρπήμεναι. Oblectari.

Ταρσοί. Vaſa in quibus caſei reponuntur. Sic dicitur & pedum extremitas.

Ταρφέα. Frequenter.

Ταρχῦσαι. Sepelire, ad ſepulturam corpus componere.

Τάφος. Pro attoniti animi ſtatu:

——— *Perturbatio mentis attonitæ occupavit cunctos.* —

Et pro cœnâ ferali:

Atque illo occiſo dedit cœnam ſepulchralem Argivis.

Et:

Sic illi curarunt funus Hectoris homicidæ.

Indicat & inſulæ nomen:

——— *Ex Tapho eſt,*

Mentes Anchiali bellicoſi. ———

Ταφών. Attonitus:

——— *Attonitus exiliit Achilles.*

παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων, ὥσπερ τἄλλ' εἴωθε γίγνεσθαι, τοῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί. Philemon ineditus: Τάφος. Τὸ μνῆμα. καὶ οὐ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὥς τινες οἴονται, περίδειπνος, ἀλλ' ἁπλῶς, ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μήπω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνεται, ὃς πρὸς ἑσπέραν γινόμενος καὶ δόρπος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τό·

— Δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες. (Il. Ψ. 11.)

καί·

— Δόρπον ἐφοπλίσωνται ἕκαστος.

(Lege ἐφοπλίσσωνται ἕκαστοι Il. Ψ. 55.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀλλαχοῦ λέγει Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς [illegible], ἀλλὰ στυγερήν. (Il. Ψ. 48. δαιτὶ στυγερῇ.) ὡς ἐπὶ νεκροῦ γινομένην, ὃς ἐκ Στυγὸς κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι οἴονται. ὡς καὶ τὴν χολὴν χόλον, οἷον τάφου μνῆμα, ταφῆς μνημόσυνον, &c.

7 Ἧτοι. Od. Γ. 309.

8 Ὣς οἵ γ'. Il. Ω. 804.

9 Ἐκ Τάφου. Od. Α. 417.

10 Μέν τις. Lege Μέντης.

11 Ταφών. Il. I. 193.

τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησὶ ταφών, θαμβήσας, κατὰ κοινωνίαν τὸ Θ [1] πρὸς τὸ Τ.

Τάχα. Ταχέως. οὐδέποτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐννοίας, ἀλλ' ὡς τὸ σαφῶς, [2] καὶ τὸ ταχέως. σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οὕτως.

Ταμεσίχροας. Τεμνούσας τὸν χρῶτα. λέγοι [3] δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα.

Τάων. Τούτων. τάσσεται καὶ ἐπὶ [4] τοῦ θηλυκοῦ.

Ταχεῖα. Ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Βάσκ' [5] ἴθι Ἶρι ταχεῖα. ———

ὥσπερ καί·

——— Λῦσεν [6] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν,

ἀντὶ τοῦ, αἰψηρῶς. καί·

——— Τότε [7] μοι χάνοι εὐρεῖα χθών,

ἀντὶ τοῦ εὐρέως. οἷον, εὐρύ μοι σχίσοιτο τὸ χάσμα.

Τανύποδα. Ὁ μὲν Ἀπίων, ταναόποδα· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος προσεχέστερον, τανύποδα, τεταμένα [8] τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν.

---

[1] Τὸ Θ πρὸς τὸ Τ. Lege τοῦ &c.

[2] Σαφῶς. Non hîc indicat Apollonius τὸ τάχα deſignare σαφῶς, quod falſum eſſet; ſed ſumi adverbialiter pro ταχέως. Aliquid omiſſum eſt. Lege, ἀλλ' ὡς τὸ σάφα σαφῶς, καὶ τὸ τάχα, ταχέως. Nam τάχα apud ſolutæ orationis Scriptores ſumebatur pro ἴσως; at apud Poetas pro ταχέως. Vide Heſ. Legitur Il. Β. 192:

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο.

Hìc, & paſſim alibi, σάφα ſignificat σαφῶς. Thomas Magiſter: Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως ποιηταί. Vide apud eum reliqua.

[3] Λέγοι. Lego λέγει cum Heſ.

[4] Καὶ ἐπί. Pro καὶ, lege δέ. Nam in fœminino tantum genere uſurpatur apud Poetas; & contrarium innuere videretur τὸ καὶ Apollonii.

[5] Βάσκ'. Il. Θ. 399.

[6] Λῦσεν. Il. Τ. 276.

[7] Τότε. Il. Δ. 182.

[8] Τεταμένα. Mallem legere, τεταμένοις ἐν τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί. Vide Heſ. qui Ταναύποδα explicat τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ubi omiſſum

Etymologiam deducens Apion dicit ταφὼν eſſe pro θαμβήσας, ob affinitatem quæ intercedit inter Θ & T.

ΤΆΧΑ. Celeriter. Nunquam ſumitur in ſenſu apud nos uſitato. Sed quemadmodum σάφα adverbialiter dicitur pro σαφῶς, ſic & τάχα pro ταχέως. Idem fere ſignificat apud omnes Poetas.

ΤΑΜΕΣΊΧΡΟΑΣ. Incidentes cutem, & ſic ex parte ſignificat ipſam carnem ſcindentes.

ΤΆΩΝ. Illarum. Ponitur autem pro τούτων in fœminino genere.

ΤΑΧΕΊΑ. Pro ταχέως, *id eſt*, celeriter. Ut in hoc verſu:

Vade age Iri ταχεῖα. ———

Ut & in hoc:

——— *Solvit autem concionem celerem;*

αἰψηρὴν hîc ponitur pro αἰψηρῶς. Et:

——— *Tunc mihi dehiſcat lata terra;*

εὐρεῖα hîc idem eſt quod εὐρέως, quaſi diceret: o utinam immenſus terræ hiatus me abſorberet.

ΤΑΝΎΠΟΔΑ. Apion interpretatur, longis pedibus præditos. Melius vero Heliodorus, quorum pedes in inceſſu intenduntur.

χρόμδρα. Habes Od. I. 464:
Καρπαλίμως δ᾽ τὰ μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ.
Ubi, notante Clar. Alberti, Barneſius legit ταναύποδα, ut, in hymno in Apollinem, verſu 304. & in Mercur. 232. legitur μῆλα ταναύποδα. Apud Sophoclem τανύποδας eſt epithetum Furiarum. Scilicet in Ajace, verſu 849. Σεμνὰς Ἐριννῦς, τανύποδας. Quod Heſ. interpretatur, ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας. Sic oves dictas putat Scholiaſtes ut boum armentis opponantur, quos Homerus vocat ἕλικας & εἰλίποδας. Hæc ſunt ejus verba: τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδα, ἢ ταναόποδα. ταναὸν γὰρ, τὸ ἐπίμηκες. ἢ τοὐναντίον, νεύοντα τοὺς πόδας διὰ τὸ ἐλιγμὸν τῆς πορείας, οὐκ εἰλοῦντα ὡς οἱ βόες.

ΤΆΜΝΕΝ. Ἐπὶ μὲν τοῦ διατέμνειν·

Τάμνε [1] νέους ὅρπηκας. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν·

Τάμνοντ' [2] ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλά. [3]

καὶ πάλιν·

Βοῦς [4] περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.

ἐπὶ δὲ τοῦ θῦσαι·

Ἦ, καὶ [5] ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμνε. [6] ——

ἐπὶ δὲ τοῦ τοὺς ὅρκους δι' ἐντόμων· [7]

—— Ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ [8]

Αὐτός. ——

ΤΆΣ. Χωρὶς τοῦ ἄρθρου καὶ ἀναφορικῶς τίθησιν ἀντὶ τοῦ, ταύτας. [9] τὰς μὲν, ἄρθρα.

ΤΆΡΠΗΣΑΝ. Ἡλιόδωρος, ἐν τῇ Γ [10] ῥαψωδίᾳ Ὀδυσσείας, τὴν τέρψιν ἀπηνέγκαντο.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΊ. Ὑπομένοντες τὰ ἔργα.

ΤΑΝΎΟΝΤΟ. [11] Ἐξετείνοντο διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ τρέχειν.

---

1 Τάμνε. Il. Φ. 38.

2 Τάμνοντ'. Il. Σ. 528.

3 Καλά. Sic hodie legitur in Homero. At in Codice Manuſcripto ſcribitur πώεα μήλων. Tunc πώεα μήλων hîc opponeretur τῷ βοῶν ἀγέλας.

4 Βοῦς. Od. Λ. 401.

5 Ἦ, καί. Il. Γ. 292.

6 Τάμνε. Lege τάμε. Ob metrum.

7 Ἐντόμων. Poſt ἐντόμων omiſſum eſt ποιεῖν.

8 Τάμνῃ. Il. Γ. 105. In Cod. Mſ. levi diſcrimine τάμοι. Sic Latini dicunt, *icere fœdere*, & *fœdus ferire*. Sic habent Hebræi ſuum כרת ברית, & Chaldæi dicunt גזר קים.

9 Ταύτας. Il. Δ. 53:

Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.

ΤΆΜΝΕΝ. Pro incidere:

Incidebat novellos ramos. ———

Et pro abigere:

Abigebant boum armenta & greges ovium.

Et rurſus:

Boves abigentem atque ovium greges pulchros.

Et pro ſacrum facere:

Dixit, & fauces agnorum ſacrificavit. ———

Et pro ferire fœdus per diſſectionem animalium:

——— *Ut fœdera feriat*

Ipſe. ———

ΤΆΣ. Abſque articulo & relative ponitur pro ταύτας. At τὰς μὲν aliquando eſt articulus.

ΤΆΡΠΗΣΑΝ. Heliodorus in tertio Odyſſeæ libro interpretatur, voluptatem retulerunt.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΊ. Patientes operis & laborum.

ΤΑΝΎΟΝΤΟ. Extendebantur ob cupiditatem currendi.

Relative ponitur Il. Ζ. 290. Η. 468. Α. 533. Ν. 220. Σ. 341. Υ. 84. Ω. 325. Od. Ν. 126. Ξ. 383. Ρ. 245. Φ. 31. Χ. 300.

10 Ἐν τῇ Γ. Od. Γ. 70:

— Ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

Eamdem gloſſam, ſine autoris nomine, aut deſignatione loci, habet Heſ.

11 Τανύοντο. Sic dicitur Il. Π. 375:

— Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι.

Legitur in Heſychio: Τανύοντο. Ἐπὶ τῶν ὀρῶν; ubi pro ὀρῶν immerito πυρῶν legendum cenſebat Iſaac Voſſius. Malo ὀρέων, *mulorum*. Nam alluſit Heſ. ad Od. Ζ. 82. ubi habetur de mulis:

— Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν·
Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο. —

In Heſ. omiſſa eſt gloſſa, quam ex Apollonio reſtitue, aut ex Scholiaſt. qui in Il. Π. 375. interpretatus eſt, ἐντεταμένως ἔτρεχον.

Τάνυσσα. [1] Ἐνέτεινα.

Τέγεοι. Ὑπερῷοι· [2] . . . .

Δώδεκ' [3] ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. ———

Τεήν. Τὴν σήν. καὶ ἐπὶ γενικῆς, καὶ [4] ἐπὶ δοτικῆς.

Τεθυωμένοι. [5] Τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.

Τέθηπα. Καταπέπληγμαι. καὶ μετοχικῶς·

——— Ὑμεῖς [6] ἕστητε τεθηπότες. ———

Τείρεα. [7] Τὰ ἄστρα.

Τέκμωρ. [8] Τέλος.

Τέκτων. Πᾶς τεχνίτης, παρὰ τὸ τεύχειν.

Τέλσον. Πέρας.

Τεληέσσας. [9] Ἤτοι τὰς τελείας καὶ ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τὰς ἐκ τελείων.

Τελαμών. [10] Ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ ξίφους.

Τέλος. [11] Τὸ τάγμα·

——— Φυλάκων [12] τέλος ἷξον ἰόντες.

---

[1] Τάνυσσα. Idem quoque iiſdem litteris in Heſ. legitur. Sed nuſquam in Homer. τάνυσσα reperitur; ſæpe vero τάνυσσαι, quod hîc & in Heſ. legendum putem. Vide Od. Ε. 346. Φ. 171. & 254.

[2] Ὑπερῷοι. Schol. addit: μᾶλλον δὲ σκεπαστοί. In Heſych. ὑπερῷοι οἶκοι, pro quo legerem θάλαμοι, ut Il. Ζ. 248. Philemon ineditus: Τεγέους θαλάμους· τοὺς ἀνωγείους. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέους θαλάμους τοὺς γυναικείους ἐκάλεσεν. οὐ μὴν δὲ τοὺς ἀνδρείους, ὡς ἐπιτέγει (ſic) ἑτέρου οἴκου ἀνεστάντας, ἤτοι ὑπερῴους. ἢ πολυστέγους, πολυορόφους, ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν καθορῶνται αἱ γυναῖκες, &c.

[3] Δώδεκ'. Il. Ζ. 248.

[4] Γενικῆς. Omiſſum certe aliquid. Sic lego: καὶ ἐπὶ γενικῆς τεῆς, καὶ ἐπὶ δοτικῆς τεῇ. Occurrit τεῆς Od. Η. 290. Κ. 342. & τεῇ Od. Λ. 223.

[5] Τεθυωμένοι. Il. Ξ. 172:

— Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

[6] Ὑμεῖς. Il. Δ. 246.

[7] Τείρεα. Quidam deducunt ex טור *ordo*.

[8] Τέκμωρ. Il. Α. 526:

Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. —

Τάνυσσα. Tetendi.

Τέγεοι. In ſuperiori ædium parte eminentes:

In ſuperiori ædium parte eminentes duodecim erant thalami. ———

Τεήν. Tuam. In genitivo dicitur τεοῦ, & in dativo τεῷ.

Τεθυωμένοι. Thure vaporati, ſuave olentes.

Τέθηπα. Perculſus ſum. Et in participio:

——— *Vos ſtatis perculſi & attoniti.* ———

Τείρεα. Aſtra.

Τέκμωρ. Finis.

Τέκτων. Omnis artifex; derivatur ex τεύχω, *id eſt*, fabricari.

Τέλσον. Finis.

Τεληέσσας. Aut perfecta & perfectricia votorum ſacrificia; aut quæ ex perfectis fiunt victimis.

Τελαμών. Id ex quo ſuſpenditur ſcutum aut enſis.

Τέλος. Ordo:

——— *Ad cuſtodum ordines venerunt euntes.*

---

9 Τεληέσσας. Hes. Τεληέσσας ἑκατόμβας. Τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν ἐπιτελουμένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Reſpexerunt Il. A. 315:

Ἕρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας.

10 Τελαμών. Vide Pollucem 1, 136. Philemon: Τελαμών. Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. ἦν δὲ λῶρος πλατὺς δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. &c.

11 Τέλος. Philemon ineditus: Τέλος. Πολυσήμαντον ἐστί. σημαίνει γὰρ ἀνάλωμα, καὶ τάξιν, καὶ ἀρχὴν, καὶ γάμον. καὶ ἐκ τοῦ δηλοῦντος μὲν τὸ ἀνάλωμα, γέγονεν ἀτελῆ, κατὰ Πανσανίαν, τὰ ἀδάπανα. ὡς καὶ πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελής. ὁ φειλωδός (lege φειδωλός) φασι καὶ ὀλιγοδάπανος. ὡς πολυτελὴς, ὁ πολυδάπανος. ἐκ τοῦ σημαίνοντος ἀρχὴν, αἱ μυστικαὶ τελεταί, καὶ τὸ τελεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ μυεῖσθαι, ἡ κατ' ἀρετὴν τελειότης, καὶ οἱ ἐν τέλει, τουτέστιν, οἱ ἀρχικοὶ, καὶ οἱ τάσσοντες, ἤτοι κοσμήτορες. ὡς τό· Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους τοῦ τὸν γάμον σημαίνοντος, τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, καὶ ἡ ἑρμηνεία παρὰ Πανσανίᾳ εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρετρα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες. καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἐν

καὶ πληθυντικῶς·

Καὶ [1] κατεκοιμήθημεν ἐν τελέεσσι. ——

Τέμενος. Πᾶς [2] ἀποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος.

Τένοντε. [3] Διατεταγμένα νεῦρα.

Τέο. Τίνος·

—— Τέο [4] μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Τερψιβρότου. [5] Τέρποντος τοὺς βροτούς.

Τερμιόεντα. [6] Τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα.

Τερπικέραυνος. Ἤτοι ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἢ ὁ τερπόμενος. [7]

τοῦ παντὸς πράγματος πέρας, τέλος λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ τελευτὴ προσλαβοῦσα τὸ Υ πρὸς διαφορὰν τῆς τελετῆς, καὶ τὸ τελευτᾷν ῥῆμα. ὡς τό·

— Τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς. (Od. Α. 293.)

καὶ τὸ τελεῖν, ὡς τὸ, τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. καὶ τὸ τελειοῦν, καὶ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις τέλειος. καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ παντελές. ἤδη δὲ καὶ ἡ λυσιτέλεια. δοκεῖ δὲ ἀπὸ σεμνότητος λέξεως τοῦ τέλειν τὸ τέλος γίνεσθαι. ποῖον ἂν ἐκεῖνο εἴποι τις, προανατέλλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τὸ τέλος, καὶ αὐτοῦ ἕνεκα τὰ πρὸ αὐτοῦ. ἑξαχῶς δὲ τὸ τέλος εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, καὶ τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, καὶ τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον, καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ δὲ ἐν τῷ, τοῖς τέλει βεβῶσι πείσομαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δαπάνημα. ὡς παρ' αὐτῷ· μάτην δ' εἰκοσὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος. καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελειοποιὸν ἀρετήν, ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ λέγεται. καὶ τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος. οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ. τέλος καὶ τὸ πλήρωμα, ἡ ἑορτή. καὶ ὁ διδόμενος τοῖς βασιλεῦσιν ἐτήσιος φόρος. ἀφ' οὗ συντέλεια, ἡ συνεισφορά. τέλη δὲ πληθυντικῶς, αἱ ἀρχαί. καὶ τέλος θανάτοιο, πρὸς διαστολὴν εἴρηται. οὐ γὰρ ἅπαν τέλος νεκρικόν ἐστι, ἀλλὰ τοῦ θανάτου. ὥσπερ οὐδὲ πᾶσα τελευτὴ θάνατος, ἀλλὰ ἡ τοῦ βίου. Qui. & idem in τελευτὴ habet: Τελευτὴ, παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τέλος τοῦ ἔργου, καὶ τελευτᾷν, τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν. ἡ τελευτὴ εἰ καὶ φανερῶς τὸ ἁπλῶς τέλος, ἀλλὰ συνδυασθὲν ποτὲ μετὰ ζωῆς, ἢ βιότου, ἢ βίου, δηλοῖ τὸν θάνατον. ἡ τελευτὴ ἁπλῶς μὲν τέλος παντὸς πράγματος. καὶ τελευτᾷν, τὸ πληροῦν, ἐπὶ δὲ θανάτου χρεία προσθήκης. οἷον τελευτὴ βίου καὶ τελευτᾷν ζωήν. ὕστερον μέντοι ταῦτα κατά τι ἰδιάζον δίχα προσθήκης ἐπὶ θανάτου κεῖνται. ὡς καὶ συμφορά, ἣν μὲν ὅτε ἐπὶ χρηστὴν φορὰν, ἤτοι ἀπόβασιν. ὡς τό· Ἐπ-

Et in plurali:

Et dormivimus inter ordines. ———

ΤΈΜΕΝΟΣ. Omnis locus a reliquis abſciſſus in alicujus honorem.

ΤΈΝΟΝΤΕ. Extenſi nervi.

ΤΈΟ. Cujuſnam:

——— *Quouſque flens & dolens.*

ΤΕΡΨΙΒΡΌΤΟΥ. Qui recreat mortales.

ΤΕΡΜΙΌΕΝΤΑ. Tunicam ad pedes uſque deſcendentem, & quæ totum corpus definiendo terminat.

ΤΕΡΠΙΚΈΡΑΥΝΟΣ. Qui fulmine aut ipſe oblectatur, aut alios terret ac proſternit.

συμφορᾶς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. ἡ δευτέρα (lege δὲ νεωτέρα) χρῆσις οὐ μέσως ἔχειν ἀφῆκε τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ κακοῦ σφετερίζουσι, συμφορὰν λέγουσα τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην.

[12] Φυλάκων. In noſtro Homero habetur Il. K. 470:

— Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.

[1] Καί. Hîc memoriâ lapſus eſt Apollonius. Legitur enim in Hom. Il. Λ. 729:

Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι.
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι οἷσιν ἕκαστος.

Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum in vocem Τέλος, & Thomam Magiſtrum in Τέλη.

[2] Τέμενος. Il. Z. 194:

Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

[3] [illegible] Occurrit Il. Δ. 521, E. 307, K. 4[illegible] Ξ. 466. Infra lege cum Heſ. διατεταμένα pro διατεταγμένα.

[4] Τέο. Il. Ω. 128.

[5] Τερψιβρότου. Alii φαεσιμβρότου, alii, ut Heſ. legunt τερψιμβρότου Od. M. 269. & 274:

Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο.

[6] Τερμιόεντα. Od. T. 242:

— Δίπλακα δῶκα
Καλήν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Heſiod. in Operibus, verſu 535:

Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

[7] Τερπόμενος. Vitioſa repetitio. Hîc pro τερπόμενος lege τρεπόμενος. Ut, citante, poſt alios, Alberti, Schol. Hom. in Il. A. 419. τερπικεραύνῳ explicat τερπομένῳ κεραυνοῖς, ἢ… τρέποντι κεραυνοῖς. Et ad Il. Θ. 2: ὁ τερπόμενος τοῖς κεραυνοῖς. ἢ ὁ τρέπων τοὺς ἐναντίους κεραυνοῖς. Idem afferunt Etymol. Magnus & Moſchopulus.

ΤΕΡΕΝ. Ἁπαλόν.

ΤΕΡΕΤΡΑ. [1] Τρύπανα.

ΤΕΤΥΚΟΝΤΟ. [2] Ἡτοιμάζοντο.

ΤΕΤΡΑΘΕΛΥΜΝΟΝ. Τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένων. [3]

ΤΕΤΑΓΩΝ. [4] Ἐκτείνας.

ΤΕΤΥΚΤΑΙ. Κατεσκεύασται.

ΤΕΤΤΑ. Ἑταῖρε [5] πρὸς ἑταῖρον φιλικὴ προσφώνησις.

ΤΕΤΙΗΜΕΝΟΣ. Τετιμωρημένος. [6]

ΤΕΥΧΕΑ. Ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ νεώς.

ΤΕΩΝ. Τίνων. [7]

ΤΕΤΕΥΞΕΤΑΙ. [8] Κατασκευασθήσεται.

ΤΕΝΕΔΟΣ. Νῆσος σύμμαχος Τρώων.

ΤΕΤΑΝΥΣΤΟ. Ἐξετέτατο.

ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΑΙ. Ἀπεστραμμέναι, ἐν τῇ [9] Γ Ὀδυσσείας.

---

[1] Τέρετρα. Od. E. 246:

Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων.

Philemon ineditus: Τέρετρον. Τὸ τρύπανον, ὃ διάτετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι· διαφθείρουσι. ὀνοματοπεποίηται παρὰ τὸν ἦχον, τὸν ἐν τῷ τρυπᾷν ἀποτελούμενον... καὶ ἡ τρύμη, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ, καὶ τρυμαλιὰ, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ζυγοῦ τρυτάνη.

[2] Τετύκοντο. Il. A. 467:

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα.

[3] Τεθειμένων. Heſ. pro τεθειμένων habet τεθειμένον, & addit: ὁ ὅπλον, ἐπιθέματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός. Erat cum in Apollon. legendum cenſerem ἐκ τεσσάρων πτυχῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλαις τεθειμένων συνεστός.

[4] Τεταγών. Il. A. 591:

Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

[5] Ἑταῖρε. Heſ. contra explicat, νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις.

[6] Τετιμωρημένος. Sic paſſim apud Homerum:

— Φίλον τετιημένος ἦτορ.

Pariter Heſ. habet, Τετιημένοι, Τετιμωρημένοι; ubi Alberti mavult Τετιημέναι. Schol. Suidas & Gloſſæ Rutgers. pariter Τετιημένος explicant per τετιμωρημένος, *id eſt*, afflictus, cruciatus corde. Sic quædam Terentii Comœdia inſcribitur *heautontimorumenos*, & apud Menandrum, unde deſumpta erat, dicitur ἑαυτὸν τιμωρούμενος, quod vertunt *ſe ipſum puniens*, & pariter ſignificare poſſet, *ſe ipſum affligens & dolore crucians*. Apud Homerum τίω &

Τέρεν. Molle.

Τέρετρα. Terebræ.

Τετύκοντο. Præparabant.

Τετραθέλυμνον. Conſtans ex quatuor coriis ſuperimpoſitis.

Τεταγών. Qui tetendit.

Τέτυκται. Paratum eſt.

Τέττα. Amici ad amicum generalis compellatio.

Τετιημένος. Cruciatus.

Τεύχεα. Arma, non ſolum bellica, ſed etiam & navis armamenta.

Τέων. Quorumnam.

Τετεύξεται. Conficietur.

Τένεδος. Inſula quæ Trojanos in bello adjuvabat.

Τετάνυστο. Extenſa erat.

Τετραμμέναι. Averſi, in quinto Odyſſeæ libro.

τιμάω proprie ſignificant debita unicuique perſolvere, ſive in bonam, ſive in malam partem. Hinc accipitur pro punire & ulciſci Od. Γ. 197:

— Ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα.

Apud Heſiod. in Herculis Scuto, verſu 17:

Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων.

Hinc & hòc explicetur in Horatii Arte Poeticâ:

— *Honoratum ſi forte reponis Achillem.*

Id eſt, quem Jupiter ipſe ultus eſt, ut apparet ex primo Iliadis Libro ubi Theris Jouem orans ſimili voce utitur, verſu 508:

Ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ.

Et multo clarius legitur Il. Ο. 77. ubi Jupiter profitetur ſe non ceſſaturum ab irâ quâ Danaos perſequebatur, priuſquam Achillis vindictam implorantis deſiderium expleretur; quemadmodum, ut ait, promiſerat & capite annuerat:

Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

Alii minus bene *honoratum* explicant per *illuſtrem*, *clarum*; quo ſenſu minus Latinum eſſet.

[7] Τίον. Il. Ω. 387:

— Τίον δ' ἐξ ἴσον τοκεῦσι.

[8] Τετάχαται. Il. Μ. 345:

[9] Ἐν τῇ Ι. Falſa allegatio. Pro Ι ſcribe Ε. Revera legitur Od. Ε. 71:

Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

Heſ. explicat: ἀπεστραμμέναι, πρὸς αὐτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι.

Τετελεσμένον. [1] Τὸ ὅ,τι οὖν τι πρᾶγμα τελεσθῆναι.

Τετράγυος. [2] Τεσσάρων γυῶν. γύης δὲ, μέτρον γῆς.

Τεκμαίρομαι. [3] Ἀποτελέσω.

Τέρματα. Σημεῖα, ἐν τῇ Θ [4] Ὀδυσσείας.

Τετράκυκλοι. [5] Τετράτροχοι.

Τετιημένον. [6] Τετιμημένον.

Τέρψομαι. Τερφθῶ.

Τελέθοντες. [7] Γινόμενοι. Ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας.

Τέως. Τὸ τηνικαῦτα· [8]

> Ὄφρα [9] τέως αὐτὸς μένω. [10] ———

Τέγεος. Τῆς στέγης. [11]

Τετευχῆσθαι. Καθωπλίσθαι.

Τετράοροι. [12] Τέθριπποι.

Τερπιάδης. Πατρωνυμικῶς, [13] Τερπίου υἱός.

Τῆ. Λάβε·

> Τῆ νῦν [14] τοῦτον ἱμάντα. ———

---

1 Τετελεσμένον. Il. A 212:

Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

2 Τετράγυος. Od. H. 112:

Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος. —

Ubi Schol. Τετράγυος. Τεσσάρων γυῶν. γύη δὲ, (pro γύης) μέτρον γῆς γεωργικόν.

3 Τεκμαίρομαι. Reſpicit Od. H. 317:
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' εὖ εἰδῇς.)

4 Ἐν τῇ Θ. Od. Θ. 192:

— Ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη.

5 Τετράκυκλοι. Vide Polluc. 10, 52. Legitur Od. I. 242.

6 Τετιημένον. Cum ſupra præceſſerit, Τετιημένος, Τετιμωρημένος, p. 770. hic lege τετιμένον, quod habetur Il. Υ. 426. & Od. Ρ. 472.

Τετελεσμένον. Res quæ talis eſt ut poſſit confici.

Τετραγγος. Quatuor jugerum. Etenim γύης eſt menſura terræ.

Τεκμαίρομαι. Perficiam.

Τέρματα. Signa, in octavo Odyſſeæ libro.

Τετράκυκλοι. Qui habent quatuor rotas.

Τετιμημένον. Honoratum.

Τέρψομαι. Oblectabor.

Τελέθοντες. Exiſtentes. Occurrit in decimo ſeptimo Odyſſeæ libro.

Τέως. Tunc:

Ut interea ipſeque maneam. ———

Τέγεος. Tecti.

Τετευχῆσθαι. Armari.

Τετράοροι. Quadrijuges.

Τερπιάδης. Nomen patronymicum, Terpii filius.

Τῆ. Accipe:

Accipe nunc hoc cingulum. ———

---

7 Τελέθοντες. Od. Ρ. 586:

Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες. —

8 Το τηνικαῦτα. Pro τὸ, legerem τότε, quod & ſignificat. Vide Heſ.

9 Ὄφρα. Il. Ω. 658.

10 Μένω. In Homero legitur:

Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω —

11 Στεγος. Lege τὸ τέγος, vel τοῦ τέγεος. Heſ. τέγος. τέγος. ἤγουν στέγης. Legitur Od. Κ. 559:

Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. —

12 Τέτρωροι. Heſ. explicat, τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑποζυγίων. Od. Ν. 81:

Ἡ δ᾽ ὥς᾽ ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

13 Πατρονυμικῶς. Melius per *omega*, cum Phavorino, πατρωνυμικῶς. Od. Χ. 330:

Τερπιάδης δ᾽ ἔτ᾽ ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν.

14 Τῆ νῦν. Il. Ξ. 219.

τινὲς δὲ ϗ σὺν τῷ I γράφουσι, οὐχ ὑγιῶς. ἡνίκα μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῆ, μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ, ταύτῃ, οἷον·

Τῇ δὲ δώδεκα παῖδες [1] ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

ῥῆμα δὲ προστακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι [2] χωρὶς τοῦ I γράφειν.

Τῆς. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τῆς μὲν [3] ἰῆς στιχὸς ἦρχεν. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας ταύτης

Ὡς τῆς [4] τήκετο καλὰ παρήϊα. ———

Τήν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

——— Τήνδε [5] γυναῖκα

Εὗρον. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ταύτην·

Ὡς τὴν ἀμπέλαγος [6] ἄνεμοι φέρον ἔνθα δὲ ἔνθα.

Τηλεδαπός. Πόῤῥωθεν, ϗ ἄλλου [7] δαπέδου ϗ ἄλλου ἐδάφους.

Τηλεκλητοί. Τηλόθεν ἐπικεκλιμένοι [8] εἰς συμμαχίαν.

Τηλύγετος. [9] Κυρίως μὲν, ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἄν τις γένοιτο·

Ἄμφω [10] τηλυγέτω. ———

---

[1] Παῖδες. Confundit Apollon. duos verſus. Legitur Od. Γ. 354:

—Ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται.

Et Od. Κ. 5:

Τοῦ ϗ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.

[2] Εἶναι. Mallem ἐστί.

[3] Τῆς μέν. Il. Π. 173.

[4] Ὡς τῆς. Od. Τ. 208.

[5] Τήνδε. Od. Κ. 112.

[6] Ἀμπέλαγος. Od Ε. 336. In quibuſdam Hom. Editionibus legitur, ἂν πέλαγος.

[7] Καὶ ἄλλου. Lege ϗ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, cum Heſ.

[8] Ἐπικεκλιμένοι. Lege ἐπικεκλημένοι. Quidam pro τηλεκλητοὶ legunt τηλεκλειτοί. Habes Il. Ζ. 111:

Quidam, ſed male, cum *iota* ſcribunt; quod fieri non debet, cum τῇ non eſt articulus fœmininus, neque pronomen relativum idem ſignificans quod ταύτῃ, ut in hoc verſu:

Huic & duodecim liberi in ædibus relicti ſunt.

Verbum τῆ, cum eſt in imperativo, & ſignificat *accipe*, ſine *iota* ſcribendum eſt.

ΤΗ͂Σ. Pro articulo:

Unius quidem ordinis dux erat. ———

Et pro pronomine ταύτης:

Sic hujus liquebantur pulchræ genæ ———

ΤΉΝ. Pro articulo:

——— *Mulierem*

Invenerunt. ———

Et pro ταύτην, *id eſt*, illam:

Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.

ΤΗΛΕΔΑΠΌΣ. E longinquo, & ex alio ſolo & aliâ ſede.

ΤΗΛΕΚΛΗΤΟΊ. Procul advocati ad ſocietatem belli.

ΤΗΛΎΓΕΤΟΣ. Proprie quidem, qui parentibus procul ab eorum juventute naſcitur, poſt quem alius non gignatur filius:

Ambos in ſenectute patris natos. ———

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι.

9 Τηλύγετος. Philemon ineditus: Τηλύγετος. Ὁ μονογενὴς, καὶ τηλύγετος ἐν μάχῃ, ἤγουν μόνος. καὶ τηλύγετος παῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ μόνος μεθ' ὃν οὐκ ἔτι τεκνώσασθαι, ἢ ὁ μόνος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν. παράδειγμα τῶν προτέρων ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης. τῶν δευτέρων δὲ, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης. καὶ ὁ Τηλέμαχος τοῦ Ὀδυσσέως, ᾧ οὕτω (forte τοῦτο) τὸ ὄνομα ἔκειτο, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἀνετράφη.

10 Ἄμφω. Il. Ε. 153.

ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ [1] γίνονται. καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος μονογενὴς, τηλύγετος, καὶ τηλυγέτη. [2] ἐπὶ δὲ τοῦ

Ἀλλ' οὐκ [3] Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,

οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τοῦτ' ἔστιν, ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος·

Ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός [4] περ ἐών. ———

οὐχ ὡς τηλύγετον οὖν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι.

Τῆμος. [5] Τηνικαῦτα.

Τηλίκου. [6] Τηλικούτου.

Τηϋσίην. [7] Ματαίαν.

Τηΰγετον. [8] Ὄρος Λακεδαίμονος.

Τηλεφανής. Τηλόθεν φαινόμενος.

Τηλεφίδην. Τὸν Τηλέφου υἱόν·

Ἀλλ' οἷον [9] τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο. ———

Τηθαιβώσσουσιν. [10] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐπὶ τῶν μελισσῶν.

---

[1] Ἀγαπητός. Eſt proprie filius unicus, ſic dictus quod eximie diligatur.

[2] Τηλυγέτη. Il. Γ. 175:
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Sic Helena ætate florens ſuam filiam unicam vocat.

[3] Ἀλλ' οὐκ. Il. N. 470.

[4] Μεσαιπόλιος. Il. N. 362:
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Quo reſpexit Apollon. qui hæc duo loca inter ſe comparat, cum dicit: *ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός περ ἐών*. Unde delendum eſt τὸ καὶ, ut verſus conſtet quem hîc allegat Apollon.

[5] Τῆμος. Convenit cum Chaldaico תמן, quod uſurpatur pro Hebraico שם *ibi, illic*.

[6] Τηλίκου. Il. Ω. 487:
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.

Etenim

Etenim tales eximie diliguntur. Quin immo & filius in juventute patris natus, quique unicus eſt, vocatur τηλύγετος, & talis filia τηλυγέτη dicitur. In hoc autem verſu:

Sed non Idomeneum metus corripuit τηλύγετον *veluti*,

quidam explicant: non fugit ut puer in ſenectute patris natus; nam tales infirmi ſunt ut plurimum. Alii vero interpretantur: ſed non Idomeneum metus corripuit quamvis τηλύγετον, *id eſt*, jam ætate provectum. Nam ad expeditionem Trojanam profectus eſt ſemicanus:

Ibi quamvis ſemicanus exiſtens. ———

Unde hic ſenſus exurgeret: eum igitur, quamvis ſemicanum, non metus corripuit ut ſenem ætate provectum. Uterque ſenſus habet rationes quibus ſe tueatur.

Τῆμος. Tunc.

Τηλίκου. Tanti. Ejuſdem ætatis.

Τηΰσίην. Vanam.

Τηΰγετον. Mons Lacedæmoniæ.

Τηλεφανής. Procul conſpicuus.

Τηλεφίδην. Telephi filium:

Sed qualem Telephi filium interfecerit. ———

Τηθαιβώσσουσι. Hæc vox ſemel occurrit, & de apibus

---

7 Τηΰσίην. Heſ. præterea affert hoc Homeri exemplum, quod ex Apollon. excidit:

— Σὺ δ' τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς. (Od. Γ. 316.) Et addit: τινὲς ἀργίαν· ἄλλοι, βλαβερὰν, ἢ περιβόητον. Quidam deducere conati ſunt ex Hebraico תהו *vaſtitas*, *inanitas*.

8 Τηΰγετον. Od. Ζ. 103.

9 'Αλλ' οἷον. Od. Λ. 518.

10 Τηθαιβώσσουσι. Lege τιθαιβώσσουσι. Od. Ν. 106:

—Ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

Ibi vide Schol. Quidam derivant ex התדבש *mel conficio*.

ὅσιον, ἀποτίθενται τὴν βόσιν, τουτέστι, τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσι.

Τιμήν. Ἐπὶ μὲν τῆς δόσεως, [1] καὶ τῆς [2] συνήθους ἡμῖν·

Τιμῆς ἧς τέ [3] μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιούς. [4]

ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας·

Τιμὴν ἀρνύμενοι. [5] ———

ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου·

Τιμὴν [6] δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ὠνῆς·

Τιμὴν [7] ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον. ———

μήποτε [8] δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προστίμου λέγεσθαι. [9] ὁ δὲ Ἡλιόδωρος καὶ τὴν βασιλείαν [10] οὕτως φησὶ εἰρῆσθαι· [11]

Ἦ ἔτ' [12] ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

Τίννυνται. Τιμωροῦνται. [13]

Τίσιν. Ἀντέκτισιν.

---

[1] Δόσεως. Fortaſſe quis tentaret δόξης. Sed recte habet δόσεως & Etymol. qui hæc deſcripſit.

[2] Καὶ τ. Etymol. habet, καὶ τῆς ἡμῖν νενομένης συνήθους.

[3] Ἧς τε. Etymol habet, ἥ τε. Il. Ψ. 649.

[4] Ἀχαιούς. Lege Ἀχαιοῖς. Etymol. addit aliud exemplum ex Il. B. 197:
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. —

[5] Ἀρνύμενοι. Il. A. 159. Etymol. addit, καὶ γράφεται ποινήν.

[6] Τιμὴν δ'. Il. Γ. 286.

[7] Τιμήν. Od. X. 57.

[8] Μήποτε. Sic lege & in Etymol. pro ποτὲ δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προστίμου λέγεται. Nam, cum uterque ſupra dixiſſet, ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου, hîc eſſet vitioſa repetitio. Sed ſenſus eſt & in hoc exemplo ultimo ex Od. X. 57. deſumpto τιμὴν fortaſſe (μήποτε δὲ) ſumi poſſe pro talione & retributione; quo ſenſu venerat Il. Γ. 286. Hunc verſum qui ab Etymologo corrup-

uſurpatur. Dicitur ſecundum etymologiam, quaſi ἀποτίθενται τὸν βίον, *id eſt*, alimentum repoſitum congerunt.

Τιμήν. Pro præmio quidem, & in ſenſu apud nos uſitato ſumitur:

Munere quo me decet honorari inter Achivos.

Et pro ultione:

Ultionem repetentes. ———

Et pro mulctâ:

Mulctam autem Argivis perſolvere. ———

Et pro pretio:

Pretium ſeparatim ducentes viginti boum. ———

Fortaſſe & in hoc etiam exemplo ſumitur pro mulctâ. Heliodorus & regnum ſic vocari dicit:

An adhuc teneat regnum multis in Myrmidonibus.

Τίννυνται. Pœnas exigunt.

Τίσιν. Ultionem.

---

tus affertur, ſic lege cum Homero:

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος.

Pro,

Τιμὴν ἀλφίσκοντ' ἐεικοσάβοιον ἑκάστῳ,

ut male apud eum legitur.

9 Λέγιξαι. Etymologus habet λέγεται.

10 Ἡλιόδωρος. Pro eo Etymol. habet, Ἡρακλεωνός.

11 Βασιλείαν. Sic Pindarus dixit in ſextâ Pyth. ἀρχαῖς ἐγκωμίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν ἐ κατ' αἶσαν· τάν ποτε Ζεὺς ὤπασε λαγέτᾳ Αἰόλῳ, καὶ παισὶ, τιμάν. Et infra idem Jaſon dicit Peleo: ἐ πρέπει... ἀκόντεσσι μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. Sed in loco Homeri infra allato potius honorem proprie deſignat. Nam opponitur τῷ ἀτιμάζουσι. Addit enim:

Ἤ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

12 Ἤ ἔτ'. Od. Λ. 494.

13 Τίννυνται. Il. Τ. 260:

Ἀνθρώπους τίννυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

Τιττύσκετο. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο·

——— Ὑπ' ὄχεσφι [1] τιτύσκετο. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ στοχασμοῦ [2] χρῆται·

Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι [3] τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

καί·

Ἰοῖσίν [4] τε τιτυσκόμενοι. ———

καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχικῶς καταστοχάζετο·

——— Τιτύσκετο [5] δὲ φρεσὶν ᾗσιν,

Ἤ τευ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.

Τιταινομένω. [6] Ἐκτεταικότες.

Τιμήεντος. Ἐντίμου.

Τίμιος. Ἔντιμος.

Τλῆναι. Ὑπομεῖναι, τολμῆσαι.

Τμήδην. Ἀποκεχωρισμένος. [7] ἔστι δὲ ἐγγύτερον, ὅσον τ' ἐπιτεμεῖν.

Τμάγεν. Διεχωρίσθησαν.

Τμῶλος. Ὄρος Λυδίας.

Τόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου·

Τὸν δ' [8] ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ πλῆξεν.

ἐπὶ δὲ τοῦτον, ἀναφορικῶς·

——— Ἀλλ' [9] ἄρα καὶ τὸν

Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα. ———

---

1 Ὑπ' ὄχεσφι. Il. Θ. 41.

2 Στοχασμοῦ. Lege στοχασμῷ.

3 Τοῖσι. Il. N. 159. Pro ἐν τοῖσι, in Homeri Editionibus legitur αὐτοῖο.

4 Ἰοῖσιν. Il. Γ. 80.

5 Τιτύσκετο. Il. N. 558.

6 Τιταινομένω. Od. B. 149:

Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν.

7 Ἀποκεχωρισμένος. Lege ἀποκεχωρισμένως, ut habet Hesſ. qui explicat quoque, ὅσον ἐπιτεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι;

ΤΙΤΎΣΚΕΤΟ. Pro præparabat :

——— *Sub curribus parabat.* ———

Et pro collineatione uti :

Meriones autem inter eos collineavit haſtâ lucidâ.

Et :

Sagittiſque collimantes. ———

Et pro animo deſtinare ac ſibi proponere aliquem ſcopum :

——— *Obſervabat autem mentibus ſuis*
Aut eminus jaculum immittere, aut cominus aliquem
invadere.

ΤΙΤΑΙΝΟΜΈΝΩ. Cum extenſas ab erent.

ΤΙΜΉΕΝΤΟΣ. Pretioſi.

ΤΊΜΙΟΣ. Honorabilis.

ΤΛΗ͂ΝΑΙ. Pati, audere.

ΤΜΉΔΗΝ. Abſcidendo. Eſt autem, ſecundum etymologiam, ita accedere ut poſſimus incidere.

ΤΜΆΓΕΝ. Separati ſunt.

ΤΜΩ͂ΛΟΣ. Mons Lydiæ.

ΤΌΝ. Pro articulo :

Alterum gladio magno percuſſit.

Et pro *hunc*, relative :

——— *Sed & hunc*
Juno fæmina exiſtens. ———

& affert exemplum ex Il. H. 262 :
Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε. —
Ubi Schol. habet pariter, τμητικῶς. ὅσον ἐπιτεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι.

[8] Τὸν δ'. Il. E. 146 :
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'. —

[9] Ἀλλ'. Il. T. 97.

ὃ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ·

Τὸν ποτέ [1] οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

Τοῦ. Ἄρθρον. καὶ ἐπὶ τούτου, καὶ κατ' ἐπέκτασιν [2] λέγεται.

Τοὺς. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου·

Τοὺς μὲν [3] τέσσαρας αὐτὸς ἔχων. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ οὓς ὑποτακτικοῦ·

Τούς [4] μοι Λαοθόη τέκετο [5] κρείουσα γυναικῶν.

Τό. Ἐπὶ μὲν οὖν ἄρθρου·

——— Τὸ μὲν [6] ἥμισυ, οἰνοπέδοιο. [7]

ἐπὶ δὲ τούτου·

——— Τὸ μὲν [8] ἔκταμεν ὄφρα φοροίη.

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

——— Τὸ καὶ [9] οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον. ———

Τοκῆας. Γονεῖς.

Τολύπευσεν. Κατειργάσατο. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐρίων, [10] τολύπη λέγεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, διείλησεν.

Τοξότα λωβητήρ. Ἓν διὰ τῶν δύο. [11] διὰ τῶν τόξων βλάπτων.

Τορνώσαντο. Ἐπέγραψαν·

Τόρνωσαν [12] δὲ σῆμα. ———

---

[1] Τὸν ποτέ. Il. Α. 20.

[2] Ἐπέκτασιν. Dicitur per ſuperproductionem pro οὗ. Il. Α. 249:
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Sumitur pro τούτου Il. Α. 43. & pro articulo præpoſitivo Il. Α. 340. Supra poſt ἄρθρον, omiſſum eſt προτακτικὸν, quod habet Heſ. Sic infra in Τοὺς & Τὸ, poſt ἄρθρου, deeſt προτακτικοῦ.

[3] Τούς. Il. Ε. 271.

[4] Τούς μοι. Il. Χ. 48.

[5] Τέκετο. Male in Codice Mſ. τίκε.

[6] Τὸ μέν. Il. Ι. 575.

[7] Οἰνοπέδοιο. Male in Codice Manuſcripto, οἰνοπέδιον.

[8] Τὸ μέν. Od. Ι. 320.

Et pro articulo poſtpoſitivo:

Quem olim ei Cinyras dedit in munus hoſpitalitatis.

Τοῦ. Articulus præpoſitivus. Ponitur & pro τούτου, *id eſt*, hujus. Et aliquando dicitur per ſuperproductionem.

Τοὺς. Pro articulo præpoſitivo:

Quatuor quidem ipſe habens. ———

Et eſt articulus poſtpoſitivus pro οὕς:

Quos mihi Laothoe peperit regina mulierum.

Τό. Pro articulo præpoſitivo:

——— *Dimidium quidem, vitiferi ſoli.*

Et pro τούτου, *id eſt*, hujus:

——— *hanc quidem inciderat ut ferret.*

Et pro idcirco:

——— *Quocirca etiam non ad multum tempus integer.* ———

Τοκῆας. Parentes.

Τολύπευσεν. Confecit; unde & lanificium vocatur τολύπη. At Heliodorus interpretatur, *evolvit.*

Τοξότα λωβητήρ. Eſt figura quæ vocatur ἓν διὰ δυοῖν. Eum ſignificat qui arcu ſuo damnum infert.

Τορνώσαντο. Undique circumſcripſerunt:

Circulo circumſcripſerunt tumulum. ———

---

9 Τὸ καί. Il. M. 9. Pro τὸ καὶ, hodie legitur τῷ καί. At Lectionem Apollonii, Codicibus Regiis Hom. 2684. & 2766. confirmatam, unice veram puto. Sic & Il Γ 176: Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.

10 Ἐρίαν. Poſt ἐρίαν omiſſum puto καὶ ἐργασίαν. Od. Δ. 490: Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

11 Δύο. Lege δυοῖν.

12 Τόρνωσαν. Lege τορνώσαντο, ut Il. Ψ. 255. quod Schol. interpretatur, κύκλῳ περιέγραψαν.

Τόσσος. Τοσοῦτος, τηλικοῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμαστοῦ·

Τόσσος [1] ἔην. ———

Τόφρα. Ἕως τούτου τοῦ χρόνου. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα. [2]

Τραφερήν. Ξηράν. τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι τὴν γῆν. [4] οὕτως κατὰ διαστολὴν τῆς θαλάσσης οὔσης

Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες [5] ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

Τραπείομεν. [6] Τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ταρπείομεν.

Τράπεον. [7] Ἐπάτουν. παρὰ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηθέντα. οἶνος γὰρ λοιπὸς γίνεται. ἀπὸ τούτου, ἔτι καὶ νῦν, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τῶν βοτρύων ἀπορρέων, πρότροπος καλεῖται, οἷον, πρότραπος.

Τρέπεται. [8] Πήγνυται.

Τρητοῖσι. Ἀπίων, κυρίως. [9] ἱμᾶσιν γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλίναι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς ταυτὸ τείνων, τοῖς εὖ τετρημένοις.

Τρήρωνος. Ἐπὶ τῶν περιστερῶν, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι. δειλὸν γὰρ τὸ ζῶον. ὅθεν καὶ

——— Πολυτρήρωνά [10] τε Θίσβην,

πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν.

---

[1] Τόσσος. Il. I. 542.

[2] Τὸ ὄφρα. Mallem τοῦ ὄφρα. Hinc emendo locum Heſ. huc uſque intactum, ubi habetur: Τόφρα. Ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου. καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Tranſpoſitum puto τὸ ΧΡΟ'ΝΟΥ. Et lego, ἕως τούτου χρόνου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα. Quod ultimum vocabulum omiſſum puto.

[3] Ξηράν. Sic Hebræi pro terrâ dicunt יבשה.

[4] Τὴν γῆν. Aliter interpunge; & lege, duobus reſtitutis, quæ exciderant, vocabulis: τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι. τὴν γῆν οὕτως ΛΕ'ΓΕΙ κατὰ διαστολὴν τῆς θαλάσσης ΥΓΡΑ͂Σ οὔσης.

[5] Ἐθέλοντες. Levi diſcrimine in Cod. Mſ.

Τόσσος.

Τόσσος. Tantus, de magnitudine & de ætate. Dicitur & de iis quæ admiramur:

Tantus erat. ———

Τόφρα. Significat *uſque ad hoc tempus*; & reſpondet τῷ ὄφρα.

Τραφερήν. Aridam. Nam θρέψαι eſt compingere. Terram ſic vocat aridam, ut diſtinguatur a mari quod ὑγρὴν, *humidum*, dicit:

Jupiter pater, ſi me volentes in ſiccâ que & humidâ viâ.

Τραπείομεν. Oblectemur. Dicitur per metatheſin pro ταρπείομεν.

Τράπεον. Calcabant. Sic dicuntur uvæ, quod invertantur dum calcantur; ſolum enim vinum ſupereſt. Unde etiam nunc quod profluit, antequam calcentur uvæ, vocatur πρότροπος, quaſi πρότρεπος.

Τρέπεται. Compingitur.

Τρητοῖσι. Apion proprie interpretatur, *qui ex loris fiunt*. Loris enim extendebantur lecti. Heliodorus idem ſpectans explicat, *bene perforatis*.

Τρήρωνος. De columbis dicitur; ex verbo τρεῖν, quod eſt timere. Timidiſſimum enim hocce genus; unde & in hoc verſu:

——— *Et* πολυτρήρωνα *Thisben*;

πολυτρήρωνα *columbis abundantem* ſignificat.

---

legitur, εἴ με θέλοντες. Occurrit hic verſus Od. Υ. 98.

6 Τερπείομεν. Il. Γ. 441:

Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

7 Τράπεον. Od. Η. 125. Vide Heſ. in Τραπέοντο & Πρότροπος.

8 Τρέπεται. Lege Τράφεται, ſeu potius Τρέφεται. Heſ. habet; Τράφεται, Πήγνυται. Et Τρέφεται Πηγνῦται. καὶ τρέφεται. ὁμοίως.

9 Κυρίως. Poſt κυρίως, forte omiſſum, ἱμαντωτοῖς, ut in Heſ. emendabat Iſaac Voſſius, pro ἱμαντωτοῖς. Sed mallem ἱμαντίνοις, ſeu ἱμαντώδεσι. Reſpicit Il. Γ. 448:

— Ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.

In Theogoniâ, verſu 331. eſt epithetum Nemeæ cavernoſæ:

Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος.

10 Πολυτρήρωνα. Il. Β. 502.

Τριτογένεια. Ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐγγενᾶν [1] τοῖς πολεμίοις. αἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς Τρήτωνος [2] λίμνης ἐγεννήθη. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ. [3]

Τρίγληνα. [4] Ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκορα [5] εἶπε. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. οὕτως δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ διδομένων τῇ Πηνελόπῃ. [6] ὁ δὲ Ἀπίων βελτίων, [7] πολύγληνα. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τούτοις ἄν τις προσθείη ὅτι καὶ γλήνια [8] λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτι [9] φησί:

Κέδρινον, [10] ὑψόροφον, [11] ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.

Τρίποδας. Ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθεματικάς· [12] οὐχ ὑγιῶς δέ. διασὸν γὰρ εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν

---

1 Ἐγγενᾶν. Lege ἐγγενεῖν. Alii derivant ex τριτὼ quod apud Athamanas caput ſignificat. Nam Minervam ex Jovis capite prognatam ferunt. In Heſ. legitur: Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. Euſtathius Cretas, non Athamanas, habet. Corrupte apud Suidam legitur Ἀθηναῖοι pro Ἀθαμᾶνες. Pariter Etymol. p. 767. Τριτὼ, κατὰ τὸ Ἀθάμαντα σημαίνει τὴν κεφαλήν. Pro Ἀθάμαντα, lege Ἀθαμᾶνα, ſeu, κατὰ τοὺς Ἀθαμᾶνας. Quod cum non animadvertiſſet Clar. Sylburgius, graviter lapſus eſt in Indice monens hic citari Grammaticum Athamanta, qui ex ejus cerebro, ut olim ex Jovis capite Minerva, tunc primum prodiit.

2 Τρήτωνος. Lege Τρίτωνος.

3 Ποταμοῦ. Ultima hujus articuli verba exciderunt. Adde, Λιβύης ἐμφανισθῆναι. In Heſ. qui habet, τῷ παρὰ (Scribo παρὰ τῷ) Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης, ἐμφανισθῆναι; olim legebatur περὶ pro παρά. Sed mendum ortum erat ex affinitate conformationis τοῦ παρὰ & περὶ in MſS. Codicibus. De Tritonià palude ſic loquitur Pindarus in 4a. Pyth. Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς λίμνας. Æſchylus in Eumenidibus, verſu 293. ſic de Minervà dicit:

Ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,

ubi vide Schol. In Heſiodi Theogonià, verſu 924. legitur:

Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην.

4 Τρίγληνα. Philemon ineditus: Τρί-

Τριτογένεια. Epithetum Minervæ, ſic dictæ quod timorem incutiat hoſtibus; quidam hinc vocatam putant, quod propter Tritoniam paludem nata ſit; alii vero, quod propter fluvium ſic nominatum primum apparuerit.

Τρίγληνα. Heliodorus triplicis pupillæ formam habentes interpretatur. γλήνη enim eſt pupilla oculi. Hoc epithetum dicitur de inauribus quæ in Odyſſeâ Penelopæ donantur. Apion melius explicat πολύγληνα. Nam γλήνη eſt pupilla; ita ut ſit ſenſus: omnibus conſpicua, digna quæ ab omnibus conſpiciantur. Quibus merito addi poſſit γλήνεα ea apud Homerum ſignificare, quæ inſpectione digna ſunt; ut cum dicit:

Cedrinum, excelſum, qui inſpectione digna multa continebat.

Τρίποδας. Apion interpretatur lebetas qui ornamento inſerviunt & conſecrantur. Sed falſa eſt hæc explicatio. Duplex enim

γληνα λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἢ θέας. ὅθεν καί (Il. Ω. 192.)

— Γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,

ἄγγεν ἐχώρει. ἢ ἐκ τριῶν τινῶν ζώων σύνθετα. οἱ δὲ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοφτίδα καλοῦσιν. οἱ δέ τινες τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκλυπτόμενα. τοῦτο δὲ οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται.

5 Τρίκοκκα. Pro τρίκοκκα, in Heſ. habetur, τρίκοκκα. Et apud eumdem legitur, Ὄκκον, ὀφθαλμόν. Unde Latinum *oculus.* Suidas: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκοκκα. γλήνη γὰρ, ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. ὁ δὲ Ἀππίων, (ſic) πολύγληνα, τὰ θέας ἄξια

6 Πηνελόπῃ. Od. Σ. 297:

Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,

Τρίγληνα, μορόεντα. —

Immo & Il. Ξ. 183:

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,

Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Hinc τρίγληνα explicant, τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκλυπτόμενα, ob χάρις πολλή.

7 Βελτίων. Lege βέλτιον.

8 Γλήνεια. Lege γλήνεα.

9 Ὅτι. Mallem ὅτι quam ὅτι.

10 Κέχανδε. Il. Ω. 192.

11 Ὑψόροφον. In Codice Mſ. ὑψίροφον.

12 Ἀναθεματικάς. Lege ἀναθεματικούς.

ἀναθεματικῶν, [1] ὡς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ, τῶν καλουμένων ἐμπυριβητῶν, [2] ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά.

Τρίλλιστος. [3] Πολυλιτάνευτος. τὰ γὰρ τρία ἀρχὴν πλήθους σημαίνει. ὅθεν καί·

Τρισμάκαρες [4] Δαναοί. ——

καὶ τριδούλους ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοὺς πολλοὺς [5] δουλεύσαντας.

Τρίπολος. Ἡ κυρίως τρὶς πεπολιμένη [6] γῆ, τουτέστι μεταβεβλημένη.

Τριχάϊκες. Ἡ μὲν λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων·

Δωριέες [7] τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

δηλοῖ δὲ τοὺς μετὰ τῶν ἱππείων τριχῶν ἀΐσσοντας, καθὸ καὶ κορυθαῒ [8] πολεμιστήν. ἔνιοι δὲ, τοὺς τριχόθεν ἀΐξαντας καὶ

---

1 Ἀναθεματικῶν. Il. I. 122. ἀπύρους τρίποδας.

2 Ἐμπυριβητῶν. Male in Cod. Manuſcripto, ἐμποριβητῶν. Il. Ψ. 702:
Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην.

3 Τρίλλιστος. Il. Θ. 488:
Ἀσπασίη, τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.

4 Τρισμάκαρες. Od. E. 306:
Τρὶς μάκαρες, (ſeu τρισμάκαρες) Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.
Unde Virgilius:
— *O terque quaterque beati.*
Et Od. Z. 154:
Τρισμάκαρες μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι. —

5 Πολλοὺς. Lege πολλοῖς. Occurrit τρίδουλος in Polluce Lib. 6, cap, 37. ubi Gualtherus vertit, *ex tertia generatione ſervus.*

6 Πεπολιμένη. Lege πεπολημένη. Heſ. Τρίπολον. Τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τὸ ἀροτριάσεως γῆν.

7 Δωριέες. Od. T. 177.

8 Κορυθαῒ. Ultimæ litteræ deſunt. Fortaſſe legendum eſt κορυθαιόλον, ſeu potius κορυθάϊκα, ad imitationem Schol. qui hîc noſtrum mihi videtur Apollonium laudare. Hæc enim ſunt ejus verba quæ cum noſtri Lexicographi vocibus conſonant, & ejus ſenſum perfecte exprimunt in Od. T. 177. Ἀπολλώνιος τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσοντας καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ πολεμεῖν, ἴσον τῷ κορυθάϊκι, ubi pro κορυθάϊκι legerem, quemadmodum & in Apollonio, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ, quod habetur Il. X. 132. Mecum mire facit Euſ-

genus eſt tripodum; alterum eorum qui conſecrantur, quoſque Delphicos vocamus, quod multi in hâc urbe tales conſecrentur; alterum vero eorum qui vocantur ἐμπυριβῆται, ſcilicet in quibus calefit aqua quâ abluimur.

Τρίλλιστος. Multum optatus. Numerus enim ternarius initium multitudinis deſignat; unde dicitur & hoc:

Τρισμάκαρες, id eſt, *ter beati Danai.* ——

Et in communi uſu τρίδουλος eos vocamus qui multis ſervierunt.

Τρίπολος. Proprie, terra ter ἀναπολημένη, *id eſt*, inverſa.

Τριχάϊκες. Hæc vox quidem ſemel occurrit:

Dorienſeſque τριχάϊκες, *& divini Pelaſgi.*

Significat autem eos qui cum equinis ſetis irruunt; quemadmodum & dicitur κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Quidam intelligunt eos qui

---

tathius qui in hunc locum ſic meam emendationem confirmat: ἕτεροι τοὺς πολεμικοὺς φασὶ καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, κορυθάϊκι πολεμιστῇ, οὗ δηλαδὴ αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον. ὡς δοκεῖν οὕτω τὸ τριχάϊκι πολεμιστῇ ἀναγινώσκεσθαι καθ᾽ ὑφέν. Cæterum graviſſime errat Clariſſimus Alberti, cum ad Heſychium contendit hanc vocem τριχάϊκες ut Doricam notari in Apollonii Lexico Manuſcripto. Nihil enim ſimile ex hujus verbis colligi poteſt. Contra indicat opinionem cujuſdam Andronis a Strabone laudati, qui hos τριχάϊκας Dorienſes contendebat eſſe Theſſaliæ coloniam, quæ conſtaret ex populis Parnaſſo vicinis, & tres urbes incoleret, ſcilicet, Frineum Boœum, & Cytinium, unde vocati fuerunt τριχάϊκες, *id eſt*, trifariam diviſi; & ut habet Schol. τριχῇ διαιρεθέντες. οἱ μὲν γὰρ Εὔβοιαν κατῴκησαν· οἱ δὲ Πελοπόννησον· οἱ δὲ Κρήτην. In Heſ. legitur: τριχόθεν ἐλθόντες ἀπὸ βίας, ubi Εὐβοίας emendatum fuit. Sed, cum hic trium partium mentionem fecerit, &, cæteris omiſſis, unam duntaxat afferat Heſ. ultimas voces excidiſſe puto, & ſuſpicor legendum: τριχόθεν ἐλθόντες, ἀπὸ Εὐβοίας, ἀπὸ Πελοποννήσου, καὶ ἀπὸ Κρήτης, vel, ἀπὸ Βοίου, (pro βίας.) ἀπὸ Κυτινίου, καὶ ἀπὸ Ἐρινεοῦ. Andronis ſententiam rejici & ideo improbari affirmat Strabo, quod ille tres tantum Doribus tribuat urbes, quorum tamen regio vocabatur Tetrapolis, quia quatuor urbes, Erineum, Boœum, Pindum & Cytinium incolerent. Vide Etymologum Magnum, & Waſſ. ac Duker. ad Thucydid. p. 69. & Diodor. Siculum.

ὁρμήσαντας ἐκ τῆς λεγομένης τριπόλεως, Δωρίδος. βέλτιον δ' τὸ πρῶτον [1] καὶ ὁμηρικώτερον.

Τριχθά. [2] Τριχῶς·

Τριχθὰ [3] δὲ πάντα δέδασαι. ———

Τρίπλακα. [4] Τρίπτυχον, ἐξ οὗ τὴν μεγάλην βούλεται δηλοῦν.

Τροίης. Ποτὲ μὲν, τῆς χώρας, ποτὲ δὲ, τῆς Ἰλίου. λέγει δὲ καὶ Τρωϊκήν τινα πόλιν·

——— Αἴ [5] κέ ποθι Ζεὺς

Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τροφόεντα. [6] Εὔτραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξανόμενα.

Τρόφι. Τὸ εὐαξές· [7]

Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα [8] κυλίνδεται. ———

προσενεκτέον δὲ ὡς τρόφι ὡς ὄπι [9] θηλυκῶς. ἐπὶ αὐξήσει [10] ἀκούουσι, ἀπὸ εὐθείας τῆς τρόφ. τὸ γὰρ Ψ μεταπίπτει κατὰ τὰς πτώσεις, ἤτοι εἰς Β, ἢ Η, [11] ἢ Φ.

Τρύχοντα. [12] Καταπονήσοντα. καὶ ἐν τῷ βίῳ τρύχειν ἑαυτὸν λέγεται, οἷον καταπονεῖν.

Τρύφος. [13] Κλάσμα.

——— Τὸ δὲ [14] τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.

---

[1] Πρῶτον. Lego πρότερον.

[2] Τριχθά. Præclariſſime in Odyſſeâ Ξ. 71:

— Ἱστία δέ σφιν

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.

[3] Τριχθὰ δέ. Il. O. 189. In Codice Manuſcripto, τριχθάδε.

[4] Τρίπλακα. In Achillis ſcuto Il. Σ. 480:

— Περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,

Τρίπλακα, μαρμαρέην. —

Heſ. explicat, προσεπιπτυχθῆναι δυνάμενον, ubi omiſſum putem τὸ τρίς.

[5] Αἴ κε. Il. Α. 129.

[6] Τροφέοντα. Od. Γ. 290:

ex triplici parte irruunt & irrumpunt; ſcilicet ex Doride quæ dicebatur conſtans ex tribus urbibus. Prior autem ſenſus potior eſt & Homero dignior.

ΤΡΙΧΘΑ'. Trifariam:

Trifariam vero omnia diviſa ſunt. ——

ΤΡΙ'ΠΛΑΚΑ. Triplicem; unde magnam vult deſignare.

ΤΡΟΙ'ΗΣ. Aliquando quidem regionem, aliquando vero Ilium notat. Sic & dicit Trojanam quamdam urbem:

—— *Si forte Jupiter*

Dederit urbem Trojanam bene munitam diripiendam.

ΤΡΟΦΟ'ΕΝΤΑ. Bene nutrita, & valde aucta.

ΤΡΟ'ΦΙ. Valde auctum:

Multus autem valde auctus fluctus volvitur. ——

τρόφι autem eſt dativus, & efferendum eſt in fœminino genere, ut ἰωὶ, ex nominativo τρόψ. Nam in caſibus τὸ pſi mutatur in *beta*, *pi*, aut *phi*. Incrementum autem ſignificat hocce vocabulum.

ΤΡΥ'ΧΟΝΤΑ. Labore confectum. Et in vitâ ſeipſum labore conficere dicitur τρύχειν

ΤΡΥ'ΦΟΣ. Fragmentum:

—— *Alterum autem fragmentum incidit in mare.*

Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι ξίσιν.

7 Ἐυαξίς. Lege ἐυαυξίς. Heſ. explicat, τεθρεμμένον, μέγα. Et addit: γέγονε ἢ καὶ λὰ ἀποκοπὴν τ̃ τρόφιμον.

8 Κῦμα. Il. Λ. 307. In Cod. Manuſcripto omiſſum erat κῦμα.

9 Ὡς τρόφι ὡς ὄψοι, Lego, τὸ τρόφι, ἐν ὄψι.

10 Ἐπὶ ἀυξήσει. Lego unâ voce, ἐπαυξήσει.

11 Η. Lego Π. Ut ὄψ ὀπὸς, φλὲψ φλεβὸς ſic τρὸψ τροφὸς inflectit.

12 Τρύχοντα. Od. Ρ. 387:

Πτωχὸν δ᾽ οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.

13 Τρύφος. Hoc in Codice Manuſcripto cum Τρύχοντα conjunctum ſeparavi.

14 Τὸ δ᾽ ἐν Od. Δ, 508.

Τρύζηται. [1] Πεποίηται ἡ λέξις κατὰ μίμησιν. ψιθυρίζεται. καὶ τὸ ὄρνεον δὲ ἡ τρυγὼν, κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου.

Τροχός. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἅρματος·

Αὐτὸς [2] δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.

ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ· [3]

Ῥεῖα μάλ', [4] ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται. ——

Τρωπῶντο. [5] Ἐτρέποντο, μετεβάλλοντο. καὶ τρωπάσκετο, [6] ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ ἐμετεβάλλετο.

Τρώϊοι. Ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος·

Οἷοι [7] Τρώϊοι ἵπποι. ——

οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ Αἰνείου ἀφαιρεθέντες ὑπὸ Διομήδους·

—— Ἧς [8] Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. ——

Τρωπῶσα. Τρέπουσα, μεταβάλλουσα τὴν φωνήν. [9]

Τρώει. Τιτρώσκει.

Τρώκτης. Ἀποτρώγων, κερδαίνειν βουλόμενος. [10]

Τυκτόν. [11] Κατεσκευασμένον·

—— Τυκτὸν κακὸν, [12] ἀλλοπρόσαλλον.

---

1 Τρύζηται. Et paulo infra ibidem, ψιθυρίζεται. Lege τρύζητε & ψιθυρίζητε. Reſpicit enim Il. I. 311:

Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.

Hinc ortum fuit mendum; quod vitioſa recentiorum Græcorum pronunciatione AI & E eodem modo efferantur. Similiter quoque emenda Heſ. ubi legitur: Τρύζεται. Ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται. Paſſim pro εται, & ετι, repone ητι.

2 Αὐτός. Il. Z. 42.

3 Κεραμικοῦ. Etymol. addit ἐργαλείου. Et ſupra habet, ἐπὶ τῶν ἁρμάτων, pro τοῦ ἅρματος quod in Apollon. Lego, ἐπὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων, in utroque.

4 Ῥεῖα μάλ'. Il. Σ. 600.

5 Τρωπῶντο. Od. Ω. 535:

Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

6 Τρωπάσκετο. Il. Λ. 567:

Τρύζηται. Ficta vox per imitationem. Significat autem *inſuſurretis*. Et avis quæ dicitur τρυγὼν, *id eſt*, turtur, per imitationem ſoni ſic vocatur.

Τροχός. Pro rotâ currûs:

Ipſe autem ex curru juxta rotam devolutus eſt.

Et pro rotâ figuli:

Agiliter admodum, ſicut cum quis rotam aptatam manibus
Sedens figulus tentaverit. ———

Τρωπῶντο. Vertebantur, convertebantur. Et τρωπάσκετο ſumitur pro vertebatur, convertebatur.

Τρώϊοι. Sic dicuntur ex Troe heroe:

Quales Trois equi. ———

Hi enim ſunt quos Æneæ abſtulit Diomedes:

——— *Ex quâ Troi late inſpiciens Jupiter*
Dedit pro filio Ganymede pretium. ———

Τρωπῶσα. Convertens, commutans vocem.

Τρώει. Vulnerat.

Τρώκτης. Abrodens. Qui ex omnibus lucrum quærit.

Τυκτόν. Præparatum:

——— Τυκτὸν *malum, ab aliis ad alios tranſeuntem.*

— Ὅτε ἢ τρωπάσκετο φθόγγον.

7 Οἷοι. Il. E. 222.

8 Ἧς. Il. E. 265. In Homero præcedit, Τῆς γάρ τοι γενεῆς.

9 Φωνήν. De luſciniâ Od. T. 521:
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν.

10 Βυλόμενος. Cod. Mſ. male, βυλλόμενος. Legitur Od. Ξ. 289:

— Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.

11 Τυκτόν. Od. Δ. 627:
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Idem leges Od. P. 169.

12 Τυκτὸν κακόν. Il. E. 831.

οἷον, μέγα κακόν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐπὶ τῆς κρήνης·

Τυκτὴν, καλλίῤῥοον, [1] ———

θέλει λέγειν χειροποίητον, [2] οὐ φυσικὴν κρήνην.

Τύνη. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σύ.

Τυπείς. Πληγεὶς ἐκ χειρός.

Τύψας. Ἐκ χειρῶς [3] πατάξας.

Τῶ. Διό. καὶ ἀντὶ τοῦ ἤτοι οἱ δύο, ἢ τούτους τοὺς δύο. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δολικῆς· [4]

Ὥς [5] τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω. ———

ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς·

——— Οὐδ' [6] ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν. ———

καὶ ἐπὶ τοῦ τούτου· [7]

Τῷ καὶ [8] τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

Τῶ κε. Ἐπὶ τοῦ·

Τῷ κε [9] τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

βούλεται ἀκούειν, οὕτως. καὶ Ἀπίων παραγγέλλει. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Τῷ κε λάχον [10] κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί,

---

[1] Καλλίῤῥοον. Lege καλλίροον. Od. P. 206.

[2] Χειροποίητον. Sic Theocritus in ſeptimo Idyll. dicit de Chalcone, verſu 7:

— Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. —

[3] Χειρῶς. Lege χειρός. Od. X. 98:
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας.

[4] Δολικῆς. Docet τὸ τῷ ſumi in nominativo duali, in accuſativo, & in dativo ſingulari. Exemplum affert primi caſûs, ſcilicet, ὥς τώ γ', &c. ante quod, pro ἐπὶ δολικῆς, legendum puto ἐπ' εὐθείας; cum ultimo tantum loco exemplum alleget ubi τῷ uſurpetur in dativo, pro τούτῳ. Etymol. habet: εὐθείας μὲν, ὡς τό·

— Τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν,

(Lege ὥς τώ γ', &c.) ἀντὶ τοῦ οὗτοι. αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τό·

— Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς,

ἀντὶ τοῦ τούτους. ἀντωνυμίαν δὲ, ὡς τό·

Τυκτὸν hîc ſignificat magnum. Cum vero dicit de fonte:

Arte factum, pulchre fluentem, ——

intelligit manu factum, non naturalem fontem.

Τύνη. Dorice, pro σὺ, *tu.*

Τυπείς. Percuſſus ex manu.

Τύψας. Cum e manu percuſſiſſet.

Τῷ. Idcirco. Sumitur & pro illi duo, aut illos duo. Uſurpatur & in dativo:

Sic iſti contrariis pugnantes. ——

Et in accuſativo:

—— *Neque illos videns gaviſus eſt.* ——

Et in dativo, pro huic:

Ei etiam mortuo mentem tribuit Proſerpina.

Τῷ κε. In hoc verſu:

Sic cito caderet civitas Priami regis.

Hîc τῷ κε ſignificat *ſic;* & hoc modo Apion explicat. Atque in hoc verſu:

Tunc ſic ſortitus eſſem parentalia, & meam gloriam celebraſſent Achivi.

Τῷ μεν ἐπισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς, (pro νεφεληγερέτα Ζεὺς, lege, Διος υἱος Ἀπόλλων, ſeu, ἑκάεργος Ἀπόλλων, quemadmodum legitur apud Homerum Il. P. 326. & 585.) ἀντὶ τοῦ, τούτῳ ὁμοιωθείς. καὶ πάλιν·

Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

5 Ὥς τώ. Il. A. 304.

6 Οὐδ'. Il. A. 330.

7 Τούτου. Lege τούτῳ. Nam hîc τῷ eſt in dativo.

8 Τῷ καί. Od. K. 494.

9 Τῷ κε. Il. B. 373.

10 Τῷ κε λάχον. Od. E. 311. Sic in Cod. Manuſcripto. Levi diſcrimine in Homero hodie legitur, τῷ κ' ἔλαχον.

ἀντὶ τȣ̃ ὄντως ἄν.

Ταῦροι. Οἱ παρ' Ἐφέσιαι [1] οἰνοχοȣ̃ντες ἤΐθεοι [2] ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ.

Ταύριον [3] αἷμα. Θανάσιμον, ἀπὸ Μίδα καὶ Ἰάσονος. περὶ γὰρ Θεμιςοκλέȣς ὀ̓ πᾶσι ἐμφώνιςαι. [4]

Ταύρου. Τȣ̃ Ποσειδῶνος. ἔλεγον δὲ τὸν Διόνυσον, ὅτι κέρατα ἔχει δι' ὅτι ὀμηςής. [5] ἢ ὅτι τοῖς διθυράμβοις [6] ἆθλον ἦν ὁ βȣ̃ς. ὅθεν δὲ ὁ Κρατῖνος, ταυροφάγος. [7]

---

2 Ἐφέσιοι. Lege Ἐφεσίοις. Heſ. ſimpliciter habet, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. Ex Apollonio reponendum puto, ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ. Sed deinde in Heſ. καὶ οἱ τέλειοι βόες. Quam gloſſam, cum ad Homerum proprie pertineat, Apollonio, ejus Lexicographo, viciſſim reſtituet Heſ. Apud eumdem Ταυρία eſt ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος. Et Ταῦρος, Ταύρειος, ὁ Ποσειδῶν. Diana autem vocatur Ταυροπόλος. Scilicet, ut explicat Philemon ineditus: ὅτι ὡς ταῦρος περιέεισι πάντα, ἢ ὅτι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτῳ ταῦρον ἐξοίςρησεν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. ἢ ὅτι ἡ Ἰφιγένεια φυγȣ̃σα ἀπὸ Σκυθίας, ἐν Ἀττικῇ ἱδρυσαμένη τὸ ἄγαλμα, ταυροπόλον Ἄρτεμιν προσηγόρευσεν.

3 Ἠΐθεοι. In hanc vocem vide Clar. Ruhnkenium ad Timæi Lexicon.

4 Ταύριον. Lege ταύρειον.

5 Ἐμφώνιςαι. Mallem ἐμφάνιςαι. De Themiſtoclis morte Plutarchus ſic habet in illius vitâ: Ἔθυσε τοῖς Θεοῖς, καὶ τοὺς φίλȣς συναγαγὼν, καὶ δεξιωσάμενος, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, αἷμα ταύρειον πιὼν, ὡς δ' ἔνιοι, φάρμακον ἐφήμερον προσενεγκάμενος, ἐν Μαγνησίᾳ κατέςρεψε. Thucydides autem in Libro primo: Νοσήσας δὲ, τελευτᾷ τὸν βίον. λέγȣσι δέ τινες καὶ ἑκȣ́σιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτόν. Ubi Schol. αἷμα γὰρ ταύρειον πιὼν ἀπέθανεν. Unde Cornelius Nepos: *De cujus morte multimodis apud pleroſque ſcriptum eſt: ſed nos eumdem potiſſimum Thucydidem autorem probamus, qui illum ait Magneſiæ morbo mortuum. Neque negat fuiſſe famam, venenum ſuâ ſponte ſumſiſſe.* Cæterum notandum eſt hunc pannum, ut præcedentem ac ſequentem, purpuræ Apollonii aſſutum fuiſſe; quemadmodum & aliquando viciſſim hujuſce noſtri gloſſæ in alienum irrepſerunt locum, & male ſedulâ manu insertæ fuerunt. Unum exemplum afferam, quod ſuo loco producere prætermiſeramus. In Mœride atticiſtâ pag. 33. gloſſam τȣ̃ Ἀγαπήνορος, ut ab hoc loco &

τῷ κ ſumitur pro, *ſic*, *hoc modo*, in hoc ultimo exemplo.

ΤΑΥ̃ΡΟΙ. Qui apud Epheſios vinum infundebant in Neptuni feſto cælibes & inveſtes pueri.

ΤΑΎΡΙΟΝ ἍΙΜΑ. Mortiferus ſanguis, ſic dictus ex Midâ & Jaſone. Nam de Themiſtoclis morte non omnino conſtat.

ΤΑΎΡΟΥ. Neptuni. Sic vocabant & Bacchum ταυροφάγον, quod cornua habeat, vel quod ſit crudivorus; aut quod bos dithyramborum eſſet præmium. Unde & Cratinus vocatus fuit ταυροφάγος.

---

autore alienam, & aliunde intruſam, merito rejecit, ac, pro ſuo acumine, quodam νοθείας ſigno diſtinxit Clar. Pierſonius. Et reipſa, quod ſcire non poterat vir doctiſſimus, deprompta erat ex hoc noſtro Apollonio, ubi idem iiſdem verbis legitur p. 16. noſtræ Editionis, & eodem mendo ſcriptum fuit Ἀγκίοιο, pro Ἀγκαίοιο, quod & apud Heſych. retentum fuit in vocem ἀγάνωρ. Hanc λέξιν, ut & illius interpretationem, merito in optimo Mœridis Codice Coiſliniano non comparere recte obſervaverunt Sallierus & Pierſonius. Nam, qui hunc deſcripſit, vocem, quam jam in Apollonii Lexico, eodem volumine contento, obſervaverat, in Mœride iterum non exſcripſit. Apud Mœrin, pro ἔστι δὲ κύριον, Berglerus in margine poſuerat, ἔτι, vel, ἔστι δὲ καὶ κύριον. Alterutrum verum eſſe annotat Pierſon. quamvis prius ſtylum Grammaticum ſapere mihi non videatur, at poſterius autoritate Apollonii & uſu perpetuo confirmatum unice amplectendum ſit.

6 Δι' ὅτι ὀμηστής. Lego ἢ ὅτι, ſeu διότι, ὠμηστής. Supra, poſt Διόνυσον, forte omiſſum Ταυροφάγον.

7 Διθυράμβοις. Hinc in 13ª. Pindari Olymp. dicitur: ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ. Ubi docet Schol. dithyrambum fuiſſe ſaltationis genus, in quo victori bos dabatur apud Corinthios: unde βοηλάτης dicitur, ἀπὸ τοῦ τὸ βοῦν ἐλαύνειν.

8 Ταυροφάγος. Heſychius habet: Ταυροφάγος. ὁ Διόνυσος. At in Apollonio poſt Κρατῖνος ταυροφάγος, ſubaudiendum eſt ὀνομάζεται, ſeu λέγεται. Audiamus Etymologum: Ταυροφάγον. Τὸν Διόνυσον. Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τῶν διθυράμβων νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεκται τοὔνομα, ubi Suidas liquidius habet, μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης, (in *Ran*. verſu 360.) pro indefinito, μετήνεκται τοὔνομα. Vide Alberti ad Heſ.

Υ

Υββάλλειν. Ἐν τῇ Τ τῆς ῥαψῳδίας·

> Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, [1] οὐδὲ ἔοικεν
> Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.

εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ποιητοῦ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος·

> Αὐτόθεν [2] ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς,

ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, [3] καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσεληλυθότα. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν, ἡ διάνοια ταύτη· ἑστῶτος μὲν καλόν ἐστι ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικε ὑββάλλειν [4] ἑτέρῳ. χαλεπὸν γὰρ τοῦτο, καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων·

> Ἀνδρῶν [5] δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν, [6]

τοῦ ἑτέρου ὑββαλλομένου; ὥστε τὸ ὑββάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον, ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν. ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικώς [7] ἐστι ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἂν τις ἀκούσειεν, ἢ εἴποι, [8]

---

1 Ἀκουέμεν. Sic hodie in Homero Il. T. 79. At in Codice Mſ. ἀκούειν. Supra, pro τῆς ῥαψῳδίας, lego, τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίᾳ.

2 Αὐτόθεν. Il. T. 77.

3 Καθήμενον. Hinc, ſi Agamemnon loquitur ſedens, non vero ſtans, quidam legunt, ἑσταότως, *id eſt*, compoſite, placide, pro ἑσταότος, *ſtantis.*

4 Ὑββάλλειν, ſeu ὑποβάλλειν, ab Euſtathio exponitur, συμπεσεῖν τῷ λόγῳ ποιεῖν, κα-

Υ

Υββάλλειν. In decimo nono Iliadis Libro:

Stantem quidem honeſtum eſt audire, neque convenit ὑββάλλειν; *difficile enim, peritum licet exiſtentem.*

Nam cum dixiſſet Poeta de Agamemnone:

Illinc a ſede, neque inter medios ſurgens,

Archias quidem proprie intelligit ſedentem, nec aſſurgentem, neque in medium prodeuntem ac procedentem. Sidonius vero Agamemnonem interpretatur propter quidem cathedram, ſed non in medio conſeſſûs, ſtantem. Et ſecundum Archiam hic erit ſenſus: ſtantem optimum eſt audire, neque decet alium interpellare. Hoc enim grave eſt etiam peritiſſimo & in arte dicendi verſatiſſimo:

In tanto autem tot virorum tumultu quomodo quis audire poſſet,

cum alter dicentem interpellat? Ita ut ὑββάλλειν hîc ponatur pro ὑποβάλλειν. Sidonius vero per ὑββάλλειν intelligit obſtrepere, & hunc ſenſum conſtituit: optimum eſt ſtantem propter cathedram Agamemnonem audire, neque decet dicenti obſtrepere. Hoc enim negotium faceſſit etiam viro in arte dicendi peritiſſimo, cum inter tumultus obſtrepentium dicere cogitur. Nam in tanto tot virorum

---

λύειν καὶ ὑποκρίνειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον.

5 Ἀνδρῶν. Il. T. 81.

6 Ἀκύσειν. In Hom. ἀκύσαι, ob metrum.

7 Ἐοικώς. Lege ἐοικώς.

8 Ἢ εἴποι. Il. T. 81:

Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκύσειε;
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

ὑποκρυόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος ὅτι τὸ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο·

Τὸν δ᾽ [1] ἄρ᾽ ὑποβλήδην ἠμείβετο. ——

Ὑγρὰ κέλευθα. [2] Τὴν θάλασσαν.

Ὑγρὸν ἔλαιον. [3] Ὁ Ἡλιόδωρος, ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνίεναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον.

Ὑδατοτρεφέων. [4] Ὕδατι τρεφομένων.

Ὑδρηλοί. [5] Μαλακοὶ, κάθυγροι.

Ὑδρηναμένη. [6] Λουσαμένη.

Ὕδη. Πόλις ἐν Λυδίᾳ·

—— Ὕδης ἐν [7] πίονι δήμῳ.

διὰ δὲ τοῦ Λ, ἐπὶ τοῦ σκυτοτόμου·

Σκυτοτόμων [8] ὄχ᾽ ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων,

ἔστι Βοιωτιακή. καὶ προσῆκον Ἕλληνα τὸν Τύχιον Ἕλληνι τῷ Αἴαντι κατεσκευακέναι τὴν ἀσπίδα.

Υἷες Ἀχαιῶν. Περιφραστικῶς, οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει, φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ φιλόσοφοι. καὶ Ὅμηρος, παῖδες Τρώων, ἀντὶ τοῦ, οἱ Τρῶες.

Ὑλακόμωροι. Οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ἐν ἴσῳ τῷ, πεποιημένοι.

---

1 Τὸν δ᾽. Il. Α. 292. Supra, pro τὸ ὑββάλλειν, lego, τῷ ὑββάλλειν.

2 Ὑγρὰ κέλευθα. Il. Α. 312:
Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

3 Ὑγρὸν ἔλαιον. Peſſime Montfaucon. edidit ὑγρὸν ἔλος. Legitur in Apollon. & Heſ. ὑγρὸν ἔλαιον. Et apud Homerum Il. Ψ. 281:
— Ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε. —

4 Ὑδατοτρεφέων. Habetur ὑδατοτρεφέων apud Heſ. & Athenæum qui affert verſum Homericum ex Od. Ρ. 208:
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος.
Heſ. explicat, ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων.

tumultu

tumultu quomodo quis audire poſſet, aut dicere, ſi ei tumultuantes obſtrepunt. Sidonius cum τῷ ὑββάλλειν confert τὸ ὑποβλήδην quod in hoc verſu legitur:

Huic vero interpellato ſermone reſpondit. ———

Ὑποβλήδην enim ſignificat interpellato ſermone; ut hîc ὑββάλλειν ſumitur pro interpellare ſermonem.

Ὑγρὰ κέλευθα. Mare.

Ὑγρὸν ἔλαιον. Heliodorus explicat humidum oleum: ſive quod corpus reſolvat & remittat; ſive quod diu humidum maneat, cum effuſum eſt.

Ὑδατοτρεφέων. Aquis innutritorum.

Ὑδρηλοί. Molles, humidi.

Ὑδρηναμένη. Lota.

Ὕδη. Urbs in Lydiâ:

——— *Hydæ in opulento populo.*

At per *lambda*, cum dicitur de coriario:

Coriariorum præſtantiſſimus, in Hylâ ædes habitans;

tum eſt Bœotica urbs. Et conveniens eſt Tychium Græcum Græco Ajaci confeciſſe ſcutum.

Υἷες Ἀχαιῶν. Filii Græcorum, periphraſis pro *Græci*. Et in communi ac vulgari uſu dicimus philoſophorum filios, pro philoſophos. Et Homerus Trojanorum filios dicit pro *Trojanos*.

Ὑλακόμωροι. Ad latrandum nati & a naturâ compoſiti.

---

5 Ὑδρηλοί. Od. I. 133.

6 Ὑδρηναμένη. Od. Δ. 750:

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα.

7 Ὕδης. Il. Υ. 385. Ubi alii legunt Ἴδης. At Dickinſon, videndus in *Delphis Phœniciſſantibus*, emendat Ἴδης.

8 Σκυλοτόμων. Il. Η. 221. Σκυλοτόμων quod aberat omiſſum ob σκυλοτόμος præcedens, reſtitui.

Ὑλήεσσα. Κατάδενδρος.

Ὑλακίδης. Ὕλακος υἱός.

Ὕλλος. Ποταμὸς ἐν Λυδίᾳ.

Ὕπαρ. Τὸ μεθ' ἡμέραν·[1]

Οὐκ[2] ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν. ——

Ὑπεδείδεσκεν.[3] Ὑπεβλέπετο. τὴν δὲ ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον, ὑπέ.

Ὕπαιθα.[4] Ἔμπροσθεν.

Ὑπαρχή.[5] Προκαταρχή.

Ὕπατον μήστωρα.[6] Τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον.

Ὑπάτη. Ὁ μὲν Ἀπίων,

Ἐν δὲ πυρὶ[7] ὑπάτῃ, ——

ἀποδίδωσι, πλουσίᾳ. ἄμεινον δὲ, ἀνωτάτῃ, οἷον πρώτῃ. ὑποτίθεται γὰρ τοὺς ἄλλους τοὺς συγκαιομένους τῷ Πατρόκλῳ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς καιομένους.

Ὑπ' ἀσπίδα[8] προποδίζων. Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων. ποδήρεις[9] γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες.

---

[1] Μεθ' ἡμέραν. Scholiaſtes Platon. ineditus ad 12 de Legib. Librum: ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. Heſ. habet: τὸ μεθ' ἡμέραν, ἔστιν, ὄναρ ἐν ἡμέρᾳ. φανερῶς, ἐναργῶς ἀληθές. Sic Pindarus in decimâ tertiâ Olymp. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Unde recte Æſchylus in Prometheo, verſu 484:

— Κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων
Ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι. —

In Apollon. poſt μεθ' ἡμέραν, omiſſum puto ὄναρ.

[2] Οὐκ. Od. T. 547. Poſt ὕπαρ Hom. addit:

— Ὅ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

[3] Ὑπεδείδισκεν. Heſ. habet quoque ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ut in Homero Il. Γ. 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Immo, cum in Heſ. poſt Ὑπέασιν, ordo litterarum, annotante Clar. Alberti, pro

Ὑλήεσσα. Silvoſa.

Ὑλακίδης. Hylaci filius.

Ὕλλος. Fluvius in Lydiâ.

Ὕπαρ. Viſio quæ interdiu apparet:

Non ſomnium, ſed viſio interdiu apparens. ——

Ὑπεδείδεσκε. Deorſum ſpectabat. Ob metrum præpoſitionem ὑπὸ hîc mutat in ὑπεί.

Ὕπαιθα.[4] Coram.

Ὑπαρχῇ.[5] Prior cœperit.

Ὕπατον μήστωρα.[6] In conſiliis ſupremum, quaſi primum & principem.

Ὑπάτῃ. Apion quidem per ἐν πυρῇ ὑπάτῃ intelligit, in pyrâ diviti & abundanti. Melius autem explicaretur, in ſupremâ pyrâ. Nam alios qui cum Patroclo cremabantur circa imam partem combuſtos ſubjicit.

Ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων.[8] Sub clypeo ponens pedes, & ſic procedens. Nam uſque ad pedes deſcendebant clypei.

ὑπαιδείδισκεν, exigat ὑπεδείδισκεν, non dubito quin hîc quoque Heſ. ex Apollon. emendandus ſit, & ſit varians Lectio, cum ſupra idem Heſ. habeat, Ὑπαὶ δὲ ἰδίσκεν.

4 Ὕπαιθα. Il. Σ. 421:

Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. —

5 Ὑπαρχῇ. Προκαταρχῇ. Heſ. habet: Ὑπάρχει, Προκατάρχει. Lege Ὑπάρξῃ. Προκατάρξῃ. Reſpiciunt enim ambo Lexicographi Od. Ω. 285:

Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. ἡ γὰρ θέμις ὅστις ὑπάρξῃ.

Ubi Schol. habet: Ὑπάρξῃ. Προκατάρξηται.

6 Μήστωρα. Il. Θ. 22:

Ζῆν' ὕπατον μήστωρ'. —

7 Πυρί. Lege πυρῇ. Occurrit Il. Ψ. 165. & Ω. 787. Sed priorem locum hîc reſpicit Apollonius.

8 Ὑπ' ἀσπίδα. Lege ὑπασπίδια. Il. N. 158:

— Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.

9 Ποδήρεις. Hæc abſunt ab Heſ. qui hanc gloſſam deſcripſit.

Ὑπερμενεΐ. Ὑπερέχοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι, τὴν ἰσχύν.

Ὑπερκύδαντας. Ὑπερκύδεις γινομένους, ἐνδόξους.

Ὑπέφηνε. Ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ὣς [1] ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ,

οἷον, ἔξω τοῦ θρόνου εἵλκυσε τὸ ὑποπόδιον, καὶ φανερὸν αὐτὸ ἐποίησεν.

Ὑπερικταίνοντο. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας·[2]

——— Πόδες [3] δ' ὑπερικταίνοντο.

ὁ γὰρ [4] Ἀρίσταρχός φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας. φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες, [5] κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο. καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, ὑπερεσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν. οἱ γὰρ σπουδαστικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡς διεσχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ διασχίσαι.

Ἤρικε [6] δ' ἱπποδάσεια κόρυς. ———

καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. ἄλλοι δὲ, ὑπερικνοῦντο [7] διὰ τὴν προθυμίαν.

Ὑπέρβιον. Ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν. ἐνίοτε καὶ ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίως [8] τὸν οἶνον ἐξαντλοῦντες, οἷον, πάνυ βιαίως.

---

[1] Ὥς. Od. P. 409.

[2] Ὀδυσσείας. Sic integer legitur locus:
Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.
Hîc vide Etymol. & Euſtathium.

[3] Πόδες δ'. Od. Ψ. 3.

[4] Ὁ γάρ. Tolle γὰρ ſuperfluum, niſi hîc aliquid præcedens a Librario omiſſum fuerit.

[5] Τὸ πλῆρες. Hîc innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπὸ & ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ & ἰκταίνοντο. Sic ſupra, pag. 536. habet: τὸ δὲ πλῆρες.

ὙΠΕΡΜΕΝΕΪ. Excellenti robore & potentiâ prædito.

ὙΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ. Maxime glorioſos, maxime celebres.

ὙΠΕΦΗΝΕ. In decimo ſeptimo Odyſſeæ libro:

Sic dixit, & ſcabellum capiens ſubſtraxit e menſâ.

Hîc τὸ ὑπέφηνε eſt quaſi extra ſedem extraxit, & conſpicuum fecit ſcabellum.

ὙΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΝΤΟ. Hæc vox ſemel occurrit in viceſimo tertio Odyſſeæ Libro:

——— *Pedeſque* ὑπερικταίνοντο.

Ariſtarchus intelligit, *valde ſubſiliebant*; cum hæc anus celeriter quidem progredi trepidaret, ſed, ob ſenectutem, non niſi lente procedere cogeretur. Unde, ſecundum Ariſtarchum, componitur ex ὑπὸ & ἐρικταίνοντο. Et clara eſt hæc lectio. Quidam interpretantur ſimplicius, ſupra modum findebantur in inceſſu. Qui enim feſtinant divaricatis pedibus, ii videntur veluti diffindere ſingulos viciſſim pedes. Et ἐρείξαι proprie eſt diffindere:

Diſciſſa autem fuit equina galea, ———

Et nunc etiam fabam diſciſſam vocamus ἐρεγμόν. Heliodorus vero interpretatur, ſubtus frangebantur non validi, non robuſti. Alii vero, valde incedebant ob ardorem.

ὙΠΕΡΒΙΟΝ. Vi ſupereminentem. Sumitur & aliquando adverbialiter pro ὑπερβίως:

Vinumque conſumunt valde violenter exhaurientes.

Ὑπέρβιον in hoc verſu ſumitur pro valde violenter.

μάσακε, ubi legimus μάσακα; ut innuat μάσαι in Homero per aphæreſin dici pro μάσακα quod πλῆρες eſt.

[6] Ἠμκε. Il. Ρ. 295.

[7] Ὑπερικταῖνοντο. Euſtathius: ὑπερεξέτεινοντο, ἄγαν ἐκτεῖνοντο.

[8] Ὑπερβίως. Omiſſa eſt Homerica citatio cujus ſolam gloſſam affert. Habes Od. Ξ. 95:

Οἶνον δὲ φθινύθουσι ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.

Ex ὑπέρβιος, ſeu potius participio ὑπερβὰς, derivatur Latinum *ſuperbus*.

Ὑπερβασίῃσι. Παραβάσεσι τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου, οἷον ἁμαρτίαι.

Ὑπερτερίη. [1] Τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.

Ὑπέρτερα. Τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς κρέα. οἱ δὲ, ὑπερτέρως ὠπτημένως. [2]

Ὑπέρεπτε. Ὑποκατήσθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν, τῆς ἔρας τι ὑφαιρεῖν. φησὶ γὰρ ἐν τῇ παρὰ ποταμὸν μάχῃ·

——— Κονίην [3] δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν,

ἵνα μᾶλλον βαπτίζηται ὁ Ἀχιλλεὺς, περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ὑπερίων. Ὁ Ἥλιος, ἀπὸ τοῦ ὑπερεῖναι [4] ἡμῶν.

Ὑπερφίαλοι. Ὑπερήφανοι. λέγονται δὲ οὕτως, καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες, οἷον, ὅτ' ἄν τις τῶν μνηστήρων λέγει·

——— Ὑπερφιάλοισι [5] μεθ' ἡμῖν.

οὐ γὰρ ἂν ἑαυτοὺς κακῶς ἔλεγον. καὶ τοὺς Κύκλωπας, χωρὶς τοῦ Πολυφήμου, δικαίους συνέστησεν. καὶ ἐπὶ τοῦ·

Κυκλώπων [6] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,

---

1 Ὑπερτερείη. Vide Kuhnium ad Pollucem 1. 253. & Clar. Ruhnkenium ad Timæum in ὑπερτερείῃ.

2 Ὠπτημένως. Lege ὠπτημένα. Od. Γ. 65. & Υ. 279:

Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο.

3 Κονίην. Il. Φ. 271. Sic locus integer legitur:

— Ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.

Supra, pro παρὰ ποταμὸν, mallem περί.

4 Ὑπερεῖναι. Alii an ὑπεριέναι? non Hyperionem Solem, ſed Solis patrem conſtituunt ut Heſiodus in Theogonia, verſu 371:

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Pindarus quoque in 5ª. Iſthm. Solem Thiæ filium facit:

Μᾶτερ ἁλίου πολυώνυμε Θεία,
Σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων.

Notandum in hoc noſtro Codice Manuſcripto vocem ἥλιος repræſentari per compendium Chemicis uſitatiſſimum, quod hodie etiam nunc uſurpatur, & ex Codice Regio *Corporis Chemici* cum aliis notis metallorum productum ad calcem ſui

Ὑπερβασίῃσι. Tranſgreſſione ſacramentorum & juſtitiæ, quaſi culpâ.

Ὑπερτερίη. Pars currûs ſupereminens.

Ὑπέρτερα. Quidam intelligunt ſuperiores inteſtinorum carnes; alii vero, in ſuperiori parte aſſatas.

Ὑπέρεπτε. Sub pedibus vorabat; ex verbo ἐρέπτειν, quod eſt aliquid e terrâ ſubſtrahere. Dicit enim in pugnâ cum Fluvio commiſſâ:

——— *Et pulverem ſubſtrahebat pedibus;*

ut magis inundaretur Achilles, de quo hîc ſermo habetur.

Ὑπερίων. Sol, ſic dictus quod ſupra nos poſitus ſit.

Ὑπερφίαλοι. Superbi. Sic vocantur & qui virtute præſtant, ut cum unus e procis dicit:

——— *Cum nobis* ὑπερφιάλοισι, id eſt, *virtute præſtantibus.*

De ſe enim non male dixiſſent. Et cum omnes Cyclopas, præter Polyphemum, juſtos conſtituiſſet, eos ſic in hoc verſu vocat:

Cyclopum in terram ὑπερφιάλων, id eſt, *robore præſtantium, communibus legibus non utentium.*

Gloſſarii infimæ Græcitatis attulit Cangins. Eadem quoque nota, apud Hermeticos Philoſophos, aurum, Solis ſymbolum, deſignat. Nam multo antiquior eſt quam vulgo creditur eorum opinio qui aurum Soli veluti proprium attribuunt. Idem ſentiebat Conſtantinus Manaſſes; & Euſtathius, in ſuis ad primum Iliadis Librum Commentariis, Homerum ideo Apollini ſceptrum aureum tribuere contendit, quod veteres aurum Soli; argentum Lunæ, aliudque alii planetæ metallum aſſignarent. Quod comprobat autoritate Pindari Schol. qui eadem fere habet in locum ſupra allatum. Olympiodorus in tertio Meteorolog. Libro divinum Proclum in ſuis ad Platonem Commentariis metalla ad planetas retuliſſe affirmat. Vide & J. M. Geſner. *de electro Veterum.*

[5] Ὑπερφιάλοισι. Od. Φ. 289.

[6] Κυκλώπων. Od. I. 106. Huic, credo, verſui poſtponendum, non præponendum eſt, ἠδ' (γδ') τοὺς Κύκλωπας &c.

τοὺς μὴ τοῖς κοινοῖς νόμοις χρωμένους. [1]

Ὑπερήνωρ. Ὑπεράγαν [2] καὶ τὴν ὡραιότητα, ἥτις ἐστὶ ἀνδρεία. σημαίνει καὶ τὸ ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον [4] ὄνομα.

Ὑπεμνήμυκεν. Ἐν τῇ Χ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, ἐν ἀθετουμένοις στίχοις·

Πάντα [5] δ' ὑπεμνήμυκεν. ———

ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν, ὑποκατανένυκται, ὅθεν Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε καὶ κλαίει. ἐπιφέρει γάρ·

——— Δεδάκρυντο [6] δὲ παρειαί.

ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδοὺς, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν [7] εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ὑπερώησαν. Ὑπεχώρησαν.

Ὑπέχευε. [8] Ὑπέβαλεν.

Ὑπερδέα. Ὑπερδεόντως [9] ἐνδεῆ. οἷον, ἔλασσον [10] κατὰ δύναμιν.

Ὑπεράει. [11] Ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν.

Ὑπεροπλίσαιτο. [12] Ἡ λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας

——— Οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο. [13]

ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν, νικήσειεν. ἐπεὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὁπλότεροι, ἀπὸ τοῦ ἀκμητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. βέλτιον δὲ

---

[1] Χρωμένους. Poſt χρωμένους, forte omiſſum, λέγει ἀθεμίστους. Sic habet ſupra pag. 60. Ἀθεμίστων... Ὁ Ἡλιόδωρος Ἀριστάρχειος μεταφράζων φησὶ, καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου.

[2] Ὑπεράγαν. Poſt ὑπεράγαν, omiſſum puto ἔχων. Vel potius legerem, ὑπεράγαν; ut ſupra vidimus p. 804: Ὑπέρβιον. Ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν.

[3] Ὡραιότητα. Mallem ἠνορέην, quod propius accedit.

[4] Κύριον. Il. Ξ. 516.

[5] Πάντα. Il. Χ. 491.

[6] Δεδάκρυντο. Lege δεδάκρυνται.

[7] Ἀνάμνησιν. Sic Schol. habet: ἐν δὲ,

Per

Per ἀθεμίστων eos intelligit qui communibus legibus non utantur.

‘ΥΠΕΡΗΝΩΡ. Præſtans fortitudine. Significat & ſuperbum. Eſt & proprium nomen.

‘ΥΠΕΜΝΗΜΥΚΕΝ. In viceſimo ſecundo Iliadis Libro, in uno ex verſibus qui ut ſpurii rejiciuntur:

In omnibus ὑπεμνήμυκε. ———

Ariſtarchus quidem interpretatur, compungitur corde. Apion vero, obmuteſcit & lachrymatur. Addit enim:

——— *Lachrymis perfuſæ ſunt genæ.*

Et ſecundum ſenſum affert, ac interpretatur: *ſuî patris meminit*. Prior autem ſenſus potior eſt.

‘ΥΠΕΡΩΗΣΑΝ. Receſſerunt.

‘ΥΠΕΧΕΥΕΝ. Subjecit.

‘ΥΠΕΡΔΕΑ. Valde infirmum, imbecillum, deſtitutum viribus.

‘ΥΠΕΡΑΕΙ. Cujus flatus vehemens eſt.

‘ΥΠΕΡΟΠΛΙΞΑΙΤΟ. Hæc vox occurrit in decimo ſeptimo Odyſſeæ Libro:

——— *Non eam vir* ὑπεροπλίσσαιτο.

Ariſtarchus interpretatur, *expugnaret*. Etenim juvenes dicuntur ὁπλότεροι, quod in armis vincant. Sed, cum

---

ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμνησιν ἤρχεται τοῦ πατρός.

8 ‘Υπέχευεν. Il. Λ. 842:

— Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

9 ‘Υπερδέοντας. Lege cum Heſ. ὑπερ-γόντας. Il. Ρ. 330:

— ‘Υπερδέα δῆμον ἔχοντας.

Euſtath. interpretatur, τὸ ἀπτόητον, καὶ ὑπερκείμενον τοῦ δέους. Omnino videndus in hanc vocem Alberti ad Heſ.

10 ῎Ελασσον. Lege, ἐλάσσονα.

11 ‘Υπεραεῖ. Il. Λ. 297:

Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ.

12 ‘Υπεροπλίσαιτο. In Homero, ὑπερο-πλίσσαιτο.

13 ‘Υπεροπλίσαιτο. Hic quoque in Homero, ὑπεροπλίσσαιτο.

ἡμῖν φαίνεται, ἐπεὶ θαυμάζων ὑπόκειται ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ ἑαυτοῦ οἰκήματα λέγων·[1]

Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηνται[2] δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες[3] εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο,[4]

(εἰς γὰρ τὸ ἑνικὸν[5] μετείληφε,) τὸ δῶμα οὕτως ἐξησκημένον ὑπερηφανήσειεν. ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.

Ὑπηνήτῃ. Ἐν τῇ Ω. τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος. καὶ οἱ μὲν τὸν μύστακα ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ, τὸ γένειον. ἀκούειν δὲ ἄμεινον, τῷ ἀρτίως γενειῶντι, διόπερ ἐπήνεγκε·

——— Τοῦπερ[6] χαριεστάτη ἥβη.

Ὑποσταχύοιτο. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογεννῷτο·

——— Ὑποσταχύοιτο[7] βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ὑγιῶς μὲν οὖν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων μεταφορικῶς. ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ στάχυες, οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοὸς πολλοὶ γίνονται. διόπερ, ὁ μὲν εἷς, τὸ ὑπαύξοιτο μετέφρασεν· ὁ δὲ, ὑπογεννῷτο.

Ὑποθημοσύνῃσι. Ὑποθήκαις, συμβουλίαις.

---

[1] Λέγων. Lego λέγειν, ſeu, καὶ λέγων.

[2] Ἐπήσκηνται δὲ. Od. P. 266. In Codice Manuſcripto, ἐπίκειται.

[3] Εὐερκέες. Hodie in Homero, εὐεργέες.

[4] Ὑπεροπλίσσαιτο. In Codice Manuſcripto, ὑπεροπλίσαιτο.

[5] Ἑνικόν. Senſus eſt: ſingularem numerum adhibuit Homerus, cum deſignare

ſuas Ulyſſes videatur ædes admirari dicens:

Ex aliis aliæ aptæ ſunt: ornatum eſt autem iis atrium
Muro & ſeptis, januæ autem bene munitæ ſunt
Bifores: haud quiſquam eas vir ὑπεροπλίσσαιτο,

(ſingularem autem numerum adhibuit) melius hâc de causâ intelligeretur: domum ſic aptatam nullus ſuperbe deſpiceret. Nam ſuperbi dicuntur ὑπέροπλοι, quod utantur armis ſupra vires ſuas poſitis.

Ὑπηνήτῃ. In ultimo Iliadis libro. Heliodorus interpretatur nunc primum pubeſcentem. Ὑπήνη autem eſt locus ſub nares poſitus. Alii quidem explicant ſuperius labrum & pilos in eo enatos; alii vero, barbam. Melius autem is intelligitur qui barbam emittere incipit. Ideo addit:

——— *Cujus gratiſſima eſt pubertas.*

Ὑποσταχύοιτο. Hæc vox ſemel occurrit. Apion quidem explicat, augeatur; Heliodorus vero, ſubnaſcatur:

——— Ὑποσταχύοιτο *boum genus latam frontem habentium.*

Optime explicat uterque; nam metaphorice dicitur a ſpicis. Quemadmodum igitur ex uno ſemine una radix formatur, unde multæ ſpicæ proveniunt, ſic & ex unâ bove multæ gignuntur. Ideo alter quidem interpretatus eſt, *augeatur;* alter vero, *ſubnaſcatur.*

Ὑποθημοσύνῃσι. Conſiliis, præceptis.

---

vellet, *nemo hanc domum deſpiciet.* Sin autem indicare voluiſſet has ædes a nullis expugnatum iri, pluralem uſurpaſſet. Nemo enim ſolus domum tam munitam expugnat, ſed ſolus deſpicere poteſt.

6 Ὑπην. Il. Ω. 348.

7 Ὑποσταχύοιτο. Od. Υ. 212. Alii legunt, ὑποσταχύϊτο.

Ὑπότροπον. Ὑποστρέφοντα καὶ ἀφιγμένον [1]

——— Ὑπότροπος [2] ἵξομαι αὖθις.

Ὑποκρίναιτο. Ἀποκρίναιτο·

Ὧδε [3] χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. ———

καὶ πάλιν·

Σοὶ δ' [4] ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. ———

πρωταγωνιστοῦντος [5] γὰρ τοῦ Χοροῦ τὸ παλαιὸν, οὗτοι ὥσπερ ἀποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμενοι [6] πρὸς τὸν Χορόν.

Ὑπόκυκλον. [7] Ὑπότροχον.

Ὑπόβρυχα. Ὑποβρύχιον.

Ὑποφθάς. Ὑποφθάσας. καί·

——— Ὑποφθαμένη [8] φάτο μῦθον.

Ὑποδεξίη. Ὑποδοχή.

Ὑπόδρα. Ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑπόδραξ. [9]

Ὑπόψιον. [10] Ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον.

Ὑπονήϊο. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῷ [11] Ἰθάκης λιμένος οὕτως καλουμένου. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. φησὶ γάρ· νήϊος, τόπος ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες.

Ὑπόῤῥηνον. Ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [12] ἐν τῇ γαστρί.

---

[1] Ἀφιγμένον. Huic voci in Apollon. & Heſ. præponendum puto τὸ αὖτις.

[2] Ὑπότροπος. Il. Z. 367.

[3] Ὧδε. Il. M. 228.

[4] Σοὶ δ'. Od. B. 111.

[5] Πρωταγωνιστοῦντος. Ante hanc vocem ex Heſychio reſtituendum puto, ὅθεν καὶ ἀποκριταί. Heſ. enim habet: Ὑποκρίνοιτο. Ἀποκρίνοιτο. ὅθεν καὶ ὑποκριτὴς, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν Χορόν.

[6] Ἀποκρινόμενοι. Vide Etymol. in Ὑποκρίνονται.

ʽΥπότροπον. Redeuntem & rurſus advenientem :

——— *Redux veniam rurſus.*

ʽΥποκρίναιτο. Reſponderit :

Sic certe reſponderit augur. ———

Et rurſus :

Tibi vero ſic proci reſpondent. ———

Hinc & actores dicebantur ὑποκριταί. Nam, cum olim primas partes ageret Chorus, qui Choro reſpondebant, ii vocabantur ὑποκριταὶ, quaſi ἀποκριταί.

ʽΥπόκυκλον. Subrotatum.

ʽΥπόβρυχα. Aquis demerſum.

ʽΥποφθάς. Præveniens, præoccupans. Et :

——— *Præveniens dixit ſermonem.*

ʽΥποδεξίη. Exceptio. Ipſe excipiendi actus.

ʽΥπόδρα. Limis oculis aſpiciendo, quod recentiores vocant ὑπόδραξ.

ʽΥπόψιον. Qui ſuſpicitur.

ʽΥπονηΐῳ. Apion ſic accipit quaſi portus in Ithacâ hoc nomine vocaretur. Heliodorus vero diviſim ſcribit, ὑπὸ τῷ νηίῳ. Dicit enim νήιον eſſe locum qui contineat ligna & arbores, quibus alligant naves cum eas in portum ſubducunt.

ʽΥπόῤῥηνον. Quaſi agnum geſtantem in utero.

---

7 ʽΥπόκυκλον. Od. Δ. 131 :
Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσε.

8 ʽΥποφθαμένη. Od. Ο. 171.

9 ʽΥπόδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, ſecundum quoſdam, ut θώραξ, σμίλαξ, ἀπεὶξ, &c.

10 ʽΥπόψιον. Il. Γ. 42. ubi duo Codices Regii, & alii, habent ἐπόψιον.

11 Τῷ. Lege τῇ. Od. Α. 186 :
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Et Γ. 81 :
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

12 Ἔχουσι. Lege ἔχουσαν. Il. Κ. 216 :
— Οἶν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. —

Ὑπότροπον. Ὑποστρέφοντα ἐκ ἀφιγμένον [1]

——— Ὑπότροπος [2] ἵξομαι αὖθις.

Ὑποκρίναιτο. Ἀποκρίναιτο·

Ὧδε [3] χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. ———

καὶ πάλιν·

Σοὶ δ' [4] ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. ———

πρωταγωνιστοῦντος [5] γὰρ τοῦ Χοροῦ τὸ παλαιὸν, οὗτοι ὥσπερ ἀποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμενοι [6] πρὸς τὸν Χορόν.

Ὑπόκυκλον. [7] Ὑπότροχον.

Ὑπόβρυχα. Ὑποβρύχιον.

Ὑποφθάς. Ὑποφθάσας. καί·

——— Ὑποφθαμένη [8] φάτο μῦθον.

Ὑποδεξίη. Ὑποδοχή.

Ὑπόδρα. Ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑπόδραξ. [9]

Ὑπόψιον. [10] Ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον.

Ὑπονήϊον. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῷ [11] Ἰθάκῃ λιμένος οὕτως καλουμένου. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα μετείληφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. φησὶ γάρ· νήϊος, τόπος ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες.

Ὑπόρρηνον. Ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [12] ἐν τῇ γαστρί.

---

1 Ἀφιγμένον. Huic voci in Apollon. & Heſ. præponendum puto τὸ αὖτις.

2 Ὑπότροπος. Il. Z. 367.

3 Ὧδε. Il. M. 228.

4 Σοὶ δ'. Od. B. 111.

5 Πρωταγωνιστοῦντος. Ante hanc vocem ex Heſychio reſtituendum puto, ἔνθεν καὶ ἀποκριταί. Heſ. enim habet: Ὑποκρίνοιτο. Ἀποκρίνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτὴς, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν Χορόν.

6 Ἀποκρινόμενοι. Vide Etymol. in Ὑποκρίνονται.

'Υπότροπον. Redeuntem & rurſus advenientem :

——— *Redux veniam rurſus.*

'Υποκρίναιτο. Reſponderit :

Sic certe reſponderit augur. ———

Et rurſus :

Tibι vero ſic proci reſpondent. ———

Hinc & actores dicebantur ὑποκριταί. Nam, cum olim primas partes ageret Chorus, qui Choro reſpondebant, ii vocabantur ὑποκριταὶ, quaſi ἀποκριταί.

'Υπόκυκλον. Subrotatum.

'Υπόβρυχα. Aquis demerſum.

'Υποφθάς. Præveniens, præoccupans. Et :

——— *Præveniens dixit ſermonem.*

'Υποδεξίη. Exceptio. Ipſe excipiendi actus.

'Υπόδρα. Limis oculis aſpiciendo, quod recentiores vocant ὑπόδραξ.

'Υπόψιον. Qui ſuſpicitur.

'Υπονηΐῳ. Apion ſic accipit quaſi portus in Ithacâ hoc nomine vocaretur. Heliodorus vero diviſim ſcribit, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. Dicit enim νήϊον eſſe locum qui contineat ligna & arbores, quibus alligant naves cum eas in portum ſubducunt.

'Υπόῤῥηνον. Quaſi agnum geſtantem in utero.

---

7 'Υπόκυκλον. Od. Δ. 131 :
Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσε.

8 'Υπεφθαμένη. Od. O. 171.

9 'Υπόδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, ſecundum quoſdam, ut ὀδρὰξ, ὀναμὰξ, ἀπρὶξ, &c.

10 'Υπόψιον. Il. Γ. 42. ubi duo Codices Regii, & alii, habent ἐπόψιον.

11 Τῷ. Lege τῇ. Od. A. 186:
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
'Εν λιμένι 'Ρείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Et Γ. 81 :
'Ημεῖς ἐξ 'Ιθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

12 'Εχουσι. Lege ἔχουσαι. Il. K. 216 :
—Οἶν ἕκαστος μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. —

Ὑπωρείας. Τὰς [1] πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους·

Αἳ [2] ῥά θ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.

Ὑπέρμορον. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει·

Ὡς [3] καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον Ἀτρείδαο.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καί φησιν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

Ὕπατε κρειόντων. Ἡγούμενε [4] θεῶν.

Ὑπίσχεται. Ἀναδέχεται καὶ ὑπισχνεῖται.

Ὑποστάς. Ἀναδεξάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Καί [5] μοι ὑποστήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
ἴσον τὸ ὑπειξάτω.

Ὑποδμώς·

——— Ποσειδῶν [6] ὑποδμώς.

ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμῶς ὑποτεταγμένος. ἔνιοι δὲ, ὡς περισσὸν [7] οὔσης ἀκούουσι τῆς προθέσεως.

Ὑπιωγή. Ὑπαγωγή·

——— Εὔδον Βορέω ὑπιωγῇ. [8]

Ὑποπερκάζουσι. Μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὄμφακος. [9]

Ὑπεκπροθέων. [10] Ὑπεκτρέχων.

Ὑπὲρ τοκήων. [11] Κατὰ τῶν γονέων·

Λίσσομ' [12] ὑπὲρ τοκέων. ———

---

[1] Τάς. Poſt τὰς, omiſſum eſt τόπους.

[2] Αἴ ῥά θ'. In Homero legitur Il. Υ. 218. Ἀλλ' ἔτ'.

[3] Ὡς. Od. A. 35.

[4] Ἡγούμενε. Heſ. explicat, βασιλεῦς (ſcribe βασιλεῦ) βασιλευόντων. Legitur Il. Θ. 31. Od. A. 45. & 81. ac Ω. 472.

[5] Καί. Il. I. 160.

[6] Ποσειδῶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386.

[7] Περισσόν. Mallem περισσῶς.

[8] Ὑπιωγῇ. Od. Ξ. 533. Alii diviſim

Ὑπωρείας. Loca in inferioribus montium partibus ſita :

Sed adhuc habitabant loca ſita in partibus inferioribus Idæ fontibus abundantis.

Ὑπέρμορον. Ariſtarchus ſecundam acuens, intelligit ὑπέρμορα quaſi adverbialiter ſumptum pro ὑπερμόρως :

Quemadmodum & nunc Ægyſthus præter fatum, Atridæ.

Heliodorus vero diviſim legit, ὑπὲρ μόρον ; & interpretatur, *præter decorum.*

Ὕπατε κρειόντων. Rex Deorum.

Ὑπίσχεται. In ſe recipit & promittit.

Ὑποστάς. Cum in ſe recepiſſet. Cum vero dicit :

Et mihi cedat, quatenus major rex ſum ;

ὑποστήτω hîc idem eſt quod ὑπειξάτω.

Ὑποδμώς :

——— *Neptuni* ὑποδμώς.

Heliodorus intelligit miniſtrum ſubditum. Quidam vero præpoſitionem ὑπὸ hîc ſuperabundantem putant.

Ὑπιωγῆ. Tegmen :

——— *Dormiebant Boreæ ſub tegmine.*

Ὑποπερκάζουσι. Uvæ quæ jam non ſunt acerbæ, ſed nigreſcunt.

Ὑπεκπροθέων. Præcurrens.

Ὑπὲρ τοκήων. Per parentes :

Precatus eſt per parentes. ———

legunt, ὑπ' ἰωγῇ. Etymologus : Ἰωγή. Ἡ σκέπη. καὶ ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Vide Heſ.

9 Ὄμφακες. Poſt hæc verba aliquid omiſſum puto. Adde ; εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινομένας. Ut habet Scholiaſtes : τῇ ὑπερπεράσει ἀκμάζουσι. ὅτι ἐκ τῶν ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινομέναι.

10 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125 :

ὙΠΟΣΣΕΊΟΥΣΙΝ. [1] Ὑφέλκουσιν.

ὙΠΟΚΥΣΣΑΜΈΝΗ. Ἔγκυος γινομένη.

ὙΠΑΛΕΥΌΜΕΝΟΣ. Φυλασσόμενος.

ὙΠΟΔΈΓΜΕΝΟΣ. Ἀναδεχόμενος.

——— Βίας [2] ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὑπό. Κυρίως μέν·

——— Δύω [3] δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν,

καὶ πάλιν·

Ὡς [4] ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες. [5]

ἀντὶ τοῦ, μετά.

ὝΠΝΟΣ. Ἐπὶ μὲν τοῦ εἰδωλοποιουμένου θεοῦ·

Ὕπνε, [6] ἄναξ. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους· [7]

Ὕπνῳ [8] καὶ φιλότητι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου· [9]

Ὡς [10] ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Τόσσοι ὑπεκπροθέων. —

[11] Τοκήων. Lege τοκέων.

[12] Αἴσσομ'. Lege ut Il. O. 660: Αἴσσεθ' ὑπὲρ τοκέων. —

[1] Ὑποσσείουσιν. Habetur Od. I. 385.

[2] Βίας. Od. N. 310.

[3] Δύω. Il. Λ. 634. Codex Mſ. δύο.

[4] Ὡς. Il. E. 93.

[5] Φάλαγγες. In hanc vocem ſic habet Philemon ineditus: Φάλαγξ οὐ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα, ὅπερ καὶ μόνον τῆς λέξεως ταύτης οἶδε σημαινόμενον ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ μείζων, καὶ τὸ φαλάγγιον. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παράγει ταύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος· Ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοισιν, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. φάλαγξ δὲ, ἡ τάξις, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεὼς ὑπερείσματα. Quam hîc legum cum aranearum telis comparationem inſtituit Plato Comicus, ab Ælio Dionyſio laudatus, hanc habet ex Anacharſi quem, teſte in vitâ Solonis Plutarcho, φασὶ καταγελᾶν

ὙΠΟΣΣΕΊΟΥΣΙ.

Ὑποσσείουσι. Infra torquent & trahunt.

Ὑποκυσσαμένη. Gravida facta.

Ὑπαλευόμενος. Vitans.

Ὑποδέγμενος. Suſcipiens:

——— *Injurias ſuſtinens virorum.*

Ὑπό. In proprio quidem ſenſu:

——— *Duo autem infra fundi erant.*

Et rurſus:

Sic duce & auſpice Tydide denſæ turbabantur phalanges.

In hoc ultimo exemplo ſumitur pro μετά.

Ὕπνος. Pro deo ſub viſibili ſpecie apparente:

Somne rex. ———

Et pro affectu quem homines experiuntur:

Somno & amore. ———

Et pro morte:

Sic ille ibi lapſus dormivit ferreum ſomnum.

τῆς πραγματείας τοῦ Σόλωνος, οἰομένου γράμμασιν ἐφέξειν τὰς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας τῶν πολιτῶν, ἃ μηδὲν τῶν ἀραχνίων διαφέρειν, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς καὶ λεπτοὺς τῶν ἁλισκομένων καθέξειν, ὑπὸ δὲ τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων διαρραγήσεσθαι.

6 Ὕπνε. Il. Ξ. 233.

7 Ἐπὶ δὲ τοῦ πάθους. Sic Etymolog. habet: σημαίνει καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος.

8 Ὕπνῳ. Il. Ξ. 353.

9 Ἐπὶ δὲ τοῦ θανάτου. Quin & Homerus mortuos vocat ὑπνώοντας, *dormientes*, ut optime annotavit Angelus Caninius cap. 12. libelli qui inſcribitur: *Loci aliquot novi Teſtamenti cum Hebræorum Originibus collati.* Hujus animadverſionem hîc ſcriptam dabo: » Mortuos vocare *dormientes*, ob ſpem reſurrectionis, pium eſt, ſed Syriacæ tantum linguæ proprium: quamquam Hebræi dicant, *Et dormivit cum patribus ſuis*, mortuos tamen nunquam nominant dormientes. Legimus in Thalmud: ברה דרב דימי אתילד לה ינוקא ובגו תלתין יומין שכיב. *Filiæ Rab Demi*

Ὕπνου δῶρον. Περιφραστικῶς, ὁ ὕπνος.

Ὑπέρπτατο. [1] Μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερέπεσεν.

Ὑψαγόρη. Μεγαλήγορε.

Ὑψίζυγος. [2] Ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδρα [3] ἔχων.

» natus eſt infans, & intra trigin-
» ta dies DORMIVIT. Tum de quo-
» dam Mago ſic ſcriptum eſt: *ille Ma-*
» *gus, qui* DORMIENTES *ſpoliabat.*
» Solus Homerus, Poetarum, ut Plato
» ait, Deus, divinitus hoc ſenſit, cum
» Iliad. Ξ. (lege Ω. 343.) de virgâ mi-
» rificâ Mercurii loquens, *Mortuos*
» nominat ὑπνώοντας:

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

» Id Æneid. 4. Virgilius vertit:

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat
Orco
Pallentes, alias ſub triſtia Tartara mittit.
Dat ſomnos, adimitque, & lumina morte
reſignat.

» Quod Homerus mirifice dixerat, ὑπ-
» νώοντας ἐγείρειν, quod eſt *dormientes ex-*
» *citare*, id obſcure & minus apte ver-
» tit Virgilius *ſomnos adimere*. Multæ
» enim ſunt phraſes Homericæ Syriacis
» valde conſentaneæ ac conſonæ. Quod,
» Chriſto propitio, aliquando a nobis
» explanabitur. Chriſtiani eam locutio-
» nem imitati cippos libitinarios & ſe-
» pulcreta ſua Græco verbo κοιμητήρια,
» cœmeteria, vocitant, quod Latine

Ὕπνου δῶρον. Periphraſis pro ſomno.

Ὑπέρπτατο. Metaphorice pro ſuperincidit.

Ὑψαγόρη. Qui magna prædicas.

Ὑψίζυγος. Qui altiſſime ſedet.

» vertas licet *dormitoria*. De hoc vocabulo vide Antonii Nebriſſenſis *Quinquagenam* cap. 12.

10 Ὥς. Il. Λ. 241.

a Ὑπέρπτατο. Il. Ν. 408:

— Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος.

a Ἕδρας. Lege ἕδραν. Quidam, teſte Schol. ingenioſius explicant, ὁ ἐν ὕψει ζυγοστατῶν, καὶ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον. Philemon Manuſcriptus: Ὑψίζυγος Ζεὺς, ὁ ἀφ' ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικὸς, ἢ ὁ ἄνωθεν ἔσω ταλαντεύων τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος· ὅτι ὕπερθεν, ἤγουν ἐκ Θεοῦ, νίκης πείρατα ἔχονται. (Il. Η. 102.) καὶ γίνεται τούτου (mallem τοῦτο) ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι τὸν Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἐν ζυγοστατήματι. τοῦτο δὲ νοεῖν οὐ πάνυ θέλουσιν οἱ παλαιοὶ, ζυγὸν εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης. ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦντα ζυγόν. καὶ ζυγὰ, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. ὅμως δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ σταθμοῦ... ἀφ' οὗ καὶ παροιμία τὸ, ζυγοῦ πρὸς δίκην εὐθύτερος. καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενος.

Φ

Φαεσίμβροτος. Ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

Φαίδιμος. Λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.

Φαληριόωντα. [1] Λευκανθίζοντα.

Φάλος. Τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τρίφαλος, [2] ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀπίων φάλος, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος.

Φᾶρος. Ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ φορεῖσθαι. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

Φαρμάσσων. [3] Στομῶν, [4] οἷον φαρμακεύων.

Φάσγανον. Ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

Φαεινή. Λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

——— Φαεινὴν [5] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι, ὅτε τὰ ἄστρα [6] λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τὴν ποτὲ [7] λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν.

---

[1] Φαληριόωντα. Il. N. 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. —

[2] Τρίφαλος. In Codice Mſ. per compendium, τρίφα; quod Alberti ad Heſ. minus bene, ob accentum τῷ *iota*, non *alpha*, ſuperimpoſitum, expreſſit per τριφάληρος.

[3] Φαρμάσσων. Sic in Φάρμακα habet Philemon ineditus: Φάρμακα, τὰ θεραπεύοντα, καὶ τὰ φθείροντα. Φάρμακα, καὶ τὰ χρώματα. Φαρμακεία δὲ, ὡς ἐπιπολὺ, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη βλάβη. γοητεία δὲ, τὸ ἐπὶ ἀνδρὸς φάρμακον ἐπὶ (an ἀπὸ?) γυναικός. μέση λέξις δὲ τὸ φάρμακον ἐπί τε ἀγαθοῦ παραλαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος, (lege ἄκος) καὶ ἐπὶ κακοῦ, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος. (hîc lege ἄχος) καὶ φαρμακίδας γυναῖκας, τὰς Θετταλὰς καλοῦσιν. διαβάλλονται γὰρ ὡς φαρμακίδες αἱ Θετταλαί. φασὶ γὰρ ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσεν. μεμύθευνται δὲ ὡς αἱ Θεσσαλαὶ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς καθαιροῦσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως, καθὸ Ἀγλαονίκη Ἡγεμόνος·

Φ

Φαεσίμβροτος. Quæ lucem mortalibus præbet.

Φαίδιμος. Splendidus, aut conſpicuus.

Φαληριόωντα. Albicantia.

Φαλός. Lucidum galeæ ornamentum; unde quæ tres conos habet, vocatur τρίφαλος; quæ vero quatuor, τετραφάληρος. Dicitur ex φάος, *id eſt*, luce. Apion vero interpretatur lucidum & album galeæ clavum.

Φᾶρος. Veſtimentum. Sic dicitur quod feratur. Sumitur pro veſte virili ac muliebri.

Φαρμάσσων. Acuens; dicitur quaſi φαρμακεύων.

Φάσγανον. Gladius; ſic dicitur ex φάσαι, quod eſt occidere.

Φαεινή. Fulgida. At in octavo Iliadis Libro:

——— *Fulgidam circa lunam*,

quæritur quomodo luna fulgere poſſet, cum aſtra fulgida apparerent. Unde Ariſtarchus, ut hoc ſolveret, per φαεινὴν non eam intelligit quæ tunc fulgeret, ſed quæ

θυγάτηρ ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης ὁπότε μέλλοιεν γίνεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾶν. καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφορᾶς τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβαλοῦσα, καὶ δίκην δοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. φαρμακὶς ἡ γυνή, καὶ εἶδος φαρμάκου, καὶ ἡ ἀκρίς. φαρμακὸς δὲ ἀνὴρ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μάγος.

4 Στομῶν. Od. I. 393:

Ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα
Φαρμάσσων. —

Unde Heſ. explicat, βάπτων, στομοποιῶν.

5 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

6 Ἄστρα. Sic verſus integer legitur apud Homerum:

Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα. —

7 Περί. Lege πέρι.

ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

——— Φέρεν [1] δ' ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν διὰ τὸ ἐῤῥυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει. ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκυστέον τῇ φύσει [2] λαμπράν.

Φάτις. Δόξα·

——— Φάτις [3] ἀνθρώπους ἀναβαίνει.

Φαέθων. Λάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἵππου ὄνομα.

Φαείνω. Φανῶ. δύσομαι. [4]

Φάε. Ἐπέτελε·

——— Φάε [5] δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.

Φειά. Πόλις·

Φειᾶς [6] παρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Φέριστε. [7] Βέλτιστε. ὑπερφέρων πάντας.

Φέρβειν. Τρέφειν. ὅθεν καὶ τὴν γῆν, πολυφόρβην· [8]

——— Πολυφόρβου [9] πείρατα γαίης.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὁ συφορβός. ἔτι δὲ καὶ νῦν φορβειά τις λέγεται τῶν ὄνων καὶ τῶν ἵππων, ἐν ᾗ ἀποτίθεται ἡ τροφὴ αὐτῶν.

Φεραί. Πόλις Θεσσαλίας·

Οἱ δὲ ° Φερὰς ἐνέμοντο. ———

---

[1] Φέρεν. Od. Z. 74.

[2] Τῇ φύσει. Lege, ut ſupra, τὴν φύσιν.

[3] Φάτις. Od. Z. 29.

[4] Δύσομαι Initium verſûs ex Od. M. 383: Δύσομαι εἰς Ἀίδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. Sic loquitur Sol iratus quod ſui boves occiſi fuerint.

[5] Φάε. Od. Z. 502.

[6] Φειᾶς Il. H. 135.

[7] Φέριστε. Infra habes φέρτατος, pag. 824. De his comparativorum ac ſuperlativorum formis hæc habet notanda Philemon Mſ. Μακάρτατος, μακαριώτατος. ἰστέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ληγόντων εἰς ΩΝ, ἢ εἰς ΑΣ, ἢ εἰς ΗΣ, ἢ εἰς ΟΥΣ, καὶ ταῦτα ἐὰν φυλάττῃ

naturâ lucida eſſet. Ut de veſte Nauſicaæ dicitur:

——— *Ferebat veſtem fulgidam.*

Sic eam vocat quamvis maculis fœdaretur, & ideo ad lavacra ferretur. Unde manifeſtum eſt, inquit, hîc intelligendam eſſe lunam quæ naturâ lucida eſt.

ΦΆΤΙΣ. Fama:

——— *Fama apud homines it.*

ΦΑΈΘΩΝ. Fulgens. Eſt & equi nomen.

ΦΑΕΊΝΩ. Lucebo.

ΦΆΕ. Oriebatur:

——— *Exoriebatur autem aureo ſolio conſpicua Aurora.*

ΦΕΙΆ. Urbs:

Pheæ apud muros, Iardani circa fluenta.

ΦΈΡΙΣΤΕ. Optime. Qui aliis præſtas.

ΦΈΡΒΕΙΝ. Nutrire. Unde & terram vocat πολυφόρβην, *id eſt*, multorum altricem:

——— *Multorum altricis fines terræ.*

Eodem ſenſu & συφορβὸς eſt ſubulcus. Nunc etiam locus ubi reponuntur alimenta equorum & aſinorum, vocatur φορβειά.

ΦΕΡΑΊ. Urbs Theſſaliæ:

Qui autem Pheras incolebant. ———

τελγένηκαν. διόπερ μεμπτέον τὸ Σώφρονα λέγοντα, φωρετάτους ἀεὶ καπήλους. οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς Ω λήγοντα ῥήματα σχηματίζει συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος. τὸ μέντοι φέρτερος φέρτατος, βέλτερος βέλτατος, ὕστερος ὕστατος, οὐκ οἴονται εἶναι συγκριτικὰ, ἢ ὑπερθετικὰ, συμπεπλακέναι δὲ τοῖς συγκριτικοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πρότερος. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρῶτος, ὤφειλε διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφεσθαι.

8 Πολυφόρβην. Il. I. 564:
Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

9 Πολυφόρβου. Il. Ξ. 200.

10 Οἱ δέ. Il. B. 711.

Φέρτερος. Κρείσσων, παρὰ τὸ ὑπερφέρειν.

Φέροντο. Ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσεφέροντο·

Ἰχθῦς ἀσπαίροντας, [1] ἀταρπεία δαῖτα φέροντες.

Φείδων. Ὄνομα κύριον.

Φέρτρῳ. Φορείῳ·

Κείμενον ἐν φέρτρῳ. [2] ——

Φηγός. Ἡ δρῦς. καὶ φήγινος, ὁ δρύϊνος·

—— Φήγινος [3] ἄξων.

ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν παρὰ τὸ φαγεῖν φαίνεται. ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν Δημητριακῶν καρπῶν ἐβαλανοφάγουν. ὅθεν καὶ παροιμία· πάλιν δ᾽ ἐπὶ φηγὸν ἀνέδραμον, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ἀπὸ τῆς φηγοῦ τροφήν.

Φήνη. Εἶδος ὀρνέου. καί·

Φῆναι Αἰγυπτιακοὶ [4] γαμψώνυχες. ——

Ἀπολλώνιος δὲ, ὁ τοῦ Χαρίδος, ἀετοῦ γένος φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης [5] ἐν τῷ περὶ ζώων.

Φῆρες. Οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς· ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν ἐν ὄρει ὄντες. οἱ δὲ Αἰολεῖς, τὰ θηρία, φηρία λέγουσιν. ἡ δὲ διατριβὴ αὐτῶν παραδέδοται ἐν Θεσσαλίᾳ. Θεσσαλοὶ δὲ οἱ Αἰολεῖς εἰσί·

Φηρσὶν [6] ὀρεσκῴοισι. ——

καί·

Ἤματι [7] τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο. ——

---

[1] Ἀσπαίροντας. Od. Κ. 124. Pro ἀσπαίροντας, in Homero legitur, ὡς πείροντες. Loquitur de Læſtrigonibus qui ſocios Ulyſſis ſicut piſces transfigebant. Et pro φέροντες, ibidem habetur φέροντο, & ἀτερπέα pro ἀταρπεία.

[2] Φέρτρῳ. Il. Σ. 236. ubi φερέτρῳ.

[3] Φήγινος. Il. Ε. 838:

— Μέγα δ᾽ ἔβραχε φήγινος ἄξων.

[4] Αἰγυπτιακοί. Verſum corruptum ſic

ΦΈΡΤΕΡΟΣ.

ΦΕΡΤΕΡΟΣ. Præſtantiſſimus; ſic dicitur ex ὑπερφέρειν, *id eſt*, excellere.

ΦΕΡΟΝΤΟ. Sumitur in decimo Odyſſeæ Libro pro *comedebant:*

Veluti piſces transfigentes, triſtes epulas comedebant.

ΦΕΙΔΩΝ. Nomen proprium.

ΦΕΡΤΡῼ. Feretro:

Jacentem in feretro. ———

ΦΗΓΟΣ. Quercus. Et φήγινος, querculanus:

——— *Querculanus axis.*

Apion etymologiam deducit ex φαγεῖν quod eſt comedere. Nam, ante fruges Cereris inventas, glandes comedebant; unde hoc proverbium natum eſt: *Rurſus ad quercus redire*, pro, ad alimenta ex quercu petita reverti.

ΦΗΝΗ. Quædam avis ſpecies. Et:

φῆναι, *vel vultures curvis unguibus.* ———

Apollonius vero Charidis filius, & Ariſtoteles, quoddam aquilarum genus intelligunt.

ΦΗΡΕΣ. Centauri. Sic dicuntur Æolice, quod belluinam habeant naturam in montibus verſantes. Et Æoles θηρία, *id eſt*, feras, vocant, φηρία. In Theſſaliâ autem degere traduntur. Atqui Theſſali ſunt Æoles:

φηρσὶ *in monte degentibus.* ———

Et:

Die quâ φῆρας *ultus eſt.* ———

reſtitue: φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ut legitur Od. Π. 217.

5 Ἀριστοτέλης. In Hiſtor. Animal. Lib. 8. cap. 3. de aquilarum generibus ſic habet: ἔτι δὲ φήνη, περὶ γύψ. ἔστι δ' ἡ μὲν φήνη, τὸ μέγεθος, ἀετοῦ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα, σποδοειδὴς, ſeu σποδοειδής.

6 Φηρσίν. Il. Α. 268.

7 Ἤματι. Il. Β. 743.

Ἀπίων δὲ ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τοῦ ὑφορᾶσθαι ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ φάσμα ἔχειν θηρίων. βέλτιον δὲ τὸ τῶν Αἰολέων. καὶ γὰρ Ὅμηρος μόνος [1] τοὺς φῆρας εἴρηκεν. οὐδέποτε δὲ τὸν λέοντα, φῆρα.

Φῆσθα. Λέγεις.

Εὖ δὴ ταῦτά γε φῆσθα, [2] γέρον φίλε. ———

ἄνευ δὲ τοῦ Ι γραπτέον· ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φῆσθα [3] λέγουσι ἀντὶ τοῦ, ἔλεγες. φῆσθα. [4] καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφές. [5]

Φθάνει. Καταφθάνει.

Φθὰν δὲ μεθ' ἵππους. [6] Ἔφθασαν δὲ πολὺ τοὺς ἵππους.

Φθειρῶν. [7] Φθεῖροι λέγονται ὑπό τινων αἱ πίτυες. Φθειρῶν γὰρ, ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ, ἀπὸ Φθείρωνος τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὄμβρια [8] εἰσὶ φθειρσίν. [9]

Φθιρσίμβροτος. [10] Τὴν ἀποφθορὰ [11] βροτῶν.

---

[1] Μόνος. Mallem μόνον, aut μόνος Κενταύρους. Contra Apion p. 420. θῆρ explicat λέοντα.

[2] Φῆσθα. Od. Γ. 357. Sic Heſ. habet: Φῆσθα, Λέγεις, ἔφησθα. Paulo aliter legitur verſus in Homero: ταῦτά γ' ἔφησθα, pro γε φῆσθα. Sed Heſ. videtur legiſſe φῆσθα, ut Apollon. habet. Unde pro ἄνευ δὲ τοῦ Ι, erat cum ſcriberem, ἄνευ δὲ τοῦ Ε; ſed nihil muto. Nam hic docet τὸ φῆσθα non habere *iota* ſubſcriptum, ut τὸ φῇς habet.

[3] Φῆσθα. In Codice Manuſcripto φέσθαι.

[4] Φῆσθα. Initium exempli ex Il. Φ. 186:
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι ——

[5] Κελαινεφές. Lege, καὶ τὸ ἔφησθα, ὡς (Il. Α. 397.)
——Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι.
Vel; καὶ τό (Il. Α. 397.)
——Ὅτι φῆσθα &c. (Pro vulgato, ὅτ' ἔφησθα.)

[6] Ἵππους. Lege, ἱππῆας, ut Il. Λ. 51.

[7] Φθειρῶν. Il. Β. 868. Hic tranſpoſitio. Pone primum articuli initio, Φθειρῶν, Ὄρος τῆς &c. ante Φθεῖροι (ΓΑ'Ρ) λέγονται &c. At ſcribe infra, οἱ ΔΕ' τόποι &c. pro οἱ ΓΑ'Ρ τόποι; ac φθεῖραι, cum Heſ. ac Schol. pro φθεῖραι, & πιτυοκάμπας, cum Schol. ac Dioſcorid. (L. 6. c. 2.)

Apion vero etymologiam deducit ex eo quod in montibus ſuſpiciantur; aut ſpeciem ferarum habeant. Melius autem explicatur ut Æolica vox. Etenim Homerus ſolos Centauros vocat φῆρας; nec hoc unquam vocabulum de leone uſurpavit.

ΦΗ͂ΣΘΑ. Dicis:

Optime quidem hæc dicis, o ſenex amice. ——

Hocce vocabulum ſine *iota* ſcribendum eſt, cum dicant Æoles & φῆτα pro ἔλεγες, *id eſt*, dixiſti. Uſurpatur & ἔφησθα pro *dicebas*:

—— *Cum dicebas ab atras nubes cogente Saturnio.*

ΦΘΆΝΕΙ. Præoccupat.

ΦΘᾺΝ ΔῈ ΜΕΘ' ἽΠΠΟΥΣ. Equites multo prævenerunt.

ΦΘΕΙΡΩ͂Ν. A quibuſdam pini dicuntur φθεῖρες. Unde Φθειρῶν eſt mons Cariæ circa Miletum, ſic dictus quod multas habeat pinus. Loca enim in quibus reperiuntur, vocantur φθεῖρα. Quidam ex eo deducunt quod ſic dicantur parvæ pineæ nuces quas & πιτυοκάμπας nominant. Aut deducitur a Phthirone Endymionis filio, aut quod ea quæ ex pinis efflorescunt, pediculis ſimilia ſint.

ΦΘΙΡΣΊΜΒΡΟΤΟΣ. Exitialem hominibus.

---

pro πιτυοκάμπτας. Vide Verweyum ad Heſ.

8 Ὄμβρια. Lege ὅμοιά εἰσι.

9 Φθιρσίν. Lege φθειρσίν. Schol. ſic iisdem fere verbis habet: Φθειρῶν, ὄρος τῆς Καρίας, περὶ Μίλητον· διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ δὲ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖρες προσαγορεύονται. καὶ τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στρόβιλα οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπτας φασίν. ἢ ἀπὸ Φθείρωνος, τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὅμοιά εἰσι φθειρσίν.

10 Φθιρσίμβροτος. Lege φθισίμβροτον. Od. Χ. 297:

Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν.

11 Ἐπιφθορά. Lege ἐπίφθορον, aut ἐπὶ φθορᾷ.

Φθινύθουσιν. Εἰς φθορὰν ἀνάγουσι.

Φιλέειν. [1] Ἐπὶ μὲν τοῦ ξενίζειν·

Μῆνα [2] δὲ πάντα φίλει με ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγαπᾷν·

Ἦ μοῦνοι [3] φιλέουσ' ἀλόχους; ———

Φιλότης. Ἐπὶ μὲν φιλίας·

——— Ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. [4]

ἐπὶ δὲ τῆς συνουσίας·

Ἀλλ' [5] ἄγε δὴ, φιλότητι τραπείομεν. ———

Φιλοκτεανώτατε. [6] Φιλοχρηματώτατε. κτέανα δὲ, τὰ χρήματα. [7] τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Φιάλη. [8] Κατασκεύασμά τι.

——— Ἀμφίθετον [9] φιάλην ———

ἔστι καὶ ἀμφίθετος, [10] κατὰ πυθμένα καὶ στόμα δυναμένη τίθεσθαι.

Φιλομμειδής. Ἐπίθετον Ἀφροδίτης. ἡ φιλοῦσα τὰ μειδιάματα, [11] ἐξ οὗ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, φιλογέλως.

Φίν. [12] Εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀντωνυμικῶς χρῆσθαι τῷ φὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. οὐχ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

---

[1] Φιλέειν. Eodem ſenſu. Od. O. 74:
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

[2] Μῆνα. Od. K. 14.

[3] Ἦ μοῦνοι. Il. I. 340.

[4] Τίθησι. Il. Δ. 83. Sic lege, pro τιθέμεν, apud Etymologum qui eumdem verſum laudat.

[5] Ἀλλ'. Il. Γ. 441.

[6] Φιλοκτεανώτατε. Il. A. 122.

[7] Χρήματα. In Codice Mſ. ſuperſcriptum melius legitur κτήματα.

[8] Φιάλη. In hanc vocem adeundus Mœris Atticiſta cum ſuis doctiſſimis Interpretibus.

ΦΘΙΝΎΘΟΥΣΙ. Corrumpuntur, perduntur.

ΦΙΛΈΕΙΝ. Pro hoſpitio excipere:

Per integrum menſem hoſpitio excipiebat me.———

Et pro diligere:

An ſoli diligunt uxores?———

ΦΙΛΌΤΗΣ. Pro amicitiâ:

———*Vel amicitiam inter utroſque ſtatuit.*

Et pro concubitu:

Sed age, ad concubitum nos convertamus.———

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΏΤΑΤΕ. Avariſſime & divitiarum cupidiſſime. Nam κτέανα ſunt divitiæ. Hæc vox ſemel occurrit.

ΦΙΆΛΗ. Vas aliquod:

———*Utrinque ſedem habentem phialam.*———

Dicitur autem ἀμφίθετος quod ſupra fundum & orificium poni poſſit.

ΦΙΛΟΜΜΕΙΔΉΣ. Epithetum Veneris. Quæ amat riſum, unde hilarem indicat. Apion vero eam dicit quæ jocos & facetias amat.

ΦΊΝ. Pro σφίν uſurpatur pronomen φὶν, quod tunc ſignificat *illis*, in maſculino & in fœminino. Non autem reperitur apud Homerum, ut Apion conſtituit.

9 Ἀμφίθετον. Il. Ψ. 270.

10 Ἔστι καὶ ἀμφίθετος. Lego: ἔστι δὲ ἀμφίθετος, κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα. &c. Omiſſum puto τὸ καὶ. Vide ſupra in Ἀμφίθετον p. 122.

11 Μειδιάματα. Aliter Heſiod. in Theogoniâ, verſu 200:

Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Male hic in Heſ. hinc explicando, φιλῶν pro φιλοῦσα.

12 Φίν. Laconum proprium erat, ut ψίν Syracuſiorum, teſte Etymol. Callimachus, hymno in Dianam:

Κναίων φὶν ἐπιθύμιος ἐνθόρεσθαι.—

Sic φὶξ a Bœotis vocata fuit ἡ σφίγξ, docente Heſiodi Scholiaſt. ad Theogoniæ verſum 326. Vide Interpretes Heſ. in Φίκα.

Φιτρῶν. Κορμῶν. καὶ ἔστιν παρὰ τὸ φύεσθαι.

Φιληρέτμοισι. Ἀπὸ μέρους, φιλοκώπαις.

Φίλος. Ἀντὶ τῆς κλητικῆς εἴωθε λέγειν.

Δὸς [1] φίλος. ——

Φιλομηλείδης. Τοῦ σχήματος πατρωνυμικοῦ, ἐν τῇ Δ' Ὀδυσσείας

—— Φιλομηλείδῃ [2] ἐπάλαισεν ἀναστάς.

ἐδέξαντο τινὲς τὸν Πάτροκλον, ὡς Φιλομηλίας μητρός. τοῦ Ποιητοῦ πρῶτον μὲν οὐδέποτε τῷ [3] σχήματι χρησαμένου. οὐ γὰρ Λητοΐδην [4] εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θετίδην τὸν Ἀχιλλέα. ἔπειτα [5] δὲ, εἴπερ ἐσημαίνετο Πάτροκλος καταπαλαισθεὶς [6] ὑπὸ Ὀδυσσέως, οὐκ ἂν εἶπεν·

—— Κεχάροντο [7] δὲ πάντες Ἀχαιοί.

τὸν γὰρ Πάτροκλον ὑπὸ πάντων φιλούμενον συνίστησι, δι' ὧν φησί·

—— Πᾶσιν [8] γὰρ ἠπίσατο μείλιχος εἶναι.

ὅθεν τινὲς μὲν, ἕτερόν τινα Φιλομήλου υἱὸν ἔφασαν· οἱ δὲ, κύριον ὄνομα, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀκουστέον. πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύρια τινὰ λέγεται· Εὐριπίδης, [9] Ἀσκλη-

---

1 Δὸς φίλος. Od. P. 415:

Δὸς φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

2 Φιλομηλείδῃ. Od. Δ. 343.

3 Τῷ. Mallem τούτῳ.

4 Λητοΐδην. Nuſquam quidem in Iliade, aut Odyſſeâ; at in Hymno in Mercurium, quem hic Homero auferre tacitus videtur Apollonius, occurrit verſu 505:

Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς, ὡς ἔτι καὶ νῦν.

Et verſu 510:

Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμοῦ πρὸς μῦθον ἔειπε.

Et 521:

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

Vide & verſus 158. 253. 261. & 403.

5 Ἐπεὶ δέ. Lege ἔπειτα δὲ, ob præcedens πρῶτον μέν.

6 Καταπαλαισθείς. Male in Codice Mſ. καταπαλαισθεὶν. En integrum Homeri lo-

Φιτρῶν. Truncorum. Et derivatur ex φύεσθαι quod eſt naſci.

Φιληρέτμοισι. Pars hîc ſumitur pro toto, & ſignificat amantes navigationis.

Φίλος. In hâc voce nominativum pro vocativo uſurpare ſolet:

Da amice. ———

Φιλομηλεΐδης. Forma patronymica, in quarto Odyſſeæ Libro:

——— *Cum Philomelide luctatus eſt inſurgens.*

Quidam intellexerunt Patroclum, quaſi ex Philomelâ matre natum; quamvis Poeta a matre neminem deſignet. Non enim Λητοΐδην, *id eſt*, Latonæ filium, vocat Apollinem, neque Thetidis filium Achillem. Præterea, ſi indicare voluiſſet Patroclum ab Ulyſſe luctâ ſuperatum fuiſſe, non addidiſſet:

——— *Et gaviſi ſunt omnes Græci.*

Nam Patroclum omnibus charum conſtituit, dicens:

——— *Omnibus enim norat mitem ſe præſtare.*

Unde quidam alium Philomeli filium interpretati ſunt. Alii vero, nomen proprium; quod rectius intelligitur. Sæpe enim patronymicâ formâ nomina propria leguntur;

---

eum qui de Ulyſſe legitur Od. Δ. 342. & P. 134:

Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ

Ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,

Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάρηντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

7 Κεχάρηντο. Od. P. 134.

8 Πᾶσιν. Il. P. 671.

9 Εὐρυπίδης. Hinc firmatur certiſſima Clar. Weſſeling. conjectura qui, in *Probabilibus*, laudante Alberti, apud Heſ. pro Εὐρυπίδης Ἡρακλείδαις, merito legit, Εὐρυπίδης, Ἡρακλείδης. *Nam*, ut ait, *noli putare Euripidis Heraclidas citari, ſed nomina Euripides, Heraclides, ejuſdem eſſe formæ, cujus Philomediades;* pro quo tamen ego Φιλομηλείδης in Heſ. legendum eſſe cenſeo.

πιάδης, Ἡρακλείδης.

ΦΙΛΙΩΝ. Ἀντὶ τοῦ φίλτερος·

——— Οὐ δέ [1] τις ἄλλος

Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων [2] ἐμῶν [3] ἵκετο δῶμα.

ἐσχηματισμένῳ τῷ τρόπῳ τὸ κάλλιον. [4]

ΦΙΛΕΟΝΤΑ. Φιλείτωσαν, ὡς ἴσων, ἴσωσαν.

ΦΛΕΓΜΑ. Τὴν φλογά. [5] ὁ δὲ Ἀπίων, τὸν φλοῖσμον [6] ταραχὴν λέγει. βέλτιον δὲ τὸ Α. κατὰ συνήθες γὰρ πολυφλοίσβοιο, κατ' ἰδίαν δὲ, οὔ.

ΦΛΙΨΕΤΑΙ. [7] Ἀποθλιβήσεται.

ΦΟΒΟΣ. Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς· φύζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς.

ΦΟΙΒΟΣ. Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Αἰσχύλος ἀπὸ Φοίβης, τῆς μητρὸς Λητοῦς. Ὅμηρος δὲ οὐδέποτε ἀπὸ μητρῶν κοσμεῖ τινὰς, μήθ' ὅτι δὲ μάμμης. φοῖβον οὖν ἀκδεκτέον, ἀπὸ τοῦ φοιβάζω, ὅ ἐστι μαντεύω. ἢ, καὶ βέλτιον, ὁ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος. φοῖβαν δὲ, κατὰ γλῶτταν, τὸ καθαρὸν, ὡς καὶ

---

1 Οὐ δέ. Legitur Od. Τ. 350:

—Οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε

ξείνων τηλεδαπῶν &c.

Et Od. Ω. 267:

—Οὔπω τις βροτὸς ἄλλος

ξείνων &c.

2 Φιλίων. Merito igitur τὸ Heſychii φιλίον in φιλίων mutabant Soping. Heinſ. & Jenſ. φιλίων eſt in comparativo, & pertinet ad τὶς, unde hic ſenſus exurgit, quem non ceperunt Interpretes Latini: *Nullus alius hoſpitum e longinquo venientium mihi amicior ad meam ſe contulit domum.* Retulerunt Interpretes Latini τὸ φιλίων ad ξείνων, quod ridiculum eſt. Cum Apollonio conſentit Heſ. qui per φίλτερος optime explicat τὸ φιλίων.

3 Ἐμῶν. Lege ἐμόν.

4 Κάλλιον. Lege, ὡς τὸ καλλίων, ut habet Heſ.

5 Φλογά. Il. Φ. 337:

—Κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,

φλέγμα κακὸν φορέουσα. —

6 Φλοῖσμον. Omnia hic confuſa per-

ut

ut Euripides; Aſclepiades, Heraclides.

Φιλίων. Sumitur pro φίλτερος, & ſignificat *charior:*

> ——— *Neque ullus alius*
> *Hoſpitum e longinquâ terrâ venientium charior ad*
> *meas ædes ſe contulit.*

Formatur ut κακίων.

Φιλεόντων. Ament. Formatur ut ἴσαν pro ἴσασαν.

Φλέγμα. Flammam. Apion per φλοῖσβον intelligit ſpumam, vel perturbationem. Prior autem ſenſus potior eſt. Sæpe enim de mari uſurpat τὸ πολυφλοίσβοιο, ſeparatim vero nunquam.

Φλίψεται. Atteret.

Φόβος. Ariſtarchus annotavit φόβον pro ſimplici fugâ uſurpari ſolere; at φύζαν, pro fugâ cum timiditate conjunctâ.

Φοῖβος. Epithetum Apollinis. Æſchylus derivat a Phœbe matre Latonæ. Homerus vero nunquam a matre, nedum ab aviâ, quemquam deſignavit. Igitur derivandum eſt hoc nomen ex φοιβάσθαι quod eſt vaticinari. Aut, quod melius eſſet, explicandum eſt per purum & impollutum. Φοῖβον autem peculiari dialecto & ſignificatione deſignat purum;

---

mixtaque. Legendum cenſeo, Φλέγμα. Τὴν φλογά. Et ad alterum articulum, unde priora verba exciderant: Φλοῖσβον. Ἀφρὸν, ἢ ταραχήν. Mavult φλοῖσβον per ἀφρὸν, quam per ταραχὴν, reddi. Vide Heſ. ac Etymol. in Φλέγμα & Φλοῖσβος.

7 Φλίψεσθαι. Od. P. 221:

Ὅς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους.

8 Φυγῆς. Lego ἁπλῶς φυγῆς. Pindarus in nonâ Nemeor. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες Θεῶν. Hinc apud Etymol. φοβεσιστράτος Ἀθηνᾶ, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα.

9 Φοίβης. Reſpicit Eumenid. verſu octavo:

Τιτανὶς, ἄλλη παῖς Χθονὸς, καθέζετο
Φοίβη, δίδωσιν δ᾽ ἢ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ᾽ ὄνομ᾽ ἔχει παρώνυμον.

Ἡλιόδωρος. [1]

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῇσι.

---

9 Ἡλιόδωρος. Hîc quoddam Heliodori Poëtæ fragmentum citari videtur. Sed potius exiſtimo Ἡλιόδωρος hîc male poſitum fuiſſe pro Ἡσίοδος, quod legendum eſt; cum hæc nomina ſæpe confuſa fuiſſe recte diſputet ὁ πάνυ Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad Heſychii Lexicon, vol. 2. Plures tamen fuerunt Heliodori, Poëtæ. Quidam Athenienſis, Tragicus, Galeno memoratus, de cujus ſcriptis egit Meurſius in *Bibl. Atticâ*, & Voſſius p. 372. *de Hiſtoric. Græc.* Alter vero cujus carminis *de Spectaculis Italicis*, quod habet Joannes Stobæus, fragmentum venuſtum quidem, ſed fœdiſſime contaminatum, divine, ut omnia, reſtituit idem feliciſſimus Græcarum Litterarum ſtator Clar. Ruhnkenius ad Timæi Lexicon Platonicum p. 86. Alium etiam, ſed immerito, his verbis memorat Tzetzes ad Lycophronis Alexandram, verſu 208: Δελφίνιος μὲν, (Apollo vocatur) ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλεν, Λητὼ βιάζοντα ὥς φησιν ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ·

Ὁππότε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν.

Sed, ne cui fucum faciat ineptiſſimus Græculus, aut ejus exſcriptor, monendum cenſui Lectorem, verſus quos affert non eſſe Heliodori, ſub cujus nomine citantur, ſed Apollonii Rhodii L. 2. verſu 308. Taceo Heliodoro Æthiopicorum auctori falſo attribui multo poſterius carmen *de Chryſopœâ* quod edidit Fabric. Bibl. Græc. Lib. 5. cap. 5. Sed certo certius mihi videtur hîc apud Apollonium pro Ἡλιοδώρῳ legendum eſſe Ἡσιόδῳ. Nam τὸ κέρας Ὠκεανοῖο quod in hoc fragmento legitur, occurrit & in Heſiodi Theogoniâ, verſu 788:

Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας. —

Quemadmodum fere Μενδήσιον κέρας, apud Thucydidem. Quod autem hîc *Heliodorus* pro *Heſiodus* occurrat, nemini mirum videri poterit qui ſciat Herodiani, Heliodori, Heſiodi, Herodori atque Herodoti nomina ſæpe a Librariis confuſa fuiſſe. Sic apud Heſychium, in Ἀμφιάδης. habetur ἩΣΙΟΔΟΣ, pro quo legendum ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ merito docet Clar. Ruhnkenius in Præfat. 2. vol. Heſychii. Idem quoque mendum idem ſuſtulit in vocem Ἀργεία, & in Δίψιον Ἄργος, ubi juſtis, quod vocat, vindiciis, unde dejectus eſt, reſtituit Homeri interpretem Heliodorum, ablegato procul Heſiodo qui in ejus locum furtive irrepſerat; ut hîc ipſe viciſſim Heliodorus in Heſiodi ſedem. Vide, ad Præfat. primi vol. Heſychii, animadverſionem Clariſſimi Grævii qui, pro ἩΛΙΟΔΩΡΟΥ, legendum cenſet ἩΡΟΔΩΡΟΥ, cum quo Fabricius, qui tamen Bibl. Græc. vol. 4. ſuam deinde mutavit ſententiam, primo quidem fecerat libro 2. ubi monebat apud Suidam, in vocem Τέγλημα, pro ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ legendum quoque ἩΡΟ-

quo ſenſu Heliodorus accepit:

Puram aquam afferens cornu Oceani fluentis.

ΔΩΡΟΣ. Quod falſum eſſe evincit auctoritas Apollonii qui habet pariter 'ΗΛΙΟ'ΔΩΡΟΣ in hoc ipſo articulo, cujus nihil aliud niſi epitomen hîc attulit Suidas, quem cum noſtro Lexicographo confer in vocem Τέγλημα. Aliunde in expoſitionibus Homericis Heliodorum cum Apione frequenter conjungit Euſtathius. Et in hoc ipſo loco ſimul conjuncti occurrunt. Melius animadverſum fuit in Scholiis Heſiodi male 'ΗΡΟ'ΔΟΤΟΣ pro 'ΗΡΟ'ΔΩΡΟΣ lectum fuiſſe, quod comprobatur autoritate Stephani Byſantii & Athenæi. Sæpiſſime enim, ut jam notatum, Herodotus pro Herodoro irrepſit, ac plurimum torſit Interpretes, quorum tandem in Herodoto Hiſtorico quærentium, quod ab Herodoro Grammatico expectandum erat, patientiam eluſit. Sic Herodiani & Herodoti nomina confundi docet Weſſeling. Diſſertat. ad Herodot. cap. 4. Apud Heſ. legitur: Θύειν. Ποτὸν τὸ λὰὶ ἀρωμάτων, ὡς 'ΗΡΟ'ΔΟΤΟΣ. Herodoti locum ſibi repertum negat Alberti; nec auctor eſt aliis ut illum quærere inſtituant Clar. Ruhnkenius qui reponit 'ΗΡΩΔΙΑΝΟ'Σ. Ego, ſi a tanto viro, qui his in litteris non habitat, ſed regnat, vel latum unguem diſcedere fas eſſet, ac niſi religio vetaret, propiori conjecturâ legere auderem 'ΗΡΟ'ΔΩΡΟΣ. Sic in Πιστοκωνίας, ubi Herodotus ab Heſychio citabatur, Clar. Alberti ſe Herodoti locum fruſtra quæſiviſſe profitetur, & alibi hanc vocem legere meminiſſe ſe negat. Cum uero Grammaticum redoleat hic articulus, pro 'ΗΡΟ'ΔΟΤΟΣ legendum ſuſpicatur 'ΗΡΟ'ΔΩΡΟΣ, quem inter nobiliores Homeri Interpretes cum Apione ſæpius junctum laudat Euſtathius. Idem addit Herodoti, Heliodori, ac Herodiani nomina ſæpe confundi, quod norunt ſatis eruditi. Sic ipſe ad Apollon. voce Ἐπιβώτορι μήλων, pro 'ΗΡΟ'ΔΟΤΟΣ ſubſtitui 'ΗΡΟ'ΔΩΡΟΣ pag. 342. Terminatio ΔΩΡΟΣ ſæpe confunditur ac commiſcetur cum ΔΟΤΟΣ. Sic in Scholiis ad Lucianum ſimili fere mendo habetur: Ὁμηρομάστιξ ὁ ΖΗΝΟ'ΔΩΡΟΣ ἐπεκλήθη διὰ τὸ ἐλέγχειν καὶ ἀθετεῖν πολλὰ τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, ubi nemo non videt legendum eſſe ΖΗΝΟ'ΔΟΤΟΣ pro ΖΗΝΟ'ΔΩΡΟΣ. Pariter Apollonii & Apollodori, Herodoti & Herodiani nomina a Librariis fuiſſe permutata poſt Adrianum Heringam Miſcell. Obſ. Nov. T. VIII. p. 932. & 945. docet Clar. Valckenarius in Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis, ubi hâc de re illud annotavit: apud Etymol. p. 9. v. 1. vulgatur: Ἄγη.... παρὰ Ἡρωδιανῷ, βακχεία. παρὰ Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. Sine Manuſcriptorum conſenſu facile pateret legendum παρὰ Ἡροδότῳ; ſed Manuſcriptus Δ Codex clare exhibet Ἡρ. Reſpicit autem Grammaticus locum Herodoti VII. C. LXI. Τὸν Κλεομένεα.... ὁ Δημάρητος διέβαλε,... φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος. Ubi ge-

Φοινόν. [1] Ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ φόνιον καὶ δεινόν.

Φολκός. [2] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον φαελκὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, οἷον στραβός.

Φοξός. Καὶ τοῦτο τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει καὶ [3] τὸ ὀξυκέφαλον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς [4] ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὕτη [5] ἡ φοξὴ χειρὸς Ἀργείη κύλιξ.

Φόρμιγξ. Ἡ κιθάρα, παρὰ τὸ φέρεσθαι.

Φορύξας. Συμφύρας·

—— Φορύξας [6] αἵματι πολλῷ.

Φόως ἐρέουσα. Τὴν ἐπιτολὴν [7] τοῦ ἡλίου προσημαίνουσα.

Φοῖνιξ. Τῶν πολλὰ δηλουσῶν ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον·

Φοίνικος ἔην [8] ἔρνος. ——

δηλοῖ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τροφέα·

Φοῖνιξ [9] ἄττα, γεραιέ. ——

---

nuinæ vocis locum in Editionibus occupat ἄτη. Sic, eodem Clar. Valckenario teſte, p. 149. Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος junctim nominantur apud Athenæum L. 14. p. 642. Ante Cauſaubonum legebatur Ἀπίων καὶ Διόδωρος; ſed litterarum ductus monſtrant olim ſcriptum fuiſſe Ἡλιόδωρος. Apud Etymol. habes: Λάταξ. παρὰ τὸ ΛΑ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ στάζω, στάξω, στὰξ. καὶ λάταξ, ἡ μεγάλη σταγών. ἩΣΙΌΔΟΣ. In Heſiodi locum, Herodianum, Alexandrinum Grammaticum, pene ſingulis paginis Etymologo laudatum, præclare reſtituit ille nunquam ſatis laudandus, Clar. Ruhnkenius p. 67. Epiſtol. Crit. ad Clar. Valckenar. Sed ſatis ſuperque de hâc nominum ὁμωνύμων confuſione ac corruptelâ, cujus plurima exempla ſimul collecta ac conjuncta hîc legere haud fortaſſe diſplicebit.

[1] Φοινόν. Il. Π. 159:

— Πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν.

ΦΟΙΝΌΝ. Aut rubrum, aut cruentum & terribile.

ΦΟΛΚΌΣ. Hæc vox ſemel occurrit. Eſt autem quaſi φολκὸς; *id eſt*, qui oculos diſtortos habet, quaſi ſtrabo.

ΦΟΞΌΣ. Hæc vox ſemel quoque occurrit. Significat & eum qui caput acutum habeat. Transfertur hæc dictio ex vaſibus fictilibus quæ in fornace ab igne acuuntur, quemadmodum inquit Simonides:

Hic autem in acutum deſinens Argivus calix.

ΦΌΡΜΙΓΞ. Cithara, ſic dicta quod feratur.

ΦΟΡΎΞΑΣ. Cum fœdaſſet:

——— *Cum fœdaſſet ſanguine multo.*

ΦΌΩΣ ἘΡΈΟΥΣΑ. Solis ortum prænuntians.

ΦΟΙ͂ΝΙΞ. Hæc vox ex earum numero eſt quæ multa ſignificant. Primum quidem arborem:

Palmæ recens germen. ———

Eſt & nomen proprium illius qui Achillem educavit:

Phœnix, venerande ſenex. ———

---

2 Φολκός. Il. Β. 217:

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. —

3 Σημαίνει καί. Mallem, καὶ σημαίνει; vel, σημαίνει δέ. Il. Β. 219:

Φοξὸς ἔην κεφαλήν. —

4 Φωτός. Etymol. addit, ἢ τοῦ πυρός.

5 Αὐτή. Verſus Iambicus Simonidis Amorgii. Etymol. p. 798. habet αὔλη. At αὐτὴ in Athenæo, qui L. 11. p. 480. recte, cum Etymol. legit φοξίχειλος, pro vitioſo φοξὴ χειρός.

6 Φορύξας. Od. Σ. 335.

7 Ἐπιτελλῶν. Lege ἀνατέλλων. Il. Β. 49:

Ζηνὶ φόως ἐρέουσα. —

De Aurorâ dicitur.

8 Ἔρν. Lege, ut Od. Ζ. 163:

Φοίνικος νέον ἔρνος. —

Hinc illuſtra locum Heſ. qui habet: Φοίνιξ. Τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος. Tu vero lege: Φοίνιξ. Τὸ δένδρον. (Od. Ζ. 163.)

Φοίνικος νέον ἔρνος. —

9 Φοῖνιξ. Il. Ι. 603.

σημαίνει καὶ τὸ πυῤῥὸν [1] τῷ χρώματι·

——— Τὸ μὲν ἄλλο δέμας, [2] φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ᾽ ἐτέτυκτο. ———

καὶ τὸ φοινικὸν [3] ἄνθος·

Ὡς δ᾽ [4] ὅτε τίς τ᾽ ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ.

καὶ τὸ ἐθνικόν·

Δὴ τότε [5] Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς.

ΦΟΡΤΊΔΟΣ. Φορτηγοῦ νεώς·

Φορτίδος [6] εὐρείης. ———

ΦΌΡΤΟΥ. Τῶν φορτίων·

Φόρτου [7] τε μνήμων. ———

ΦΟΡΈΗΣΙ. Διαφέρει· [8]

——— φορέῃσιν [9] ἀκάνθας.

ΦΌΡΚΥΝΟΣ. Ὄνομα κύριον·

Φόρκυνος [10] δέ τις ἐστὶ λιμήν. ———

ΦΟΙΝΙΚΌΕΣΣΑΝ. Πυῤῥὰν τῷ χρώματι.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ. Ἐπὶ μὲν τοῦ φορεῖν·

Ἥφαιστος [11] Διῒ δῶκε φορήμεναι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ προσφέρειν·

——— Ἄλλον δ᾽ [12] ἐρίφοισι φορῆναι.

---

[1] Πυῤῥόν. Male in Codice Mſ. πυρρὸν legitur.

[2] Δέμας. Il. Ψ. 455. In noſtris Editionibus pro δέμας legitur τόσον. Nota varietatem Lectionis.

[3] Φοινικόν. An φοινικοῦν?

[4] Ὡς δ᾽. Il. Δ. 141.

[5] Δὴ τότε. Od. Ξ. 288.

[6] Φορτίδος. Od. Ε. 250.

[7] Φόρτου. Od. Θ. 163.

Significat & eum qui colore rufus eſt:

——— *Cætero quidem corpore totus rufus erat; at vero in fronte*

Alba macula erat. ———

Et purpureum florem:

Veluti quando aliqua ebur mulier puniceo flore violaverit.

Et deſignat nomen gentis:

Tunc Phœnicius venit vir, fallacias callens.

ΦΟΡΤΊΔΟΣ. Onerariæ navis:

Navis onerariæ latæ. ———

ΦΌΡΤΟΥ. Ea quæ feruntur:

Eorum quæ vehuntur memor. ———

ΦΟΡΈΗΣΙ. Huc illuc diſſipando ferat:

——— *Huc illuc diſſipando ferat ſpinas.*

ΦΌΡΚΥΝΟΣ. Phorcynis. Nomen proprium:

Phorcynis autem quidam eſt portus. ———

ΦΟΙΝΙΚΌΕΣΣΑΝ. Rûfam colore.

ΦΟΡΉΜΕΝΑΙ. Sumitur pro ferre:

Vulcanus Jovi dederat geſtandum. ———

Et pro afferre:

——— *Frondemque hædis afferat.*

---

[8] Διαφέρει. Mallem διαφορέει. De Boreâ dicitur.

[9] Φορέησι. Od. Ε. 328.

[10] Φόρκυνος. Sic in Homero Od. Ν. 96.

[11] Ἥφαιστος. Il. Ο. 310.

[12] Ἄλλον. Lege θαλλόν. Od. Ρ. 224.

ΦΡΑΔΕΌΣ. Συνετοῦ, δυναμένου ἐπιφράσασθαι, ὅ ἐστι ἐπινοῆσαι·

— Φραδέος [1] νόου ἔργα τέτυκται.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸ φράσαι, [2] ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος, μεταγράφει·

— Σὺ δὲ [3] φράσαι εἴ με σαώσεις.

οὐδέποτε τοῦ Ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ρ [4] τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν.

ΦΡΆΔΜΩΝ. Ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπιγνῶναι δυνάμενος.

Πέφραδέ [5] τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος. —

ΦΡΉΤΡΗ. [6] Κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγένεια. Ὅμηρος δὲ

---

1 Φραδέος. Sic integer verſus legitur Il. Ω. 354:
Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

2 Φράσαι. Hic omiſſum, διανοηθῆναι. Sequentia, ἀγνοήσας, &c. iiſdem verbis leguntur de aliâ ejuſdem emendatione p. 34. in Ἀγγελίην.

3 Σὺ δέ. Il. Α. 33.

4 Ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν. Hic ne agitur de verſu ſupra allato, Σὺ δὲ φράσαι &c. quem diceretur Ariſtarchus in ſuis ad decimum ſeptimum Iliadis Librum Commentariis expunxiſſe? Forte reſpexit verſum qui ſic male infra ponitur: Πέφραδέ τε Τρώεσσι, &c.

5 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco poſitum pertinet ad gloſſam Φραδέος, & legitur Il. Ξ. 500:
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Unde ſupra, pro ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιάδος, fortaſſe legendum eſt, ἐν τῇ Ξ. Nam in hoc loco πέφραδε ſumi poteſt pro εἶπε, quod in Homero adeo diſplicebat Ariſtarcho, ut ab eo ob hanc unam cauſam veluti ſpurius rejici & obelo configi potuerit totus ille verſus. Apud Etymol. legitur: Φράζω.... σημαίνει δὲ δύο. τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό· (Il. Κ. 339.)

— Τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα.

σημαίνει καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό· (Il. Ε. 440.)
Φράζεο Τυδείδη, καὶ χάζεο. —
παρὰ δὲ κοινῇ συνηθείᾳ, σημαίνει τὸ λέγω. Thomas Magiſter: Φράζειν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοηθῆναι. Ὅμηρος ἐν Α Ἰλιάδος:

— Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Vide Ammonium qui eadem habet. Schol. explicat λόγισαι, σκέψαι. Vide Apollon. in Πεφράδοι p. 658.

6 Φρήτρη. Sic habet Mſ. Philemon: Φρήτρη. ἡ φυλή.... λέγεσθαι δ' ἐκ μὲν τῆς φρατρίας τοὺς φράτορας, ἤτοι τοὺς συγγενεῖς, καὶ συμφυλέτας, καὶ τὴν φρήτρην τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ φρατρίᾳ, ἥτις ἐστὶ τρίτον φυλῆς, λεγομένη

ΦΡΑΔΕΌΣ.

ΦΡΑΔΕΌΣ. Prudentis, qui poteſt ἐπιφράσασθαι, *id eſt*, excogitare:

——— *Prudentem animum hæ res requirunt.*

Hinc & dicitur φράσαι, *id eſt*, conſiderare, perpendere. Quam quidem ſignificationem cum ignoraſſet Zenodotus, emendat verſum ubi legitur:

——— *Tu vero* φράσαι *an me ſervaturus ſis*,

ubi alii quidem τὸ φράσαι explicant, *tu vero vide, conſidera*; alii autem vertunt, *tu vero dic*: cum Poeta hanc vocem nuſquam in ſenſu *dicendi* uſurpet. Ideo Ariſtarchus, in decimo ſeptimo Iliadis Libro, hunc verſum expunxit.

ΦΡΆΔΜΩΝ. Peritus & qui cognoſcere poteſt.

ΠΈΦΡΑΔΕ ΤΕ ΤΡΏΕΣΣΙ ΚΑῚ ΕΥ̓ΧΌΜΕΝΟΣ.

ΦΡΗ͂ΤΡΗ. Proprie quidem familia & cognatio. Homerus vero

καὶ τριττὺς, ὡς προείρηται. ἀφ᾽ ἧς φρήτρης, καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὁ μεμονωμένος συγγενείας, καὶ μὴ ἔχων φρήτρην. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ, καὶ φρέτιον, (lege φρέτερον) τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρείας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς φρατρείας. καὶ φρατριάζειν Ἀττικῶς, τὸ εἰς αὐτὸ συνιέναι. Αἴλιος Διονύσιος φησὶ, φρατρεία, ἣν Ἴωνες πατριάν. καὶ ὅτι φρέτορες, οἱ τῆς αὐτῆς φρατρείας. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ φρέτερας διὰ τοῦ Ε, οὓς φασιν ἀδελφοὺς φρέτηρ. (Hinc Latinum *frater*) φέρεται καὶ ὅτι φρατὴρ Ἀττικοί φασιν, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ η μεγάλου. οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ φρήτρην. λέγεται καὶ φατρία. ἔνθεν καὶ φατριάζειν, τὸ εἰς φατρίαν συνιέναι.

Et in Τριττύα ſic loquitur: Τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυσία ἐκ τριῶν ζώων, οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος, ἢ βοὸς, αἰγὸς, καὶ προβάτου. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ βούπρωρος ἐλέγετο, διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, οἷα νηὸς πρῷραν, τὸν βοῦν. φράζει δέ τινα τριττύαν καὶ ὁ Κωμικὸς, ἐν τῷ Πλούτῳ ὂν, καὶ τράγον, καὶ κριόν. ἐλέγετο δὲ καὶ δωδεκάκις θυσία, ἡ ἐκ δώδεκα ζώων. ἡ δ᾽ αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ Η, δωδεκάδη. ὡς δὲ ἑκατόμβη ἐλέγετο, ἡ ἐξ ἑκατὸν, καὶ χιλιόμβη, ἡ ἀπὸ χιλίων. τριττὺς δὲ, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττὺς, καὶ ἔθνη, καὶ φρατρείας. καὶ τριττυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριττύος.

καταχρηστικῶς, [1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν, τὰς κατὰ ἔθνη.

Φρίκα. Τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος·

——— Μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξας. [2]

Φῦκος. Φύκιον, συρφετός·

——— Πολλὸν [3] δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

Φρόντιν. [4] Τὴν καταφρόνησιν.

Φυλάσσειν. Ἔστι μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς συνήθους·

Δῶμα [5] φυλασσέμεναι. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιτηρεῖν·

——— Ὀνείδεά [6] τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.

——— Καὶ τὸ φυλάσσειν [7]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. ———

Φύλοπις. [8] Ἡ μάχη. ἀντὶ τοῦ [9] κατὰ φύλας εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι.

Φυλίης. [10] Ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, γένος ἐλαίας. ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς, γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία λεγομένη, φυλία λέγεται.

---

1 Καταχρηστικῶς. Aliquid omiſſum. Lege, τὰς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγγενεῖς. Il. B. 362:

Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

2 Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξει.

3 Πολλόν. Il. I. 7.

4 Φρόντιν. Lege φρόνιν. In hanc vocem monuit Heinſius ad Heſ. intelligi locum Homeri ex Od. Δ. 258:

— Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Ubi Euſtath. interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos eſſe λείαν.

5 Δῶμα. Od. H. 93.

6 Ὀνείδεα. Il. B. 251.

abuſive ſic vocat ſocios Trojanis adverſos. At per φυλὰς intelligit diverſas gentes.

Φρίκα. Superficiem fluctuum:

——— Sub nigram aquæ ſuperficiem vadet.

Φῦκος. Algam, colluviem:

——— Multam autem extra mare algam & colluviem ejiciunt.

Φρόντιν. Contemptum.

Φυλάσσειν. In ſenſu apud nos uſitato:

Domum ut cuſtodirent. ———

Et pro obſervare:

——— Convicia ingeras, reditûſque occaſionem obſerves.

Et:

——— Et cuſtodir

Totâ nocte vigilantem. ———

Φύλοπις. Pugna; ſic dicitur quod per gentes in mutuum conſpectum veniant.

Φυλίης. Heliodorus ſpeciem quamdam oleæ interpretatur; Apion vero ſimpliciter quoddam genus arboris. Oleaſtrum enim vocari φυλίαν dicitur.

---

7 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Eſt initium verſûs qui legitur Od. Υ. 53. Immediate antea legendum eſt, ut duo exempla particulâ copulativâ conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν &c.

8 Φύλοπις. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppianic. Rutgerſii, voce Φυλόπιδος.

9 Ἀντὶ τοῦ. Mallem ἀπὸ τοῦ, ut paſſim alibi hoc ſenſu.

10 Φυλίης. Od. Ε. 477:

— Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ', ἐλαίης.

Apud Heſ. φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς. οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diverſum eſſe docet Ammonius.

ΦΥΞΙΝ. Φυγήν.

ΦΥΣΙΟΩΝΤΑΣ. [1] Ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ Δ [2] Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις.

ΦΥΛΙΖΩΟΣ. [3] Ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

ΦΥΤΑΛΙΗ. [4] Κῆπος.

ΦΥΛΟΝ. Ἀντὶ τοῦ γένος·

——— Ὡς ὄφελ' [5] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [6] ὀλέσθαι.

ΦΩΡΙΑΜΟΙΣ. [7] Κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀπίων ἐτυμολογῶν, [8] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δὲ, τὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν φωρῶν, τουτέστι, κλεπτῶν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

ΦΩΤΕΣ. Οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοούμενα πάντα διὰ τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑνικὸν λέγεται ὀξυτόνως·

——— Ἀλλότριος [9] φώς.

τὸ δὲ φῶς περισπωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει·

——— Φόως [10] δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

---

[1] Φυσιόωντας. Philemon ineditus: Φύσαι, τὰ φυσῶντα ὄργανα τῶν χαλκέων. τινὲς διὰ δύο Σ γράφουσιν, εὐλόγως δὲ δι' ἑνὸς Σ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ΦΥ μόνου διγραμμάτου ἐπιῤῥήματος ὀνοματοπεποιημένη ἡ λέξις παρῆκται. διὸ οὐκ ἀνάγκη διπλασιάζεσθαι τὸ Σ. ἐκλείπει δὲ τὴν ἄρχουσαν. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ χαλκευτικὴ φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὐτὴν ὀνομάζεσθαι πεποίηκε, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι φυσήμασιν ἐοίκασι. διὸ Δημάδει τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος Δημέας, καὶ φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερείδης εἰπών· οὐ σιωπήσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα. καὶ ἔχει δὲ τὸ σκῶμμα διχῇ, δηλοῦν ὅτι τε ἀγεννής ἐστιν ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ ὅτι μέγα φυσᾷ. ἐκ δὲ τῆς φύσης, καὶ ὁ φύσων. ἐπεὶ φυσώμενος πλησισίῳ ἀνέμῳ ἐνεργεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ φύσκη. ἐξ αὐτῆς δὲ καί τις ὀψοφάγος, λοπαδοφυσητὴς ἐσκώφθη. φύσης δὲ, παρώνυμον, καὶ οἱ φύσαλοι, τὰ κήτη.

[2] Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. De equis:
Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας.

[3] Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243:
— Τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα.

Φύξιν. Fugam.

Φυσιόωντας. Anhelantes. In quarto Iliadis Libro hæc vox conficta occurrit.

Φυσίζωος. Neceſſaria ad victum producens.

Φυταλιή. Hortus.

Φῦλον. Sumitur pro genere:

——— *Utinam Helenæ genus periiſſet.*

Φωριαμοῖς. Arcis. Apion inde etymologiam deducit quod in iis contineantur τὰ φορήματα, *id eſt*, ea quæ geſtantur. Quidam vero ſic vocatas putant quod a furibus defendant, & in hunc uſum conficiantur.

Φῶτες. Homines; ſic dicuntur quod ope ſermonis ea omnia patefaciant quæ mente concipiuntur. In ſingulari numero dicitur cum accentu acuto:

——— *Alienus vir.*

At φῶς, cum circumflexo, non ſolum ignem, ſed & metaphorice gaudium indicat:

——— *Gaudiumque ſociis attulit.*

Hîc φόως dicitur per ſuperproductionem pro φῶς.

Ubi vides hîc, ut & bis alibi, φυσίζοος ſcribi ſine *omega*, quod a naſuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat Jenſius ad Heſ. quaſi, inquit, Ω, ſequente vocali, non ſæpius corripiatur. Etymol. φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ.

4 Φυταλιή. Reperitur apud Homerum φυταλιῆς Il. Z. 195, M. 314. Y. 185.

5 Ὡς ὄφελ'. Od. Ζ. 68. Lege ὤφελ', ob metrum.

6 Φῦλον. Male in Codice Manuſcripto φύλων.

7 Φωριαμοῖς. Il. Ω. 228.

Ἠ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

8 Ἐτυμολογῶν. Mallem ἐτυμολογεῖ.

9 Ἀλλότριος. Od. Π. 102.

10 Φόως δ'. Il. Z. 6. Eodem ſenſu Hebræi uſurpaverunt τὸ אור, *id eſt*, lucem. Sic poſtquam Judæis imminens ab Hamano periculum diſcuſſum fuit, habetur in libro Eſther. cap. 8. 16: ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר *id eſt*, & Judæis fuit LUX, & lætitia, & gaudium, & honor.

X

Χάσασθαι. Χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος [1] ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον,

ὥς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λεγόμενον ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, καθ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ χάδος, ἐπεὶ ἀγγεῖον ὕδατος ἔσκε. [2] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατὰ μετοχήν·

Ἀλλ' [3] ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

Ἥρη [4] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

—— Ὅσον [5] κεφαλὴ χάδε φωτὸς,

ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς.

Χαῖται. [6] Αἱ κεχυμέναι κόμαι.

Χαλκίς. Ὅτι μὲν ὄνομα πόλεως· [7]

Χαλκίδα δ', Ἐρέτριαν [8] τε. ——

---

1 Κάδος. Apud Etymol. καδίσκοι ſunt ὑδρίαι χαλκαῖ, εἰς ἃς καθίεντο αἱ ψῆφοι τῶν δικῶν. Secundum Heſ. ſunt σίπυα εἰς ἃ τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. Unde Caſaubono ad Athenæum derivantur ex Hebraico קדש & מקדש, id eſt, ſedes rei ſacræ. Dicitur Hebraice כד, id eſt, hydria.

2 Ἔσκε. Suſpecta vox poëtica. An ἔχαδε?

3 Ἀλλ'. Il. H. 264.

4 Ἥρη δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρῃ.

5 Ὅσον. Il. Λ. 462.

6 Χαῖται. Quidam hanc vocem deducunt ex Hebraico חוט filum, funiculus. At Philemon: Χαίτη, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κυριολεκτεῖται, ὡς ἐν τῷ, κυανοχαίτης Ποσειδῶν, (Il. N. 563. & Ξ. 390.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ

X

ΧΆΖΑΣΘΑΙ. Capere. Unde & χάδος dicebatur amphora:

Vini autem biberunt amphoram,

ut ait Anacreon. Nunc quoque dimidiam amphoram vocamus ἡμικάδιον. Et quæ in puteos dimittitur ſitula, per litterarum commutationem, vocatur κάδος pro χάδος. Nam hoc vas aquam capit. Et in participio ſignificat retrocedere:

Sed retrocedens lapidem cepit.———

Et metaphorice:

Juno autem non continuit in pectore iram.———

Et rurſus:

———*Quantum caput capiebat viri,*

id eſt, quantam caput poterat capere vocis magnitudinem.

ΧΑῖΤΑΙ. Effuſæ comæ.

ΧΑΛΚΊΣ. Aliquando quidem nomen urbis:

Chalcidaque Iretriamque.———

θρὶξ λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, ἵπποι καλλίτριχες. (Il. K. 491.) γίνεται δὲ χαίτη παρὰ τὸ χῶ, καὶ τὸ ἀΐσσω. χαῖται γὰρ ἀΐσσουσαι ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δρομοχίταις. (Scribe δρομοχαίταις, quæ vox apud Euſtathium legitur.) κατὰ τό·

—Ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται.— (Il. Z. 510.)

ἢ παρὰ τὸ κεχύσθαι κράτη. καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ι, καὶ τροπῇ τοῦ Κ εἰς Χ, χαίτη καὶ χαιτήεις, ὁ χαίτην ἔχων, ἀπὸ τῆς χαίτης. ὥσπερ ἀπὸ τῆς ἴρση ἰρσήεις, καὶ τιμὴ τιμήεις, καὶ χαῖται ἁπλῶς, αἱ τρίχες.

7 Πόλεως. Heſ. addit, τῆς Βοιωτίας.

8 Ἐρέτριαν. Il. B. 537. Lege Εἰρέτριαν.

ὅτι δὲ ὀρνέου.

Χαλκίδα [1] κικλήσκουσι Θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Χαλκοβατές. Μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν [2] καὶ βεβηκός.

Χάλκεα. Συνήθως τὰ ὅπλα, καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. κατὰ γὰρ τὸν Ἡσίοδον·

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [3] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκειον ἔγχος, καίπερ σιδηρῆν ἔχον [4] τὴν αἰχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ τὸν χρυσοχόον λέγων [5] οὕτως·

—— Ἦλθε [6] δὲ χαλκεὺς,
Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. ——

Χαλκήρεας. [7] Χαλκῷ ἡρμοσμένους.

Χαλίφρων. Κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ

—— Πυκνὰ [8] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκραλόφρονα. χάλις [9] γὰρ, οἷον ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

Χατέουσα. Ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας,

---

[1] Χαλκίδα. Il. Ξ. 291.

[2] Ἰσχυρόν. Apud Heſychium legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. Α. 426:

—— Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

At in Χαλκόποδες hæc habet Philemon: Χαλκόποδες ἵπποι λέγονται, οὐ μόνον οἱ στερρόποδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠχόποδες. λέγει δέ που Ὅμηρος καὶ ἐριγδούπους πόδας ἵππων. (Il. Λ. 152.) καὶ ὑψηχέας ἵππους, (Il. Ψ. 27.) ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. ὅτι δὲ ἠχητικὸς ὁ χαλκὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἵπποι, ὡς ἐῤῥέθη, χαλκόποδες, οἱ ἠχόποδες, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄνομα λέγεσθαι χαλκὸν, ὃ ἔστιν ἔμφωνον. καὶ χαλκόφωνος κύων, παρεοικὼς τὸν ἦχον χαλκῷ.

[3] Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in Heſiodi Operibus & Diebus, verſu 150. ſed εἰργάζοντο habet

Aliquando

Aliquando quoque & avis:

Chalcida nominant Dii, homines autem Cymindin.

Χαλκοβατές. Metaphorice, firmum & robuſtum.

Χάλκεα. Proprie eſt armorum epithetum. Et vel ea quæ ex ferro conficiebantur, ſic dicuntur ob priſcam conſuetudinem. Secundum enim Heſiodum:

Ære vero operabantur: nigrum enim nondum ferrum erat.

Idcirco haſta dicitur ærea, etſi ferream cuſpidem habeat. Et etiam nunc vocatur χαλκεύς, qui ferrum tractat. Homerus quoque aurificem ſic nominat:

——— *Venitque aurifex*
Inſtrumenta in manibus tenens. ———

Χαλκήρεας. Ære aptatos.

Χαλίφρων. Diſſolutæ mentis, imprudens, cujus contrarium eſt:

——— *Prudentia mente conſilia tenens.*

Quidam intelligunt mentis non compotem. χάλις enim eſt ille qui mentem veluti relaxat & reſolvit.

Χατέουσα. Indigens. Unde & vidua dicitur χήρα, *id eſt*,

pariter Etymol. qui hunc verſum laudat.

4 Ἔχον. Male in Codice Mſ. ἔχων.

5 Λέγων. Mallem λέγει.

6 Ἦλθε. Od. Γ. 432.

7 Χαλκήρεας. Il. N. 714:
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

8 Πυκινά. Il. Ω. 282. & 674:
— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

9 Χάλις. Philemon ineditus: Χάλιξ, ὁ οἶνος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δὲ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ὑποσέλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλασθείσας πρὸς συνουσίαν.

διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐστερῆσθαι. καὶ χήτει, τῇ ἐνδείᾳ·

Χήτει [1] τοιοῦδ' ἀνδρός. ——

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΙ. [2] Χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

ΧΑΛΕΠΟΝ. Δύσεργον, ἀδύνατον·

Μῶλυ [3] δέ μιν καλέουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν.

ΧΑΜΑΖΕ. Χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον. [4]

ΧΑΡΑΔΡΑΙ. Αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν [5] ὑδάτων.

ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑ. [6] Τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδοντα, ἐκκεκαυληκότας ἔχων [7] τοὺς ὀδόντας· ὅθεν καὶ αὐλός. [8]

ΧΑΜΑΙΕΥΝΑΔΕΣ. [9] Ἐπιθετικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων τὸ πλεῖον ἵσταται. [10] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βόθρους ὀρύσσουσιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι μὲν, οὐ μὴν ἐκ τῆς λέξεως ἐμφαίνεται.

ΧΑΡΜΗ. [11] Ἡ μάχη.

ΧΑΛΕΠΗΝΗ. Ἐς χαλεπότητα ἀγάγει. [12]

ΧΑΛΚΕΩΝΑ. [13] Τὸ χαλκεῖον.

---

[1] Χήτει. Il. Z. 463.

[2] Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in Homero. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. B. 699, Z. 398, N. 720, O. 458, & Π. 358, χαλκοκορυστῇ.

[3] Μῶλυ. Od. K. 305.

[4] Τόπον. Fortaſſe deeſt, ἐπιῤῥημάτων.

[5] Ὀρεινῶν. Fortaſſe ὀμβρίων, ut habet Heſ.

[6] Χαυλιόδοντα. Occurrit in Herculis Scuto, verſu 387, κάπρος χαυλιόδων.

[7] Ἔχων. Lege ἔχοντα.

[8] Καὶ αὐλός. Lege καυλός.

[9] Χαμαιευνάδες. Philemon ineditus: χαμεῦναι, καὶ χαμαιευνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι καὶ στιβάδες. εἰσὶ δὲ οἵ φασι τὸ ὅτι χαμεῦναι, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ στιβάς. καὶ χαμαιευνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι.

[10] Ἵσταται. Heſ. habet, ὀρθὰ κοιμᾶται, καὶ ἑστῶτα; & Apionem quoque his verbis

mulier quæ indiget auxilio quod viro privetur; & χήτει, *id eſt*, privatione:

Ex privatione talis viri. ——

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΣΤΑΊ. Ære armati. Dicitur ab unâ parte, ſcilicet ex galeâ.

ΧΑΛΕΠΌΝ. Difficile, impoſſibile:

Moly autem ipſum vocant Dii; difficileque eſt effoſſu.

ΧΑΜΑ͂ΖΕ. Ad humum. Eſt unum ex adverbiis loci.

ΧΑΡΆΔΡΑΙ. Sulci ſolo impreſſi a pluvialibus aquis quæ ex montibus præcipitantur.

ΧΑΥΛΙΌΔΟΝΤΑ. Exertos remiſſoſque dentes habentem. Apion vero ridicule interpretatur, quaſi ſcriberetur καυλιόδοντα, *id eſt*, qui habet dentes quaſi longos caules; unde & dicitur καυλός.

ΧΑΜΑΙΕΥΝΆΔΕΣ. Epithetum ſuum ob conſequentia ſic dictorum, & humi dormientes ſignificat. Nam cæteræ quadrupedes beſtiæ ut plurimum dormiunt erectæ. Apion vero ſic vocatos putat quod cœnum effodiant. Et hoc quidem a ſuibus uſurpatur; ſed non tali dictione declaratur.

ΧΆΡΜΗ. Pugna.

ΧΑΛΕΠΉΝΗ. Ad ſævitiam compellat.

ΧΑΛΚΕΩ͂ΝΑ. Ferraria officina.

---

laudat: Ἀπίων δὲ, ὅτι βόθρους ὀρύσσει. Ubi lege, ὀρύσσουσι.

[11] Χάρμη. Quidam derivant ex Syr. & Chald. חרמא *pugnâ*. Hebr. חרם internecione delevit.

[12] Ἀγάγοι. Lege ἀγάγῃ, ut habet Heſ. ubi, pro χαλεπήνῃ, Clariſſimus Tollius legendum cenſebat χαλέπτῃ. At ambo Lexicographi Homerum reſpexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183, & Ω. 369. Od. Ε. 147, Π. 72, Τ. 83, & Φ. 133.

[13] Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273, de Vulcano: Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα. —

Χανδόν. [1] Πολύ· ὥστε τὰ κεχηνότα πίνειν ἀθρόως.

Χειῇ. [2] Τῇ καταδύσει·

Ὡς δὲ [3] δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος. ——

τὸ γὰρ ζῶον ὁμοίως ὕδατι χεῖται. ὅθεν πᾶσαν χώρησιν χειὴν ἔλεγον.

Χέρηϊ. Χείρονι καὶ ἥττονι.

Χέρνιβα. [4] Αὐτὸ τὸ ἐπικείμενον [5] τῶν χερσὶν ὕδωρ. ἅπαξ δέ ποτε εἶπεν ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπτων [6] χέρνιβα.

Χείσεται. Χωρήσει. [7]

Χέρσον. [8] Πᾶσαν γῆν· οὐχ ὁμοίως ἡμῖν, τὴν ἀκατέργαστον.

Χεράδος. [9] Σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος.

Χερνῆτις. Ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα.

---

[1] Χανδόν. Od. Φ. 294:

— Ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

Mœris Atticiſta: Χανδὸν πιεῖν, Ἀττικῶς. κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες. Ibi conſule virum præſtanti eruditione clariſſimum Pierſonium; & exemplis ab eo allatis hoc Homericum adde. Vide & Thomam Magiſtrum.

[2] Χειῇ. Pindarus in ultimâ Iſthm. ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν. Ubi, ex Schol. χειὰ eſt propriè φωλεός, & ἡ τῶν ὄφεων κατάδυσις, ut habet Heſ. ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων. Deducitur ex חויא Chald. *Serpens*, Arabice חי. Philemon: Χειά· ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων. κυρία δὲ ἡ λέξις ἐν ποιήσει, ἀπὸ τοῦ χῶ χείω τὸ χωρῶ, ὡς τό· (Od. Σ. 17.)

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, —

ἀντὶ τοῦ χωρήσει. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ καὶ εἰλυοὶ, καὶ τρέχμαιοι, (an τρέχμαλοι, ſeu τρόχμαλα, ut apud Etymol.) καὶ αἱμασιαί. ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χείτιον, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους, ὃ καὶ καίτιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως. χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος. φωλεὰ ἐπὶ θηρίων; ὀπὴ ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν. νοττιὰ ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων. ἰλεὸς ἐπὶ ὄφεων, καὶ ἱππῶνες ἐπὶ ἵππων.

[3] Ὡς. Il. Χ. 93.

[4] Χέρνιβα. Philemon ineditus: Χέρνιβα, τὰ εἰς χεῖρας νίμματα χεόμενα. ὃ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. ὡς τό· δότω τις δεῦρο ὕδωρ· καὶ σμῆμα, ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω, οὗ παρήγαγον. σμήχω. γίνεται σμῆμα. εἰς πολλάκις καὶ προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν ἀπόνιμμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἅπαξ εἶπεν. ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιπτρον, ὡς ἐχρήσαντο καὶ οἱ παλαιοί.

Χανδόν. Multum; ſic dicitur quod hianti ore large bibatur.

Χειῇ. Latibulum:

Ut autem draco in latibulo montanus. ——

Hæc enim animalia ſimilia aquæ funduntur; unde omnem receſſum vocant χειήν.

Χέρηϊ. Inferiori, pejori.

Χέρνιβα. Ipſa quæ manibus infunditur aqua. Semel vas in quâ recipitur ſimiliter vocavit χέρνιβον.

Χείσεται. Capiet.

Χέρσον. Quamlibet terram; non, quemadmodum nos intelligimus, eam ſolam quæ eſt inculta.

Χεράδος. Congeries lapidum cum colluvie.

Χερνῆτις. Quæ opere manuum victitat.

νενίκε τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλοῦσιν αὐτοὶ ἄνωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος δὲ, ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης...... τῆς χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, καὶ παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι· παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα. χερνίψασθαι δὲ, παρὰ Λυκόφρονι, ἀντὶ τοῦ σφαγιάσασθαι, θῦσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων, οἷς καθαίρονται τὰς χεῖρας, τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν, ἧς ἐκκαθαίρονται. Phrynichi Arrabii Προπαρασκευὴ Σοφιστικὴ inedita: Χέρνιβα. Τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη.

5 Ἐπιχείρθρον. Lege ἐπιχειρόρροον. Cætera corrupta ſic legenda ſunt: ἅπαξ δὲ ποῖε ἄλλο ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπτρων, χέρνιβον. Scilicet, Il. Ω. 304:

— Ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

In Χέρνιβα & Χέρνιβον vide eumdem eruditiſſimum Pierſonium ad Mœridem, & Harpocrationem in Χέρνιβον.

6 Χερνίπτων. Mallem χερνίπτρων, ſeu χερονίπτρων; utrumque enim dicitur.

7 Χαιρήσει. Od. Σ. 17:

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. —

8 Χέρσον. Quidam deducunt ex Chald. חורש, ſilva inculta, locus deſertus. Arabice חרש, exaſperavit.

9 Χεράδος. Il. Φ. 319:

— Τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας.

Philemon ineditus: Χεράδες. τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν

Χεῦαι. Τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι.

Σῆμα [1] τί μοι χεῦσαι. ———

ἀπὸ τούτου χυτὴ, οὐ κοινῶς ἡ γῆ, ἀλλ' ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς.

Χηλός. Ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης.

Χηραμός. [2] Ἡ κατάδυσις. καὶ ἐστι οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. χηραμὸν δὲ κυρίως, τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν.

Χηρωσταί. [3] Οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν συγγενῶν τὰ χρήματα κληρονομοῦντες.

Χήτει. [4] Ἐνδείᾳ·

Χήτει [5] τοιοῦδ' ἀνδρός. ———

Χηρεύει. Ἐνδεὴς ἀνδρῶν ἐστι·

Ἀνδρῶν [6] χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

Χθαμαλή. Παρέμπτωσις τοῦ θ. ἐστι γὰρ χαμαλὴ, [7] παρὰ τὸ πρὸς τὰ χαμαὶ εἶναι κυρίως.

καθ' ἵνα χερσὶ ληφθῆναι δυναμένην. χέραδος δὲ οὐδετέρως κατά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συρρέουσα ἐξ ὕδατος, ὀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ καταφέρεσθαι. ἐστι δὲ οὐδετέρου γένους, ὡς τὸ κίναδος. ἅπαξ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. ἕτεροι δὲ χέραδος εἶπον τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων ἢ περιστελλομένων ψήφων. ἄλλοι, τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν. ἢ τῶν εἰς χειμάδας ἐπιτηδείων λίθων. τοῦτο δὲ ἀλλαχοῦ ἄστυ καλεῖ, ὃ ἐπὶ ῥύπον ἐν ὕδατι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς. τὸ ἐξ ὕδατος. τινὲς δέ φασιν ὅτι συνωνυμοῦσιν ἰλὺς, καὶ ἄστυς, καὶ χέραδος. Πίνδαρος δὲ εἰπὼν, χεράδι παμφόρῳ, (ſextâ Pyth. 1ª. Antiſtroph.) δίδωσι νοεῖν, ὅτι ἐστὶ καὶ ἡ χερὰς τοῦ χεράδος. οἱ μὲν ἄρα φιλονεικοῦσί τις καὶ ἐνεδίτο οὐδετέρως κλίναι χεράδας διὰ διφθόγγου, ὡς τῷ κινάδει, καθ' ὁμοιότητα

Χεῦαι. Terram infundere, & ſuper mortuos ſpargere:

Tumulumque mihi ſuperfuſâ terrâ aggere. ———

Unde dicitur χυτὴ, non proprie quidem terra, ſed ea quæ mortuis ſuperfunditur.

Χηλόσ. Arca, ſic dicta quod diducatur dum aperitur.

Χηραμόσ. Latibulum; & dicitur tanquam χωραμὸς; *id eſt*, in quod quis recedit. Χηραμὸς autem proprie ſignificat ſerpentis latibulum, quod ſolum ſerpentem contineat.

Χηρωσταί. Qui longinquâ affinitate juncti ſunt, & qui propinquis deſtitutorum bona hæreditatis jure obtinent.

Χήτει. Inopiâ:

Inopiâ talis viri. ———

Χηρεύει. Viris caret:

Viris caret, paſcit autem balantes capras.

Χθαμαλή. Formatur per inſertionem τοῦ θ. Dicitur enim proprie pro χαμαλὴ, quod ſit ad terram depreſſa.

τ τοίχοι τοίχου.

[1] Χεῦαι. Lege Χεῦαι. Od. Λ. 75.

[2] Χηραμός. Il. Φ. 495:

— Κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,

Χηραμόν. —

Philemon: Χηραμός. κατάδυσις, ἢ κοίλη πέτρα. καλεῖ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτρην αὐτὴν τὸ χηραμόν.

[3] Χηρωσταί. Il. E. 158:

— Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ut Heſiod. in Theogoniâ, verſu 607:

— Ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται,

[4] Χήτει. Vide ſupra in χάλκευε, p. 850. Sic Heſiod. in Theogoniâ, verſu 605: χήτει γηροκόμοιο. Immo & Plutarchus *de Adulatione*, laudante Lambert. Bos in *Obſervat.* hanc vocem ſic uſurpavit: ἀλλοτρίοις χρήμασι, χήτει οἰκείων, κατακόρως.

[5] Χήτει τοιοῦδ'. Il. Z. 463.

[6] Ἀνδρῶν. Od. I. 124.

[7] Χθαμαλή. Od. I. 25:

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

De cujus loci ſenſu videſis Strabonem in nono Libro.

Χλόη. Ἡ πάντων τῶν χλωρῶν φύσις.

Χθαμαλώτερος. Ταπεινότερος.

Χθών. Ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς χύσεως. [1]

Χιτών. [2] Ἔστι μὲν τοῦ συνήθους ἡμῖν·

—— Μαλακὸν [3] δ' ἔνδυνε χιτῶνα.

ἐπὶ δὲ τοῦ θώρακος·

Ἑκτόρεον [4] δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

Χλαῖνα. Ἱμάτιον. κυρίως δὲ, τὸ χειμερινόν· [5] παρὰ τὸ χλιαίνειν.

Χλωρὸν δέος. [7] Χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος. [8] ὅταν δὲ λέγει

Χλωρὸν, [9] ἐλάϊνον, ——

---

[1] Χύσιος. Sic in Heſ. ubi quidam legendum conjiciebat χύσεως.

[2] Χιτών. Derivatur ex Hebraico כתנת.

[3] Μαλακόν. Il. Β. 42.

[4] Ἑκτόρεον. Il. Β. 416.

[5] Χειμερινόν. Hinc Pindarus in 9ª. Olymp. 4ª. Antiſtroph. de victore dicit qui, in Theoxeniis, χλαῖναν, victoriæ præmium, acceperat:

Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνα φέρε.

Sic in 10ª Nemeor. verſu 82:

Ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις,

Quæ quidem Pindari verba eo magis notanda ſunt quod iis corrigi poſſit Pauſaniæ error qui in Achaicis c. 27. argentum, non vero chlænam, certaminis præmium conſtituit. Τιθέντες, inquit, ἀργύριον ἆθλα τῆς νίκης. Certe hiſce in rebus longe major Pindaro fides habenda eſt qui victorum præmia manibus & oculis uſurpaverat. Præterea cum eo facit Philemon ineditus qui in Λύκαια ſic habet: Λύκαια. σημαίνει ἆθλα ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διῒ ἐν Ἀρκαδίᾳ. δίδονται δὲ ἐν τούτοις τρίποδες χαλκοῖ. πολλοὶ δὲ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια, τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ἰολάεια καλεῖται. ἐν μὲν Θεσπιαῖς, Ἐρώτια. ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ καλούμενα Ἐρώτια βασίλεια, καὶ Τροφώνια. ἐν δὲ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν, ὁ καλούμενος Θεο-

Χλόη.

Χλόη. Natura eorum omnium quæ viridia ſunt.

Χθαμαλώτερος. Humilior, ad terram magis depreſſus.

Χθών. Terra, ſic dicta quod diffundatur.

Χιτών. In ſenſu apud nos uſitato:

——— *Mollemque induit tunicam.*

Et pro loricâ:

Hectoream vero loricam circa pectora dividam.

Χλαῖνα. Veſtimentum; proprie hiemale; ſic dicitur ex χλιαίνειν, quod eſt calefacere.

Χλωρὸν δέος. Timor qui viridem reddit; talis enim eſt timor. Cum vero dicit:

Viridis, oleagina, ———

ξύνια. ΤΟ' ΔΕ'' ΑΘΛΟ'Ν 'ΕΣΤΙ ΧΛΑΪΝΑ. ἐν δὲ Αἰγίνῃ, τὰ Αἰάκεια.

7 Χλωρὸν δέος. Il. Η. 479. Θ. 77. Ζ. 506. &c. Philemon: Χλωρός. Ὁ ὠχρός... ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ὠχρότητος ἡ χλωρότης μεταφορικῶς τίθεται διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ καὶ πρόσφατόν ἐστιν, ὅτι καὶ τὸ νεάζον δηλοῖ, διὰ τὸ ἐν τῇ χλόῃ νεοθαλές. οὕτω γὰρ καὶ χλωρὸν τυρὸν λέγομεν τὸν νεοπαγῆ, ὥσπερ ἂν πάλιν τὸν μὴ τοιοῦτον, ξηρόν. λέγεται δὲ καὶ γόνυ χλωρὸν, τὸ νεαρὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὑγρὸν, καὶ οὐκ ἴσον ἔχουσιν οἱ ξηροί..... καὶ λόγοι χλωροὶ, ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖοι, νέοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καλάμων, οἳ ὄντες μὲν χλωροὶ, ἁπαλοί εἰσι· ξηραινόμενοι δὲ, ξηροὶ καὶ σκληροὶ γίνονται. In λόγοι χλωροὶ vide doctiſſimi Valckenarii eruditiſſimam Epiſtolam Criticam ad Rowerum, ubi hæc Euſtathii verba, ποιηταὶ λόγων χλωρῶν, corrupta eſſe ex illo Theocriti, ποιεῖν τι δεῖ εἰς γόνυ χλωρὸν, recte docet. At, in Phrynichi Arrabii Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ inedità, χλωρὸς τυρὸς eſt ὁ νέος καὶ πρόσφατος.

8 Φόβος. Heſ. addit, χλωριάσεως ποιητικός.

9 Χλωρόν. Lege χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Od. Ι. 320:

— Ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη.

θέλει λέγειν, ὁ πολυχρόνως ἐκτετιμημένον. ὅταν δὲ λέγει·

Πὰρ [1] δὲ μέλι χλωρὸν, ——

ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τοῦ χρώματος. καθὸ μελάχρουν [2] τινὰ λέγομεν, τὸ ἡσυχῆ. ἢ τὸ ἀπὸ τῶν χλωρῶν συναγόμενον ὑπὸ τῶν μελισσῶν.

Χλοΰνην. Χλοεύνην. τοὺς [3] ἐν τῇ χλόῃ εὐναζομένους.

Χλωρηῒς ἀηδών. [4] Ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἢ διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν.

Χοάνοισι. [5] Ταῖς χωναῖς, οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὰ χωνευόμενα.

Χόλος. Ἤτοι πολυχρόνιον πάθος, καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον·

Νῦν δ' [6] ἤδη μὲν ἐγὼ παύω χόλον. ——

Χολωθείς. Εἰς χόλον ἀχθείς.

Χοίνικος. [7]

—— Ὅς [8] κεν ἐμῆς γε

Χοίνικος ἅπτηται. ——

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θέλει δηλοῦν, ἀπὸ μέρους, [9] τροφῆς, οὐκ ἀπιθάνως.

Χραισμεῖν. Βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ χρεῖαν τινὰ ἔχοντα [10] τινὸς βοηθείας.

---

[1] Πὰρ δέ. Il. Λ. 630. Paulo aliter apud Homerum legitur:

Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν,

non vero, πὰρ δὲ μέλι. In Theocrito unâ voce legitur, μελίχλωρον. Scilicet in decimo Idyllio, verſu 27:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχνὰν, ἀλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Quemadmodum fere Lucretius, vanum amantium errorem deridens, ſic loquitur in quarto Libro:

Nigra, μελίχροος eſt: immunda & fetida, ἄκοσμος.

[2] Μελάχρουν. Lege μελίχρουν; & forte προσηνῆ, vel ἡδέα, pro ἡσυχῆ.

[3] Τούς. Lego τὸ, & εὐναζόμενον.

[4] Ἀηδών. Od. Τ. 518:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδών.

Hinc emenda Etymol. qui male habet p. 813. χλωρὶς ἀηδὼν, pro χλωρηΐς.

[5] Χοάνοισι. Il. Σ. 470:

Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

indicat recenter exciſam. At cum habet:

Juxta autem mel viride, ———

mel, aut ob novitatem, aut ob colorem, ſic vocat; quemadmodum aliquem dulcem & mitem vocamus μελίχιον. Aut indicat ab apibus collectum ex floribus & herbis quæ ſunt virides.

Χλούνην. In gramine recubantem.

Χλωρηῒς ἀηδών. Luſcinia viridis, ſic dicta, vel ob colorem, vel quod viridibus inſideat arboribus.

Χοάνοισι. Fornacibus fuſoriis, quibus inſunt ea quæ funduntur.

Χόλος. Aut diuturnus animi affectus, idem quod μῆνις, aut exiguo tempore durans:

Nunc quidem ego jam depono iram. ———

Χολωθεὶς. Ad iram incitatus.

Χοίνικος.

——— *Qui meam*

Attigerit χοίνικα. ———

Heliodorus recte videtur interpretari alimenta, cibos, per ſynecdochen partis pro toto.

Χραισμεῖν. Auxilium ferre; ſic dicitur ex χρεία, *id eſt*, quod aliquis aliquo auxilio opus habeat.

---

6 Νῦν δ'. Il. Τ. 67. Pro ἤδη, in noſtris Homeri Editionibus legitur ἤτοι.

7 Χοίνικος. Philemon ineditus: Χοῖνιξ, λέξις δίσημος· ἔστι δηλοῦσα τὸ σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον πρᾶγμα. οὕτω δὲ καὶ μέδιμνος, καὶ τὸ τάλαντον, καὶ ὁ ξέστης, καὶ ἕτερα πολλά. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ δεσμὸς ποδῶν χοῖνιξ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ τὸ σκεῦος στρογγυλότητος. οἱ δὲ παλαιοὶ ἁπλῶς οὕτω φασὶ χοίνικας παχείας, πέδας, ἂν ἡ εὐθεῖα ἡ χοινίκη παραγομένη οὖσα ἐκ τοῦ χοίνικος γενικῆς.

8 Ὅς κεν. Od. Τ. 28.

9 Μίρμες. Heſ. quoque habet, αἱ ἀντὶ μίρμες τροφαὶ; ubi male, ut ex Apollonio apparet, αἱ ἡμερήσιοι τροφαὶ, vel ἐφ' ἡμέραν Menagius, ἡμέρας τροφαὶ Florens Chriſtianus, αἱ ἡμερότροφαι, ſive αἱ ἀμφημερότροφαι, Corſinius legebant.

10 Ἔχοντα. Lege ἔχειν, vel omiſſum puta verbum.

Χραΰσει. [1] Καταξύσει τὸν χρῶτα.

Χρεῖος. Ὀφείλημα.

Χριμφθῆναι. Ἐμπελάσαι.

Χρόμαδος. Ποιὸς ψόφος·

Δεινὸς [2] δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. ——

Χρυσηλακάτου. [3] Καλλιτόξου.

Χρυσαόρου. Τοῦ χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος·

Φοίβου [4] Ἀπόλλωνος χρυσαόρου. ——

Χρυσῆς Ἀφροδίτης. Καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.

Χρυσόῤῥαπις. Ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τῆς ῥάβδου, οἷον καλομήχανος. [5] λέγεται γὰρ ῥάπτειν μεταφορικῶς, τὸ ἐπὶ συντιθέναι [6] τῶν βουλευομένων.

Χρυσήνιος. Χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. [7]

Χρυσάμπυκας. [8] Ὁ μὲν Ἀπίων, χρυσοχαλίνους. βέλτιον δὲ, χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. [9]

---

[1] Χραύσει. Lege χραύσῃ, & καταξύσῃ cum Heſ. Il. Ε. 138:

Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
Χραύσῃ. —

[2] Δεινός. Il. Ψ. 688.

[3] Χρυσηλακάτου. Epithetum Dianæ. Il. Π. 183:

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.

In Χρυσηλάκατος vide Heſ. cum noſtro Apollonio ad verbum conſentientem, quemque Homeri Scholiaſtæ deteriorem interpretationem ſecutum eſſe contendit Palmerius, cum, ex hujuſce Critici mente, χρυσηλάκατος eam potius ſignificet quæ *aurato fuſo*, quam quæ *auratis* utatur *ſagittis*. Quod quidem mihi certiſſimum videtur, cum Pindarus in quintâ Nemeor. habeat χρυσαλακάτων Νηρείδων, quibus mehercle aurea colus magis convenit quam aurea ſagitta.

ΧΡΑΎΣΕΙ. Perſtringat cutem.

ΧΡΕ͂ΙΟΣ. Debitum.

ΧΡΙΜΦΘΗ͂ΝΑΙ. Accedere.

ΧΡΌΜΑΔΟΣ. Quidam ſtrepitus:

Graviſque crepitus maxillarum factus eſt. ——

ΧΡΥΣΗΛΑΚΆΤΟΥ. Quæ habet pulchrum arcum.

ΧΡΥΣΑΌΡΟΥ. Aureum enſem habentis:

Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis. ——

ΧΡΥΣΗ͂Σ ʼΑΦΡΟΔΊΤΗΣ. Pulchræ Veneris, ſic dictæ ob materiam quæ apud nos in admiratione habetur.

ΧΡΥΣΟΡΡΑΠΙΣ. Qui pulchra machinatur. Sic Mercurius dicitur ob virgam. Nam aliquid callide componere ac ſtruere, & conſilia concoquere, metaphorice vocatur ῥάπτειν.

ΧΡΥΣΗΝΙΟΣ. Aureas habenas habens.

ΧΡΥΣΆΜΠΥΚΑΣ. Apion interpretatur aurea fræna habentes. Melius autem quis explicaret auratos funiculos, aurata habentes vincula: tunc derivatur ex ἄμπυξ quæ eſt capillorum ſupra reductorum collectio.

---

4 Φοίβου. Il. Ε. 509.

5 Καλομήχανος. Sic Heſ. cujus hinc firmatur Lectio male ſollicitata.

6 Ἐπὶ συνθεῖναι. Inverſum ordinem ſic reſtituendum cenſeo: μεταφορικῶς τὸ, συνθεῖναι, ἐπὶ τῶν &c.

7 Ἔχων. Heſ. addit, οἱ δὲ, καλάς. ἢ καλλίδιφρος.

8 Χρυσάμπυκας. Male apud Heſ. Χρυσάμπυκος. Apud Homerum de equis dicitur Il. Ε. 358:

— Χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους.

Hoc epithetum Heſiodus, in Theogonià, verſu 916. Muſis ſic tribuit:

Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Sic Pindarus, ſecundæ Iſthm. initio:

— Οἱ χρυσαμπύκων

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον.

9 Σύλληψις. Heſ. ἀνάληψις. Sic Juvenalis Sat. 2. verſu 96. a Clariſſimo Tollio ad Heſ. laudatus:

Reticulumque comis auratum ingentibus implet.

ΧΡΉΜΑΤΑ. [1] Ὀυχ ὡς νῦν, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰ διάφορα [2] νῦν λεγόμενα, ἀλλ' οἷς ἄν τις χρήσαιτο.

ΧΡΕΙΟῖ. [3] Χρεῖαι καὶ ἔνδειαι.

ΧΡΕΊΩΝ. [4] Χρησμολογῶν.

ΧΡΗΣΌΜΕΝΟΣ. Χρησμὸν ἀποδωσόμενος. [5]

ΧΡΗΐΖΟΝΤΑ. Χρείαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. [6]

ΧΡΌΝΙΟΝ. Μετὰ πολὺν χρόνον.

ΧΥΤΛΏΣΑΙΤΟ. [7] Ἀλείψαιτο μετὰ λούσασθαι.

ΧΩΌΜΕΝΟΣ. [8] Χολούμενος, ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος κατὰ ψυχήν. ἐπὶ μὲν τοῦ Α·

Βῆ δὲ [9] κατ' Ουλύμποιο καρήνων χωόμενος. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος·

——— Χώσατο [10] δ' Ἕκτωρ.

---

[1] Διάφορα. Apud Græcos διάφορον ſignificat *argentum*, *pecuniam*. Suidas τὸ διάφορον πρᾶγμα interpretatur τὸ τίμιον, & exemplum adducit quod e fragmento Polybi Lib. 4. p. 400. depromptum eſſe docuit illud Britănniæ lumen, & acutiſſimus Criticus, Jo. Toup in Emendat. in Suidam T. I. p. 97. Ad hunc Suidæ lòcum ſic habet Kuſterus: » Suidas vo» cem διάφορον hîc interpretatur τίμιον. » Sed rectius, & magis ex mente ſcripto» ris anonymi, dixiſſet ἀργύριον, *id eſt*, » pecuniam. Illo enim ſenſu vocabulum » hoc apud Polybium, Dionyſium Hali» carnaſſeum, aliosque ſcriptores Græ» cos interdum accipi paulo doctiores » non ignorant.

[2] Χρήσαιτο. Elegantiſſime Teles apud Stobæum, pag. 522: ἔφασκε γὰρ τοὺς ἀνθρώπους οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι.

[3] Χρειοῖ. Il. Θ. 57:

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. —

Haud ſcio an non caput articuli exciderit ex hâc Heſ. gloſsâ quæ ſic legitur: Χρεῖαι. ἔνδειαι. Suſpicor ſcriptum fuiſſe: Χρειοῖ. χρεῖαι καὶ ἔνδειαι; quemadmodum le-

Χρήματα. Non, quemadmodum hodie, argentum, aut quod nunc dicitur *διάφορα, id eſt*, bona; ſed ea quibus aliquis uti poſſit.

Χρειοῖ. Inopiâ atque penuriâ.

Χρησόμενος. Oraculum petiturus.

Χρηΐζοντα. Opus habentem, indigentem.

Χρόνιον. Poſt longum tempus.

Χυτλώσαιτο Ungeretur poſt lotionem.

Χωόμενος. Iratus, afflictus & confuſus animo. In priori quidem ſenſu:

Deſcendit autem ex Olympi verticibus iratus. ———

Et pro afflictus ac confuſus animo:

——— *Afflictus autem fuit Hector.*

---

gitur & in noſtro Apollonio, pro χρείᾳ καὶ ἐνδείᾳ; cum olim *iota* non ſubſcriberetur, ſed ad latus apponeretur.

4 Χρείων. Od. Θ. 79:

Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

5 Δηθησόμενος. Lego, χρησμοῦ δηησόμενος, vel χρησμῷ χρησόμενος. Od. Θ. 81:

Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρησόμενος. —

6 Ἐνδιόμενον. Male Heſ. ἐνδιόμενα. Vide Il. Λ. 834.

7 Χυτλώσαιτο. Male apud Heſ. legitur, χυτλῶσαι, τὸ &c. pro χυτλώσαιτο una voce, & ἀλεῖψαι pro ἀλείψαιτο: nam χυτλώσαιτο habet Homerus, Od. Ζ. 80:

Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Male quoque legebatur in Apollon. Χυτλώσαιτο ἀλείψαι τὸ μυλαλύσασθαι, pro ἀλείψαιτο μετὰ λύσασθαι; ut habet Etymol. Χυτλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λουτρῷ ἀλείψασθαι, χυτλώσασθαι ἔλεγον. καὶ χύτλον, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον.

8 Χωόμενος. Quibuſdam derivatur ex חמה, *æſtus, furor* Hebr.

9 Βῆ δέ. Il. Α. 44.

10 Χώσατο δέ. Il. Ζ. 406.

Ψ

Ψάμαθος. [1] Ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος.

Ψεδνή. [2] Ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀποψιλωμένη.

Ψιάδας. Ψεκάδας. [3]

Ψολόεντα κεραυνόν. Ἤτοι τὸν τεφρώδη. ψόλος γὰρ, ἡ αἰθάλη. ἢ, ὡς ἔνιοι συνθέτως, πεσολόεντα, τὸν διὰ τὸ πεσεῖν ὀλοὸν γινόμενον, τουτέστιν ὀλοθρευτικὸν τούτοις οἷς ἂν ἐμπέσῃ. ἢ τὸν κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα, ἢ τὸν μελαίνοντα.

Ψυχρὸν εἷλε χαλκὸν ὀδοῦσι. [4] τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

Ψύχειν. Τὸ ἐν ἀνέμῳ τι πείθειν.

Ψύξασα. Ἐπὶ τοῦ βεβλημένου δόρατος ὑφ᾽ Ἕκτορος·

Ἧκα [5] μάλα ψύξασα, ——

οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα.

---

[1] Ψάμαθος. Lex. Mſ. Sangermanenſe: ψάμαθος. Παραθαλάσσιος ἄμμος. ἄμμαθος γὰρ, ἡ μισόγειος. Vide Ammonium.

[2] Ψεδνή. Il. Β. 219:

Υ

Υάμαθος. Maritima arena.

Ψεδνή. Rara, glabra, quaſi depilata.

Ψιάδας. Tenues pluvias, rores.

Ψολόεντα κεραυνόν. Aut cinereum fulmen; nam ψόλος eſt favilla. Aut, ut quidam interpretantur quaſi vocem compoſitam, πισολόεντα, pro ψολόεντα, quod decidendo iis mortem affert quibus ingruit, aut quod ea perdit, aut denigrat, quæ attingit.

Ψυχρὸν ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. Accepit dentibus ferrum quod morte refrigerat.

Ψύχειν. Vento expoſitum aliquid pati.

Ψύξασα. Dicitur de haſtâ ab Hectore projectâ:

Senſim admodum ψύξασα ———

id eſt, vento abreptam aliò declinans.

— ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Vide doctiſſimum Pierſonium ad Mœrin, in vocem ψεδνός.

3 ψεκάδας. In Heſ. ψακάδας.

4 'Οδοῦσι. Il. Ε. 75.

5 Ἦκα, Il. Υ. 440.

Ω

Ω. Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον[1], ἤτοι ἄρθρον κλητικόν·[2]

Ὦ φίλοι[3] ἥρωες, Δαναοί. ———

ἢ ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ δηλωτικόν·

Ὦ πόποι.[4] ———

δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυνόμενον, ἤτοι ἄρθρον δυϊκὸν ὑποτακτικόν,[5] ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικόν.[6] ὀρθῆς μέν·

Ὣ τ’[7] ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ νίκης.[8]

αἰτιατικῆς δέ·

——— Ὃν ποτ’[9] Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι.

σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν[10] σύναρθρον Γ προσώπου, ὀρθῆς τε δυϊκῆς τε δηλωτικὴν[11] αἰτιατικῆς·[12]

Ὤμωξέν τ’[13] ἄρ’ ἔπειτα, καὶ ὣ[14] πεπλήγετο[15] μηρώ.

---

[1] Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον. Male, in ſuo Specimine, Montfauconius edidit ψιλούμενος καὶ περισπώμενος.

[2] Ἄρθρον κλητικόν. Sic edidit Montfauconius in ſuo Specimine. Fortaſſe legendum, ἄρθρου κλητικῆς. In Codice Mſ. per compendium legitur κλητ. Vide Specimen Lectionis ære excuſum, ubi totum Apollonii *omega* exhibuimus; ut hinc redargui poſſint, quæ crebra ſunt in hàc Litterà, Montfauconii παροράματα.

[3] Ὦ φίλοι. Il. Z. 67.

[4] Ὦ πόποι. Il. A. 254.

[5] Δυϊκὸν ὑποτακτικόν. Montfauconius edidit, δυϊκοῦ ὑποτακτικοῦ. In Codice Mſ. hæ terminationes effinguntur per compendium. Ego vero legerem, ἄρθρου δυϊκοῦ ὑποτακτικόν, ut in O ſupra habe. p. 586: Ὁ προτακτικὸν ἄρθρου ἑνικοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ ὑποτακτικὸν οὐδετέρου.

[6] Δηλωτικόν. Male apud Montfauconium, operarum fortaſſe vitio, δηλοτικόν. Nuſquam, ut infra patebit, plures & graviores in Bibliothecam Coiſlinianam irrepſerunt errores quam in hanc unam dimidiam paginam.

[7] Ὣ τ’. Il. M. 423. Sic legendum. Male

Ω

[7]Ω. Cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo, aut eſt articulus vocandi:

Amici Heroes, Danai. ———

Aut adverbium quod lamentationem indicat:

Proh dii. ———

At cum ſpiritu aſpero & accentu acuto, aut eſt articulus dualis poſtpoſitivus qui nominativum, aut accuſativum notat. Sumitur quidem pro nominativo, in hoc verſu:

Quique exiguo in loco litigant de victoriâ.

Accuſativum vero deſignat:

——— *Quos olim Achilles*
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus.

Significat & pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ, eſtque nominativi & dualis index atque accuſativi:

Flevitque poſtea, & ſua percuſſit femora.

ἆ habet Codex Mſ., cujus contra fidem Montfauconius edidit ὦ, non præmonitis Lectoribus.

[8] Νίκης. Male edidit Montfauconius νῖκος. In noſtro hodie Homero legitur ἴσης. Vide Specimen noſtræ Editioni præfixum, ubi hæc æri inciſa exhibentur.

[9] Οἵ ποτ'. Il. Λ. 105. Lege ὥ ποτ', ut habet Homerus.

[10] Ἀντωνυμίαν. Male edidit Montfauconius αὐτῷ, idque nullo ſenſu; cum tamen ſæpiſſime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte aſſecutus fuiſſet vir de palæographiâ optime meritus, hîc tamen dormitavit, & infeliciter lapſus eſt. Vide Specimen.

[11] Καὶ δυϊκῆς καὶ δηλωτικήν. Legerem, unâ voce tranſpoſitâ, ὀρθῆς καὶ δυϊκῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικήν.

[12] Αἰτιατικῆς. Male hîc quoque Montfauconius edidit αἰτιατικην, pro αἰτιατικῆς.

[13] Ὤμωξέν τ'. Od. Ν. 198.

[14] Ὢ, & μηρώ. Sic recte apud Hom. Male in Codice Mſ. ὦ μηρῷ.

[15] Πεπλήγετο. Male apud Montfaucon. ἐπεπλήγετο.

ταῦτα [1] μὲν χωρὶς τοῦ Ι γραφόμενον. καὶ περισπώμενον, ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως·

Ὧ, κεν [2] ἐπικλώθησι θανόντι γινομένῳ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον [3] τὸ [4] ἐπὶ τοῦ [5] προσώπου, ἀντὶ τοῦ τῷ αὐτοῦ, ἢ τῷ ἑαυτοῦ. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Α·[6]

Αἱ μὲν [7] ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου·

Ὧ αὐτοῦ τε [8] νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς [9] αὐτὸς ἐπέλθῃ. [10]

Ὧσ. Ἀντὶ τοῦ νυ, [11] ἀντὶ τοῦ οὕτως·

Ὣς εἰπὼν πυλέων [12] ἐξέσυτο. ———

---

[1] Ταῦτα. Lege τοῦτο, pro ταῦτα; vel γραφόμενα, aut γραφομένῳ, pro γραφόμενον. Certe in accuſativo, ὦ μηρὲ, nullum *iota* ſubſcriptum eſt. Male punctum ante γραφόμενον fixit Montfauconius; unde ſenſus omnis turbatur.

[2] Ὧ, κεν. Sic verſus legitur Od. Δ. 208 :

— Ὧ τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε.

[3] Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hîc quoque graviter erravit Montfauconius, cum, ſine ullo ſenſu, edidit αὐτῷ, pro ἀντωνυμίαν.

[3] Τό. Hîc delerem τό.

[5] Τοῦ. Poſt τοῦ, omiſſum puto Γ, *id eſt*, τρίτου.

[6] Α. Montfauconius habet πρώτου. Mallem προτέρου, cum de duobus tantummodo agatur.

[7] Αἱ μέν. Il. Ζ. 500.

[8] Ὧ αὐτοῦ τε. Od. Π. 197. ubi αὐτός γε.

[9] Μὴ θεός. Sic in Codice Manuſcripto, ſic in Homero. Vix credo oculis cum uideo Montfauconium conjunctim μηθεὸς edidiſſe, & addere ſic legi. Tantum ne virum compendio litterarum uſitatiſſimo deceptum fuiſſe, ubi pro θεὸς ſcribitur θς, ut in omnibus Codd. Mſſ. & apud Latinos Ds. pro Deus, & Dnus pro Dominus? Vide Specimen.

[10] Ἐπέλθῃ. Hodie apud Homer. ἐπελθών.

[11] Ἀντὶ τοῦ νυ. Nullo ſenſu. Lego ἀντὶ τοῦ νῦν συνήθως, καὶ &c. *id eſt*, in ſenſu apud nos uſitato: ut habet Heſ. Ὧς, συνήθως; & exemplum affert ex Il. Ι. verſu 643. quod ex Apollon. excidiſſe puto, qui communem & uſitatiorem ſignificationem primo loco apponere ſolet, ut paſſim videre eſt. Contrario prorſus modo infra leges: Ὧδε. Κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται. Notandum autem eſt voci νυ ſuperimponi quamdam lineolam, quæ in plurimis Codicibus Manuſcriptis abſentiam litteræ *nu* indicat, unde, pro νυ, lege νῦν. Vide Specimen. At aliquis, non immerito quidem, objicere poſſet non recte in Græcâ linguâ dici ἀντὶ τοῦ νῦν

Et in hoc quidem loco nullum *iota* ſubſcriptum eſt. At cum accentu circumflexo, articulus eſt poſtpoſitivus in dativo caſu:

——— Cui Saturnius
Felicitatem deſtinat & uxorem ducenti, & naſcenti.

Aut eſt pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ, pro *illius*, aut *ſuo*. Et in priori quidem ſenſu:

Quæ quidem adhuc vivum lugebant Hectorem in illius domo.

At in poſteriori:

Suâ ipſius mente, niſi deus ipſe ſuperveniens.

Ὧς. Ponitur pro *ſic*:

Sic loquutus portas egreſſus eſt. ———

συνήθως, ſed potius, ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθως; quod quin ſic legatur per me non obſtat. An voluiſſet Apollonius τὸ ὡς aliquando ſumi in ſenſu particulæ νυ, quam falſo expletivam vocant, ut cum ſubjunctum quibuſdam adverbiis fere vacat? Sic ὡς ἑτέρως apud Demoſthen. *pro Coronâ*, pro ſimplici ἑτέρως. & ὡς ἀληθῶς, *vere*, apud Platon. de Republicâ, L. I. qui & in Phædone dixit, νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ut Demoſthen. θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Idem Plato in Sympos. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, & in Phædon. ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι. Vacat quoque cum dicitur ὡς εἴθε, ut cum legitur apud Platon. ὡς ὅτι βέλτιστον, & apud Xenophont. L. I. Hellen. εἰπὼν τῷ Φαρνάκῃ ὡς ὅτι ἐκποίη μὴ &c. Fortaſſe quoque ex confuſione exempli ab Apollonio allati, & omiſſione quorumdam vocabulorum, ortum eſt mendum, & ſic legendum eſſet:

Ὧς. Ἐπὶ τοῦ
Ὡς νῦν ἡβώοιμι. — (Od. Ξ. 503.)
vel, Ὧς. Ἀντὶ τοῦ εἴθε, οἷον·
Ὡς νῦν ἡβώοιμι. —

Sed ad Marginem Cod. Mſ. recentior manus ſcripſit: ὄφρα, τέως, τόφρα, ἕνεκα, quod quis fortaſſe ſic cum ἀντὶ τοῦ νῦν conjungeret, ἀντὶ τοῦ νῦν ὄφρα; quaſi hæc a librario omiſſa primo fuiſſent. Poſſem & aliquot alias afferre emendationes quibus me ex hoc loco, omnium hactenus in noſtro Lexicographo occurrentium difficillimo, expedire conarer, ſed hæc ſufficiant; & tibi certiora edocto:

— Quâ ſit eundum
Ipſe viam monſtret ductor Atlantiades.

12 Πυλίων. Il. H. 1. Male, contra fidem Codicis Mſ. & Homeri, πόλιος edidit Clar. Montfauconius.

ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς· [1]

Ὡς [2] δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. ———

ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὡς ἂν [3] μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάψῃ.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτε·

Ἕκτωρ [4] δ᾽ ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον [5] ἵκανε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι· [6]

Ἦ οὐχ ἅλις, [7] ὡς [8] καὶ τεύχε᾽ ἔχει καὶ ἀγάλλεται αὔτως; [9]

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Ὡς αἰεὶ [10] τὸν ὅμοιον ἄγει Θεὸς ἐς [11] τὸν ὅμοιον.

δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον τὸ ὧς, τὸ ὁμοίως [12] δηλοῖ·

Ἀλλὰ καὶ ὧς [13] ἐθέλω δόμεναι πάλιν. ———

καί·

Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς ἑτάρους ἐῤῥύσατο [14] ἱέμενός περ.

Ὠγυγίην. [15] Ὄνομα τῆς Καλυψοῦς νήσου·

Νῆσον [16] ἐς Ὠγυγίην ὀτρυνέμεν. [17] ———

---

[1] Ἐπὶ δὲ τῆς παραβολῆς. Exemplum addit ubi ὡς in comparatione adhibetur. Peſſime, quod miror, edidit Montfauconius, ἐπὶ τῆς παραβάσεως. Etymol. Ὡς.... σημαίνει.... παραβολήν· Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών. — Vide Specimen, ubi παραβολῆς per compendium exhibetur.

[2] Ὡς δέ. Il. E. 161.

[3] Ὡς ἄν. Od. B. 376. ubi ἰάπτῃ, pro ἰάψῃ.

[4] Ἕκτωρ δ᾽. Il. Z. 237.

[5] Πύργον. Sic in Codice Mſ. at in Homero φηγόν.

[6] Ὅτι. Ad Marginem legitur alterâ manu additum: καὶ ἀντὶ τοῦ ἄτι, ἤτοι, ἂν (ſic) πῶς, ὅπως, ὥστε, καθ᾽, ἀλλὰ, ἂν, γοῦν, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδῇ, ἴσως, ἄρα.

[7] Ἦ οὐχ ἅλις. Il. P. 450.

[8] Ὡς. Hanc vocem, hîc maxime neceſſariam, omiſit Montfauçonius.

[9] Ἀγάλλεται. In Vulgatis Homeri Editionibus legitur ἐπεύχεται. Nota varietatem Lectionis.

[10] Ὡς αἰεί. Od. P. 218.

In comparatione autem adhibetur:

Sicut autem leo in boves inſiliens. ———

Et pro *ut*:

Ut non flens corpus pulchrum deformet.

Et pro *poſtquam*:

Hector autem poſtquam Scæaſque ad portas & ad fagum pervenit.

Et pro *quod*:

An non ſufficit quod & arma habeat & glorietur temere.

Et pro præpoſitione *ad:*

Ut ſemper ſimilem ducit Deus ad ſimilem.

At ὧς, cum ſpiritu aſpero & accentu circumflexo, ſignificat *verumtamen*:

Verumtamen etiam ſic volo reddere. ———

Et:

Verumtamen ne ſic quidem ſervavit ſocios tametſi cupiens.

ὨΓΥΓΊΗΝ. Nomen eſt inſulæ Calypſûs:

Inſulam in Ogygiam jubeamus ire. ———

---

[11] Ἑς. Hîc legendum eſt ὧς, ut apud Homerum.

[12] Ὁμοίως. Corruptum eſt τὸ ὁμοίως. Lege ὅμως, cum Heſychio qui idem affert exemplum.

[13] Ὧς. Il. A. 116. Contra in Vulgatis Homeri Editionibus, pro ὧς, in hoc verſu, & in ſequenti, ſcribitur ὥς. Nota diſcrimen.

[14] Ἐῤῥύσαλο. Od. A. 6. Sic legendum; at in Cod. Mſ. ἱρύσαλο. Montfauconius male edidit ἐῤῥύσσαλο.

[15] Ὠγυγίην. Proprie apud Heſychium Ὠγύγια ſunt ἀρχαῖα τείχη.

[16] Νῆσον. Od. A. 85.

[17] Ὀτρυνέμεν. Lege ὀτρύνομεν.

῟Ωδε. Κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσεται·

῟Ωδε [1] δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

῞Ηφαιστε [2] πρόμολ᾽ ὧδε, ——

οὕτως ἀκούει, πρόσελθε οὕτως ὡς ἔχεις, [3] ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

῝Ωδεε. ῝Ωζε. ἔνιοι, ᾠδήκει· [4]

῝Ωδεε [5] δὲ χρόα πάντα. ——

Ὠΐσθη. Ὑπέλαβεν.

῟Ωκα. Ταχέως. ἀπὸ δὲ τούτου ἐστὶ [6] ὠκὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, ὁ ταχύς. καὶ ὠκύαλος νηῦς, ἡ ταχεῖα. καὶ ὠκέα ῏Ιρις. καί·

Ὠκυπέτα, [7] χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

Ὠλέναι. Πήχεις· ἀφ᾽ οὗ καὶ λευκώλενος ῞Ηρη, ἡ λευκόπηχυς.

῟Ωλκα. ῎Αυλακα·

Ἱεμένω [8] κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης.

καὶ πάλιν·

Τῷ κέ μ᾽ ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέως [9] προταμοίμην.

Ὠμησταί. [10] Ὁ μὲν Ἀπίων προκέκρικε τὸ συνθέτως ἀκούειν.

---

[1] ῟Ωδε. Od. Θ. 328.

[2] ῞Ηφαιστε. Il. Σ. 392.

[3] Ὡς ἔχεις. At quidam hîc per ὧδε intelligunt *huc*. Unde Heſ. habet: ῟Ωδε. οὕτως. ἐνταῦθα. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. (Lege τόπον.) Vide Etymol. Ad Marginem legitur: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαῦτα, ἴσα.

[4] Ὠδήκει. Alii quidem ab ὄζω, alii vero ab οἰδέω, deducunt.

[5] ῝Ωδεε. Od. E. 455.

[6] Καί. Poſt καὶ, omiſſum puto τὸ πόδας ὠκὺς, quod apud Homerum frequens eſt Achillis epithetum; & ſic lego: καὶ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, pro καὶ ὠκὺς, καὶ Ἀχιλλεύς.

[7] Ὠκυπέτα. Il. Θ. 42.

[8] Ἱεμένω. Il. N. 707.

῟Ωδε.

Ὧδε. Secundum Ariſtarchum nunquam in ſenſu apud nos uſitato ponitur, ſed pro *ſic* uſurpatur:

> *Sic vero quiſpiam dicebat aſpiciens in proximum alium.*

Et in hoc verſu:

> *Vulcane ades* ὧδε, ———

intelligit, ſic accede quemadmodum habes, confeſtim, ſine ullâ morâ.

Ὦδεε. Redolebat. Quidam intelligunt, *tumebat:*

> *Tumebatque, (ſeu redolebat,) corpore toto.* ———

Ὠΐσθη. Suſpicatus eſt, putavit.

Ὦκα. Celeriter. Hinc dicitur ὠκὺς, *id eſt*, celer, & πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, *id eſt*, pedibus celer Achilles; & navis dicitur ὠκύαλος, & Iris ὠκέα, *id eſt*, celer. Et:

> *Celeres, aureis jubis comantes.*

Ὠλέναι. Ulnæ. Unde Juno dicitur λευκώλενος, *id eſt*, quæ habet albas ulnas.

Ὦλκα. Sulcum:

> *Vadentes per ſulcum: inciditur autem fundus arvi.*

Et rurſus:

> *Tunc me videres an ſulcum continuum proſcinderem.*

Ὠμησταί. Apion maluit accipere pro compoſitâ voce; in-

---

9 Διηνεκέως. Od. Σ. 374. Hodie in Homero, διηνεκέα.

10 Ὠμησταί. Philemon: Ὠμησταὶ, κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων, καὶ θηρίων ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἰχθύων· ὅπερ βαρύνει ὁ Τυραννίων, ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τούτῳ· τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ Σ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνονται· οἷον ἑρπηστὴς, ὀρχηστής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς οὐκ ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραπέντος Ἰωνικῶς τοῦ δασέος Θ εἰς ψιλὸν Τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῶας ὠμοφάγους, (Il. Λ. 479. θῶες ὠμοφάγοι.) ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς.

μεταπέπλεκε γὰρ οὕτως, ὠμοεσταὶ, ὠμοφάγοι. δύναται δὲ καὶ παράγωγον εἶναι, καὶ ὀξυτονεῖσθαι παρὰ τὴν ὠμότητα. καὶ γὰρ ὁ χηρωστὴς, παρὰ τὴν χηρείαν.

Ὠμήρησε. [1] Ἔστι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων. δηλοῖ δὲ τὸ συνήντησε. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀλλήλους [2] γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας.

Ὠμογέρων. Ὁμεστὸς [3] ην ἡλικίαν.

Ὠμοθέτειν. Τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους [4] τοῦ ἐσφαγμένου ἱεροῦ [5] ἀφελεῖν ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. [6]

Ὦνον. [7] Τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντὶ τινός. ἔνθεν καὶ ὠνητὴ, [8] ἡ ἀγοραστή.

---

[1] Ὠμήρησε. Od. Π. 468:

Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς.

[2] Ὁμοῦ ἀλλήλους. Legitur ἀλλήλοις in Heſ. qui male habet ὁμοίως & συναρτῶντας, pro ὁμοῦ & συναντῶντας.

[3] Ὀμεστός. Sic in Codice Mſ. Legendum cenſeo, ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν. Ex Heſychio, per ὠμογέρων intelligunt, οἱ μὲν, τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα. οἱ δὲ, τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ πρεσβύτην. Optime Virgilius expreſſit τὸ ὠμογέρων, cum de Charonte dicit:

— *Cruda deo viridiſque ſenectus.*

Ubi *viridis* eodem ſenſu accipitur quo Gallicum *verte*. Seneca dicit in Ep. XCIII. L. I. *obiit viridis*. Horatius habet, *dum virent genua*, poſt Theocritum in quo legitur εἰδ. ιδ. verſu 70:

— Ποιεῖν τι δεῖ, ἕως γόνυ χλωρόν,

ubi recte ἇς, pro ἕως, primus legit omni laude major Brunck. De Ajace dicitur Il. Ψ. 791:

Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ubi vides notari illius crudam ſenectutem & virens robur. At ὠμῷ γήραϊ eſt *immaturæ ſenectuti*, τῷ πρὸ τῆς ὥρας, ut habent Heſychius & Suidas. Sic Od. O. 356:

Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.

Ut Heſiodus in Operibus, verſu 703:

Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.

Vide Thomam Magiſtrum in Ὠμογέρων. De hâc voce ſic Philemon: Ὠμόν. Τὸ μὴ μεταβολὴν εἰληφὸς εἰς πέψιν. ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφὴν ὠμὴν λέγουσι, οὔτε ἡψημένην, οὔτε ὠπτημένην. ἢ, ὡς Φιλόξενος, ὠμὸν, τὸ ἐν ταυτότητι μένον καὶ ὑπάρχον, καὶ μὴ μεταβληθὲν, παρὰ τὸ ὦ, τὸ ὑπάρχω. καὶ ὠμὸν γῆρας, τὸ παρὰ καιρὸν, ἤτοι τὸ ἄωρον πέπανσιν ἔχον, ὥσπερ καὶ καρπὸς τὶς πεπανθεὶς καταστατεὶς. ὠμογέρων δὲ ἐξ αὐτοῦ, καὶ δηλοῖ ὄνομα ἡλικίας γεροντικῆς ἰσχύσης ὑγιῶς, οὐ μὲν πεπονθυίας γῆρας ἔκ τινος νοσερᾶς ὠμότητος. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρὸν φασὶν &c. In Phrynichi Arrabii Προπαρασκευῆ Σοφιστικῆ Mſ. legitur: Ὠμὸς δαίμων, ὁ χαλεπὸς καὶ ἀπαραίτητος. At aliud Lexicon Mſ. Sangermanenſe: Ὠμογέρων. ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς διὰ λύ-

terpretatus enim eſt, quaſi diceretur, ὠμοσταὶ, *id eſt*, crudivori. Poſſet tamen & eſſe nomen derivativum, & accentu acuto notari ob ὠμότητα, *id eſt*, crudelitatem, unde deducitur. Etenim χηρωςὴς, *id eſt*, viduarum tutor, ſic dicitur ob χηρείαν, eodemque modo formatur ac ὠμηςὴς ab ὠμότης.

ʽΩμήρησε. Hæc vox ſemel occurrit, & ſignificat *obviam ivit*. Sic dicitur quod qui ſibi occurrunt, ii ſimul conveniant.

ʼΩμογέρων. Qui conſtitutus eſt in mediâ ætate.

ʼΩμοθέτειν. Aliquid auferre ex unoquoque membro victimæ mactatæ, dum adhuc cruda eſt, & victimæ imponere.

ʼΩνον. Pretium quod perſolvitur pro aliquo; unde dicitur ὠνητὴ, idem quod ἀγοραςὴ. *id eſt*, empta.

πην, ἢ συμφορὰν, καὶ πρεσβύτης δὲ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη.

4 Μίλυς. Habet Heſychius μέρος. Prius haud diſplicet, cum reſpiciat Homericum, ἀρχόμενος μελίων.

5 ʼΙερῶ. Heſ. legit ἱερῶν.

6 Θυσίαν. Heſ. addit, ἐξηγοῦνται δὲ αὐτὸ ὁ ʼΟμηρος. Reſpicit Od. Ξ. 427. & ſæpius alibi in Iliade:

ʼΑιψα δὲ μιν διέχευαν. ἀτὰρ ὠμοθετεῖτο συβώτης.
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.

7 ʼΩνον. Heſ. ʼΩνόν. τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, (forte τινός.) ἡ τιμή. ἤγουν ἡ ἀγορά. Dicitur & ὠνὴ pro ὦνος. Sed audiendus de his formis Philemon ineditus in vocem Πύλος. Sic enim habet: Πύλος. Ἡ πόλις, παρ' ʽΟμήρῳ θηλυκῶς ἀπανταχοῦ. ὁ δὲ Γεωγράφος, καὶ ἄλλοι ἀρσενικῶς τὸν Πύλον. καὶ Πύλου ἡμαθόεντος, (Il. I. 153, 295. Λ. 711. Od. B. 326. Δ. 633. Ω. 151.) ἀντὶ τοῦ, ἡμαθοέσσης. καὶ τοιοῦτόν τι ἐν ʼΟδυσσείᾳ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, (Od. A. 246. Π. 123. & T. 131.) ἀντὶ τοῦ, ὑληέσσῃ. καὶ Φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ. (Od. Δ. 442.) καὶ πικρὸς. (legitur πικρὸν ὀδμὴν Od. Δ. 406.) καὶ πικρὸν φάρμακον. (An immerito reſpicit Od. Υ. 290. aut Ω. 124. aut Batrachom. 105?) ἰστέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φθόγγος, χολὴ, χόλος, τιμὴ τῖμος, ὡς ἀπὸ τῆς κωμῳδίας τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, οὕτω Πύλη Πύλος ἀρσενικῶς, ἔστιν. ἐν Πύλῳ βαλών. (Il. E. 397. Vide Pindar. 9. Olymp. Stroph. 2a. & ad eum Schol.) οὐ γὰρ ἐν τῇ Πύλῳ πόλει τὸν ʼΑδην ὁ ʽΗρακλῆς ἔβαλεν, ἀλλὰ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ. διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς ἑρμηνεύων ἐπάγει τὸ, ἐν νεκύεσσι βαλών. Idem quoque in Κίων ſic habet: Κίων, ἀρσενικῶς. ʼΙωνες δὲ θηλυκῶς, καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν. Et in ʼΕυφυὴς ſic loquitur: ʼΕυφυής. ʽΟ δεξιὰν φύσιν ἔχων. ʼΕυβοεῖς εὐφυὴς παιδίον λέγουσι τοῖς ὑστέροις

Ὤνησεν. [1] Ὠφέλησεν.

Ὠπάζετο. Κατόπιν ἐδίωκεν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιεποίησεν, ὅτι συντελικῶς καὶ πληθυντικῶς λέγει·

Τῷ [2] δὲ Θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ὤπασαν. ——

Ὠπίζετο. [3] Ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο.

Ὦπος. Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Χάριδος γενόμενος ἐπὶ τοῦ·

Εὐρύκλει', [4] Ὦπος θυγάτηρ, ——

φησὶ ὡς ἐπὶ τοῦ Γλαῦκος καὶ Πύῤῥος βαρυτονουμένου διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ὦπος. [5] τυχὸν δὲ καὶ συναλιφή [6]

ὀνόμασιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα, καὶ μετοχὰς ἀρσενικὰς καὶ θηλυκὰς ἐπιφέρουσιν, οἷον ἀφυὴς παιδίον, καὶ κόρεσι καλλίστη, καὶ γύναιον ἐρχομένη, καὶ μειράκιον λέγων. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Od. O. 125.)

— Τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, (Il. B. 742.) καὶ, θερμὸς ἀϋτὴ, (lege ἀϋτμὴ, Hymn. in Mercur. verſ. 110.) καὶ, αἰγὸς πολιοῖο. (Legitur ἁλὸς πολιοῖο Od. B. 410. I. 132. & Il. Y. 229. at αἰγὸς μεγάλοιο Od. Ξ. 530.) καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαιζομένου πόληος. Sic in tertiâ Anacreont. Od.

— Βρέφος μὲν

Ἐσορῶ, φέροντα τόξον.

[8] Ὀνητή. Od. Ξ. 202:

— Ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ.

[1] Ὤνησεν. Od. Ξ. 67:

Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα.

[2] Τῷ. Il. Z. 157.

[3] Ὠπίζετο. Ex ὄψ, unde & derivatur Ὑπώπια, quod occurrit Il. M. 463. cujuſque explicationem ab Apollonio omiſſam hîc ex inedito Philemone depromam: Ὑπώπια λέγει, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπλῶς μέρη, ἤγουν τὴν πρόσοψιν ὁ Ποιητής. οἱ δὲ ὕστερον ὑπώπιά φασι τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγὰς, ἐξ ὧν, ὡς ἐκ μέρους καιριωτάτου, καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύντηξιν. ὅτι δὲ ὑπώπια αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ' Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. παθόντος γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμαθῶς εἰπόντος ὡς ὑπώπιον πάθος, ἀκούσας τις τῶν ἀστείων, καὶ ταινιώσας τὴν κεφαλὴν, ἀλύων ἐκάθητο. ἐρωτηθεὶς δὲ τί πάθοι, πρόσκομμα, ἔφη. καὶ οὕτω πλεῖστον τοῖς ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα· ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν ὑπώπια φάναι παθεῖν περὶ πόδας, καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον. ἐπὶ ποδῶν γὰρ κυριολεκτεῖται τὸ πρόσκομμα· ἐπὶ προσώπου δὲ, τὸ ὑπώπιον. ὃ παρῆκται κατ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, μετώπιον. ἔστι δὲ καὶ

Ὤνησεν. Juvit.

Ὠπάζετο. A tergo inſequebatur. Significat & *dederunt*, cum dicit in numero plurali ac tempore perfecto:

Huic autem Dii pulchritudinemque & vigorem optabilem Præbuerunt. ———

Ὠπίζετο. Curam agebat.

Ὦπος. Apollonius Charidis filius cum perveniſſet ad hæc verba:

Euryclea, Opis filia, ———

contendit accentum gravem ſyllabicum habere hujuſce vocabuli ultimam ſyllabam, ut diſtinguatur ab ὠπὸς, *id eſt*, vultu, oculo; quemadmodum Γλαῦκος, & Πύῤῥος, nomina pro-

---

παρώπιον, τὸ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων δέρμα, ὅπερ οἱ θεωρετικοὶ (Lege θεωρητικοὶ) παρώπιον λέγουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ γελοῖον καταγαγεῖν εἰς πόδας τὸ ὑπώπιον, οὕτω καὶ τὸ ἀναγαγεῖν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ῥαιβόν. ῥαιβοὶ μὲν γὰρ πόδες, οἱ ἀπεναντίοι τοῖς βλαισοῖς. Et in Ὦπες ſic habet: Ὦπες. ὀφθαλμοί. ἴσον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται· ὅθεν καὶ ὑπώπια, ἢ ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασιν. Ὅμηρος δὲ οὐ μόνον τὴν ὄψιν λέγει, ἤτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν ὅλην πρόσοψιν τοῦ σώματος, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ὄψεως λέγεται. καθὰ καὶ τὸ μέτωπον, καὶ τὸ πρόσωπον. ὅτι δὲ τὸ πᾶν τοῦ κάλλους οἱ ὀφθαλμοί εἰσι, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν, ὅτι διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα. ἴσως δὲ τὸ εἰς ὦπα, οὐδὲ μόνον τὸ πρόσωπον δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φυὴν τοῦ σώματος ἐκ τοῦ προσώπου φυσιογνωμονῶν. σαφέστερον δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἔδειξεν ὁ εἰπὼν. Τραγικός· Ἣν καλλίστην ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει. καὶ ὦπια, τὰ ὀφρύδια.

4 Εὐρύκλει'. Od. Α. 429.

5 Ὦπος. Huc reſpiciebat Heſ. cum ſcriberet: Ὠπός. (Pro quo legendum eſt Ὦπος.) ὄνομα γενικῆς πτώσεως, διὸ καὶ τινὲς ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν ὠπὸς, ὡς Θρᾳκός. Sed Euſtathio cum Apollonio ſic convenit: ὅτι ὤψ, ὠπὸς, ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμός. Ὢψ δὲ κύριον, Ὦπος, βαρυτόνως διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀσυνέμπτωτον, ἤγουν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἷον, Εὐρύκλει', κ. τ. λ. Philemon vero ſic loquitur: Ὤψ, ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, οὗ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ τοῦ Ω, καὶ αὐξήσει ὤψ. σημαίνει δὲ τρία. διὰ τοῦ Ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀφθαλμόν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, Ὦπος θυγάτηρ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ Ο μικροῦ.

6 Συναλιφή. Lege συναλοιφή.

ὄξι ὤπος, ἄγαν δεικτικοῦ. [1]

ʽΩπλίσσατο. [2] Παρεσκευάσατο.

ʼΩρεῖν. [3] Φυλάσσειν, ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός.

ʼΏρεσσι. [4] Γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι [5] τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. [6]

ʼΩτειλήν. Τὴν ἐκ χειρὸς τρῶσιν. καὶ τὴν ὁπωσοῦν περιπτώσεως [7] οὐλήν·

ʼΩτειλὴν [8] ʼΟδυσσῆος ἀμύμονος. ———

---

[1] Ἄγαν δεικτικοῦ. In hoc intricatiſſimo Apollonii loco quaſi per nebulam aliquid lucis malignæ video. Grammaticus miro & inepto acumine putat ὦπος eſſe contractum ex ἄοπος, ab ἄοψ. Heſychius: Ἄοψ. Ἀνόφθαλμος. Sed ex adjecto ἄγαν colligere mihi videor eum Α, non pro privativo, ſed pro intenſivo accepiſſe; ut ἄοψ, vel contracte ὦψ, ſit *acri viſu præditus*.

[2] ʽΩπλίσσατο. Od. I. 291:

Τοὺς δὲ διαμπερέως ταμίην ὡπλίσσατο δόρπον.

[3] ʼΩρεῖν. Heſ. Ὤρεια, φυλακτήρια. Vide Suidam in ʼΩρεῖον. Hinc Latina vox *horreum*, cum quà conſonat Arabica *hori*, *id eſt*, horreum frumentarium, granarium; peculiariter, regium, publicum.

4 Ὤρεσσι. Supra vidimus Ἄορας, quod pariter pro *mulieribus* accipitur, cujuſque gloſſam in Heſychio mire depravatam a doctiſſimo Editore non reſtitutam fuiſſe miror. Sic enim habet ille Lexicographus: Ἄορες, γυναῖκες λέγονται. ἢ τρίποδες. An & tripodes dicuntur ἄορες? Minime. Sed audi egregiam ac præſtantiſſimam Dacieram ad 17. Odyſſeæ Librum, p. 425. Tert. Vol. ſic pulchre reſtituentem: Ἄορες. γυναῖκες λέγονται. Ὅμηρος·

— Οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

τουτ' ἔστι, οὐ γυναῖκας, οὐδὲ λέβητας. Quam unice veram emendationem ſic mire confirmat Apollonius noſter p. 178: Ἄορας. γυναῖκας·

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

(Od. P. 222.)

Nunc, occaſione datâ, quædam Heſ. loca expromam quæ, a Tanaquilo Fabro recte emendata, in noviſſimâ Clar. Alberti Editione corrupta manent. Heſ. Ἀγυρτάζει. Συλλέγει. πολίζει. ἐγείρει. Pro ἐγείρει Phavorinum recte ſcripſiſſe ἀγείρει merito annotat Kuſterus; ſed & ſic emendaverat Faber, qui egregie & πτωχίζει legit pro πολίζει; cum hoc ultimum verbum quid eſſet neſcire ſe fateretur Clar. Kuſterus, & pejus Alberti Lectorem remitteret ad Πολίσσαμβρ & Ἐπιπόλιον, quæ infra in Heſ. leguntur, & nihil quidquam habent commune cum hocce loco. Veriſſimam Fabri conjecturam diſcere potuerat ex Annâ Dacierâ ad 19. Od. librum, p. 75. vol. 4. Edit. 1756. Sic cum in Heſ. hodie habeamus: Ἄναλτον, Ἄνακξιν, τουτέστιν ἱκανόν. ἢ ἀπλήρωτον, παρὰ τὴν ἄλσιν, pro ἱκανόν. Clar. Salmaſius haud male conjiciebat ἀνίκανόν; ſed multo melius &

pria, accentu gravi ſyllabico diſtinguuntur a γλαυκὸς & πυῤῥὸς, quæ, cum acuto accentu, cæſium & rufum indicant. Fortaſſe contrahitur ex ὤπος; & ſic *acri viſu præditum* notat.

'Ωπλίσσατο. præparavit.

'Ωρεῖν. Cuſtodire. Unde dicuntur θυρωρὸς & πυλωρὸς, *id eſt*, portarum cuſtos, janitor.

Ὤρεσσι. Mulieribus; ſic dicuntur quod viris conjungantur. Unde συνωρὶς vocatur par equorum.

'Ωτειλήν. Vulnus quod manu infligitur, & cicatricem quo-

---

doctius ἰχνὸν reſtituit Anna Daciera, quod ab ore patris pendens didicerat. Vide p. 492. tert. Vol. ad 18. Od. Librum. Minus feliciter ejus maritus, Clar. Dacierus hunc Heſ. locum tentavit: Βρίσαι. βαρῦναι. ὁρμῆσαι, καὶ νύμφαι. Legebat: Βρίσας, βαρύνας, ὁρμήσας καὶ νικήσας. Reſpiciebat ſcilicet Od. Z. 159:

Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.

Vide Annam Dacieram ad ſextum Od. Libr. p. 108. tom. 2. Sed huic conjecturæ, quâ νικήσας pro Νύμφαι legebat, obſtat Etymologi conſenſus qui ſic habet: Βρίσαι, Νύμφαι οὕτω καλούμεναι, ἢ ὅτι &c. Quod ſpectat vero ad vocem Ὤρεσσι, in eam ſic habet Philemon: Ὤρ. Ἐκ τοῦ ὄαρ ἀφαιρουμένου, ὡς ἔαρ ἦρ, ἡ γυνή. καὶ πληθυντικῶς ὄρες, οὗ ἡ δοτικὴ ὤρεσιν, ὡς ἄνδρεσι. καὶ ὤρεσιν ἀμυνέμεν, (habes Il. E. 486. καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.) τουτέστι γυναιξίν. γίνεται ἐκ τοῦ ἀείρω, τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ συζεύγνυμι. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν, (Il. K. 499.) ὅ ἐστι συνέζευξεν. συνέδησεν, ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄερ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ Α, γέγονεν ὄαρ, ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς ὀαρίζω, τὸ σύνειμι, καὶ ὅ ἐστι συνέζευγμαι, καὶ ὁμιλῶ. καὶ ὀαριστὺς, ἡ ὁμιλία. καὶ ὀαριστὴς, ὁ ὁμιλητής. καὶ ξυνάορος, κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνήρ. καὶ ξυνωρὶς, ἡ συζυγία τῶν ἵππων. καὶ τέτρωρον, τὸ τετράζυγον. καὶ τέτρωρες (Lege τετράωροι, ut Od. N. 81.) ἵπποι ἐν Ὀδυσσείᾳ.

5 Συνέζευχθαι. Alii deducunt ex Hebraico חוה, *genitrix*. Legitur Il. E. 486:

— Ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.

6 Συνωρίς. Poſt hanc vocem excidiſſe puto, τὸ συνεζευγμένον τῶν ἵππων ὄχημα, quod habet Schol. ubi præcedentia hujuſce gloſſæ verba iiſdem litteris leguntur.

7 Περιπτώσεως. Ab Empiricis ſic dicta fuit occaſio quædam fortuita, ex quâ in quoſdam morbos & remedia de improviſo incidiſſent. Philemon autem in 'Ωτειλὴ ſic habet: Ὠτειλή. κυρίως μὲν, τραῦμα, τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι, ὅ ἐστιν ἐγγύθεν τρῶσαι. Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Γ (lego τῇ Δ) τῆς Ἰλιάδος, τὸ ἐκ τῆς βολῆς οὕτως ἐκάλεσεν. καὶ μὴν καὶ ἄλλην διαφορὰν οἶδε τοῦ οὐτάσαι, καὶ τοῦ βαλεῖν, ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. διαφέρει δὲ οὐλῆς ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· οὐλὴ δὲ, τύλος,

ὅθεν Ἀρίσαρχος τὸν σίχον ἐκεῖνον ἀθετεῖ ἐπὶ τοῦ βληθέντος Μενελάου·

Αὐτίκα [1] δ᾽ ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

οὐ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενέλαος τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρου. παρὰ γὰρ τὸ οὐτάσαι, ὠτειλή.

Ὦχρος. [2] Ὠχρίασις·

——— Ὠχρός [3] τέ μιν εἷλε παρειάς.

καὶ ὠχρήσαντα, [4] ὠχριάσαντα·

Οὔτ᾽ [5] ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. ———

ἢ τύπος, διεῤῥωγμένος τοῦ τραύματος. τὸ δὲ λέγειν ὠτειλὴν οὐταμένην, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ οὐτάζω γὰρ, ὠτειλὴ, τὸ μὲν Ω ἔχουσα Δωρικῶς, τὸ δὲ δίφθογγον κατὰ Βοιωτούς. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ΛΗ θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως, ὡς τὸ ἀΐλη, σύνθετον ὂν παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ὕλῃ. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, αὐλὴ, ὠτειλὴ, ἀπειλὴ, εὐλὴ, παρὰ τὸ εὐλεῖν, τὸ ὑγιαίνειν.

[8] Ὠτειλήν. Od. Τ. 456.

[1] Αὐτίκα. Il. Δ. 140.

[2] Ὦχρος. Hesſ. Ὦχρος. Ὠχρίασις, χλωρότης. χλωρός. In hanc vocem vide Etymologum Magnum, Philemon : Ὦχρος. Ἡ

ΤΈΛΟΣ.

eunique

eumque modo per fortuitam occaſionem factam :

Vulnus autem Ulyſſis inculpabilis.———

Unde Ariſtarchus hunc verſum veluti ſpurium rejicit qui de Menelao ſagittâ percuſſo habetur :

Statim autem fluxit ſanguis ater ex vulnere.

Non enim ex manu cominus vulneratur Menelaus ; ſed ſagittâ a Pandaro emiſſâ percutitur. Nam ex οὐτάω, *vulnerare*, derivatur οὐτειλὴ, *vulnus*.

[3] Ὠχρος. Pallor :

——— *Pallorque ejus invaſit genas.*

Et ὠχρήσαντα indicat eum qui palluit :

Neque cum palleſceret corpore pulchro.———

ὠχρίασις, καὶ προσπερισπᾶται εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθέτου. τὸ γὰρ ἐπίθετον ὠχρός ἐστιν ὀξυτόνως, ἢ ὡς ὑπερθέσθαι καὶ συναιρεῖν ἐκ τοῦ ὤχρος. ἢ ὅτι τὰ εἰς ΟΣ δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Ω, μὴ προσκειμένου τοῦ Ι, βαρύνεται, οἷον ὦρος, ὦμος, ὦνος. τὸ δὲ ᾠδὸς ὀξύνεται, διότι τὸ Ι προσγέγραπται εἰς τὴν ἄρχουσαν. σημαίνει δὲ τὸ ὦχρος καὶ εἶδος ὀσπρίου, ἀπὸ τοῦ χρώματος. Sic habet Heſ. Ὠχρὸς, ὠχριάσεις. καὶ ὄσπριον λαθύρῳ ἐοικὸς, ubi vide Danielem Heinſium.

3 Ὦχρος. Il. Γ. 35.

4 Ὠχρήσαντα. Sic habet Heſ. in Ὠχρήσαντα.

5 Οὐτ. Od. Λ. 528.

FINIS.

APPENDIX

OBSERVATIONUM

IN APOLLONII LEXICON,

EJUSDEM CURA ET STUDIO.

PAG. 8. lin. 10. Ὅπερ ἐςὶ φρύζειν, κατὰ παρέλληψιν τοῦ Ρ. Olim legebam κατὰ παρέλειψιν, pro κατὰ παρέλληψιν. At fortaſſe nihil hìc mutandum; ſed legi poſſet ὅθεν ἐςὶ φρύζειν. Sic innueret τὸ φρύζειν formari ex φύζειν, additâ & aſſumptâ litterâ *Rho*, κατὰ παρέλληψιν τοῦ Ρ; non vero, quod primum mihi in mentem venerat, τὸ φύζειν formari ex φρύζειν, detractâ hâc eâdem litterâ, κατὰ παρέλειψιν τοῦ Ρ, ut prius emendabam.

P. 10. l. 10. Ἀβροτάξομεν. Hinc quoque, poſt Sylburgium, lege ἀβροτάξομεν, pro ἀβροδιάζομεν, in Etymologo Magno, qui eamdem ac Apollonius adfert explicationem, quam Orioni tribuere videtur. Scholiaſtes Homeri explicat: διαμαρτήσωμεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὅ τινες διαμφοδήσαι φασιν. ἀβροτάζειν τοῦ βροτοῦ, τοῦ ἀνδρὸς ἀποτυχῶν, lege ἀποτυχεῖν.

P. 12. l. 5. κεκρηγότας ἀϋτῇ. Schol. ſic habet in Il. N. 41: Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Ἀντὶ τοῦ πολύβρομοι καὶ πολύηχοι. ἐκάςοτε θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίςησιν.

P. 14. l. 7. Ἤτοι βίοις ἐλλειπόντων. Hoc ſic explicat & dilucidat Etymol. ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὁ ἐπὶ νόμοις καὶ πολιτείαις.

P. 26. l. 2. ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν. Sententiam Apollonii ſic evolvit Schol. in Il. A 420: Ἀγάννιφον. Τὸν λίαν νιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ὡς ὑπέρφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὔτε νίφεται, οὔτε καταμβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν Ποιητὴν λέγοντα·

Οὐλυμπόνδ' ὅθι &c.

P. 32. l. 10. Πρὸς Λαοδίκην πορευομένην. Schol. εἰς Λαοδίκης θάλαμον ἄγουσα, ὑπάγουσα πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. ἔτυχε γὰρ πρὸς αὐτὴν εἰσελθεῖν βουλομένη.

P. 36. l. 7. Ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει. Etym. ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον τάσσει. (melius in Apollonio, ἐπὶ ψόγου τάσσει) τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους λέγουσα. ὁ δὲ Ὅμηρος, τοὺς ἄγαν ἐντίμους. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τὸ γέρας ὀχεῖσθαι. Pro eo quod in Apollonio habetur, ἐπὶ τὸ γέρας. Orion deducebat ex γεραχεῖν.

P. 38. l. 12. εἰς τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα. Melius Schol. ſine præpoſitione: ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

P. 50. l. 5. κατὰ ςέρησιν τοῦ ἴσου. Clar. Ruhnkenius in Præfat. Sec. vol. Heſ. de

hàc voce diſputans, hæc affert ex Lexico quodam Manuſcripto Sangermanenſi, in quod nonnullas gloſſas ex Heſychio, ſed illo integriore, manaſſe docet: Ἀίσαι· ἐπιπολὺ κοιμηθῆναι. κατὰ σέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστιν ὁρμῆσαι. ἢ, ὡς ὁ Ἀπίων, ἐπιπολὺ ἠσθῆναι. Cum his, inquit, comparemus Heſychium: Ἀίσαι. ἀῆσαι. κοιμηθῆναι. κατὰ σέρησιν τοῦ ἰᾶσαι, ὅ ἐστιν ὁρμῆσαι. Duplex in unà gloſsà peccatum, alterum librarii, alterum Epitomatoris. Nam librarius, hæſitans, ἀίσαι ſcriberet, an ἀῆσαι, utrumque poſuit, & præterea ἴσαι corrupit in ἰᾶσαι. Epitomator, antiquum obtinens, Apionis explicationem cum ipſo nomine abolevit. Idem, ex parte, noſtro hìc accidit Apollonio.

P. 52. l. 9. Ἀεικέλιον. Etymol. interpretatur δεινόν. Mallem δειλόν.

P. 56. l. 15. ἀντὶ τοῦ ἀγιζόμενοι. Sed, ut addit Etymol. πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν, ἀγίζεο, ἀντὶ τοῦ, ἄζεο.

P. 56. l. 17. ἀδευχέs. Sic repoſui. Male in Codice Mſ. ἀδευκέs.

P. 58 l. 19. Ἀὴρ γὰρ &c. Vide Mœrin Atticiſtam in Ἀὴρ βαθεῖα.

P. 64. l. 8. Ἄιπυτος. Sic hoc Heſiodi fragmentum corrupte legitur in Codice Manuſcripto:

Ἄιπυτος ἄυτ τέκετο Τλησήνορά τε Περίθοόν τε.

P. 68. l. 6. Ἀϊδωνῆϊ προΐαψεν. Idem prorſus ac Il. A. 3. Ἄϊδι προΐαψε. Ubi in omnibus fere Editionibus Ἄϊδι minus bene vertitur per locum qui Orcus dicitur, cum ipſummet deum Orcum, ſeu Plutonem, ſignificet, & litterà majuſculà deſignari debeat.

P. 70. l. 10. Τὸν παρῳχημένον. Subauditur χρόνον. Fortaſſe pro παρῳχημένον legendum eſt παρατατικὸν, ob ᾔνεον.

P. 74. l. 7. ἐξεχύθη. In Codice Manuſcripto, ἐξελύθη.

P. 76. l. 7. Ναὶ δὴ &c. Claudicat verſus qui ſic integer in Homero legitur:

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

P. 76. l. 11. κνίσσης. Sic hodie in Homero; at in Cod. Manuſcripto per unum ſigma, κνίσης.

P. 78. l. 1. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠχθόμην, id eſt, ἠχθόμην ἀλγήσας τὴν ψυχὴν, ut explicat Etymol. Magnus.

P. 78. l. 11. ὑπηνήτῃ. Male in Cod. Mſ. ὑπηνήτῳ. Pro ὕπαρ, hodie in Homero legitur τῶπερ; & ſic infra habet ipſemet Apollonius. Sic, cum in capite articuli ipſe, ſeu, quod potius crediderim, ejus librarius, ſcripſiſſet αἰσυντῆρ, deinde in fine αἰσυμνητῆρ optime repoſuit.

P. 80. l. 10. Ἄιθρη. Τὸ ἐκ τῆς αἰθρίας πνεῦμα. Lege Ἄιθρος. Τὸ ἐκ &c. vel, Ἄιθρη, Τῷ.... πνεύματι.

P. 80. l. 15. Περὶ αὐτόν. Fortaſſe περὶ αὐτοῦ.

P. 82. l. 9. ἔτος δ' ἄυτ'. Hodie in Homero, κεῖνος δ' ἄυτ'. Nota leve diſcrimen.

P. 84. l. 10. αὐτὰρ ἐπειδή. Hodie in Homero, αὐτὰρ ἐπὴν δή.

P. 90. l. 6. Ἄϊδρις. Fortaſſe ſic refingendus eſt hic articulus, unde quædam

excidere potuerunt:

"Αἴδρεις. "Ἄπειρος (Od. K. 282.)

Χώρυ ἄϊδρεις ἰών. —

καί

— Ἀϊδρείησι νόοιο. (Male habet Codex Manuſcriptus ἀιδρείησι)

"Ενιοι δὲ, ἀγνοίας &c. Mallem ἀγνοίαις.

P. 94. l. 6. ἕλκε. In Cod. Mſ. ἕλκος.

P. 96. l. 4. Θῆκε δ' ἐπ'. Hodie minus bene in Homero, θῆκεν ἐν.

P. 100. l. 12. Νῦν δέ μ' ἰών. Sic hodie in Homero. At in Codice Mſ. νῦν δ' ἐμὲ ἄν. Leve diſcrimen, & quod minus probem.

P. 104. l. 12. "Ἄλλος μὲν γάρ τ'. Hodie in Homero: ἄλλος δ' ἂν εἶδος μέν.

P. 110. l. 16. Ἀλεγεινοί. Οἱ δυσχερεῖς. Tolle ultimum οἱ ſuperfluum, quod adhæſit ex contagione præcedentis.

P. 110. l. 20. ὥς εἴ μοι. Hodie unâ voce legitur, ὡσεί μοι.

P. 126. l. 7. κατ' ἔχων. In Mſ. Codice unâ voce, κατέχων.

P. 132. l. 4. ἀμάθοιο. In Homero legitur hodie, ψαμάθοιο.

P. 138. l. 1. ἐναλαοσομένη. Pro ἐναλλασσομένη. Sic ſemper in hoc Cod. Mſ. verbum ἀλλάσσω per unum *lambda* ſcribitur.

P. 138. l. 7. ἐν νυκτὸς &c. In Homero, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ.

P. 140. l. 1. περιρεομένη. Lege περιρρεομένη.

P. 140. l. 6. οὐ γὰρ ἔτ'. &c. In Homero legitur:

— Αἱ δέ οἱ ἵπποι

Ἀμφὶς ἔδυν δρομέτην. —

P. 148. l. 2. ἄνα κοιρανέοντα. Alii legunt unâ voce, ἀνακοιρανέοντα. In Cod. Mſ. diviſim ſcribitur, ἄνα κοιρανέοντα, ubi annota hîc in ἄνα accentum retrahi in penultimam; quamvis tradant Grammatici præpoſitionis ἀνὰ, etiam ſi ſuo poſtponatur caſui, accentum non transferri, ne confundatur cum vocativo ὦ ἄνα, *o rex*.

P. 152. l. 17. Hunc locum integrum prorſus edidi ut habetur in Cod. Mſ. & ex ingenio recte, in Ἀντιτορήσας, apud Heſ. emendavit Clar. Alberti, cum male hîc, ut paſſim alibi, haberet illius apographum.

P. 152. l. 13. Ἀντὶ τοῦ Φ περιλῆφθαί φασι τὸ Π. Tu lege contra: ἀντὶ τοῦ Π περιλῆφθαί φασι τὸ Φ.

P. 156. l. 16. παρορμώσης. In Mſ. Codice παρορμῶσης; & quidem minus bene, ob præcedentia, ἐποτρύνοις & ἐπιτρέποις.

P. 156. l. 21. κατὰ τὰς θήρας, *in venationibus*. Fortaſſe, κατὰ τοὺς θῆρας, *in feras*.

P. 162. l. 8, 9. ἐν τῷ Ω Ὀδυσσείας. Uſitatius dicitur, ἐν τῇ Ω.

P. 164. l. 14. παραγινομένη. Mallem παραγινομένην.

P. 166. l. 4. Στῆ δὲ κατ'. Sic hodie in Hom. At in Cod. Mſ. στῆ δὲ παρ'.

P. 168. l. 2, 3. καλεισκεδασμένη. In Cod. Mſ. καλεισκεδασμένον.

P. 172. l. 16. ποιήσας. Mallem ποιήσειν.

P. 172. l. 17. ἐναρίζοι. Sic in Cod. Mſ. At in Homero ἐναρίξαι.

P. 176. l. 12. ὁ μέν. Lege οἱ μέν.

P. 188. l. 4. Ἀπὸ σκοπῦ. Bis in Cod. Mſ. conjunctim legitur ἀποσκοπῦ.

P. 204. l. 2. ὠδί τι. Hodie in Homero, ὠδί τι.

P. 204. l. 6. ὁ δ'. In Homero, ὁ δ' ἄρ.

P. 204. l. 18. Ἅρπυιαι. Hæc verba in Ἅρπυιαι laudat Alberti, ubi male ex ſuo Apollon. apographo Ἅρπυια edidit pro Ἅρπυιαι. In his verbis, ἐπί

Τὰς ἔτικε Ζεφύρῳ &c.

poſt ἐπὶ, addidi γ, qnod erat omiſſum ob τὰς ſequens.

P. 224. l. 4. Αὐτοκασίγνητον. Lege αὐτοκασίγνητοι, ſeu αὐτοκασιγνήτω.

P. 271. l. 3. *notarum*: Δάι. Δάι. τί δὲ, &c. Cum nuper forte inciderem in *Corrigenda* quæ Theocrito Oxonienſi a Clar. Warton. edito ſubjecit præſtantiſſimus & omni laude major Toupius, vidi eum meam ſic occupaſſe emendationem, & Heſychii locum ita ſcribendum docuiſſe: Δαὶ, δέ. Τί δαί; τί δέ. Sed cum Heſychium ad Homeri locum ab Apollonio laudatum reſpexiſſe putem, haud diſpliceret etiam nunc, τίς δαὶ, τίς δὲ, pro τί δαὶ, τὶ δέ. Ut ut ſit, multum mihi gratulor quod cum tanto uiro conſenſerim. Nec quod apud Theocrit. dicitur in ſeptimo Idyll.

— Βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.

P. 274. l. 8. Αἰδοῖος δέ. Hodie in Homero, αἰδοῖός τε.

P. 278. l. 3. Δηθύνοντ' ἐν. Hodie in Homero, δηθύνοντ' ἐν.

P. 346. l. 12. Ἐπιλλίζουσι. Male apud Suidam, Tom. I. Edit. Kuſteri, in Textu Græco & Verſione Latinâ, Ἐπιλλύζουσα, ἐπιγελῶσα, ἐπιμύουσα τὰς ὀφθαλμὰς &c. Lege Ἐπιλλίζουσα, ex ἐπιλλίζω. In Hymno in Mercurium, verſu 387:

Ὣς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος ἀργειφόντης.

Et ἐπιλλίζουσι Od. Σ. 11.

P. 518. l. 11. σοβοῦσα. Male in Clar. Alberti apographo, σεσοῦσα.

P. 628. l. 6. Παρίωσαν. Sic habet Clar. Toupius *in ſuis addendis in Theocritum*, in hæc verba Idyll. 10. verſu 31. Ἁ γέρανος τὤροτρον, ex quibus explicandum Callimachi verſiculum apud Apollon. Lex. Mſ. docet acutiſſimus Criticus qui, cum noſtri Lexicographi locum integrum adduxiſſet, hæc addit: » In Callimachi verſiculo vitium » non leve eſt. Scribendum παρίωσιν, atque ita vertendum:

Qui eſurientes meum aratrum prætervolant.

» Sermo eſt de *gruibus*, quæ aratrum præter propter volant. Optime Scholiaſtes: » Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέρανοι φαίνονται. Vide Clar. Alberti ad Heſ. voce ὀψείοντες, » & Clar. Erneſti ad Callimach. p. 573.

P. 702. l. 14. Ῥινοτόρος. Hinc, apud Suidam in Ῥινὸν, pro ῥινοτόμος, legerem ῥινοτόρος, ut Il. Φ. 392.

P. 714. l. 16. Σελήνης. Conjiciebam σελήνη. Sed poteſt retineri, σελήνης. Nam habet Suidas: Σέλας. πῦρ. ἢ τὸ κεραυνόν, καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

P. 716. l. 13. Συνεκλείσθησαν. Huc reſpexit Suidas in Σήκασθεν, & hunc Homeri locum expreſſit auctor fragmenti quod in hanc vocem apud eumdem legitur, & cujus initium: καὶ γὰρ ἐν κύκλῳ μὲν ὥσπερ σηκασθέντας &c.

METAPHRASIS
HOMERI
PROSAICA IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM.

Ex duobus Codicibus Regiis primus in lucem produxit, notuliſque illuſtravit, ac Variantes Lectiones, cum Metaphraſium, tum etiam ejuſdem Homerici Libri, adjecit JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis ſocius.

METAPHRASIS

METAPHRASIS
PROSAICA
IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM.

Ἐπειδὴ δὲ διετάχθησαν ἅμα τοῖς ἡγεμόσιν ἕκαστοι,
Οἱ Τρῶες μὲν ἐν ἀσήμῳ φωνῇ ἐπορεύοντο, ὥσπερ ὄρνιθες·
Καθάπερ ἡ βοὴ [1] τῶν γεράνων γίνεται πρὸ τοῦ οὐρανοῦ,
Αἵτινες ἐπειδὴ οὖν [2] τὸν χειμῶνα ἔφυγον καὶ τὸν πολὺν ὑετὸν,
Μετὰ κραυγῆς [3] αὗται πέτονται ἐπὶ τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ ῥευμάτων,
Ἀνδράσι τοῖς πηχυαίοις [4] θάνατον φέρουσαι·
Ὀρθριναὶ δὲ δὴ [5] αὗται κακὴν φιλονεικίαν προβάλλονται.
Οἱ δὲ ἐπορεύοντο μετὰ σιωπῆς δυνάμεις πνέοντες [6] οἱ Ἕλληνες,
Ἐν τῇ ψυχῇ προθυμούμενοι βοηθεῖν ἀλλήλοις.
Καθάπερ [7] δὴ ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους ὁ Νότος τὴν ὁμίχλην κατέχυσε,
Τοῖς ποιμέσι οὐδαμῶς προσφιλῆ, τῷ κλέπτῃ δὲ τῆς νυκτὸς κρείσσονα,
Καὶ τοσοῦτον τὶς ἐφορᾷ, ἐφ᾽ ὅσον λίθον ἀφίησι·
Οὕτω δὴ ὑπὸ τῶν ποδῶν τούτων κονιορτὸς διηγείρετο ἀελλώδης
Πορευομένων· λίαν δὲ ταχέως διὰ [8] τοῦ πεδίου διήρχοντο.
Οὗτοι δὲ ἡνίκα ἐγγὺς δὴ [9] ἐγένοντο ἀλλήλοις ἐπιόντες,

[1] Ἡ βοή. Sic in Cod. 2684. At in Cod. 2766. ἠχή.

[2] Οὖν. Deerat in Cod. 2684. Reſtitui ex Cod. 2766.

[3] Κραυγῆς. Minus bene κλαγγῆς in Cod. 2684. Certe Metaphraſtes poſuit κραυγῆς.

[4] Πηχυαίοις. Male in Cod. 2684. Ἀνδράσι τε πυγμαίοις. De hoc vocabulo vide Apollonium noſtrum fuſe differentem in Πυγμαῖοι pag. 692.

[5] Δή. Deeſt in Cod. 2684.

[6] Οἱ. Deeſt in Cod. 2684.

[7] Καθάπερ. Sic in Cod. 2766: Καθάπερ δὲ ὄρους ἀκρωρείαις ὁ Νότος κατέβαλε ὁμίχλην.

[8] Διά. in Cod. 2766. διαπέρατον τῆς πεδιάδος.

[9] Δή. Deeſt in Cod. 2684.

METAPHRASIS

Καθάπερ δὲ ὅτε τις [1] τὸν δράκοντα θεασάμενος ὀπισθόρμητος ὑπεχώρησεν [2]
Ἐν τοῖς βασίμοις [3] τόποις τοῦ ὄρους, ὁ τρόμος δὲ ὑπέλαβε τὰ μέλη αὐτοῦ,
Εἰς [4] τοὐπίσω δ᾽ αὖ χώρησεν, ὠχρίασίς τε αὐτὸν ἐν ταῖς παρειαῖς ἔλαβε·
Οὕτως πάλιν κατὰ τὸν ὄχλον [5] τῶν ὑπερηφάνων Τρώων ὑπεισῆλθεν,
Φοβηθεὶς [6] τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως θεοειδὴς Ἀλέξανδρος.
Τοῦτον δὲ ὁ Ἕκτωρ ὠνείδισεν ἰδὼν ἐνυβριστικοῖς [7] λόγοις,
Ὦ κακὲ Πάρι, τὴν μορφὴν κάλλιστε, ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενε, ἀπατηλὲ, [8] ψεῦστα,
Εἴθε ὤφειλες [9] ἀγέννητος εἶναι, καὶ πρὸ γάμου ἀπολέσθαι.
Καὶ [10] τοῦτο ἤθελον, ἐπὶ καὶ πολὺ ἐπικερδὲς ἦν,
Ἢ οὕτω [11] εἰς ὕβρεις καὶ βλάβας εἶναί σε, καὶ τῶν λοιπῶν ἔμπροσθεν πάντων.
Οὕτως [12] δὴ γελάσουσι οἱ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενοι Ἕλληνες,
Ὑπολαβόντες, [13] (ἢ εἰπόντες,) τὸν πρόμαχον εἶναί σε, διότι καλὸν

---

[1] Ὅτε τίς. Deeſt in Cod. 2684.

[2] Ὑπεχώρησεν. In Cod. 2766. ἀνέδραμε.

[3] Βασίμοις. Sic Cod. 2766: τοῦ ὄρους ἐν ταῖς ἀναβάσεσι, τρόμος δὲ ὑφεῖλε τὰ μέλη.

[4] Εἰς τοὐπίσω. Sic in Cod. 2766: ἐκ δευτέρου τε ἀνεχώρησε, καὶ ὠχρίασις αὐτὸν κατὰ τὰς παρειὰς ἔλαβε.

[5] Κατὰ τὸν ὄχλον. Codex 2766: εἰς τὸ πλῆθος κατέδυ Τρώων τῶν περιφανῶν.

[6] Φοβηθείς. Codex 2766: φοβηθεὶς τοῦ Ἀτρέως τὸν υἱὸν Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδής.

[7] Ἐνυβριστικοῖς. Codex 2766. ὑβριστικοῖς.

[8] Ἀπατηλὲ, ψεῦστα. Codex 2766. ſimpliciter habet ſolum ἀπατεών.

[9] Ὤφειλες. Codex 2766. ὄφελες.

[10] Καὶ τοῦτο. Codex 2766: καὶ τοῦτο ἂν ἐβουλόμην, καὶ τοῦτο ἂν ἐπικερδέστερον ἦν, quod mallem ob particulas κε & κεν per ἂν expreſſas.

[11] Ἢ οὕτω. Cod. 2766: ἤπερ οὕτως ὕβριν τε εἶναι καὶ παράδηγμα τῶν Ἑλλήνων. Pro παράδηγμα, lego παράδειγμα.

[12] Οὕτως. Cod. 2766: ὄντως που χαίρουσι οἱ κάρηκομόωντες Ἕλληνες.

[13] Ὑπολαβόντες. Cod. 2766: εἰπόντες ἀριστέα πρόμαχον &c.

Τοῖς Τρωσὶ μὲν πρόμαχος ἦν Ἀλέξανδρος ὁ τοῖς θεοῖς ὅμοιος,
Παρδάλεω [1] δέρμα ἐν τοῖς ὤμοισιν αὐτοῦ κατέχων καὶ τὰ ἐπικαμπῆ τόξα,
Καὶ [2] σπάθην δέ· οὗτος δὲ δύο δόρατα ἐςομαλισμένα σιδήρῳ
Σείων, τῶν Ἑλλήνων προεκαλεῖτο [3] πάντας τοὺς ἀρίστους
Ἐξ ἐναντίας πολεμεῖν ἐν τῇ φοβερᾷ μάχῃ.
Τοῦτον δὲ ἡνίκα ἔγνω ὁ φιλοπόλεμος Μενέλαος,
Πορευόμενον ἔμπροσθεν τοῦ πλήθους, μεγάλως προβαίνοντα,
Καθάπερ λέων ἐχάρη μεγάλου σώματος ἐπιτυχὼν,
Εὑρηκὼς ἢ ἔλαφον κερασφόρον, ἢ καὶ [4] αἶγα ἄγριον
Πεινῶν· (γὰρ [5] λίαν καταϊρώγει κἄνπερ αὐτὸν
Διωκοῦσιν οἱ ταχεῖς κύνες καὶ εὐθαλεῖς νεανίαι. [6])
Οὕτως [7] καὶ ὁ Μενέλαος ἐχάρη τὸν τοῖς θεοῖς ὅμοιον Ἀλέξανδρον
Τοῖς ὀφθαλμοῖς θεασάμενος· εἶπε γὰρ τιμωρήσασθαι τὸν ἁμαρτωλόν.
Εὐθέως δὲ ἐκ τῶν ἁρμάτων σὺν ὅπλοις ἐπήδησε χαμαί.
Τοῦτον δὲ ἡνίκα εἶδε ὁ [8] Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδὴς
Ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς φανέντα, [9] κατεπλάγη τὴν προσφιλεστάτην ψυχήν.
Εἰς τοὐπίσω [10] δὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἑταίρων ἐχώρησε τὸν θάνατον ἐκφευγών.

---

[1] Παρδάλεω. In Cod. 2766: Παρδάλεως δορὰν ἐν τοῖς ὤμοις ἔχων, καὶ ἐπικαμπῆ τόξα.

[2] Καί. Minus bene in Cod. 2684: Καὶ τὴν σπάθην, καὶ δύο δόρατα καθωπλισμένα τῷ &c.

[3] Προεκαλεῖτο. In Cod. 2684. προσκαλεῖτο. Minus bene.

[4] Καί. Omiſſum fuerat in Cod. 2766.

[5] Γὰρ λίαν. Lege λίαν γάρ. Non enim pertinet ad præcedens πεινῶν. Nam in Hom. μάλα γὰρ &c. Τὸ γὰρ omiſſum fuerat in Cod. 2684.

[6] Νεανίαι. In Cod. 2684. νεώτεροι.

[7] Οὕτως. Sic in Cod. 2766: οὕτως ἐχάρη ὁ Μενέλαος Ἀλέξανδρον τὸν θεοειδῆ.

[8] Ὁ. Omiſſum in Cod. 2766.

[9] Φανέντα. Cod. 2766. ἐφθέντα.

[10] Εἰς τοὐπίσω. Sic in Cod. 2766: πάλιν δὲ εἰς τὸ τῶν ἑταίρων πλῆθος ἀπεχώρησε τὸν θάνατον ἐκκλίνων.

Ὦ Ἕκτωρ, ἐπειδή με κατὰ τὸ πρέπον ὠνείδισες, ϗ οὐχ ὑπὲρ τὸ πρέπον,
Ἀεὶ [1] δέ σοι ἡ καρδία, καθάπερ πέλεκυς, ὑπάρχει [2] ἀκαταπόνητος,
Ὅστις πορεύεται διὰ ξύλου, ὑπ' ἀνδρὸς ὅστις δὴ τῇ τέχνῃ αὐτοῦ
Τὸ ναυπηγήσιμον ξύλον ἐκκόπτει, [3] αὐξάνει δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὁρμήν·
Οὕτως σοι ἐν τῷ στήθει ἄφοβος ὁ νοῦς ὑπάρχει.
Μηδαμῶς μοι δῶρα τὰ ἐπέραστα ὀνείδιζε τῆς χρυσοφόρου Ἀφροδίτης.
Οὐδαμῶς δὴ ἀποβολῆς ἄξια ὑπάρχει τὰ [4] τῶν Θεῶν μεγαλόδοξα δῶρα,
Ὁπόσα ἂν αὐτοὶ παράσχωσι, θελήσας δὲ οὐκ ἄν τις λάβοι.
Ἀρτίως δ' ἐὰν [5] βούλῃ ἐμὲ τῷ Μενελάῳ πολεμεῖν ϗ μάχεσθαι,
Τοὺς μὲν λοιποὺς [6] Τρῶας ϗ πάντας τοὺς Ἕλληνας ποίησον καθεσθῆναι·
Ἐμὲ δ' ἐν τῷ [7] μέσῳ ϗ τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον
Συνέλασατε περὶ τῆς Ἑλένης ϗ τῶν κτημάτων πάντων πολεμῆσαι.
Ὁποῖος [8] οὗτος δ' ὁ νικήσῃ, ϗ κρείττων φανείῃ,
Τὰ κτήματα λαβὼν καλῶς πάντα, ϗ τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν οἰκίαν κομιζέτω·
Οἱ δὲ λοιποὶ, φιλίαν ϗ ὁρκομόσια [9] πιστὰ ποιησάμενοι,

---

[1] Ἀεί. Cod. 2684. ἔστ.

[2] Ὑπάρχει. Cod. 2684. ὑπάρχων, quod refertur ad πέλεκυς.

[3] Ἐκκόπτει. Cod. 2766. ἐκτέμνει, & αὔξει pro αὐξάνει.

[4] Τὰ τῶν Θεῶν. Cod. 2766. τῶν Θεῶν τά.

[5] Ἐάν. Cod. 2766. ὅπερ.

[6] Τοὺς μὲν λοιπούς. Cod. 2766: τοὺς ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας &c.

[7] Τῷ. Deeſt in Cod. 2766.

[8] Ὁποῖος. Cod. 2766: ὁπότερος δὲ νικήσῃ καὶ ἐπικρατέστερος γίνηται.

[9] Ὁρκομόσια. Lege ὁρκωμόσια. Cod. 2684: ὅρκους πιστοὺς δι' ἐντόμων, ὅ ἐστι θυσιῶν.

Εἶδος καὶ μορφὴ[1] ἔπεστι· ἀλλ' οὐκ ἔστι δύναμις τῆς διανοίας, οὐδέ τις ἰσχύς.
Ἐι τοιοῦτος ὑπάρχων, ἐν ταῖς θαλασσοπλόοις ναυσὶ
Τὴν θάλασσαν ἐπιπλεύσας, ἑταίρους εὐαρμόστους συναγαγὼν,
Συμμιγεὶς ἀλλοφύλοις, γυναῖκα εὔμορφον ἤγαγες[2]
Ἐξ ἀλλοδαπῆς[3] καὶ πολὺ ἀπεχούσης γῆς, νύμφην ἀνδρῶν πολεμικῶν;
Τῷ πατρὶ τῷ σῷ μεγάλην βλάβην, καὶ τῇ πόλει,[4] καὶ παντὶ τῷ δήμῳ.
Τοῖς ἐχθροῖς μὲν χαρὰ, αἰσχύνη δέ σοι αὐτῷ,[5] καὶ συγνότης, καὶ κατήφεια.
Ὀυκ ἂν δὲ ὑπομείνειας[6] τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον;
Μάθοις ἂν ὁποίου ἀνδρὸς ἔχεις τὴν ἀκμαίαν γυναῖκα.
Ὀυκ ἂν σοι βοηθήσῃ ἡ κίθαρις καὶ τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης,
Ἅι τε τρίχες, καὶ ἡ μορφὴ, ὅτε[7] ἐν τῷ κονιορτῷ μιγείης.
Ἀλλὰ λίαν οἱ Τρῶες δειλοί· εἰ γὰρ[8] μὴ ὑπῆρχον δειλοὶ ὄντες, ὄντως ἂν πάλαι
Λίθινον ἐνεδύσω ἱμάτιον, τῶν κακῶν[9] ὧν ἔδρασας ἕνεκα.
Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδὴς,

---

[1] Καὶ μορφή. Deeſt in Cod. 2766.

[2] Ἤγαγες. In Cod. 2766. ἀνήγαγες.

[3] Ἀλλοδαπῆς. Deeſt in Cod. 2766.

[4] Καὶ τῇ πόλει. Cod. 2684. ἐν παντὶ τῷ δήμῳ.

[5] Καὶ &c. Hæc abſunt à Cod. 2766. Cæterum hic verſus non bene procedit, nec cum Homerico convenit. In præcedenti virgulam poſt δήμῳ, & in hoc χαρὰν, αἰσχύνην, & συγνότητα ponerem.

[6] Ὑπομείνειας. Male in Cod. 2684. ὑπομείνας; contra minus bene ἀρηΐφιλον in Cod. 2766. pro φιλοπόλεμον quod in Cod. 2684.

[7] Ὅτε. In Cod. 2766. ἡνίκα τῇ γῇ προσμιχθείης.

[8] Ἐι γάρ. Preſſius in Cod. 2766. ὄντως ἂν ἤδη.

[9] Κακῶν ὧν. Cod. 2766. κακῶν ἕνεκα ὧν &c.

Τὸν λόγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὕτινος [1] ἕνεκα ἡ φιλονεικία [2] διηγέρθη.
Τοὺς μὲν λοιποὺς [3] Τρῶας καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας παρακελεύεται
Τὰ ὅπλα τὰ καλὰ ἀποθέσθαι ἐπὶ τῇ πολυτρόφῳ γῇ· [4]
Αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον [5] ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον,
Μόνους περὶ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς [6] πάντων μάχεσθαι.
Ὅστις δ' ἂν νικήσῃ, καὶ ἐπικρατέστερος [7] γένηται,
Τὰ κτήματα λαβὼν καλῶς πάντα, καὶ τὴν γυναῖκα, εἰς οἶκον [8] ἀπαγαγέτω.
Οἱ λοιποὶ δὲ, [9] φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς ποιήσωμεν.
Οὕτως εἶπεν. οὗτοι δὲ δὴ πάντες Ἀχαιοὶ [10] ἦσαν ἐν ἄκρῳ τῇ σιωπῇ.
Ἐν τούτοις δὲ προσεῖπεν [11] ὁ κατὰ τὴν μάχην γενναῖος Μενέλαος,
Ἀκούσατε νῦν καὶ ἐμοῦ· λίαν γὰρ [12] καταλαμβάνει λύπη
Ψυχὴν τὴν ἐμὴν, φρονῶ δὲ ἀρτίως [13] ἡμᾶς διαχωρισθῆναι
Τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Τρῶας, ἐπειδὴ πολλὰ κακὰ πεπόνθατε [14]
Ἕνεκα τῆς ἐμῆς φιλονεικίας, καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕνεκα τῆς ἀρχῆς,

---

1 Οὕτινος. Male in Cod. 2684. οὗτος.

2 Φιλονεικία. Cod. 2766: ἡ μάχη ἐγήγερτο.

3 Λοιποὺς. Cod. 2766. τοὺς ἄλλους μὲν κελεύει &c.

4 Πολυτρόφῳ γῇ. Cod. 2766. ἐπὶ τῇ γῇ τῇ πολυτρόφῳ.

5 Τὸν Ἀλέξανδρον. Omiſſum in Cod. 2766.

6 Αὐτῆς. Deeſt in Cod. 2766.

7 Ἐπικρατέστερος. In Cod. 2684. ἐπικρειττότερος, & ὅστι pro ὅστις.

8 Εἰς οἶκον. Cod. 2766. εἰς τὴν οἰκίαν φερέτω.

9 Οἱ λοιποὶ δέ. Cod. 2766. οἱ δὲ λοιποί.

10 Ἀχαιοί. Lege ἀχανεῖς, ut in Cod. 2766. ob ἀκὴν Homericum.

11 Προσεῖπεν. In Cod. 2766. εἶπεν, & ἀνδρεῖος pro γενναῖος.

12 Γάρ. In Cod. 2766. μάλιστα δέ.

13 Ἀρτίως. Cod. 2766. διαχωρισθῆναι ἤδη; ubi omiſſum, ἡμᾶς, pro quo legendum ὑμᾶς, ob ſequens πεπόνθατε, & Homericum πέποσθε.

14 Πεπόνθατε. Cod. 2684 ἐπεπόνθατε.

Κατοικεῖτε τὴν Τροίαν τὴν εὔγειον·[1] οὗτοι δὲ οἱ Ἕλληνες πορευέσθωσαν
Εἰς τὸ Ἄργος τὸ ἱππότροφον, καὶ εἰς Ἑλλάδα τὴν καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν.
Οὕτως εἶπεν. ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐχάρη πάλιν μεγάλως τὸν λόγον ἀκούσας.
Καὶ δὴ εἰς τὸ μέσον πορευθεὶς, τῶν Τρώων διεχώριζε τὰς τάξεις,
Τοῦ μέσου τοῦ δόρατος λαβόμενος· οὗτοι δὲ ἐκάθισαν[2] ἅπαντες.
Ἐπὶ[3] τούτῳ δὲ τὰ τόξα ἔτεινον οἱ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενοι Ἕλληνες,
Τοῖς τε βέλεσι[4] καταστοχαζόμενοι καὶ τοῖς λίθοις ἔβαλλον.
Οὗτος δὲ μέγα ἐβόησεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Κατακρατήθητε[5] ὦ Ἕλληνες, οἱ νεώτεροι τῶν Ἑλλήνων μὴ βάλλετε·
Διαβεβαιοῦται[6] γὰρ καὶ ὑπισχνεῖται τινὰ λόγον ὁ τὴν[7] κόρυθα κινῶν Ἕκτωρ.
Οὕτως ἔφη. οὗτοι δὲ ἐπαύσαντο τῆς μάχης καὶ ἥσυχοι ἐγένοντο
Πάνυ[8] σπουδαίως. ὁ Ἕκτωρ δὲ ἐν ἀμφοτέροις εἶπε,
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες καὶ εὔοπλοι Ἕλληνες

---

1 Τὴν εὔγειον. Cod. 2766. μεγαλόβωλον, & ἐπανερχέσθωσαν pro πορευέσθωσαν.

2 Ἐκάθισαν. Cod. 2684. συνηθροίσθησαν.

3 Ἐπὶ τούτῳ. Cod. 2766. τούτῳ δὲ τὰ τόξα ἐπανέτεινον οἱ κομῶντες Ἕλληνες.

4 Τοῖς βέλεσι. Male in Cod. 2684. τοῖς βέλεσί τε καὶ τοὺς ὀϊστοὺς λαβόμενοι, καὶ τοῖς λίθοις ἔβαλον.

5 Κατακρατήθητε. Cod. 2766. παύσασθε ὦ Ἕλληνες, μὴ βάλλετε ὦ &c.

6 Διαβεβαιοῦται. Cod. 2766. ὑπισχνεῖται γάρ τινα λόγον εἰπεῖν. Gloſſæ interlineares Cod. 2684. διαβεβαιοῦται, καὶ ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται.

7 Ὁ τήν. Hæc deſumpta ſunt ex gloſſis interlinearibus Cod. 2684. At Cod. 2766. habet, ὁ περικεφαλαίαν εὐκίνητον ἔχων.

8 Πάνυ σπουδαίως. Cod. 2766. σπουδαίως, ἐσπουδασμένως.

Ὁ Ἕκτωρ δὲ εἰς τὴν πόλιν δύο κήρυκας ἔπεμψε
Ταχέως, ἄρνας τε κομίσαι, καὶ τὸν Πρίαμον καλέσαι.
Οὗτος δὲ τὸν Ταλθύβιον προέπεμψε ὁ βασιλεὺς [1] Ἀγαμέμνων-
Ἐπὶ τὰς ναῦς τὰς βαθείας πορευθῆναι, καὶ ἄρνας ἐκέλευσε
Κομίσαι· οὗτος δὲ δὴ οὐ παρήκουσεν Ἀγαμέμνονι τῷ ἐνδόξῳ.
Ἡ Ἶρις δὲ Ἑλένῃ τῇ λευκοβραχίονι ἄγγελος παρεγίνετο,
Ὁμοιωθεῖσα τῇ ἀνδραδέλφῳ, [2] τοῦ Ἀντήνορος υἱοῦ τῇ γαμετῇ,
Ἥντινα ὁ υἱὸς Ἀντήνορος γυναῖκα εἶχεν [3] ὁ βασιλεὺς Ἑλικάων
Τὴν Λαοδίκην, τὴν κατὰ [4] εἶδος βελτίστην τῶν Πριάμου θυγατρῶν.
Ταύτην δὲ ἐφεῦρε [5] ἐν τῷ οἴκῳ· αὕτη δὲ μέγαν ἱστὸν ἱστούργει,
Δίμιτον, πορφύραν· πολλοὺς δὲ ἐνεποίκιλλεν ἄθλους
Τρώων τῶν ἱππικῶν, καὶ Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων,
Οὕσπερ αὐτῆς ἕνεκα ἔπαθον ὑπὸ τῶν [6] χειρῶν τοῦ πολέμου.
Ἐγγὺς δὲ στᾶσα εἶπεν ἡ ταχύπους Ἶρις·
Δεῦρο [7] βάδιζε, ὦ προσφιλεστάτη νύμφη, ὅπως θεῖα καὶ θαυμαστὰ
ἔργα θεάσῃ
Τρώων τε τῶν ἱππικῶν καὶ Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων.
Οἵ τινες ἐν ἀλλήλοις πρότερον ἔφερον [8] τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον
σίδηρον
Ἐν τῷ πεδίῳ, [9] τοῦ ὀλεθρίου ἐπιθυμοῦντες πολέμου·
Οὗτοι δὲ νῦν καθέζονται [10] ἐν σιωπῇ, ὁ δὲ πόλεμος πέπαυται,

---

1 Ὁ βασιλεύς. Cod. 2766. μεγάλως κρατῶν.

2 Ἀνδραδέλφῳ. Cod. 2766. ἀνδραδέλφῃ.

3 Εἶχεν. Cod. 2766. ἐγεγαμήκει.

4 Τὴν κατά. Cod. 2766. τοῦ Πριάμου τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν μορφὴν καλλίστην.

5 Ἐφεῦρε. Cod. 2766. κατέλαβε.

6 Ὑπὸ τῶν. Cod. 2766. ὑπὸ τοῦ πολέμου, περιφραστικῶς. *Id eſt*, Ἄρηος παλαμάων per periphraſin dicitur pro τοῦ πολέμου.

7 Δεῦρο. Cod. 2766. ἐνθάδε βάδιζε, ὦ νύμφη φίλη.

8 Ἔφερον. Cod. 2766. ἀλλήλοις ἐπέφερον τὸν πολύδακρυν σίδηρον.

9 Ἐν τῷ πεδίῳ. Cod. 2766. ἐν τῇ πεδιάδι.

10 Καθέζονται. Cod. 2766. κάθηνται σιωπῇ, καὶ ὁ &c.

(ἤτοι [1] τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γινομένης ἁρπαγῆς. αὕτη γὰρ ἀρχὴ κακῶν.)
Ἡμῶν δ' ᾧτινι οὖν ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα κατεσκεύασται,
Ἀποθάνοι· οἱ λοιποὶ δὲ διαχωρίσθητε [2] ταχύτατα.
Κομίσατε [3] ἄρνας δύο, τὸν μὲν ἕνα λευκὸν, τὸν δὲ ἕτερον, μέλανα,
Τῇ Γῇ [4] τε καὶ τῷ Ἡλίῳ· ἡμεῖς δὲ κομίσομεν ἄλλον τῷ Διΐ.
Ἄγετε δὲ τὸν Πρίαμον, ὅπως τοὺς ὅρκους ποιήσῃ
Αὐτὸς, ἐπειδήπερ [5] οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὑπερήφανοι καὶ ἄπιστοι,
Μήποτέ [6] τις παραβάσει τοῦ Διὸς τοὺς ὅρκους βλάψῃ.
Ἀεὶ γὰρ [7] τῶν νεωτέρων ἀνδρῶν αἱ διάνοιαι ἐπαρμέναι εἰσί.
Οἷσισι δὲ ὁ γέρων συνὼν, ὁμοῦ τὰ παρόντα καὶ μέλλοντα
Βλέπῃ, ὅπως ἐξόχως ἄριστα ἐν ἀμφοτέροις γένηται.
Οὕτως εἶπεν. οὗτοι δὲ ἐχάρησαν οἵ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῶες,
Ἐλπίζοντες καταπαυθῆναι [9] τοῦ ἐπιπόνου πολέμου
Καὶ δὴ τοὺς ἵππους μὲν κατέσχον ἐπὶ τὰς τάξεις, καὶ ἐξεκατέβησαν [10] αὐτοί.
Καὶ [11] τὰ ὅπλα αὐτῶν ἐξεδύοντο, καὶ ταῦτα ἐν τῇ γῇ κατέθεντο.
Ἐγγὺς ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἡ [12] μεταξὺ αὐτῶν γῆ.

---

1 Ἤτοι. Hæc in Cod. 2684. poſteriori manu interpolata ſunt.

2 Διαχωρίσθητε. Cod. 2766. διαχωρισθεῖτε.

3 Κομίσατε. Sic Cod. 2766: κομίσατε δὲ ἄρνας, ἕνα λευκὸν, καὶ μίαν μέλαιναν.

4 Τῇ γῇ. Cod. 2766. τῇ τε Γῇ καὶ τῷ Ἡλίῳ, τῷ δὲ Διῒ ἡμεῖς κομίσομεν ἕτερον.

5 Ἐπειδήπερ. Cod. 2766. ἐπεί.

6 Μήποτε. Hujuſce verſûs metaphraſin, in Cod. 2684. omiſſam, reſtituimus ex Cod. 2766. ubi cum metaphraſi ſequentis, ἀεὶ δ' ὁπλοτέρων &c, tranſpoſita eſt poſt λώβησαι ὅπως &c. cum Textus Homericus etiam in hoc eodem Codice recte ac ſecundum ordinem receptum ſe habeat.

7 Γάρ. In Cod. 2766. δὲ pro γὰρ, & κρέμανται pro ἐπαρμέναι εἰσί.

8 Γένηται. Cod. 2766. γενήσεται.

9 Καταπαυθῆναι. Cod. 2766. παύσασθαι.

10 Ἐξεκατέβησαν. Cod. 2766. κατέβησαν δέ.

11 Καί. Cod. 2766. τά τε ὅπλα ἐξεδύσαντο, ἅτινα δὴ κατέθεντο ἐν τῇ γῇ.

12 Ἡ. Deeſt in Cod. 2766.

Ὁ Ἕκτωρ

Διὰ [1] τὸ γῆρας μὲν τοῦ πολέμου καταπεπαυμένοι, ἀλλὰ δημηγόροι

Ἀγαθοὶ, τοῖς [2] τέττιξι ὁμοιούμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν ὕλην

Ἐπὶ [3] δένδρῳ καθεζόμενοι φωνὴν ἡδεῖαν [4] ἀφιᾶσι, πέμπουσι· [5]

Τοιοῦτοι δὴ οἱ Τρώων ἡγεμόνες ἐκάθηντο ἐπὶ τὸ τεῖχος.

Οὗτοι [6] δὲ ὡς ἐθεάσαντο τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸν πύργον πορευομένην,

Ἠρέμα πρὸς ἀλλήλους λόγους ταχεῖς ἔλεγον·

Οὐκ ἔστι [7] μέμψις Τρῶας καὶ τοὺς εὐόπλους Ἕλληνας

Ἕνεκα [8] τοιαύτης γυναικὸς πολὺν χρόνον λύπας ὑπομένειν·

Λίαν [9] τοῖς ἀθανάτοις Θεοῖς κατὰ τὴν πρόσοψιν ὡμοίωται.

Ἀλλὰ [10] καὶ ὅμως, τοιαύτη ὑπάρχουσα, ἐν ταῖς ναυσὶ πορευέσθω,

Μηδὲ ἡμῖν καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν εἰς τὸ [11] μετὰ ταῦτα βλάβη καταλίπηται.

Οὕτως δὴ εἶπον· ὁ δὲ Πρίαμος τῇ φωνῇ [12] προσκαλέσατο τὴν Ἑλένην.

Ἐλθὲ, [13] ὦ προσφιλέστατον τέκνον, ἐνταῦθα, καὶ πλησίον ἐμοῦ καθέζου,

Ὅπως θεάσῃ τὸν πρότερόν σου ἄνδρα, καὶ τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν [14] οἰκείους, καὶ τοὺς φίλους,

---

1 Διά. Cod. 2766. τῷ γήρᾳ δὴ τοῦ πολέμου πεπαυμένοι.

2 Τοῖς. Cod. 2766. τέττιξιν ὅμοιοι.

3 Ἐπί. Cod. 2766. δένδρῳ δὴ καθεζόμενοι.

4 Ἡδεῖαν. Male Cod. 2684. ἰδίαν.

5 Πέμπουσι. Abeſt a Cod. 2766.

6 Οὗτοι. Cod. 2766. οἱ δέ.

7 Οὐκ ἔστι. Cod. 2766. οὐ μέμψις τούς.

8 Ἕνεκα. Cod. 2766. περὶ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον κακὰ πάσχειν.

9 Λίαν. Cod. 2766. ἀπαραλλάκτως τοῖς ἀθανάτοις Θεοῖς τὴν πρόσοψιν ἔοικε.

10 Ἀλλά. Cod. 2766. ἀλλ' ὅμως, καίπερ τοιαύτη οὖσα, ἐν ταῖς ναυσὶ ἐπανερχέσθω.

11 Εἰς τό. Deeſt in Cod. 2766.

12 Τῇ φωνῇ. Cod. 2766. τὴν Ἑλένην ἐκάλεσε τῇ φωνῇ.

13 Ἐλθέ. Cod. 2766. δεῦρο, ἐνταῦθα ἐλθοῦσα, ὦ προσφιλέστατον τέκνον, καθέζου παρ' ἐμοί.

14 Κατ' ἐπιγαμίαν. Cod. 2766. ſimpliciter, συγγενεῖς.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Ἐν ταῖς [1] ἀσπίσι αὐτῶν ἐπικείμενοι, πλησίον δὲ αὐτῶν καὶ τὰ δόρατα μακρὰ πεπηγμένα εἰσί·

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ φιλοπόλεμος Μενέλαος
Τοῖς [2] μακροῖς δόρασι πολεμήσουσι περὶ σοῦ·
Ἐξ αὐτῶν [3] δὲ τῷ νικήσαντι προσφιλὴς κληθήσῃ γυνὴ, γαμετή. [4]
Οὕτως εἰποῦσα ἡ θεὰ, γλυκεῖαν ἐπιθυμίαν ἐνέβαλε τῇ ψυχῇ
Καὶ [5] ἀνδρός τε τοῦ προτέρου, καὶ τῆς πόλεως, καὶ τῶν γονέων.
Εὐθέως δὲ λαμπραῖς [6] καλυφθεῖσα ὀθόναις,
Ὡρμήθη ἐκ τοῦ κοιτῶνος [7] αὐτῆς, νεαρὸν (ἢ ἁπαλὸν) δάκρυ χέουσα·

Οὐ μόνη, ἅμα δὲ αὐτῇ [8] καὶ θεραπαινίδες δύο ἠκολούθουν,
Ἡ Αἴθρη, ἡ τοῦ Πίτθεως θυγάτηρ, καὶ Κλυμένη ἡ βοόφθαλμος. [9]
Ἐπειδὴ [10] ταχέως ἔφθασαν ὅπου αἱ ἀριστεραὶ πύλαι ὑπῆρχον.
Οἱ δὲ περὶ τὸν Πρίαμον, καὶ τὸν Πάνθοον, καὶ τὸν Θυμοίτην,
Καὶ τὸν Λάμπον, καὶ τὸν Κλύτιον, καὶ Ἱκετάονα τὸν πολεμικὸν,
Καὶ ὁ Οὐκαλέγων, καὶ Ἀντήνωρ, συνετοὶ [11] ἀμφότεροι,
Ἐκάθηντο οἱ τοῦ δήμου γέροντες ἐπὶ [12] τῆς ἀριστεραῖς πύλαις,

---

[1] Ἐν ταῖς. Cod. 2766. ταῖς ἀσπίσι ἐπικεκλιμένοι, τὰ δόρατα δὲ τὰ μακρὰ παραπέπηγε.

[2] Τοῖς. Omiſſum in Cod. 2766. ubi πολεμίσουσι pro πολεμήσουσι.

[3] Ἐξ αὐτῶν. Deeſt in Cod. 2766.

[4] Γαμετή. Hoc vocabulum, quod in Cod. 2766. ſolum legitur, in Cod. 2684. ſuperſcriptum eſt τῇ γυνῇ.

[5] Καί. Deeſt in Cod. 2766.

[6] Λαμπραῖς. Sic in Cod. 2766. At Cod. 2684. μακραῖς. Et in gloſſis interlinearibus, contextui Homerico ibidem ſuperimpoſitis, legitur λευκαῖς.

[7] Κοιτῶνος. Cod. 2766. ἐκ τοῦ οἴκου, ἁπαλὸν δάκρυον καταχέουσα.

[8] Αὐτῇ. Deeſt in Cod. 2684.

[9] Βοόφθαλμος. Cod. 2766. Διόφθαλμος.

[10] Ἐπειδή. Lego ἔπειτα δέ. Cod. 2766. μετὰ ταῦτα δὲ παρεγένετο, ὅπου αἱ Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.

[11] Συνετοί. Cod. 2684. καὶ συνετοί.

[12] Ἐπί. Cod. 2766. παρὰ ταῖς Σκαιαῖς.

Ἀλλὰ ταῦτα οὐκ ἐγένοντο· τοῦτο [1] δ' καὶ κλαίουσα ἐκτήκομαι.
Τοῦτο δέ σοι λέγω [2] ὅπερ με ἀνερωτᾷς καὶ πολυπραγμονεῖς·
Οὗτος, ὁ υἱὸς [3] τοῦ Ἀτρέως, ὁ μεγάλως κρατῶν Ἀγαμέμνων,
Κατ' ἀμφότερα εὐδοκιμῶν, [4] βασιλεὺς δίκαιος, καὶ ἰσχυρὸς πολεμιστής.
Ἀνδράδελφος [5] δ' ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ἦν, ἐάν ποτε ὑπῆρχεν.
Οὕτως εἶπεν. τοῦτον δὲ ὁ γέρων θαυμάσας [6] προσεφώνησε·
Ὦ εὐγενέστατε [7] υἱὲ τοῦ Ἀτρέως, ἐν καλῇ μοίρᾳ γεγεννημένε, πλούτῳ εὐτυχέστατε.
Οὕτως δή σοι εὐλόγως [8] ὑποτάττονται πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων νέοι.
Πρὸ καιροῦ [9] δ' εἰς Φρυγίαν παρεγένονα τὴν ἀμπέλους ἔχουσαν·
Ἐκεῖσε [10] ἐθεασάμην πλείστους ἄνδρας Φρύγας ποικίλους, (ἢ ταχεῖς,) ἵππους ἔχοντας,
Τοὺς ὄχλους [11] τοῦ Ὀτρέως καὶ τοῦ ἰσοθέου Μυγδόνος,
Οἵ τινες τότε [12] ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.

---

[1] Τοῦτο. Melius Cod. 2766. διὸ.... ἐτάκην. Vide notulam noſtram ad Apollon. in vocem Τὸ, p. 782.

[2] Λέγω. Cod. 2766. ἐρῶ.

[3] Υἱός. Cod. 2766. παῖς, & βασιλεύων pro κρατῶν.

[4] Εὐδοκιμῶν. Cod. 2766. ſimpliciter, κατ' ἄμφω, καὶ βασιλεὺς &c.

[5] Ἀνδράδελφος. Cod. 2766. ἀνδράδελφος δὴ ἐμὸς ὑπῆρχεν τῆς ἀναιδοῦς, εἴπερ ποτὲ ἦν.

[6] Θαυμάσας. Cod. 2766. ἐξεπλάγη, θαύμασι καὶ εἶπε.

[7] Εὐγενέστατε. Cod. 2766. ὦ μακάριε Ἀγάμεμνον, & πλούσιον δαίμονα κεκτημένε. Gloſſæ interlineares Cod. 2684: ἀγαθῇ μοίρᾳ γεννηθείς.

[8] Εὐλόγως. Omiſſum in Cod. 2766: qui habet νεώτεροι pro νέοι.

[9] Πρὸ καιροῦ. Cod. 2766. ποτὲ καὶ τὴν Φρυγίαν εἰσῆλθον τὴν πολυάμπελον.

[10] Ἐκεῖσε. Cod. 2766. ὅπου ἐθεασάμην πολλοὺς Φρύγας ποικίλους ἱππαζομένους.

[11] Τοὺς ὄχλους. Cod. 2766. τοὺς λαοὺς τοῦ Ὀτρῆος καὶ τοῦ Μυγδῶνος τοῦ ἰσοθέου.

[12] Τότε. Cod 2766. δὴ τότε ἐστράτευον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σαγγαρίου.

('Ουδαμῶς σύ μοι αἴτια ὑπάρχεις, οἱ Θεοί μοι εἰσὶν [1] αἴτιοι,
Οἵτινες ἐν ἐμοὶ [2] ἐφορμηθῆναι ἐποίησαν τὸν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον.)
Ὅπως μοι καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα, τὸν μέγαν, ἐξ ὀνόματος [3] εἴπῃς,
Ὅστις οὗτος ὑπάρχει [4] ὁ Ἕλλην ἀνὴρ ὁ πλατὺς καὶ μέγας.
Κατὰ [5] μὲν τὸ ὕψος τῆς ἡλικίας καὶ κεφαλῇ καὶ ἄλλοι ὑπάρχουσι μείζονες·
Καλὸν δὲ οὕτως ἐγὼ οὐδέποτε τοῖς ὀφθαλμοῖς μου εἶδον, [6]
Οὐδὲ οὕτως ἔντιμον· [7] βασιλεῖ γὰρ ἀνδρὶ ὁμοιοῦται.
Πρὸς τοῦτον [8] δὲ ἡ Ἑλένη ἡ ἐνδοξοτάτη τῶν γυναικῶν ἀνταπεκρίνατο λόγοις,
Ἐντροπῆς [9] μοι ἄξιος ὑπάρχεις καὶ φοβερὸς, ὦ προσφιλέστατε πενθερέ.
Καὶ εἴθε [10] ἤρεσέ με θάνατος ὁ κακὸς, ὁπότε ἐνταῦθα
Τῷ σῷ υἱῷ ἐπηκολούθουν, [11] τὸν οἶκον μου, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καταλιποῦσα,
Καὶ τὴν μονογενῆ μου παῖδα, [12] καὶ τὰς ἑταιράς καὶ καλὰς [13] ὁμήλικας.

---

[1] Εἰσί. Cod. 2766. addit, οἳ ὑπάρχουσι.

[2] Ἐν ἐμοί. Cod. 2765. μοι ἐπήγειραν... τὸν πολύδακρυν.

[3] Ἐξ ὀνόματος. Cod. 2766. ὀνομάσειας.

[4] Ὑπάρχει. Minus bene Cod. 2684. ὅστι οὗτός ἐστι ὁ Ἑλληνικός.

[5] Κατά. Cod. 2766. τῇ μὲν κεφαλῇ μείζονες καὶ ἄλλοι τυγχάνουσι.

[6] Εἶδον. Cod. 2766. ἐθεασάμην.

[7] Ἔντιμον. Cod. 2766. τίμιον habet; & παραπλήσιος ἐστὶν, pro ὁμοιοῦται.

[8] Πρὸς τοῦτον. Cod. 2766. πρὸς τοῦτον δὲ ἡ θεία Ἑλένη τοῖς λόγοις ἀπεκρίνατο ἡ ἔνδοξος τῶν γυναικῶν.

[9] Ἐντροπῆς. Cod. 2766. αἰδέσιμός μοι ὑπάρχεις ὦ φίλε πενθερὲ καὶ φοβερός.

[10] Εἴθε. Cod. 2766. ὤφελε θάνατός μοι ἀρέσαι.

[11] Ἐπηκολούθουν. Cod. 2766. ἠκολούθησα.

[12] Παῖδα. Cod. 2766. θυγατέρα.

[13] Καλάς. Omiſſum in Codice 2766.

Ὅστις ἐτράφη ἐν τῷ δήμῳ [1] τῆς Ἰθάκης καίτοι τραχείας [2] ὑπαρχούσης,
Ἐπιστάμενος τοὺς παντοδαποὺς δόλους καὶ τὰ συνετὰ βουλεύματα.
Πρὸς ταύτην δὲ ὁ Ἀντήνωρ ὁ συνετὸς καὶ πρόφρων [3] ἐξ ἐναντίας εἶπε·
Ὦ γύνη, [4] ὄντως δὴ λίαν τοῦτον τὸν λόγον ἀληθῆ εἴπας·
Πρὸ ὀλίγου [5] δήποτε ἐνταῦθα παρεγένετο ὁ ἔνδοξος Ὀδυσσεύς,
Ἕνεκα [6] τῆς σου ἀγγελίας, σὺν τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Τούτους δὲ ἐξενοδόχησα, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις ἐφιλοφρονησάμην.
Ἀμφοτέρων [7] δὲ τὴν φύσιν ἔμαθον καὶ τὰ συνετὰ βουλεύματα.
Ἀλλ' [8] ὁπότε δὴ ἐν τοῖς συναθροισθεῖσι ἐμίγησαν Τρωσὶ,
Σταθέντων [9] μὲν, ὁ Μενέλαος ὑπερεῖχεν κατὰ τοὺς πλατεῖς ὤμους,
Ἀμφοτέρων δὲ καθεζομένων, ἐντιμότερος ὑπῆρχεν ὁ Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε [10] δὴ λόγους καὶ βουλὰς ἐν ἅπασι κατεσκεύαζον καὶ ἔλεγον,
Ὁ μὲν Μενέλαος συντομώτατα [11] πάντα περιτρέχων τὰ καίρια ἔλεγε,
Ὀλίγα μὲν, ἀλλὰ λίαν ἡδέως· ἐπειδὴ οὐ πολύλογος ἦν.

---

[1] Δήμῳ. Cod. 2766. πλήθει.

[2] Τραχείας. Male Cod. 2684. βραχείας.

[3] Καὶ πρόφρων. Merito omiſſum in Cod. 2765.

[4] Γύνη, Cod. 2766. minus bene, γύναι.

[5] Πρὸ ὀλίγου. Cod. 2766. ἤδη γὰρ καὶ ἐνταῦθά ποτε ἦλθεν &c.

[6] Ἕνεκα. Cod. 2766. σοῦ χάριν πρέσβυς.

[7] Ἀμφοτέρων. Cod. 2766. ἀμφοῖν δὲ τοὺς τρόπους ἔμαθον.

[8] Ἀλλ'. Cod. 2767. ἀλλ' ἡνίκα δὴ τοῖς Τρωσὶ συναγομένοις ἐμίγνυντο.

[9] Σταθέντων. Cod. 2766. Ἑστηκότων.

[10] Ὅτε. Cod. 2766. ἡνίκα δὴ μύθους καὶ βουλεύματα πᾶσι κατεσκεύαζον.

[11] Συντομώτατα. Cod. 2766. συντόμως ἐδημηγόρει.

Καὶ γὰρ ἐγὼ σύμμαχος ὑπάρχων [1] ἐν τούτοις κατηριθμούμην,
Τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ [2] αἱ τοῖς ἀνδράσι ἐναντιούμεναι Ἀμαζόνες ἦλθον.
Ἀλλ' οὐδὲ οὗτοι τοσοῦτοι ἦσαν ὁπόσοι οἱ εὐόφθαλμοι [3] Ἕλληνες.
Δεύτερον δὲ τὸν Ὀδυσσέα θεασάμενος [4] ὁ γηραιὸς ἀνηρώτα,
Ἄγε, [5] ὦ προσφιλὲς τέκνον, εἰπέ μοι καὶ τοῦτον ὅστις ἐστί.
Μικρότερος μὲν τῇ κεφαλῇ [6] τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνονος,
Πλατύτερος δὲ τοῖς ὤμοισι καὶ τοῖς στήθεσι [7] ὁρᾶσθαι.
Τὰ ὅπλα αὐτοῦ [8] κεῖται ἐπὶ τῇ πολλοὺς τρεφούσῃ γῇ,
Αὐτὸς δὲ καθάπερ χειροήθης [9] κριὸς ἐπέρχεται τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν·
Ἐγὼ αὐτὸν εἰκάζω [10] κριῷ εὐτραφεῖς μαλλοὺς ἔχοντι,
Ὃς τὸ [11] μέγα ποίμνιον τῶν λευκομάλλων διέρχεται προβάτων.
Πρὸς τοῦτον ἡ ἐκ Διὸς γεννηθεῖσα ἡ Ἑλένη μετὰ ταῦτα [12] ἀνταπεκρίνατο,
Οὗτος δὲ [13] ὁ τοῦ Λαέρτου παῖς ὑπάρχει ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεύς,

---

[1] Ὑπάρχων. Cod. 2766. ὢν τούτοις συγκατηριθμήθην.

[2] Ἐν ᾗ. Cod. 2766. ἐκείνῃ ὅτε ἦλθον... αἱ ἰσοδύναμοι ἀνδράσι.

[3] Εὐόφθαλμοι. Cod. 2766. ὡραῖοι.

[4] Θεασάμενος. Cod. 2766. ἰδὼν ἠρώτησεν ὁ γέρων.

[5] Ἄγε. Cod. 2766. φέρε, εἰπέ μοι καὶ τοῦτον, ὦ φίλον τέκνον, ὅστις οὗτος ἐστί.

[6] Τῇ κεφαλῇ Cod. 2684. τῷ μήκει τῆς ἡλικίας.

[7] Στήθεσι. Cod. 2766. τῷ στήθει τῷ ἰδεῖν. Eodem fere modo quo Gallice dicimus *à voir*. In multis Græcæ Linguæ, ac multo pluribus Græcobarbaræ, cum Gallicâ convenit.

[8] Αὐτοῦ. Cod. 2766. μὲν αὐτοῦ κεῖται ἐπὶ τῇ πολυτρόφῳ &c.

[9] Χειροήθης. Omiſſum in Cod. 2766. qui habet ἐπιπεριδιέρχεται pro ἐπέρχεται.

[10] Εἰκάζω. Cod. 2766. παρεικάζω, & δασυγοῦς, pro εὐτραφεῖς.

[11] Ὃς τό. Cod. 2766. ὅστις προβάτων μέγα ποίμνιον διέρχεται λευκῶν.

[12] Μετὰ ταῦτα. Deeſt in Cod. 2684.

[13] Οὗτος δέ. Cod. 2766. οὗτος δὲ δὲ ὁ υἱὸς.... ὁ πολυμήχανος.

Οὗτος ὁ μέγας Αἴας ἐστὶ, [1] τὸ περίφραγμα τῶν Ἑλλήνων.
Ὁ δὲ Ἰδομενεὺς ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐν τοῖς Κρησὶ, καθάπερ θεὸς
Ἵσταται· [2] περὶ αὐτὸν δὲ καὶ οἱ τῶν Κρητῶν ἀρχηγοὶ συναθροίζονται.
Πολλάκις δὲ αὐτὸν ὁ φιλοπόλεμος ἐξενοδόχησε [3] Μενέλαος
Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ οἰκίᾳ, [4] ὁπότε ἀπὸ τῆς Κρήτης παρεγένετο.
Νῦν μὲν τοὺς ἄλλους πάντας μελανοφθάλμους [5] Ἕλληνας βλέπω,
Οὕς τινας [6] δὴ καλῶς γνωρίζω, καὶ κατ᾽ ὄνομα λέγοιμι·
Τοὺς δὲ δύο διατάκτορας τῶν Ἑλλήνων [7] θεάσασθαι οὐ δύναμαι,
Τὸν ἱππικώτατον [8] Κάστορα, καὶ τὸν ἐν τῇ πυκτῇ ἀγαθὸν Πολυδευκῆ,
Τοὺς αὐταδέλφους, [9] οὕς τινας σὺν ἐμοὶ μία μήτηρ ἐγέννησεν.
Ἢ οὐκ ἐπηκολούθησαν [10] ἐκ τῆς ἐπεράστου καὶ καλῆς Λακεδαίμονος;
Ἢ ἐνταῦθα μὲν ἠκολούθησαν σὺν [11] ταῖς θαλασσοπλόοις ναυσὶ,
Νῦν δὲ [12] οὐ βούλονται ἐπὶ τῇ μάχῃ τῶν ἀνδρῶν ἐπεισελθεῖν,
Τὰς αἰσχύνας φοβούμενοι καὶ τὰ ὀνείδη ἅτινα πολλά μοι ἐστί; [13]
Οὕτως εἶπεν ἡ Ἑλένη. τούτους δὲ ἤδη κατεῖχεν ἡ τὸ ζῆν [14] φύουσα τοῖς ἀνθρώποις γῆ,

---

[1] Ἐστί. Cod. 2766. δὲ ὑπάρχει.

[2] Ἵσταται. Cod. 2766. ἕστηκε, & ἡγεμόνες, pro ἀρχηγοί.

[3] Ἐξενοδόχησε. Cod. 2766. ὑπεδέξατο.

[4] Οἰκίᾳ. Cod. 2766. ἐν οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ, ἡνίκα &c.

[5] Μελανοφθάλμους. Cod. 2766. εὐοφθάλμους.

[6] Οὕς τινας. Cod. 2766. οὓς ἂν καλῶς μάθοιμι, καὶ τὴν κλῆσιν εἴποιμι.

[7] Ἑλλήνων. Cod. 2766. τῶν λαῶν.

[8] Ἱππικώτατον. Cod. 2766. τὸν ἱππικὸν, καὶ τὸν ἱππικῇ ἀγαθὸν Πολυδευκῆ. Male.

[9] Αὐταδέλφους. Cod. 2766. τοὺς γνησίους ἀδελφοὺς, οὓς μοι μία ἐγέννησεν μήτηρ.

[10] Ἐπηκολούθησαν. Legitur ſimpliciter ἠκολούθησαν, in Cod. 2766. ubi omiſſum, καὶ καλῆς.

[11] Ἠκολούθησαν σύν. Cod. 2766. παρεγένοντο ἐν.

[12] Νῦν δέ. Melius Cod. 2766. Ἀρτίως δὲ οὐ βούλονται εἰς τὸν πόλεμον κατελθεῖν τῶν ἀνδρῶν.

[13] Ἐστί. Cod. 2766. ὑπάρχει.

[14] Τὸ ζῆν. Cod. 2766. τὴν ζωὴν φύουσα.

Οὐδὲ ἐν τῷ λέγειν ἁμαρτάνων, ἐὰν καὶ τὴν ἡλικίαν ὕστερος [1] ἦν.
Ἀλλ' ὁπότε [2] ὁ πολύβουλος ἀνώρμησεν Ὀδυσσεὺς,
Ἵστατο, ὑπέβλεπε δὲ ἐπὶ τὴν γῆν [3] τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πήξας,
Τὸ δὲ σκῆπτρον οὔτ' εἰς τοὐπίσω οὔτε εἰς τοὔμπροσθεν ἐκίνει,
Ἀλλ' ἀμετακίνητον αὐτὸ κατεῖχε, [4] ἀπείρῳ ὁμοιούμενος ἀνδρί.
Εἴπες ἂν πάνυ ὀργίλον τινὰ εἶναι καὶ ἄφρονα ματαίως οὕτως.
Ἀλλ' ὁπότε [5] δὴ φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἔπεμψεν,
Καὶ λόγους [6] τοὺς νιφάσι παραπλησίους ταῖς χειμεριναῖς,
Οὐδαμῶς [7] τῷ Ὀδυσσεῖ ἠδύνατο ἐξισωθῆναι ἄλλος τις βροτός.
Καὶ οὐ τότε οὕτω ἐθαυμάζομεν ἰδόντες τοῦ Ὀδυσσέως τὸ εἶδος, ὥσπερ [8] τοὺς λόγους.
Τὸ δὲ τρίτον τὸν Αἴαντα ἰδὼν ἀνηρώτα [9] ὁ πρεσβύτης·
Τίς δὴ οὗτος ὁ ἕτερος Ἕλλην ἀνὴρ ὁ πλατὺς καὶ μέγας,
Ἐξοχώτατος [10] τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ τῆς κεφαλῆς ὑψώματι, καὶ κατὰ τοὺς πλατεῖς ὤμους;
Πρὸς τοῦτον δὲ ἡ μακροχίτων [11] Ἑλένη ἐνδοξοτάτη γυναικῶν ἀνταπεκρίνατο,

---

1 Ἡλικίαν ὕστερος. Cod. 2766. μετὰ γενέστερος.

2 Ὁπότε. Cod. 2766. ἡνίκα δὴ . . . ἀνωρμᾶτο.

3 Ἐπὶ τὴν γῆν. Cod. 2776. κατὰ γῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς στηρίξας.

4 Κατεῖχε. Cod. 2766. εἶχε . . . . παραπλήσιος.

5 Ὁπότε. Cod. 2766. ἡνίκα . . . ἠφίει.

6 Καὶ λόγους. Cod. 2684. τοὺς λόγους τοῖς νιφετοῖς τοῖς χειμερινοῖς ὁμοιούμενος, lege ὁμοιουμένους.

7 Οὐδαμῶς. Cod. 2766. οὐκ ἂν δὴ μετὰ ταῦτα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐξισωθείη ἄνθρωπος ἄλλος.

8 Ὥσπερ. Cod. 2766. ὅσον τὴν φωνήν.

9 Ἀνηρώτα. Cod. 2766. ἠρώτησεν ὁ γέρων.

10 Ἐξοχώτατος Cod. 2766. ὑπερέχων τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν κεφαλήν.

11 Μακροχίτων. Cod. 2766. μεγαλόπεπλος.

Οὗτος

Καὶ τοὺς ἵππους ζευγνύναι. οὗτοι δὲ σπουδαίως [1] ἐπείθησαν.
Ἀνέβη δὲ καὶ ὁ Πρίαμος, καὶ τὰ λῶρα [2] ὀπίσω ἐξέτεινε·
Σὺν αὐτῷ [3] δὲ ὁ Ἀντήνωρ ἐν τῷ περικαλλεῖ ἅρματι καθέζετο.
Οὗτοι δὲ κατὰ τὸ πεδίον ἐπὶ [4] τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἤλασαν τοὺς ταχεῖς ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε [5] δὴ παρεγένοντο ἐπὶ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἕλληνας,
Ἐκ τῶν ἵππων αὐτῶν ἀποβάντες ἐπὶ τὴν γῆν τὴν πολλοὺς [6] τρέφουσαν,
Εἰς τὸ μέσον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν τάξει ἐπορεύοντο.
Εὐθέως δὲ μετὰ ταῦτα διηγείρετο [7] καὶ ὡρμᾶτο καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Διηγέρθη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ λαμπροὶ [8] κήρυκες
Συνῆγον [9] τὰ ὁρκωμόσια τῶν Θεῶν, τὸν δὲ οἶνον ἐν τῷ κρατῆρι
Ἀνεμίγνυον· [10] τοῖς δὲ βασιλεῦσι μετὰ ταῦτα ὕδωρ ἐν ταῖς χερσὶ ἐπέχεον νίψασθαι.
Ὁ δὲ τοῦ Ἀτρέως [11] υἱὸς ἐν ταῖς χερσὶ σπασάμενος καὶ λαβὼν μάχαιραν,
Ἥτις αὐτῷ πλησίον [12] τῆς μεγάλης ξιφοθήκης ἀεὶ ἐκρέματο,
Ἐκ τῶν ἀρνῶν [13] τῶν κεφαλῶν τὰς τρίχας ἔκοψε· μετὰ ταῦτα δὲ

---

1 Σπουδαίως. Cod. 2766. Δραστικῶς.

2 Λῶρα. Cod. 2766. τὰς ἡνίας κατέτεινε.

3 Σὺν αὐτῷ. Melius Cod. 2766. παρ' αὐτῷ δὲ ὁ Ἀντήνωρ εἰς τὸ περικαλλὲς ἅρμα ἀνέβη.

4 Ἐπί. Cod. 2766. διὰ τῶν Σκαιῶν πυλῶν εἰς τὴν πεδιάδα.

5 Ὅτι. Cod. 2766. ἡνίκα.

6 Τὴν πολλούς. Cod. 2766. πολύτροφον.

7 Διηγείρετο. Cod. 2766. ὥρμησε δὲ παραχρῆμα.

8 Λαμπροί. Male in Cod. 2684. λειπαί.

9 Συνῆγον. Cod. 2766. τοὺς πιστοὺς ὅρκους τῶν Θεῶν συνῆγον, ἐν κρατῆρι δὲ οἶνον.

10 Ἀνεμίγνυον. Cod. 2766. ἔμιξαν. τοῖς δὲ βασιλεῦσι ὕδωρ ἐπὶ τὰς χεῖρας ἐπέχεον.

11 Ἀτρέως. Simpliciter Cod. 2766. Ἀγαμέμνων δὲ σπασάμενος ταῖς χερσί.

12 Πλησίον. Cod. 2766. παρὰ τὴν μεγάλην ξιφοθήκην διὰ παντός.

13 Ἐκ τῶν ἀρνῶν. Cod. 2766. ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀρνῶν ἔτεμε τὰς τρίχας.

Ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτόθι, [1] ἐν τῇ πατρικῇ γῇ αὐτῶν.
Οἱ δὲ κήρυκες κατὰ τὴν πόλιν ἔφερον τὰ πιστὰ ὁρκώμοσια τῶν Θεῶν,
Ἄρνας δύο, καὶ εὐφραντικὸν οἶνον, καρπὸν τῆς γῆς,
Ἐν τῷ [2] αἰγείῳ ἀσκῷ· ἔφερε καὶ λαμπρὸν κρατῆρα
Ὁ κήρυξ ἀπὸ τῆς Ἴδης, [3] καὶ χρυσᾶ ποτήρια·
Τοῖς δὲ λόγοις παραστὰς τὸν γέροντα διήγειρε, [4]
Διεγέρθητι, [5] ὦ υἱὲ τοῦ Λαομέδοντος· καλοῦσί σε οἱ βέλτιστοι
Τῶν ἱππικωτάτων [6] Τρώων καὶ τῶν σιδηροθωράκων Ἑλλήνων
Εἰς τὸ πεδίον κατελθεῖν, ἵνα πιστοὺς ὅρκους ποιήσητε.
Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ φιλοπόλεμος [7] Μενέλαος
Τοῖς μακροῖς δόρασι μαχηθῶσι [8] περὶ τῆς γυναικός·
Τῷ δὲ νικήσοντι ἂν ἡ γυνὴ καὶ τὰ κτήματα ἀκολουθήσειαν.
Οἱ δὲ λοιποὶ, φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς ποιήσαντες,
Κατοικοῦμεν [9] εἰς τὴν μεγαλόβωλον καὶ εὔγειον Τροίαν· οὗτοι δὲ πορευθήσονται
Εἰς τὸ ἱπποτρόφον Ἄργος, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνίδα γῆν τὴν καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν.
Οὕτως εἶπεν. ὁ δὲ γέρων ἐφοβήθη, παρεκελεύσατο [10] δὲ τοὺς ἑταίρους

---

[1] Αὐτόθι. Poſt hanc vocem, Cod. 2766. addit τῇ προσφιλῇ, (Lege προσφιλεῖ) ob φίλῃ Homericum.

[2] Τῷ. Omiſſum iu Cod. 2766. qui habet ἔφερε δὲ, pro καί.

[3] Ἀπὸ τῆς Ἴδης. Melius Cod. 2766. Ἰδαῖος.

[4] Διήγειρε. Cod. 2766. παρώρμα.

[5] Διεγέρθητι. Cod. 2766. ὁρμήθητι, ὦ Πρίαμε... οἱ ἄριστοι.

[6] Ἱππικωτάτων. Cod. 2766. ἱππικῶν.

[7] Φιλοπόλεμος. Cod. 2766. πολεμικός.

[8] Μαχηθῶσι. Cod. 2766. πολεμήσουσι περὶ τῆς κόρης.

[9] Κατοικοῦμεν. Cod. 2766. οἰκοῦμεν Τροίαν τὴν μεγαλοβώλακα, οὗτοι δὲ ἐπανέρχονται.

[10] Παρεκελεύσατο. Cod. 2766. ἐκέλευσε.

Μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἕνεκα τῆς ἀντεκτίσεως καὶ ἀνταποδόσεως [1] πολεμήσω
Ἐνταῦθα [2] μένων, ἕως ἂν τοῦ πολέμου τὸ τέλος καταλάβω.
Ἔφη, [3] καὶ τῷ ἀνηλεῖ σιδήρῳ ἀπέκτεινε τοὺς στομάχους τῶν ἀρνῶν.
Καὶ τούτους μὲν κατέθηκεν ἐπὶ τῆς γῆς ψυχορραγοῦντας, [4]
Τῆς ψυχῆς ἐνδεεῖς. [5] οὕτως γὰρ τὴν δύναμιν αὐτοῖς ὁ σίδηρος ἀφείλετο.
Τὸν δὲ οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος τοῖς ποτηρίοις ἀπαντλήσαντες,
Ἐξέχεον, [6] καὶ ηὔχοντο τοῖς ἀεὶ, διὰ παντὸς, οὖσι Θεοῖς.
Οὕτως δέ τις εἶπεν ἔκ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων,
Ὦ Ζεῦ ἔνδοξε καὶ βέλτιστε, [7] καὶ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι ἄλλοι Θεοὶ,
Ὁποῖοι [8] πρότεροι τοὺς ὅρκους βλάψειαν,
Οὕτως ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν καταρρεύσῃ καὶ χυθείη, ὡς οὗτος ὁ οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. αἱ δὲ γυναῖκες [9] αὐτῶν ἄλλοις μιχθείησαν.
Οὕτως εἶπεν. οὔπω ἄρα δὴ αὐτοῖς τοῦτο ἐξεπλήρωσε [10] ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.
Ἐν τούτοις δὲ ὁ τοῦ Δαρδάνου παῖς [11] Πρίαμος λόγον εἶπεν,
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες καὶ ὦ εὔοπλοι Ἕλληνες,
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἄπειμι [12] πρὸς τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον

---

1 Καὶ ἀνταποδόσεως. Omiſſum in Cod. 2766.

2 Ἐνταῦθα. Cod. 2766. αὐτόθι.

3 Ἔφη. Cod. 2766. εἶπε, & ἀπέτεμε, pro ἀπέκτεινε.

4 Ψυχορραγοῦντας. Codex. 2766. addit, καὶ λακτάζοντας.

5 Ἐνδεεῖς. Cod. 2766. λειποψύχους, & ἀφεῖλε pro ἀφείλετο.

6 Ἐξέχεον. Cod. 2766. ἔσπενδον. In eodem omiſſum ἀεί.

7 Βέλτιστε. Cod. 2766. μέγιστε pro βέλτιστε, & ἕτεροι pro ἄλλοι.

8 Ὁποῖοι. Cod. 2766. οἵτινες.... πρῶτοι τοὺς ὅρκους βλάψωσιν

9 Γυναῖκες. Cod. 2766. αἱ γαμεταὶ δέ.

10 Ἐξεπλήρωσε. Cod. 2766. ἐπετέλει ὁ Ζεύς.

11 Παῖς. Cod. 2766. ἀπόγονος.

12 Ἄπειμι. Cod. 2766. πορεύομαι.... ὑψηλὴν καὶ ἀνεμώδη.

Οἱ κήρυκες, οἱ ὑπηρέται τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, τοῖς βελτίστοις [1] ἐνεμέρισαν.
Ἐν τούτοις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως μεγάλως τὰς χεῖρας ἀνεγείρας ηὔχετο,
Ὦ Ζεῦ πάτερ, ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύων, μέγιστε καὶ ἔνδοξε, [2]
Καὶ ὦ Ἥλιε, ὅστις τὰ πάντα βλέπεις [3] καὶ πάντα ἀκούεις,
Καὶ ὦ Ποταμοὶ, καὶ ὦ Γῆ, καὶ οἵτινες κάτωθεν [4] τοὺς ἀποθανόντας
Ἀνθρώπους τιμωρεῖσθε, ὅστις [5] ψευδὲς ὀμώσῃ,
Ὑμεῖς ἐστὲ [6] μάρτυρες, καὶ τὰ ὁρκωμόσια πιστῶς φυλάσσετε·
Ἐὰν μὲν τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαος φονεύσῃ,
Αὐτὸς εἰς τὸ μετὰ ταῦτα τὴν Ἑλένην ἐχέτω [7] καὶ πάντα τὰ κτήματα.
Ἡμεῖς δὲ σὺν [8] ταῖς θαλασσοπλόοις ἡμῶν ναυσὶ πορευθῶμεν·
Ἐὰν μὲν τὸν Μενέλαον ὁ ξανθὸς Ἀλέξανδρος φονεύσῃ, [9]
Τοὺς Τρῶας μετὰ ταῦτα Ἑλένην καὶ πάντα τὰ χρήματα ἀποδοῦναι,
Καὶ τιμὴν τοῖς Ἕλλησιν ἀποδοῦναι ἥντινα πρέπει, [10]
Ἥ τε ἐστὶν ἐν ταῖς μελλούσαις [11] γενεαῖς καὶ ἀνθρώποις ὑπάρξει.
Ἐὰν δέ μοι ὁ Πρίαμος καὶ οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες τιμὴν
Ἀνταποδίδοναι [12] οὐ βούλονται, φονευθέντος τοῦ Ἀλεξάνδρου,

---

1 Βελτίστοις. Cod. 2766. διδόασιν τοῖς ἀρίστοις. Ibidem omiſſum ὑπηρέται. Vide Heſ. in Κήρυκες.

2 Ἔνδοξε. Cod. 2766. ἐνδοξότατε.

3 Βλέπεις. Cod. 2766. ἐπιβλέπεις.... ἐπακούεις.

4 Κάτωθεν. Cod. 2766. ὑπὸ κάτωθεν.

5 Ὅστις. Cod. 2766. ὃς ἂν ἐπιορκήσῃ.

6 Ἐστὲ. Cod. 2766. ὑπάρχετε, καὶ φυλάσσετε τοὺς πιστοὺς ὅρκους.

7 Ἐχέτω. Cod. 2766. κατεχέτω.

8 Σύν. Cod. 2766. ἐν, & ἐπαναρχώμεθα, pro πορευθῶμεν.

9 Φονεύσῃ. Cod. 2766. ἀποκτείνῃ.

10 Πρέπει. Cod. 2766. πρεπόντως.

11 Μελλούσαις. Cod. 2766. ſimpliciter, τοῖς γενησομένοις ἀνθρώποις.

12 Ἀνταποδίδοναι. Cod. 2766. ἀποδοῦναι.

Μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἕνεκα τῆς ἀντεκτίσεως καὶ ἀνταποδόσεως [1] πολεμήσω
Ἐνταῦθα [2] μένων, ἕως ἂν τοῦ πολέμου τὸ τέλος καταλάβω.
Ἔφη, [3] καὶ τῷ ἀνηλεεῖ σιδήρῳ ἀπέκτεινε τοὺς στομάχους τῶν ἀρνῶν.
Καὶ τούτους μὲν κατέθηκεν ἐπὶ τῆς γῆς ψυχορραγοῦντας, [4]
Τῆς ψυχῆς ἐνδεεῖς. [5] οὕτως γὰρ τὴν δύναμιν αὐτοῖς ὁ σίδηρος ἀφείλετο.
Τὸν δὲ οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος τοῖς ποτηρίοις ἀπαντλήσαντες,
Ἐξέχεον, [6] καὶ ηὔχοντο τοῖς ἀεὶ, διὰ παντὸς, οὖσι Θεοῖς.
Οὕτως δέ τις εἶπεν ἔκ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων,
Ὦ Ζεῦ ἔνδοξε καὶ βέλτιστε, [7] καὶ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι ἄλλοι Θεοὶ,
Ὁποῖοι [8] πρότεροι τοὺς ὅρκους βλάψειαν,
Οὕτως ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν καταρρεύσῃ καὶ χυθείη, ὡς οὗτος ὁ οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. αἱ δὲ γυναῖκες [9] αὐτῶν ἄλλοις μιχθείησαν.
Οὕτως εἶπεν. οὔπω γὰρ δὴ αὐτοῖς τοῦτο ἐξεπλήρωσε [10] ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.
Ἐν τούτοις δὲ ὁ τοῦ Δαρδάνου παῖς [11] Πρίαμος λόγον εἶπεν,
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες καὶ ὦ εὔοπλοι Ἕλληνες,
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἄπειμι [12] πρὸς τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον.

---

1 Καὶ ἀνταποδόσεως. Omiſſum in Cod. 2766.

2 Ἐνταῦθα. Cod. 2766. αὐτόθι.

3 Ἔφη. Cod. 2766. εἶπε, & ἀπέτεμε, pro ἀπέκτεινε.

4 Ψυχορραγοῦντας. Codex. 2766. addit, καὶ λακτίζοντας.

5 Ἐνδεεῖς. Cod. 2766. λειποθυμοῦς, & ἀφεῖλεν pro ἀφείλετο.

6 Ἐξέχεον. Cod. 2766. ἔσπενδον. In eodem omiſſum ἀεί.

7 Βέλτιστε. Cod. 2766. μέγιστε pro βέλτιστε, & ἕτεροι pro ἄλλοι.

8 Ὁποῖοι. Cod. 2766. οἵτινες.... πρῶτοι τοὺς ὅρκους βλάψωσιν

9 Γυναῖκες. Cod. 2766. αἱ γαμεταὶ δὲ.

10 Ἐξεπλήρωσε. Cod. 2766. ἐπετέλει ὁ Ζεὺς

11 Παῖς. Cod. 2766. ἀπόγονος.

12 Ἄπειμι. Cod. 2766. πορεύομαι.... ὑψηλὴν καὶ ἀνεμώδη.

Ἐις τὐπίσω, [1] ἐπεὶ οὐδαμῶς καρτερήσω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπειν
Μαχόμενον τὸν προσφιλῆ μου ὑιὸν τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Ὁ Ζεὺς μὲν που τοῦτο γινώσκει καὶ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι [2] Θεοὶ,
Ὁποίῳ [3] τὸ τέλος τοῦ θανάτου μεμοιραμένον ἐστί.
Ἔφη [4] δὲ, καὶ εἰς τὸ ἅρμα τοὺς ἄρνας ἔθετο ὁ ἰσόθεος ἀνήρ·
Ἀνέβη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πρίαμος, καὶ τὰ λῶρα [5] ὀπίσω κατέτεινε.
Παρ' αὐτῷ δὲ καὶ ὁ Ἀντήνωρ ὑπὸ [6] τὸ περικαλλὲς ἅρμα ἀνέβη.
Καὶ οὗτοι μὲν δὴ ὀπισθόρμητοι πρὸς τὴν Ἴλιον ἐπανήρχοντο. [7]
Ὁ δὲ Ἕκτωρ, ὁ τοῦ Πριάμου παῖς, καὶ ὁ ἔνδοξος Ὀδυσσεὺς
Τὸν τόπον μὲν πρῶτον διεμέτρησαν. μετὰ ταῦτα δὲ
Τοὺς κλήρους λαβόντες ἐν τῇ σιδηρᾷ καὶ χαλκῷ [8] εὐηρμοσμένῃ περικεφαλαίᾳ ἐσείουν,
Ὁποῖος [9] δὴ πρότερος πέμψει τῷ σιδήρῳ ἡρμοσμένον δόρυ.
Οἱ δὲ ὄχλοι [10] ηὔξαντο, καὶ τοῖς Θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνέτεινον.
Οὕτως δέ τις εἶπεν ἔκ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων,
Ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύων, ἔνδοξε, βέλτιστε, [11]
Ὁποῖος [12] ταῦτα τὰ ἔργα ἐν ἀμφοτέροις εἰργάσατο,

---

[1] Ἐις τὐπίσω. Cod. 2766. πάλιν. & θεάσασθαι pro βλέπειν.

[2] Ἀθάνατοι. Cod. 2766. ἄφθαρτοι.

[3] Ὁποίῳ. Cod. 2766. ᾧτινι εἱμαρμένον ὑπάρχει.

[4] Ἔφη. Cod. 2766. εἶπε δὴ, καὶ ἐν τῷ δίφρῳ τοὺς ἄρνας ἔθηκεν ὁ ἰσόθεος ἀνήρ.

[5] Καὶ τὰ λῶρα. Cod. 2766. καὶ εἰς τοὐπίσω τὰς ἡνίας κατέτεινε.

[6] Ὑπό. Cod. 2766. εἰς τὸ περιφανῆς καλόν.

[7] Ἐπανήρχοντο. Cod. 2766. ἐπανῆλθον.

[8] Χαλκῷ. Cod. 2766. περικεφαλαίᾳ τῇ σιδηρᾷ ἔπαλλον βαλόντες.

[9] Ὁποῖος. Cod. 2766. ὅςις δὴ πρότερος ἀκοντίσει τὸ σιδηροῦν δόρυ.

[10] Ὄχλοι. Cod. 2766. λαοὶ δὲ προσηύξαντο, καὶ τοῖς Θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνετίθεσαν.

[11] Βέλτιστε. Cod. 2766. μέγιστε.

[12] Ὁποῖος. Cod. 2766. ὅςις ταῦτα τὰ ἔργα ἐν ἀμφοτέροις ἐποίησεν.

Τοῦτον δὸς ἀποθανόντα εἰς τὸ οἴκημα [1] τοῦ Ἅδου ἐλθεῖν,
Ἡμῖν δὲ φιλίαν ϗ πιστοὺς ὅρκους γενέσθω.
Οὕτως εἶπεν. ἐκίνει δὲ τὴν περικεφαλαίαν εὐκίνητον ἔχων ὁ μέγας Ἕκτωρ,
Εἰς τοὐπίσω βλέπων· ὁ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου [2] κλῆρος ταχέως ἐξώρμα.
Οὗτοι μὲν μετὰ ταῦτα ἐπὶ [3] τὰς ἑαυτῶν τάξεις ἐκαθέζοντο, ὅπου ἑκάστῳ
Οἱ ταχεῖς [4] ἵπποι ἵσταντο, ϗ τὰ ποικίλα ἔκειντο ὅπλα.
Οὗτος δὲ ἐν τοῖς ὤμοις περιεβάλετο τὰ ὅπλα τὰ καλὰ,
Ὁ ἔνδοξος Ἀλέξανδρος, ὁ ἀνὴρ τῆς καλλικόμου [5] Ἑλένης.
Πρῶτον [6] μὲν σιδηρᾶ ὑποδήματα ἐν ταῖς κνήμαις αὐτοῦ ἔθηκε
Καλὰ, [7] ἐπὶ τοῖς ἀργυρέοις ἀστραγάλοις αὐτοῦ εὖ ἡρμοσμένα.
Ἐκ δευτέρου θώρακα ἐν [8] τοῖς στήθεσι αὐτοῦ ἐνεδύσατο
Τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ τοῦ Λυκάονος, ἁρμόδιον δὲ αὐτῷ ἐγένετο
Ἐν δὲ τοῖς ὤμοισι αὐτοῦ ϗ τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον ξίφος περιεβάλετο
Τὸ σιδηροῦν. μετὰ ταῦτα δὲ τὴν ἀσπίδα αὐτῷ τὴν μεγάλην ϗ ἰσχυράν. [9]
Ἐπὶ δὲ τῇ ἰσχυρᾷ αὐτοῦ κεφαλῇ κεφαλαίαν εὐκατασκεύαστον [10] ἔθηκε,

---

[1] Οἴκημα. Cod. 2766. εἰς τὸν ἐκεῖνο... εἰσδῦναι.

[2] Ἀλεξάνδρου. Cod. 2766. τοῦ Πάριδος δὲ ταχέως ὁ κλῆρος ἐξώρμησεν.

[3] Ἐπί. Cod. 2766. κατά.

[4] Ταχεῖς. Cod. 2766. ἵπποι οἱ κυφέποδες καὶ ταχεῖς, καὶ τὰ διάφορα ὅπλα ἕκαστο.

[5] Καλλικόμου. Minus bene Cod. 2766. καλλικόμου.

[6] Πρῶτον. Cod. 2766. Τὰς κνημῖδας μὲν πρῶτον ταῖς κνήμαις περιέθηκε.

[7] Καλά. Cod. 2766. καλὰς, ἀργυροῖς ἐπισφυρίοις ἡρμοσμένας.

[8] Ἐν. Cod. 2766. περὶ τοῦ στήθους.

[9] Ἰσχυράν. Cod. 2766. βαρεῖαν.

[10] Εὐκατασκεύαστον. Cod. 2766. κεκοσμημένην ἐπέθηκε.

Τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν, φοβερὸν δὲ ὁ λόφος ὑπεράνωθεν ἔνευεν.

Ἔλαβε δὲ καὶ τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ δόρυ, ὅπερ ἐν ταῖς χερσὶ [1] αὐτοῦ ἁρμόδιον ἦν.

Οὕτως [2] δὴ ὁμοίως ὁ πολεμικὸς Μενέλαος τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐνεδύσατο.

Οὗτοι δὲ ἐπεὶ οὖν ἐκ τοῦ [3] ἑκατέρου ὄχλου καθωπλίσαντο, (ἢ καθωπλίσθησαν,)

Εἰς τὸ μέσον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν τάξει ἐπορεύοντο,

Δεινὸν [4] εἰς ἀλλήλους βλέποντες· κατάπληξις δὲ κατεῖχε τοὺς βλέποντας

Τούς τε ἱππικωτάτους Τρῶας καὶ τοὺς εὐόπλους Ἕλληνας.

Καὶ δὴ ἐν τῷ [5] μεμετρημένῳ τόπῳ ἐγγὺς ἀλλήλων ἔστησαν,

Τὰ δόρατα αὐτῶν σείοντες, [6] καὶ ἐν ἀλλήλοις ὀργιζόμενοι.

Πρότερος δὲ ὁ Ἀλέξανδρος προέπεμψε τὸ μακροπόρευτον δόρυ, (ἢ τὸ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, [7])

Καὶ ἔβαλεν [8] τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως κατὰ τὴν πανταχόθεν ἴσην ἀσπίδα,

Οὐδαμῶς δὲ ἐν τῇ ἀσπίδι χαλκὸν διέκοψεν, [9] ἡ δὲ ἐπιδορατὶς αὐτῷ ἀνεκάμφθη

Ἐν τῇ ἰσχυρᾷ ἀσπίδι. οὗτος δὲ δεύτερος ὡρμᾶτο [10] τῷ σιδήρῳ

---

[1] Χερσί. Cod. 2766. τῇ χειρὶ ἥρμοζε.

[2] Οὕτως. Cod. 2766. ὡσαύτως.

[3] Ἐκ τοῦ. Cod. 2766. ἑκατέρωθεν τοῦ πλήθους ὡπλίσθησαν.

[4] Δεινόν. Cod. 2766. φοβερῶς, & θεωμένους, pro βλέποντας.

[5] Ἐν τῷ. Cod. 2766. καὶ δὴ ἐγγὺς ἔστησαν ἐν τῷ διαμετρητῷ τόπῳ.

[6] Σείοντες. Cod. 2766. κραδαίνοντες τὰ δόρατα, ἀλλήλοις ὀργιζόμενοι.

[7] Μακροπόρευτον. Simpliciter Cod. 2766. μακροπόρευτον κοντάριον.

[8] Ἔβαλεν. Cod. 2766. Ἐπέτυχεν τοῦ Μενελάου.

[9] Διέκοψεν. Cod. 2766. οὐδὲ διέῤῥηξε τὸ δόρυ.

[10] Ὡρμᾶτο. Cod. 2766. ὥρμησε σὺν τῷ δόρατι.

Ὁ υἱὸς

Ὁ υἱὸς [1] τῦ Ἀτρέως Μενέλαος, τῷ πατρὶ τῶν Θεῶν Διῒ ἐπευξάμενος,
Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, πάραχε [2] τιμωρήσασθαι, ὃς εἰς ἐμὲ πρότερον κακὰ εἰργάσατο,
Τὸν ἔνδοξον Ἀλέξανδρον, καὶ ὑπὸ τῶν ἐμαῖς χερσὶ φόνευσον,
Ὅπως τίς φοβηθῇ [3] καὶ τῶν μεταγενεστέρων ἀνθρώπων,
Ἐπὶ [4] τὸν ξενοδόχον αὐτῦ πρᾶξαι κακὰ, ὅςις φιλίαν παρέχη.
Ἔφη δὲ, [5] καὶ σείων καὶ κινῶν προέπεμψε τὸ μακροπόρευτον δόρυ,
Κατὰ δὲ [6] τὴν πανταχόθεν ἴσην ἀσπίδα τῦ υἱῦ τῦ Πριάμυ τὸ δόρυ ἔβαλε.
Καὶ διὰ μὲν τῆς λαμπρᾶς ἀσπίδος εἰσῆλθεν [7] τὸ ἰσχυρὸν δόρυ,
Καὶ διὰ τῦ ποικίλυ [8] θώρακος ἐνηρμόσθη καὶ ἐνεπάγη.
Ἐξ ἐναντίας δὲ δι᾽ ὅλυ [9] διελθὼν πλησίον τῆς λαπάρας διέκοψε τὸν χιτῶνα
Τὸ δόρυ· ὕτος δὲ διεκλίθη, [10] καὶ τὴν θανατηφόρον ἐξέφυγε μοῖραν.
Ὁ δὲ υἱὸς τῦ Ἀτρέως ἑλκύσας τὸ ἀργυρῦς ἥλυς ἔχον ξίφος,
Ἀνατείνας τὸ προμετωπίδιον [11] τῆς περικεφαλαίας ἔπληξε· περὶ δὲ αὐτὸν τὸ δόρυ
Εἰς τρία καὶ τέσαρα διακλασθὲν τῆς χειρὸς αὐτῦ ἐξέπεσεν. [12]

[1] Υἱός. Cod. 2766. παῖς, & προσευξάμενος, pro ἐπευξάμενος.

[2] Πάραχε. Cod. 2766. δὸς τιμωρήσασθαι, ὅστις με πρότερος κακῶς εἰργάσατο.

[3] Φοβηθῇ. Cod. 2766. δεδείκοι.

[4] Ἐπί. Cod. 2766. τὸν ξενοδόχον κακῶς πρᾶξαι, ὅστις ἂν φιλοξενίαν παράσχη.

[5] Ἔφη δέ. Cod. 2766. εἶπε καὶ ἀνασείσας.

[6] Κατὰ δέ. Cod. 2766. καὶ ἐπέτυχε τὸν Ἀλέξανδρον κατὰ τὴν ἀσπίδα.

[7] Εἰσῆλθεν. Cod. 2766. ἐπέρασε.

[8] Ποικίλυ. Cod. 2766. καὶ διὰ θώρακος τῦ πολυποικίλυ ἐστήρικτο.

[9] Δι᾽ ὅλυ. Cod. 2766. παρὰ τὴν λαπάρην διέκοψε τὸν χιτῶνα.

[10] Διεκλίθη. Cod. 2766. ἔκλινε, καὶ ἐφυλάξατο.

[11] Προμετωπίδιον. Cod. 2766. τῷ μετωπιδίῳ.... περὶ δὲ αὐτῷ.

[12] Ἐξέπεσεν. Cod. 2766. διέπεσε τῆς χειρός.

ZZzzz

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως εἰς τὸν πλατὺν [1] οὐρανὸν θεασάμενος ἐστέναξε καὶ εἶπεν,
Ὦ πάτερ Ζεῦ, οὐδεὶς τῶν Θεῶν ὀλεθροποιότερος [2] ἄλλος σοῦ ἐστίν.
Ὄντως δὴ ἐλογισάμην [3] ἕνεκα τῆς κακίας αὐτοῦ τὸν Ἀλέξανδρον ἀντιτιμωρήσασθαι·
Νῦν δὲ [4] ἐν ταῖς χερσί μου τὸ ξίφος κατεκλάσθη· καὶ τὸ δόρυ μου
Ὡρμήθη [5] μάταιον ἐκ τῆς παλάμης μου, οὐδαμῶς δὲ αὐτὸν ἔβαλον.
Ἔφη, καὶ ἐφορμήσας, ἐκ τῆς περικεφαλαίας τῆς ἐξ ἱππείων τριχῶν δασείας ἐπελάβετο. [6]
Ἐπιστρέψας δ' αὐτὸν εἷλκεν [7] ἐπὶ τοὺς καλὰς κνημίδας ἔχοντας Ἕλληνας·
Ἀπέπνιξε [8] δὲ αὐτὸν ὁ πολυκέντητος λῶρος ὑπὸ τὸν ἁπαλὸν τράχηλον,
Ὅστις αὐτῷ ὑποκάτω τοῦ ὑπογενείου [9] σύνδεσμος τῆς περικεφαλαίας ἐξήπλωτο.
Καὶ δὴ ἀνείλκυσεν [10] αὐτὸν, [11] καὶ μεγάλην δόξαν ἔλαβε,
Ἐὰν μὴ ταχέως ἐνόησεν [12] ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥτις αὐτῷ διέρρηξε τοῦ ἐν ἰσχύϊ [13] ἀποκτανθέντος βοὸς τὸν λῶρον.

---

[1] Πλατύν. Cod. 2766. ἐστέναξεν ἀτενίσας εἰς τὸν μέγαν οὐρανόν.

[2] Ὀλεθροποιότερος. Cod. 2766. ὀλεθριώτερος ἕτερος.

[3] Ἐλογισάμην. Cod. 2766. ὄντως ὑπέλαβον τιμωρήσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον τῆς κακίας.

[4] Νῦν δέ. Cod. 2766. τανῦν δέ μοι ἐν ταῖς χερσὶ ἐκλάσθη.

[5] Ὡρμήθη. Cod. 2766. ἐξωρμήθη ... ἔτρωσα.

[6] Ἐπελάβετο. Cod. 2766. τῆς περικεφαλαίας ἔλαβε τῆς ἱππείας τρίχας ἐχούσης.

[7] Εἷλκεν. Cod. 2766. ἔσυρε δ' ἐπιστρέψας πρὸς τοὺς ἐνόπλους Ἕλληνας.

[8] Ἀπέπνιξε. Cod. 2766. ἔπνιγε.

[9] Ὑπογενείου. Cod. 2766. ὑπὸ τῆς φάρυγγος... ἥπλωτο.

[10] Ἀνείλκυσεν. Lego ἂν εἵλκυσεν.

[11] Αὐτόν. Cod. 2766. παρ' ὀλίγον, καὶ πολλὴν ἀπενέγκατο δόξην.

[12] Ἐνόησεν. Cod. 2766. συνῆκεν.

[13] Ἰσχύϊ. Cod. 2766. ἰσχυρῶς φονευθέντος.

Κενὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ὁμῶς [1] τῇ ἰσχυρᾷ χειρὶ ἠκολούθησεν.
Καὶ αὐτὴν μὲν μετὰ ταῦτα ὁ ἡμίθεος ἐπὶ τοὺς εὐόπλους Ἕλληνας
Συστρέψας [2] ἔρριψεν, ἔλαβον δὲ αὐτὴν οἱ εὐάρμοστοι φίλοι.
Μετὰ ταῦτα δὲ οὗτος ἐφόρμησε φονεῦσαι [3] προθυμούμενος τὸν Ἀλέξανδρον
Τῷ σιδηρῷ δόρατι. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἐξήρπασε,
Λίαν εὐκόλως, ὡς πρέπει [4] θεὸν ἁρπάζειν. ἐκάλυψε δὲ αὐτὸν πολλῇ ἀορασίᾳ·
Ἐκάθισε [5] δὲ αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοῦ κοιτῶνι εὐώδει καὶ τεθυμιασμένῳ.
Αὐτὴ δὲ δὴ τὴν Ἑλένην θέλουσα καλέσαι [6] ἐπορεύθη· ταύτην δὲ κατέλαβε
Ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ πύργῳ· [7] περὶ αὐτὴν δὲ καὶ Τρωϊκαὶ γυναῖκες δαψιλῶς ὑπῆρχον.
Τῇ δὲ χειρὶ αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀφθάρτου [8] καὶ λαμπροῦ ἱματίου ἐπιλαβομένη ἐτίναξε.
Γραῒ [9] δὲ ἔκπαλαι γεγενημένῃ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὴν εἶπε
Τῇ τὰ ἔρια [10] ἐπιμελουμένῃ καὶ ἐργαζομένῃ, ἥτις αὐτῇ ἐν τῇ Λακεδαίμονι κατοικούσῃ
Κατεσκεύασε [11] τὰ καλὰ ἔρια, καὶ μάλιστα αὐτὴν ἠγάπα.
Ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὴν εἶπεν ἡ ἔνδοξος Ἀφροδίτη,
Δεῦρο [12] πορεύθητι· ὁ Ἀλέξανδρός σε καλεῖ εἰς τὸν οἶκον εἰσελθεῖν.

---

[1] Ὁμῶς. Cod. 2766. ἅμα.
[2] Συστρέψας. Cod. 2766. Ἀποστρέψας.
[3] Φονεῦσαι. Cod. 2766. κατακτεῖναι.
[4] Ὡς πρέπει. Cod. 2766. εὐχερῶς λίαν, καθάπερ θεός.
[5] Ἐκάθισε. Cod. 2766. κατεκάθισε δὲ ἐν τῷ θαλάμῳ.
[6] Καλέσαι. Cod. 2766. καλέσουσα ἐπορεύθη.
[7] Πύργῳ. Cod. 2766. Τείχει.... ἱκανῶς.
[8] Ἀφθάρτου. Cod. 2766. ἁπαλοῦ.
[9] Γραΐ. Cod. 2766. πρεσβύτιδι ὁμοιωθεῖσα παλαιᾷ εἶπεν.
[10] Τὰ ἔρια. Cod. 2766. ἐριουργῷ, ἥτις αὐτῇ ἐν τῇ Λακεδαίμονι οἰκούσῃ.
[11] Κατεσκεύασε. Cod. 2766. εἰργάζετο... πάνυ... ἐφίλει.
[12] Δεῦρο. Cod. 2766. Ἐνθάδε ἐλθέ.... ἐπανελθεῖν.

Ἐκεῖνος δὴ οὗτος ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ καὶ ταῖς ποικίλαις κοίταις,
Τῷ κάλλει ἀποστίλβων [1] καὶ τοῖς ἱματίοις· καὶ ἐάν τε αὐτὸν θεάσῃ, οὐκ ἂν εἴποις
Ἀνδρὶ μαχησάμενον [2] τοῦτον ἐλθεῖν, ἀλλ' ἐπὶ χορὸν
Ὑπέρχεσθαι, [3] ἢ ἐκ τοῦ χοροῦ νεωστὶ καταπαυθέντα καθέζεσθαι.
Οὕτως εἶπε. ταύτῃ δὲ τὴν ψυχὴν ἐν τοῖς στήθεσι [4] διετάραξε.
Καὶ δή ῥ' [5] οὖν ἐνόησε τὸν περικαλλῆ τράχηλον τῆς θεᾶς,
Τά τε στήθη αὐτοῦ τὰ ἐπιθυμητὰ, καὶ τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς,
Ἐξεπλάγη. μετὰ ταῦτα δὲ λόγον εἶπε, καὶ δι' ὀνόματος ἐκάλει·
Ὦ κακοδαιμονία, [6] τί ἐμὲ ταῦτα προθυμῇ ἐξαπατᾷν;
Ἆρα δή που ἐμὲ πορρωτέρω τῶν ὑπαρχουσῶν πόλεων καλῶς οἰκουμένων
Βούλῃ ἀπαγαγεῖν, ἐπὶ τῆς Φρυγίας, ἢ Λυδίας [7] τῆς ἐπεράστου;
Ἐάν τις κἀκεῖσε ὑπάρχει φίλος ἐκ τῶν μεμερισμένων τὴν φωνὴν ἐχόντων ἀνθρώπων.
Διότι δὴ ἀρτίως τὸν ἔνδοξον Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαος
Νικήσας, βούλεται μὲ τὴν μισητὴν εἰς τὸν οἶκον [8] αὐτοῦ διαγαγεῖν,
Τούτου χάριν δὴ [9] ἐνταῦθα δόλια φρονοῦσα παρέστης μοί;
Πορευθεῖσα [10] πλησίον αὐτοῦ καθεσθείης, καὶ ἀπάρνησαι τῶν Θεῶν τὰς ὁδούς.
Μηδὲ ἔτι τοῖς σοῖς ποσὶ εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑποστρέψειας.

---

1 Ἀποστίλβων. Cod. 2766. λάμπων.

2 Μαχησάμενον. Cod. 2766. πολεμήσαντα τοῦτον παραγενέσθαι.

3 Ὑπέρχεσθαι. Cod. 2766. ἀπιέναι... πεπαυμένον καθίζειν.

4 Στήθεσι. Cod. 2766. ἐν ταῖς διανοίαις.

5 Δή ῥ'. Cod. 2766. ἡνίκα οὖν ἐθεάσατο.

6 Κακοδαιμονία. Cod. 2766. μακαρία.

7 Λυδίας. Cod. 2766. Μηονίας.

8 Οἶκον. Cod. 2766. εἰς τὴν οἰκίαν φέρεσθαι.

9 Δὴ. Cod. 2766. τανῦν ἐνταῦθα δολίως φρονοῦσα παρέστηκας.

10 Πορευθεῖσα. Cod. 2766. κάθησο παρ' αὐτοῦ πορευθεῖσα.

Οὐ γὰρ πώποτε ἐμὲ οὕτως κατὰ τὴν διάνοιαν [1] περιεκράτησε ὁ ἔρως,
Οὐδ᾽ ὁπότε σε πρῶτον ἐκ τῆς ἐπιθυμητῆς [2] Λακεδαίμονος
Ἁρπάξας, ταῖς θαλασσοπλόοις νηυσὶν ἔπλεον,
Ἐν δὲ τῇ τραχείᾳ νήσῳ ἐμίγην [3] τῇ φιλίᾳ καὶ συνουσίᾳ·
Καθὼς [4] νῦν σοῦ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐμὲ ἐπιθυμία καταλαμβάνει.
Ἔφη δὲ, καὶ προηγεῖτο ἐπὶ τὴν κοίτην, ὁμοῦ δὲ ἠκολούθησεν καὶ ἡ γυνή.
Καὶ οὗτοι μὲν δὴ ἐν τοῖς καλοῖς [5] τετρυπημένοις κατεκοιμήθησαν κοιτῶσι.
Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως κατὰ τὸ πλῆθος ὥρμα [6] θηρὶ ὁμοιούμενος,
Ἐάν ποτε θεάσηται [7] τὸν τοῖς Θεοῖς ὅμοιον Ἀλέξανδρον.
Ἀλλ᾽ οὐκ ἐδύνατό τις τῶν Τρώων, ἢ τῶν ἐνδόξων συμμάχων,
Δεῖξαι [8] τότε τὸν Ἀλέξανδρον τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Οὐ γὰρ φιλίᾳ αὐτὸν ἔκρυπτον, ἐάν τις ἐθεάσατο. [9]
Ἐξ ἴσου [10] γὰρ πᾶσιν αὐτοῖς ἐμισεῖτο τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ καὶ μελαίνῃ.
Ἐν τούτοις δὲ προσεῖπεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες, καὶ οἱ Δαρδάνου ἀπόγονοι, καὶ σύμμαχοι·
Ἡ μὲν νίκη τοῦ φιλοπολέμου Μενελάου φανερά [11] ἐστι,
Ὑμεῖς δὲ, ὦ Τρῶες, τὴν Πελοποννησιακὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα μεθ᾽ αὐτῆς

---

[1] Διάνοιαν. Cod. 2766. τὰς διανοίας περιέχειν.

[2] Ἐπιθυμητῆς. Cod. 2766. ἐπεράσου.

[3] Ἐμίγην. Cod. 2766. Ἐμίχθην φιλίᾳ καὶ κοίτῃ.

[4] Καθὼς. Cod. 2766. ὡς σοῦ ταννῦν ἐρῶ, καὶ γλυκυς με πόθος καταβάλλει.

[5] Καλοῖς. Lege καλῶς. Cod. 2766. ἁπαλοῖς κατεκοιμήθησαν λέκτροις.

[6] Ὥρμα. Cod. 2766. πειρήει λέοντι παραπλήσιος.

[7] Θεάσηται. Cod. 2766. ἐάν που θεάσαιτο... θεοειδῆ.

[8] Δεῖξαι. Cod. 2766. ὑποδεῖξαι.

[9] Ἐθεάσατο. Cod. 2766. εἴπερ τις θεάσαιτο.

[10] Ἐξ ἴσου. Cod. 2766. ἐπίσης.

[11] Φανερά. Cod. 2766. δέδεικται.

Ἡ θεὰ ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου φέρουσα κατέθηκε,
Ἐκεῖσε [1] δὲ ἡ Ἑλένη ἡ θυγάτηρ τοῦ Αἰγιόχου Διὸς ἐκαθέσθη,
Τοὺς ὀφθαλμοὺς [2] εἰς τοὐπίσω στρέψασα· τὸν δὲ ἄνδρα αὐτοῦ λόγῳ ἐπέπληξε,
Παρεγένου ἐκ τοῦ πολέμου· καὶ εἴθε ὤφελες αὐτόθι ἀπολέσθαι,
Ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνδρὸς δαμασθεὶς, ὅστις ἐμοὶ [3] πρότερος ὑπῆρχεν ἀνήρ.
Οὕτως μὲν δὴ πρότερον ἐκαυχῶ τοῦ φιλοπολέμου Μενελάου,
Τῇ σῇ δυνάμει, καὶ ταῖς χερσὶ, καὶ τῷ δόρατι κρείττων εἶναι·
Ἀλλ᾽ ἄπιθι, ἀρτίως προσκάλεσαι τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον,
Ἐκ δευτέρου πολεμῆσαι ἐξ ἐναντίας. ἀλλὰ ἐγώ σε
Παύσασθαι παρακελεύομαι, [4] μηδὲ τῷ ξανθῷ Μενελάῳ
Πόλεμον πολεμεῖν ἐξ ἐναντίας καὶ μάχεσθαι,
Ἀσυνέτως, [5] μή ποτε ταχέως ὑπ᾽ αὐτοῦ τῷ δόρατι δαμασθῇς.
Πρὸς ταύτην δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνταποκρινόμενος [6] προσεῖπε,
Μηδαμῶς με, ὦ γύναι, λύπει [7] μου τὴν ψυχὴν τοῖς χαλεποῖς ὀνείδεσι.
Ἀρτίως [8] μὲν δὴ ὁ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν τῇ Ἀθηνᾷ·
Ἐκεῖνον δὲ πάλιν ἂν νικήσω ἐγώ· πάρεισι γὰρ θεοὶ καὶ ἡμῖν βοηθοί.
Ἀλλ᾽ ἄγε [9] δὴ κοιμηθέντες εἰς φιλίαν τραπῶμεν.

---

[1] Ἐκεῖσε. Cod. 2766. Ὅπου κάθιζε.

[2] Τοὺς ὀφθαλμούς. Cod. 2766. τὸ πρόσωπον ὀπίσω.

[3] Ἐμοί. Cod. 2766. ἐμός.

[4] Παρακελεύομαι. Cod. 2766. κελεύω, & πυῤῥῷ pro ξανθῷ.

[5] Ἀσυνέτως. Cod. 2766. ἀβούλως, & φονευθῇς, pro δαμασθῇς.

[6] Ἀνταποκρινόμενος. Cod. 2766. addit λόγοις.

[7] Λύπει. Cod. 2766. ἐπίπληττε.

[8] Ἀρτίως. Cod. 2766. ταχύ.

[9] Ἄγε. Cod. 2766. φέρε, νῦν εἰς συνουσίαν &c.

Οὐ γὰρ πώποτε ἐμὲ οὕτως καὶ τὴν διάνοιαν [1] περιεκράτησε ὁ ἔρως,
Οὐδ' ὁπότε σε πρῶτον ἐκ τῆς ἐπιθυμητῆς [2] Λακεδαίμονος
Ἁρπάξας, ταῖς θαλασσοπλόοις νηυσὶν ἔπλεον,
Ἐν δὲ τῇ τραχείᾳ νήσῳ ἐμίγην [3] τῇ φιλίᾳ καὶ συνουσίᾳ·
Καθὼς [4] νῦν σοῦ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐμὲ ἐπιθυμία καταλαμβάνει.
Ἔφη δὲ, καὶ προηγεῖτο ἐπὶ τὴν κοίτην, ὁμοῦ δὲ ἠκολούθησεν καὶ ἡ γυνή.
Καὶ οὗτοι μὲν δὴ ἐν τοῖς καλοῖς [5] τετρυπημένοις κατεκοιμήθησαν κοιτῶσι.
Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως κατὰ τὸ πλῆθος ὥρμα [6] θηρὶ ὁμοιούμενος,
Ἐάν ποτε θεάσηται [7] τὸν τοῖς Θεοῖς ὅμοιον Ἀλέξανδρον.
Ἀλλ' οὐκ ἐδύνατό τις τῶν Τρώων, ἢ τῶν ἐνδόξων συμμάχων,
Δεῖξαι [8] τότε τὸν Ἀλέξανδρον τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Οὐ γὰρ φιλίᾳ αὐτὸν ἔκρυπτον, ἐάν τις ἐθεάσατο. [9]
Ἐξ ἴσου [10] γὰρ πᾶσιν αὐτοῖς ἐμισεῖτο τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ καὶ μελαίνῃ.
Ἐν τούτοις δὲ προσεῖπεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες, καὶ οἱ Δαρδάνου ἀπόγονοι, καὶ σύμμαχοι·
Ἡ μὲν νίκη τοῦ φιλοπολέμου Μενελάου φανερά [11] ἐστι,
Ὑμεῖς δὲ, ὦ Τρῶες, τὴν Πελοποννησιακὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα μεθ' αὐτῆς

---

[1] Διάνοιαν. Cod. 2766. τὰς διανοίας περιέχει.

[2] Ἐπιθυμητῆς. Cod. 2766. ἐπεράστου.

[3] Ἐμίγην. Cod. 2766. Ἐμίχθην φιλίᾳ καὶ κοίτῃ.

[4] Καθώς. Cod. 2766. ὡς σοῦ τανῦν ἐρῶ, καὶ γλυκύς με πόθος καταβάλλει.

[5] Καλοῖς. Lege καλῶς. Cod. 2766. ἁπαλοῖς κατεκοιμήθησαν λέκτροις.

[6] Ὥρμα. Cod. 2766. περιήει λέοντι παραπλήσιος.

[7] Θεάσηται. Cod. 2766. ἐάν που θεάσαιτο... θεοειδῆ.

[8] Δεῖξαι. Cod. 2766. ὑποδεῖξαι.

[9] Ἐθεάσατο. Cod. 2766. εἴπερ τις θεάσαιτο.

[10] Ἐξ ἴσου. Cod. 2766. ἐπίσης.

[11] Φανερά. Cod. 2766. δέδεικται.

Ἀπόδοτε, [1] καὶ τιμὴν ἀποτίσατε τοῖς Ἕλλησι ἥντινα καὶ πρέπον ἐστὶ,

460 Ἥτις καὶ ἐν τοῖς μέλλουσι [2] γενεαῖς ὑπάρξει ἀνθρώποις καὶ ἀκουσθήσεται.

461 Οὕτως εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἐπῄνουν δὲ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες τὸν λόγον.

---

[1] Ἀπόδοτε. Cod. 2766. ἐκκομίσατε.... τὴν προσῆκον.

[2] Μέλλουσι. Cod. 2766. μεταγενεστέροις ἀνθρώποις ὑπάρξει.

VARIANTES LECTIONES
IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM,
'E duobus Codicibus Regiis 2687. & 2766. excerptæ.

VERS. 2. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν. Ambo Codices, κλαγγῇ ἐνοπῇ τ', omiſſo priori τ'.

Verſ. 11. Οὔτι. Cod. 2766. οὔ τι.

Verſ. 13. ὤρνυτ'. Cod. 2766. ὄρνυτ'.

Verſ. 34. Ἔλλαβε. Ambo Codices ἔλλαβε; prorſus ut Codex Bibliothecæ Paullinæ a celeberrimo Erneſto in optimâ omnium Homericarum Editione adhibitus.

Verſ. 36. Αὖθις. Ambo Codices αὖτις, ut Codex Bibl. Paullinæ, Editiones Florentinæ, ac Romanæ, a doctiſſimo Erneſto collatæ.

42. Ἔμεναι. Cod. 2684. ἔμμεναι, ut Florentina Editio, Aldina ſecunda & tertia, Juntina, & Romana. Ibidem, pro ὑπόψιον, ambo Codices habent ἐπόψιον, ut & edidit Clarkius. Vide Apollon. in Ὑπόψιον, p. 812.

57. Ἕσσ'. Sic habent cæteræ veteres Editiones. Barneſius reſtituit primus ἕσσ'; ut & legitur in duobus noſtris Codicibus.

64. Χρυσέης. Ambo Codices χρυσῆς, ut Codex Bibl. Paullinæ atque Editiones veteres.

65. Οὔτοι. Ambo Codices οὔ τι.

67. Νῦν δ' αὖτ'. Cod. 2684. νῦν αὖτ'. ut Mſ. Bibl. Paull. Ibidem habent Codices 2684. & 2766. με θέλεις, ut Editiones veteres, pro μ' ἐθέλεις, quod mallem.

80 Ἰοῖσίν τε. Cod. 2766. Ἰοῖσίν τε. at 2684. Ιοῖσί τε, ubi vides nullo ſpiritu notari τὸ ἰοῖσι, cum alii tenue, alii aſperum hic præferant.

84. Ἄνεῴ τ' ἐγένοντο. Cod. 2684. ἀνεῴ τε γένοντο.

102. Διακρινθεῖτε. Cod. 2766. διακρινθῆτε.

126. Μαρμαρέην. Codex 2766. πορφυρέην, ut & Aldina Editio. Sic in utrâque Metaphraſi πορφύρας. At in Gloſſis interlinearibus Codicis 2684. λευκήν.

137. Σεῖο. Sic in Cod. 2684. At σοῖο in Cod. 2766.

154. Εἴδον Ἑλένην. Codex 2684. habet ἴδον θ', & ſuperſcriptum ΕΙ, ut ſit εἴδον θ', quemadmodum Codex 2766. Editiones Florentinæ, & Aldina prima, habent ἴδον, pro εἶδον.

158. Ἀθανάτοισι. Codex 2684. ἀθανάτῃσι, prorſus ut Mſ. Bibliothecæ Paullinæ, & Éditiones veteres. Pro quo, teſte Clar. Erneſto, Turnebus, & alii, ſubſtituerunt ἀθανάτοισι. Ibidem, pro ἔοικεν, Codex 2766. ἔοικε.

160. Λίποιτο. Cod. 2766. λίπηται.

181. Ἠγάσσατο. Cod. 2766. ἠγάσατο. Sic ſupra idem verſu 171. καλέσαι habet pro καλέσσαι, & infra, verſu 207. ἐξείνισα pro ἐξείνισσα.

185. Φρύγας, ἀνέρας. Cod. 2684. ἀνέρας Φρύγας.

195. Πουλυβοτείρῃ. Cod. 2684. πολυβοτείρῃ; quemadmodum ſupra verſu 89.

196. Ἐπιπωλεῖται. Codices 2684. & 2766. ἐπιπολεῖται.

209. Ἀγειρομένοισιν. Cod. 2684. ἐν ἀγρομένοισι. & 2766. conjunctim, ἐναγρομένοισι. Sic notavit præclariſſimus Erneſti Codicem Bibliothecæ Paullinæ ἐν ἀγρομένοισι habere, at Florentinam Editionem, & Aldinam primam, ἀγρομένοισι, ſine ἐν.

239. Ἐπιέσθην. Cod. 2684. ἐπιέσθην, prorſus ut Florentina ac Romana Editio. At Cod. 2766. εἰπιέσθην.

252. Τάμνηται. Cod. 2684. & 2766. τάμνε, ut Mſ. Bibliothecæ Paullinæ. At Florentina, & Aldina prima Editio, τάμωμεν; quod præfert eruditiſſimus Erneſti.

257. Νίσσονται. Codd. 2684. & 2766. νέεσθαι. Quod unice verum puto; cum ſupra verſu 74. in omnibus Editionibus legatur νέεσθαι; & verſu 257. eadem iiſdem repetat verbis Homerus quæ ſupra attulerat verſu 74. & aliunde hæc forma, νέεσθαι, magis ſtylum hominis leges ac conditiones præſcribentis redoleat.

266. Μίμνον. Codd. 2684. & 2766. μένον. Quemadmodum infra verſu 341.

270. Ἐχόντων. Ambo Codices, ἐχόντι, ut Mſ. Bibl. Paull. ac Florentina Editio.

272. Ἄορτο. Ambo Codices ἄωρτο; quod merito præfert politiſſimus Erneſti, cum conſentiat Mſ. Bibl. Paull. & alii plures, Florentina & Aldina prima Editio, Heſychius & Suidas, ac alii Grammatici; addo & Apollonium quem vide pag. 234. in Ἄωρτο.

279. Τίνυσθον. Cod. 2766. τίνυσθον. Vide Clarkium in hunc locum.

290. Μαχέσομαι. Cod. 2766. μαχέσομαι. At Codex 2684. μαχήσομαι.

318. Θείοις δέ. Cod. 2684. θεοῖς, ἰδὲ &c. Vide Clar. Erneſtum ad Hom.

344. Διαμπερητῷ. Cod. 2766. διαμπερητῷ.

347. Πάντοσε ἴσην. Melius Codices 2766. & 2684. πάντοσ᾽ ἐΐσην. Conſonant Mſ. Bibl. Paull. Apollon. ac Heſ. ut in hunc merito annotavit Jeinſius. Sic infra, verſu 356. ambo Codices, ac Mſ. Bibl. Paullinæ, πάντοσ᾽ ἐΐσην.

351. Μη πρότερος. Cod. 2766. μὴ πρότερος.

357. Ὄμβριμον. Cod. 2766. ὄβριμον; prorſus ut Aldinæ Editiones.

361. Ἐρυσσάμενος. Cod. 2684. ἐρυσάμενος.

363. Διαθρύψειν. Ambo Codices, διαθρύψειν; ut Romanæ ac Aldinæ Editiones, & Mſ. Bibl. Paull.

365. Σεῖο. Cod. 2766. σοῖο.

367. Χείρισσ᾽ ἐάγῃ. Ambo Codices, ut alii Mſſ. ac Plutarch. Sympoſiac. Libr. 9. Probl. 13. χείρεσσιν ἄγῃ. Sed prius mihi magis arridet ob conciſum numerum, qui cum re expreſsâ mire convenit.

373. Εἴρυσσεν. Cod. 2684. εἴρυσεν.

387. Ναυσικλύτῃ. Cod. 2766. ναυσικλύτῃ.

388. Ἤσκει. Ambo Codices ἤσκει. Sed vide ad hunc verſum eruditiſſimum Erneſtum.

391. Διναλοῖσι λεχέεσσι. Cod. 2684. διναλοῖς λεχέεσσι.

393. Μαχεσσάμενον. Cod. 2684. μαχεσάμενον.

403. Καὶ κεῖθι. Codices ambo, κἀκεῖθι.

408. περὶ κεῖνον. Cod. 2766. περ' ἐκεῖνον.

409. Ποιήσεται. Cod. 2766. ποιήσει.

416. Μητίσομαι. Ambo Codices μητίσομαι, ut Mſ. Bibl. Paull. & Aldina ſecunda ac tertia.

429. Ἐμός. Cod. 2766. ἐμοί.

436. Δαμείης. Cod. 2684. & ejus Metaphraſis, δαμάσθης.

443. Πρότερον. Ambo Codices πρῶτον, & rectius. Sic Aldinæ Editiones.

445. Ἐμίγην. Cod. 2684. μίγην.

449. Φοῖτα. Ambo Codices, ἐφοίτα; ut Mſ. Lips. Vide Erneſtum ad Clarkii Homer.

450. Θεοειδέα. Ambo Codices, θεοειδῆ.

559. Ἦν τιν' ἔοικεν. Cod. 2766. ἦν ἐπέοικεν.

INDEX AUCTORUM AB APOLLONIO LAUDATORUM.

ÆSCHYLUS. In vocem Φοῖβος, pag. 832.

ÆSOPUS. In Ἄαδε, p. 48.

ALCMAN. In Κνώδαλον, p. 490.

ANACREON. In Θίσθαι, p. 418. Μῦθος, 558. & Χάσκεσθαι, p. 846.

ANTIGENES. In Ὀρθία, p. 614.

APION. In Ἀβάκησαν, p. 8. Ἄβρομοι, 12. Ἀβίαν 14. Ἀβαρβαρίη, 14. Ἀγαίνειν, 28. Ἀγαυὸν, 32. Ἀθύρει, 62. Ἀϊκὰς, 74. Ἄισυλα 78. Ἀισυντῆρι, 78. Ἄιηλον 84. Ἀιμασιὰς, 88. Ἀμάρη, 124. Ἄντυξ, 150. Ἀνδραχθέσι, 160. Ἀρητὸν, 204. Ἄσι, 210. Ἄσυ, 212. Αὐδήεσσα, 226. Ἀχαρίστερον, 234. Βαμβαίνων, 238. Βαθυπέπλων, 238. Βέρεθρον, 240. Βλήτροισι, 242. Βοάγρια, 248. Δύη 288. Ζαφελῶς, 380. Ζῶσρα, 384. Ἡμερὶς, 398. Θαλπωρὴ, 408. Θέλγειν, 414. Θεσπέσιον, 418. Θὴρ, 420. Θρυλίχθη, 422. Ἰονθάδος, 438. Κὴξ 476. Κλίσιον, 484. Κλυτόπωλος, 486. Κλιτὺς, 486. Κλωματόεσσαν, (Lege Κλωμακόεσσαν) 486. Κνώδαλον, 488. Κολανὸς, 492. Κόνις, 494. Κορώνη, 494. Κορωνίδες, 496. Κορύνη, 496. Κοτύλη, 498. Κρῖ, 504. Κύντερον, 508. Κυνέη, 508. Λαβρεύεσθαι, 516. Λαῖτμα, 518. Λαοσσόος, 518. Λαμπέσσα, 522. Λῆτον, 526. Λικριφὶς, 528. Μεσόδμη, 544. Μελαμβάνια, 548. Μῆνις, 550. Μόθος, 554. Νεαίρη, 566. Bis ibidem. Νέποδες, 570. Νηγάτεον, 572. Νηπύτιοι, 574. Νιφάδεσσι, 574. Ὀθόνη, 590. Οἰσυΐνοισι, 594. Οἰνοβαρῆσι πύλησι, 602. Ὀξυόεντι, 604. Ὀπυίειν, 608. Ὀρσοθύρη, 608. Ὀρεσκῴοισι, 608. Ὀρὸν, 612. Οὔατα, 618. Οὐλοχύτας, 620. Ὄψον, 628. Παλλὰς, 632. Παλάξαι, 634. Παλαιφάτα, 634. Πεξαμένη, 650. Πεφράδοι, 658. Πηδῷ, 660. Πειρή, 662. Πολιόν τε σίδηρον, 668. Πόρδαλις, 672. Πότνια, 674. Πραμνείῳ, 674. Προβλῶντι, 678. Πρόκας, 680. Προτραπέσθαι, 684. Πυκινὸν λέχος, 692. Πυλάρταο κρατεροῖο, 692. Πύργον, 696. Ῥήτρη, 702. Σιάλοιο, 718. Σίντιες, 720. Σκῶλος, 726. Σμινθεῦ, 726. Σμώδιξ, 728. Σόλος, 728. Σπιλάδες, 732. Συμφερτὴ, 744. Συνέῤῥηκται, 744. Σφαραγεῦντο, 750. Σφεδανὸν, 750. Σχέτλιος, 750. Σῶκος, 752. Τανύγλωσσοι, 758. Ταφὼν, 762. Τανύποδα, 762. Τρητοῖσι, 784. Τρίγληνα, 786. Τρίποδας, 786. Τῇ κε, 794. Ὑπάτη, 802. Ὑπεμνήμυκεν, 808. Ὑποσταχύοιτο, 810. Ὑπονηΐῳ, 812. Φαλὸς, 820. Φηγὸς, 824. Φῆρες 826. Φιλομειδὴς, 828. Φιν, 828. Φλέγμα, 832. Φυλίης, 842. Φωριαμοῖς, 844. Χαυλιόδοντα, 850. Χαμαιευνάδες, 850. Χρυσάμπυκας, 860. & Ὠμηστὴ, 872.

APOLLODORUS. In Ἀείρας, p. 50. Ἄλαλε, 218. Οἰοπόλῳ, 594. Πεξαμένη, 650.

INDEX
VOCUM HOMERICARUM
AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

A

A. 2
Ἀάατος. 4
Ἀαγές. 6
Ἀάλιον. 8
Ἀάπτους. 4
Ἀάσαι. 6
Ἀασάμην. 4
Ἄασαν. ibidem.
Ἀάσατο. 6
Ἀᾶσθαι. ibid.
Ἀασιφρονία. ibid.
Ἀασίφρων. ibid.
Ἀάσχετον. ibid.
Ἀᾶται. ibid.
Ἄατον. ibid.
Ἀβάκησαν. 8
Ἀβάλε. ibid.
Ἄβαντες. 16
Ἀβαρβαρέη. 14
Ἀβίων. 12
Ἀβλαβέες. ibid.
Ἀβλῆτα. 8
Ἀβληχρήν. ibid.
Ἄβρομοι. 10
Ἀβροτάξομεν. ibid.
Ἀβρότη. ibid.
Ἀβυδόθεν. 16
Ἀγάασθαι. 20
Ἀγαιομένου. 38
Ἀγακλυτά. 36
Ἄγαλμα. 30
Ἀγάννιφος. 26
Ἀγανοῖς. 36
Ἀγανοφροσύνη. ibidem.
Ἀγανόφρων. 22
Ἀγαπαζόμεθα. 22
Ἀγαπαζόμενοι. 20
Ἀγαπήνορα. 38
Ἀγαπήνορος. 16
Ἀγάρροος. 22
Ἀγαυόν. 32
Ἀγγελίην. ibid.
Ἀγείνεον. 26
Ἀγείρομεν. 30
Ἀγελαίην. 18
Ἀγελαστά. ibid.
Ἀγελείην. 30
Ἀγέρθη. 40
Ἀγέρωχοι. 36
Ἄγη. 20
Ἀγήνωρ. 34
Ἀγκάζοντο. 22
Ἀγκλίνας. 28

HESIODUS. In Ἀιπύτιον, p. 64. Αἰγύπτῳ, 66. Γύαλον, 266. Ἔινῃ, 308. Μηρεία, 550. Φαῦος, 834. (Ubi male habetur ἩΛΙΟ'ΔΩΡΟΣ.) Et in Χάλκεια, p. 848.
HOMERUS. Paſſim laudatur.
INCERTUS TRAGICUS. (Seu COMICUS) in Ἦτοι, p. 404.
LEXICOGRAPHI. In Ἀφήτορος, p. 230. Κὴρ ἀγλαὶ, 472. Μῶλυ, 560. Ὁμοιΐου πολέμοιο, 600. & in Ὀνείατα, p. 602.
PINDARUS. In Ξεινοδόκος, p. 582.
SIDON US. In Ἕρμαια, p. 362. & Ὑββάλλειν, p. 798. ubi ter citatur.
SIMONIDES. In Ξεινοδόκος, p. 582.
SIMONIDES AMORGINUS. In Φοξὸς, p. 836.
SOPHOCLES. (Ἐν Χρύσῃ) in Ἰνθάδος, p. 438. Σάκος, 710. & Σῶκος, p. 754.
TIMOGENES. (Seu TIMAGENES. Vide Præfat.) In Ἅρπυιαι, p. 206. ubi citatur ἐν ταῖς Παρεμφερέσι.
ZENODOTUS. In Ἀχιλλίην, p. 34. In Ζῶρον, 384. (Ubi male legitur ΖΗΝΟ'ΔΩΡΟΣ.) Et in Φερδῖος, p. 840.

INDEX
VOCUM HOMERICARUM
AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

A

Α. 2
Ἀάατος. 4
Ἀαγές. 6
Ἀάλιον. 8
Ἀάπτους. 4
Ἀάσαι. 6
Ἀασάμην. 4
Ἄασαν. ibidem.
Ἀάσατο. 6
Ἀᾶσθε. ibid.
Ἀασιφρονία. ibid.
Ἀασίφρων. ibid.
Ἀάσχετον. ibid.
Ἀᾶται. ibid.
Ἄατον. ibid.
Ἀβάκησαν. 8
Ἀβάλε. ibid.
Ἄβαντες. 16
Ἀβαρβαρέη. 14
Ἀβίων. 12
Ἀβλαβέες. ibid.
Ἀβλῆτα. 8
Ἀβληχρήν. ibid.
Ἄβρομοι. 10
Ἀβροτάξομεν. ibid.
Ἀβρότη. ibid.
Ἀβυδόθεν. 16
Ἀγάασθε. 20
Ἀγαιομένου. 38
Ἀγακλυτά. 36
Ἄγαλμα. 30
Ἀγάννιφος. 26
Ἀγανοῖς. 36
Ἀγανοφροσύνη. ibidem.
Ἀγανόφρων. 22
Ἀγαπαζόμεθα. 22
Ἀγαπαζόμενοι. 20
Ἀγαπήνορα. 38
Ἀγαπήνορος. 16
Ἀγάρροος. 22
Ἀγαυόν. 32
Ἀγγελίην. ibid.
Ἀγείνεον. 26
Ἀγειρόμεν. 30
Ἀγελαίην. 18
Ἀγελαστά. ibid.
Ἀγελείην. 30
Ἀγέρθη. 40
Ἀγέρωχοι. 36
Ἄγη. 20
Ἀγήνωρ. 34
Ἀγκάζοντο. 22
Ἀγκλίνας. 28

Ἀγκοῖναι. 22
Ἀγκυλομήτεω. 18
Ἀγκύλον. ibid.
Ἀγκυλοχεῖλαι. 38
Ἀγλαά. 18
Ἀγλαΐας. 14
Ἀγλαόκαρποι. 38
Ἄγματα. 206
Ἀγνοιήσασα. 38
Ἀγνοίησεν. 40
Ἀγνοίησι. Vide ſupra in Ἀγνοίησεν.
Ἀγνυμθμάων. 38
Ἀγορά. 18
Ἀγορεύειν. ibid.
Ἀγός. 16
Ἀγοστόν. 20
Ἄγραυλοι. 28
Ἄγρει. ibid.
Ἄγρην. 38
Ἄγριον ἆγα. 22
Ἄγριον αἰχμητήν. 28
Ἀγροιῶται. 16
Ἀγρονόμοι. 34
Ἀγρόται. 36
Ἀγροτέρας. ibid.
Ἀγρώστων. 28
Ἄγρωστις. Vide ſupra in Ἀγρώστων.
Ἀγυιαί. 32
Ἄγυρις. 18
Ἀγχηστῖναι. 24
Ἀγχιβαθής. ibid.
Ἀγχίμολον. ibid.
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν. 22
Ἀγχοῦ. 18
Ἀγών. 26
Ἀδαήμονες. 40
Ἄδδην. 46
Ἀδειής. 44
Ἀδεῖν. 8
Ἀδεῖν. Vide infra in Ἀδεῖνον.
Ἀδεῖνον. 44
Ἀδευκεῖ. ibid.
Ἀδέψητον. 46
Ἀδηκότες. 44
Ἀδινά. 40
Ἀδινὸν κῆρ. 44
Ἀδμήτην. 46
Ἄδος. 42
Ἄεθλος. 54
Ἄειδε. 48
Ἀείκαστος. 52
Ἀεικέλιον. ibid.
Ἀεικές. Vide ſupra in Ἀείκαστος.
Ἀεκαίζειν. 48
Ἀεκαίσωσιν. 50
Ἄειν. 48
Ἀείρας. 50
Ἀεκαζομένους. 46
Ἀέκητι. ibid.
Ἄελλα. ibid.
Ἄελπτον. 50
Ἀέξετο. 52
Ἀέσαι. 50
Ἀεσιφροσύνῃσιν. 54
Ἄζετο. ibid.
Ἀζηχές. 56
Ἄη. 58
Ἀήρ. ibidem.
Ἀήσυρον. ibid.
Ἀθεμιστία. 62
Ἀθεμίστων. 60
Ἀθέσφατον. 62
Ἀθηρηλοιγόν. 60
Ἀθρῆσαι. 62
Ἄθυμοι. 64
Ἀθύρει. 62
Ἄι. 64
Ἀιάη. ibid.
Ἀιγανέας. 68
Ἀιγείην κυνέην. 90
Ἀιγίλιπος πέτρης. 72
Ἀιγίοχος.

Αἰγίοχος. 88
Αἰγλήεντος. 68
Αἰγυπτιοί. 84
Αἰγύπτῳ. 66
Αἰδεῖαι. 72
Ἀΐδηλον. 80
Ἄϊδι. 68
Αἰδοῖος. 72
Ἀϊδρείῃ. 82
Ἄϊδρις. 90
Αἰζηοί. 82
Ἄϊης. 88
Αἴητον. 84
Αἰθαλόεν. 66
Αἴθεται. 80
Αἴθουσα. Vide infra in Αἴθουσα.
Αἰθούσης. 72
Αἰθρηγενέτης. 80
Αἴθρῳ. ibid.
Αἴθωνα. 66
Αἴθοπα οἶνον. ibid.
Ἀϊκάς. 74
Αἶεν. 90
Ἀϊκῶς. 86
Αἱμασιάς. 88
Αἵματος. 82
Αἵμονα. 68
Αἱμοφόρυκτα. 86
Αἰναρέτη. 70
Αἰνήσωσιν. ibid.
Αἰνίζομαι. 72
Αἰνόθεν αἰνῶς. 80
Αἰνομόροις. 70
Αἶνος. 68
Αἰνοπαθῆ. 70
Αἴνυται. 74
Ἀΐξαντες. 162
Ἀΐξασα. 74
Αἰολίην. 90
Αἰόλλει. Vide infra in Αἰόλλη.
Αἰόλλη. 76
Ἀΐον. ibid.
Αἰπύν. 64
Αἰπύτιον. ibid.
Ἄϊρος. 90
Αἶσα. 74
Αἴσημα. 86
Ἀΐσσων. 80
Αἴσιμα. Vide ſupra in Αἴσημα.
Ἄϊστος. ibid.
Αἴσυλα. 78
Αἰσυμνῆται. 88
Αἰσυμνητῆρι. 78
Αἴσχεα. 84
Αἰτίζων. 90
Αἰθρηγενέτης. 80
Αἴθρῳ. ibid.
Αἰχμηταί. 74
Αἶψα. 86
Αἰών. 84
Ἀκάκητα. 98
Ἀκαχίζεο. 92
Ἀκαλαῤῥείτης. 102
Ἀκάμαντα. 98
Ἀκαχήμενον. 92
Ἀκαιόμενον. 94
Ἀκέοντα. 102
Ἀκέοντες. Vide ſupra in Ἀκέοντα.
Ἀκερσεκόμης. 96
Ἀκεώμεθα. 102
Ἀκέων. ibid.
Ἀκηδέες. 98
Ἀκήδεσεν. 100
Ἀκηδέστως. 94
Ἀκήδησεν. Vide ſupra in Ἀκήδεσεν.
Ἀκήλητος. 94
Ἀκήματα. 90
Ἀκήρατα. 94
Ἀκήρατον. 90
Ἀκήριοι. 94
Ἀκιδνοτέρη. 98
Ἀκίχητα. ibid.

Ἄκικυς. 100
Ἀκλήρῳ. 92
Ἄκμηνος. ibid.
Ἀκμῆτες. 98
Ἀκμοθέτῳ. 96
Ἄκνηστις. 92
Ἄκοιτις. 96
Ἀκάλυς. 94
Ἀκόρητον. 100
Ἀκοστήσας. ibidem.
Ἄκουρον. ibid.
Ἀκράαντα. 104
Ἀκραῆ. 102
Ἄκρης πόλιος. 90
Ἄκριας. 96
Ἀκριτόμυθε. 104
Ἄκριτον. 96
Ἀκριτόφυλλον. 104
Ἀκριτόφωνοι. ibid.
Ἀκροκελαινιόων. 98
Ἀκρόκομοι. 94
Ἀκροπόλοις. 96
Ἀκροπόρους. 102
Ἀκροτάτῳ. ibid.
Ἀκτέανοι. 104
Ἄκυλος. 96
Ἀκύμων. 104
Ἀκωκή. 94
Ἄλα. 108
Ἀλάκη. 108
Ἀλάλκη. Vide ſupra in Ἀλάκη.
Ἀλαλκομενηΐς. 108
Ἀλαλύκτημαι. 110
Ἀλαός. 106
Ἀλαοσκοπιήν. ibid.
Ἀλαπαδνότεροι. 112
Ἀλαστήσας. ibid.
Ἄλαστον. 110
Ἄλγεα. 104
Ἀλδαίνει. 114
Ἀλεγεινοί. 110
Ἀλεγύνειν. ibid.
Ἀλεγύνετε. 116
Ἀλεείνων. 112
Ἀλέη. 106
Ἄλεισον. 112
Ἀλείφατι. Vide infra in Ἀλίφατι.
Ἀλέντες. 110
Ἀλεξάμενον. 108
Ἀλεξάνεμον. Vide ſupra in Ἀλεξάμενον.
Ἀλεωρή. 110
Ἀληθής. Vide infra in Ἀλῆτις.
Ἀλήϊος. 118
Ἀλητεύεσκον. 106
Ἀλῆτις. 118
Ἄλθετο. 108
Ἁλιαέες. 110
Ἀλίαστος. 116
Ἁλιάων. 106
Ἀλίγκιος. 104
Ἁλιμυρήεντα. 112
Ἄλιος. 106
Ἁλίπλοα. 112
Ἁλιπόρφυρα. 114
Ἆλις. 118
Ἀλιτήμων. 110
Ἀλίτην. ibid.
Ἀλίφατι. 118
Ἁλιῶσαι. 114
Ἄλκαρ. 108
Ἀλκί. 116
Ἀλλογνώτων. 108
Ἀλλοδαπός. 118
Ἀλλοειδέα. 114
Ἀλλοθρόους. 110
Ἀλλοπρόσαλλον. ibidem.
Ἀλλότριος. 118
Ἀλλοφρονέων. ibid.
Ἀλοία. 104
Ἀλοιφῆ. 112

Ἀλόπη. 120
Ἀλοσύδνην. 106
Ἀλόχω. 108
Ἀλύβαντος. 118
Ἀλύβη. 120
Ἀλυσκάζων. 112
Ἀλύσκανε. 114
Ἀλύσσοντες. ibidem.
Ἀλύων. ibid.
Ἀλφεσίβοιαι. 116
Ἀλφηστῆαι. ibidem.
Ἀλφίτου ἀκτήν. 112
Ἄλφοι. 106
Ἀλωή. 114
Ἄμαθος. 132
Ἀμαθύνει. ibidem.
Ἀμαλδύναι. 128
Ἀμαλήν. 136
Ἀμαλλοδετῆρες. 140
Ἀμαιμακέτην. Vide infra in Ἀμαιμακέτην.
Ἀμαιμακέτην. 124
Ἀμαξιτός. 130
Ἀμάρη. 124
Ἁμαρτῆ. 120
Ἁμαρτήσαντες. 144
Ἁμαρτήσεσθαι. 124
Ἀμαρτοεπής. 126
Ἀμάς. 132
Ἀματροχίας. 134
Ἀματροχόωντα. ibid.
Ἀμαυρόν. 126
Ἄμβατος. 130
Ἀμβλήδην. ibidem.
Ἀμβροσίη. 122
Ἄμβροτοι. 120
Ἀμέγαρτε. 124
Ἀμείβεσθαι. 120
Ἀμείλικτοι. 122
Ἄμεναι. 128
Ἀμενηνῶν. 144
Ἀμενήνωσεν. 130
Ἄμερδεν. 138
Ἀμέρδη. 146
Ἄμερσεν. 120
Ἀμησάμενος. 142
Ἀμήσαντες. 144
Ἀμήχανε. 138
Ἀμηχανίη. 142
Ἀμήχανοι. 144
Ἀμιτροχίτωνας. Vide infra in Ἀμφιτροχίτωνας.
Ἀμιχθαλόεσσαν. 132
Ἄμμε. 120
Ἀμμορίην. 144
Ἄμμορον. 140
Ἄμνιον. 126
Ἀμνισῷ. 144
Ἀμόθεν. 136
Ἀμοιβαδίς. 132
Ἀμοιβάς. 138
Ἀμοιβήν. 144
Ἀμοιβοί. 134
Ἀμολγῷ. 138
Ἄμοτον. 124
Ἄμπνυτο. 146
Ἄμπυξ. 122
Ἄμυδις. ibidem.
Ἄμυκλαι. 136
Ἀμύμων. 122
Ἀμύντορας. 140
Ἀμύξει. 136
Ἀμφαγαπαζόμενος. 144
Ἀμφαδίην. 138
Ἀμφαδόν. 132
Ἀμφασίη. 140
Ἀμφαφόωντα. 126
Ἀμφέθετο. 146
Ἀμφεκάλυψεν. 140
Ἀμφελάχαινε. 126
Ἀμφέξεσα. 146
Ἄμφηκες. 136
Ἀμφήλυθε. 142
Ἀμφηρεφέα. Vide in-

fra in Ἀμφιρεφέα.
Ἀμφήριστον. Vide infra in Ἀμφίρηστον.
Ἀμφιάλῳ. 138
Ἀμφίβασις. 132
Ἀμφιβρότη. 136
Ἀμφιγένεια. 132
Ἀμφιγυήεις. 128
Ἀμφιγύοισιν. 136
Ἀμφιδεδίνηνται. ibid.
Ἀμφιδρυφής. 128
Ἀμφίδυμοι. 134
Ἀμφιελίσσας. 126
Ἀμφιέποντες. ibid.
Ἀμφιθαλής. 128
Ἀμφίθετον. 122
Ἀμφικάρη. 128
Ἀμφικτίονες. 120
Ἀμφικύπελλον. 124
Ἀμφιλύκη. 134
Ἀμφιμάσασθε. 144
Ἀμφιμέμυκεν. 142
Ἀμφὶ πελέκκῳ. 128
Ἀμφιπολῆται. ibid.
Ἀμφιπελεύεις. 138
Ἀμφίπολος. 130
Ἀμφιρεφέα. ibid.
Ἀμφίρηστον. 138
Ἀμφιρύτη. 140
Ἀμφίς. ibidem.
Ἀμφὶς ἔχοιεν. 142
Ἀμφιστεφέες. Vide infra.
Ἀμφιστρεφέες. 126
Ἀμφιτρίτη. 142
Ἀμφιτροχίτωνας. 128
Ἀμφιφορεῦσι. 142
Ἀμφιχυθείς. 130
Ἀμφίχυτον. ibidem.
Ἀμφοτέρωθεν. 142
Ἀμφοῦδας. 144
Ἄμφω. 140
Ἄμφωτον. 134
Ἀνά. 146
Ἄνα. ibidem.
Ἀναβέβρυχε. 158
Ἀναβήμεναι. ibidem.
Ἀναβησάμενοι. 166
Ἀναβροχθέντος. 168
Ἀναγκαίη. 172
Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. 162
Ἀναγνοίην. 168 Ubi lege Ἀναγνοίη.
Ἀναγνώσῃ. 170
Ἀναδέσμην. 158
Ἀνάεδνον. 170
Ἀναιδής. ibidem.
Ἀναίνομαι. 154
Ἀνακτορίῃσι. 164
Ἄναλτον. 170
Ἀναμαιμάει. 176
Ἀναμάξεις. 150
Ἀναμετρήσαιμι. 170
Ἄναξ. 148
Ἀνάποινος. 176
Ἀναπρῆσαι. ibidem.
Ἀνάπυστα. 168
Ἀναρρῶγας μεγάροιο. 148
Ἀνάρσιοι. 154
Ἀναστήσας. 172
Ἀνασχόμενος. 170
Ἀναύδῳ. 172
Ἀναφῆναι. ibidem.
Ἀνάψαι. 174
Ἀνδράγρια. 160
Ἀνδρακάς. 158
Ἀνδραχθέα. 160
Ἀνδροκμήτῳ. 168
Ἀνδρομέοιο. 174
Ἀνδροτῆτα. 176
Ἀνεβάλλετο. 158
Ἀνέβραχε. 164

Ἀνεγνάμφθην. 162
ubi lege Ἀνεγνάμφθη.
Ἀνέγναμψαν. ibid.
Ἀνέγνω. 174
Ἀνεκήκιεν. 166
Ἀνέκραγον. 168
Ἀνεκυμβαλίαζον. 162
Ἀνελοίμην. ibid.
Ἀνεμορμύρεσκεν. 170
Ἀνεμοτρεφής. 152
Ἀνεμώλια. 168
Ἀνενήκατο. 166
Ἀνέξομαι. 162
Ἀνεροίβδησεν. 170
Ἀνέῤῥιψαν. 162
Ἀνεῤῥοίβδησεν. Vide ſupra in Ἀνεροίβδησεν.
Ἀνέσαιμι. 156
Ἄνεται. 166
Ἄνευθε. 160
Ἀνέφλυε. 168
Ἀνεχάζετο. 152
Ἀνέχεται. 174
Ἀνέχησι. ibid.
Ἄνεῳ. 154
Ἀνήκεστον. 168
Ἀνήνορα. 172
Ἀνηρήψαντο. 164
Ἀνθεμόεντα. 168
Ἀνθερεών. 148
Ἄνθεσι μήλων. 164
Ἀνίαζε. 176
Ἀνιεμβύη. 166
Ἀνιηρέστερον. 174
Ἀνιόντος. ibid.
Ἀνιπτόποδες. 160
Ἀννεῖται. 172
Ἀννέφελος. ibid.
Ἀνόπαια. 176
Ἀνόρουσε. Vide infra in Ἀνώρουσεν.
Ἄνσχεο. 212
Ἄντεται. 152
Ἀντί. 150
Ἀντιάνειραι. 160
Ἀντιάσειν. 164
Ἀντιβολῆσαι. 152
Ἀντιβολήσειν. 174
Ἀντίθεον. 160
Ἀντίθυρον. 166
Ἀντικρύ. 154
Ἀντιόων. 174
Ἀντιτορήσας. 152
Ἀντιφερίζειν. 170
Ἄντλῳ. 158
Ἄντυξ. 150
Ἀνώγειν. 152
Ἀνωϊστί. 172
Ἀνώϊστον. 154
Ἀνώρουσεν. 148
Ἄξαντε. 176
Ἀξίστῳ. 178
Ἄξετε. ibid.
Ἄξον. ibid.
Ἀξύλῳ. 176
Ἀοιδιάει. 178
Ἀολλέες. ibid.
Ἀολλίσασα. ibid.
Ἄορας. ibid.
Ἀορτήρ. ibid.
Ἀορτήρεσσιν. ibid.
Ἀοσσητήρ. ibid.
Ἀπάρνυται. ibid.
Ἀπαιτίζοντες. 180
Ἀπάλαμνος. 178
Ἀπαλεξήσειν. 180
Ἀπαλθήσεσθον. 178
Ἄπαστος. 180
Ἀπάτερθεν. 178
Ἀπατηλόν. ibid.
Ἀπαφίσκειν. 190
Ἀπάφων. 178
Ἀπειλεῖς. 180

Ἀπειραίη. Vide infra in Ἀπειραίη.
Ἀπείρονες. 192
Ἀπεκαίνυτο. 182
Ἀπεκόσμεον. ibid.
Ἀπέλεθρον. ibid.
Ἀπεμυθέομην. 180
Ἀπενάσσατο. ibid.
Ἀπειραίη. ibid.
Ἀπερείσια. ibid.
Ἀπερρίγασι. ibid.
Ἀπερύκει. ibid.
Ἀπερωεύς. ibid.
Ἀπεσκέδασεν. ibid.
Ἀπ' ἐσχαρόφιν. ibid.
Ἀπέφθιθον. ibid.
Ἀπηλεγέως. 182
Ἀπηλοίησεν. 188
Ἀπήμων. 182
Ἀπήνη. 190
Ἀπηύρα. 182
Ἀπήωροι. ibid.
Ἀπίης γαίης. ibid.
Ἀπ' ἰκριόφιν. ibid.
Ἀπινύοσαν. ibid.
Ἀπλοΐδας. ibid.
Ἀπό. ibid.
Ἀποβλύζων. 184
Ἀποβρίξαντες. 188
Ἀπογυιώσεις. Vide infra.
Ἀπογυιώσῃς. 186
Ἀποδίωμαι. 184
Ἀπὸ δόξης. 188
Ἀποδοχμώσας. 186
Ἀποδρύψει. 188
Ἀποδρύψωσιν. 186
Ἀποέρσε. ibid.
Ἀποθύμια. 188
Ἄποινα. 184
Ἀποκηδήσαντες. 186
Ἀπολάζεο. 188
Ἀπολείβεται. 190
Ἀπολιχμήσονται. 186
Ἀπολυμαίνοντο. 180
Ἀπολυμαντῆρα. 188
Ἀπομηνίσει. 190
Ἀπομόρξατο. 186
Ἀποπροέηκεν. ibid.
Ἀπόπροθεν. 186 & 190
Ἀποπτανέεσιν. 188
Ἀπορραίσει. 190
Ἀπορρῶγες. 186
Ἀπορρώξ. 190
Ἀπὸ σκοπῦ. 188
Ἀποσκύδμαινε. 186
Ἀποσταδά. ibid.
Ἀποστήσωνται. 184
Ἀποστίλβοντες. 190
Ἀπέστιχε. 186
Ἀποτμήξαντες. ibid.
Ἀποτμότατος. 190
Ἀπότροπος. 188
Ἀπούρας. 184
Ἀπόφημι. 188
Ἀποφθίμην. 184
Ἀποφώλια. ibid.
Ἀππέμψει. 190
Ἄπρηκτον. 192
Ἀπριάτην. 186
Ἀπροτίμαστος. 190
Ἄπτερος. 192
Ἀπτοεπές. 188
Ἀπύρυς τρίποδας. 190
Ἄρ. 192
Ἄρα. 202
Ἀράβησεν. 198
Ἄραβος. 204
Ἀραιαί. 196
Ἀραιθυρέη. 208
Ἄραξε. 206
Ἀράρισκεν. ibid.
Ἀραρυίας. 198
Ἀραρών. 208

Ἀργαλέην. 196
Ἀργεγνῶν. 198
Ἀργείη. 208
Ἀργειφόντης. 198
Ἀργεννῶν. Vide ſupra pag. 198. in Ἀργεγνῶν.
Ἀργέσαο νότοιο. 200
Ἀργέτη δημῷ. ibid.
Ἀργέτι δημῷ. Vide ſupra p. 200. in Ἀργέτη δημῷ.
Ἀργινόεντα. 202
Ἀργιόδοντος. 200
Ἀργόν. 196
Ἄργος. 194
Ἀργυρόπεζα. 198
Ἀρδμός. 202
Ἀρεθούσῃ. 208
Ἀρειῇ. Vide infra in Ἀρῇ p. 200
Ἄρειον. 198
Ἄρεκτον. 206
Ἀρεσάσθω. ibid.
Ἀρετᾷ. 202
Ἀρετήν. 206 Vide & p. 208
Ἀρή. 196
Ἀρήγειν. 198
Ἀρηΐα. 206
Ἀρηΐφατοι. 202
Ἀρηΐφιλος. ibid.
Ἀρηΐθοος. ibid.
Ἄρηρεν. 208
Ἀρηρομένη. 206
Ἀρηρός. 198
Ἄρης. 194
Ἀρητήρ. 196
Ἀρητόν. 204
Ἀρθμήσαντε. 200
Ἀρίγνωτοι. 204
Ἀριδείκετος. Vide infra p. 204
Ἀριδείκετος. ibid.
Ἀριζήλη. 206
Ἀρῇ. 200
Ἀριπρεπής. 208
Ἀρίσβη. ibid.
Ἄριστον. 206
Ἀρισφαλέα. 202
Ἀριφραδέα. 206
Ἄρκιον. 200
Ἅρμα. 208
Ἁρματροχιή. 204
Ἁρμονιάων. 192
Ἀρνειός. 198
Ἀρνευτῆρι. 204
Ἀρνύμενος. ibid.
Ἄροιτο. 196
Ἄρουρα. 204
Ἁρπαλέως. 202
Ἅρπη. ibid.
Ἅρπυιαι. 204
Ἄρσεν. 200
Ἀρτακίη. 208
Ἀρτεμέα. 198
Ἄρτια. ibid.
Ἀρτιεπής. 202
Ἀρτίπος. 200
Ἀρτύνετο. 202
Ἀρτύνθη. ibid.
Ἀσάμινθος. 210
Ἀσβέστη. 214
Ἄσβεστος. 212
Ἆσε. 210
Ἀσημάντοισιν. 212
Ἆσιν. ibid.
Ἀσίνη. 214
Ἀσκανίη. ibid.
Ἀσκελέως. 212
Ἀσκηθής. 210
Ἄσκοπος. 212
Ἀσπαστόν. 214
Ἀσπερχές. 212
Ἄσπετα. 210
Ἀσπιστάων. 212
Ἀσπουδεί. ibid.

Ἄσα. 212
Ἄσον. ibid.
Ἀσταχύεσσιν. ibid.
Ἀστεμφές. ibid.
Ἀστερίς. 214
Ἀστεροπητής. ibid.
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. 212
Ἀστράγαλος. 210
Ἄστυ. 212
Ἀστυβοώτην. 214
Ἀσύφηλος. 210
Ἀσφάραγον. 212
Ἀσφόδελον. 214
Ἀσωπός. ibid.
Ἀτάλαντον. 216
Ἀταλάφρονα. 218
Ἄταλλε. ibid.
Ἀταλόν. 214
Ἀτάρ. 218
Ἀτάρβητος. ibid.
Ἀταρτηροῖς. 216
Ἀτάσθαλος. 218
Ἀτειρής. 216
Ἀτεμβόμενος. 218
Ἀτίοντα. 214
Ἄτη. 216
Ἀτίζων. 214
Ἀτιτάλλει. 216
Ἄτιτος. ibid.
Ἄτλητον. 218
Ἆτος. 214
Ἀτραπός. ibid.
Ἀτρεκέως. 218
Ἀτρέμας. ibid.
Ἀτρυγέτοιο. 216
Ἀτρυτώνη. 218
Ἄττα. ibid.
Ἀτυζόμενοι. ibid.
Αὖ. 220
Αὐγάζομαι. 222
Αὐδήεσσα. 226
Αὖε. 224
Αὐέρυσαν. 226
Αὖθι. 220
Αὐΐαχοι. 222
Αὐλῆς. 224
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ibidem.
Αὐλιζομενάων. ibid.
Αὐλίς. 226
Αὐλός. 222
Αὐλῶπις. ibid.
Αὖον. 224
Αὐσταλέος. ibid.
Αὐτάγρετα. ibid.
Αὐτὰ κέλευθα. ibid.
Αὐτάρ. 220
Αὐτή. 222
Αὐτῆμαρ. 226
Αὐτίκα. 220
Αὖτις. ibid.
Αὐτμή. 222
Αὐτόδιον. 224
Αὐτόετες. 226
Αὐτοκασίγνητον. 224
Αὐτονυχί. 226
Αὐτοσχεδίη. 220
Αὐτοχόωνον. 224
Αὔτως. 220
Ἄφαλος. 230
Ἀφανδάνει. 228
Ἄφαρ. 226
Ἀφαυρότατος. ibid.
Ἄφενος. 228
Ἀφήμενος. 230
Ἀφήτορος. ibid.
Ἄφθιτον. ibid.
Ἄφλαστον ibid.
Ἀφλοισμός. ibid.
Ἀφόωντα. ibid.
Ἀφραδέες. ibid.
Ἀφραδέως. 228
Ἄφρεον. 230
Ἀφροδίτης. 228
Ἀφυσγετός. ibid.
Ἀφύσσων. ibid.

Ἀφωπλίζοντο

Ἀφωπλίζοντο. 230
Ἀχαιΐδα γαῖαν. 232
Ἀχαιοί. 234
Ἀχάριστα. 232
Ἀχαρίστερον. 234
Ἀχερωΐς. 232
Ἀχέρων. ibid.
Ἀχθομένους. 234
Ἄχθος. 232
Ἀχλύς. ibid.
Ἄχνας. ibid.
Ἄχος. ibid.
Ἀχρεῖον ἰδών. ibid.
Ἀχρημοσύνη. 234
Ἄχρις. 232
Ἀχυρμιαί. ibid.
Ἄψ. 234
Ἀψάσθην. ibid.
Ἄψεα. ibid.
Ἀψῖσι λίνου. ibid.
Ἄψορον. ibid.
Ἄψοῤῥον. Vide ſupra in Ἄψορον, p. 234
Ἀψοῤῥόου. ibid.
Ἄωροι. ibid.
Ἄωρτο. ibid.
Ἀωτεῖται. 236
Ἀώτου θεσπεσίοιο. ib.

B

Βάζειν. 238
Βαθυμάλλων. ibid.
Βαθυπέπλων. ibid.
Βάλανον. ibid.
Βάλλειν. ibid.
Βαμβαίνων. ibid.
Βάρδισται. ibid.
Βάσκε. ibid.
Βέβακται. 240
Βεβάμεν. 238
Βεβλήατο. 240
Βεβολημένος. ibid.
Βεβρίθασι. ibid.
Βεβροτωμένα. ibid.
Βεβρυκώς. ibid.
Βεβρυχώς. Vide ſupra in Βεβρυκώς.
Βεβῶσα. ibid.
Βέλεμνα. ibid.
Βέλος. ibid.
Βένθεα. ibid.
Βέρεθρον. ibid.
Βῆ. ibid.
Βηλός. ibid.
Βῆσα. 242
Βῆσαι. ibid.
Βητάρμονες. ibid.
Βίος. ibid.
Βιόσαο. ibid.
Βίοτος. ibid.
Βιοτροπίας. ibid.
Βιόωνται. ibid.
Βλάβεται. ibid.
Βλεμεαίνων. 244
Βλήτροισι. 242
Βλοσυρῆσι. Vide infra in Βλοασυρῆσι.
Βλοασυρῆσι. 242
Βλωθρήν. 244
Βλωμός. ibid.
Βλώσκει. ibid.
Βοάγρια. 248
Βόας αὔας. ibid.
Βοηθόον. 246
Βοήν. 248
Βόμβησε. ibid.
Βοὸς κέρας. 246
Βόσις. 248
Βοτοῖσι. 244
Βοτρυδόν. Vide infra in Βοτυδόν.
Βοτυδόν. 248
Βουγάϊε. 246
Βουθύεσκε. ibid.
Βουλεύσαντε. 248

Βουληφόροι. 248
Βουλυτός. 244
Βουπλῆγι. 246
Βοῶν. 244
Βοῶπις. 246
Βράασον. 250
Βράχε. ibid.
Βρεχμόν. ibid.
Βρίζοντα. ibid.
Βριήπυος. ibid.
Βρῖθον. ibid.
Βριθύ. ibid.
Βρίσαντες. ibid.
Βροτόεντα. ibid.
Βροτολοιγός. ibid.
Βροτός. ibid.
Βρύει. ibid.
Βυκτάων. ibid.
Βυσσοδόμευον. ibid.
Βυσσός. 252
Βωμούς. ibid.
Βῶν. ibid.
Βωστρεῖν. ibid.
Βωτιανείρη. ibid.
Βωτιανείρη. Vide ſupra in Βωτιανείρη.
Βώτορας. 252

Γ

Γαιήϊον. 256
Γαιήοχος. ibid.
Γαίων. 254
Γάλως. ibid.
Γαμέεσθαι. ibid.
Γαμφηλῇσι. 256
Γάνυται. 254
Γάργαρον. 256
Γαυλοί. 254
Γέγωνε. 256
Γένεαι. Vide infra in Γείνεαι.
Γείνεαι. 258
Γενεή. 256
Γενναῖον. 258
Γέντο. 260
Γένυς. ibid.
Γεραιάς. 258
Γερήνιος. ibid.
Γερούσιον. ibid.
Γέρων. ibid.
Γεφύρωσε. 256
Γηθοσύνη. 260
Γῆρυς. ibid.
Γλάγος. 262
Γλαυκῶπις. ibid.
Γλαφυραί. ibid.
Γλήνεα. 260
Γλυκύθυμος. 262
Γλυφίδας. 260
Γλωχῖνα. 262
Γναμπτὰς ἕλικας. ibid.
Γναμπτῇσι. ibid.
Γνύξ. ibid.
Γνωτόν. ibid.
Γόνος. ibid.
Γοργώ. 264
Γουνός. ibid.
Γραπτῦς. ibid.
Γύα. 266
Γύαλον. ibid.
Γυϊώσω. Vide infra in Γυώσω.
Γυναίων εἵνεκα δώρων. 266
Γυώσω. ibid.
Γωρυτός. ibid.

Δ

Δαήρ. 268
Δαΐ. 270
Δαιδαλόεν. 268

Δάηεν. 268
Δαΐζων. 270
Δαίμονες. 268
Δαΐφρων. ibid.
Δάμαρ. ibid.
Δάμνα. 270
Δαρδάπτουσι. ibidem.
Δάσκιον. 268
Δάσονται. 270. & infra ibidem.
Δασπλῆτις. 270
Δαφοινός. 268
Δάψαι. ibid.
Δαῶμεν. 270
Δεδαϊγμένοι. 274
Δεδεγμένα. 272
Δεδέξομαι. ibid.
Δεδήει. 274
Δεδμήατο. 272 & 274
Δεδοκημένος. 274
Δείδεκτο. 272
Δειδήμονες. 272 & 274
Δειελειήσας. 272
Δειελιήσας. Vide ſupra.
Δεικανάαται 274
Δεικνύμενος. ibid.
Δειλός. 270
Δεινός. 274
Δεινωτήν. 280
Δεινώτοῖσι λεχέεσι. ibid.
Δειρή. 272
Δέκτη. 274
Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. ibid.
Δέμνια. ibid.
Δενδίλλων. 272
Δεξιάδην. 274
Δέοιμι. ibid.
Δέπας. 272
Δερκομένοιο. ibid.
Δέρτρον. ibid.
Δεσμοί. 274
Δεύεται. 276
Δεῦρο. 274
Δεῦτε. ibid.
Δεψῆσαι. 276
Δήεις. ibid.
Δήϊοι. ibid.
Δηϊοτῆτος. ibid.
Δηλήμονες. 278
Δηλήσεται. 276
Δημοβόρος. ibid.
Δῆμον. ibid.
Δημός. ibid.
Δήνεα. 278
Δησάντων. ibid.
Διαγνάψας. 278
Διαίνειν. ibid.
Διακέρσαι. ibid.
Δι' ἄκριας. ibid.
Διακριδόν. ibid.
Διάκτορε. ibid.
Διαπλήσσοντες. ibidem.
Διαπρύσιον. ibid.
Διατρύγιος. ibid.
Διδυμάονε. ibid.
Δίενται. 280
Διεπέφραδεν. ibid.
Διέπουσι. ibid.
Διερῷ. ibid.
Διέχε. ibid.
Δίεται. ibid.
Διέχευαν. ibid.
Διήφυσεν. Vide infra in Διίφυσεν.
Διϊπετέος. 280
Διίφυσεν. ibid.
Δικλεῖδες. ibid.
Δίνεν. ibid.
Δινωτοῖσι λεχέεσι. Vide ſupra in

Δεινωτοῖσι λεχέεσσι.
Δίον. 280
Δῖος. ibid.
Διοτρεφέων. ibid.
Διπλῆν ἐκταδίην. ibid.
Δίπτυχα ποιήσαντες. 282
Δίσκυρα. ibid.
Διφᾶν. ibid.
Δίφρον. ibid.
Δίχα. ibid.
Δίψιον. ibid.
Δμῶες. ibid.
Δνοπαλίξεις. ibid.
Δνοφερόν. ibid.
Δολιχαύλους. 284
Δολιχήρετμοι. ibid.
Δολιχόν. ibid.
Δολιχόσκιον. ibid.
Δόνακας. ibid.
Δόξης. 286
Δοροῖσι. 284
Δόρπον. ibid.
Δόρυ. ibid.
Δουπῆσαι. 286
Δουρηνεκές. Vide in Δουρινεκές.
Δουρικλυτός. 284
Δουρικτητήν. ibid.
Δουρινεκές. ibid.
Δόχμια. ibid.
Δραίνεις. 286
Δρηστῆρες. ibid.
Δρηστοσύνην. ibid.
Δρυμά. ibid.
Δρυόχους. ibid.
Δυαὶ γάρ τε πύλαι. 282
Δύη. 288
Δυσαέος. ibid.
Δυσαριστοτόκεια. ib.
Δυσηλεγέος. ibid.
Δυσηχέος. ibid.
Δυσθαλπέος. ibid.
Δυσμενέων. ibid.
Δύσπαρι. ibid.
Δυσπέμφελος. 286
Δυσωρήσωσι. 288
Δυωδεκάβοιον. ibid.
Δῶ. 290
Δωδωναῖε. ibid.
Δώματα. ibid.
Δῶρον. ibid.
Δῶσι. ibid.

E

Ἐ.
Ἐά. 292
Ἐὰ δώματα. ibid.
Ἑάλη. ibid.
Ἑανός. ibid.
Ἐάφθη. 294
Ἐβεβρύχει. ibid.
Ἐβιόσαο. ibid.
Ἔβλυε. ibid.
Ἔβρισαν. ibid.
Ἐγγείνωνται. ibid.
Ἐγκέκληται. 296
Ἐγκέκλιται. Vide ſupra in Ἐγκέκληται.
Ἐγκοσμεῖτε. 294
Ἐγχεσίμωροι. ibid.
Ἔγχος. ibid.
Ἐγχριμφθήτω. ibid.
Ἐδανῷ. 296
Ἐδεύησεν. ibid.
Ἐδηλήσαντο. ibid.
Ἔδησεν. ibid.
Ἐδητύος. ibid.
Ἐδίνευον. ibid.
Ἕδνα. ibid.

Ἕδος.

Ἔδος.	296
Ἔδραθεν.	ibid.
Ἔδυνον.	ibid.
Ἐδωδή.	ibid.
Ἑέ.	ibid.
Ἐείσατο.	298
Ἐέλδωρ.	ibid.
Ἐελμένοι.	ibid.
Ἐέργων.	298
Ἐέρσας.	ibid.
Ἐερσήεις.	ibid.
Ἐῆος.	ibid.
Ἐθάμιζεν.	300
Ἔθεεν.	ibid.
Ἔθειραι.	ibid.
Ἐθελοντῆρας.	ibid.
Ἕθεν.	ibid.
Ἔθηκεν.	ibid.
Ἔθοντες.	ibid.
Ἐιαμενή.	302
Ἔιβει.	ibid.
Ἐιδαλίμας.	ibid.
Ἔιδατα.	ibid.
Ἔιδεται.	ibid.
Ἔιδετε. Vide in Ἔιδητε.	
Ἔιδητε.	ibid.
Ἐικοσινήριτ' ἄποινα.	ibid.
Ἐίκτην.	ibid.
Ἔικτο.	ibid.
Ἐικυῖα.	ibid.
Ἐιλαπίνη.	304
Ἔιλαρ.	ibid.
Ἔιλει.	ibid.
Ἐιλεῦντα.	ibid.
Ἐιλίποδας.	ibid.
Ἔιλυμα.	ibid.
Ἐιλυφόων.	ibid.
Ἔιμι.	ibid.
Ἔιναι.	308
Ἐινάνυχες.	304
Ἐινοσίφυλλον.	ibid.
Ἔιομένυ.	ibid.
Ἔιρερον.	ibid.
Ἔιρετο.	306
Ἐιρύαται.	ibid.
Ἔιρυαται.	ibid.
Ἔιρω.	ibid.
Ἐις.	ibid.
Ἐίσας.	308
Ἔισεν.	ibid.
Ἐίσης.	ibid.
Ἔισθα.	ibid.
Ἐισάθμην.	ibid.
Ἐίσκοντες.	ibid.
Ἐισοιχνεῦσιν.	310
Ἔισω.	ibid.
Ἐισωποί.	ibid.
Ἑκάεργος.	ibid.
Ἐκαίνυτο.	ibid.
Ἔκαμον.	ibid.
Ἐκάμοντο.	ibid.
Ἑκάτερθεν.	ibid.
Ἑκατηβόλος.	ibid.
Ἑκατόγχειρον.	ibid.
Ἐκέκασο.	312
Ἐκεχάνδει.	ibid.
Ἔκλεο.	ibid.
Ἔκμολεν.	ibid.
Ἐκολώα.	ibid.
Ἔκπαγλον.	ibid.
Ἐκπεπαταγμένος.	ibid.
Ἐκταδίην.	ibid.
Ἑκυρός.	ibid.
Ἔκυρσεν.	ibid.
Ἔκυσεν.	ibid.
Ἐλάτῃσιν.	ibid.
Ἐλαύνωσι.	ibid.
Ἐλαφηβόλος.	ibid.
Ἐλεαίρει.	ibid.
Ἐλέγξεις.	ibid.
Ἐλεγχείη.	314
Ἑλέλιξε.	ibid.
Ἐλελιχθέντες.	ibid.
Ἔλεξα.	ibid.

Ἐλεοῖς. 314
Ἐλέτην. ibid.
Ἐλεφαίρονται. Vide infra in Ἐλεφέρονται.
Ἐλέφαντα. 314
Ἐλεφέρονται. ibid.
Ἔλεψεν. ibid.
Ἐλιάσθη. ibid.
Ἕλικας. ibid.
Ἑλικώνιος. ibid.
Ἑλίκωπες. 316
Ἐλίσσετο. ibid.
Ἑλκυστάζων. ibid.
Ἐλλεδανοί. 316
Ἐλλόν. ibid.
Ἐλοίμην. ibid.
Ἕλον. ibid.
Ἔλπεται. ibid.
Ἐλπωρή. ibid.
Ἕλσαι. ibid.
Ἐλύσθη. ibid.
Ἑλώρια. ibid.
Ἐμάτησεν. 318
Ἐμβαδόν. ibid.
Ἐμβῄη. ibid.
Ἐμέλλετε. ibid.
Ἐμεῦ, Ἐμέο, Ἐμεῖο. ibid.
Ἐμίσυλλεν. ibid.
Ἐμμαπέως. ibid.
Ἔμμορε. ibid.
Ἐμνήμυκε. ibid.
Ἐμπάζετο. Vide in Ἐμπλάζετο.
Ἔμπαιος. Vide in Ἔμπεος.
Ἔμπεδον. 318
Ἔμπεος. ibid.
Ἔμπης. ibid.
Ἐμπλάζετο. 316
Ἐμπλήγδην. 320
Ἔμπλην. ibid.
Ἔμπορος. ibid.
Ἔμφυλον. ibid.
Ἔναξε. ibid.
Ἔναρα. ibid.
Ἐναρίζει. ibid.
Ἔναυλοι. 322
Ἐνδείνων. 324
Ἔνδειος. ibid.
Ἐνδίασαν ταχέας κύνας ὀτρύναντες. 322
Ἐνδίνων. Vide in Ἐνδείνων.
Ἔνδιος. Vide in Ἔνδειος.
Ἐνεῖκαι. 324
Ἔνεροι. ibid.
Ἐνέσακτο. ibid.
Ἐνετῆσι. ibid.
Ἐνεύναιον. ibid.
Ἐνηέος. ibid.
Ἔνθα. 326
Ἐνίησι. ibid.
Ἐνικλᾷν. ibid.
Ἐνισκίμφθη. 324
Ἔνισπεν. 326
Ἐννεσίῃσι. ibid.
Ἐννέωροι. 322
Ἐνοπή. ibid.
Ἔνοσις. ibid.
Ἔντεα. 326
Ἐντεσιεργούς. 322
Ἐντρέπεται. 326
Ἐντροπαλιζομένη. ibid.
Ἐντύνεαι. 328
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. ibid.
Ἐνώμα. ibid.
Ἐνωπῇ. ibid.
Ἒξ. ibid.
Ἐξαίτους. Vide infra in Ἐξίτους.
Ἐξαλός. 328

Ἐξανύω. 328
Ἐξαπάφοιτο. 330
Ἐξέμεν. ibid.
Ἐξερεείνων. ibid.
Ἐξερίπη. ibid.
Ἐξεσίην. ibid.
Ἐξέσσυτο. ibid.
Ἐξέτους. 328
Ἐξέφθιτο. 330
Ἐξήλατο. ibid.
Ἐξήλατος. Vide ſupra in Ἐξήλατο.
Ἐξηρώησαν. ibid.
Ἐξονομακλήδην. ib.
Ἔξυσ' ἀσκήσασα. ib.
Ἐξώφελλεν. ibid.
Ἔοι. ibid.
Ἑοῖ. 332
Ἑοῖο. ibid.
Ἑοῖς. ibid.
Ἑορτὴν. 330
Ἐπαιγίζοντα. 332
Ἐπακτῆρες. ibid.
Ἐπαλαστήσασα. ibid.
Ἐπαλλάξαντες. 332 & 354.
Ἐπάλυνεν. 332
πάρ οὖρος. ibid.
Ἐπαρτέας. ibid.
Ἔπασσεν. ibid.
Ἐπασσύτεροι. 334
Ἐπαύλους. ibid.
Ἐπαυρεῖν. ibid.
Ἐπείγετον. ibid.
Ἐπελήκεον. 336
Ἐπελώβευον. 334
Ἐπεμαίετο. ibid.
Ἐπέμυξαν. ibid.
Ἐπενήνεον. ibid.
Ἐπενήνοθεν. ibid.
Ἐπεπωλεῖτο. ibid.
Ἐπέρασας. 336
Ἐπερρώοντο. ibid.
Ἐπερρώσαντο. ibid.
Ἐπεσβόλος. ibid.
Ἐπεστεύοντο. ibid.
Ἐπεστέψαντο. ibid.
Ἐπετράπετο. ibid.
Ἐπέχραον. ibid.
Ἐπηγκενίδεσσιν. ib.
Ἐπηετανός. ibid.
Ἐπημοιβοί. 338
Ἐπήρατος. ibid.
Ἐπηρεφέες. ibid.
Ἐπήρκεσεν. ibid.
Ἐπῆρσεν. ibid.
Ἐπήσκηται. ibid.
Ἐπητῆ. ibid.
Ἐπήτριμα. ibid.
Ἐπί. 338 & 340
Ἐπιάλμενος. 332
Ἐπίβαθρον. 340
Ἐπιβαλλόμενος. 340 & 352
Ἐπιβλής. 340
Ἐπιβωσόμεθα. 342
Ἐπιβώτορι μήλων. ibid.
Ἐπιγνάμψασα. ibid.
’ πιγουνίδα. ibid.
Ἐπιγράβδην. Vide infra.
Ἐπιγράμβην. 342
Ἐπιδημεύοις. ibid.
Ἐπιδίφρια. ibid.
Ἐπιδραμέτην. ibid.
Ἐπιδώμεθα. ibid.
Ἐπιδωσόμεθα. ibid.
Ἐπιεικέα. 344
Ἐπιεικές. ibid.
Ἐπιειμένε. ibid.
Ἐπιείσομαι. ibid.
Ἐπίηλεν. ibid.
Ἐπίηρα. ibid.
Ἐπιζάφελος. ibid.
Ἐπιθήσομεν. ibid.

Ἐπιθρέξαντος. 344
Ἐπιθύουσιν. 346
Ἐπικάρα. ibid.
Ἐπικάρσια. ibid.
Ἐπικέλσαντας. ibid.
Ἐπικεύσω. ibid.
Ἐπίκλοπος. ibid.
Ἐπιλίγδην. ibid.
Ἐπιλλίζουσι. ibid.
Ἐπιμασσάμενος. ibid.
Ἐπίμαστον. ibid.
Ἐπιμίξ. ibid.
Ἐπίνυσσεν. ibid.
Ἐπίουρος. ibid.
Ἐπιῤῥήσεσκον. 338
Ἐπισεύας. 348
Ἐπισκύνιον. ibid.
Ἐπισμυγερῶς. ibid.
Ἐπίσπαστον. ibid.
Ἐπισσείῃς. ibid.
Ἐπισσώτρων. ibid.
Ἐπισταδόν. ibid.
Ἐπιστάμενος. ibid.
Ἐπιστάτη. 350
Ἐπιστεφέας. ibid.
Ἐπίστηται. 348
Ἐπιστροφάδην. 350
Ἐπίστροφος. ibid.
Ἐπισφυρίοις. ibid.
Ἐπισχερώ. ibid.
Ἐπισχεσίην. ibid.
Ἐπιτάῤῥοθοι. ibid.
Ἐπιτεῖλαι. ibid.
Ἐπιτειλαμένῳ. ibid.
Ἐπιτετράφαται. Vide infra.
Ἐπιτετράφατε. 352
Ἐπιτηδές. ibid.
Ἐπὶ τ᾽ ἠμύει. 338
Ἐπίτονος. 352
Ἐπιτρέψαι. ibid.
Ἐπίφρονα. ibid.
Ἐπιψαύσῃ. ibid.
Ἐπιωγαί. ibid.
Ἔπλετο. ibid.
Ἐπλίσσοντο. 352
Ἐπορεξάμενος. 354
Ἔπορον. ibid.
Ἔπυσαν. ibid.
Ἑπταβόειον. ibid.
Ἑπταπόδην. ibid.
Ἕπταχα. ibid.
Ἐπτύσσοντο. ibid.
Ἐπώχατο. ibid.
Ἔραζε. ibid.
Ἐραννῆς. ibid.
Ἐρατίζων. 356
Ἔργον. ibid.
Ἕρδειν. ibid.
Ἐρέθοντες. ibid.
Ἐρεμνή. ibid.
Ἔρεξεν. 362
Ἐρεικόμενος. Vide infra in Ἐρικόμενος.
Ἐρεπτόμενον. 356
Ἔρεσσον. ibid.
Ἐρετμόν. ibid.
Ἐρεῦσαι. ibid.
Ἔρεψα. ibid.
Ἐρέων. ibid.
Ἐρηρέδαται. 358
Ἐρητύειν. ibid.
Ἐρήτυθεν. ibid.
Ἐριαύχενας. ibid.
Ἐριγδούπου. ibid.
Ἔριζεν. ibid.
Ἐριθηλέας. ibid.
Ἐρικόμενος. ibid.
Ἐρικυδέα. ibid.
Ἐριούνιος. ibid.
Ἔρις. ibid.
Ἐρισθενέος. 360
Ἐριτίμοιο. ibid.
Ἑρκείου. Vide infra in Ἑρκίου.

Ἑρκίου.

Ἑρκίου. 360
Ἕρκος. ibid.
Ἕρματα. ibid.
Ἑρμῆν'. 362
Ἕρνεϊ. ibid.
Ἑρπύζων. 364
Ἔῤῥε. ibid.
Ἐῤῥίγησι. ibid.
Ἔῤῥων. ibid.
Ἕρσαι. ibid.
Ἐρυμνήν. ibid.
Ἐρύουσι. ibid.
Ἐρύσομεν. ibid.
Ἐρχθέντα. 358
Ἐρωδιός. 364
Ἐσεμάσσατο. ibid.
Ἐσήκασθεν. ibid.
Ἔσθος. ibid.
Ἔσκε. ibid.
Ἕσπερος. 366
Ἕσσο. ibid.
Ἐστέ. ibid.
Ἐστόρεσεν. ibid.
Ἔσταρι. ibid.
Ἐστυφέλιξεν. ibid.
Ἐσφήκοντο. 368
Ἐσχάρα. 366
Ἔσχεν. 368
Ἔσχοντο. ibid.
Ἔται. ibid.
Ἑταιρίσσαι. ibid.
Ἑταῖροι. ibid.
Ἐτάλασσεν. ibid.
Ἐτεκμήραντο. ibid.
Ἐτεοκρῆτες. ibid.
Ἑτεραλκέα. ibid.
Ἑτερήμεροι. ibid.
Ἐτέταλτο. ibid.
Ἔτετμεν. 370
Ἔτορε. ibid.
Ἐτύγχανεν. ibid.
Ἓυ. ibid.
Ἔυαδεν. ibid.
Ἐυδείελον. Vide infra.
Ἐυδίελον. ibid.
Ἐυηγενέων. ibid.
Ἐυηγεσίης. ibid.
Ἐυήνορα. ibid.
Ἐυλάς. 372
Ἔυληρα. ibid.
Ἐυνάς. ibid.
Ἐυνήσαιμι. ibid.
Ἔυνις. ibid.
Ἐυπηγέες. ibid.
Ἔυφρησον. ibid.
Ἐυράξ. ibid.
Ἔυρος. 374
Ἔυρυναν. ibid.
Ἐυρύοπα. ibid.
Ἐυρυπόροιο. ibid.
Ἐυρώεντα. ibid.
Ἐΰς. ibid.
Ἐΰσκαρθμοι. ibid.
Ἐΰσκοπον. ibid.
Ἐΰσταθέος. ibid.
Ἔυτε. ibid.
Ἔυφρων. ibid.
Ἐυχωλήν. ibid.
Ἐφέπισκον. 376
Ἐφέποντες. ibid.
Ἐφετμή. ibid.
Ἐφεψιόωνται. ibid.
Ἐφημοσύνης. ibid.
Ἐφήσω. ibid.
Ἐφιέμενος. ibid.
Ἔφλυε. ibid.
Ἐφόλκαιον. Vide infra.
Ἐφόλκεον. ibid.
Ἐφράσθην. ibid.
Ἐφράσθης. Vide ſupra in Ἐφράσθην.
Ἔφυδρος. 376
Ἐφύρους. ibid.
Ἐχάνδανεν. 378
Ἔχεαι. ibid.

Ἐχεπευκές. 378
Ἔχῃ. ibid.
Ἔχματα. ibid.
Ἐχόμην. ibid.
Ἐχώμεθα. ibid.
Ἕψεαι. ibid.
Ἑψιαάσθων. ibid.
Ἕω. ibid.
Ἐῶμεν. ibid.

Z

Ζαής. 380
Ζάκοτος. ibid.
Ζατρεφέων. ibid.
Ζαφελῶς. ibid.
Ζαφλεγέες. ibid.
Ζαχρειῶν. ibid.
Ζείδωρος. ibid.
Ζοφερή. ibid.
Ζόφον ἠερόεντα. ib.
Ζυγόδεσμον. 382
Ζωάγρια. ibid.
Ζώγρει. ibid.
Ζωή. ibid.
Ζώνη. ibid.
Ζώννυσθαι. ibid.
Ζωρότερον. ibid.
Ζωστήρ. ibid.
Ζῶστρα. 384

H

Ἦ. 386
Ἥβης. 388
Ἠγάθεον. ibid.
Ἠγηλάζει. ibid.
Ἠγίνεον. ibid.
Ἠγνοίησεν. 390
Ἠδέ. ibid.
Ἤδη. ibid.
Ἦδος. ibid.
Ἠέ. ibid.
Ἠερέθονται. 392
Ἠερίη. ibid.
Ἠεροειδέα. ibid.
Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. ibid.
Ἠεροφώνων. ibid.
Ἤθεα. ibid.
Ἠθεῖε. ibid.
Ἤϊα. ibid.
Ἦκα. 394
Ἤκαχεν. ibid.
Ἤκιστος. ibid.
Ἠλακάτη. ibid.
Ἤλασαν. ibid.
Ἠλάσκουσαι. ibid.
Ἠλάστεον. 396
Ἠλεέ. ibid.
Ἠλέκτωρ. ibid.
Ἠλεύμενος. ibid.
Ἠλίβατος. ibid.
Ἦλιθα. ibid.
Ἠλιτόμηνον. ibid.
Ἤλυξεν. ibid.
Ἠμαθόεντος. ibid.
Ἦμαρ. 398
Ἠμάτιαι. ibid.
Ἡμερίς. ibid.
Ἡμιπέλεκκα. ibid.
Ἡμιτελής. ibid.
Ἥμονες. 400
Ἤμυσε. ibid.
Ἦν. ibid.
Ἤνοπα. ibid.
Ἤπειρος. ibid.
Ἠπεροπεύει. 402
Ἠπιόδωρος. ibid.
Ἠπύει. ibid.
Ἤραρον. ibid.
Ἦρι. ibid.
Ἠριγένεια. ibid.
Ἤρικε. ibid.
Ἠρίον. ibid.

Ἠρτύνετο. 402
Ἠρώησαν. ibid.
Ἡρώων. ibid.
Ἧς. ibid.
Ἥσατο. 404
Ἧστην. ibid.
Ἤτοι. ibid.
Ἠΰκομος. ibid.
Ἠΰς. ibid.
Ἠΰτε. ibid.
Ἥφαιστος. ibid.
Ἤφυσε. 406
Ἠχή. ibid.
Ἦχι. ibid.
Ἤχλυσεν. Vide infra in Ἤχλυσεν.
Ἤχλυσεν. 406
Ἥψατο. ibid.
Ἠώς. ibid.

Θ

ΘΑΛΑΣΣΕΝ. 408
Θαιρός. ibid.
Θαλάμη. ibid.
Θαλαμηπόλος. ib.
Θαλείη. ibid.
Θαλερόν. ibid.
Θαλέων. ibid.
Θαλίη. Vide ſupra in Θαλείη.
Θάλος. ibid.
Θαλπωρή. ibid.
Θαλύσια. 410
Θαμέες. ibid.
Θάμνοι. ibid.
Θαυμαίνοντες. 412
Θεειν. ibid.
Θειώσω. ibid.
Θειλόπεδον. ibid.
Θεῖνα. ibid.
Θέλγειν. 414
Θέλειν. ibid.
Θέμις. ibid.
Θεοπρόπιον μάντευμα. 416
Θεουδής. ibid.
Θεόφιν. ibid.
Θεράποντες. 418
Θέρεσθαι. ibid.
Θέσθαι. ibid.
Θεσπέσιον. ibid.
Θεσπιδαής. 420
Θεσπιν. 418
Θέσφατον. 420
Θεύσεσθαι. ibid.
Θηεῖτο. ibid.
Θηλυτεράων. ibid.
Θημών. ibid.
Θημῶνα. Vide ſupra in Θημών.
Θήν. ibid.
Θήρ. ibid.
Θήσατο. ibid.
Θῆτες. ibid.
Θοῇσι. ibid.
Θούριδος ἀλκῆς. 422
Θρασυμέμνονα. ibid.
Θρέξαι. ibid.
Θρέψας. ibid.
Θρῆνυς. ibid.
Θριγκός. ibid.
Θρόνα. ibid.
Θρυλίχθη. ibid.
Θρυλλίχθη. Vide in Θρυλίχθη.
Θρωσμός. ibid.
Θυέεσσι. 424
Θύελλαι. ibid.
Θυέων. ibid.
Θυμαρέα. ibid.
Θυμηγερέων. ibid.
Θυμοβόροι. ibid.
Θυμοραϊστής. ibid.
Θυοσκόος. ibid.
Θυρεόν. ibid.

Θυρηθέα. 424
Θύσανοι. ibid.
Θύσθλα. 426
Θυώδεα. ibid.
Θῶες. ibid.
Θωήν. ibid.
Θῶκος. ibid.
Θώρηκος γύαλον. ib.
Θωρῆξαι. ibid.

I

Ἴα. 428
Ἰάνετο. ibid.
Ἴαλλον. ibid.
Ἰάονες. 430
Ἰαύειν. 428
Ἰάψη. ibid.
Ἰδέ. 430
Ἴδιον. ibid.
Ἰδνώθη. ibid.
Ἰδρεῖ. ibid.
Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. ibid.
Ἰεὶ. ibid.
Ἵει. ibid.
Ἵειν. 432
Ἱεράων. 442
Ἱερεύς. 430
Ἱερὸν ἰχθύν. 432
Ἴηος. ibid.
Ἴθαρ. 434
Ἴθματα. 432
Ἰθυκτίωνα. Vide in Ἰθυπτίωνα.
Ἰθύν. ibid.
Ἰθύνταται. 432
Ἰθυπτίωνα. ibid.
Ἰθὺς νηῶν. 434
Ἱκάνειν. ibid.
Ἵκωμαι. ibid.
Ἰλαδόν. ibid.
Ἰλάασι. ibid.
Ἰλύσω. 436
Ἱμάς. ibid.
Ἱμάσθλην. ibid.
Ἵνα. ibid.
Ἰνδάλλετο. ibid.
Ἶνες. ibid.
Ἰνίον. ibid.
Ἰξάλυ. ibid.
Ἰοδνεφές. ibid.
Ἰοειδέος. 438
Ἰόεντα. ibid.
Ἰοί. ibid.
Ἰόμωροι. ibid.
Ἰονθάδος. ibid.
Ἰότητι. ibid.
Ἰοχέαιρα. ibid.
Ἶπες. 440
Ἱππηλάτα. ibid.
Ἱππημολγῶν. Vide in Ἱππομολγῶν.
Ἱππιοχάρμην. ibid.
Ἱππόβοτον. ibid.
Ἱπποδάσεια. ibid.
Ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. ibid.
Ἱπποκορυσταί. ibid.
Ἱππομολγῶν. 442
Ἱπποσυνάων. ibid.
Ἱππόται. 440
Ἵρερον. 442
Ἵρεσιν ἐοικότες. ibidem.
Ἶς. 444
Ἴσαν. 446
Ἴσασι. 444
Ἴσθμιον. ibid.
Ἴσκειν. ibid.
Ἰσοφαρίζειν. ibid.
Ἰσοφόροι. ibid.
Ἱστοδόκη. 446
Ἱστοπέδη. 444
Ἱστός. ibid.
Ἴστωρ. ibid.

Ἰσχανάασθαι

Ἰχανάασθαι. 446
Ἰχανόωντο. ibid.
Ἵκεο. 444
Ἴτην. 446
Ἴτυς. ibid.
Ἰϋγμός. ibid.
Ἰΰζουσι. ibid.
Ἰφθίμη. 448
Ἰφθίμους. ibid.
Ἴφια μῆλα. ibid.
Ἶψαι. ibid.
Ἰός. 450
Ἰωγή. 448
Ἰωή. ibid.
Ἰωκή. 450
Ἰών. ibid.

K

Καγχαλόωσα. 452
Καδδέθορε. ibid.
Καδδραθέτην. ibid.
Κάειρα. ibid.
Καὶ ἄλλο. ibid.
Καίνυσθαι. ibid.
Καιροσέων. ibid.
Κακά. 454
Κακκείαι, ibid.
Κακόῤῥοον. 460
Κακός. 452
Κακ' ὀασσόμενος. 454
Καλά. ibid.
Καλάμην. 456
Καλαύροπα. 454
Καλήτορα. 456
Κάλλεϊ. ibid.
Καλλίσφυρος. 454
Κάλυκας. ibid.
Καμμινοίῃ. 458
Καμμονίην. 456
Κάμμορε. 458
Κάπετος. ibid.
Κάρη. ibid.
Κάρκαιρε. ibid.
Καρὸς αἴσῃ. 466
Καῤῥέζουσα. 460
Καῤῥόον. Vide in Κακόῤῥοον.
Καρτερός. 458
Κάρτος. ibid.
Καρχαλέοι. ibid.
Καρχαρόδοντες. ibid.
Κάρψω. ibid.
Κασίγνητος. 460
Καστορνῦσα. ibid.
Κάσχεθε. ibid.
Κατά. 462
Καταβρόξειε. ibidem.
Κατάγει. 464
Κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν. ibid.
Καταείμενον. 466
Καταείνυον. ibid.
Καταζήνασκε. 464
Καταθύμιος. 466
Καταῖτυξ. 464
Κατακαίριον. 466
Κατακλῶθες. 462
Κατ' ἀμαξιτόν. 466
Κατάνεται. 462
Κατάντηστιν. Vide in Καταντίστην.
Καταντίστην. 464
Καταπέψῃ. 462
Κατὰ στεφάνης. 468
Κατάστησον. 466
Κατείβετο. 462
Κατεμήσατο. 466
Κατέστυγε. 460
Κατηρεφέας. 464
Κατηφείη. ibid.
Κατήφονες. ibid.
Κατοίσεται. 466
Κατωμαδόν. 464
Καυλός. 466

Καυστειρῆς. 466
Κεάσαι. 468
Κεδνή. ibid.
Κειμήλια. ibid.
Κεκαδών. ibid.
Κεκορυθμένος. ibidem.
Κεκριμένον. ibid.
Κελαδεινή. Vide in Κελαδεινή.
Κελαδεινή. 470
Κελαινόν. ibid.
Κελαρύζει. ibid.
Κελσάσησι. ibid.
Κεμάς. ibid.
Κεντρηνεκέας. ibidem.
Κέρ᾽ ἀγλαέ. 472
Κεραΐζε. ibid.
Κεράμῳ. ibid.
Κερδαλέον. 470
Κερδαλεόφρων. 474
Κερτομίοις. 472
Κέσκετο. 474
Κεσός. 472
Κευθμῶνες. 474
Κήδεα. ibid.
Κηδείυς. ibid.
Κήδεος. ibid.
Κήδετο. ibid.
Κῆλα. 476
Κηλείῳ. ibid.
Κηληθμῷ. ibid.
Κήξ. ibid.
Κῆρ. ibid.
Κηρεσιφορήτυς. 478
Κήρυκες. ibid.
Κήτειο. ibid.
Κήτειοι. Vide in Κήτειο.
Κητώεσσαν. 478
Κηώδει. ibid.
Κίκυς. 480
Κινυρή. ibid.
Κίρκος. ibid.
Κισσύβιον. ibid.
Κίστη. ibid.
Κιχείω. ibid.
Κίχλαι. ibid.
Κλειτάς. 482
Κλέος. ibid.
Κλέψαι. 480
Κλήδην. 482
Κλῆθρη. 484
Κληΐδας. 482
Κλήρυς. 480
Κλητύς. 482
Κλισίην. 484
Κλίσιον. 484
Κλισμός. ibid.
Κλιτύς. 486
Κλόνος. 484
Κλοτοπεύειν. 486
Κλύειν. 484
Κλυτόπωλος. 486
Κλωμακόεσσαν. Vide in Κλωματόεσσαν.
Κλωματόεσσαν. 486
Κνῆμαι. 488
Κνημύς. ibid.
Κνῆστις. 486
Κνίσης. 490
Κνυζηθμῷ. 488
Κνώδαλον. ibid.
Κνώσσειν. ibid.
Κοιμηθέντι. 492
Κοῖτος. 490
Κολλητὰς σανίδας 498
Κόλλοπι. 492
Κόλπον ἀνιεμένη. ibid.
Κολωνός. ibid.
Κολωός. ibid.
Κομιεῖν. ibid.

Κόνις. 492
Κόπρος. 494
Κόρακος πέτρη. 496
Κορήσατε. ibid.
Κορθύεται. ibid.
Κόρσην. ibid.
Κορυθαίολος. ibid.
Κορύνη. ibid.
Κορύσσετο. ibid.
Κορώνη. 494
Κορωνίδες. 496
Κοσμῆσαι. ibid.
Κόσμος. 498
Κότος. ibid.
Κοτύλη. ibid.
Κοτυληδονόφιν. 500
Κοτυλήρρυτον αἷμα ibid.
Κουρῆτες. 498
Κουρίζων. 496
Κουρίξ. 498
Κοῦρος. ibid.
Κραναή. 500
Κράναι. ibid.
Κραταιγύαλοι. ibidem.
Κραταίπεδον. ibid.
Κραταιτάων. ibid.
Κρατύς. ibid.
Κρεῖον. 500
Κρηδέμνῳ. 502
Κρήτη ἑκατόμπολις. ibid.
Κρῖ. 504
Κρήνοντες. 502
Κρεαίνων. ibid.
Κροκόπεπλος. 504
Κρόσσας. ibid.
Κρυόεσσα. ibid.
Κτέρεα. ibid.
Κτιδέη. ibid.
Κτίλος. 506
Κύδει γαίων. ibid.
Κύδηνε. ibid.
Κυδοιμός. ibid.
Κύδωνες. ibid.
Κυκεῶ. ibid.
Κύκλα. ibid.
Κυκλήσομεν. ibid.
Κυλλήνιος. 508
Κύμβαχος. ibid.
Κύμινδις. ibid.
Κυνάμυια. ibid.
Κυνέη. ibid.
Κυνοραϊστέων. ibid.
Κύντερον. ibid.
Κύπελλον 510
Κύπρις. 512
Κύρμα. 510
Κύσε. ibid.
Κυφός. ibid.
Κύων. ibid.
Κῶας. 512
Κώδειαν. ibid.
Κωκυτός. ibid.
Κώληπαι ibid.
Κῶμα. ibid.
Κωρύκῳ. ibid.
Κωφόν. 514

Λ

Λαβρεύεται. 516
Λαθεῖν. ibid.
Λαθικηδέα. 520
Λαίγγες. 518
Λαισήϊα. 516
Λαῖτμα. 518
Λαῖφος. ibid.
Λαιψηρά. 516
Λάκε. 518
Λαμπτῆρες. ibid.
Λὰξ ποδὶ κινήσας. ibid.
Λαοί. ibid.
Λαοσσόος. ibid.
Λάρναξ. 520

Λαρόν. 518
Λαυκανίη. 520
Λαφύσσει. ibid.
Λαχαίνειν. ibid.
Λαχμοὶ σεινόμενος. ibid.
Λάψοντες. ibid.
Λέων. ibid.
Λέβης. 524
Λεγόμεθα. 522
Λείβειν. 524
Λειριόεντα. 522
Λέκτον. 524
Λέκτρον. ibid.
Λελακῦια. 526
Λέλεγες. ibid.
Λελιημένοι. 522
Λέπαδνα. 526
Λεπτὴ δέ τε μῆτις. ibid.
Λέσχην. Vide Λέσχιν.
Λέσχιν. 526
Λευγαλέοις. 522
Λευκάσπιδα. 524
Λευρῷ. 526
Λεχεποίην. 524
Ληϊβοτείρης. 528
Λήϊδα. 526
Λήϊδας. ibid.
Λήϊον. ibid.
Λίγδην. 528
Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. 530
Λικριφίς. 528
Λιλαίεται. ibid.
Λίμνη. ibid.
Λῖς. ibid.
Λιτροῖσι. ibid.
Λιτί. 530
Λοβοῖσι. ibid.
Λοῖσθος. ibid.
Λοφάδια. ibid.
Λόφος. ibid.
Λόχμη. ibid.
Λόχος. ibid.
Λυκάβας. ibid.
Λύματα. 532
Λυσιμελής. ibid.
Λύχνος. ibid.
Λώπη. ibid.
Λωτεῦντα. ibid.
Λωτόν. ibid.
Λωφήσειν. ibid.

M

Μά. 534
Μάχεται. ibid.
Μαιμώωσιν. ibid.
Μακεδνῆς. ibid.
Μάκελλαν. ibid.
Μακών. ibid.
Μαργαίνειν. ibid.
Μαρμαρυγάς. ibid.
Μάσσεται. 536
Μᾶσσον. ibid.
Μάσταξ. 534
Μάστιν. 536
Ματίη. ibid.
Μαχλοσύνη. ibid.
Μέγα. ibid.
Μεγαλίζομαι. ibid.
Μεθήμων. 538
Μέθυ. 536
Μεθύουσαι ἀλωφῇ. ibid.
Μέλια. 538
Μειλίχιον. ibid.
Μελαθρόφιν. ibid.
Μελάνυδρος. ibid.
Μέλδειν. 540
Μελεδήματα. ibid.

Μελίγηρυς.

Μελίγηρυς. Vide in Μελίγυρις.
Μελίγυρις. 540
Μελιηδέος. 538
Μελίφρων. ibid.
Μέλλετε. ibid.
Μελόντων. ibid.
Μέλπεσθαι. 540
Μέλπηθρα. 538
Μεμορυγμένα. 540
Μενεαίνειν. 542
Μενοεικέα. ibid.
Μενοινόω. ibid.
Μένος. ibid.
Μερμήριζε. 544
Μέρμιθι. ibid.
Μερόπων. ibid.
Μέσαυλος. ibid.
Μεσόδμη. ibid.
Μεσοπαλές. ibid.
Μετά. 546
Μεταδήμιον. ibid.
Μετάλλα. 548
Μεταμώνια. ibid.
Μετανάστης. ibid.
Μεταϊσσόμενος. ibid.
Μέτασσαι. ibid.
Μεταχρόνιον. ibid.
Μετεκίαθον. ibid.
Μετατροπαλίζεο. 548
Μετώπιον. ibid.
Μήδεα. ibid.
Μηκάδες αἶγες. 550
Μήκιστα. 548
Μῆλα. 550
Μήλοπα καρπόν. Vide in Μήλοπα καρπῶν.
Μήλοπα καρπῶν. 550
Μήνη. ibid.
Μῆνις. ibid.
Μηρία. ibid.
Μήστωρα φόβοιο. 552
Μιλτοπάρῃοι. ibid.
Μίν. ibid.
Μίνυνθα. ibid.
Μινύριζε. ibid.
Μισγάγκεια. Vide in Μισγάγκια.
Μισγάγκια. 552
Μίστυλλον. ibid.
Μίτρη. ibid.
Μνημοσύνη. 554
Μογοστόκος. ibid.
Μόθος. ibid.
Μοῖραι. ibid.
Μοιχάγρια. ibid.
Μολίονε. ibid.
Μολοβρόν. 556
Μολυβδαίνη. 554
Μορμύρων. 556
Μορόεντα. ibid.
Μορφνόν. ibid.
Μόχλοισι. ibid.
Μουνάξ. ibid.
Μυδαλέον. 558
Μυελός. ibid.
Μῦθος. ibid.
Μύκον. ibid.
Μυλάκεσσι. ibid.
Μύλη. ibid.
Μυληφάτου. ibid.
Μύνῃσι. 560
Μύρεσθαι. ibid.
Μυρία. 558
Μυχοῦ. 560
Μυών. 558
Μῶλος. 560
Μῶλυ. ibid.
Μωμήσονται. 562
Μώνυχας. 560

N

Ναῖον. 564
Νάκην. ibid.
Νάπαι. ibid.
Νάθη. ibid.
Ναύλοχον. ibid.
Ναῦφι. ibid.
Νεαίρη. 566
Νεβροί. 564
Νείατος. 566
Νεαίρη. Vide in Νεαίρη.
Νεῖκος. 566
Νεῖος. 568
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. ibid.
Νέκταρ. ibid.
Νέκυες. ibid.
Νέμος. ibid.
Νεοαρδέα. 572
Νεογιλλῆς. 570
Νεοίη. ibid.
Νέον. 568
Νεόστροφον. 572
Νεοτευχέες. 570
Νέποδες. ibid.
Νευστάζων. ibid.
Νέφεα. ibid.
Νέων. 566
Νεῶν. ibid.
Νεῶν δ᾽ ἀλάπαζε φάλαγγας. 570
Νηγάτεον. 572
Νήγρετος. ibid.
Νήδυμος. ibid.
Νηδύοισι. ibid.
Νήιον. 574
Νῆις. 572
Νηκερδές. 574
Νηλεές. ibid.
Νηπενθές. ibid.
Νηπιαχεύων. ibid.
Νήποινοι. ibid.
Νηπύτιοι. ibid.
Νήσας. 572
Νιφάδεσσι. 574
Νόστιμον. 576
Νόστος. ibid.
Νῦν. ibid.
Νύξ. ibid.
Νύξιν. ibid.
Νυός. ibid.
Νύσσα. ibid.
Νώ. 578
Νωθής. ibid.
Νῶϊ. ibid.
Νῶιν. ibid.
Νωλεμέως. ibid.
Νωμῆσαι. ibid.
Νωνύμνος. Vide infra in Νωνύμος.
Νωνύμος. 580
Νώροπα. ibid.

Ξ

Ξεινοδόκος. 582
Ξεστήν. ibid.
Ξύμβλητο. 584
Ξυνέηκεν. ibid.
Ξύνεσις. ibid.
Ξύνετο. ibid.

O

Ὀ. 586
Ὀαρίζειν. 588
Ὀαριστύς. ibid.
Ὀβριμοεργός. ibid.
Ὀβριμοπάτρη. ibid.
Ὄγκιον. ibid.
Ὄγκος. ibid.
Ὄγμος. 590

Ὄγχναι. 590
Ὀδαίων. ibid.
Ὀδάξ. ibid.
Ὀδυνήφατα. ibid.
Ὀδώδει. ibid.
Ὄζος. ibid.
Ὀθόναι. ibid.
Οἰδαίνειν. 594
Ὄϊες. 592
Οἰέτεας. ibid.
Ὀϊζυρός. ibid.
Οἴακα. 590
Οἴκαδε. 592
Οἰκῆας. Vide in Οἰκίας.
Οἰκίας. 592
Οἴκοι. ibid.
Οἴμης. ibid.
Οἴμησεν. 594
Οἶμος. 592
Οἰμωγή. ibid.
Οἴνοπα. ibid.
Ὀϊόμενος. 594
Οἰοπόλῳ. ibid.
Οἶος. 592
Οἰὸς ἀώτῳ. 594
Ὀϊστοί. ibid.
Οἰσυΐνοισι. ibid.
Οἴχεσθαι. ibid.
Ὀιώθη. ibid.
Οἰωνοί. ibid.
Ὀκριόωντο. 596
Ὄλβιος. ibid.
Ὀλιγηπελέων. ibid.
Ὀλιγοδρανέων. ibid.
Ὀλίζονες. ibid.
Ὀλοοίτροχος. ibid.
Ὀλοόφρονος. 598
Ὀλοφυδνόν. 596
Ὀλοφώϊα. ibid.
Ὅμαδος. 598
Ὁμαρτεῖν. ibid.
Ὁμηγυρίσασθαι. ibid.
Ὁμήν. ibid.
Ὅμιλος. ibid.
Ὀμίχλη. ibid.
Ὁμοιΐου πολέμοιο. 600
Ὁμοιωθήμεναι. ibid.
Ὁμοκλή. ibid.
Ὀμόρξατο. ibid.
Ὁμόσε. 598
Ὁμοστιχάει. 600
Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. ibid.
Ὄν. 588
Ὄναρ. 602
Ὄνειαρ. ibid.
Ὀνείατα. ibid.
Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. ibid.
Ὀνειροπόλος. ibid.
Ὄνθος. 604
Ὀνομάκλυτος Ἀλτης. ibid.
Ὀνόσαιτο. ibid.
Ὀξυόεντι. ibid.
Ὀπαζόμενος. ibid.
Ὄπατρος. ibid.
Ὀπάων. 606
Ὀπηδεῖ. ibid.
Ὄπιδα. ibid.
Ὀπιπεύεις. ibid.
Ὅπλα. ibid.
Ὁπλότερος. ibid.
Ὀπός. 608
Ὀπυίειν. ibid.
Ὀπωπή. ibid.
Ὀρεκτῇσι μελίῃσι. 610
Ὀρέξατο. ibid.
Ὀρεσκῴοισι. 608
Ὀρέχθεον. 610
Ὄρθια. 612
Ὀρθοκραιράων. 610
Ὀρθωθείς. 612
Ὄρινε. 610

Ὀρίνετον. 610
Ὀρόν. 612
Ὀρύειν. ibid.
Ὄρπηκας. ibid.
Ὀρσοθύρη. 608
Ὄρφνη. 612
Ὄρχαμος. 614
Ὄρχος. ibid.
Ὀρωρέχατο. ibid.
Ὅς. 586
Ὄσσα. 614
Ὄσσε. ibid.
Ὀσσόμενος. ibid.
Ὀτρηροί. ibid.
Ὄτριχας. 616
Ὅυ. 586
Οὖδας. 618
Οὐδενόσωρα. 616
Οὐδός. ibid.
Οὔθατα. 618
Οὐλαμός. 620
Οὐλαί. 618
Οὔλιος ἀστήρ. 622
Οὐλομένην. 618
Οὖλον. 616
Οὐλοχύτας. 620
Οὔνεκα. ibid.
Οὔνεσθε. ibid.
Οὐρανιώνων. 622
Οὐρανός. 622
Οὐρῆας. ibid.
Οὐρίαχοι. ibid.
Οὖρος. 624
Ὄφελες. ibid.
Ὀφέλλειν. ibid.
Ὄφρα. ibid.
Ὄχα. ibid.
Ὀχέειν. ibid.
Ὀχεύς. 626
Ὄχθαι. ibid.
Ὀχθήσας. ibid.
Ὄχοι. ibid.
Ὀψέ. 628
Ὀψείοντες. ibid.
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. ibid.
Ὄψον. ibid.

Πάγοι. 630
Πάγχυ. ibid.
Παιδνός. ibid.
Παίονα. ibid.
Παίονες. ibid.
Παιπαλόεντος. ibid.
Παιφάσσειν. ibid.
Παλαιφάγον. Vide in Παλαιφάτου.
Παλαιφάτου. 634
Παλάμαι. 636
Παλάξαι. 634
Παλιμπετές. ibid.
Πάλιν. 632
Παλινάγρετον. 634
Παλιντρωπάασθαι. 638
Παλιρρόθιον. Vide in Παλλιρόθιον.
Παλίωξις. 636
Παλλάς. 632
Παλλιρόθιον. 636
Πάλος. 632
Παλύνειν. 636
Παναφήλικα. 638
Πανάωριον. 636
Πανδήμιος. 638
Πανημέριοι. 636
Πανομφαίῳ. 638
Πανόψιον. ibid.
Πάντοσε. ibid.
Πάντως θαρσαλέη. 640
Παππάζουσι. 638
Παπταίνων. ibid.
Πάρα. 644
Παραβλήδην. 640
Παραβλῶπες.

Παραβλῶπες. 644
Παρακλιδόν. 640
Παραπλῆγας πέτρας. 644
Παραῤῥητοῖσι. ibid.
Παράφημι. 640
Παρελεύσεται. 644
Παρενήνεον. 640
Παρέξ. 644
Παρηέρθη. ibid.
Παρήορος. 642
Παρήπαφεν. 644
Παρθέμενοι. 640
Παρθένιος. 642
Παρθενοπίπα. 644
Παρμέμβλωκεν. 642
Πάροιθεν. 640
Παροίτεροι. ibid.
Πάρος. ibid.
Παραπεπιθόντες. 644
Πάρφασις. ibid.
Πᾶσαι. 646
Πάσσε. ibid.
Πάσσονα. 644
Πασσυδίη. ibid.
Πάτασσεν. 646
Πάτον. ibid.
Παύρες. ibid.
Παφλάζοντα. ibid.
Παχνῦται. 644
Πέδιλα. 646
Πέζῃ. 648
Πεῖραρ. ibid.
Πείρατα. ibid.
Πειρήσονται. 650
Πείρινθα. 648
Πείρων. 650
Πείσεα. ibid.
Πελασγοί. ibid.
Πέλεθρον. ibid.
Πελέκκω. 658
Πέλλας. 650
Πελώριος. ibid.
Πεμπάασεται. ibid.
Πεμπώβολα. ibid.
Πεντηκοντόγυον. 658
Πεπαρμένη. 650
Πέπλος. 652
Πέπον. ibid.
Πέρας. ibid.
Πέργαμον. 654
Περί. 648
Περιάγνυται. 656
Περιβῆναι. ibid.
Περιδέξιος. 654
Περίδρομος. 656
Περιδώσομαι. 654
Περίκηλα. 656
Περικλυτός. ibid.
Περίμετρον. ibid.
Περιμήκετον. 658
Περιπευκές. 656
Περιῤῥηδής. 652
Περισκέπτῳ. 656
Περισχόμεθα. ibid.
Περιτρέφεται. 654
Περιτροπαίων. ibid.
Περιτροπέων. Vide in Περιτροπαίων.
Περιωπή. 656
Περιώσιον. 654
Περκνόν. ibid.
Πέτηλα. 656
Πευκαλίμῃσι. 658
Πεφᾶσθαι. ibid.
Πεφυγμένος. ibid.
Πεφράδοι. ibid.
Πῆ. ibid.
Πηγεσιμάλλῳ. 660
Πηγυλίς. ibid.
Πηδῷ. ibid.
Πηληϊάδα. ibid.
Πήληξ. ibid.
Πηός. ibid.
Πῖαρ. ibid.
Πιδήεσσης. ibid.

Πιείρη. 662
Πιθήσας. ibid.
Πίνακας. ibid.
Πινυτήν. ibid.
Πίονα ἔργα. 664
Πίσυνοι. 662
Πίσυρας. ibid.
Πιτνάς. ibid.
Πιφαυσκόμενος. 664
Πιφαύσκων. 662
Πλάζεται. ibid.
Πλατὺν Ἑλλήσποντον. ibid.
Πλεῖαι. ibid.
Πλείω. 666
Πλήμμυρις. Vide in Πλημυρίς.
Πλήμνη. 664
Πλημυρίς. ibid.
Πλῆντο. 666
Πλῆξαι. 664
Πλήσαντο. ibid.
Πλῶεν. 666
Πλωτῇ. ibid.
Ποδάρκης. ibid.
Ποδήνεμος. ibid.
Ποδωκεία ibid.
Ποιήεντα. ibid.
Ποιμήν. 668
Ποινή. 666
Πολιόντε σίδηρον 668
Πολλά. 670
Πολύαρνε. ibid.
Πολύαρνι. ibid.
Πολύκεστος. 668
Πολυκλήϊσι. ibid.
Πολύκλητοι. ibid.
Πολύκμητον. ibid.
Πολύμητης. ibid.
Πολύμητις. Vide in Πολύμητης.
Πολυπάμονος. 668
Πολυπάμμονος. Vide in Πολυπάμονος.
Πόνος. 670
Ποντοπόροισι. ibid.
Πόποι. ibid.
Πόρδαλις. 672
Πόρεν. 670
Πόρθος. 690
Πόρκης. 672
Πόρτις. ibid.
Πορφύρεος θάνατος. 674
Πορφύρη. 672
Πόσιος. 674
Πότμος. ibid.
Πότνια. ibid.
Πραμνείῳ. ibid.
Πράπιδες. ibid.
Πρεσβυτάτην. ibid.
Πρηνής. 676
Πρῆσαι. ibid.
Προαλεῖ. 684
Προβαλόιμην. 688
Πρόβατα. 684
Προβλῆτας. 678
Προβλώσκειν. 684
Προβόλῳ. 682
Προβεβῶντε. 678
Πρόγονοι. 680
Προδοκῇσι. 676
Προδόμῳ. 682
Προθελύμνους. 676
Προΐαψεν. 682
Προΐηλε. 680
Προικός. 684
Προΐκτης. 682
Πρόκας. 680
Πρόκλυτα. 684
Προκρόσσας. 682
Προμνηστῖναι. ibid.
Πρόμολε. 688
Πρόμος. 682
Προτέρω. ibid.
Προτιβάλλεαι. Vide

in Προτραπέοντο.
Πρότμησις. 682
Προτραπέοντο. 684
Πρότυψαν. 686
Πρύτυψαν. Vide in Πρότυψαν.
Προφόως. 684
Πρόχνυ. 680
Προχόῳ. 682
Πρυλέες. 688
Πρυμνόν. 686
Πρυμνωρείῃ. 688
Πρωθήβην. ibid.
Πρών. ibid.
Πρώτῃσι θύρῃσι. ib.
Πρωτοπαγής. 678
Πρώτῳ ῥυμῷ. 688
Πτερόεντα. ibid.
Πτόρθος. Vide in Πόρθος.
Πτυόφιν. 690
Πτύχες. ibid.
Πτωχός. ibid.
Πυγμαῖοι. 692
Πυγούσιον. 690
Πύκα ποιητοῖο. ibid.
Πυκιμήδεος. ibid.
Πυκινὸν λέχος. ibid.
Πυλάρταο κρατε-ροῖο. ibid.
Πύργος. 694
Πυριφλεγέθων. ibid.
Πύρνον. 696
Πυρὸς αὐγή. 694
Πυρπολέοντας. 696
Πύσει. 692
Πωλεῦνται. 696

P

Ῥαδινόν. 698
Ῥαθάμιγγες. ibid.
Ῥαιστῆρα. ibid.
Ῥάπτειν. ibid.
Ῥάσσατε. ibid.
Ῥέθη. ibid.
Ῥεῖα ζώοντες. 700
Ῥεῖθρον. ibid.
Ῥέξας. 698
Ῥήγεα. 700
Ῥηγμίν. ibid.
Ῥηξήνορα. ibid.
Ῥήσσοντες. 702
Ῥήτρη. ibid.
Ῥίγησεν. ibid.
Ῥίμφα. ibid.
Ῥινός. ibid.
Ῥινοτόρος. ibid.
Ῥίον. ibid.
Ῥίπτασι. ibid.
Ῥοδοδάκτυλος. 704
Ῥοδόεντι. ibid.
Ῥοίζησεν. ibid.
Ῥοχθεῖ. ibid.
Ῥυδόν. ibid.
Ῥυμός. ibid.
Ῥύσια. ibid.
Ῥυστάζοντας. ibid.
Ῥυτῆρες. 706
Ῥωγαλέα. 708
Ῥῶγας. 706
Ῥώοντο. ibid.
Ῥῶπας. ibid.
Ῥωχμός. ibid.

Σ

Σαγγάριος. 710
Σακεσπάλος. 712
Σάκος. 710
Σάλπιγξ. ibid.
Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. ibid.
Σάμος. ibid.
Σαρδάνιον. ibid.

Σαρπηδόντος. 712
Σαυρωτῆρος. ibid.
Σάω. 714
Σαώτερος. 712
Σέβας. 714
Σέθεν. ibid.
Σέλας πυρός. ibid.
Σελλήεις. ibid.
Σεύας. ibid.
Σηκοί. 716
Σῆμα. ibid.
Σημάντορες. 718
Σιάλοιο. ibid.
Σιγαλόεντα. ibid.
Σίζε. ibid.
Σικανίη. ibid.
Σινέσκοντο. 720
Σίντιες. ibid.
Σίτυ. ibid.
Σιφλώσειαν. 722
Σκαιῇ. ibid.
Σκαιῇσι πύλῃσι. ib.
Σκάνδεια. ibid.
Σκέδασον. 724
Σκέπας. ibid.
Σκεπόωσι. ibid.
Σκέπτετο. 722
Σκεψάμενος. 724
Σκῆπτρον. 722
Σκίδναται. 724
Σκίμψαι. ibid.
Σκιόεντα. ibid.
Σκόπελος. 726
Σκοπός. ibid.
Σκολομήνιος. 724
Σκότος ὄσσε κάλυψεν. 726
Σκύζεσθαι. ibid.
Σκύτος. ibid.
Σκῶλος. ibid.
Σμάραγος. ibid.
Σμερδνόν. ibid.
Σμινθεῦ. ibid.
Σμυγερῶς. 728
Σμύχοιτο. ibid.
Σμώδιξ. ibid.
Σοῖο. 730
Σόλος. 728
Σόλυμοι. ibid.
Σόοι. 730
Σόον. ibid.
Σορός. 728
Σούνιον. 730
Σοφία. ibid.
Σπεῖο. ibid.
Σπεῖρον. 732
Σπεῖος. 730
Σπερχόμενος. ibid.
Σπιδέος. ibid.
Σπιλάδες. 732
Σπουδῇ. ibid.
Σταυροί. ibid.
Στεῖβον. 734
Στειλειή. 736
Στειλειόν. Vide in Στειλιόν.
Στειλιόν. 740
Στείνοντο. 736
Στεῖνος. 738
Στεινωπόν. 742
Στεῖρα. 734
Στείχειν. Vide in Στίχειν.
Στελέω. 742
Στέρνον. 732
Στεροπηγερέταο. ibid.
Στεῦτο. ibid.
Στεφάνην. 734
Στέφανος. ibid.
Στέφει. 742
Στῆ δ' ἀνταχομένη. 740
Στήλας. 736
Στιβαρῇς. 740
Στίλβων. ibid.
Στίχειν. 736

Στίχες. 736
Στόμα λαύρης. ib.
Στομάχοιο θέμεθλα. 738
Στορέσαι. 736
Στρατός. 738
Στρεπτοῖο χιτῶνος. ibid.
Στρεύγεσθαι. 740
Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. 738
Στρόμβος. ibid.
Στροφάλιγγι. ibid.
Στροφαλίζεται. 742
Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. ibid.
Στυγέῃ. 740
Στυγός. ibid.
Στύξαιμι. ibid.
Στυφελίξαι. ibid.
Συβόσια. 742
Συγχεῦαι. 746
Συμβλήμενος. 742
Συμμάρψας. ibid.
Συμπατάγησεν. Vide in Συμπαλατάγησεν.
Συμπαλατάγησεν. 742
Συμφερτή. 742
Συνέεργον. 746
Συνέριθος. 744
Συνέῤῥηκται. ibid.
Σύνθεο. ibid.
Συνθέσιαι. 742
Συνθεύσεται. 744
Σύν κεν ἄραξεν. 746
Συνώμεθα. ibid.
Σύριγγος. ibid.
Συρίη. ibid.
Σφαραγεῦντο. 750
Σφάς. ibid.
Σφέας. ibid.
Σφεδανόν. ibid.
Σφείων. 748
Σφέλας. 750
Σφετέρῃσι. ibid.
Σφίσι. 748
Σφές. 750
Σφωΐ. 748
Σφῶε. 750
Σφῶϊ. 748
Σφῶϊν. ibid.
Σχεθέτω. 752
Σχερίη. ibid.
Σχερίη. Vide in Σχειρίη.
Σχέτλιος. 750
Σχήσεις. 752
Σχήσεσθε. ibid.
Σχήσουσιν. ibid.
Σχοίατο. ibid.
Σχόμενος περὶ δουρί. ibid.
Σῶκος. ibid.
Σῶμα. 754

T

Τά. 756
Ταλαεργοί. 764
Τάλαντα. 756
Ταλαπείριος. ibid.
Τάλαροι. ibid.
Τάλασσαι. ibid.
Ταλαύρινον. ibid.
Ταλάφρονα. ibid.
Ταμεσίχροας. 762
Τάμιεν. 764
Τανίφυλλος. 758
Τανύγλωσσοι. ibid.
Τανυγλώχινας. ibid.
Τανύηκες. ibid.
Τανύοντο. 764
Τανύπεπλος. 758
Τανύποδα. 762

Ταυύπτερος.	758	Τέλος.	ibid.	Τεύχεα.	ibid.
Τάνυσα.	766	Τέλσον.	ibid.	Τέων.	ibid.
Τανυσάμενος.	760	Τέμενος.	768	Τέως.	77[illegible]
Ταρπήμεναι.	ibid.	Τένεδος.	770	Τῆ.	ibid.
Τάρπησαν.	764	Τένοντε.	768	Τηθαιβώσουσιν.	776
Ταρσοί.	760	Τέο.	ibid.	Τηλεδαπός.	774
Ταρφέα.	ibid.	Τέρεν.	770	Τηλεκλητοί.	ibid.
Ταρχύσαι.	ibid.	Τέρετρα.	ibid.	Τηλεφανής.	776
Τάς.	764	Τέρματα.	772	Τηλεφίδην.	ibid.
Ταύριον αἷμα.	796	Τερμιόεντα.	768	Τηλίκου.	ibid.
Ταῦροι.	ibid.	Τερπιάδης.	772	Τηλύγετος.	774
Ταύρου.	ibid.	Τερπικέραυνος.	768	Τῆμος.	776
Τάφος.	760	Τερψιμβρότου.	ibid.	Τήν.	774
Ταφών.	ibid.	Τέρψομαι.	772	Τῆς.	ibid.
Τάχα.	762	Τεταγών.	770	Τηΰγετον.	776
Ταχεῖα.	ibid.	Τετάνυστο.	ibid.	Τηΰσιην.	ibid.
Τάων.	ibid.	Τετελεσμένον.	772	Τιθαιβώσουσι.	Vide
Τέγεοι.	766	Τετεύξεται.	770	in Τηθαιβώσουσι.	
Τέγεος.	772	Τετευχῆσθαι.	772	Τιμήεντος.	780
Τεΐν.	766	Τετιημένον.	ibid.	Τιμήν.	778
Τέθηπα.	ibid.	Τετιημένος.	770	Τίμιος.	780
Τεθυωμένοι.	ibid.	Τετράγυος.	772	Τίνυνται	778
Τείρεα.	ibid.	Τετραθέλυμνον.	770	Τίσιν.	ibid.
Τεκμαίρομαι.	772	Τετράκυκλοι.	772	Τιταινομένω.	780
Τέκμωρ.	766	Τετραμμέναι.	770	Τιτύσκετο.	ibid.
Τέκτων.	ibid.	Τετράοροι.	772	Τλῆναι.	ibid.
Τελαμών.	ibid.	Τέττα.	770	Τμάγεν.	ibid.
Τελέθοντες.	772	Τετύκοντο.	ibid.	Τμήδην.	ibid.
Τελήεσσας.	766	Τέτυκται.	ibid.	Τμώλος.	ibid.

Τό. 782
Τοκῆας. ibid.
Τολύπευσεν. ibid.
Τόν. 780
Τοξότα λωβητήρ. 782
Τορνώσαντο. ibid.
Τόσος. 784
Τοῦ. 782
Τοὺς. ibid.
Τόφρα. 784
Τραπείομεν. ibid.
Τράπεον. ibid.
Τραφερήν. ibid.
Τρέπεται. ibid.
Τρήρωνος. 784
Τρητοῖσι. ibid.
Τρίγληνα. 786
Τρίλλιστος. 788
Τρίπλακα. 790
Τρίποδας. 786
Τρίπολος. 788
Τριτογένεια. 786
Τριχάϊκες. 788
Τριχθά. 790
Τροίης. ibid.
Τρόφι. ibid.
Τροφόεντα. ibid.
Τροχός. 792
Τρύζετε. Vide in Τρύζηται.
Τρύζηται. 792
Τρύξοντα. 790
Τρύφος. ibid.
Τρώει. 792
Τρώϊοι. ibid.
Τρώκτης. ibid.
Τρωπῶντο. ibid.
Τρωπῶσα. ibid.
Τυκτόν. ibid.
Τύνη. 794
Τυπείς. ibid.
Τύψας. ibid.
Τῷ. ibid.
Τῷ κε. ibid.

Υ

Ὑββάλλειν. 798
Ὑγρὰ κέλευθα. 800
Ὑγρὸν ἔλαιον. ibid.
Ὑδατοτρεφέων. ibid.
Ὕδη. ibid.
Ὑδρηναμένη. ibid.
Ὑδρηλοί. ibid.
Υἷες Ἀχαιῶν. ibid.
Ὑλακίδης. 802
Ὑλακόμωροι. 800
Ὑλήεσσα. 802
Ὕλλος. ibid.
Ὕπαιθα. ibid.
Ὑπαλευόμενος. 816
Ὕπαρ. 802
Ὑπάρξῃ. Vide in Ὑπαρχή.
Ὑπαρχή. 802
Ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων. ibid.
Ὕπατε κρειόντων. 814
Ὑπάτῃ. 802
Ὕπατον μήστωρα. ib.
Ὑπεδείδεσκεν. ibid.
Ὑπεκπροθέων. 814
Ὑπεμνήμυκεν. 808
Ὑπερμενέϊ. 804
Ὑπέρμορον. 814
Ὑπεροπλίσαιτο. 808
Ὑπέρπτατο. 818
Ὑπέρτερα. 806
Ὑπερτερίη. ibid.
Ὑπὲρ τοκήων. 814
Ὑπερφίαλοι. 806
Ὑπερώησαν. 808
Ὑπέφηνε. 804
Ὑπέχευε. 808

Ὑπηνήτῃ. 810
Ὑπείχεται. 814
Ὑπιωγή. ibid.
Ὕπνος. 816
Ὕπνου δῶρον. 818
Ὑπό. 816
Ὑπόβρυχα. 812
Ὑποδέγμενος. 816
Ὑποδεξίη. 812
Ὑποδμώς. 814
Ὑπόδρα. 812
Ὑποθημοσύνῃσι. 810
Ὑποκρίναιτο. 812
Ὑπόκυκλον. ibid.
Ὑποκυσαμένη. 816
Ὑπονήϊον. 812
Ὑποπερκάζουσι. 814
Ὑπόρρηνον. 812
Ὑποσείουσιν. 816
Ὑποστάς. 814
Ὑποσταχύοιτο. 810
Ὑπότροπον. 812
Ὑποφθάς. ibid.
Ὑπόψιον. ibid.
Ὑπωρείας. 814
Ὑψαγόρη. 818
Ὑψίζυγος. ibid.

Φ

Φάε. 822
Φαέθων. ibid.
Φαεινή. 820
Φαείνω. 822
Φαεσίμβροτος. 820
Φαίδιμος. ibid.
Φαληριόωντα. ibid.
Φαλός. ibid.
Φαρμάσσων. ibid.
Φᾶρος. ibid.
Φάσγανον. ibid.
Φάτις. 822
Φειά. ibid.
Φείδων. 824
Φεραί. 822
Φέρβειν. ibid.
Φέριστε. ibid.
Φέροντο. 824
Φέρτερος. ibid.
Φέρτρω. ibid.
Φηγός. ibid.
Φήνη. ibid.
Φῆρες. ibid.
Φῆσθα. 826
Φθὰν δὲ μεθ᾽ ἵππους. ibid.
Φθάνει. ibid.
Φθειρῶν. ibid.
Φθινύθουσιν. 828
Φθιρσίμβροτος. 826
Φθισίμβροτος. Vide in Φθιρσίμβροτος.
Φιάλη. 828
Φιλέειν. ibid.
Φιλεόντων. 832
Φιληρέτμοισι. 830
Φιλίων. 832
Φιλοκτεανώτατε. 828
Φιλομειδής. ibid.
Φιλομηλείδης. 830
Φίλος. ibid.
Φιλότης. 828
Φίν. ibid.
Φίτρων. 830
Φλέγμα. 832
Φλίψεται. ibid.
Φόβος. ibid.
Φοῖβος. ibid.
Φοινικόεσσαν. 838
Φοῖνιξ. 836
Φοινόν. ibid.
Φολκός. ibid.
Φοξός. ibid.
Φορέησι. 838

Φορήμεναι.

Φορήμεναι. 838
Φόρκυνος. ibid.
Φόρμιγξ. 836
Φορτίδος. 838
Φόρτυ. ibid.
Φορύξας. 836
Φάως ἐρέυσα. ibid.
Φραδέος. 840
Φράδμων. ibid.
Φρήτρη. ibid.
Φρίκα. 842
Φρόντιν. ibid.
Φῦκος. ibid.
Φυλάσσειν. ibid.
Φυλίζωος. 844
Φυλίης. 842
Φῦλον. 844
Φύλοπις. 842
Φύξιν. 844
Φυσίζωος. Vide in Φυλίζωος.
Φυσιόωντας. 844
Φυταλίη. ibid.
Φωριαμοῖς. ibid.
Φῶτες. ibid.

X.

Χαῖται. 846
Χαλεπήνη. 850
Χαλεπόν. ibid.
Χαλίφρων. 848
Χάλκεα. ibid.
Χαλκεῶνα. 850
Χαλκήρεας. 848
Χαλκίς. 846
Χαλκοβατές. 848
Χαλκοκορυσταί. 850
Χαμᾶζε. ibid.
Χαμαιευνάδες. ibid.
Χανδόν. 852
Χαράδραι. 850
Χάρμη. ibid.
Χάσσατο. 846
Χατέουσα. 848
Χαυλιόδοντα. 850
Χειῇ. 852
Χείσεται. ibid.
Χεράδος. ibid.
Χέρηϊ. ibid.
Χερνῆτις. ibid.
Χέρνιβα. ibid.
Χέρσον. ibid.
Χεῦαι. 854
Χηλός. ibid.
Χηραμός. ibid.
Χηρεύει. ibid.
Χηρωσταί. ibid.
Χῆτει. ibid.
Χθαμαλή. ibid.
Χθαμαλώτερος. 856
Χθών. ibid.
Χιτών. ibid.
Χλαῖνα. ibid.
Χιτών. ibid.
Χλούνην. 858
Χλωρηῒς ἀηδών. ib.
Χλωρὸν δέος. 856
Χοάνοισι. 858
Χοίνικος. ibid.
Χόλος. ibid.
Χολωθείς. ibid.
Χραισμεῖν. ibid.
Χραύσει. 860
Χρειοῖ. 862
Χρεῖος. 860
Χρειῶν. 862
Χρηΐζοντα. ibid.
Χρήματα. ibid.
Χρησόμενος. ibid.
Χριμφθῆναι. 860
Χρόμαδος. ibid.
Χρόνιον. 862

Χρυσάμπυκας. 860
Χρυσαόρου. ibid.
Χρυσηλακάτου. ibid.
Χρυσήνιος. ibid.
Χρυσῆς Ἀφροδίτης. ibid.
Χρυσόῤῥαπις. ibid.
Χυτλώσαιτο. 862
Χωόμενος. ibid.

Ψ

Ψάμαθος. 864
Ψεδνή. ibid.
Ψιάδας. ibid.
Ψολόεντα κεραυνόν. ibid.
Ψύξασα. ibid.
Ψύχειν. 864
Ψυχρὸν εἷλε χαλκὸν ὀδοῦσι. ibid.

Ω

Ὦ. 866
Ὠγυγίην. 870
Ὧδε. 872
Ὤδεε. ibid.
Ὠΐσθη. ibid.
Ὦκα. ibid.
Ὠλέναι. ibid.
Ὦλκα. ibid.
Ὠμήρησε. 874
Ὠμησταί. 872
Ὠμογέρων. 874
Ὠμοθέτειν. ibid.
Ὤνησεν. 876
Ὦνον. 874
Ὠπάζετο. 876
Ὠπίζετο. ibid.
Ὠπλίσατο. 878
Ὦπος. 876
Ὠρεῖν. 878
Ὤρεσι. ibid.
Ὦς. 868
Ὠτειλήν. 878
Ὦχρος. 880

Extrait des Regiſtres de l'Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres.

M. DE GUIGNES & M. DUPUY, Commiſſaires nommés par l'Académie pour l'examen d'un Ouvrage manuſcrit de M. D'ANSSE DE VILLOISON, Aſſocié de ladite Académie, intitulé, *Lexicon Homericum, cum verſione Latinâ, notis & emendationibus*, en ont fait leur rapport, & ont dit, qu'après avoir examiné cet Ouvrage, ils n'y avoient rien trouvé qui dût en empêcher l'impreſſion. En conſéquence de ce rapport, & de leur approbation par écrit, l'Académie a cédé à M. D'ANSSE DE VILLOISON, ſon droit de privilege, pour l'impreſſion dudit Ouvrage. En foi de quoi j'ai ſigné le préſent certificat. A Paris, au Louvre, ce Mardi 11 Août 1772.

LE BEAU, *Secrétaire perpétuel.*

Privilege en faveur de l'Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres.

LOUIS, PAR LA GRACE DE DIEU, ROI DE FRANCE ET DE NAVARRE : A nos amés & féaux Conſeillers, les Gens tenans Nos Cours de Parlement, Maîtres des Requêtes ordinaires de Notre Hôtel, Baillifs, Sénéchaux, Prévôts, Juges, leurs Lieutenans, & à tous autres Nos Officiers & Juſticiers qu'il appartiendra, SALUT : Notre Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres Nous a fait expoſer, qu'en conformité du Réglement ordonné par le feu Roi Notre très honoré Seigneur & Biſayeul, pour la forme de ſes exercices, & pour l'impreſſion de divers Ouvrages, Remarques & Obſervations journalieres, Relations annuelles, Mémoires, Livres & Traités faits par les Académiciens qui la compoſent : elle en a déjà donné un grand nombre au Public, en vertu des Lettres de Privilege qui lui furent expédiées au mois de Décembre mil ſept cent un, renouvellées par autres du quinze Février mil ſept cent trente-cinq ; mais le détail de trente années, porté par ces dernieres, ſe trouvant expiré, Notredite Académie Nous a très humblement ſupplié de lui accorder Nos Lettres néceſſaires pour ſa prorogation. A CES CAUSES, & Notre intention ayant toujours été de procurer à Notredite Académie en corps, & aux Académiciens en particulier, toutes les facilités & moyens qui peuvent rendre leur travail utile au Public : Nous lui avons de nouveau permis & accordé, permettons & accordons, par les préſentes, ſignées de Notre main, de faire imprimer, vendre & débiter en tous les lieux de Notre Royaume, par tel Libraire qu'elle jugera à propos de choiſir, les Remarques ou Obſervations journalieres, & les Relations annuelles de tout ce qui aura été fait dans ſes Aſſemblées, & généralement tout ce qu'elle voudra faire paroître en ſon nom ; comme auſſi les Ouvrages, Mémoires ou Livres des Particuliers qui

la compoſent, lorſqu'après les avoir examinés & approuvés, au terme de l'article 44 du Réglement, elle les jugera dignes d'être imprimés, pour jouir de ladite permiſſion par le Libraire que l'Académie aura choiſi, pendant le tems & eſpace de trente ans, à compter du jour de la date des Préſentes : faiſons très expreſſes inhibitions & défenſes à toutes ſortes de perſonnes, de quelque qualité & condition qu'elles ſoient, & nommément à tous autres Libraires & Imprimeurs, que celui ou ceux que l'Académie aura choiſis, d'imprimer, vendre & débiter aucun deſdits Ouvrages, en tout ou en partie, & ſous quelque prétexte que ce puiſſe être, à peine, contre les contrevenans, de confiſcation au profit dudit Libraire, & de trois mille livres d'amende, applicables, un tiers à Nous, l'autre tiers à l'Hôpital du lieu où la contravention aura été commiſe, & l'autre tiers au Dénonciateur, à la charge qu'il ſera mis deux exemplaires de chacun deſdits Ouvrages dans Notre Bibliotheque publique, un dans celle de Notre Château du Louvre, & un dans celle de Notre très cher & féal Chevalier Vice-Chancelier & Garde des Sceaux de France le ſieur DE MAUPEOU, avant de les expoſer en vente; & à la charge auſſi que leſdits Ouvrages ſeront imprimés ſur du beau & bon papier, & en beau caractere, ſuivant les derniers Réglemens de la Librairie & Imprimerie, & de faire regiſtrer ces Préſentes ſur le Regiſtre de la Communauté des Libraires & Imprimeurs de Paris; le tout à peine de nullité des Préſentes, du contenu deſquelles vous mandons & enjoignons faire jouir & uſer Notredite Académie & ſes ayans cauſe pleinement & paiſiblement, ceſſant & voulant faire ceſſer tous troubles & empêchemens; voulons que la copie deſdites Préſentes, qui ſera imprimée tout au long au commencement ou à la fin deſdits Ouvrages, ſoit tenue pour duement ſignifiée, & qu'aux copies collationnées par l'un de Nos amés & féaux Conſeillers-Secrétaires, foi ſoit ajoûtée comme à l'Original. Commandons au premier Notre Huiſſier ou Sergent ſur ce requis, de faire, pour l'exécution de ces Préſentes, tous exploits, ſaiſies & autres Actes néceſſaires, ſans autre permiſſion : Car tel eſt Notre plaiſir. DONNÉ à Compiegne, le vingt-huitieme jour de Juillet, l'an de grace mil ſept cent ſoixante-cinq, & de Notre Regne le cinquantieme. Signé LOUIS. *Et plus bas* : par le Roi, PHELIPEAUX.

Régiſtré ſur le Regiſtre XVI. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires-Imprimeurs de Paris, n°. 437. fol. 364. conformément au Réglement de 1723, qui fait défenſe, art. 41, à toutes perſonnes, de quelques qualités & conditions qu'elles ſoient, autres que les Libraires & Imprimeurs, de vendre, débiter, faire afficher aucuns Livres pour les vendre en leurs noms, ſoit qu'ils s'en diſent les Auteurs ou autrement, & à la charge de fournir à la ſuſdite Chambre neuf Exemplaires preſcrits par l'art. 108. du même Réglement. A Paris, ce 14 Septembre 1765.

LE BRETON, Syndic.

Je cede & tranſporte mon Privilege à M. Molini, en conſéquence de nos arrangements, & en me reſervant tout mon droit au cas d'une ſeconde Edition de ce même Ouvrage, qui eſt le *Lexique d'Apollonius*, Grec & Latin. A Paris, ce huit Janvier mil ſept cent ſoixante & treize. D'ANSSE DE VILLOISON, Ecuyer.

Regiſtré la préſente Ceſſion ſur le Regiſtre XIX de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, No. 15, conformément aux anciens Réglemens, confirmés par celui du 28 Février 1723. A Paris ce 30 Janvier mil ſept cent ſoixante & treize.

S. P. HARDY, Adjoint.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM